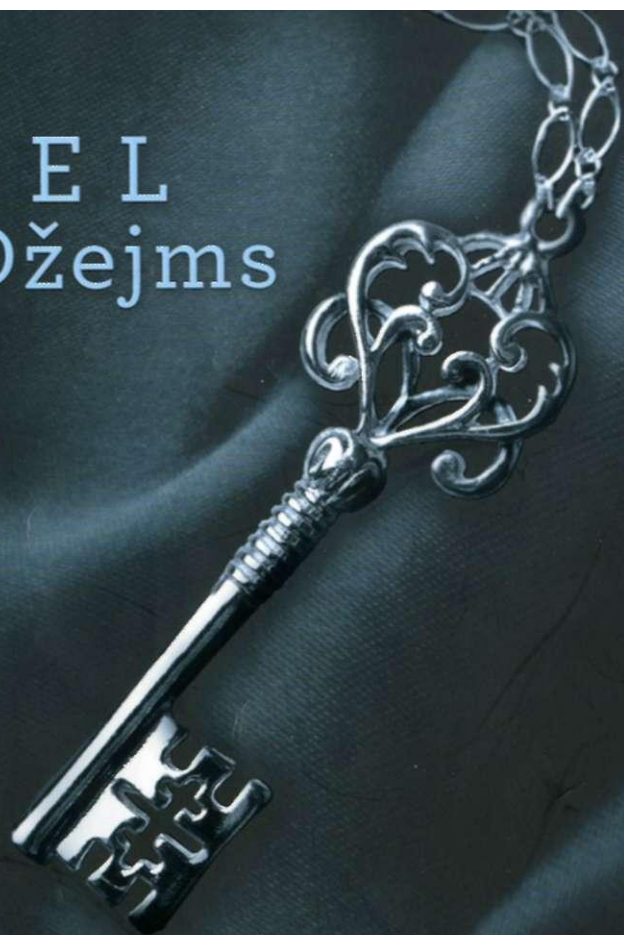

EL
Džejms

PEDESET
NIJANSI
OSLOBOĐENI

FINALE PLANETARNE BESTSELER TRILOGIJE
PEDESET NIJANSI

E L Džejms

PEDESET
NIJANSI
OSLOBOĐENI

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Para mi Mamá con todo mi amor y gratitud
I svom voljenom ocu
Tata, nedostaješ mi svakog dana

PROLOG

Mama! Mama! Mama spava na podu. Već dugo spava. Mazim joj kosu jer to voli. Ne budi se. Drmam je. Mama! Tiba me boli. Tiba je gladna. On nije tu. Žedan sam. Privukao sam stolicu do sudopere u kuhinji i popio malo vode. Voda mi je isprskala plavi džemper. Mama još spava. Mama, probudi se! Nepomično leži. Hladna je. Uzeo sam ćebence i pokrio je pa legao na lepljiv zeleni tepih pored nje. Mama još spava. Imam dva automobilčića. Jure po podu blizu mame. Mama spava. Mislim da je bolesna. Tražim nešto za jelo. U zamrzivaču nalazim grašak. Hladan je. Polako jedem zrna. Boli me tibia od njih. Spavam pored mame. Nema više graška. Nešto je u zamrzivaču. Čudno miriše. Liznuo sam i jezik mi se zalepio za to. Polako jedem. Gadno je. Pijem vodu. Igram se automobilčićima i spavam pored mame. Mama je mnogo hladna i neće da se probudi. Vrata se glasno otvaraju. Pokrivam mamu ćebencetom. On je tu. *Jebote! Šta se, jebote, desilo ovde? O, luda sjebana kučka! Sranje! Jebote! Sklanjaj mi se sputa, govno malo!* Šutnuo me je i udario sam glavom o pod. Glava me boli. On zove nekoga i odlazi. Zaključava vrata. Ležim pored mame. Glava me boli. Policajka je ovde. Ne. Ne. Ne. Ne dodiruj me. Ne dodiruj me. Ne dodiruj me. Ostajem pored mame. Ne. Skloni se od mene. Policajka je uzela moje ćebence i uhvatila me. Vrištim. Mama! Mama! Hoću moju mamu. Reči su nestale. Ne mogu da ih kažem. Mama me ne čuje. Nemam reči.

„Kristijane! Kristijane!" Glas joj je uplašen dok ga izvlači iz dubina košmara, iz dubina njegovog očaja. „Ovde sam. Ovde sam.”

Probudio se. Ona se nagnje nad njim, drži ga za ramena, drma ga, na licu mu užas, plave oči su mu razrogačene i pune suza.

„Ana." Glas mu je zadihan šapat, oseća ukus straha u ustima.
„Tu si."

„Naravno da sam tu."

„Sanjao sam..."

„Znam. Ovde sam. Ovde sam."

„Ana", prošaputao je njeno ime - ono je talisman protiv crne strave što ga guši dok mu kola telom.

„Pst, tu sam." Sklupčala se oko njega, udovima preklopila njegove. Njena toplota prelazi u njegovo telo, odagnava senke, odagnava strah. Ona je sunčev zrak, ona je svetlost... ona je njegova.

„Molim te, nemojmo se svađati." Glas mu je promukao dok je grli.

„Dobro."

„Zaveti. Bez poslušnosti. Mogu to da prihvatim. Naći ćemo način." Reči mu kuljaju s usana u zbrci osećanja, zbunjenosti i zebnje.

„Hoćemo. Uvek ćemo naći način", prošaputala je. A onda su joj se usne spustile na njegove, ućutkale ga, vratile ga u sadašnjost.

PRVO POGLAVLJE

Zadovoljno sam uzdahnula i kroz proreze u suncobranu boje morske trave zagledala se u najplavlje nebo, letnje plavo, sredozemno plavo. Kristijan je ispružen na ležaljci pored moje. Moj muž - moj uzbudljivi, lepi muž, bez majice i u isečenim farmerkama - čita knjigu koja predviđa krah zapadnjačkog bankarskog sistema. Svi tvrde da se ta knjiga ne ispušta iz ruku. Nikad ga nisam videla da toliko dugo sedi miran. Više liči na studenta nego na uspešnog generalnog direktora jedne od najbogatijih privatnih kompanija u Americi.

Na poslednjem odredištu našeg medenog meseca dokoličarimo na popodnevnom suncu plaže prigodno nazvane PLAŽA PLAŽA MONTE KARLO u Monaku, iako nismo odseli u tom hotelu. Otvorila sam oči i zagledala se u *Lepoticu* usidrenu u luci. Naravno da smo na luksuznoj jahti. Sagrađena je 1928. i veličanstveno plovi, kraljica svih jahti u luci. Izgleda kao igračka na navijanje. Kristijanu se mnogo sviđa - mislim da je u iskušenju da je kupi. Stvarno, dečaci i njihove igračke.

Zavalila sam se da slušam izbor pesama Kristijana Greja na svom novom ajpodu i dremam na popodnevnom suncu, prisećajući se njegove prosidbe. Prosidbe iz snova u kućici za čamce... Gotovo da osećam miris poljskog cveća...

* * *

„Možemo li sutra da se venčamo?“ promrmljao mi je na uvo. Ležim mu na grudima u vrtu koji je napravio od kućice za čamce, zadovoljena posle strastvenog vođenja ljubavi.

„Hmm.“

„Jel to znači da?“ U glasu mu čujem iznenađenje ispunjeno nadom.

„Hmm.“

„Ne?“

„Hmm.“

Osećam kako se osmehuje. „Gospođice Stil, jesi li postala nesuvisla?“

Široko sam se osmehnula. „Hmm.“

Nasmejavao se, čvrsto me zagrlio i poljubio u teme. „Onda ćemo sutra u Vegas.“

Sanjivo sam podigla glavu. „Ne verujem da bi se to svidelo mojim roditeljima.“

Nežno mi prelazi prstima gore-dole po nagim leđima.

„Šta želiš, Anastazija? Vegas? Veliko venčanje s pompom? Kaži mi.“

„Ne bih veliko... Samo za prijatelje i porodicu.“ Pogledala sam ga, dirnuta tihim zaklinjanjem u njegovim blistavim sivim očima. Šta on hoće?

„U redu.“ Klimnuo je glavom. „Gde?“

Slegnula sam ramenima.

„Možemo li ovde da se venčamo?“ upita on kolebljivo.

„U kući tvojih roditelja? Hoće U im smetati?“

Otpuhnuo je. „Moja majka bi bila na sedmom nebu.“

„U redu, ovde. Sigurna sam da će se to dopasti i mojim roditeljima.“

Pomilovao me je po glavi. Nikad nisam bila srećnija.

„Dakle, utvrdili smo mesto, ostaje samo datum.“

„Svakako bi trebalo da pitaš majku.“

„Hmm.“ Osmeh mu više nije toliko širok. „Može da dobije samo mesec dana. Previše te želim da bih duže čekao.“

„Kristijane, imaš me. Imaš me već neko vreme. Ali u redu, neka bude mesec dana.“ Spustila sam mu nežan, smeran poljubac na grudi i osmehnula se.

* * *

„Izgorećeš“, promrmljao mi je Kristijan na uvo i trgao me iz dremeža.

„Samo za tobom.“ Osmehnula sam se što ljupkije mogu. Kasno popodnevno sunce se pomerilo i sad sam mu potpuno izložena. Podrugljivo se nasmešio i jednim pokretom povukao moju ležaljku u hlad suncobrana.

„Skloni se sa sredozemnog sunca, gospodo Grej.“

„Hvala na brizi, gospodine Greje.“

„Zadovoljstvo je moje, gospođo Grej. Ali nisam nimalo nesebičan. Ako izgoriš, neću moći da te dodirujem.“ Izvio je obrvu. Oči mu blistaju od radosti i srce mi je nabujalo. „Ali mislim da to znaš i da mi se podsmevaš.“

„Zar bih učinila tako nešto?“, ciknula sam, praveći se nevešta.

„Da, to često činiš. To je jedna od stvari koje volim kod tebe.“ Nagnuo se i poljubio me pa mi šaljivo gricnuo donju usnu.

„Nadala sam se da ćeš me ponovo namazati kremom za sunčanje.“ Napućila sam usne uz njegove.

„Gospođo Grej, to je težak posao... ali ne mogu da odbijem takvu ponudu. Sedi“, naredio je promuklim glasom. Poslušala sam ga i on je sporim, temeljnim pokretima snažnih i gipkih prstiju počeo da me maže.

„Stvarno si mnogo lepa. Baš sam srećnik“, promrmljao je dok mi je utrljavao kremu iznad grudi.

„Jesi, gospodine Greje.“ Koketno sam ga pogledala kroz trepavice.

„Baš si skromna, gospođo Grej. Okreni se da ti namažem leđa.“

Osmehujući se, prevrnula sam se i odvezao mi je strahovito skup bikini.

„Kako bi se osećao da sam u toplesu kao ostale žene na plaži?“

„Nezadovoljno“, odgovorio je bez oklevanja. „Ionako nisam presrećan što si tako oskudno odevena.“ Nagnuo se i prošaputao mi na uvo: „Ne iskušavaj sreću.“

„Je T to izazov, gospodine Greje?“

„Nije. Pre je iznošenje činjenica, gospođo Grej.“

Uzdahnula sam i odmahnula glavom. O, *Kristijan... moj pose-
sivni, ljubomorni zaluđenik kontrolom.*

Kad je završio, pljesnuo me je po zadnjici.

„Možeš da prođeš, devojčuro.”

Zapištao mu je uvek prisutni, uvek aktivni blekberi. Namrštila sam se, a on se podrugnuo.

„Samo za moje oči, gospodo Grej.” Podigao je obrvu u šaljivom upozorenju, još jednom me pljesnuo po zadnjici pa seo na ležaljku kako bi se javio.

Moja unutrašnja boginja prede. Možda bismo večeras mogle da mu priredimo neki ples samo za njegove oči. Zналаčki se nasmešila i izvila obrvu. Osmehnula sam se pri toj pomisli i ponovo se prepustila popodnevnj sijesti.

*„MAM'SELLE? UN PERRIER pour moi, un coca-cola light pour
ma femme, s'il vous plait. Et quelque chose à manger... laissez-moi
voir la carte.”**

Hmm... Probudila sam se kad sam čula Kristijana kako tečno govori francuski. Zatreptala sam na suncu i videla da me on posmatra dok devojka u uniformi odlazi, visoko držeći poslužavnik i izazovno njišući plavim visokim konjskim repom.

„Žedna?” upita me.

„Da”, promrmljala sam sneno.

„Mogao bih da te gledam celog dana. Umorna?”

Pocrvenela sam. „Nisam mnogo spavala noćas.”

„Ni ja.” Široko se osmehnulo, spustio blekberi i ustao. Šorc mu je neznatno spao... na onaj način koji otkriva kupaće gaće ispod. Svukao je šorc i izuo japanke. Izgubila sam nit misli.

„Hajde da plivamo.” Ispružio je ruku, a ja sam se omamljeno zagledala u njega. „Plivanje?” ponovio je i razgaljeno nakrivio glavu. Pošto nisam odgovorila, polako je odmahnulo glavom.

„Mislim da moraš da se rasaniš.” Odjednom se nagnuo i podigao me. Vrisnula sam, više od iznenađenja nego od straha.

*** Franc: Gospođice? Perije za mene i koka-kolu lajt za moju suprugu, molim vas. I nešto za jelo... mogu li da pogledam jelovnik? (Prim. prev.)**

„Kristijane! Spusti me!“ zacikala sam.

Zakikota se. „Tek u moru, malena.“

Nekoliko ljudi s onim veselim nehajem, tipičnim za Francuze, gleda kako me Kristijan nosi u more. Smeje se dok gaca kroz vodu.

Obavila sam mu ruke oko vrata. „Ne bi to uradio“, rekla sam zadihano, pokušavajući da potisnem kikut.

Široko se osmehnuo. „O, Ana, zar nisi naučila ništa za kratko vreme koliko se poznajemo?“ Poljubio me je, a ja sam iskoristila priliku - zavukla sam mu prste u kosu, zgrabila koliko sam mogla da zahvatim i uzvratila mu poljubac, prodrevši mu jezikom u usta. Oštro je udahnuo i odmakao se, očiju zamagljenih ali obazrивih.

„Znam tvoju igru“, prošaputao je i polako se spustio u hladnu, bistru vodu, povukavši me sa sobom. Usne su mu ponovo pronašle moje. Zaboravila sam na hladnoću Sredozemnog mora čim sam se obavila oko muža.

„Mislila sam da hoćeš da plivaš“, promrmljala sam mu uz usne.

„Mnogo mi skrećeš pažnju.“ Zubima mi je okrznuo donju usnu.

„Ah ne želim da dobri žitelji Monte Karla gledaju moju ženu kako se grči u ekstazi.“

Prešla sam mu zubima po bradi staroj jedan dan koja mi je zagolicala jezik. Ne dajem ni pet para za dobre žitelje Monte Karla.

„Ana“, zastenjao je. Obavio je moj konjski rep oko zgloba i nežno ga povukao kako bi mi zabacio glavu i izložio vrat. Spušta mi poljupce od uva niz vrat.

„Hoćeš li da te uzmem u moru?“, prodahtao je.

„Da“, prošaputala sam.

Kristijan se odmakao da me pogleda, očiju toplih, željnih i razveseljenih. „Gospodo Grej, nezajazljiva si i veoma drska. Kakvo sam to čudovište stvorio?“

„Čudovište koje ti pristaje. Zar bi me želeo da sam drugačija?“

„Želim te na svaki način na koji mogu da te dobijem, znaš to. Ali ne sad. Ne pred publikom.“ Glavom je pokazao prema obali.

Molim?

I stvarno, nekoliko ljudi je odbacilo ravnodušnost i sa zanimanjem nas posmatra. Kristijan me je uhvatio oko pojasa i bacio u vazduh. Pljusnula sam u vodu i potonula pod talase na meki pesak. Izronila sam, kašljući, pljujući i smejući se.

„Kristijane!" prekorila sam ga i prostrelila pogledom. Mislila sam da ćemo voditi ljubav u moru... i steći još jedno prvo iskustvo. Ujeo se za donju usnu da sakrije koliko se zabavlja. Isprskala sam ga i odmah mi je vratio.

„Imamo celu noć", rekao je i budalasto se iskezio. „Ćaos, draga." Zaronio je pa izronio metar dalje od mene. Zatim je lakim, gipkim pokretima otplivao dalje od obale, dalje od mene.

Ah! Šaljivi Pedeset i njegovu zadirkivanje! Zaklonila sam oči od sunca dok sam gledala kako se udaljava. Tako me zafrkava... šta bih mogla uraditi da mu vratim? Razmišljala sam o mogućnostima dok sam plivala do obale. Naše piće je stiglo i otpila sam gutljaj dijetalne koka-kole. Kristijan je samo tačkica u daljini.

Hmm... Legla sam na stomak i, petljajući s kopčom, skinula gornji deo bikinija pa ga bacila na Kristijanovu ležaljku. Eto... sad vidi koliko drska mogu da budem, gospodine Greje. Da vidim kako će ti se to svideti. Zažmurila sam i pustila da mi sunce greje kožu... greje kosti. Otplutala sam pod njegovom toplotom i mislim da sam vratila na dan venčanja.

„Možeš da poljubiš nevestu", objavio je velečasni Volš.

Široko sam se osmehnula svom mužu.

„Konačno si moja", prošaputao je, privukao me u zagrljaj i smerno mi poljubio usne.

Udata sam. Ja sam gospođa Kristijana Greja. Pijana sam od sreće.

„Prelepa si, Ana", promrmljao je i osmehnuo se. Oči mu blistaju od ljubavi... i nečeg mračnijeg, uzbudljivog. „Ne dozvoli nikom drugom da ti skinе tu haljinu, je T jasno?" Osmeh kao da mu ima sto stepeni dok mi vrhovima prstiju prelazi po obrazu i uspaljuje mi krv.

Au... Kako mu to uspeva, čak i ovde dok svi ovi ljudi zure u nas?

Bez reči sam klimnula glavom. Pobogu, nadam se da nas niko ne čuje. Srećom, velečasni Volš se neupadljivo odmakao. Pogledala sam goste doterane zarad venčanja... Moja mama, Rej, Bob i svi Grejovi tapšu - čak i Kejt, moja deveruša, koja izgleda predivno u bledoružičastom i stoji pored Kristijanovog kuma, njegovog

brata Eliota. Ko bi rekao da čak i Eliot može tako da se skocka? Svi se osmehuju od uva do uva - osim Grejs, koja ljupko plače u starinsku belu maramicu.

„Spremna za zabavu, gospodo Grej?“, promrmljao je Kristijan i stidljivo se osmehnuo. Izgleda božanstveno u jednostavnom crnom fraku, srebrnom prsluku i s kravatom. Tako je... *elegantan*.

„Spremna koliko mogu da budem.“ Budalasto sam se iskežila.

Proslava venčanja je u punom jeku... Karik i Grejs nadmašili su sebe. Ponovo su postavili šator i divno ga ukrasili u bledoružičasto, srebrno i boju slonovače. Strane su otvorene i gledaju na zaliv. Lepo vreme nas je poslužilo i kasno popodnevno sunce sija nad vodom. U jednom kraju šatora je plesni podijum, a bogat švedski sto u drugom.

Rej i moja mama se smeju dok plešu. Zadovoljstvo mi je prožeto tugom dok ih gledam zajedno. Nadam se da će moj brak s Kristijanom trajati duže. Ne znam šta bih radila kad bi me ostavio. *Venčaj se na brzinu, kaj se natenane*. Proganja me ta izreka.

Kejt je pored mene, prelepa u dugoj svilenoj haljini. Pogledala me je i namrštila se. „Hej, ovo bi trebalo da ti bude najsrećniji dan u životu“, prekorila me je.

„I jeste“, prošaputala sam.

„O, Ana, šta je bilo? Gledaš li svoju mamu s Rejom?“

Tužno sam klimnula glavom.

„Srećni su.“

„Srećniji su razdvojeni.“

„Zar se premišljaš?“, uplaši se Kejt.

„Ne, ni najmanje. Samo... mnogo ga volim.“ Ukočila sam se, nespособna ih nespремna da izrazim svoje strahove.

„Ana, očigledno je da te obožava. Znam da vam je veza neuobičajeno počela, ali vidim koliko ste oboje srećni poslednjih mesec dana.“ Uхватила me je za ruke i stegla ih. „Uostalom, sad je prekasno“, dodala je s osmehom.

Zakikotala sam se. Računajte na Kejt da istakne ono što je očigledno. Privukla me je u poseban zagrljaj Ketrin Kavane. „Ana, biće sve u redu. A ako ti zafali dlaka s glave, imaće posla sa mnom.“ Pustila me je i osmehnula se nekome iza mene.

„Ćao, malena." Kristijan me je zagrlio, iznenadivši me, i poljubio me u teme. „Kejt", pozdravio ju. Hladan je prema njoj čak i posle šest nedelja.

„Zdravo još jednom, Kristijane. Idem da pronađem tvog kuma, koji je slučajno i moj najbolji čovek."* Osmehnula se oboma pa otišla kod Eliota, koji je pio s njenim bratom Itanom i našim drugom Hoseom.

„Vreme je da krenemo", promrmljao je Kristijan.

„Već? Ovo je prva zabava na kojoj mi ne smeta što sam u centru pažnje." Okrenula sam se u njegovom zagrljaju kako bih ga pogledala.

„I treba da budeš. Prelepa si, Anastazija."

„Kao i ti."

Osmehnuo se i izraz mu je postao vreliji. „Ta divna haljina ti pristaje."

„Ova starudija?" Stidljivo sam pocrvenela i povukla lep čipkasti porub jednostavne, uske venčanice koju je Kejtina majka kreirala samo za mene. Sviđa mi se što čipka ovičava ramena - skromno ali privlačno, bar se nadam.

Nagnuo se da me poljubi. „Hajdemo. Ne želim više da te delim sa svim ovim ljudima."

„Možemo li da odemo sa svoje svadbe?"

„Malena, ovo je naša zabava i možemo da radimo šta god hoćemo. Isekli smo tortu. A sad bih voleo da te odvedem i da budeš samo moja."

Zakikotala sam se. „Biću tvoja celog života, gospodine Greje."

„Veoma mi je drago što to čujem."

„O, tu ste vas dvoje! Zaljubljeni golupčići."

Zakukala sam u sebi... Uхватила nas je Grejsina majka.

„Kristijane, mili, još jedan ples s bakom?"

Stisnuo je usne. „Naravno, bako."

„A ti, divna Anastazija, usreći jednog starca i pleši s Teom."

„S Teom, gospodo Treveljan?"

„S dekom Treveljan. A mislim da bi trebalo da me zoveš baka. A vas dvoje bi zaista trebalo da prionete na pravljenje mojih

* Engl.: *Best man* - kum; doslovce, najbolji čovek. (Prim. prev.)

praunuka. Nije mi ostalo mnogo vremena." Budalasto nam se nakezila.

Kristijan je užasno zatreptao. „Hajdemo, bako", rekao je, brzo je uhvatio za ruku i odveo na plesni podijum. Osvrnuo se, bezmalo napućio pa prevrnuo očima. „Ćaos, draga."

Hose mi je prišao dok sam išla prema deki Treveljanu.

„Neću te pitati za još jedan ples. Mislim da sam ti ionako oduzeo previše vremena na podijumu... Drago mi je što si srećna, ali ozbiljan sam, Ana. Biću tu ako... ako ti zatrebam."

„Hvala, Hose. Ti si dobar prijatelj."

„Ozbiljno to mislim." Tamne oči mu sijaju od iskrenosti.

„Znam. Hvala, Hose. A sad me izvini, molim te - imam sudar s jednim starcem."

Zbunjeno je nabrao čelo.

„S Kristijanovim dekom", objasnila sam.

Široko se osmehnuo. „Srećno s tim, Eni. Srećno u svemu."

„Hvala, Hose."

Posle plesa s Kristijanovim dekom, šarmantnim kao i uvek, stala sam pored francuskog prozora da gledam kako se sunce polako spušta nad Sijetlom i baca jarkonarandžaste i akvamarinske senke na zaliv.

„Hajdemo", podstakao me je Kristijan.

„Moram da se presvučem." Uхватила sam ga za ruku s namerom da ga izvučem kroz francuski prozor i odvedem na sprat. Namrštio se, ne shvatajući, i nežno mi povukao ruku da me zaustavi.

„Mislila sam da želiš da mi svučesh ovu haljinu", objasnila sam. Oči mu zablistaše.

„Tačno." Žudno mi se osmehnuo. „Ali neću te ovde svući. Ne bismo otišli dok... ne znam..." Mahnuo je rukom i ostavio rečenicu nedorečenu mada je značenje veoma jasno.

Pocrvenela sam i pustila mu ruku.

„Nemoj ni da puštaš kosu", promrmljao je mračno.

„Ali..."

„Nema ali, Anastazija. Izgledaš predivno. I želim da te svučem."

Oh. Namrštila sam se.

„Spakuj ono u čemu ćeš da putuješ", naložio je. „Trebaće ti. Veliki kofer ti je kod Tejlora."

„Važi.“ Šta li namerava? Nije mi rekao kuda idemo. U stvari, mislim da niko ne zna kuda ćemo. Ni Mia ni Kejt nisu uspele da mu izvuku taj podatak. Okrenula sam se prema mami i Kejt, koje su stajale u blizini.

„Neću da se presvučem.“

„Molim?“, upita me majka.

„Kristijan ne želi da se presvučem.“ Slegnula sam ramenima kao da ću time sve objasniti. Mama je nabrala čelo.

„Nisi se obavezala na poslušnost“, podsetila me je obzirno. Kejt je pokušala da kašljanjem prikrije frktanje. Zaškiljila sam. Ni ona ni moja majka ne znaju da smo se Kristijan i ja svađali zbog poslušnosti. Ne želim ponovo da oživim tu raspravu. *Ne da moj Pedeset ume da se duri... i da ima košmare.* Ta uspomena me je otreznila.

„Znam, mama, ali sviđa mu se ova haljina i hoću da mu udovoljim.“

Izraz joj je smekšao. Kejt je prevrnula očima i obzirno nas ostavila same.

„Divno izgledaš, mila.“ Karla mi je nežno povukla ispali pramen kose i pomilovala me po bradi. „Mного se ponosim tobom, dušo. Veoma ćeš usrećiti Kristijana.“ Privukla me je u zagrljaj.

O, *mama!*

„Neverovatno mi je koliko odraslo izgledaš. Počinješ novi život... Samo ne zaboravi da su muškarci s druge planete i bićeš dobro.“

Zakikotala sam se. Kad bi samo znala da je Kristijan iz drugog univerzuma.

„Hvala, mama.“

Rej nam se pridružio. Slatko se osmehnuo mami i meni.

„Napravila si divnu devojčicu, Karla“, rekao je očiju blistavih od ponosa. Izgleda veoma otmeno u crnom fraku i bledoružičastom prsluku. Suze mi zapekoše oči. Jao, ne... dosad sam uspela da ne zaplačem.

„A ti si je pazio i pomogao da je vaspitam, Reje.“ Karlin glas je setan.

„I uživao sam u svakom trenutku. Đavolski si dobra nevesta, Eni.“ Rej mi je zadenuo isti pramen iza uva.

„O, tata..." Potisnula sam jecaj i on me je brzo zagrlio na svoj nespretni način.

„Bićeš i đavolski dobra žena" prošaputao je promuklo.

Kad me je pustio, Kristijan je ponovo bio pored mene.

Rej se srdačno rukovao s njim. „Pazi na moju devojčicu, Kristijane."

„To mi je namera, Reje. Karla." Klimnuo je glavom mom očuhu i poljubio mi mamu.

Ostali gosti obrazovali su veliki luk sve do ulaznih vrata.

„Spremna?" upita Kristijan.

„Da."

Uhvatio me je za ruku i poveo ispod ispruženih ruku gostiju koji su uzvikivali čestitke i zasipali nas pirinčem. Na kraju stoje osmehnuti Karik i Grejs. Zagrlili su nas i poljubili. Grejs su ponovo savladala osećanja dok smo se brzo oprastali s njima.

Tejlor čeka da nas odveze u audijevom džipu. Kristijan mi je otvorio vrata, a ja sam se okrenula i bacila bidermajer s belim i ružičastim ružama prema okupljenoj grupi devojaka. Mia ga je trijumfalno podigla visoko, osmehujući se od uva do uva.

Smejući se Miji, ušla sam u džip, a Kristijan se sagnuo da mi skupi skute venčanice. Kad sam se smestila, mahnuo je gostima.

Tejlor mu je pridržao vrata. „Čestitam, gospodine."

„Hvala, Tejlоре", odgovorio je Kristijan i seo pored mene.

Kad je Tejlor krenuo, gosti su zasuli džip pirinčem. Kristijan me je uhvatio za ruku i poljubio mi zglobove prstiju.

„Sve u redu dosad, gospođo Grej?"

„Zasad je sve divno, gospodine Greje. Kuda ćemo?"

„Na aerodrom *Sijetl-Takoma*", rekao je prosto i uputio mi zago - netan osmeh.

Hmm... šta li namerava?

Tejlor se nije zaustavio pred terminalom za odlaske kao što sam očekivala, već je prošao kroz sigurnosnu kapiju i ušao pravo na pistu. Molim? A onda sam ga videla - Kristijanov mlažnjak... *Grej enterprajzis holdings* ispisano je velikim plavim slovima na trupu.

„Nemoj mi reći da ponovo zloupotrebljavaš vlasništvo kompanije!"

„0, nadam se da je tako, Anastazija." Široko se osmehnuo.

Tejlor je zaustavio audi ispred stepenica što vode u avion i iskočio da Kristijanu otvori vrata. Kratko su razgovarali, a onda je Kristijan otvorio moja vrata - ali umesto da se pomeri kako bi mi napravio mesta, nagnuo se i podigao me.

Hej! „Šta radiš?“, zacikala sam.

„Nosim te preko praga“, odgovorio je.

„Oh.“ *Zar to ne bi trebalo da radi kod kuće?*

Lako me je poneo uz stepenice. Tejlor nas je pratio s mojim malim koferom. Ostavio ga je na vratima aviona pa se vratio u audi. U kabini sam prepoznala Stivena, Kristijanovog pilota, u uniformi.

„Dobro došli, gospodine. Gospođu Grej.“ Osmehnulo se.

Kristijan me je spustio i rukovao se sa Stivenom. Pored Stivena je tamnokosa žena stara - koliko? Tridesetak godina? I ona nosi uniformu.

„Čestitam oboma“, nastavio je Stiven.

„Hvala, Stivene. Anastazija, znaš Stivena. On je naš kapetan, a ovo je kopilot Bili.“

Pocrvenela je dok ju je Kristijan predstavljao pa brzo zatreptala. Došlo mi je da prevrnem očima. Još jedna žena potpuno opčinjena mojim mužem, suviše lepim za njegovo dobro.

„Drago mi je što sam vas upoznala“, ushitila se Bilijeva. Srdačno sam joj se osmehnula. Na kraju krajeva - on je moj.

„Jesu li obavljene sve pripreme?“ pitao ih je Kristijan dok sam gledala kabinu. Sve je od bledeg javora i bledožute kože. Divno je. U drugom delu kabine stoji još jedna mlada žena u uniformi - veoma *lepa* brineta.

„Imamo dozvolu za poletanje. Očekuje nas mirno vreme do Bostona.“

Bostona?

„Turbulencije?“

„Ne pre Bostona. Hladne i tople struje sudaraju se nad Šenonom pa će tamo možda biti malo truckanja.“

Šenon? Irska?

„Dobro. Pa, nadam se da ćemo to prespavati“, odgovorio je Kristijan trezveno.

Prespavati?

„Sad ćemo da krenemo, gospodine“, rekao je Stiven. „Prepuštam vas sposobnoj stjuardesi Natali.“ Kristijan je pogledao prema njoj i namrštio se, pa se okrenuo prema Stivenu s osmehom.

„Odlično“, odvratio je. Uhvatio me je za ruku i poveo prema raskošnoj kožnoj naslonjači. Čini mi se da ih ima dvanaest.

„Sedi“, rekao je dok je skidao frak i otkopčavao lepi srebrni brokatni prsluk. Seo je naspram mene. Između nas je mali, blistavi lakirani sto.

„Dobro došli, gospodine, gospodo. Čestitam.“ Natali se obrela pored nas i pružila nam čaše s ružičastim šampanjcem.

„Hvala“, rekao je Kristijan. Učtivo nam se osmehnula pa povukla u kuhinju.

„Za srećan bračni život, Anastazija.“ Kristijan je podigao čašu i kucnuli smo se. Šampanjac je izvrstan.

„Bolindžer?“ pitala sam.

„Jeste.“

„Prvi put sam ga pila iz šolje za čaj.“ Osmehnula sam se.

„Dobro se sećam tog dana. Tvog diplomiranja.“

„Kuda idemo?“ Više ne mogu da zauzdavam znatiželju.

„Šenon“, odgovorio je Kristijan, očiju blistavih od uzbuđenja. Izgleda kao dečkić.

„U Irsku?“ Idemo u Irsku!

„Da natočimo gorivo“, dodao je zadirkujući.

„A onda?“ podstakla sam ga.

Još se šire nasmešio i odmahnuo glavom.

„Kristijane!“

„U London“, odgovorio je. Napregnuto me posmatra i pokušava da proceni moju reakciju.

Oštro sam udahnula. *Bokte*. Mislila sam da ćemo otići u Njujork, Aspen ili možda na Karibe. Teško mi je da poverujem. Celog života želim da odem u Englesku. Sijam iznutra, blistam od sreće.

„A onda u Pariz.“

Molim?

„Pa na jug Francuske.“

Aul

„Znam da si uvek sanjala o tome da vidiš Evropu“, rekao je blago. „Želim da ti ispunim snove, Anastazija.“

„Ti jesi ostvarenje mojih snova, Kristijane.“

„I ti mojih, gospođo Grej“, prošaputao je.

Bokte...

„Veži se.“

Osmehnula sam se i poslušala ga.

Dok je avion rulao po pisti, pijuckali smo šampanjac i glupavo se kezili jedno drugome. Neverovatno mi je. Imam dvadeset dve godine, konačno odlazim iz Amerike i idem u Evropu - i to u *London*.

Kad smo se našli u vazduhu, Natali nam je natočila još šampanjca i poslužila nam svadbenu gozbu. A ne da je gozba - dimljeni losos, pečene jarebice sa salatnom od boranije i pečenim krompirom s belim lukom. Sve je spremila i poslužila veoma efikasna Natali.

„Desert, gospodine Greje?“ pitala je.

Odmahnulo je glavom i prešao prstom po donjoj usni dok me je ispitivački posmatrao, pogleda potamnelog i nedokučivog.

„Ne, hvala“, promrmljala sam. Ne mogu da odvojim pogled od njegovog. Izvio je usne u mali, tajanstveni osmeh. Natali se povukla.

„Dobro“, promrmljao je. „Mislio sam da mi ti budeš desert.“

O... *ovde?*

„Dođi“, rekao je, ustao i pružio mi ruku. Poveo me je prema zadnjem delu kabine.

„Ovde je kupatilo.“ Pokazao je na mala vrata pa me poveo kratkim hodnikom i otvorio vrata na samom kraju.

Bokte... spavaća soba. Sva u javoru i bleđožutom, a mali brač - ni krevet pokriven je zlatnim i tamnim smeđe-sivim jastucima. Izgleda veoma prijatno.

Kristijan se okrenuo i zagrlio me. Zagledao se u mene.

„Mislio sam da provedemo prvu bračnu noć na trideset pet hiljada stopa. To nikad nisam radio.“

Još jedno prvo iskustvo. Zinula sam u njega, srce mi tutnji... seks u avionu. Čula sam za to.

„Ah prvo moram da te izvučem iz te divne haljine.“ Oči mu blistaju ljubavljui i nečim tamnijim, nečim što volim... nečim što doziva moju unutrašnju boginju. Oduzima mi dah.

„Okreni se.“ Glas mu je tih, naredbodavan i đavolski seksi. Kako može da prožme dve reči s toliko obećanja? Rado sam ga poslušala

i ruke su mu se našle na mojoj kosi. Nežno je izvlačio jednu po jednu ukosnicu, većtim prstima je brzo obavio zadatak. Kosa mi se rasula u talasima po ramenima, pramen po pramen, pokrila mi leđa i pala napred do grudi. Pokušavam da stojim mirno i da se ne vrpoljim, ali žudim za njegovim dodiro. Posle dugog i napornog ali uzbudljivog dana, želim ga - celog.

„Imaš tako lepu kosu, Ana." Usne su mu blizu mog uva i osećam njegov dah, iako me ne dodiruje usnama. Kad je izvadio sve ukosnice, prošao mi je prstima kroz kosu, nežno mi masirajući lobanju... *au...* Zažmurila sam da uživam u tom osećaju. Spustio je prste i povukao mi kosu kako bih zabacila glavu i otkrila vrat.

„Moja si", prošaputao je i zubima mi povukao usnu resicu.

Zaječala sam.

„Pst", prekorio me je. Prebacio mi je kosu preko ramena i prešao prstom od jednog ramena do drugog, prateći čipkasti porub moje haljine. Zadrhtala sam od iščekivanja. Nežno mi je poljubio leđa iznad prvog dugmeta.

„Tako si lepa", rekao je dok je vesto otkopčavao prvo dugme. „Danas sam, zahvaljujući ti, postao najsrećniji čovek na svetu." Beskrajno sporo mi je otkopčao svu dugmad na leđima. „Toliko te volim." Ljubi me od potiljka do ramena. Između svakog poljupca je govorio: „Želim. Te. Mnogo. Želim. Da. Budem. U. Tebi. Moja. Si."

Svaka reč je opojna. Zažmurila sam i zabacila glavu kako bi imao bolji pristup mom vratu. Sve više padam pod čaroliju Kristijana Greja, svog muža.

„Moja", prošaputao je još jednom. Povukao mi je haljinu niz ruke i skupila mi se oko nogu u oblaku svile i čipke boje slonovače.

„Okreni se", prošaputao je, odjednom promukao. Poslušala sam ga i oštro je udahnuo.

Na sebi imam uzani, bledoružičasti satenski korset s halterima, odgovarajuće čipkaste gaćice i bele svilene čarape. Kristijan gladno prelazi pogledom po mom telu, ali ne govori ništa. Samo me posmatra, očiju raširenih od želje.

„Svida ti se?", prošaputala sam stidljivo, svesna toga da mi se crvenilo razliva obrazima.

„Svidanje nije dovoljno jak opis. Izgledaš senzacionalno. Evo." Pružio mi je ruku. Prihvatila sam je i iskoračila iz haljine.

„Budi mirna“, promrmljao je. Ne skrećući pogled sve tamnijih očiju s mog, prešao je srednjim prstima preko mojih grudi, prateći liniju korseta. Disanje mi postaje plitko. Još jednom je ponovio putovanje po mojim grudima, a njegov nestašni prst poslao mi je trnce niz kičmu. Prestao je i obrnuo kažiprst u vazduhu kako bih se okrenula.

Trenutno bih sve uradila za njega.

„Stani“, rekao je. Okrenuta sam prema krevetu. Obavio mi je ruku oko pojasa, privukao sebi i zagnjurio mi nos uz vrat. Polako mi je obujmio grudi, igrao se njima dok mi je palčevima kružio oko bradavica koje su se napele uz tkaninu.

„Moja“, prošaputao je.

„Da“, prodahkala sam.

Zapostavio mi je grudi i prešao mi rukama niz stomak do buti - na, palčevima mi očešavši ribicu. Prigušila sam jecanje. Zaustavio je prste na halterima i, s uobičajenom spretnošću, istovremeno ih je otpočao. Zatim su mu ruke odlutale do moje zadnjice.

„Moja“, prodahkao je i raširio šake na mojoj guzi, očešavši mi ribicu vrhovima prstiju.

„Ah.“

„Pst.“ Spušta mi prste niz butine. Otkopčao mi je haltere pozadi. Nagnuo se i povukao pokrivač s kreveta. „Sedi.“

U njegovoj vlasti, uradila sam kako mi je rekao. Kleknuo je ispred mojih nogu i nežno mi skinuo bele cipele *Džimi Ču*. Uhvatio je gornji kraj leve čarape i polako je svukao, prelazeći mi palčevima niz nogu... Zatim je to ponovio s drugom.

„Ovo je kao da otvaram novogodišnji poklon.“ Osmehnuo se kroz duge tamne trepavice.

„Poklon koji je već bio tvoj...“

Prekorno se namrštio. „Ne, malena. Sad je stvarno moj.“

„Kristijane, tvoja sam otkako sam rekla da.“ Nagla sam se i šakama obujmila voljeno lice. „Tvoja sam. Uvek ću biti tvoja, mužu moj. Ali čini mi se da imaš previše odeće na sebi.“ Sagla sam se da ga poljubim, a on se iznenada izvio, poljubio mi usne i uhvatio mi glavu, uplevši prste u mojoj kosi.

„Ana“, prodahkao je. „Moja Ana.“ Ponovo je usnama zaposeo moje i prodro jezikom među njih.

„Odeća“, prošaputala sam. Dah nam se mešao dok sam mu vukla prsluk. Načas me je pustio kako bi ga skinuo. Zastao je i pogledao me, očiju razrogačenih, žudnih.

„Pusti mene, molim te.“ Glas mi je tih i umilan. Želim da svučem svog muža, svog Pedeset.

Seo je na pete. Nagla sam se i uhvatila mu kravatu - srebrnosivu kravatu, moju omiljenu - pa je polako razvezala. Podigao je bradu kako bih mu otkopčala gornje dugme bele košulje. Zatim sam prešla na manšete. Od platine su - s urezanim slovima A i K - moj svadbeni poklon. Kad sam ih skinula, uzeo ih je i stegao u pesnici. Zatim je poljubio pesnicu i spustio manšete u džep pantalona.

„Veoma romantično, gospodine Greje.“

„Za tebe, gospodo Grej - srca i cveće. Uvek.“

Uhvatila sam mu ruku i, gledajući ga kroz trepavice, poljubila mu običnu burmu od platine. Zastenjao je i zažmurio.

„Ana“, prošaputao je. Moje ime zvuči kao molitva.

Posegnula sam za drugim dugmetom na njegovoj košulji i, oponašajući njegove ranije kretnje, počela da mu spuštam nežne poljupce na grudi posle svakog dugmeta. Između svakog poljupca sam šaputala: „Ti. Me. Mnogo. Usrećuješ. Volim. Te.“

Zaječao je pa me jednim brzim pokretom uhvatio oko pojasa, spustio me na krevet i legao. Usnama je pronašao moje. Šakama mi je obavio glavu, drži me u mestu dok nam jezici uživaju jedan u drugom. Naglo je kleknuo i ostavio me zadihanu i željnu.

„Prelepa si... supruge.“ Prešao je dlanovima niz moje noge i uhvatio mi levo stopalo. „Imaš tako lepe noge. Želim da poljubim svaki centimetar. Počevši odavde.“ Usnama mi je okrznuo jagodicu palca. Zgrčilo mi se sve ispod pojasa. Jezikom je pošao uz moj ris, zubima mi okrznuo petu pa prešao na članak. Ostavlja mi trag poljubaca po unutrašnjem delu lista; nežne, vlažne poljupce. Uvijam se ispod njega.

„Mirna, gospodo Grej“, upozorio me je pa me naglo obrnuo na stomak i nastavio sporo putovanje usnama uz zadnji deo mojih nogu, mojih butina, zadnjice. Odjednom je prestao. Zastenjala sam.

„Molim te...“

„Želim te голу“, promrmljao je i polako mi otkopčao korset, jednu kukicu za drugom. Bacio je korset na krevet i prešao mi jezikom uz kičmu.

„Kristijane, molim te.“

„Šta želiš, gospođo Grej?“ Reči su mu blage, blizu mog uva. Gotovo leži na meni... Osećam mu ud na zadnjici.

„Tebe.“

„I ja tebe, ljubavi moja, živote moj...“ prošaputao je. Pre nego što sam shvatila šta se dešava, ponovo sam se našla na leđima. Brzo je ustao i jednim pokretom skinuo pantalone i bokserice. Divno je nag, veliki i spreman nada mnom. Mala kabina zasenjena je njegovom opojnom lepotom, željom i potrebom za mnom. Nagnuo se, svukao mi gaćice pa se zagledao u mene.

„Moja“, prodahtao je.

„Molim te.“ Osmehnuo se... pohotnim, zločestim, izazivajućim osmejkom kakav priliči Kristijanu Pedeset.

Kleknuo je na krevet i počeo da se penje poljupcima uz moju desnu nogu... dok nije stigao do vrha butina. Raširio mi je noge.

„Ah... ženo moja“, promrmljao je, a onda su mu se usne našle na meni. Zažmurila sam i prepustila se njegovom vestom jeziku. Stegla sam pesnice u njegovoj kosi dok sam njihala i uvijala kukove, robinja njegovog ritma, pa se propela na malom krevetu. Uhvatio me je za kukove da me umiri... ali nije prekinuo slatko mučenje. Blizu sam, tako blizu.

„Kristijane“, zaječala sam.

„Ne još“, prodahtao je. Penje mi se uz telo, zavlaci mi jezik u pupak.

„Ne!“ *Prokletstvo!* Osećam kako se osmehuje uz moj stomak dok nastavlja putovanje nagore.

„Tako si nestrpljiva, gospođo Grej. Ima vremena do sletanja na Smaragdno ostrvo.“ S obožavanjem mi je poljubio grudi pa usnama povukao levu bradavicu. Pogledao me je, očiju mračnih poput tropske oluje.

Au... zaboravila sam. Evropa.

„Mužu, želim te. Molim te.“

Nadvija se nada mnom, oslonjen na laktove, telo mu pokriva moje. Spustio je nos niz moj, a ja sam spustila šake niz njegova snažna, gipka leđa do lepe zadnjice.

„Gospođo Grej... suprugo. Cilj nam je da zadovoljimo.“ Okrznuo me je usnama. „Volim te.“

„Volim i ja tebe.“

„Drži oči otvorene. Želim da te gledam.“

„Kristijane... ah...“ kriknula sam kad je polako ušao u mene.

„Ana, o, Ana“, prodahtao je i počeo da se pomera.

„ŠTA TO RADIŠ, dođavola?“ povikao je Kristijan i prenuo me iz veoma prijatnog sna. Mokar i divan, stoji u podnožju moje ležaljke i strelja me pogledom.

Šta sam uradila? *Jao, ne... ležim na leđima...* Sranje, sranje, sranje. Ljut je. Sranje. Stvarno je ljut.

DRUGO POGLAVLJE

Ojednom sam se sasvim razbudila i zaboravila na svoj erotski san.

„Ležala sam na stomaku. Mora da sam se okrenula u snu“, prošaputala sam tiho u svoju odbranu.

Oči mu gnevno sevnuše. Sagnuo se, podigao gornji deo mog bikinija s ležaljke i bacio ga na mene.

„Obuci to!“, prosiktao je.

„Kristijane, niko ne gleda.“

„Veruj mi. Gledaju. Siguran sam da Tejlor i momci iz obezbeđenja uživaju u predstavi!“ zarežao je.

Sranje! Zašto stalno zaboravljam na njih? Prestravljeno sam pokrila grudi. Proketo obezbeđenje nas stalno prati od sabotaže Čarlija Tanga.

„Da.“ Kristijan i dalje reži. „A može da te uslika i neki jebeni ljigavi paparaco. Hoćeš li da osvaneš na naslovnici *Stara?* Gola ovog puta?“

Sranje! Paparaci! Jebote! Sva boja mi se povukla s lica dok sam žurno oblačila gornji deo kupaćeg. Stresla sam se. U glavu mi je navrla nezvana neprijatna uspomena na to kako su me paparaci opkolili ispred kancelarije nakon što se pročulo za našu veridbu - sve u sklopu paketa Kristijana Greja.

»*L'addition!*“, brecnuo se na konobaricu koja je prolazila. „Idemo“, rekao mi je.

„Odmah?“

„Da, odmah.“

Sranje, sad se ne valja raspravljati s njim.

Obukao je majicu i šorc iako su mu kupaće gaće sasvim mokre. Konobarica se vratila s njegovom kreditnom karticom i računom.

Nerado sam obukla tirkiznu letnju haljinicu i obula japanke. Kad je konobarica otišla, Kristijan je uzeo svoju knjigu i blekberi pa sakrio bes iza pilotskih naočara koje odbijaju odraz. Sav pršti od napetosti i gneva. Srce mi se steglo. Svaka druga žena na plaži je u toplesu - to i nije neki zločin. U stvari, izgledam čudno *sa* gornjim delom kupaćeg. Uzdahnula sam u sebi i raspoloženje mi se strmoglavilo. Mislila sam da će Kristijan videti smešnu stranu... na neki način... Možda da sam ostala na stomaku, ali njegov smisao za humor je iščezao.

„Molim te, ne ljuti se na mene“, prošaputala sam i stavila nje - govnu knjigu i blekberi u ranac.

„Prekasno je za to“ odgovorio je tiho - pretiho. „Dodi.“ Uhvatio me je za ruku pa dao znak Tejloru i dvojici njegovih pomoćnika, francuskim radnicima obezbeđenja, Filipu i Gastonu. Začudo, oni su identični blizanci. Strpljivo su nas posmatrali, kao i sve ostale na plaži, s terase. Zašto stalno zaboravljam na njih? Kako? Tejlor ima kameni izraz iza tamnih naočara. Sranje, i on je ljut na mene. Nisam navikla da ga viđam nehajno odevnog, u bermudama i crnoj majici s kragnom.

Kristijan me je sproveo kroz hotelsko predvorje na ulicu. Ne progovara, zamišljen je i ozlovoljen, a ja sam kriva za to. Tejlor i njegov tim nas prate.

„Kuda ćemo?“ pitala sam kolebljivo i pogledala ga.

„Natrag na brod.“ Nije me ni pogledao.

Nemam pojma koliko je sati. Mislim da je između pet i šest. Kad smo stigli do marine, Kristijan me je poveo dokom prema mestu gde su usidreni motorni čamac i džet-ski koji pripadaju *Lepotici*. Dok je Kristijan odvezivao džet-ski, pružila sam ranac Tejloru. Uzrujano sam ga pogledala, ali njegov izraz ne odaje ništa, kao ni Kristijanov. Pocrvenela sam kad sam pomislila staje video na plaži.

„Izvolite, gospođo Grej.“ Tejlor mi je dodao prsluk za spašava - nje iz čamca i poslušno sam ga stavila. Zašto samo ja moram da nosim prsluk za spašavanje? Kristijan i Tejlor se pogledaše. Pobogu,

zar je ljut i na Tejlora? Kristijan je proverio kako sam namestila prsluk za spašavanje i čvrsto stegao srednji remen.

„Možeš da prođeš“, promrmljao je tiho. I dalje neće da me pogleda. *Sranje*.

Gipko je seo na džet-ski i pružio mi ruku. Čvrsto sam je uhvatila i uspela da prebacim nogu preko sedišta a da ne padnem u vodu. Tejlor i blizanci ušli su u motorni čamac. Kristijan je odgurnuo džet-ski od doka i blago smo se zaljuljali u marini.

„Drži se“, naredio je i obavila sam ruke oko njega. Ovo mi je omiljeni deo vožnje na džet-skiju. Čvrsto sam ga zagrlila, naslonila mu nos na leđa i začudila se što je postojalo vreme kad nije podnosio da ga ovako dodirujem. Miriše lepo... na Kristijana i more. *Oprosti mi, Kristijane, molim te*.

Ukočio se. „Pazi sad“, rekao je blažim glasom. Poljubila sam mu leđa i naslonila obraz na njih pa pogledala dok na kome se nekoliko ljudi okupilo da gleda predstavu.

Kristijan je okrenuo ključ i motor zabruna. Džet-ski se prope i pojuri preko hladne tamne vode, kroz marinu i iz luke prema *Lepotici*. Čvršće sam ga zagrlila. Obožavam ovo - tako je uzbud - ljivo. Svaki mišić na Kristijanovom vitkom telu ocrtava se dok se držim za njega.

Tejlor nam se približio u motornom čamcu. Kristijan ga je pogledao pa ponovo ubrzao. Poleteli smo napred nad površinom vode kao vešto bačen kamenčić. Tejlor je odmahnuo glavom s pomirenom zlovoljom i pošao pravo prema jahti, a Kristijan je prošlišao pored *Lepotice* i uputio se prema otvorenom moru.

Voda prska oko nas, topao vetar mi šiba lice a konjski rep mi se mahnito vijori. Ovo je tako *zabavno*. Možda će uzbudljiva vožnja raspršiti Kristijanovo loše raspoloženje. Ne vidim mu lice, ali znam da uživa - bezbrižan je i ponaša se u skladu sa svojim godinama, za promenu.

Napravio je veliki polukrug. Gledam obalu - čamce u marini, mozaik poslovnih i stambenih zgrada žutih, belih i boje peska kao i nazubljene planine iza njih. Izgleda tako nasumično - nimalo nalik uređenim četvrtima na koje sam navikla - ali veoma živopisno. Kristijan me je pogledao preko ramena. Nagoveštaj osmeha poigrava mu na usnama.

„Još jednom?" povikao je da nadjača motor.

Oduševljeno sam klimnula glavom. Uzvratio mi je omamljujućim osmehom. Dao je gas, projurio oko *Lepotice* i još jednom se otisnuo na pučinu... mislim da mi je oprostio.

„**UHVATILO TE JE** sunce", rekao je blago dok mi je odvezivao prsluk za spašavanje. Zabrinuto pokušavam da mu procenim raspoloženje. Nalazimo se na palubi jahte. Jedan stjuard stoji u blizini i čeka da uzme moj prsluk. Kristijan mu ga je pružio.

„Još nešto, gospodine?" upita mladić. Mnogo mi se sviđa njegov francuski naglasak. Kristijan me je pogledao, skinuo naočare i zadenuo ih za okovratnik majice.

„Hoćeš li piće?" pitao me je.

„Jel mi potrebno?"

Nakrivio je glavu. „Zašto to pitaš?" Glas mu je blag.

„Znaš zašto."

Namrštio se kao da vaga nešto u glavi.

O čemu li misli?

„Dva džin-tonika, molim vas. I malo oraha i maslina", rekao je stjuardu, koji je klimnuo glavom i brzo se udaljio.

„Misliš li da ću te kazniti?" Glas mu je poput svile.

„Želiš li da me kazniš?"

„Da."

„Kako?"

„Smisliću nešto. Možda kad popiješ piće." Kakva senzualna pretnja. Progutala sam knedlu, a moja unutrašnja boginja zaškiljila je s ležaljke s koje je pokušavala da uhvati sunčeve zrake srebrnim ogledalom okačenim oko vrata.

Kristijan se ponovo namrštio.

„Želiš li da te kaznim?"

Otkud zna? „Zavisi", promrmljala sam i pocrvenela.

„Od čega?" Potisnuo je osmeh.

„Od toga hoćeš li me povrediti."

Stisnuo je usne u tanku crtu i veselost je isparila. Nagnuo se i poljubio me u čelo.

„Anastazija, ti si mi žena, a ne potčinjena. Ne želim da te povredim, nikad. Trebalo bi da to znaš. Samo... samo nemoj da se skidaš u javnosti. Ne želim da te vidim nagu u tabloidima. Ni ti to ne želiš, a siguran sam da ni tvoja mama ni Rej to ne bi voleli.”

Oh! Rej. Sranje, dobio bi srčku. Na šta li sam mislila? Prekorila sam se u sebi.

Stjuard nam je stavio piće i meze na sto od tikovine.

„Sedi”, naloži Kristijan. Poslušala sam i sela u režisersku stolicu. On se smestio pored mene i dao mi džin-tonik.

„Živeli, gospođo Grej.”

„Živeli, gospodine Greje.” Rado sam otpila gutljaj. Džin-tonik je hladan, izvrsan i gasi žeđ. Kad sam pogledala Kristijana, videla sam da me posmatra s nedokučivim izrazom. Veoma je frustrirajuće... Ne znam je U još ljut na mene. Odlučila sam da mu skrenem pažnju.

„Čiji je ovo brod?”, pitala sam.

„Jednog engleskog viteza. Nekog sera. Njegov deda je imao bakalnicu. A ćerka mu je udata za jednog evropskog princa.”

Oh. „Veoma bogat?”

Kristijan odjednom izgleda obazrivo. „Da.”

„Kao ti”, promrsila sam.

Oh.

„I kao ti”, prošaputao je Kristijan i ubacio maslinu u usta. Brzo sam zatreptala... pred očima sam ga videla u fraku i srebrnom prsluku... usplamtelih očiju od iskrenosti dok me je gledao na venčanju.

„*Sve moje sad je tvoje*”, ponovio je zavete razgovetno.

Sve je moje? „Čudno je. Od ničega do...” mahnula sam rukom prema raskošnom okruženju, „... svega ovoga.”

„Navići ćeš se.”

„Mislim da se nikad neću navići na ovo.”

Tejlor se pojavio na palubi. „Gospodine, telefonski poziv za vas.” Kristijan se namrštio, ali uzeo je pruženi blekberi.

„Grej”, otresito je kazao, ustao i otišao na pramac.

Zagledala sam se u more i isključila iz njegovog razgovora s Ros, svojom zamenicom - čini mi se. Ja sam bogata... bezobrazno bogata. Nisam uradila ništa da bih stekla toliki novac... samo sam se udala za bogatog čoveka. Stresla sam se kad sam se setila našeg

razgovora o predbračnom ugovoru. Bila je to nedelja posle nje - govog rođendana. Svi smo sedeli za kuhinjskim stolom i uživali u opuštenom doručku. Eliot, Kejt, Grejs i ja raspravljali smo o prednostima slanine nad kobasicom, dok su Karik i Kristijan čitali nedeljne novine...

„Pogledajte ovo“, zacičala je Mia i spustila svoj netbuk na kuhinjski sto. „Izašao je tračerski članak o tvojoj veridbi na sajtu *Sijetl njuza*, Kristijane.“

„Već?“ iznenadi se Grejs. Stisnula je usne kad joj je nešto, oči - gledno neprijatno, palo na pamet. Kristijan se namrštio.

Mia je čitala naglas. „Do *Njuza* je stigla vest da je najpoželjniji neženja u Sijetlu, *onaj* Kristijan Grej, konačno poklekao i uskoro će se čuti svadbena zvona. Ali ko li je velika srećnica? *Njuz* je na tragu. Kladimo se da čita zamršen predbračni ugovor.“

Mia se zakikotala pa naglo prestala kad ju je Kristijan prostrelio pogledom. Svi su začutili i temperatura u kuhinji spustila se ispod nule.

Jao, ne! Predbračni ugovor? To mi nikad nije palo na pamet. Progutala sam knedlu i osetila kako mi se krv povlači iz lica. *Zemljo, progutaj me, molim te!* Kristijan se promeškoltio s nelagodnom kad sam ga zabrinuto pogledala.

„Ne“, oblikovao je reč usnama.

„Kristijane“, rekao je Karik blago.

„Neću da razgovaram o tome“, brecnuo se na Karika, koji me je uzrujano pogledao i zaustio da kaže nešto.

„Neće biti predbračnog ugovora!“ Kristijan samo što se nije izdrao na njega i natmureno je nastavio da čita novine, ne oba - zirući se ni na koga. Svi su pogledali mene pa njega... a onda bilo gde samo ne u nas.

„Kristijane“, promrmljala sam, „potpisaću sve što ti i gospodin Grej hoćete.“ Pobogu, neće biti prvi put da me natera da nešto potpišem. Kristijan je podigao glavu i prostrelio me pogledom.

„Ne!“ brecnuo se. Ponovo sam prebledela.

„To je radi tvoje sigurnosti.“

o „Kristijane, Ana... mislim da bi trebalo nasamo da razgovarate tome", prekorila nas je Grejs. Pogledom je ošinula Karika i Miju. Au, izgleda da su i oni nadrljali.

„Ana, nije reč o tebi", rekao je Karik da me ohrabri. „I, molim te, zovi me Karik."

Kristijan je hladno zaškiljio prema ocu i srce mi se steglo. *Dodavola... stvarno je besan.*

Svi živahno progovoriše. Mia i Kejt skočiše da raščiste sto.

„Svakako više volim kobasicu", povika Eliot.

Zagledala sam se u isprepletane prste. Sranje. Nadam se da gospodin i gospođa Grej ne misle da sam sponzoruša. Kristijan mi je nežno stegao šake.

„Prestani."

Otkud zna o čemu razmišljam?

„Ne obraćaj pažnju na mog oca", rekao je tiho da ga samo ja čujem. „Mnogo je ljut zbog Elene. Sve to bilo je namenjeno meni. Voleo bih da je moja mama ćutala."

Znam da Kristijan i dalje pati zbog „razgovora" o Eleni koji je sinoć vodio s Karikom.

„On je u pravu, Kristijane. Ti si veoma bogat, a ja ne unosim ništa u brak osim studentskog kredita."

Tmurno me je pogledao. „Anastazija, ako me ostaviš, možeš sve da uzmeš. Već si me jednom ostavila. Znam kakav je osećaj."

Jebote! „To je bilo drugačije", prošaputala sam, dirnuta njegovim osećanjima. „Ali... ti bi mogao mene da ostaviš." Pozlilo mi je pri samoj pomisli na to.

Frknuo je i odmahnuo glavom, glumeći zgražavanje.

i „Kristijane, znaš da bih mogla da uradim nešto izuzetno glupo ti..." Zagledala sam se u isprepletane prste kad je bol prostrujao mnome. Nisam mogla da završim rečenicu. Da izgubim Kristijana... *jebote.*

„Prestani. Prestani odmah. Ova tema je zaključena, Ana. Neće - mo više da razgovaramo o tome. Nema predbračnog ugovora. Ni sad - niti bilo kad." Uputio mi je pogled kojim mi je poručio da odustanem i učutkao me. A onda se okrenuo prema Grejs. „Mama, možemo li ovde da se venčamo?"

* * *

Nije to više spominjao. U stvari, trudio se da me u svakoj prilici uveri da je njegovo bogatstvo... i moje. Stresla sam se kad sam se setila kako me je naterao da odem u mahnjito trošenje s Kerolajnom Akton - ličnom asistentkinjom za kupovinu u *Niman Markusu* - uoči medenog meseca. Samo je bikini koštao pet stotina i četrdeset dolara. Hoću reći, jeste lep, ali stvarno - to je besmisleno mnogo novca za četiri trouglasta komadića tkanine.

„Navići ćeš se“, Kristijan me je prenuo iz misli kad je ponovo seo za sto.

„Na šta?“

„Na novac“, odgovorio je i prevrnuo očima.

O, Pedeset, možda s vremenom. Gurnula sam činijicu sa slanim bademima i indijskim orasima prema njemu.

„Tvoji orasi,* gospodine“, rekla sam, trudeći se da ostanem ozbiljna ne bih li malo razvedrila naš razgovor posle mojih mračnih misli i debakla s gornjim delom bikinija.

Blago se podsmehnuo. „Lud sam za tobom.“ Uzeo je orah, očiju blistavih od zločestog smeha zbog moje pošalice. Olizao je usne. „Ispij to. Idemo u krevet.“

Molim?

„Pij“, oblikovao je reč usnama. Oči su mu potamnele.

Au, pogled koji mi je uputio mogao bi biti jedini uzrok globalnog zagrevanja. Uzela sam čašu i iskapila je, ne skidajući pogled s njega. Rastvorio je usne i videla sam mu vrh jezika između zuba. Pohlepno se osmehnuo. Brzo je ustao i nagnuo se nada mnom, položivši šake na rukonaslone moje stolice.

„Kazniću te kako ne bi ponovila nešto slično. Dodji. Nemoj da piškiš“, prošaputao mi je na uvo.

Zinula sam. *Nemoj da piškiš? Kako je to nepristojno.* Moja podsvest uplašeno podiže pogled s knjige - *Sabrana dela Čarlsa Dikensa, prvi tom.*

„Nije ono što misliš.“ Podsmehnuo se Kristijan i pružio mi ruku. „Veruj mi.“ Izgleda tako seksi i veselo. Kako da mu odolim?

* Engl.: *Your nuts* izgovara se isto kao *i you're nuts* (ćaknut si). (Prim, prev.)

„U redu." Prihvatila sam njegovu ruku jer je veoma jednostav - no - toliko mu verujem da bih mu i život poverila. Sta li namerava? Srce mi ubrzano bije od iščekivanja.

Poveo me je preko palube u raskošan, divno uređen glavni salon, potom kroz uzan hodnik pa trpezariju i konačno niz stepenice u glavnu kabinu.

Spremili su je i namestili krevet kad smo ustali. Soba je divna. Ima dva okrugla prozora i s desne i s leve strane i otmeno je opre - mljena - tamna orahovina, bleožuti zidovi i mek zlatni i crveni nameštaj.

Kristijan mi je pustio ruku, svukao majicu preko glave i bacio je na stolicu. Iskoračio je iz japanki i jednim gipkim pokretom skinuo šorc i kupaće gaće. *Au. Hoće li mi ikad dosaditi da ga gledam nagog?* Predivan je i sav je moj. Koža mu blista - i njega je uhvatilo sunce, a kosa mu je porasla i pada mu na čelo. Prava sam srećnica.

Uhvatio me je za bradu i blago je povukao kako bih prestala da grickam usnu pa mi prešao prstom po donjoj usni.

„Tako je bolje." Okrenuo se i otišao do zadivljujućeg ormara u kojem mu stoji odeća. Izvadio je dva para lisica i masku za oči iz donje fioke.

Lisice! Nikad nismo koristili lisice. Brzo i nervozno sam pogle - dala krevet. Gde će, dođavola, da ih zakači? Okrenuo se i odlučno me pogledao. Oči su mu tamne i blistave.

„Mogu da budu veoma bolne. Znaju da se useku u kožu ako se mnogo cimaš." Podigao je jedan par. „Ah sad zaista želim da ti ih stavim."

Jebote. Usta su mi se osušila.

„Evo." Gipko mi je prišao i dao mi jedan par. „Hoćeš li prvo da ih isprobaš?"

Čvrste su na dodir, a metal je hladan. Brzo sam se ponadala da nikad neću morati da ih nosim u svrhu za koju su namenjene.

Kristijan me napregnuto posmatra.

„Gde su ključevi?" Glas mi je zadržtao.

Ispužio je dlan i otkrio metalni ključić. „Ovaj otključava oba para. U stvari, otključava ih sve."

Koliko parova ima? Ne sećam se da sam ih videla u komodi nalik muzejskoj.

Kažiprstom mi je pomilovao obraz pa mi produžio do usana. Nagnuo se kao da će me poljubiti.

„Hoćeš li da se igraš?“ pitao je tiho. Želja mi je planula duboko u stomaku.

„Da“ prodahntala sam.

Osmehnulo se. „Dobro.“ Spustio mi je poljubac lak poput pera na čelo. „Trebaće nam lozinka.“

Molim?

„*Prestani* neće biti dovoljno jer ćeš verovatno to govoriti, mada nećeš stvarno misliti.“ Prešao je nosom niz moj - nigde drugde se ne dodirujemo.

Srce mi mahnito lupa. *Sranje*... Kako uspeva da me toliko uzbuđi samo recima?

„Neće boleti. Ali biće žestoko. Veoma žestoko jer ti neću dozvoliti da se mrdaš. Važi?“

Au. Zvuči veoma uzbudljivo. Disanje mi je preglasno. *Jebote, već dahćem*. Hvala bogu što sam udata za njega inače bi bilo ponižavajuće. Pogled mi je pao na njegov ukrućeni ud.

„U redu.“ Glas mi je jedva čujan.

„Izaberi reč, Ana.“

Oh...

„Lozinka“, rekao je nežno.

„Sladoled“, odgovorila sam zadihano.

„Sladoled?“ upitao je razgaljeno.

„Da.“

Široko se osmehnulo kad se odmakao da me pogleda. „Zanimljiv izbor. Podigni ruke.“

Poslušala sam ga. Kristijan je uhvatio rub moje haljine, svukao mi je preko glave i bacio je na pod. Ispružio je ruku i dala sam mu lisice. Stavio je oba para na noćni stočić zajedno s maskom i povukao pokrivač s kreveta, pustivši da padne na pod.

„Okreni se.“

Uradila sam kako je rekao. Odvezao mi je gornji deo bikinija i pustio ga da padne.

„Sutra ću ovo priheftati za tebe“, promrmljao je i skinuo mi gumicu za kosu. Uhvatio mi je kosu jednom rukom i nežno je cinnuo kako bih zakoračila prema njemu. Uz njegove grudi. Uz

njegov ud. Oštro sam udahnula kad mi je povukao kosu u stranu i poljubio mi vrat.

„Veoma si neposlušna“, promrmljao mi je na uvo i poslao mi divne trnce telom.

„Jesam“, prošaputala sam.

„Hmm. Šta ćemo da radimo u vezi s tim?“

„Prihvatićeš to“, prodahtala sam. Izluđuju me njegovi nežni, spori poljupci. Osmehnuo mi se uz vrat.

„Ah, gospodo Grej. Večiti si optimista.“

Ispravio se. Pažljivo mi je podelio kosu na tri dela, polako napravio pletenicu i vezao je gumicom. Nežno mi je povukao pletenicu i prošaputao na uvo: „Naučiću te pameti“, promrmljao je.

Naglo me je uhvatio za struk, seo na krevet i povukao u krilo. Njegov ud mi pritiska stomak. Udario me je po zadnjici, jako. Ciknula sam i onda se obrela na leđima. Oči su mu tečno sive. Izgoreću.

„Znaš li koliko si lepa?“ Prešao mi je prstima po butini. Zagonalicalo me je... svugde. Ne odvajajući pogled od mog, ustao je s kreveta i uzeo oba para lisica. Uhvatio mi je levu nogu i stavio mi jedan kraj lisica oko članka.

Oh!

Zatim je to ponovio s desnom nogom. Imam lisice oko nožnih članaka, ali i dalje nemam predstavu za šta će da ih zakači.

„Sedi“, naredio je. Odmah sam poslušala.

„Sad obgrli kolena.“

Zatreptala sam pa savila noge ispred sebe i obgrlila kolena. Nagnuo se, podigao mi bradu i spustio mi nežni, vlažni poljubac na usne pa mi navukao masku preko očiju. Ne vidim ništa. Čujem samo svoje ubrzano disanje i kako voda zapljuskuje jahtu dok se nežno ljulja na moru.

Au. Tako sam uzbuđena... već.

„Kako glasi lozinka, Anastazija?“

„Sladoled.“

„Dobro.“ Uhvatio mi je levu ruku, stavio mi drugi kraj lisica oko članka pa ponovio postupak s desnom. Leva ruka mi je vezana za levu nogu, a desna ruka za desnu nogu. Ne mogu da ispravim noge. *Jebote.*

„A sad ću te“, prodahta Kristijan, „jebati dok ne budeš vrištala.“
Molim? Ostala sam bez vazduha.

Uhvatio me je za pete i povukao ih. Pala sam na leđa. Nemam izbora osim da držim noge savijene. Lisice su se zategle kad sam ih povukla. U pravu je... usecaju se gotovo bolno... Osećaj je čudan - vezana sam i bespomoćna - na brodu. Zastenjala sam kad mi je raširio članke.

Poljubio mi je unutrašnju stranu butine. Dođe mi da se migoljim pod njim, ali ne mogu. Ne mogu da pomerim kukove. Noge su mi podignute. Ne mogu da se mrdnem.

„Moraćeš da upiješ sve zadovoljstvo, Anastazija. Nema mrda - nja“, promrmljao je dok se poljupcima peo uz moje telo, ljubeći me duž ivica donjeg dela bikinija. Povukao je trake s obe strane i delići tkanine su spali. Sad sam naga i u njegovoj milosti. Poljubio mi je stomak i okrznuo pupak zubima.

„Ah“, uzdahnula sam. Ovo će biti žešće... Nisam imala pojma. Obasipa mi grudi nežnim poljupcima i laganim ujedima.

„Pst...“ umiruje me. „Tako si lepa, Anastazija.“

Zaječala sam, osujećena. U normalnim uslovima vrtela bih kukovima, odgovarala svojim ritmom na njegov dodir, ali ne mogu da se pomerim. Zastenjala sam i povukla spone. Metal mi se usekao u kožu.

„Aaa!“ kriknula sam. Ali ne marim mnogo.

„Izluđuješ me“, prošaputao je. „Zato ću sad ja tebe izludeti.“ Naslonjen je na mene, težina mu je na laktovima i posvećuje svu pažnju mojim grudima. Gricka, sisa, kotrlja mi bradavice između prstiju i palčeva, dovodi me do ludila. Ne prestaje. Izluđujuće je. *Oh. Molim te.* Njegov ud me pritiska.

„Kristijane“, zamolila sam ga i osetila kako se porednički osmehuje uz moju kožu.

„Da li da te nateram da ovako svršiš?“ Promrmljao mi je uz bradavicu i naterao je da se još više ukruti. „Znaš da mogu.“ Jako je zasisao i uzviknula sam. Zadovoljstvo mi struji iz grudi pravo do međunožja. Bespomoćno se napinjem u lisicama, preplavljena osećajem.

„Da“, zacvilela sam.

„O, malena, to bi bilo prelako.“

„O, molim te.“

„Pst.“ Zubima mi je okrznuo bradu dok mi se peo poljupcima do usana. Oštro sam udahnula. Poljubio mi je usne. Njegov vest jezik prodro mi je u usta, kuša, istražuje, dominira, ali moj jezik odgovara na njegov izazov, vrti se oko njegovog s ukusom hladnog džina i Kristijana Greja, i mirisom mora. Uhvatio me je za bradu da mi drži glavu mirnu.

„Mirna, malena. Hoću da budeš mirna“, prošaputao mi je uz usne.

„Želim da te vidim.“

„O, ne, Ana. Ovako će osećaj biti jači.“ Mučno sporo, isturio je kukove i samo vrhom prodro u mene. U normalnim uslovima isturila bih karlicu da ga dočekam, ali ne mogu da se pomerim. Povukao se.

„Ah! Kristijane, molim te!“

„Ponovo?“, zadirkuje me promuklo.

„Kristijane!“

Ponovo je malo ušao pa se izvukao. Ljubi me, prstima mi uvrće bradavicu. Preplavlja me zadovoljstvo.

„Ne!“

„Želiš li me, Anastazija?“

„Da“, preklinjem.

„Kaži mi“, promrmljao je. Teško diše dok me ponovo muči - unutra... i napolje.

„Želim te“, zacvilela sam. „Molim te.“

Čula sam kako tiho uzdiše tik do mog uva.

„I dobićeš me, Anastazija.“

Propeo se i zakucio u mene. Vrisnula sam i zabacila glavu. Napela sam se u lisicama kad mi je pogodio onu slatku tačku. Sva sam se pretvorila u nadražaj, svugde - slatko, slatko mučenje, a ja ne mogu da se pomaknem. Umirio se pa počeo da kruži kukovima. Taj pokret se prenosi duboko u meni.

„Zašto mi prkosiš, Ana?“

„Kristijane, prestani...“

Ponovo je napravio krug duboko u meni, ne obazirući se na moju molbu. Polako se izvukao pa ponovo zakucio.

„Kaži mi. Zašto?“, prosiktao je. Maglovito sam svesna toga da govori kroz stisnute zube.

Nerazumljivo sam zakukala... ovo je previše.

„Kaži mi.“

„Kristijane...“

„Ana, moram da znam.“

Zario se još jednom, tako duboko. Osećam kako se skuplja u meni... osećaj je tako žestok - preplavljuje me, kovitla mi se iz stomaka do svakog uda, do svakog metalnog okova koji me ujeda.

„Ne znam!“ kriknula sam. „Zato što mogu! Zato što te volim! Molim te, Kristijane.“

Glasno je zastenjao i ponovo se zario duboko, iznova i iznova. Izgubljena sam dok pokušavam da upijem zadovoljstvo. Mozak se raspada od toga... telo se raspada... žudim da ispravim noge, da vladam svojim neminovnim orgazmom, ali ne mogu... bespomoć - na sam. Njegova sam, samo njegova, da radi sa mnom šta hoće... Suze mi pokuljaše iz očiju. Ovo je previše žestoko. Ne mogu da ga zaustavim. Ne želim da ga zaustavim... Želim... želim... o, ne, o, ne... ovo je previše...

„Tako je“, zareza Kristijan. „Oseti to, malena!“

Eksplodiram oko njega, ponovo i ponovo, ukруг i ukруг, glasno vrištım dok me orgazam razdire, prijı me poput šumskog požara, pržeći sve na svom putu. Potpuno sam iskidana, suze mi se slivaju niz lice - telo mi pulsira i drhti.

Svesna sam toga da je Kristijan kleknuo, i dalje u meni, da me vuče sebi u krilo. Jednom rukom mi drži glavu, a drugom leđa. Silovito svršava u meni dok mi se utroba i dalje trese od naknadnih potresa. Iscedilo me je, iscrpelo, ovo je pakao... ovo je raj. Mahnit hedonizam.

Kristijan mi je strgao masku i poljubio me. Ljubi mi oči, nos, obraze. Obujmio mi je lice i poljupcima mi briše suze.

„Volim te, gospođo Grej“, prodahtao je. „Iako me mnogo ljućiš - osećam se veoma živo s tobom.“ Nemam snage da otvorim ni oči ni usta kako bih mu odgovorila. Veoma nežno me je spustio na krevet i izvukao se iz mene.

Usnama sam bezglasno oblikovala neko protivljenje. Ustao je s kreveta i otključao lısece. Kad me je oslobodio, nežno mi je protrljao

članke na rukama i nogama pa legao pored mene i privukao me u naručje. Ispružila sam noge. Au, ne daje dobar osećaj. Osećam se dobro. To je nesumnjivo najžešći orgazam koji sam ikad doživela. Hmm... kazneno jebanje Kristijana Greja Pedeset Nijansi.

Stvarno moram češće da budem bezobrazna.

PROBUDILA ME JE neodložna potreba moje bešike. Dezorientisana sam. Mrak je. *Gde sam?* U Londonu? U Parizu? Da - na brodu. Osećam kako se podiže i spušta i čujem tiho zujanje motora. Krećemo se. *Veoma čudno.* Kristijan je pored mene, radi na laptopu, bos i nehajno odeven u belu lanenu košulju i lanene pantalone. Kosa mu je vlažna. Osećam njegovu kupku i njegov miris... *Hmm.*

„Ćao“, rekao je. Gleda me s toplinom.

„Ćao“, osmehnula sam se, odjednom stidljiva. „Koliko sam spavala?“

„Samo oko sat vremena.“

„Krećemo se.“

„Mislio sam da večeramo na brodu večeras pošto smo sinoć jeli napolju, gledah balet i posetili kasino. Mirno večer *à deux*.*“

Osmehnula sam se. „Kuda ćemo?“

„U Kan.“

„U redu.“ Protegla sam se. Ukočena sam. Koliko god vežbala s Klodom, iscrpelo me je ono što smo radili po podne.

Obazrivo sam ustala jer moram u kupatilo. Brzo sam obukla svileni ogrtač. Zašto sam tako stidljiva? Osećam Kristijanov pogled na sebi. Kad sam ga pogledala, ponovo se posvetio svom laptopu, nabranog čela.

Dok sam odsutno prala ruke, prisećajući se prošle večeri u kasinu, ogrtač mi se rastvorio. Zapanjeno sam pogledala svoj odraz.

Jebote! Šta mi je uradio?

* Franc: za dvoje. (Prim, prev.)

TREĆE POGLAVLJE

Užasno gledam crvene tragove na grudima. Šljive! Imam šljive! Udata sam za jednog od najpoštovanijih poslovnih ljudi u Americi i on mi je napravio proklete šljive. Kako nisam osetila da mi je to uradio? Pocrvenela sam. Znam tačno kako mi je to uradio - Gospodin orgazmički koristio je svoje fino izbrušene seksualne veštine na meni.

Moja podsvest je provirila preko naočara u obliku polumeseca i coknula s neodbravanjem, a unutrašnja boginja srušila se na šezlong - izgubila je svest. Zinula sam u svoj odraz. Oko članaka imam crvene otoke od lisica. Nesumnjivo će se pretvoriti u modrice. Pogledala sam članke na nogama - i na njima su crveni otoci. Dođavola, izgledam kao da sam doživela udes. Zurim u svoj odraz, pokušavajući da prihvatim svoj izgled. Telo mi je znatno drugačije u poslednje vreme. Suptilno se promenilo otkako sam s Kristijanom... Vitkija sam, imam više kondicije, kosa mi je sjajna i dobro ošišana. Nokti su mi manikirani, noge pedikirane, obrve očupane i divno oblikovane. Prvi put u životu osećam se negovano - ako se izuzmu ovi odvratni ljubavni ujeti.

Trenutno ne želim da mislim o negovanju. Previše sam ljuta. Kako se usuđuje da me ovako obeleži kao kakav tinejdžer? Za krat - ko vreme koliko smo zajedno, nikad mi nije napravio šljivu. Grozno izgledam. Znam zašto je to uradio. Prokleti zaludenik kontrolom. *Dobro!* Moja podsvest prekrstila je ruke ispod malih grudi - ovog puta je preterao. Izmarširala sam iz pripojenog kupatila i ušla u

plakar, pažljivo izbegavajući da pogledam u njegovom pravcu. Pustila sam da mi spadne ogrtač pa obukla trenerku i majicu na bretele. Otplela sam kiku, uzela četku s malog toaletnog stola i počela da raščesljam čvoriće.

„Anastazija“, pozvao me je Kristijan. Čujem mu zebnju u glasu. „Jesi li dobro?“

Ne obazirem se na njega. *Jesam li dobro? Ne, nisam.* Posle ovoga što mi je uradio, sumnjam da ću moći da nosim kupaći, a kamoli besmisleno skupe bikinije, do kraja medenog meseca. To me je razbesnelo. Kako se *usuđuje?* Daću ja njemu *jesi li dobro*. Ključam dok bes struji mnome. I ja mogu da se ponašam kao tinejdžer! Izašla sam iz plakara i zavitlala četku prema njemu, okrenula se i izašla - ali uspela sam da vidim kako se prenerazio i munjevitno podigao ruku da zaštititi glavu. Četka se bezazleno odbila od njegove podlaktice i pala na krevet.

Izmarširala sam iz kabine, uz stepenice i na palubu pa otišla do pramca. Moram da budem sama kako bih se smirila. Mrak je i vazduh je prijatan. Topli povetarac nosi miris Sredozemlja, jasmina i bugenvilije. *Lepotica* glatko klizi kroz mirno kobaltno more. Nalaktila sam se na drvenu ogradu i zagledala u udaljenu obalu s koje žmirkaju svetlašca. Duboko, okrepljujuće sam udahnula i polako počela da se smirujem. Osetila sam ga iza sebe pre nego što sam ga čula.

„Ljuta si na mene“, prošaputao je.

„Nije valjda, Šerloče!“

„Koliko ljuta?“

„Na skali od jedan do deset, mislim da sam na pedeset. Prikladno, a?“

„Toliko ljuta.“ Zvuči istovremeno iznenađeno i zadivljeno.

„Da. Toliko ljuta da sam nasilna“, rekla sam kroz stisnute zube.

Nije rekao ništa kad sam se okrenula i namrštila se. Gleda me razrogačeno, obazrivo. Po njegovom izrazu i činjenici da nije pokušao da me dotakne znam da mu je ovo nepojmljivo.

„Kristijane, moraš prestati da me jednostrano teraš na poslu - šnost. Rekao si svoje na plaži. Veoma delotvorno, koliko se sećam.“

Slabašno je slegnuo ramenima. „Pa, sad nećeš skinuti gornji deo kupaćeg“, promrmljao je bezobrazno.

I to opravdava ono što mi je uradio? Ošinula sam ga pogledom. „Ne sviđa mi se da ostavljaš tragove na meni. Pa, bar ne ovoliko. To je krajnja granica!" prosiktala sam.

„Meni se ne sviđa kad se skidaš u javnosti. To je krajnja granica za mene", zarežao je.

„Mislim da smo to utvrdili", prosiktala sam kroz zube. „Pogledaj me!" Spustila sam majicu da mu pokažem gornji deo grudi. Kristijan ne skida pogled s mog lica, izraz mu je obazriv i nesiguran. Nije navikao da me vidi ovoliko ljutu. Zar ne shvata šta je uradio? Zar ne vidi koliko se besmisleno ponaša? Dođe mi da vičem na njega, ali uzdržavam se - neću previše da ga pritiskam. Bog zna šta bi uradio. Napokon je uzdahnuo i pomirljivo podigao ruke.

„U redu", rekao je umirujući. „Shvatio sam."

Hvala bogu!

„Dobro je!"

Prošao je rukom kroz kosu. „Izvini. Molim te, ne ljuti se na mene." Napokon izgleda skrušeno - koristi reči koje sam ja njemu ranije rekla.

„Nekad si pravi pubertetlija", prekorila sam ga tvrdoglavo, ali borbenost mi je isparila iz glasa i on to zna. Prišao mi je i kolebljivo mi zadenuo pramen iza uva.

„Znam", priznao je blago. „Moram mnogo da naučim."

Setila sam se reči doktora Flina... *U emotivnom smislu, Kristijan je tinejdžer, Ana. On je potpuno propustio tu fazu u svom životu. Usmerio je svu energiju u to da se probije u poslovnom svetu i uspeo je u tome preko svih očekivanja. Njegov emotivni svet sad to mora da nadoknadi.*

Srce mi je malo smekšalo.

„Oboje moramo da učimo." Uzdahнула sam i obazrivo podigla ruku pa mu je spustila preko srca. Nije se trgao kao što je ranije činio, ali se ukočio. Spustio je šaku preko moje i stidljivo se osmehnulo.

„Upravo sam naučio da imaš jaku ruku i da dobro gađaš, gospo - do Grej. Nikad to ne bih pretpostavio, ali izgleda da te neprekidno potcenjujem. Uvek me iznenadiš."

Izvila sam obrvu. „Vežbala sam gađanje u metu s Rejom. Umem dobro da gađam kad bacam i pucam, gospodine Greje. Bolje bi bilo da to upamtiš."

„Trudiću se da to zapamtim, gospodo Grej, ili ću zakucati sve predmete koje bi mogla da iskoristiš kao projekte i postarati se da nemaš pristup pištolju“, podrugnuo se.

Uzvrtila sam mu kiselim osmehom i zaškiljala. „Snalažljiva sam.“

„I te kako“, prošaputao je i pustio mi šaku kako bi me zagrlio. Privukao me je u naručje i zagnjurio mi nos u kosu. Obavila sam ruke oko njega, stegla ga i osetila kako mu napetost napušta telo dok me gurka nosom.

„Jesi li mi oprostila?“

„Jesi li ti meni oprostio?“

Osetila sam kako se osmehnuo. „Jesam“, odgovorio je.

„Takođe.“

Stojimo zagrljeni. Zaboravila sam svoju pizmu. On tako lepo miriše, pubertetlija ili ne. Kako mogu da mu odolim?

„Gladna?“ pitao je posle nekog vremena. Žmurim s glavom naslonjenom na njegove grudi.

„Da. Umirem od gladi. Apetit mi se otvorio od svih tih... ovaj... aktivnosti. AH nisam odevena za večeru.“ Mislim da u trpezariji neće blagonaklono gledati na moju trenerku i majicu.

„Meni si lepa, Anastazija. Uostalom, ovo je naš brod na nedelju dana. Možemo da nosimo šta hoćemo. Gledaj na to kao na opušteni utorka na Ažurnoj obali. Uostalom, mislio sam da večeramo na palubi.“

„Da, to bih volela.“

Poljubio me je - poljupcem kojim iskreno traži oprostaj - pa smo, držeći se za ruke, otišli prema pramcu, gde nas je čekao gaspačo.

STJUARD NAM JE poslužio krem brule i neupadljivo se udaljio.

„Zašto mi uvek napraviš pletenicu?“ pitala sam Kristijana rado - znalo. Sedimo jedno pored drugog za stolom, a donjim delom noge obujmila sam njegovu. Taman je posegnuo za kašičicom, ali zastao je i namršti se.

„Ne želim da ti se kosa zakači za nešto“, odgovorio je tiho. Načas izgleda izgubljeno u mislima. „Mislim da je to navika“, dodao je

zamišljeno. Odjednom se namrštio i razrogačio. Zenice su mu se uplašeno raširile.

Čega li se setio? Nečeg bolnog, nečeg iz ranog detinjstva, pret - postavljam. Ne želim da ga podsećam na to. Nagla sam se i stavila mu kažiprst na usne.

„Ne, nije važno. Ne moram da znam. Samo sam bila znatiželjna.“ Osmehnula sam se toplo, ohrabrujuće. Pogled mu je obazriv, ali već sledećeg trenutka se приметно opustio. Olakšanje mu je vidljivo. Poljubila sam mu ugao usana.

„Volim te“, promrmljala sam. Osmehnuo se onim stidljivim osmejkom što slama srce i istopila sam se. „Uvek ću te voleti, Kristijane.“

„I ja tebe“, rekao je nežno.

„Uprkos mojoj neposlušnosti?“ Podigla sam obrvu.

„Zbog tvoje neposlušnosti, Anastazija.“ Široko se osmehnuo.

Gurnula sam kašičicu kroz izgoreli šećerni preliv i odmahнула glavom. Hoću li ikad shvatiti ovog čoveka? Mmm - ovaj krem brule je izvrstan.

KAD JE STJUARD rasklonio tanjiriće za desert, Kristijan je podigao flašu rozea i natočio mi. Proverila sam jesmo li sami pa ga pitala: „Zašto si mi rekao da ne idem u kupatilo?“

„Stvarno hoćeš da znaš?“ Na usnama mu poigrava poluosmeh, a iz očiju vrca pohotni sjaj.

„Želim li?“ Pogledala sam ga kroz trepavice dok sam otpijala gutljaj vina.

„Što je bešika punija, to je orgazam jači, Ana.“

Pocrvenela sam.,,0, shvatam.“ Bokte, to objašnjava mnogo toga.

Široko se osmehnuo poput nekoga ko mnogo zna. Hoću li uvek kaskati za gospodinom stručnjakom u seksu?

„Da. Pa...“ Očajnički pokušavam da smislim drugu temu. Sažalio se na mene.

„Šta hoćeš da radiš ostatak večeri?“ Nakrivio je glavu i zajedljivo se osmehnuo.

Šta god želiš, Kristijane. Da ponovo proverimo tvoju teoriju? Slegnula sam ramenima.

„Znam šta želim da radim“, promrmljao je. Uzeo je vinsku čašu, ustao i pružio mi ruku. „Dođi.“

Prihvatila sam njegovu ruku i poveo me je u glavni salon.

Njegov ajpod je priključen na zvučnik na komodi. Uključio ga je i izabrao pesmu.

„Pleši sa mnom.“ Privukao me je u zagrljaj.

„Ako baš želiš.“

„Želim, gospođo Grej.“

Počela je skladna, opuštena melodija. Možda latino ritam? Kristijan mi se osmehnuo i zaplesao, povukavši me sa sobom u salon.

Zapevao je čovek s glasom kao topli istopljeni karamel. Znam pesmu, ali ne mogu da se setim koja je. Kristijan me je presamitio. Iznenadeno sam ciknula pa se zakikotala. Osmehnuo se, očiju blistavih od radosti. A onda me je podigao i zavrteo.

„Tako dobro plešeš“, rekla sam. „Pored tebe i ja ispadam dobra plesačica.“

Tajanstveno se osmehnuo, ali nije rekao ništa. Zapitala sam se misli li na nju... na gospođu Robinson, ženu koja ga je naučila da pleše - i da tuca. Već neko vreme nije mi padala na pamet. Kristijan je nije spominjao od svog rođendana i, koliko ja znam, njihov poslovni odnos je završen. Mada nerado, moram priznati da ga je dobro naučila.

Ponovo me je presamitio i nežno mi poljubio usne.

„Nedostajala bi mi tvoja ljubav“, ponovila sam reči pesme.

„Meni bi nedostajalo više od tvoje ljubavi“, rekao je i ponovo me zavrteo. Onda mi je nežno zapevao na uvo, od čega se umalo nisam onesvestila.

Pesma se završila i Kristijan se zagledao u mene. Oči su mu mračne i blistave, razigranost je nestala. Odjednom sam ostala bez daha.

„Hoćeš U u krevet sa mnom?“, prošaputao je. Njegova iskrena molba dirnula me je u srce.

Kristijane, imaš me otkako sam rekla „da“ - pre dve i po nedelje. Ali znam da se on tako izvinjava i uverava da je sve u redu posle naše svađe.

KAD SAM SE probudila, sunce je sijalo kroz okrugle prozore, a na tavanici su se odražavale šare što su se presijavale s vode. Kristijana nema nigde. Protegla sam se i osmehnula. Hmm... rado bih svakog dana imala kazneni seks praćen seksom izmirenja. Zadivljujuće je jer izgleda kao da sam u krevetu s dve različite osobe - ljutim Kristijanom i slatkim Kristijanom koji bi da se iskupi na sve moguće načine. Teško je odlučiti koji mi se više sviđa.

Ustala sam i pošla u kupatilo. Otvorila sam vrata i zatekla Kristijana kako se brije. Nag je ako se izuzme peškir oko pasa. Okrenuo se i široko osmehnulo, nimalo pometen što sam ga prekinula. Otkrila sam da Kristijan nikad ne zaključava vrata ako je sam u prostoriji - razlog tome me je otreznio, iako ne želim da razmišljam o njemu.

„Dobro jutro, gospodo Grej“, rekao je, zračeci dobrim raspoloženjem.

„Dobro jutro i tebi.“ Uzvratila sam mu osmeh dok sam gledala kako se brije. Volim da ga posmatram dok to radi. Zategao je kožu na bradi dok se brijaio ispod nje dugim, promišljenim pokretima. Otkrivam kako ga nesvesno oponašam. Uvukla sam gornju usnu kad i on dok je brijaio deo između nosa i usta. Okrenuo se i zajedljivo osmehnulo. Jedna strana lica mu je i dalje pokrivena penom.

„Uživaš u predstavi?“, pitao je.

O, *Kristijane, mogla bih satima da te gledam.* „Jedna od mojih najomiljenijih svih vremena“, promrmljala sam. Nagnuo se i brzo me poljubio, razmazavši mi penu po licu.

„Hoćeš li da ti to ponovo uradim?“, prošaputao je zločesto i podigao brijač.

Stisnula sam usne. „Ne“, odgovorila sam, praveći se da se durim. „Depiliraću se sledeći put.“ Setila sam se Kristijanove radosti kad je, posle jedinog sastanka koji je imao u Londonu, otkrio da sam iz znatiželje obrijala stidne dlačice. Naravno, nisam to učinila po njegovim visokim merilima...

„Šta si to uradila, dođavola?“ uzviknuo je. Nije uspeo da potisne užasnutu razgaljenost. Seo je na krevet u našem apartmanu u hotelu *Brauns* blizu Pikadilija, uključio lampu na noćnom stočiću i pogledao me. Usta su mu poprimila oblik slova O od zapanjenosti.

Mora da je ponoć. Pocrvenela sam kao posteljina u igraonici i pokušala da se pokrijem satenskom spavaćicom. Uhvatio me je za ruku da me spreči.

„Ana!”

„Ja... ovaj... obrijala sam se.”

„Vidim. Zašto?” Osmehuje se od uva do uva.

Pokrila sam lice šakama. Zašto se toliko stidim?

„Hej”, rekao je nežno i sklonio mi ruke. „Nemoj da se kriješ.” Grize usnu kako se ne bi nasmejao. „Kaži mi. Zašto?” Oči mu igraju od veselja. Zašto mu je toliko smešno?

„Prestani da mi se smeješ.”

„Ne smajem ti se. Izvini. Ja... oduševljen sam”, odgovorio je.

„O...”

„Reci mi. Zašto?”

Duboko sam udahнула. „Setila sam se tvojih pravila jutros dok sam se tuširala, kad si otišao na sastanak.”

Zatreptao je. Smeh mu je nestao s lica i smenila ga je obazrivost.

„Nabrajala sam jedno po jedno i razmišljala o tome kako sam se osećala u vezi s njima. Tad sam se setila salona lepote i pomislila... da to voliš. Nisam bila dovoljno hrabra za depilaciju.” Glas mi je prešao u šapat.

Pogledao me je blistavih očiju - ovog puta ne blistaju od smeha zbog moje ludosti, već od ljubavi.

„O, Ana”, prodahtao je. Nagnuo se i nežno me poljubio. „Očarala si me”, prošaputao mi je uz usne i ponovo me poljubio, šakama mi obujmivši lice.

Posle zadihanog trenutka, odmakao se i naslonio na jedan lakat. Smeh se vratio.

„Mislim da bi trebalo temeljno da pogledam tvoj rad, gospođo Grej.”

„Molim? Ne.” *Mora da se šali!* Pokrila sam se da zaštitim svoj nedavno oćelavljen deo tela.

„O, ne, nećeš, Anastazija.” Uhvatio me je za ruke i sklonio ih. Gipko se pomerio tako da mi se našao između nogu i prikovao mi ruke uz bokove. Uputio mi je uzavreli pogled kojim bi mogao da zapali suve grančice. Ah pre nego što sam sagorela, nagnuo se i

prešao usnama niz moj stomak do ribice. Uzvrpoljila sam se pod njim, nerado se prepustivši sudbini.

„Šta to imamo ovde?" Kristijan mi je spustio poljubac na mesto gde sam do jutros imala stidne dlačice - pa ga okrznuo tek izraslom bradom.

„Ah!" povikala sam. *Au... kako je osetljiva.*

Prikovao mi je pogled svojim, punim pohotne žudnje. „Čini mi se da ti je malo promaklo" promrmrljao je i nežno čupnuo, odmah ispod.

„O... prokletstvo", promrsila sam u nadi da će sad završiti nametljivo proučavanje.

„Imam ideju." Nag je skočio iz kreveta i otišao u kupatilo.

Šta radi, pobogu? Vratio se posle nekoliko trenutaka s čašom vode, šoljom, mojim brijačem, njegovom četkom za brijanje, sapunom i peškirom. Spustio je sve osim peškira na noćni stočić i pogledao me.

Jao, ne! Moja podsvest uz tresak sklopi knjigu *Sabrana dela Čarlsa Dikensa*, skoči s naslonjače i podboči se.

„Ne. Ne. Ne", zacvilela sam.

„Gospođo Grej, kad se nešto radi, onda to treba uraditi kao valja. Podigni kukove." Oči su mu sive kao letnje olujno nebo.

„Kristijane! Nećeš da me briješ."

Nakrivio je glavu. „A zašto ne?"

Pocrvenela sam... nije li očigledno? „Zato... To je prosto previše..."

„Prisno?" prošaputao je. „Ana, žudim za prisnošću s tobom - znaš to. Uostalom, nemoj odjednom da si tako gadljiva posle nekih stvari koje smo radili. A poznajem taj deo tvog tela bolje od tebe."

Zinula sam. Kako je nadmen... istina, poznaje taj deo - ali ipak. „Prosto je pogrešno!" Glas mi je afektiran i unjkav.

„Nije pogrešno - uzbudljivo je."

Uzbudljivo? Stvarno? „Ovo te uzbuđuje?" Nisam uspela da sakrijem preneraženost.

Otpuhnuo je. „Zar ne vidiš?" Pogledao je svoju erekciju. „Želim da te obrijem", prošaputao je.

O, neka ide dođavola. Legla sam i prebacila ruku preko lica kako ne bih morala da gledam.

„Ako će te to usrećiti, Kristijane, samo izvoli. Tako si nastran", promrmljala sam i podigla kukove. Stavio je peškir ispod mene i poljubio mi unutrašnji deo butine.

„O, malena, ne da si u pravu."

Čula sam pljuskanje vode kad je zaronio četku za brijanje u čašu pa tiho šuškanje četke u šolji. Uhvatio me je za levi članak i raširio mi noge. Krevet se ulegao kad mi je seo između nogu. „Sad bih zaista voleo da te vežem", promrmljao je.

„Obećavam da ću biti mirna."

„Dobro."

Oštro sam udahnula kad mi je prešao nasapunjanom četkom preko međunožja. Topla je. Mora da je voda u čaši vruća. Malo sam se uzvrpoljila. Golica... ali na lep način.

„Ne mrdaj", prekorio me je Kristijan pa ponovo prešao četki-com. „Ili ću te *stvarno* vezati", dodao je preteći i slasni žmarci mi prodoše kičmom.

„Jesi li to već radio?" pitala sam kolebljivo kad je posegnuo za brijačem.

„Nisam."

„O, dobro." Osmehnula sam se.

„Još jedno prvo iskustvo, gospođo Grej."

„Hmm, volim prva iskustva."

„I ja. Evo, počinjemo." S nežnošću koja me je iznenadila, prešao je brijačem preko moje osetljive kože. „Budi mirna", rekao je rasejano. Znam da se usredsređuje.

Prošlo je samo nekoliko minuta dok nije uzeo peškir i obrisao višak pene s mene.

„Eto - sad je bolje", rekao je zamišljeno. Konačno sam podigla ruku. On sedi i divi se svom radu.

„Srećan?" pitala sam promuklo.

„Mnogo." Zločesto se osmehnuo i polako gurnuo prst u mene.

„Ali bilo je zabavno", istakao je. Oči su mu blago podrugljive.

„Možda tebi." Pokušala sam da se nadurim - ali u pravu je... bilo je... uzbudljivo.

„Posledice su bile veoma zadovoljavajuće, ako se dobro sećam.“ Kristijan je nastavio da se brije. Brzo sam se zagledala u prste. Da, bilo je. Nisam imala predstavu da je osećaj toliko drugačiji bez stidnih dlaka.

„Hej, samo sam se zezao. Zar to ne rade muževi koji su beznađežno zaljubljeni u svoje žene?“ Kristijan mi je podigao bradu i pogledao me. Oči su mu pune brige dok pokušava da mi dokuči izraz.

Hmm... vreme je da mu vratim.

„Sedi“, prošaputala sam.

Zagledao se u mene, ne shvatajući. Nežno sam ga gurnula prema usamljenoj beloj stolici. Zbunjeno je seo i uzela sam mu briač iz ruke.

„Ana“, upozorio me je kad je shvatio šta nameravam. Nagla sam se i poljubila ga.

„Zabaci glavu“, prošaputala sam.

Oklevao je.

„Milo za drago, gospodine Greje.“

Zuri u mene s obazrivom, razgaljenom nevericom. „Znaš li šta radiš?“, pitao me je tiho. Odmahnula sam glavom polako, promišljeno, trudeći se da izgledam što ozbiljnije. Zažmurio je i odmahnuo glavom pa je zabacio u znak predaje.

Bokte, dozvolite mi da ga obrijem. Kolebljivo sam mu zavukla prste u vlažnu kosu na čelu i stegla da ga držim mirnog. Čvrsto je zažmurio i rastvorio usne da udahne. Veoma nežno sam prevukla briačem preko njegovog vrata do brade, otkrivši prugu kože pod penom. Kristijan je izdahnuo.

„Zar si mislio da ću te povrediti?“

„Nikad ne znam šta ćeš da uradiš, Ana. Ali ne - ne namerno.“

Ponovo sam mu prevukla briačem po vratu i svukla širu prugu od pene.

„Nikad te ne bih namerno povredila, Kristijane.“

Otvorio je oči i obujmio me rukama dok sam mu nežno spuštala briač od kraja zalizaka niz obraz.

„Znam“, rekao je i nakrivio glavu kako bih mu obrijala ceo obraz. Još dva poteza i završila sam.

„Gotovo da nisam pustila ni kap krvi." Ponosno sam se osmehnula.

Podigao je ruku uz moju nogu, zadižući mi spavaćicu uz butinu, pa me povukao da ga zajašem. Uhvatila sam ga za nadlanice da se pridržim. Stvarno je veoma mišićav.

„Mogu li danas da te vodim nekud?"

„Nema sunčanja?" Zajedljivo sam podigla obrvu.

Nervozno je olizao usne. „Ne. Nema sunčanja danas. Mislio sam da bi želela nešto drugo."

„Pa, pošto si me pokrio šljivama i osujetio sunčanje, naravno, što da ne?"

Mudro se nije obazirao na moj ton. „Nije blizu, ali po onome što sam pročitao, isplati se. I tata mi je savetovao da odemo tamo. To je selo na vrhu brda i zove se Sen Pol de Vans. Ima nekoliko galerija tamo. Mislio sam da bismo mogli da izaberemo nekoliko slika ili kipova za novu kuću ako nam se nešto dopadne."

Odmakla sam se i zagledala u njega. Umetnički predmeti... on hoće da kupuje umetničke predmete. *Kako ja mogu da kupujem umetničke predmete?*

„Šta je bilo?" pitao je.

„Ne razumem se u umetnost, Kristijane."

Slegnuo je ramenima i popustljivo se osmehnuo. „Kupićemo samo ono što nam se dopada. Nije reč o ulaganjima."

Ulaganja? Pobogu.

„Šta je?" ponovio je.

Odmahnula sam glavom.

„Slušaj, znam da smo tek pre nekoliko dana dobili arhitektonske nacрте, ali ne škodi da pogledamo. A gradić je star, srednjovekovni."

O, arhitekta. Morao je da me podseti na *nju*... Džiju Mateo, Eliotovu drugaricu koja je uredila Kristijanovu kuću u Aspenu. Za vreme sastanaka s njom, nabacivala se Kristijanu kao luda.

„Šta je sad?" povika Kristijan. Odmahnula sam glavom. „Reci mi", ustrajao je.

Kako da mu kažem da mi se Džija ne sviđa? Moja netrpeljivost je nerazumna. Ne želim da ispadnem ljubomorna žena.

„Nisi valjda još ljuta zbog onoga što sam juče uradio?" Uzdahnuo je i zagnjurio mi lice između grudi.

„Ne. Gladna sam“, promrmljala sam, znajući da će ga to odvratiti od daljeg zapitkivanja.

„Što ne kažeš?“ Podigao me je iz krila i ustao.

SEN POL DE VANS je srednjovekovno selo s tvrđavom na vrhu brda, najživopisnije mesto koje sam ikad videla. Šetam s Kristijanom uskim kaldrmisanim ulicama. Držimo se za ruke, a drugu šaku sam mu zavukla u zadnji džep šorca. Prate nas Tejlor i Gaston, ili Filip - ne razlikujem ih. Prošli smo trg pun drveća gde su se tri starca, jedan s tradicionalnom beretom uprkos vrućini, bočala. Puno je turista, ali prijatno mi je dok držim Kristijana za ruku. Ima toliko toga da se vidi - uličice i prolazi što vode do dvorišta s ukrašenim kamenim fontanama, stari i savremeni kipovi i čarobni mali butici i radnje.

Kristijan je u prvoj galeriji rasejano gledao erotske fotografije dok je sisao dršku pilotskih naočara. Nage žene u raznim pozama rad su Florens d'El.

„Nisam baš to imala na umu“, promrmljala sam s neodobravanjem. Podsetile su me na kutiju s fotografijama koju sam pronašla u njegovoj komodi, našoj komodi. Zapitala sam se je li ih uništio.

„Ni ja“, složio se i osmehnuo mi se. Uhvatio me je za ruku i odšetali smo do sledećeg umetnika. Dokono sam se zapitala bi li trebalo da ga pustim da me fotografiše.

Sledeća je postavka jedne slikarke koja se opredelila za mrtvu prirodu - voće i povrće slikano izbliza u raskošnim, divnim bojama.

„Sviđa mi se ova.“ Pokazala sam na tri slike paprika. „Podsećaju me na to kako si seckao povrće u mom stanu.“ Zakikotala sam se. Kristijan je iskrivio usne, bezuspešno pokušavajući da sakrije razgaljenost.

„Mislim da sam obavio taj zadatak“, promrsio je. „Samo sam bio nešto sporiji i, u svakom slučaju“, privukao me je u zagrljaj, „odvraćala si mi pažnju. Gde bi ih stavila?“

„Molim?“

Naslonio mi je nos na uvo. „Gde bi stavila slike?“ Gricnuo mi je usnu resicu i taj nadražaj mi se proširio do međunožja.

„U kuhinju.“

„Hram. Dobra ideja, gospođo Grej.“

Zaškiljila sam prema ceni. Svaka košta pet hiljada evra. *Sranje!*

„Veoma su skupe!“ ciknula sam.

„Pa?“ Ponovo mi je nosom očešao uvo. „Navikni se na to, Ana.“

Pustio me je i prišao stolu za kojim je sedela mlada žena sva u belom i piljila u njega. Došlo mi je da prevrnem očima, ali ponovo sam se okrenula prema slikama. Pet hiljada evra... pobogu.

POSLE RUČKA OPUŠTENO pijemo kafu u hotelu *Sen Pol*. Pogled na prirodu oko nas oduzima dah. Vinogradi i polja sun-cokreta obrazuju pačvork po ravnici, isprekidan tu i tamo urednim francuskim seoskim kućicama. Danje tako vedar i divan da se vidi more kako maglovito blista na horizontu. Kristijan me je prenuo iz sanjarenja.

„Pitala si me zašto ti pletem kiku?“ promrmljao je. Njegov ton me je uzbunio. Izgleda kao... krivac.

„Da.“ O, *sranje*.

„Mislim da me je narkomanka kurva puštala da joj se igram s kosom. Ne znam je li to sećanje ili san.“

Au! Njegova biološka majka.

Izraz mu je nedokučiv dok me posmatra. Srce mi je skočilo u grlo. Šta da kažem kad mi govori takve stvari?

„Volim kad mi se igraš s kosom.“ Glas mi je kolebljiv.

Nesigurno me je pogledao. „Stvarno?“

„Da.“ Istina je. Uхватила sam ga za ruku. „Mislim da si voleo svoju biološku majku, Kristijane.“ Razrogačio se pa se ravnodušno zagledao u mene, ne govoreći ništa.

Sranje. Jesam li preterala? *Kaži nešto, Pedeset, molim te.* Ali on odlučno ćuti i gleda me nedokučivim sivim očima. Tišina se odužila. On izgleda izgubljeno.

Pogledao je moju šaku na svojoj i namrštio se.

„Kaži nešto“, prošaputala sam jer nisam više mogla da podnosim tišinu.

Odmahnuo je glavom i snažno izdahnuo.

„Hajdemo.“ Pustio mi je ruku i ustao. Izraz mu je suzdržan. Jesam li prekoračila granicu? Nemam pojma. Srce mi se steglo i ne

znam treba li da kažem nešto ili da predem preko toga. Odlučila sam da se ne obazirem na to i poslušno pošla za njim iz restorana.

Kad smo se našli u lepoj uskoj ulici, uhvatio me je za ruku.

„Kuda želiš da ideš?”

On priča! I nije ljut na mene - hvala bogu. Odahnula sam i sle gla ramenima. „Samo mi je drago što i dalje razgovaraš sa mnom.”

„Znaš da ne volim da pričam o tim sranjima. To je gotovo. Završeno”, rekao je tiho.

Ne, Kristijane, nije. Ta pomisao me je rastužila i prvi put sam se zapitala hoće li ikad biti završeno. On će uvek biti Pedeset Nijansi... moj Pedeset Nijansi. Želim li da se promeni? Ne, ne stvarno - tek toliko da se oseća voljeno. Krišom se divim njegovoj opčinjavajućoj lepoti... on je *moj*. Nije me začarao samo lepim licem i telom. Privlači me, doziva me ono što se krije iza tog savršenstva... njegova krhka, uništena duša.

Uputio mi je onaj pogled s visine, delom razgaljen, delom obazriv i sasvim seksi, pa me povukao za ruku. Probili smo se kroz turiste do mesta gde je Filip/Gaston parkirao prostrani mercedes. Gurnula sam mu šaku u zadnji džep šorca, zahvalna što nije ljut. Ali stvarno, koji četvorogodišnjak ne voli svoju mamu, bez obzira na to koliko je ona loša majka? Teško sam uzdahnula i čvršće ga zagrlila. Znam da je obezbeđenje iza nas i zapitala sam se jesu li ručali.

Kristijan se zaustavio ispred male juvelirnice, zagledao se u izlog pa pogledao u mene. Uhvatio me je za slobodnu ruku i prešao palcem preko izbledele crvene crte od lisica, pomno je proučavajući.

„Ne boli me”, uverila sam ga. Okrenuo se kako bih izvukla drugu ruku iz njegovog džepa. Uzeo je i nju pa je nežno okrenuo da mi pogleda članak. Crvenu crtu skriva časovnik omega od platine koji mi je dao dok smo prvi put doručkovali u Londonu. I dalje mi dođe da se onesvestim zbog posvete.

*Anastazija,
Ti si moje Više,
moja Ljubav, moj Život.
Kristijan*

Uprkos svemu, koliko god nijansi imao, moj muž ume da bude veoma romantičan. Pogledala sam blede tragove na članku. A opet nekad zna da bude i divljak. Pustio mi je levu ruku, podigao mi bradu i zabrinuto me pogledao.

„Ne boli me“, ponovila sam. Podigao mi je ruku do usana i spustio mi nežni poljubac izvinjenja s unutrašnje strane članka.

„Dođi“, rekao je i ušao u juvelirnicu.

„EVO.“ KRISTIJE otvorio narukvicu od platine koju je upravo kupio. Izuzetna je, veoma nežne izrade, s filigranski oblikovanim sitnim apstraktnim cvetovima s malim dijamantima u središtu. Stavio ju je oko mog članka. Široka je, nalik okovu i skriva crvene tragove. *I košta trideset hiljada evra*, pomislila sam, iako nisam mogla da pratim njegov razgovor na francuskom s prodavačicom. Nikad nisam nosila nešto tako skupo.

„Eto, sad je bolje“, promrmljao je.

„Bolje?“ prošaputala sam dok me je posmatrao blistavim sivim očima, svesna toga da nas prodavačica, tanka kao motka, posmatra s neodobravanjem i zavidišću.

„Znaš zašto“, rekao je nesigurno.

„Ovo mi nije potrebno.“ Protresla sam članak i okov se pomerio. Uhvatio je popodnevnu svetlost koja prodire kroz izlog i male blistave duge odbile su se od dijamanta na zidove.

„Meni jeste“, odgovorio je nepokolebljivo.

Zašto? Zašto mu je to potrebno? Oseća li se krivim? Zbog čega? Zbog tragova? Zbog njegove biološke majke? Što mi se ne poveri? O, *Pedeset*.

„Ne, Kristijane, ne treba ti. Već si mi dao toliko toga. Čarobni medeni mesec, London, Pariz, Azurnu obalu... i sebe. Veoma sam srećna“, prošaputala sam. Pogled mu je smekšao.

„Ne, Anastazija. Ja sam veoma srećan čovek.“

„Hvala.“ Podigla sam se na prste, obavila mu ruke oko vrata i poljubila ga... ne zato što mi je poklonio narukvicu nego zato što je moj.

KRISTIJAN JE POVUČEN dok se vozimo, zuri u polja veselih suncokreta čije se glave njišu na popodnevnom suncu. Jedan blizanac - mislim da je Gaston - vozi, a Tejlor sedi pored njega. Kristijan se nešto zamislio. Uхватила sam ga za ruku da ga ohrabrim. Pogledao me je pa mi pustio ruku i pomilovao mi koleno. Nosim kratku, nabranu plavo-belu suknju i plavu uzanu majicu bez rukava. Kristijan je zastao i ne znam hoće li mi poći rukom uz butinu ili niz nogu. Napela sam se od iščekivanja nežnog dodira njegovih prstiju i dah mi je zastao. Šta li će da uradi? Odlučio se za dole, odjednom mi uhvatio članak i povukao mi stopalo u krilo. Iskrenula sam se na zadnjici kako bih se okrenula prema njemu na zadnjem sedištu.

„Hoću i drugu.“

Nervozno sam pogledala Tejlora i Gastona, koji odlučno zure u drum pred sobom, pa mu stavila i drugo stopalo u krilo. Pogled mu je hladan. Nagnuo se i pritisnuo dugme na svojim vratima. Blago zatamnjen paravan podigao se ispred nas i deset sekundi kasnije izgledalo je kao da smo sami. Opa... nije ni čudo što ima toliko prostora za noge u zadnjem delu automobila.

„Hoću da ti pogledam članke“, objasnio je Kristijan tiho. Pogled mu je zabrinut. Zbog tragova lisica? *Pobogu...* Mislila sam da je raščistio s tim. Ako ima tragova, skriveni su kaišićima sandala. Ne sećam se da sam ih jutros videla. Nežno mi je spustio palac na desni ris, od čega sam se uzvrpoljila. Usne mu se izviše u osmeh i onda je vesto odvezao jedan kaiš. Kad je ugledao tamnocrvene tragove, osmeh je nestao.

„Ne boli“, promrmljala sam. Tužno me je pogledao, usana stisnutih u tanku crtu. Klimnuo je glavom kao da mi veruje. Mahnula sam stopalom kako bi mi sandala spala, ali znam da nisam doprla do njega. Ponovo je rasejan i zamišljen, mehanički mi miluje stopalo dok zuri kroz prozor automobila.

„Hej, šta si očekivao?“, pitala sam nežno. Pogledao me je i slegnuo ramenima.

„Nisam očekivao da ću se ovako osećati kad vidim te tragove“, odgovorio je.

Oh! Čutljiv u jednom trenutku, otvoren u drugom. To je tako... svojstveno Kristijanu *Pedeseti* Kako da doprem do njega?

„Kako se osećaš?”

Sumorno me je pogledao. „Neprijatno” promrmljao je.

Jao, ne. Odvezala sam pojas i približila mu se, ostavivši stopala u njegovom krilu. Htela bih da mu sednem u krilo i zagrlim ga, što bih i učinila da samo Tejlor sedi napred. Ali Gastonovo prisustvo me sprečava u tome, uprkos paravanu. Kad bi samo bio tamniji. Uхватила sam ga za ruke.

„Ne sviđaju mi se šljive”, prošaputala sam. „Sve ostalo što si radio”, spustila sam glas još više, „s liscicama, svidelo mi se. Pa, malo je reći da mi se svidelo. Raspamećujuće je. Možeš to da mi radiš kad god hoćeš.”

Pomerio se na sedištu. „Raspamećujuće?” Moja unutrašnja boginja se trгла i podigla pogled s knjige Džeki Kolins.

„Da.” Osmehnula sam se. Nožnim prstima sam mu potapšala međunožje, koje je otvrdlo. Čula sam kako duboko udiše, rastvorivši usne.

„Zaista bi trebalo da vežeš pojas, gospođo Grej.” Glas mu je tih i ponovo sam ga dotakla nožnim prstima. Udahnuo je i pogled mu je potamneo. Upozoravajući mi je stegao članak. Želi li da prestanem? Da nastavim? Ukočio se, namrštio pa izvadio uvek prisutni blekberi iz džepa, pogledavši na sat. Još više se namrštio.

„Barni”, brecnuo se.

Sranje. Njegov posao nas ponovo prekida. Pokušala sam da sklonim stopala, ali stegao mi je članak.

„U prostoriji sa serverima?” upita s nevericom. „Je li se uključio sistem za gašenje požara?”

Požar! Sklonila sam mu stopala s krila. Ovog puta me nije sprečio. Lepo sam sela, vezala pojas i nervozno zavrtela narukvicu vrednu trideset hiljada evra. Kristijan je ponovo pritisnuo dugme na svom rukonaslonu i paravan je skliznuo.

„Je li neko povređen? Šteta? Shvatam... Kad?” Kristijan je ponovo pogledao na sat pa prošao rukom kroz kosu. „Ne. Ne vatrogasce ni policiju. Bar ne još.”

Požar? U Kristijanovoj kancelariji? Zinula sam u njega dok su mi se misli rojile. Tejlor se okrenuo kako bi slušao Kristijanov razgovor.

„Uradio je to? Dobro... u redu. Hoću podroban izveštaj o šteti. I potpun izveštaj o svima koji su imali pristup poslednjih pet dana, uključujući čistačice... Nađi Andreu i reci joj da mi se javi... Da, zvuči kao da je argon podjednako delotvoran, zlata je vredan.”

Izveštaj o šteti? Argon? Maglovito sam se setila časa hemije - mislim da je to element.

„Znam daje rano... Pošalji mi mejl za dva sata... Ne, moram da znam. Hvala što si mi javio.” Kristijan je prekinuo vezu pa odmah pozvao nekoga.

„Velče... Dobro... Kad?” Kristijan ponovo pogleda na sat. „Onda jedan sat... da... Dvadeset četiri sata dnevno u data-centru van zgrade... dobro.” Prekinuo je vezu.

„Filipe, moram da budem na brodu u roku od jednog sata.”

„*Monsieur.*”

Sranje, nije Gaston nego Filip. Automobil je ubrzao.

Kristijan me je pogledao nedokučivog izraza.

„Jel' neko povređen?” pitala sam tiho.

Kristijan je odmahnuo glavom. „Veoma malo štete.” Uhvatio me je za ruku i ohrabrujuće je stegao. „Ne brini, moj tim radi na tome.” Eto ga - generalni direktor koji drži konce u rukama, nimalo smeten.

„Gde je izbio požar?”

„U prostoriji sa serverima.”

„U *Kući Grej?*”

„Da.”

Odgovori su mu odsečni te ne znam želi li da priča o tome.

„Otkud tako malo štete?”

„Prostorija sa serverima ima vrhunski sistem za gašenje požara.”

Naravno da ima.

„Ana, molim te... ne brini.”

„Ne brinem”, slagala sam.

„Nije sigurno da je požar podmetnut”, rekao je i dopro do srži moje zebnje. Uplašeno sam se uhvatila za vrat. Čarli Tango, a sad ovo? Staje sledeće?

ČETVRTO POGLAVLJE

Nemirna sam. Kristijan je zatvoren u radnoj sobi na jahti više od jednog sata. Pokušala sam da čitam, gledam televiziju, da se sunčam - sunčam potpuno odevena - ali ne mogu da se opustim i otresem strepnje. Presvukla sam se u šore i majicu, skinula besmisleno skupu narukvicu i potražila Tejlora.

„Gospodo Grej”, rekao je, podigavši pogled s romana Antonija Berdžesa. Smestio se u malom salonu ispred Kristijanove radne sobe.

„Htela bih u kupovinu.”

„Dobro, gospodo.” Ustao je.

„Volela bih da idem džet-skijem.”

Zinuo je. „Eee...” Namrštio se i ostao bez teksta.

„Ne želim da smetam Kristijanu zbog toga.”

Potisnuo je uzdah. „Gospodo Grej... ovaj... Mislim da se to ne bi dopalo gospodinu Greju, a ne bih voleo da ostanem bez posla.”

O, zaboga! Dođe mi da prevrnem očima, ali umesto toga sam zaškiljila, duboko uzdahnula i pokazala, verujem, koliko sam ozlovoljena što ne mogu sama da odlučujem. S druge strane, ne želim da se Kristijan naljuti na Tejlora - a ni na mene. Samouvereno sam prošla pored njega, pokucala i ušla.

Kristijan je naslonjen na sto od mahagonija i razgovara telefonom. Podigao je pogled. „Andrea, molim te, samo trenutak”, rekao je ozbiljnog izraza. Gleda me učtivo, s iščekivanjem. Sranje. Zašto li se osećam kao da sam ušla u direktorovu kancelariju? Ovaj čovek

me je juče vezao liscicama. Odbijam da osećam strah od njega, on mi je muž, dođavola. Ispravila sam ramena i široko mu se osmehnula.

„Idem u kupovinu. Povešću obezbeđenje sa sobom.”

„Naravno, povedi jednog blizanca i Tejlora”, rekao je. Jasno mi je da se dešava nešto ozbiljno čim me ne ispituje dalje. Zagledala sam se u njega i zapitala mogu li da pomognem.

„Još nešto?” pitao je. Želi da odem.

„Trebali ti nešto?” Uputio mi je slatki stidljivi osmeh.

„Ne, malena, dobro sam”, odgovorio je. „Posada će brinuti o meni.”

„U redu.” Želim da ga poljubim. Dođavola, mogu to da uradim - on mi je muž. Odlučno sam mu prišla i poljubila mu usne, iznenadivši ga.

„Andrea, zvaću te”, promrmljao je. Spustio je blekberi na sto iza sebe, privukao me u zagrljaj i strastveno me poljubio. Ostala sam bez daha kad me je pustio. Oči su mu mračne i željne.

„Odvračaš mi pažnju. Moram ovo da sredim kako bih se ponovo posvetio medenom mesecu.” Prešao mi je kažiprstom po licu i pomilovao mi bradu.

„U redu. Izvini.”

„Molim te, nemoj da se izvinjavaš, gospođo Grej. Volim kad mi odvrataš pažnju.” Poljubio mi je ugaio usana.

„Idi i istroši se malo.” Pustio me je.

„Hoću.” Podrugljivo sam se osmehnula dok sam izlazila iz radne sobe. Moja podsvest odmahnu glavom i stisnu usne. *Nisi mu rekla da ideš džet-skijem*, prekorila me je pevljivim glasom. Ne obazirem se na nju... *Harpija*.

Tejlor strpljivo čeka.

„Sređeno s vrhovnom komandom... Možemo li da krenemo?” Osmehnula sam se, trudeći se da izbacim sarkazam iz glasa. Tejlor nije uspeo da sakrije zadivljen osmeh.

„Posle vas, gospođo Grej.”

TEJLOR MI JE strpljivo objasnio kako se upravlja džet-skijem. Ima miran, blag autoritet; dobar je učitelj. Nalazimo se u motornom čamcu, koji se ljuljuška u mirnoj vodi luke pored *Lepotice*.

Gaston nas posmatra, pogleda skrivenog iza naočara, a jedan član posade s jahte je za instrument-tablom čamca. Pobogu, troje ljudi je sa mnom samo zato što hoću da idem u kupovinu. Besmisleno je.

Zakopčala sam prsluk za spašavanje i osmehnula se Tejloru od uva do uva. Pružio mi je ruku da mi pomogne da se popnem na džet-ski.

„Stavite traku s ključem za paljenje oko članka, gospođo Grej. Ako padnete, motor će se sam isključiti“, objasnio je.

„Dobro.“

„Spremni?“

Oduševljeno sam klimnula glavom.

„Uključite motor kad se udaljite nešto više od metar. Pratićemo vas.“

„U redu.“

Gurnuo je džet-ski dalje od čamca i blago sam zaplutala prema glavnoj luci. Kad mi je dao znak, pritisla sam paljenje i motor je zaurlavši oživeo.

„Dobro, gospođo Grej, samo polako!“, povika Tejlor. Ubrzala sam i džet-ski je pojurio napred pa stao. *Sranje!* Kako Kristijanu to tako lako polazi za rukom? Ponovo sam pokušala i ponovo se zaustavila. *Sranje na kvadrat!*

„Samo ravnomerno dodajte gas, gospođo Grej“, dobaci Tejlor.

„Dobro, dobro, dobro“, promrmljala sam sebi u bradu. Pokušala sam još jednom, veoma nežno pritiskajući kvačilo i džet-ski pojuri napred - ali ovog puta je nastavio da se kreće. *To!* Išao je još malo napred. *Ha, ha! I dalje se kreće!* Dođe mi da vrištim i cičim od uzbuđenja, ali uzdržala sam se. Polako sam se udaljila od jahte prema glavnoj luci. Iza sebe čujem potmulo urlanje motornog čamca. Kad sam još malo pritisla gas, džet-ski je poleteo napred po vodi. Osećam se slobodno s toplim vetrom u kosi i finim mlazom pene s obe strane. Ovo *otkida*. Nije ni čudo što mi Kristijan nikad nije dao da vozim.

Umesto da produžim prema obali i prekinem zabavu, skrenula sam da napravim krug oko *Lepotice*. Au - ovo je tako *zabavno*. Ne obazirem se na Tejloru i posadu iza sebe, već pravim još jedan brz krug oko jahte. Kad sam završila krug, spazila sam Kristijana na palubi. Mislim da zuri u mene, mada je teško reći. Hrabro sam

podigla jednu ruku i oduševljeno mu mahnula. Izgleda kao da je okamenjen, ali napokon je podigao ruku i kruto odmahnuo. Ne vidim mu izraz, ali nešto mi govori da i ne želim, te sam pošla prema marini, jureći preko plavog Sredozemnog mora koje svetluca na kasnom popodnevnom suncu.

Sačekala sam da se Tejlor zaustavi u doku pre mene. Izraz mu je sumoran i srce mi se steglo, iako Gaston izgleda razveseljeno. Nakratko sam se zapitala da se nije dogodilo nešto što je pokvarilo galsko-američke odnose, ali duboko u sebi pretpostavljam da sam ja napravila problem. Gaston je iskočio iz čamca i vezao ga za stubić, a Tejlor mi je dao znak da mu se približim. Veoma lagano sam postavila džet-ski pored čamca. Izraz mu je smekšao.

„Samo isključite motor, gospođo Grej", rekao je mirno, posegnuo za ručkama i pružio mi ruku da mi pomogne da pređem na čamac. Gipko sam se popela, iznenađena što nisam pala.

„Gospođo Grej", poče Tejlor nervozno. Obrazi su mu ponovo crveni. „Gospodin Grej nije sasvim opušten što ste vozili džet-ski." Gotovo se vrpolti od nelagodnosti i shvatila sam da gaje zvao besni Kristijan. O, *moj siroti, patološkipreterano zaštitnički mužu, šta ću da radim s tobom?*

Mirno sam se osmehnula Tejloru. „Shvatam. Pa, Tejlore, gospodin Grej nije tu i ako nije *sasvim opušten*, uverena sam da će biti dovoljno učtiv da mi to kaže kad se vratim na jahtu."

Tejlor se lecnuo. „U redu, gospođo Grej", odgovorio je tiho i pružio mi tašnu.

Dok sam izlazila iz čamca, primetila sam njegov kolebljiv osmeh - jak pa je i meni došlo da se osmehnem. Neverovatno mi je koliko mi je Tejlor drag, ali zaista mi se ne sviđa da me kori - nije mi ni tata ni muž.

Uzdahnula sam. Kristijan je ljut - a trenutno ima dovoljno briga. Na šta li sam mislila? Dok sam čekala da Tejlor izađe, osetila sam vibriranje blekberija u tašni i izvadila ga. Namestila sam da svira pesmu *Your Love is King* Sade kad me Kristijan zove - samo kad Kristijan zove.

„Ćao", promrmjala sam.

„Ćao", odvratio je.

„Vratiću se čamcem. Ne ljuti se."

Čula sam kako je iznenađeno udahnuo. „Ovaj...”

„Mada je bilo zabavno” prošaputala sam.

Uzdahnuo je. „Pa, daleko od toga da želim da ti kvarim zabavu, gospođo Grej. Samo budi oprezna. Molim te.”

Au! Dozvola da se zabavljam! „Hoću. Želiš li nešto iz grada?”

„Samo tebe - u jednom komadu.”

„Daću sve od sebe da udovoljim, gospodine Greje.”

„Drago mi je što to čujem, gospođo Grej.”

„Cilj nam je da udovoljimo”, odgovorila sam i zakikotala se.

Čujem mu smeh u glasu. „Imam još jedan poziv. Čaos, draga.”

„Čaos, Kristijane.”

Prekinuo je vezu. *Otklonjena je kriza zbog džet-skija*, čini mi se. Automobil čeka i Tejlor mi je otvorio vrata. Namignula sam mu dok sam ulazila i on je razgaljeno odmahnuo glavom.

Poslala sam Kristijanu mejl iz automobila.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Hvala

Datum: 17. avgust 2011, 16.55

Primalac: Kristijan Grej

... što nisi mnogo namćorast.

Voli te tvoja žena

Cmok, cmok, cmok

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Trudim se da budem miran

Datum: 17. avgust 2011, 16.59

Primalac: Anastazija Grej

Nema na čemu.

Vrati se čitava.

Ovo nije molba.

Cmok

Kristijan Grej

Generalni direktor i preterano zaštitnički nastrojen muž, *Grejenter-prajzis holdings*

Njegov odgovor mi je izmamio osmeh. Moj zaludenik kontrolom.

ZAŠTO LI SAM htela u kupovinu? Mrzim da kupujem. Ali duboko u sebi znam zašto. Odlučno sam prošla pored *Šanela, Gučija, Diora* i drugih poznatih butika i napokon pronašla protivotrov za svoju boljku u maloj, krcatoj radnji za turiste. Malu srebrnu narukvicu za nožni članak s malim srcima i zvončićima. Veselo zvoni i košta pet evra. Stavila sam je čim sam je kupila. To sam ja - to je ono što volim. Odmah sam se osetila prijatnije. Ne želim nikad da izgubim vezu s devojkom koja to voli. Duboko u sebi znam da me ne poražava samo Kristijan već i njegovo bogatstvo. Hoću li se ikad navići na to?

Tejlor i Gaston me poslušno prate kroz popodnevnu gužvu i uskoro sam zaboravila da su tu. Želim da Kristijanu kupim nešto, nešto što će mu skrenuti misli s onoga što se dešava u Sijetlu. Ali šta da kupim čoveku koji ima sve? Zastala sam na malom modernom trgu okruženom radnjama i zagledala se u svaki izlog. Kad sam ugledala jednu s tehničkom robom, setila sam se naše juče-rašnje posete galeriji kao i obilaska Luvra. Tad smo videli Milosku Veneru... Kristijanove reči odjeknule su mi u glavi. „*Svi uživamo u ženskom telu. Volimo da ga gledamo bez obzira na to je li u mermeru, na ulju, u satenu ili na filmu.*”

To mi je dalo ideju, smelu ideju. Ali treba mi pomoć da izaberem pravi, a samo jedan čovek može da mi pomogne. Izvadila sam blekberi iz tašne i pozvala Hosea.

„Ko...?” promrmljao je sanjivo.

„Hose, Ana ovde.”

„Ana! Čao. Gde si? Jesi li dobro?” Sad zvuči budnije, zabrinuto.

„Ja sam u Kanu, na jugu Francuske, i dobro sam.”

„Na jugu Francuske, a? Odsela si u nekom pomodnom hotelu?”

„Ovaj., nisam. Na čamcu smo.”

„Na čamcu?”

„Velikom brodu”, objasnila sam i uzdahnula.

„Shvatam." Ton mu je postao hladan... Sranje, nije trebalo da ga zovem. Ovo mi ne treba trenutno.

„Hose, treba mi tvoj savet."

„Moj savet?" Zvuči zapanjeno. „Naravno", odgovorio je. Sad zvuči druželjubivije. Ispričala sam mu svoj naum.

DVA SATA KASNIJE, Tejlor mi je pomogao da se popnem iz motornog čamca na stepenice što vode na palubu. Gaston pomaže članu posade da veže džet-ski. Kristijana nema nigde. Detinjasto ushićena, požurila sam u našu kabinu da upakujem poklon.

„Zadržala si se." Kristijan me je trgao baš kad sam završila pakovanje. Okrenula sam se i videla ga na vratima. Napregnuto me posmatra. *Zar sam i dalje u nevolji zbog džet-skija?* Ili je takav zbog požara u njegovoj kancelariji?

„Sve pod kontrolom u kancelariji?", pitala sam kolebljivo.

„Manje-više", odgovorio je i načas se ogorčeno namrštiio.

„Malo sam kupovala", promrmljala sam u nadi da ću ga razvedriti, moleći se da njegova zlovolja nije usmerena na mene. Srdačno se osmehnuo i odmah sam znala da je sve u redu među nama.

„Šta si kupila?"

„Ovo." Podigla sam nogu na krevet i pokazala mu narukvicu na članku.

„Veoma je lepa", rekao je. Prišao mi je i dotakao zvončice koji su mi veselo zazvonili oko noge. Ponovo se namrštiio i nežno prešao prstima preko crvenog traga, poslavši mi žmarce uz nogu.

„I ovo." Pružila sam mu kutiju ne bih li mu skrenula pažnju.

„Za mene?" iznenadio se. Stidljivo sam klimnula glavom. Uzeo je kutiju i nežno je protresao. Osmehnuo se onim dečačkim, omamljujućim osmejkom i seo na krevet pored mene. Nagnuo se, uhvatio me za bradu i poljubio me.

„Hvala", rekao je sa stidljivim oduševljenjem.

„Nisi još otvorio."

„Svida mi se šta god da je." Pogledao me je blistavih očiju. „Ne dobijam mnogo poklona."

„Teško je kupiti ti nešto. Imaš sve."

„Imam tebe."

„Imaš." Osmehnula sam se. *O, ne da me imaš, Kristijane.*

Brzo je raspakovao poklon. „Nikon?" Zbunjeno me je pogledao.

„Znam da imaš digitalni foto-aparat, ali ovo je za... ovaj... portrete i slično. Ima dva sočiva."

Zatreptao je. I dalje ne shvata.

„Danas su ti se dopale fotografije Florens d'El. A sećam se šta si rekao u Luvru. Naravno, tu su i one druge fotografije." Progutala sam knedlu, trudeći se da zaboravim šta sam našla u njegovoj komodi.

Zastao mu je dah i razrogačio se kad je shvatio. Brzo sam nastavila pre nego što izgubim hrabrost.

„Mislila sam da bi... ovaj... voleo mene da fotografišeš."

„Da fotografišem. Tebe?" Zinuo je, zaboravivši na kutiju u krilu.

Klimnula sam glavom, očajnički pokušavajući da procenim njegovu reakciju. Konačno je ponovo pogledao kutiju i opčinjeno prešao prstima preko crteža foto-aparata.

O čemu li razmišlja? O, nisam očekivala takvu reakciju. Moja podsvest me je ošinula pogledom kao da sam pripitomljena domaća životinja. Kristijan nikad ne reaguje onako kako očekujem. Podigao je glavu, a oči su mu pune - čega? Bola?

„Zašto misliš da to želim?" upita zbunjeno.

Ne, ne, ne! Rekao si da ti se sviđa...

„Zar ne želiš?", pitala sam, ne obazirući se na svoju podsvest koja je pitala zašto bi iko želeo moje erotske fotografije. Kristijan je progutao knedlu i prošao rukom kroz kosu. Izgleda veoma izgubljeno, veoma zbunjeno. Duboko je udahnuo.

„Za mene su takve fotografije uvek bile polisa osiguranja, Ana. Znam da sam veoma dugo žene svodio na predmete", rekao je i smeteno zastao.

„I misliš da ćeš me, ako me fotografišeš... ovaj, svesti na predmet?" Ostala sam bez daha i krv mi se povukla iz lica.

Zažmurio je. „Veoma sam zbunjen", prošaputao je. Kad je ponovo otvorio oči, bile su razrogačene i oprezne, pune nekog snažnog osećanja.

Sranje. Jesam li ja kriva? Je li takav zato što sam mu postavljala pitanja o njegovoj biološkoj majci? Ili zbog požara u kancelariji?

„Zašto to kažeš?", prošaputala sam. Savlađuje me strava. Mislila sam da je srećan. Mislila sam da smo srećni. Mislila sam da ga

usrećujem. Ne želim da ga *zbunjujem*. Radim li to? Misli mi se roje. Nije video Flina gotovo tri nedelje. Možda je zato takav? Možda zato puca? Sranje, treba li da pozovem Flina? U verovatno jedinstvenom trenutku neočekivane lucidnosti, shvatila sam - požar, Čarli Tango, džet-ski... Uplašen je, boji se za mene i taj osećaj mora da je pojačan tragovima na mojoj koži. Celog dana pravi dramu zbog njih, zbunjuje sebe zato što nije navikao da se oseća neprijatno zbog nanošenja bola. Sledila sam se pri toj pomisli.

Slegnuo je ramenima i pogled mu je ponovo pao na moj članak, oko koga sam ranije nosila narukvicu koju mi je danas kupio. *Bingo!*

„Kristijane, to nije važno.“ Podigla sam članak i pokazala izbledeli otok. „Dao si mi lozinku. Sranje, ono juče je bilo *zabavno*. Uživala sam u tome. Prestani da mozgaš o tome - volim grub seks, to sam ti već rekla.“ Pocrvenela sam kao bulka dok sam pokušavala da stišam sve veću stravu.

Napregnuto se zagledao u mene. Nemam predstavu o čemu razmišlja. Možda vaga moje reči. Nastavila sam.

„Je li reč o požaru? Misliš li da je to nekako povezano s Čarlijem Tangom? Jesi li zato zabrinut? Razgovaraj sa mnom, Kristijane, molim te.“

Zuri u mene, ne progovara i tišina se ponovo produžava. Jebote! Neće da razgovara sa mnom, to mi je jasno.

„Ne razmišljaj previše o tome, Kristijane“, prekorila sam ga tiho. Moje reči prizvale su uznemirujuću uspomenu - to mi je rekao kad smo razgovarali o njegovom glupom ugovoru. Uzela sam mu kutiju iz krila i otvorila je. Nepomično me posmatra kao da sam opčinjavajuće nepoznato biće. Pošto je veoma uslužan prodavač namestio sve što treba na aparatu kako bi mogao odmah da se koristi, izvadila sam ga iz kutije i skinula poklopac sa sočiva. Uperila sam ga u Kristijana i njegovo prelepo zabrinuto lice pojavilo se u kadru. Pritisla sam okidač i ostavila prst na njemu - deset fotografija Kristijanovog uzbunjenog izraza digitalno je zabeleženo za potomstvo.

„Onda ću ja tebe da svedem na predmet“, promrmljala sam i ponovo pritisla okidač. Usne mu se jedva primetno izviše. Ponovo sam pritisla i ovog puta se osmehnuo... slabašno, ali ipak se osmehnuo. Još jednom sam pritisla okidač i videla kako se opušta preda mnom i pući - pravo pućenje, poziranje, besmisleno, kao iz filma

Plavi čelik. Zakikotala sam se. *O, hvala bogu.* Gospodin prevrtljivi se vratio - i nikad se nisam toliko obradovala što ga vidim.

„Mislio sam da je to *moj* poklon“, promrmljao je natmureno, ali mislim da se šali.

„Pa, trebalo je da bude zabavno, ali ovo je očigledno simbol zlostavljanja žena“, odbrusila sam i nastavila da ga fotografišem dok izbliza gledam kako mu izraz postaje sve razgaljeniji. A onda mu je pogled potamneo i izraz je postao grabljiv.

„Želiš da budeš zlostavljana?“ promrmljao je glasom mekim poput svile.

„Ne, ne zlostavljana“, odgovorila sam i nastavila da škljocam.

„Mogao bih žestoko da te zlostavljam, gospođo Grej“, zapretio je promuklo.

„Znam da možeš, gospodine Greje. Što i činiš često.“

Sav se snuždio. *Sranje.* Spustila sam foto-aparat i zagledala se u njega.

„Šta je bilo, Kristijane?“ Glas mi odiše brigom. *Kaži mi!*

Nije rekao ništa. *Uh!* Tako me nervira. Ponovo sam podigla aparat do oka.

„Kaži mi“, ustajavam.

„Ništa“, odvratio je i brzo nestao iz kadra. Jednim pokretom je gurnuo kutiju na pod, uhvatio me i gurnuo na krevet pa me zajahao.

„Hej!“ povikala sam i napravila još nekoliko snimaka dok mi se osmehivao s mračnim namerama. Uhvatio je aparat za sočivo i fotograf je postao model jer je uperio nikon u mene i škljocnuo.

„Dakle, želiš da te fotografišem, gospođo Grej?“, pitao je veselo. Vidim mu samo razbarušenu kosu i širok osmeh na divno izvanim usnama. „Pa, za početak mislim da bi trebalo da se smeješ“, rekao je i nemilosrdno me zagolicao ispod rebara. Čičala sam, koprcala se i kikotala ispod njega pa ga uhvatila za članak u bezuspešnom pokušaju da ga zaustavim. Osmeh mu se raširi i on me zagolica još jače dok je škljocao.

„Ne! Prestani!“ vrisnula sam.

„Šališ se?“ zarežao je i spustio aparat kako bi mogao da me golica s obe ruke.

„Kristijane!“, zamucala sam dok sam se bunila kroz smeh. Nikad me nije golicao, *Jebote - prestani!* Bacakam glavu s jedne strane

na drugu, pokušavam da se izvučem ispod njega, kikoćem se i guram ga s obe ruke, ali on ne popušta - osmehuje se i uživa u mojim mukama.

„Kristijane, dosta!“ zamolila sam i naglo je prestao. Uhvatio me je za obe ruke, prikovao mi ih pored glave i nadvio se nada mnom. Zadihala sam se od smeha. Njegovo disanje odgovara mom i gleda me... kako? Pluća su mi otkazala. S divljenjem? Ljubavlju? Obožavanjem? *Bokte. Taj pogled!*

„Tako. Si. Lepa“, prodahtao je.

Zurim u njegovo drago, drago lice, uživajući u njegovom napretnom pogledu - kao da me prvi put vidi. Nagnuo se, zažmurio i poljubio me, ushićeno. Njegova reakcija probudila je moj libido... videti ga ovakvog, zanesenog mnome. *Au!* Pustio mi je ruke i zavukao mi prste u kosu, nežno me držeći u mestu. Telo mi je nabujalo i ispunilo se željom dok sam mu uzvraćala poljubac. Odjednom se poljubac promenio, više nije sladak, pun obožavanja i divljenja, već puten, dubok i proždirući - jezik mu je prodro u moja usta, uzima, ne daje. U poljupcu mu se oseća očajnička želja. Osetila sam blag strah dok mi je želja kolala telom, budeći mi sve mišiće i tetive.

O, *Pedeset, šta je bilo?*

Oštro je udahnuo i zastenjao. „Šta mi radiš?“ promrmljao je, izgubljeno i sirovo. Odjednom se pomerio i legao na mene, pritisnuvši me na dušek - jednom rukom mi je obujmio bradu dok mi drugom prelazi po telu, grudima, pojasu, kuku do zadnjice. Ponovo me je poljubio, gurnuo nogu između mojih, podigao mi koleno i protrljao se uz mene. Ud mu se napinje uz našu odeću i moju ribicu. Oštro sam udahnula i zaječala mu na usnama, izgubivši se u mahnitoj strasti. Potisnula sam zvona upozorenja u malom mozgu, znajući da me želi, da sam mu potrebna, da mu je ovo omiljeni vid izražavanja sebe. Poljubila sam ga i potpuno se prepustila, zavukla mu prste u kosu i stegla pesnice. Tako je ukusan i miriše na Kristijana, mog Kristijana.

Naglo je prestao da me ljubi, ustao i povukao me s kreveta tako da sam se odjednom našla na nogama ispred njega, omamljena. Otkopčao mi je dugme na šorcu i brzo kleknuo da mi ga strgne zajedno s gaćicama. Nisam stigla ni da udahnem a već sam se našla na krevetu ispod njega. Otkopčava šlic. *Au!* Neće da se skine ni da mi

svuču majicu. Uhvatio me je za glavu i bez ikakvog uvoda se zario u mene, nateravši me da kriknem - od iznenađenja više nego od bilo čega drugog. Čujem kako mu dah šištao izlazi kroz stisnute zube.

„Daaa“, prosiktao mi je pored uva. Umirio se pa zavrteo kukovima i ušao dublje. Zastenjala sam.

„Potrebna si mi“, zarežao je tiho i promuklo. Zubima mi je okrznuo liniju brade, grickajući i šišajući, pa me ponovo poljubio, jako. Obavila sam ruke i noge oko njega, držeći ga uz sebe, odlučna da potisnem šta god da ga muči. Počeo je da se pomera... pomera kao da pokušava da se penje u meni. Iznova i iznova, iskonski, očajnički. Pre nego što sam se izgubila u sumanutom tempu koji je postavio, načas sam se zapitala šta ga goni, šta ga brine. Ali moje telo je nadvladalo. Sve misli su mi iščilele kako se u meni uživanje pelo i sakupljalo dok me nadražaji nisu sasvim preplavili. Dočekujem svaki prodor. Slušam njegovo oštro disanje, otežano i glasno uz moje uvo. Saznanje da se izgubio u meni... glasno sam zaječala. Tako je erotična - njegova potreba za mnom. Posežem... posežem... a on me penje sve više, preplavljuje me, vodi me, želim to. Toliko to želim... zbog njega i zbog sebe.

„Svrši sa mnom“, prodahtao je. Propeo se tako da sam morala da ga pustim.

„Otvori oči“, naložio je. „Moram da te vidim.“ Glas mu je neumoljiv. Odmah sam otvorila oči i ugledala ga nad sobom - lica napetog od žestine, očiju blistavih i punih snažnih osećanja. Njegova strast i ljubav oterali su me preko ivice i svršila sam, kao po migu, zabacivši glavu dok mi je telo pulsiralo oko njegovog.

„0, Ana“, kriknuo je i pridružio se mom orgazmu; zario se u mene pa ukočio i klonuo. Ne izlazeći iz mene, prevrnuo se tako da sam se opružila na njemu. Kad sam se povratila od orgazma i telo mi se umirilo, htela sam da bubnem nešto o svođenju na predmet i zlostavljanju, ali ujela sam se za jezik, ne znajući kako je raspoložen. Podigla sam glavu s njegovih grudi da mu vidim lice. Žmuri i čvrsto me privija uz sebe. Poljubila sam mu grudi kroz tanku lanenu košulju.

„Kristijane, kaži mi šta nije u redu“ rekla sam blago i zabrinuto čekala da vidim hoće li mi sad, zadovoljen seksom, odgovoriti.

Osetila sam kako me je čvršće stegao, ali to je njegov jedini odgovor. Neće da razgovara. Tad sam dobila nadahnuće.

„Iskreno se zaklinjem da ću ti biti odana supruga u bolesti i u zdravlju, biti uz tebe i u dobru i u zlu, deliti tvoju radost kao i tvoju tugu“, prošaputala sam.

Ukočio se. Samo je širom otvorio nedokučive oči i zagledao se u mene dok sam nastavila da izgovaram bračne zavete.

„Obećavam da ću te bezuslovno voleti, podržavati te u tvojim ciljevima i snovima, da ću te poštovati, smejati se s tobom i plakati s tobom, deliti svoje nade i snove s tobom i pružiti ti utehu u teškim trenucima.“ Zastala sam, terajući ga da razgovara sa mnom. Posmatra me, rastavljenih usana, ali ne progovara.

„I paziti te dok smo živi.“ Uzdahnula sam.

„O, Ana“, prošaputao je i ponovo se pomerio, prekinuvši naš dragoceni dodir. Sad ležimo jedno pored drugog. Pomilovao mi je lice zglobovima prstiju.

„Iskreno se zaklinjem da ću te paziti i vezu s tobom čuvati duboko u srcu“, prošaputao je promuklo. „Obećavam da ću te odano voleti, odbacivši sve druge, u dobru i u zlu, u bolesti i zdravlju, bez obzira na sve šta nam život donese. Čuvaću te, verovati ti i poštovati te. Deliću tvoju radost i tugu i pružiti ti utehu u teškim trenucima. Obećavam da ću te paziti, podržavati tvoje nade i snove i pružiti ti sigurnost. Sve što je moje sad je tvoje. Dajem ti svoju ruku, svoje srce i svoju ljubav od ovog trenutka pa sve dok nas smrt ne rastavi.“

Oči mi se ispuniše suzama. Izraz mu je smekšao dok me je gledao.

„Ne plači“, promrmljao je i palcem mi obrisao zalutalu suzu.

„Zašto nećeš da razgovaraš sa mnom? Molim te, Kristijane.“

Zažmurio je kao da trpi bolove.

„Zaklela sam se da ću ti pružiti utehu u teškim trenucima. Molim te, ne teraj me da sad prekršim zavete“, preklinjem ga.

Uzdahnuo je i otvorio oči. Izraz mu je sumoran. „Požar je podmetnut“, rekao je jednostavno. Odjednom izgleda veoma mlado i ranjivo.

O, *jebote*.

„Najveća briga mi je da se neko namerio na mene. A ako se neko namerio na mene..." Ućutao je. Ne može da dovrši.

„... onda može doći i do mene", prošaputala sam. Prebledeo je i jasno mi je da sam konačno otkrila uzrok njegove brige. Pomilovala sam mu lice.

„Hvala", promrmljala sam.

Namrštio se. „Zbog čega?"

„Što si mi rekao."

Odmahnuo je glavom i nagoveštaj osmeha mu je zaigrao na usnama. „Umeš da budeš veoma ubedljiva, gospođo Grej."

„A ti umeš da mozgaš, držiš sve u sebi i brineš do smrti. Verovatno ćeš umreti od srčanog udara pre četrdesete godine, a želim da budeš tu duže od toga."

„Ti ćeš me ubiti. Kad sam te video na džet-skiju - samo što me kap nije udarila." Zavali se na krevet i prebacio ruku preko očiju. Osetila sam kako se stresao.

„Kristijane, to je džet-ski. Čak ih i deca voze. Možeš li da zamisliš šta će biti kad odemo u tvoju kuću u Aspenu i prvi put stanem na skije?"

Oštro je udahnuo i okrenuo se prema meni. Došlo mi je da se nasmejem njegovom užasnutom izrazu.

„Našu kuću", rekao je napokon.

Ne obazirem se na to. „Odrasla sam, Kristijane, i mnogo žilavija nego što izgledam. Kad ćeš to da shvatiš?"

Slegnuo je ramenima i stisnuo usne. Odlučila sam da promeninim temu.

„Nego, požar. Zna li policija da je požar podmetnut?"

„Da." Izraz mu je ozbiljan.

„Dobro."

„Povećaćemo bezbednost", rekao je trezveno.

„Shvatam." Pogledala sam niz njegovo telo. I dalje je u šorcu i košulji, a ja imam majicu na sebi. Pobogu - ovo je bilo stvarno *bum, bam, hvala, madam*. Zakikotala sam se pri toj pomisli.

„Šta je smešno?" upita Kristijan razgaljeno.

„Ti."

„Ja?"

„Da, ti. Još si odeven."

„Oh." Pogledao je niz telo pa u mene i licem mu se razlio širok osmeh.

„Pa, znaš koliko mi je teško da držim ruke dalje od tebe, gospođo Grej - pogotovo kad se kikočeš kao školarka."

O, da - golicanje. *Uf!* Brzo sam ga uzjahala, ali zgrabio me je za članke jer je odmah prozreo moje zločeste namere.

„Ne", rekao je. Stvarno to misli.

Napućila sam se, ali shvatila sam da još nije spreman za to.

„Nemoj, molim te", prošaputao je. „Ne bih to podneo. Nikad me nisu golicali kad sam bio dete." Zastao je i opustila sam ruke kako ne bi morao da ih zauzdava.

„Gledao sam Karika s Eliotom i Miom. Izgledalo je veoma zabavno kad ih je golicao, ali ja... ja..."

Stavila sam mu kažiprst preko usana.

„Pst, znam", promrmljala sam, sklonila prst i spustila mu nežni poljubac na usne pa mu se sklupčala na grudima. Poznat bol nabujao je u meni i ponovo me je preplavila duboka tuga koju nosim u srcu za Kristijana kao dečaka. Znam da bih sve uradila za njega zato što ga mnogo volim.

Zagrlio me je i zagnjurio mi nos u kosu pa duboko udahnuo dok mi je nežno milovao leđa. Ne znam koliko dugo smo tako ležali, ali napokon sam prekinula prijatnu tišinu.

„Koliko je najduže da nisi video doktora Flina?"

„Dve nedelje. Zašto? Imaš li neodoljiv nagon da me golicaš?"

„Ne", zakikotala sam se. „Mislim da ti on pomaže."

Kristijan frknu. „Trebalo bi. Plaćam mu dovoljno." Nežno mi je povukao kosu kako bih se okrenula prema njemu. Podigla sam glavu i uzvratila mu pogled.

„Brineš li zbog moje dobrobiti, gospođo Grej?" upita nežno.

„Svaka dobra žena brine o dobrobiti svog voljenog muža, gospodine Greje", ukorila sam ga šaljivo.

„Voljenog?", prošaputao je. To važno pitanje ostalo je da visi u vazduhu.

„Veoma voljenog." Istegla sam se da ga poljubim i stidljivo se osmehnuo.

„Hoćeš li da odemo na obalu da jedemo?"

„Ješću tamo gde ti se najviše sviđa."

„Dobro.“ Široko se osmehnuo. „Na brodu mogu da se staram o tvojoj bezbednosti. Hvala na poklonu.“ Posegnuo je za foto-aparatom, podigao ga i napravio snimak nas dvoje u zagrljaju nakon golicanja, seksa i ispovedanja.

„Bilo mi je zadovoljstvo.“ Osmehnula sam se i oči mu zablistаше.

Tumaramo po raskošnoj, pozlaćenoj, veličanstvenoj palati iz osamnaestog veka - Versaju. Kralj Sunce je svojevremeno skromnu lovačku kuću pretvorio u zadivljujuće središte moći, ali ono je čak pre isteka osamnaestog veka videlo kraj poslednjeg apsolutističkog monarha.

Prostorija koja najviše zadivljuje jeste Dvorana ogledala. Rana popodnevna svetlost prodire kroz zapadne prozore, obasjava ogledala duž istočnog zida i osvetljava pozlaćene ukrase i ogromne kristalne lustere. Oduzima dah.

„Zanimljivo je videti šta zadesi despote megalomane koji se osamljuju u tolikoj raskoši“, promrmljala sam kad je Kristijan stao pored mene. Nakrivio je glavu i veselo me pogledao.

„Šta hoćeš da kažeš, gospođo Grej?“

„O, samo primećujem, gospodine Greje.“ Nehajno sam pokazala rukom na okruženje. Podsmehnuo se i poveo me u sredinu dvorane. Zablenula sam se u pogled - zadivljujući vrtovi odraženi su u ogledalima kao i zadivljujući Kristijan Grej, moj muž vedrog i smelog izraza.

„Napravio bih ovo za tebe“, prošaputao je. „Samo da vidim kako ti kosa sija na svetlosti kao sad.“ Zadenuo mi je pramen iza uva. „Izgledaš kao anđeo.“ Poljubio me je ispod usne resice, uhvatio me za ruku i promrmljao: „Mi, despoti, radimo takve stvari za žene koje volimo.“

Pocrvenela sam zbog njegovog komplimenta, stidljivo se osmehnula pa pošla za njim prostranom dvoranom.

„O čemu razmišljaš?“, upita Kristijan tiho i otpi gutljaj kafe posle večere.

„O Versaju.“

„Razmetljivo, zar ne?“ Osmehnuo se. Pogledala sam neupadljivu veličanstvenost trpezarije *Lepotice* i stisnula usne.

„Teško da je ovo razmetljivo“, primeti Kristijan, donekle kao da se brani.

„Znam. Divno je. Najbolji medeni mesec koji bi devojka mogla da poželi.“

„Stvarno?“ upita iskreno iznenađen. Osmehnuo se onim stidljivim osmejkom.

„Naravno da jeste.“

„Ostalo nam je samo još dva dana. Ima li nešto što bi želela da vidiš ili radiš?“

„Samo da budem s tobom“, promrmljala sam. Ustao je od stola, obišao ga i poljubio me u čelo.

„Pa, možeš li da budeš bez mene jedan sat? Moram da pogledam mejlove i saznam šta se dešava kod kuće.“

„Naravno“, odgovorila sam vedro, trudeći se da sakrijem razočaranje što ću provesti sat bez njega. Je li jezivo što hoću stalno da budem s njim?

„Hvala na foto-aparatu“, dodao je i otišao u radnu sobu.

ODLUČILA SAM DA pročitam svoju prepisku u našoj kabini i otvorila laptop. Zatekla sam mamine i Kejtine mejlove s najnovijim tračevima od kuće i pitanjima o tome kako mi protiče medeni mesec. Pa, sjajno sve dok neko nije odlučio da zapali *Grej enterprajzis holdings*... Taman sam odgovorila mami kad mi je u inboks stigao novi mejl od Kejt.

Šalje: Ketrin L. Kavana

Datum: 17. avgust 2011, 11.45

Primalac: Anastazija Grej

Predmet: O bože!!!

Ana, upravo sam čula za požar u Kristijanovoj kancelariji.

Mišliš li da je podmetnut?

K., grlim te i ljubim

Kejt je onlajn! Prebacila sam se na novootkrivenu igračku - *Skajp* - i videla da je dostupna. Brzo sam joj otkucala poruku.

Ana: Hej, jesi li tu?

Kejt: DA, Ana! Kako si? Kakav je medeni mesec? Jesi li videla moj mejl? Zna li Kristijan za požar?

Ana: Dobro sam. Medeni mesec je divan. Da, videla sam tvoj mejl. Da, Kristijan zna.

Kejt: Mislila sam da zna. Vesti su šture. A Eliot neće da mi kaže mnogo.

Ana: Ispituješ zbog članka?

Kejt: Predobro me poznaješ.

Ana: Kristijan mi nije rekao mnogo.

Kejt: Eliot je čuo od Grejs!

O, ne - sigurna sam da Kristijan ne želi da se o tome priča po celom Sijetlu. Pokušala sam sa svojom taktikom „skretanja pažnje upornoj Kavani“.

Ana: Kako su Eliot i Itan?

Kejt: Itan je primljen na psihologiju u Sijetlu za masters. Eliot je divan.

Ana: Bravo za Itana.

Kejt: Kako je naš omiljeni bivši dominator?

Ana: Kejt!

Kejt: Sta je?

Ana: ZNAŠ TI STA JE!

Kejt: Dobro, izvini.

Ana: Dobro je. Više nego dobro.

Kejt: Pa, srećna sam ako si ti srećna.

Ana: Blaženo sam srećna.

Kejt:) Moram da idem. Možemo li kasnije da ć a s k a o ?

Ana: Nisam sigurna. Vidi jesam li onlajn. Vremenske zone su šugave.

Kejt: Jesu. Volim te, Ana.

Ana: Volim i ja tebe. Čaos, cmok.

Kejt: Čaos. <3

Naravno da je Kejt na tragu priče. Prevrnula sam očima i isključila *Skajp* da Kristijan ne bi video naš razgovor. Ne bi mu se svidela primedba o bivšem dominatoru, a nisam sigurna ni da je potpuno bivši...

Glasno sam uzdahnula. Kejt zna sve otkako sam popustila pred inkvizicijom Kavana kad smo se nacvrcale tri nedelje pred venčanje. Laknulo mi je što sam napokon razgovarala s nekim.

Pogledala sam na sat. Prošao je sat od večere i muž mi nedostaje. Vratila sam se na palubu da vidim je li završio.

Nalazim se u Dvorani ogledala. Kristijan stoji pored mene i osmehuje mi se s ljubavlju. *Izgledaš kao anđeo*. Uzvratila sam mu osmeh. Ali utom sam pogledala ogledalo i videla da stojim sama. Soba je siva i prljava. *Ne!* Munjevito sam se okrenula prema njemu. Osmeh mu je tužan i setan. Zadenuo mi je kosu iza uva. A onda se bez reči okrenuo i polako otišao. Bat njegovih koraka odbija se od ogledala dok ide ogromnom prostorijom do kitnjastih dvostrukih vrata na kraju... čovek prepušten sebi, čovek bez odraza... Probudila sam se, halapljivo udišući, savladana stravom.

„Hej“, prošaputao je zabrinuto iz mraka pored mene.

O, ovdeje. Bezbedan je. Preplavilo me je olakšanje.

„O, Kristijane“, promrmljala sam, pokušavajući da umirim ustreptalo srce. Obavio je ruke oko mene. Tek tad sam shvatila da mi suze liju niz obraze.

„Ana, šta je bilo?“ Pomilovao me je po obrazu i obrisao suze. Čujem strepnju u njegovom glasu.

„Ništa. Glupi košmar.“

Poljubio mi je čelo i obraze umrljane suzama da me uteši. „Samo ružan san, malena“, promrmljao je. „Tu sam. Čuvam te.“

Upijajući njegov miris, sklupčala sam se oko njega i pokušala da zaboravim osećaj gubitka i pustoši iz sna. Utom sam shvatila da mi je najveći, najmračniji strah da ću ostati bez njega.

PETO POGLAVLJE

Promeškoljila sam se i nagoni posegnula za Kristijanom samo da bih osetila kako nije tu. Sranje! Odmah sam se probudila i uzrujano se osvrnula po kabini. Kristijan me posmatra iz male tapacirane naslonjače pored kreveta. Sagnuo se, spustio nešto na pod pa ustao i ispružio se pored mene. Na sebi ima teksas šorc i sivu majicu.

„Hej, ne plaši se. Sve je u redu“, rekao je nežno i umirujuće - kao da se obraća opkoljenoj divljoj životinji. Nežno mi je sklonio kosu s lica i odmah sam se smirila. Vidim da se bezuspešno trudi da sakrije brigu.

„Veoma si živčana poslednja dva dana“, promrmljao je, očiju raširenih i ozbiljnih.

„Dobro sam, Kristijane.“ Uputila sam mu najvedriji osmeh zato što ne želim da zna koliko brinem zbog podmetanja požara. Bolna uspomena na to kako sam se osećala kad je Čarli Tango sabotiran i Kristijan nestao - šuplja praznina, neopisiv bol - stalno se vraća; ta uspomena me muči i izjeda mi srce. Pokušavam da je potisnem, ne skidajući osmeh s lica.

„Jesi li me gledao kako spavam?“

„Da“, odgovorio je, nepokolebljivo me gledajući. „Pričala si.“

„Stvarno?“ *Sranje! Šta li sam rekla?*

„Bila si zabrinuta“, dodao je, očiju punih brige. Zar ne mogu ništa da sakrijem od ovog čoveka? Nagnuo se i poljubio me između obrva.

„Ovde ti se pravi malo slovo V kad se mrštiš. Meko je kad se poljubi. Ne brini, malena. Paziću na tebe.“

„Ne brinem zbog sebe nego zbog tebe“, progundala sam. „Ko pazi na tebe?“

Popustljivo se osmehnuo zbog mog tona. „Dovoljno sam veliki i ružan da mogu da pazim na sebe. Hajde, ustaj. Voleo bih da nešto uradimo pre nego što se vratimo kući.“ Uputio mi je širok, dečački osmeh koji poručuje: „Da, stvarno imam samo dvadeset osam godina“, i odalamio me po zadnjici. Ciknula sam od iznenađenja pa shvatila da se danas vraćamo u Sijetl. Moja seta se povećala. Ne želim da idem. Uživala sam u tome što sam s njim dvadeset četiri časa dnevno i nisam još spremna da ga delim s njegovom kompanijom i porodicom. Imali smo blaženi medeni mesec. Priznajem da je bilo nekoliko uspona i padova, ali to je svakako normalno za sveže venčani par, zar ne?

Kristijan ne može da suzbije dečačko oduševljenje i, uprkos mojim mračnim mislima, zarazio me je. Kad je gipko ustao iz kreveta, zainteresovano sam uradila isto. Šta li ima na umu?

KRISTIJAN MI JE stavio ključ oko članka.

„Hoćeš da vozim?“

„Da.“ Osmehnuo se. „Je l'te ne steže?“

„Dobro je. Jesi li zato stavio prsluk za spašavanje?“ Izvila sam obrvu.

„Da.“

Nehotice sam se zakikotala. „Kakvo poverenje u moju vožnju, gospodine Greje.“

„Kao i uvek, gospođo Grej.“

„Pa, nemoj mi pridikovati.“

Podigao je ruke kao da se brani, ali osmehnuo se. „Zar bih se usudio?“

„Da, usudio bi se. I, da, to radiš. A ovde ne možemo da se zastavimo i raspravljamo na pločniku.“

„Odlično zapažanje, gospođo Grej. Hoćemo li ceo dan da stojimo na ovoj platformi i raspravljamo o tvojoj veštini vožnje ili ćemo malo da se zabavimo?“

„Odlično zapažanje, gospodine Greje." Uхватила sam ručke džet-skija i popela se. Kristijan je seo iza mene i odgurnuo nas od jahte. Tejlor i dva člana posade razveseljeno nas gledaju. Kristijan je skliznuo napred i naslonio butine na moje. *Da, to je ono što mi se sviđa kod ovakvog vida vožnje.* Ubacila sam ključ u bravicu za paljenje i pritisla starter. Motor je zagrmeo.

„Spreman?" povikala sam da nadjačam buku.

„Koliko mogu da budem", odgovorio mi je na uvo.

Polako sam povukla kvačilo i džet-ski se presporo za moj ukus udaljio od *Lepotice*. Kristijan me je čvršće zagrlio. Dodala sam gas i pojurili smo. Ushićena sam što nismo stali.

„Au!", povika Kristijan iza mene, ali uzbuđenje u njegovom glasu je nedvosmisleno. Projurila sam pored *Lepotice* prema otvorenom moru. Usidreni smo izvan Sen Loren di Vara, a u daljini se vidi aerodrom *Nica - Azurna obala*, koji izgleda kao da izranja iz mora. Sinoć sam čula kako je nekoliko aviona sletelo. Odlučila sam da treba bolje da pogledamo.

Pojurila sam prema aerodromu, brzo poskakujući preko talasa. Obožavam ovo i ushićena sam što me je Kristijan pustio da vozim. Sve brige poslednja dva dana iščilele su dok smo hitali prema aerodromu.

„Sledeći put ćemo uzeti dva džet-skija", povika Kristijan. Osmehnula sam se jer me je oduševila pomisao da se trkam s njim.

Dok smo jurili preko hladnog plavog mora prema, kako mi se čini, kraju piste, iznenada sam se trgla zbog zaglušujuće tutnjave mlažnjaka iznad nas. Toliko je glasno da sam se prestravila, okrenula i istovremeno pritisla gas, pogrešno pretpostavivši daje kočnica.

„Ana!" uzviknu Kristijan ali prekasno. Poletela sam sa džet-ski-ja, mlatarajući rukama i nogama, odvukavši Kristijana sa sobom. Spektakularno smo pali.

Vrišteći, pljusnula sam u kristalnoplavo Sredozemno more i nagutala se vode gadnog ukusa. Voda je hladna ovako daleko od obale, ali izronila sam posle delića sekunde zahvaljujući prsluku za spašavanje. Kašljući i pljujući, obrisala sam vodu s očiju i pogledom potražila Kristijana. On već pliva prema meni. Džet-ski bezopasno pluta nekoliko koraka od nas, ugašenog motora.

„Jesi U dobro?" Oči su mu ispunjene strahom dok me odmerava.

„Da“, zagraktala sam, ali ne mogu da sakrijem koliko sam ushićena. *Vidiš, Kristijane? To je najgore što može da mi se desi na džet-skiju.* Privukao me je u zagrljaj pa mi šakama obujmio glavu i pomno mi se zagledao u lice.

„Vidiš, nije bilo tako loše!“ Osmehnula sam se dok smo plivali.

Napokon mi se podrugnuo, očigledno s olakšanjem. „Pretpostavljam da nije. Samo što sam mokar“, zagundao je, ali ton mu je šaljiv.

„I ja sam mokra.“

„Volim kad si mokra.“ Iskezio se.

„Kristijane!“ prekorila sam ga, trudeći se da glumim pravedničku zlovolju. Osmehnulo se. Divno izgleda. Nagnuo se i jako me poljubio. Ostala sam bez daha kad se povukao.

„Dođi. Idemo nazad. Sad moramo da se istuširamo. Ja ću da vozim.“

Dokono sedimo u salonu prve klase *Britiš ervejza* na aerodromu *Hitrou* i čekamo let za Sijetl. Kristijan je zadubljen u *Fajnenšel tajms*. Izvadila sam njegov aparat, želeći da napravim nekoliko fotografija. Tako je seksi u prepoznatljivoj beloј lanenoј košulji i farmerkama, s pilotskim naočarima zadenutim za košulju. Blic ga je trgao. Zatreptao je i uputio mi onaj stidljivi osmeh.

„Kako si, gospođo Grej?“

„Žao mi je što se vraćamo kući“, promrmljala sam. „Svidelo mi se da te imam samo za sebe.“

Uhvatio me je za ruku, podigao je do usana i očešao mi zglobove prstiju nežnim poljupcem. „I meni.“

„Ali?“, pitala sam pošto sam čula onu malu neizgovorenu reč na kraju njegove proste rečenice.

Namrštio se. „Ali?“, ponovio je neiskreno. Nakrivila sam glavu i uputila mu pogled što poručuje *reci mi* koji sam usavršila u poslednjih nekoliko dana. Uzdahnuo je i spustio novine. „Želim da uhvate tog palikuću i uklone ga iz naših života.“

„O.“ To zvuči pošteno, ali iznenadila me je njegova otvorenost.

„Obesiću Velča za jaja ako dozvoli da se ovako nešto ponovi.“ Drhtaj mi je prošao kičmom od njegovog pretećeg tona.

Ravnodušno me je pogledao. Ne znam da li me izaziva da odvratim nešto jezičavo. Uradila sam jedino što mi je palo na pamet kako bih smanjila iznenadnu napetost među nama - podigla sam aparat i napravila još jednu fotografiju.

„Hej, spavalice, stigli smo kući“, promrmlja Kristijan.

„Hmm“, promumlala sam, nerada da se probudim iz lepog sna o Kristijanu i meni na izletničkom ćebet u Ki Gardensu. Iscrpljena sam. Putovanje umara, čak i u prvoj klasi. Čini mi se da smo budni više od osamnaest sati - izgubila sam računicu od umora. Čula sam kako su se moja vrata otvorila i Kristijan se nagnuo nada mnom. Odvezao mi je pojas i podigao me, što me je rasanilo.

„Hej, mogu da hodam“, pobunila sam se sanjivo.

Otpuhnuo je. „Moram da te prenesem preko praga.“

Obavila sam mu ruke oko vrata. „Nosićeš me trideset spratova?“ Izazovno sam mu se osmehnula.

„Gospođo Grej, veoma sam zadovoljan što primećujem da si nabacila nekoliko kilograma.“

„Molim?“

Osmehnulo se. „Zato ćemo, ako nemaš ništa protiv, ići liftom.“ Zaškiljio je, iako znam da me zadirkuje.

Tejlor je otvorio vrata što vode u predvorje Eskale i osmehnulo se. „Dobro došli, gospodine Greje, gospođo Grej.“

„Hvala, Tejlora“, odgovorio je Kristijan.

Brzo sam mu se osmehnula i gledala kako prilazi audiju, za čijim volanom sedi Sojer.

„Kako to misliš da sam nabacila nekoliko kilograma?“ Prostrelila sam Kristijana pogledom. Osmeh mu se još raširio i on me je čvršće privio na grudi dok me je nosio predvorjem.

„Ne mnogo“, uverio me je, ali lice mu se odjednom smračilo.

„Sta je bilo?“ Pokušala sam da potisnem zebnju iz glasa.

„Nabacila si kilograme koje si izgubila kad si me ostavila“, odgovorio je tiho i pozvao lift. Sumoran izraz mu je prešao licem.

Njegova nagla, iznenadna zebnja ubola me je u srce. „Hej.“ Obujmila sam mu lice šakama i zavukla mu prste u kosu kako

bih ga privukla sebi. „Da nisam otišla, da li bi sad stajao ovde, ovako, sad?”

Pogled boje olujnog oblaka mu je smekšao. Osmehnuo se onim stidljivim osmejkom, mojim omiljenim. „Ne bih”, odgovorio je i ušao u lift, i dalje me držeći. Nagnuo se i nežno me poljubio. „Ne, gospođo Grej, ne bih. Ali znao bih da mogu da se staram o tvojoj bezbednosti jer mi ne bi prkosila.”

Glas mu odiše blagim kajanjem... *Sranje.*

„Volim da ti prkosim.” Isprobala sam teren.

„Znam. I zato sam veoma... srećan.” Zbunjeno se osmehnuo.

O, hvala bogu. „Iako sam debela?” prošaputala sam.

Nasmejao se. „Iako si debela.” Ponovo me je poljubio, ovog puta strastvenije. Stegla sam šake u pesnice u njegovoj kosi, držeći ga uz sebe dok su nam jezici polako i senzualno plesali jedan oko drugog. Kad je zazvonilo i lift se zaustavio na poslednjem spratu, oboje smo bili bez daha.

„Veoma srećan”, promrmljao je. Osmeh mu je sad mračniji, kapci polusklopljeni a oči pune pohotnog obećanja. Odmahnuo je glavom kao da hoće da je razbistri i uneo me u predvorje.

„Dobro došla, gospođo Grej.” Ponovo me je poljubio, sad smernije, pa mi uputio blistavi osmeh dok su mu oči sevale od sreće.

„Dobro došao, gospodine Greje.” Osmehujem se od uva do uva, srce mi odgovara na njegov poziv i nadima se od radosti.

Mislila sam da će me spustiti, ali nije. Odneo me je kroz predvorje pa kroz hodnik u veliku dnevnu sobu i spustio me na kuhinjsku površinu. Noge mi landaraju. Uzeo je dve šampanjske čaše iz kredenca i flašu ohlađenog šampanjca iz frižidera - našeg omiljenog, bolindžera. Vesto je otvorio flašu, ne prolivši ni kap, natočio bledoružičasti šampanjac u čaše i pružio mi jednu. Uzeo je drugu, nežno mi raširio noge i stao između njih.

„Za nas, gospođo Grej.”

„Za nas, gospodine Greje”, prošaputala sam i stidljivo se osmehnula. Kucnuli smo se i otpili gutljaj.

„Znam da si umorna”, rekao je i nosom protrljao moj. „AH zaista bih voleo da odemo u krevet... ali ne da spavamo.” Poljubio me je u ugao usana. „Ovo nam je prva noć ovde i sad si stvarno moja.” Glas mu je postajao sve tiši dok mi je spuštao nežne poljupce niz

vrat. Rano je veče u Sijedu i umorna sam kao pas, ali želja mi se rasplamsala duboko u stomaku.

KRISTIJAN SPOKOJNO SPAVA pored mene dok gledam ružičaste i zlatne pruge nove zore kroz ogromne prozore. Prebacio mi je ruku preko grudi. Pokušavam da oponašam njegovo disanje kako bih ponovo zaspala, ali bezuspešno. Potpuno sam budna, telo mi je još navijeno na podlo vreme po Griniču i misli mi se roje.

Toliko toga se desilo u poslednje tri nedelje - *koga ja zavaravam, u poslednja tri meseca* - da se osećam kao da ne stojim čvrsto na zemlji. Evo me ovde, gospođa Kristijana Greja, udata za najdivnijeg seksi filantropa i besmisleno bogatog mogula koga žena može da upozna. Kako li se to dogodilo tako brzo?

Prevrnula sam se na bok da ga gledam. Znam da on ima običaj da me posmatra dok spavam, ali retko imam priliku da mu uzvratim na isti način. Izgleda mlade i bezbrižno u snu, duge trepavice pale su mu na obraz, blago se nazire tek izrasla brada a izvajane usne su blago rastavljene, opuštene, dok duboko diše. Želim da ga poljubim, da mu gurnem jezik duboko u usta, da mu prođem prstima preko mekih čekinja što golicaju. Stvarno moram da se borim protiv želje da ga dodirnem kako ga ne bih probudila. Hmm... Mogla bih zubima da mu uhvatim usnu resicu i sisam. Moja podsvest me osinu pogledom preko naočara u obliku polumeseca, prenuta iz drugog toma *Sabranih dela Čarlsa Dikensa*, i prekori me. *Pusti sirotog čoveka na miru, Ana*.

U ponedeljak idem na posao. Danas bi trebalo da se vratimo starim navikama. Biće mi čudno što neću viđati Kristijana ceo dan nakon što smo poslednje tri nedelje provodili svaki minut zajedno. Ponovo sam se zavalila i zagledala u tavanicu. Neko bi pomislio da će toliko vremena provedenog zajedno biti nalik gušenju, ali nije. Uživala sam u svakom trenutku, čak i u našim raspravama. U svakom minutu... osim u vestima o požaru u *Kući Grej*.

Krv mi se sledila. Ko bi želeo da mu naudi? Ta tajna me izjeda. Neko s kim posluje? Neka bivša? Nezadovoljan radnik? Nemam predstavu, a Kristijan ne otkriva ništa, daje mi podatke na kašičicu kako bi me zaštitio. Uzdahnula sam. Moj blistavi belo-crni vitez

uvek pokušava da me zaštititi. Kako da ga nateram da se još više otvori prema meni?

Promeškoltio se i ukočila sam se kako ga ne bih probudila. Ali to je imalo suprotno dejstvo. *Prokletstvo!* Dva svetla oka zagledala su se u mene.

„Šta je bilo?”

„Ništa. Nastavi da spavaš.” Ohrabrujuće sam mu se osmehnula. Protegao se, protrljao lice i široko osmehnuo.

„Umorna zbog dugog puta i vremenske razlike?”

„To li je? Ne mogu da spavam.”

„Imam univerzalni lek, samo za tebe, malena.” Osmehnuo se kao školarac, zbog čega sam se istovremeno zakikotala i prevrnula očima. I tek tako, moje tmurne misli su iščilele i zubima sam mu uhvatila usnu resicu.

KRISTIJANIJA se vozimo audijem R8 na sever auto-putem broj pet prema mostu 520. Idemo kod njegovih roditelja na nedeljni ručak dobrodošlice. Okupiće se cela porodica, kao i Kejt i Itan. Biće mi neobično u društvu pošto smo toliko dugo bili sami. Nisam imala priliku da pričam s Kristijanom veći deo jutra. Zabio se u radnu sobu dok sam se ja raspakivala. Rekao je da ne moram to da radim, da će gospođa Džouns to obaviti. Ali pomoć u kući je još nešto na šta moram da se naviknem. Odsutno sam prešla rukom po kožnoj presvlaci. Čudno se osećam. Zbog puta i vremenske razlike? Zbog podmetnutog požara?

„Da li bi mi dao da vozim ova kola?”, pitala sam i iznenadila samu sebe što sam to rekla naglas.

„Naravno”, odgovorio je s osmehom. „Što je moje, to je tvoje. Mada ću te odvesti u Crvenu sobu bola ako ih ulubiš.” Brzo me je pogledao sa zlobnim osmehom.

Sranje! Zinula sam u njega. Šali li se?

„Šališ se? Kaznio bi me ako ti ulubim kola? Više voliš svoja kola nego mene?” našalila sam se.

„Blizu ste”, odvratio je i stisnuo mi koleno. „Ali kola me ne greju noću.”

„To se da srediti. Možeš da spavaš u njima”, breknula sam se.

Kristijan se nasmejao. „Tek smo stigli kući i već me izbacuješ?“ Izgleda oduševljeno. Zagledala sam se u njega. Lice samo što mu ne pukne koliko se osmehuje. Iako želim da se durim, to je nemoguće kad je u ovom raspoloženju. Kad bolje razmislim, bolje je volje otkako je izašao iz radne sobe. Utom sam shvatila da sam razdražljiva zato što moramo da se vratimo u stvarnost a ne znam hoće li ponovo postati onaj zatvoreni Kristijan kakav je bio pre medenog meseca ili ću pored sebe imati novu, poboljšanu verziju.

„Zašto si tako zadovoljan?“

Ponovo mi se osmehnuo. „Zato što je ovaj razgovor tako... normalan.“

„Normalan!“ otpuhnula sam. „Svakako ne posle tri nedelje braka!“

Osmeh mu je izbledeo.

„Šalim se, Kristijane“, rekla sam brzo, ne želeći da mu kvarim raspoloženje. Setila sam se koliko je nekad nesiguran u sebe. Pretpostavljam da je uvek bio takav, ali je skrivao nesigurnost ispod fasade što uliva strah. Veoma gaje lako zadirkivati, verovatno zato što nije navikao na to. To je otkrovenje. Ponovo sam se zadivila što i dalje moramo toliko da naučimo jedno o drugome.

„Ne brini, držaću se saba“, promrmljala sam i zagledala se kroz prozor, pokušavajući da se otremem zlovolje.

„Hej, šta ti je?“

„Ništa.“

„Tako me izluđuješ nekad, Ana. Reci mi.“

Okrenula sam se i podrugnula se. „Isto važi za tebe, Greje.“

Namrštio se. „Trudim se“, odgovorio je tiho.

„Znam. I ja.“ Osmehnula sam se i donekle razvedrila.

KARIKIZGLEDA SMESNO s kuvarskom kapom i keceljom na kojoj piše *Dozvola za roštiljanje* dok stoji pored roštilja. Moram da se osmehnem kad god ga pogledam. Raspoloženje mi se znatno popravilo. Svi sedimo za stolom na terasi porodične kuće Grejovih i uživamo u suncu kasnog leta. Grejs i Mia iznose razne salate na sto, dok se Eliot i Kristijan šaljivo bockaju i pričaju o planovima za

novu kuću. Itan i Kejt me ispituju o medenom mesecu. Kristijan me drži za ruku i igra se mojom burmom i vereničkim prstenom.

„Ako dotle završiš sa Džijom, imam rupu od septembra do sredine novembra i mogu da okupim celu ekipu“, rekao je Eliot, protegao se i prebacio ruku preko Kejtinog ramena, zbog čega se ona osmehnula.

„Džija bi trebalo da dođe sutra uveče da razgovaramo o nacrtima“, odgovorio je Kristijan. „Nadam se da ćemo tad sve završiti.“ Okrenuo se i pogledao me s iščekivanjem.

O... to je novost.

„Naravno.“ Osmehnula sam mu se, najviše zbog njegove porodice, ali raspoloženje mi se ponovo sunovratilo. Zašto donosi takve odluke a da mi ne kaže? Ili sam se oneraspoložila pri pomisli na Džiju - s rasnim kukovima, punim grudima, skupom firmiranom odećom i parfemom - kako se izazovno osmehuje mom mužu? Moja podsvest me osinu pogledom. *Nije ti dao razloga za ljubomoru.* Sranje, danas sam na tri ćoška. Šta mi je?

„Ana“, uzviknu Kejt i prenu me iz misli. „Jesi li još na jugu Francuske?“

„Jesam“, odgovorila sam osmehujući se.

„Izgledaš sjajno“, rekla je, mada se mrštila dok je to govorila.

„Oboje odlično izgledate.“ Grejs se široko osmehivala dok nam je Eliot dosipao piće.

„Za srećan par.“ Karik se osmehnuo i podigao čašu. Svi za stolom ponoviše njegove reči.

„I čestitke Itanu što je primljen na psihologiju u Sijetlu“, dodala je Mia ponosno. Osmehnula mu se s obožavanjem, a Itan se zajedljivo iskezio. Zapitala sam se je li napredovala s njim. Teško je reći.

Slušam ćaskanje za stolom. Kristijan detaljno opisuje poslednje tri nedelje, ulepšavajući tu i tamo. Zvuči opušteno i smireno, kao da je zaboravio na brigu zbog podmetnutog požara. Ja, s druge strane, ne mogu da se otresem neraspoloženja. Mrljavim hranu. Kristijan je juče rekao da sam debela. Šalio se! Moja podsvest me ponovo osinu pogledom. Eliot je slučajno oborio čašu na pod i svi su se trgli. Odjednom je nastala pometnja da se počisti nered.

„Odvešću te u kućicu za čamce i konačno te istući po guzi ako se ne trgneš iz tog raspoloženja“, prošaputao je Kristijan.

Zapanjeno sam zinula, okrenula se i zagledala u njega. *Molim?* Zadirkuje li me?

„Ne bi se usudio!“ zarežala sam. Duboko u sebi osećam poznato, dobrodošlo uzbuđenje. Izvio je obrvu. Naravno da bi se usudio. Brzo sam pogledala Kejt s druge strane stola. Posmatra nas sa zanimanjem. Ponovo sam se okrenula prema Kristijanu i zaškiljila.

„Moraćeš prvo da me uhvatiš, a nosim ravne cipele“, prosiktala sam.

„Biće mi zabavno dok budem pokušavao“, prošaputao je s razuzdanim osmehom. *Mislim* da se šali.

Pocrvenela sam. Začudo, bolje se osećam.

Nebo se otvorilo čim smo pojeli jagode sa šlagom. Skočili smo da pokupimo posuđe sa stola i odnesemo ga u kuhinju.

„Dobro je što je kiša pala tek kad smo završili“, rekla je Grejs zadovoljno dok smo išli prema sobi. Kristijan je seo za blistav crn pijanino, pritisnuo pedalu koja prigušuje zvuk i zaszvirao melodiju koja mi je poznata iako ne mogu da se setim odakle.

Grejs me je pitala kako mi se dopada Sen Pol de Vans. Ona i Karik su bili tamo na medenom mesecu, što sam shvatila kao dobar predznak s obzirom na to koliko su srećni zajedno. Kejt i Eliot su se šćućurili na jednom velikom kauču, dok su Itan, Mia i Karik zaokupljeni razgovorom o, čini mi se, psihologiji.

Odjednom su svi Grejovi začutili kao jedno i zagledali se u Kristijana.

Šta?

Kristijan tiho pevuši za pijaninom. Nastala je tišina dok se naprežemo da čujemo njegov tih, melodičan glas dok peva *Wherever You Will Go*. Već sam ga čula da peva, zar oni nisu? Kejt me je ispitivački pogledala i slegnula sam ramenima. Kristijan se okrenuo na stolici i namrštio, posramljen što se našao u centru pažnje.

„Nastavi“, podstakla ga je Grejs blago. „Nikad te nisam čula da pevaš, Kristijane. Nikad.“ Zadržano zuri u njega. On joj je odsutno uzvratio pogled i slegnuo ramenima posle delića sekunde. Nervozno je prešao pogledom po meni pa se zagledao kroz francuske prozore. Svi ostali su odjednom smeteno počeli da pričaju, a ja sam nastavila da gledam svog dragog muža.

Grejs me je trgla kad me je uhvatila za ruke pa iznenada zagrlila.

„O, draga devojko! Hvala, hvala“, prošaputala je kako bih je samo ja čula. Napravila mi se knedla u grlu.

„Ovaj...“ Uzvratila sam joj zagrljaj, ne shvatajući zašto mi tačno zahvaljuje. Grejs se osmehnula, blistavih očiju, pa me poljubila u obraz. Šta li sam uradila?

„Idem da pristavim čaj“, rekla je, promukla od neprolivenih suza.

Prišla sam Kristijanu, koji je ustao i zagledao se kroz staklena vrata.

„Ćao“, promrmljala sam.

„Cao.“ Uhvatio me je oko pojasa i privukao sebi. Zavukla sam mu ruku u zadnji džep farmerki. Zagledali smo se u kišu.

„Bolje volje?“

Klimnula sam glavom.

„Dobro.“

„Svakako umeš da ućutkaš sve u sobi.“

„Stalno to radim“, odvratio je i osmehnuo se.

„Radiš na poslu, ali ne ovde.“

„Istina, ne ovde.“

„Niko te nije čuo kako pevaš? Nikad?“

„Izgleda da je tako“, odgovorio je zajedljivo. „Hoćemo li?“

Pogledala sam ga, pokušavajući da mu dokučim raspoloženje. Oči su mu blage, tople i pomalo zbunjene. Odlučila sam da promenim temu.

„Istući ćeš me po guzi?“, prošaputala sam. Odjednom sam osetila leptiriće u stomaku. Možda mi je to potrebno... to mi je nedostajalo.

Zagledao se u mene, a pogled mu je postao mračniji.

„Ne želim da te povredim, ali veoma rado bih se igrao.“

Nervozno sam se osvrnula po velikoj sobi, ali niko ne može da nas čuje.

„Samo ako budeš neposlušna, gospođo Grej“, promrmljao mi je na uvo kad se nagnuo.

Kako šest reči može da prožme s toliko senzualnog obećanja?

„Videću šta mogu da učinim.“ Široko sam se osmehnula.

POZDRAVILI SMO SE i pošli prema automobilu.

„Evo.“ Kristijan mi je dobio ključeve. „Nemoj da ih ulubiš“, dodao je sav ozbiljan, „ili ću se jebeno naljutiti.“

Usta su mi se osušila. Pušta me da vozim njegova kola? Moja unutrašnja boginja je navukla kožne rukavice za vožnju i obula ravne cipele. O, *da!* - uzviknula je.

„Jesi li siguran?“ prošaputala sam zapanjeno.

„Da, požuri pre nego što se predomislim.“

Mislim da se nikad nisam toliko široko osmehivala. Prevrnuo je očima i otvorio mi vrata. Upalila sam motor pre nego što je obišao do suvozačke strane i brzo ušao.

„Nestrpljiva, gospođo Grej?“ pitao je sa zajedljivim osmehom. „Veoma.“

Polako sam pošla unazad i okrenula automobil u prilazu. Iznenadila sam se što se nije ugasio. Čoveče, ne da je kvačilo osetljivo. Pažljivo sam krenula prilazom, pogledala u retrovizor i videla Sojera i Rajana kako ulaze u audijev džip. Nisam znala da nas je obezbeđenje pratilo dovdle. Zastala sam pre nego što sam izašla na glavni drum.

„Jesi li siguran u vezi s ovim?“

„Jesam, odgovorio je Kristijan napregnuto, što mi je otkrilo da nije nimalo siguran. O, *moj siroti Pedeset*. Dođe mi da mu se nasmejem, kao i samoj sebi zato što sam nervozna i uzbuđena. Jednim delom hoću da se otresem Sojera i Rajana samo iz zabave. Pogledala sam na obe strane pre nego što sam izašla na drum. Kristijan se ukočio od napetosti i nisam mogla da odolim. Put je čist. Nagazila sam gas i pojurili smo.

„Au, Ana!“ povika Kristijan. „Uspori, ubićeš nas.“

Odmah sam smanjila gas. Opa, ne da ova kola mogu da jure!

„Izvini“ promrmljala sam, bezuspešno pokušavajući da zvučim skrušeno. Kristijan se podrugnuo - da sakrije olakšanje, čini mi se.

„Pa, to se ubraja u neposlušnost“, promrsio je nehajno i odmah sam usporila.

Pogledala sam u retrovizor. Nema ni traga od audija. Samo su jedna usamljena crna kola sa zatamnjenim prozorima iza nas. Zamislila sam kako su se Sojer i Rajan uezverili i mahnito pokušavaju da nas stignu. To me je uzбудilo iz meni nepoznatog razloga.

Ali ne želim da se moj dragi muž šlogira te sam odlučila da budem dobra. Vozim umerenom brzinom, sa sve većim samopouzdanjem, prema mostu 520.

Odjednom je Kristijan opsovao i izvadio blekberi iz džepa farmerki.

„Molim?“ brecnuo se ljutito na sagovornika, ko god da je. „Ne“, rekao je i pogledao iza nas. „Da. Da, ona vozi.“

Brzo sam pogledala u retrovizor, ali nisam videla ništa neobično, samo nekoliko automobila iza nas. Džip je četvrti iza nas i svi vozimo ujednačenom brzinom.

„Shvatam.“ Kristijan je duboko uzdahnuo i protrljao čelo. Napetost izbija iz njega. *Nešto nije u redu.*

„Da... Ne znam.“ Pogledao me je i udaljio telefon od uva. „Sve je u redu. Samo nastavi“, rekao je pribrano i osmehnuo se, ali osmeh mu nije dopro do očiju. *Sranje!* Adrenalin mi prostruja telom. Nastavio je da priča telefonom.

„Dobro, na mostu. Čim se popnemo... Da... Hoću.“

Stavio je telefon na držač i uključio hendsfri.

„Štaje bilo, Kristijane?“

„Samo gledaj kuda voziš, malena“, odgovorio je blago,

Vozim prema isključenju za most 520 u pravcu Sijetla. Kad sam pogledala Kristijana, videla sam da zuri ispred sebe.

„Nemoj da se uplašiš“, rekao je smireno. „Ali čim se nađemo na mostu, hoću da nagaziš gas. Neko nas prati.“

Prati! Jebote. Srce mi je zatutnjalo i popelo mi se u grlo, glava mi se naježila a grlo steglo od strave. Ko nas prati? Pogledala sam u retrovizor i, stvarno, iza nas je još uvek crni automobil koji sam ranije videla. *Jebote! Je l' nas on prati?* Zaškiljila sam ne bih li kroz zatamnjen vetrobran videla ko vozi, ali ne vidim ništa.

„Gledaj kuda voziš, malena“, rekao je Kristijan blago umesto onim nabusitim glasom koji najčešće koristi kad je reč o mojoj vožnji.

Saberi se! U sebi sam se prekorila kako bih potisnula užas koji preti da me savlada. Šta ako je čovek koji nas prati naoružan? Naoružan i hoće da naudi Kristijanu! *Sranje!* Pripala mi je muka.

„Otkud znaš da nas prate?“ Glas mi je zadihan, piskav šapat.

„Dodž iza nas ima lažne tablice.“

Otkud zna?

Uključila sam migavac kad sam se približila isključenju za most. Kasno je popodne i asfalt je vlažan iako je kiša prestala. Srećom, saobraćaj nije gust.

U glavi mi je odjeknuo Rejov glas dok me je podučavao samoodbrani. „*Zbogpanike možeš da pogineš ili da se ozbiljno povrediš, Eni.*” Duboko sam udahnula kako bih smirila disanje. Ko god da nas prati, namerio se na Kristijana. Još jednom sam duboko udahnula da se smirim i glava mi se razbistrila, a stomak umirio. Moram da se postaram za Kristijanovu bezbednost. Htela sam da vozim ovaj automobil i htela sam da brzo vozim. *Pa, sad imam priliku.* Stegla sam volan i još jednom pogledala retrovizor. Dodž nam se približava.

Usporila sam, ne obazirući se na Kristijanov iznenadni uplašen pogled, i proračunala uključenje na most tako da je dodž morao da se zaustavi i čeka da se ukaže praznina između vozila. A onda sam nagazila gas. R8 pojuri napred, zalepivši nas za sedišta. Brzinometar se popeo na sto dvadeset kilometara na sat.

„Polako, malena”, reče Kristijan smireno, iako sam sigurna da je sve samo ne smiren.

Prošišala sam preko dve trake kao crna figura u šahu, uspešno izbegavši automobile i kamione. Veoma smo blizu jezera na ovom mostu, kao da vozim po vodi. Namerno se ne obazirem na ljutite poglede drugih vozača. Kristijan je stegao šake u krilu kako bi bio što nepomičniji. Uprkos mojim mahnitim mislima, načas sam se zapitala čini li to da mi ne bi skretao pažnju.

„Bravo”, prošaputao je ohrabrujuće. Pogledao je iza sebe. „Ne vidim dodža.”

„Nalazimo se odmah iza nesuba, gospodine Greje”, začuo se Sojerov glas kroz spikerfon. „Trudi se da vas stigne, gospodine. Pokušaćemo da ga obidemo kako bismo se postavili između vašeg automobila i dodža.”

*Nesub*⁷. Šta li to znači?

„Dobro. Gospođa Grej se dobro snalazi. Kako stvari stoje, sići ćemo s mosta za nekoliko minuta pod uslovom da saobraćaj ne postane gušći - a neće, koliko mogu da vidim.”

„Gospodine.”

Projurili smo pored kontrolne kule na mostu. Znam da smo na polovini jezera Vašington. Na brzinomeru sam videla da i dalje vozim brzinom od sto dvadeset kilometara na sat.

„Odlično se snalaziš, Ana“, promrmljao je Kristijan i ponovo se osvrnuo. Njegov ton me je načas podsetio na naš prvi seks u igraonici kad me je strpljivo ohrabrivao za vreme naše prve scene. Odmah sam odbacila tu misao da mi ne bi odvrćala pažnju.

„Kuda da vozim?“ pitala sam znatno smirenije. Sad imam osećaj za ovaj automobil. Uživanje je voziti ga, tako je tih i lagan da je teško poverovati koliko brzo jurimo. Lako je voziti ovakav automobil pri ovoj brzini.

„Gospođo Grej, krenite prema auto-putu broj pet pa na jug. Hoćemo da vidimo hoće li vas dodž pratiti celim putem“, dopro je Sojerov glas kroz spikerfon. Semafor na mostu pokazuje zeleno - bogu hvala - i pojurila sam napred.

Nervozno sam bacila pogled na Kristijana. Ohrabrujuće mi se osmehnuo. A onda mu se lice smrklo.

„Sranje!“ opsovao je tiho.

Ispred nas se napravila kolona i moram da usporim. Ponovo sam zabrinuto pogledala u retrovizor i učinilo mi se da sam spazila dodža.

„Desetak automobila iza nas?“

„Da, vidim ga“, odgovorio je Kristijan, vireći kroz uski zadnji prozor. „Pitam se ko li je to, dodavola.“

„I ja. Je T muškarac za volanom?“, bubnula sam prema blekberiju u držaču.

„Ne znam, gospođo Grej. Može da bude i žensko i muško. Stakla su suviše tamna.“

„Žensko?“, upita Kristijan.

Slegnula sam ramenima. „Tvoja gospođa Robinson?“ natuknula sam, ne skidajući pogled s puta.

Kristijan se ukočio i podigao blekberi s držača. „Ona nije moja gospođa Robinson“, zarežao je. „Nisam razgovarao s njom od svog rođendana. A Elena ne bi to radila. To nije njen stil.“

„Lejla?“

„Ona je u Konektikatu s roditeljima. Rekao sam ti.“

„Jesi li siguran?“

Zastao je. „Nisam. A čak i da je pobjegla, siguran sam da bi njeni roditelji obavestili Flina. Hajde da pričamo o tome kad stignemo kući. Usredsredi se na ono što radiš.”

„Ali možda je posredi neka slučajnost.”

„Neću da se kockam. Ne kad je reč o tebi”, breкнуo se. Vratio je blekberi na mesto kako bismo bili u vezi s obezbeđenjem.

O, *sranje*. Ne želim sad da uzrujavam Kristijana... možda kasnije. Držala sam jezik za zubima. Srećom, saobraćaj se proradio. Moći ću brzo da prođem raskrnicu Mauntlejk prema auto-putu broj pet ako ponovo budem vijugala između vozila.

„Šta ako nas policija zaustavi?” pitala sam.

„To bi bilo dobro.”

„Ne za moju dozvolu.”

„Ne brini o tome”, odvratio je. Neočekivano, ali u glasu mu se nazire humor.

Ponovo sam nagazila gas i ubrzala na sto dvadeset kilometara na sat. Čoveče, ne da ova kola lete. Obožavam ih - tako se lako voze. Ubrzala sam na sto trideset. Mislim da nikad nisam vozila tako brzo. Bila sam srećna kad sam mogla da teram svoju bubu brzinom od osamdeset kilometara na sat.

„Prošao je kolonu i ubrzao.” Sojerov obezglavljen glas je miran i informativan. „Ide brzinom od sto četrdeset.”

Sranje! Brže! Dodala sam gas i ubrzala na sto pedeset kad smo se približili raskrnicu za auto-put.

„Samo nastavi, Ana”, promrmlja Kristijan.

Načas sam usporila pre nego što sam izbila na auto-put. Saobraćaj nije gust i uspeła sam da pređem u brzu traku u deliću sekundu. Nagazila sam gas i divni R8 polete napred. Dok smo jurili levom trakom, smrtnici su se sklanjali da nas propuste. Da nisam ovoliko uplašena, uživala bih u ovome.

„Ubrzao je na sto šezdeset, gospodine.”

„Nemoj da ga izgubiš, Luk”, zareza Kristijan na Sojera.

Luk?

Jedan kamion se prestrojio u brzu traku - *sranje!* Morala sam brzo da zakočim.

„Jebena budala!” Kristijan je opsovao vozača kad smo poleteli napred u sedištima. Zahvalna sam što smo stavili pojaseve.

„Obidi ga, malena“, reče Kristijan kroz stisnute zube. Pogledala sam u retrovizore i presekla preko tri trake. Projurili smo pored sporijih vozila i vratili se u brzu traku.

„Dobar potez, gospođo Grej“, promrmlja Kristijan s odobravanjem. „Gde su panduri kad ti trebaju?“

„Ne želim kaznu, Kristijane“, promrsila sam, usredsređena na auto-put pred sobom. „Jesu li ti nekad napisali kaznu zbog preko-račenja brzine u ovim kolima?“

„Nisu.“ Brzo sam ga pogledala i videla da se podrugljivo smeška.

„Jesu li te zaustavljali?“

„Jesu.“

„Oh.“

„Šarm. Sve se svodi na šarm. A sad se usredsredi. Gde je dodž, Sojere?“

„Upravo je ubrzao na sto sedamdeset, gospodine“, reče Sojer. *febote!* Srce mi je ponovo skočilo u usta. Mogu li da vozim brže od toga? Ponovo sam nagazila gas i prošlišala pored ostalih vozila.

„Ablenduj mu“, naredi Kristijan kad jedan ford mustang nije hteo da se pomeri.

„Ali ispašću seronja.“

„Pa budi seronja!“, oteresao je.

Pobogu. Dobro! „Ovaj, gde se uključuju farovi?“

„Povuci ručicu za migavac prema sebi.“

Poslušala sam ga i mustang se pomerio u stranu, mada ne pre nego što mi je vozač nimalo laskavo pokazao prst. Projurila sam pored njega.

„On je seronja“, promrsio je Kristijan sebi u bradu pa zarežao: „Isključi se na Stjuart strit.“

Razumem, gospodine!

„Izaći ćemo na Stjuart strit“, Kristijan je rekao Sojeru.

„Idite pravo prema Eskali, gospodine.“

Usporila sam, pogledala u retrovizore pa s iznenađujućom lakoćom prešla četiri trake auto-puta i isključila se. Izbila sam na Stjuart strit i pošla na jug. Ulica je mirna, samo je nekoliko vozila na njoj. *Gde su svi?*

„Imali smo đavolsku sreću sa saobraćajem. Ali to znači da se i dodžu posrećilo. Ne usporavaj, Ana. Vozi nas kući.“

„Ne sećam se kojim putem“, promrmljala sam, prestravljena što nam je dodž i dalje za petama.

„Nastavi južno Stjuart stritom. Samo pravo dok ti ne kažem.“ Kristijan ponovo zvuči zabrinuto. Prošla sam tri kvarta, ali svetio se na Aveniji Jejl promenilo u žuto.

„Prođi, Ana“, povika Kristijan. Toliko sam poskočila da sam pritisla gas do daske i zalepili smo se za sedišta dok smo jurili kroz sad već crveno svetio.

„Skrenuo je u Stjuart strit“, reče Sojer.

„Nemoj da ga izgubiš, Luk.“

„Luk?“

„Tako se zove.“

Dobacila sam mu brz pogled i videla da me šiba očima kao da sam luda. „Gledaj kuda voziš!“ otresao je.

Ne obazirem se na njegov ton. „Luk Sojer.“

„Da.“ Zvuči ogorčeno.

„Ah.“ Kako je moguće da to ne znam? Čovek me je šest nedelja pratio na posao, a ne znam ni kako se zove.

„Taj sam, gospođo“, rekao je Sojer i trgao me mada govori onim mirnim, jednoličnim tonom koji uvek koristi. „Nesub ide niz Stjuart strit, gospodine. Baš je ubrzao.“

„Vozi, Ana. Manje jebenog ćaskanja“, zarezala Kristijan.

„Zaustavili smo se na prvom semaforu u Stjuart stritu“, obavestio nas je Sojer.

„Ana, brzo, tamo“, povika Kristijan i pokaza na parkiralište s južne strane Avenije Boren. Skrenula sam uz škripu guma.

„Vozi iza. Brzo“, naložio je. Što sam brže mogla, odvezla sam se pozadi, gde ne mogu da nas vide s ulice. „Tamo“, pokazao je na prazno mesto. *Sranje!* Hoće da se parkiram. *Sranje!*

„Samo me jebeno poslušaj“, rekao je. I uradila sam kako je rekao... savršeno. Verovatno jedini put da sam savršeno parkirala.

„Sakrili smo se na parkiralištu između Stjuarta i Borena“, reče Kristijan u blekberi.

„Dobro, gospodine.“ Sojer zvuči zlovoljno. „Ostanite tu, mi ćemo da pratimo nesuba.“

Kristijan se okrenuo prema meni i ispitivački me pogledao. „Jesi li dobro?“

„Naravno“, prošaputala sam.

Podrugnuo se. „Znaš, ko god da je u onom dodžu ne može da te čuje.“

Nasmejala sam se.

„Upravo prolazimo Stjuart i Boren, gospodine. Vidim parkiralište. Prošao je pored vas, gospodine.“

Oboje smo istovremeno odahnuli.

„Svaka čast, gospođo Grej. Dobro si vozila.“ Kristijan me je vrhovima prstiju nežno pomilovao po licu. Trgla sam se i duboko udahnula. Nisam ni bila svesna toga da zadržavam dah.

„Znači U to da ćeš prestati da se žališ zbog moje vožnje?“ Nasmejao se - glasno, katarzički.

„Ne bih išao tako daleko.“

„Hvala što si me pustio da vozim tvoja kola. I to pod ovakvim uzbudljivim okolnostima.“ Očajnički pokušavam da zvučim bezbrižno.

„Možda bi sad trebalo da preuzmem volan.“

„Iskreno govoreći, mislim da trenutno ne mogu da izađem kako bi ti seo ovde. Noge su mi se oduzele.“ Odjednom se tresem.

„To je adrenalin, malena“, rekao je. „Bila si zadivljujuće dobra, kao i uvek. Raspamećuješ me, Ana. Nikad me ne izneveriš.“ Nežno mi je nadlanicom dotakao obraz, lica ispunjenog ljubavlju, strahom, kajanjem - toliko osećanja istovremeno. Njegove reči su me gurnule preko ivice. Prigušen jecaj mi se oteo iz stegnutog grla i zaplakala sam.

„Ne, malena, ne. Molim te, ne plači.“ Uprkos skučenosti, podigao me je preko menjača i spustio sebi u krilo. Sklonio mi je kosu s lica i poljubio mi oči pa obraze. Obavila sam mu ruke oko vrata i tiho mu zajecala uz vrat. Zagnjurio mi je lice u kosu i čvrsto me stegao. Sedimo, ne progovaramo, samo se grlimo.

Trgao nas je Sojerov glas. „Nesub je usporio ispred Eskale. Osmatra.“

„Prati ga“, otrese Kristijan.

Obrisala sam nos nadlanicom i duboko udahnula da se pribierem.

„Upotrebi moju košulju.“ Kristijan me je poljubio u slepoočnicu.

„Žao mi je“, promrmljala sam, postidjena što sam plakala.

„Zbog čega? Nemoj da ti bude.“

Ponovo sam obrisala nos. Podigao mi je bradu i spustio mi nežan poljubac na usne. „Usne su ti tako meke kad plačeš, moja divna, hrabra devojčice“, prošaputao je.

„Poljubi me ponovo.“

Kristijan se ukočio, s jednom rukom na mojim leđima, a drugom na mojoj zadnjici.

„Poljubi me“, prodahtala sam. Videla sam kako je rastvorio usne da oštro udahne. Nagnuo se preko mene, izvadio blekberi iz držača i bacio ga na vozačevo sedište pored mojih stopala. A onda su mu se usne našle na mojim, desnom rukom me je uhvatio za kosu da me drži u mestu a levu je podigao do mog lica. Jezik mu je prodro u moja usta i rado sam ga dočekala. Adrenalin se pretvorio u želju i prostrujao mi telom. Obujmila sam mu lice, prelazeći prstima preko njegovih zalizaka, uživajući u njegovom ukusu. Zaječao je zbog mog strastvenog odgovora, tiho i duboko iz grla. Utroba mi se stegla od putene želje. Ruka mu se spušta niz moje telo, prelazi preko grudi i pojasa do zadnjice. Malo sam se pomerila.

„Ah!“ promrsio je i odvojio se od mene, bez daha.

„Šta?“ promrmljala sam uz njegove usne.

„Ana, nalazimo se na parkiralištu u Sijetlu.“

„Pa?“

„Pa, trenutno želim da te tucam, a ti se vrtiš na meni... neprijatno je.“

Moja žudnja se otrgla vlasti zbog njegovih reči. Svi mišići ispod pojasa ponovo su mi se stegli.

„Pa onda me tucaj.“ Poljubila sam ga u ugao usana. Želim ga. Odmah. Ona jurnjava je bila uzbudljiva. Previše uzbudljiva. Zastrašujuća... i strah mi je napumpao libido. Odmakao se da me pogleda, oči su mu tamne, kapci polusklopljeni.

„Ovde?“ upita promuklo.

Usta mi se osusiše. Kako može da me uzbudi samo jednom reči? „Da, želim te. Odmah.“

Nakrivio je glavu i nekoliko trenutaka zurio u mene. „Gospođo Grej, veoma si drska“, prošaputao je posle, kako mi se čini, čitave večnosti. Čvršće mi je uhvatio kosu na potiljku, držeći me na mestu. Usne su mu ponovo na mojim, grublje ovog puta. Drugom rukom

mi prelazi po telu, niz zadnjicu i još niže. Jače sam ga uhvatila za predugu kosu.

„Tako mi je drago što si u suknji“, promrmljao je i zavukao ruku ispod moje plavo-bele suknje da mi pomiluje butinu. Još jednom sam mu se promeškolljila u krilu i šištao je izdahnuo kroz zube.

„Budi mirna“, zarežao je. Obujmio mi je ribicu dlanom i odmah sam se ukočila. Prešao mi je palcem po klitorisu. Dah mi je zastao kad je zadovoljstvo nabujalo poput naelektrisanja duboko u meni.

„Mirna“, prošaputao je. Poljubio me je još jednom dok je nežno kružio palcem preko tanke, fine čipke mojih firmiranih gaćica. Polako je gurnuo dva prsta ispod njih pa u mene. Zaječala sam i isturila kukove prema njegovoj ruci.

„Molim te“, prošaputala sam.

„O, tako si spremna“, rekao je dok je mučno polako uvlačio i izvlačio prste. „Uzbuđuju te trke kolima?“

„Ti me uzbuđuješ.“

Pohotno se osmehnuo i naglo izvukao prste, ostavivši me željnu. Podvukao mi je ruku ispod kolena i, iznenadivši me, podigao me i okrenuo prema vetrobranu.

„Prebaci noge preko mojih“, naložio je i ispružio noge po sredini. Poslušala sam ga i spustila stopala na pod pored njegovih. Prešao mi je rukama niz butine pa natrag i podigao mi suknju.

„Ruke na moja kolena, malena. Nagni se. Po digni tu divnu guzu. Pazi na glavu.“

Au! Stvarno ćemo to da uradimo - na javnom parkiralištu. Brzo sam prešla pogledom oko sebe i nisam videla nikoga, ali uzbuđenje je prostrujalo mnome. Nalazim se na javnom parkiralištu. Ovo je tako *uzbudljivol* Kristijan se pomerio ispod mene i čula sam prepoznatljiv zvuk otkopčavanja šlica. Jednom rukom me je uhvatio oko pojasa, a drugom mi pomerio čipkaste gaćice u stranu i jednom brzom pokretom me navukao na sebe.

„Ah!“ kriknula sam, mrveći ga u sebi. Šištao je izdahnuo. Prebacio mi je ruku oko vrata i uhvatio me ispod brade. Raširio mi je prste na vratu, povukao me unazad i zabacio mi glavu kako bi mi poljubio vrat. Drugom rukom me je uhvatio oko kuka i zajedno smo počeli da se pomeramo.

Podigla sam se na stopalima i on se zario u mene - unutra-napolje. Osećaj je... Glasno sam zaječala. Tako je duboko ovako. Levom rukom sam stegla ručnu kočnicu, a desna mi je zaglavljena uz vrata. Zubima mi je okrznuo usnu resicu i povukao - gotovo bolno. Iznova se propinje u meni. Podižem se i spuštam. Kad smo uhvatili ritam, zavukao mi je ruku ispod suknje do vrha butina i počeo nežno da mi trlja klitoris preko tankih gaćica.

„Ah!”

„Budi brza”, prodahtao mi je na uvo kroz stisnute zube, ruke i dalje obavijene oko mog vrata. „Moramo da budemo brzi, Ana.” Pojačao je pritisak prstima na moju ribicu.

„Ah!” Osetila sam poznato sakupljanje, duboko i gusto u sebi.

„Hajde, malena”, zagraktao mi je na uvo. „Hoću da te čujem.”

Ponovo sam zastenjala. Sklopljenih očiju, sva sam se pretvorila u nadražaj. Njegov glas u mom uvu, njegov dah na vratu, širenje zadovoljstva od njegovih prstiju i njegovog zarivanja... izgubljena sam. Moje telo je zavladao mnome, žudeći za oslobođenjem.

„Da”, prosiktao mi je Kristijan na uvo. Načas sam otvorila oči, razrogačeno gledajući u krov automobila, pa ih ponovo čvrsto zatvorila kad me je orgazam savladao.

„O, Ana”, promrmljao je zadivljeno. Obavio je ruke oko mene, zario se još jednom pa ukočio dok je svršavao duboko u meni.

Prešao mi je nosom po liniji brade i nežno mi poljubio vrat, obraz, slepoočnicu. Naslonjena sam na njega, glava mi mlitavo visi uz njegov vrat.

„Jel napetost popustila, gospođo Grej?” Ponovo je sklopio zube oko moje usne resice i povukao. Telo mi je iscedeno, potpuno iscrpljeno. Zacvilela sam. Osetila sam kako se osmehnuo.

„Moja svakako jeste”, dodao je i pomerio me. „Ostala si bez glasa?”

„Da”, promrmljala sam.

„Nisi li ti jedno bludno stvorenje? Nisam imao predstavu da si toliki egzibicionista.”

Odmah sam se uspravila, uzburjana. On se napeo. „Niko ne gleda, zar ne?” Zabrinuto sam se osvrnula po parkiralištu.

„Misliš li da bih dozvolio da mi iko gleda ženu dok svršava?” Ohrabrujuće me je pomilovao po leđima, ali njegov ton mi je

poslao trnce niz kičmu. Okrenula sam se da ga pogledam i on se vragolasto osmehnuo.

„Seks u kolima!" uskliknula sam.

Još više se iskezio i zadenuo mi pramen iza uva. „Hajdemo natrag. Ja ću da vozim."

Otvorio je vrata kako bih mu ustala s krila. Stala sam na parkiralište, a Kristijan je brzo zakopčao šlic. Izašao je za mnom i otvorio mi suvozačeva vrata. Brzo je obišao do svoje strane, ušao i pozvao nekoga blekberijem.

„Gde je Sojer?" otresao je. „A dodž? Zašto Sojer nije s tobom?"

Napregnuto sluša Rajana, pretpostavljam.

„Nju?" uzviknuo je. „Prati je." Prekinuo je vezu i pogledao me.

Nju! Žena je vozila ona kola? Ko bi to mogao da bude - Elena? Lejla?

„Žena je vozila dodža?"

„Tako izgleda", odgovorio je tiho. Stisnuo je usne u tanku, ljutitu crt. „Hajde da te odvedem kući", promrmrljao je. Kad je upalio motor, R8 je zaurloao i glatko izašao unazad.

„Gde je, ovaj... nesub*? Šta to uopšte znači? Zvuči veoma sado-mazo."

Kristijan se brzo osmehnuo i izašao s parkirališta na Stjuart strit.

„Skracenicica za nepoznati subjekat. Rajan je bivši agent FBI-ja."

„Bivši agent FBI-ja?"

„Ne pitaj." Kristijan odmahnu glavom. Očigledno je duboko zamišljen.

„Pa, gde je taj ženski N. S.?"

„Na auto-putu broj pet, ide na jug." Mrko me je pogledao.

Au - od strastvenog preko mirnog do zabrinutog za samo nekoliko trenutaka. Pomilovala sam ga po butini u nadi da ću mu popraviti raspoloženje. Skinuo je ruku s volana i zaustavio mi ruku koja mu se polako pela uz nogu.

„Ne", rekao je. „Stigli smo dovde. Neću da doživim udes tri ulice od kuće." Podigao mi je ruku do usana i poljubio mi kažiprst kako bi ublažio žaoku opomene. Hladan, miran, autoritativan... moj

* Engl: *unsub*, a *sub* je skracenicica od *submissive* - potčinjena. (Prim, prev.)

Pedeset. Prvi put posle dužeg vremena, osetila sam se kao nestašno dete. Povukla sam ruku i mirno sedela nekoliko trenutaka.

„Žensko?”

„Tako izgleda." Uzdahnuo je, skrenuo u podzemnu garažu Eskale i ukucao šifru na tastaturi. Rampa se otvorila i produžio je dalje prema svom mestu pa lako parkirao.

„Stvarno volim ova kola", promrmljala sam.

„I ja. A sviđa mi se kako si ih vozila - i uspela da ih ne slupaš."

„Možeš da mi kupiš takva za rođendan", podrugnula sam se.

Kristijan je zinuo dok sam izlazila.

„Možda bela", dodala sam, sagla se i široko mu se osmehnula.

Uzvratio mi je osmeh. „Anastazija Grej, ne prestaješ da me zapanjuješ."

Zatvorila sam vrata i otišla do zadnjeg dela da ga sačekam. Gipko je izašao i uputio mi onaj pogled... pogled koji izaziva nešto duboko u meni. Dobro ga znam. Kad se našao ispred mene, nagnuo se i prošaputao: „Ti voliš ova kola. Ja volim ova kola. Jebao sam te u njima... možda bi trebalo da te tucam na njima."

Zinula sam. Utom je blistavi srebrni BMW ušao u garažu. Kristijan ga je pogledao isprva zabrinuto a onda iznervirano, pa mi se lukavo osmehnuo.

„Ali izgleda da imamo društvo. Hajdemo." Uhvatio me je za ruku i pošli smo prema liftu. Pozvao gaje i dok smo čekali pridružio nam se vozač BMW-a. Mlad je, nehajno odeven i ima dugu, stepenastu tamnu kosu. Izgleda kao da radi u medijima.

„Zdravo", rekao je i srdačno nam se osmehnuo.

Kristijan mi je prebacio ruku preko ramena i učtivo klimnuo glavom.

„Upravo sam se doselio. Stan šesnaest."

„Zdravo." Uzvratila sam mu osmeh. Ima ljubazne, blage smeđe oči.

Lift je stigao i svi smo ušli. Kristijan me je pogledao s nedokučivim izrazom.

„Vi ste Kristijan Grej?", upita mladić.

Kristijan mu se kruto osmehnuo.

„Noa Logan." Ispružio je ruku. Kristijan se nerado rukovao. „Koji sprat?", upita Noa.

„Moram da ukucam šifru.“

>„Oh.“

„Poslednji sprat.“

„Aha.“ Noa se široko osmehnuo. „Naravno.“ Pritisnuo je dugme za osmi sprat i vrata su se zatvorila. „Gospođa Grej, pretpostavljam?“

„Da.“ Ljubazno sam se osmehnula i rukovali smo se. Noa je neznatno pocrveneo dok me je gledao, malkice predugo. I ja sam pocrvenela u odgovor, a Kristijan me je čvršće zagrlio.

„Kad ste se doselili?“ pitala sam.

„Prošlog vikenda. Oduševljen sam zgradom.“

Zavladala je neprijatna tišina, koja je trajala sve dok se lift nije zaustavio na njegovom spratu.

„Drago mi je što sam vas upoznao“, rekao je kao da mu je laknulo pre nego što je izašao. Vrata su se nečujno zatvorila za njim. Kristijan je ukucao šifru i lift je ponovo pošao gore.

„Deluje fino“, primetila sam. „Nikad ranije nisam videla nijednog suseda.“

Kristijan se namrštio. „Tako mi se više sviđa.“

„Zato što si pustinjač.“

„Pustinjač?“

„Pustinjač. Zatvoren u svojoj kuli od slonovače“, odgovorila sam trezveno. Usne mu se izviše od razgaljenosti.

„Našoj kuli od slonovače. A čini mi se da možeš da dodaš novo ime svom spisku obožavalaca.“

Prevrnula sam očima. „Kristijane, ti misliš daje svako obožavalac.“

„Jesi li to upravo prevrnula očima?“

Puls mi se ubrzao. „Jesam“, prošaputala sam i dah mi je zastao.

Nakrivio je glavu. Izraz mu je istovremeno tinjajući, nadmen i veseo. „Šta ćemo da radimo u vezi s tim?“

„Nešto grubo.“

Zatreptao je da sakrije iznenađenje. „Grubo?“

„Molim te.“

„Hoćeš još?“

Polako sam klimnula glavom. Vrata su se otvorila i stigli smo kući.

„Koliko grubo?“ prošaputao je. Oči su mu potamnele.

Zurim u njega i ne progovaram. Načas je zažmurio pa me uhvatio za ruku i povukao u predvorje.

Kad smo ušli na dvokrilna vrata, Sojer je stajao u hodniku i gledao nas s iščekivanjem.

„Sojere, voleo bih da čujem izveštaj za jedan sat.”

„Da, gospodine.” Sojer se okrenuo i otišao u Tejlorovu kancelariju.

Imamo sat vremena!

Kristijan me je pogledao. „Grubo?”

Klimnula sam glavom.

„Pa, gospodo Grej, imaš sreće. Danas udovoljavam zahtevima.”

Chiarissima www.bosnaunited.net

ŠESTO POGLAVLJE

„Imaš li nešto u vidu?“ promrmljao je Kristijan i prikovao me smelim pogledom. Slegnula sam ramenima, odjednom bez daha i uzbuđena. Ne znam je li to zbog jurnjave, adrenalina ili mog ranijeg lošeg raspoloženja - ne razumem, ali želim ovo, i to mnogo. Licem mu je preleteo zbunjen izraz. „Nastrane jebade?“ pitao je. Reći su mu poput nežnog milovanja.

Klimnula sam glavom, osećajući kako mi lice gori. Zašto se toliko stidim? Doživela sam svakojake nastrane jebade s ovim čovekom. *On nije muž, dođavola!* Stidim li se zato što to želim a sramota me je da priznam? Moja podsvest me prostreli pogledom. *Ne razmišljaj previše.*

„*Carte blanche*“, prošaputao je. Ispitivački me gleda kao da pokušava da mi pročita misli.

Carte blanche? Jebote - šta li to podrazumeva? „Da“, promrmljala sam nervozno dok je uzbuđenje bujalo u meni. Osmehnuo se onim lenjim, seksi osmejkom.

„Dođi“, rekao je i povukao me prema stepenicama. Namera mu je jasna. *Igraonica!*

Pustio mi je ruku na vrhu stepenica i otključao vrata. Ključ visi na privesku na kome piše *Da - Sijet!* koji sam mu poklonila ne tako davno.

„Posle tebe, gospođo Grej“, rekao je i otvorio vrata.

Igraonica miriše ohrabrujuće poznato, na kožu, drvo i sredstvo za čišćenje. Pocrvenela sam, znajući da ju je gospođa Džouns

sigurno čistila dok smo bili na medenom mesecu. Kristijan je uključio svetla i meka, prigušena svetlost obasjala je tamnocrvene zidove. Stojim i gledam ga dok mi venama kola iščekivanje, gusto i teško. Šta li će da radi? Zaključao je vrata i okrenuo se. Nakrivio je glavu, zamišljeno me pogledao pa razgaljeno odmahnuo.

„Šta želiš, Anastazija?“, upita blago.

„Tebe“, odgovorila sam zadihano.

Podrugnuo se. „Imaš me. Imaš me otkako si upala u moju kancelariju.“

„Onda me iznenadi, gospodine Greje.“

Izvio je usne od potisnutog smeha i putenog obećanja. „Kako želiš, gospođo Grej.“ Prekrstio je ruke i podigao dugački kažiprst do usana dok me je proučavao. „Mislim da bi za početak trebalo da se resimo tvoje odeće.“ Prišao mi je, uhvatio za krajeve kratke teksas jakne, raskopčao je i gurnuo mi je s ramena na pod. Zatim je uhvatio rub crne majice na bretele.

„Podigni ruke.“

Poslušala sam i svukao mi ju je preko glave. Nagnuo se, spustio mi nežni poljubac na usne, a oči mu zablistашe neodoljivom mešavinom požude i ljubavi. Majica se pridružila mojoj jakni na podu.

„Evo“, prošaputala sam, nervozno ga pogledala dok sam skidala gumicu za kosu s članka i pružila mu je. Ukočio se i načas razrogačio, ali nije ništa odao. Napokon je prihvatio gumicu.

„Okreni se“, naredio je.

S olakšanjem sam se osmehnula u sebi i odmah poslušala. Izgleda da smo savladali tu malu prepreku. Skupio mi je kosu i brzo napravio pletenicu pa je vezao gumicom. Povukao je pletenicu, nateravši me da zabacim glavu.

„Dobro razmišljaš, gospođo Grej“, prošaputao mi je na uvo pa mi gricnuo usnu resicu. „A sad se okreni i skini suknju. Pusti je da padne na pod.“ Pustio me je i odmakao se dok sam se okretala prema njemu. Ne skrećući pogled s njegovog, otkopčala sam dugme na suknji i povukla rajskeršlus. Nabrana suknja se raširila i pala na pod, skupivši mi se oko nogu.

„Iskorači iz nje“, naložio je. Dok sam mu prilazila, brzo je kleknuo i uhvatio mi desni članak. Vesto mi je otkopčao sandale jednu za drugom dok sam se naginjala napred i jednom rukom se

pridržavala za zid na kome su nekad visili bičevi, štapovi i lopatice. Ostali su samo mačka s devet repova i jahaći bič. Znatiželjno sam ih pogledala. *Hoće li ih koristiti?*

Bez sandala, ostala sam samo u čipkastom donjem rublju. Kristijan je seo na pete i pogledao me. „Divan si prizor, gospođo Grej.” Odjednom je kleknuo, uhvatio me za kukove i privukao sebi, zagnjurivši mi nos uz mesto gde se butine spajaju. „Mirišeš na sebe, mene i seks”, rekao je i duboko udahnuo. „Opojno je.” Poljubio me je preko čipkastih gaćica, a ja sam zinula zbog njegovih reči - utroba mi se istopila. Tako je... *bezobrazan*. Skupio mi je odeću i sandale pa ustao u jednom gipkom pokretu kao atletičar.

„Idi i stani pored stola”, rekao je mirno i pokazao bradom. Okrenuo se i uputio prema komodi čuda.

Osvrnuo se i podsmešljivo dodao: „Okreni se prema zidu. Tako nećeš znati šta nameravam. Cilj nam je da zadovoljimo, gospođo Grej, a htela si iznenađenje.”

Okrenula sam se od njega, napregnuto osluškujući - uši su mi odjednom osetljive i na najtiše šumove. Dobar je u tome - produžava mi iščekivanje, podstiče mi želju... tera me da čekam. Čujem kako spušta moje sandale na pod i čini mi se da je odložio i moju odeću na komodu. Sledi prepoznatljiv tresak dok njegove cipele padaju na pod, jedna za drugom. Hmm... obožavam bosog Kristijana. Trenutak kasnije, čula sam kako je otvorio fioku.

Igračke! O, obožavam, obožavam, obožavam ovo iščekivanje. Zatvorio je fioku i disanje mi se ubrzalo. Kako mogu da drhtim od želje zbog zvuka zatvaranja fioke? To nema nikakvog smisla. Jedva čujno šuštanje zvučnika govori mi da će ovo biti muzička međuigra. Počela je usamljena klavirska kompozicija, prigušena i blaga, setni zvuči ispunili su sobu. Ne znam tu melodiju. Zatim se električna gitara pridružila klaviru. Šta je to? Začuo se muški glas. Jedva razabirem reči, nešto o tome kako se ne treba bojati smrti.

Kristijan je pošao prema meni, tabana bos po parketu. Osetila sam ga iza sebe kad je žena počela da peva... zavija... peva?

„Grubo, kažeš, gospođo Grej?” prodahtao mi je na levo uvo.

„Hmm.”

„Moraćeš da mi kažeš da prestanem ako bude previše. Ako mi kažeš, odmah ću prestati. Razumeš li?”

„Da.“

„Moraš da mi obećaš.“

Oštro sam udahnula. *Sranje, šta li će da radi?* „Obećavam“, promrmljala sam zadihano, setivši se njegovih ranijih reči „*Ne želim da tepovredim, ali veoma rado bih se igrao.*“

„Dobra devojčica.“ Nagnuo se, poljubio mi golo rame pa mi podvukao prst ispod bretele brusa i ocrtao mi liniju po leđima. Samo što nisam zaječala. Kako uspeva da mu i najmanji dodir bude tako erotičan?

„Skini ga“, promrmljao mi je na uvo. Užurbano sam ga poslušala i pustila da mi brus padne na pod.

Prešao mi je rukama po leđima, zavukao mi palčeve u gaćice i povukao mi ih niz noge.

„Iskorači“, naložio je. Ponovo sam poslušala i iskoračila iz gaćica. Poljubio mi je zadnjicu pa ustao.

„Staviću ti povez preko očiju kako bi osećaj bio jači.“ Stavio mi je masku preko očiju i svet je utonuo u mrak. Žena peva-zavija nerazumljivo... melodiju iz srca koja se ne zaboravlja.

„Nagni se i lezi preko stola“, rekao je tiho. „Odmah.“

Bez oklevanja sam se sagla preko strane stola, naslonila grudi na lakirano drvo i spustila lice na tvrdu površinu. Sto je hladan pod mojom kožom i miriše na pčelinji vosak s citrusnom aromom.

„Ispruži ruke i uhvati se za ivicu.“

Dobro... Ispružila sam ruke i uhvatila drugi kraj stola. Prilično je širok te su mi ruke potpuno ispružene.

„Istući ću te po guzi ako se pustiš. Jesi li razumela?“

„Da.“

„Hoćeš li da te istučem, Anastazija?“

Sve ispod pojasa mi se slasno steglo. Shvatam da želim ovo otkako mi je pripretilo za vreme ručka. Ni jurnjava kolima ni naš kasniji prisni susret nisu zadovoljili tu potrebu.

„Da.“ Glas mi je promukao šapat.

„Zašto?“

O... zar mi treba razlog? Slegnula sam ramenima.

„Kaži mi“, nagovara me blago.

„Ovaj...“

I, iz vedra neba, snažno me je udario.

„Aaa!" kriknula sam.

„Ćuti."

Nežno mi je pomilovao zadnjicu po mestu gde me je udario. A onda se nagnuo nada mnom, naslonio kukove na moju zadnjicu i poljubio me između lopatica pa počeo da mi spušta poljupce niz leđa. Skinuo je košulju i malje na njegovim grudima golicaju mi leđa, dok me njegov ud bode kroz grubu tkaninu farmerki.

„Raširi noge", naložio je.

Raširila sam ih.

„Šire."

Zaječala sam i još više ih rastavila.

„Dobra devojčica", prodahtao je. Spušta mi prst niz leđa, pukotinu između guzova i preko anusa, koji se skupio pod njegovim dodirom.

„Malo ćemo se zabaviti s ovim", prošaputao je.

Jebote!

Prst mu je nastavio preko mog perineuma i polako skliznuo u mene.

„Vidim da si veoma vlažna, Anastazija. Odranije ili odsad?"

Zaječala sam. Uvlači i izvlači prst, iznova i iznova. Nabila sam se na njegovu ruku, uživajući u prodorima.

„O, Ana, mislim da je i jedno i drugo. Mislim da voliš da budeš ovde, ovako. Moja."

Volim - o, volim. Izvukao je prst i još jednom me snažno udario.

„Kaži mi", prošaputao je promuklo i užurbano.

„Da, volim", zacvilela sam.

Još jednom me je jako udario. Uzviknula sam i gurnuo je dva prsta u mene. Odmah ih je izvukao i počeo da mi razmazuje tečnost oko anusa.

„Šta ćeš da radiš?" pitam bez daha. *Au... hoće li da me jebe u dupe?*

„Nije ono što misliš", promrmljao je ohrabrujući. „Rekao sam ti, korak po korak s ovim, malena." Čula sam kako tiho istiskuje tečnost, verovatno iz tube, a onda su njegovi prsti ponovo počeli da me trljaju *tamo*. Podmazuju me... *tamo!* Promeškoljila sam se kad mi se strah sudario s uzbuđenjem pred nepoznatim. Odalamio

me je još jednom, niže, tako da mi je pogodio i ribicu. Zaječala sam. Tako je... dobro.

„Budi mirna”, rekao je. „I ne puštaj se.”

„Ah.”

„Ovo je lubrikant.” Namazao mi je još malo. Pokušavam da se ne vrpeljim, ali srce mi tutnji i puls mi divlja dok želja i zebnja struje mnome.

„Želim ovo da uradim već neko vreme, Ana.”

Zaječala sam. A onda sam osetila kako mi se nešto hladno, metalno hladno, spušta niz kičmu.

„Imam poklončić za tebe”, prošaputao je.

Setila sam se kako mi je objašnjavao šta čemu služi. *Sranje*. Analni dildo. Kristijan je prošao njime između mojih guzova.

Au.

„Gurnuću ovo u tebe, veoma polako.”

Ciknula sam. Uzbudjenje i strepnja jure mi telom.

„Hoće li boleti?”

„Neće, malena. Mali je. A kad bude u tebi, jebaću te stvarno žestoko.”

Samo što se nisam zgrčila. Nagnuo se i još jednom me poljubio između lopatica.

„Spremna?” prošaputao je.

Spremna? Jesam li spremna za ovo?

„Da”, promrmljala sam tiho, suvih usta. Spustio je drugi prst niz moju zadnjicu i perineum i gurnuo ga u mene. Jebote, to mu je palac. Obujmio mi je ribicu i prstima mi nežno pomilovao klitoris. Zaječala sam... osećaj je... dobar. Dok je prstima i palcem izvodio čuda, nežno i polako je gurnuo hladni dildo u mene.

„Ah!”, zakukala sam glasno zbog nepoznatog osećaja. Mišići su mi se pobunili zbog prodora. Palcem je napravio krug u meni i jače gurnuo dildo. Lako je ušao, ne znam da li zato što sam uzbuđena ili što mi je odvratio pažnju veštima prstima, ali moje telo kao da ga prihvata. Težak je... i nepoznat... *tamol*

„O, malena.”

I osećam ga... tamo gde vrti palac u meni... i dildo se pritiska uz... oh, ah... Polako je iskrivio dildo i isпустиła sam dug jauk.

„Kristijane“, promumlala sam mu ime kao nerazumljivu mantru dok sam se navikavala na osećaj.

„Dobra devojčica“, promrmljao je. Prešao mi je rukom uz bok i zaustavio mi je na kuku. Polako je izvukao palac i čula sam prepoznatljiv zvuk otkopčavanja šlica. Zgrabio me je za drugi kuk, povukao unazad i još više mi rastavio noge, stopalima gurajući moja. „Ne puštaj sto, Ana“, upozorio me je.

„Ne“, zadahtala sam.

„Nešto grubo? Kaži mi ako sam pregrub. Jasno?“

„Da“, prošaputala sam. Zario se i povukao me na sebe istovremeno, gurnuvši dildo napred, dublje...

„Jebote!“ krikнула sam.

Umirio se. Disanje mu je isprekidano, a moje dahtanje odgovara njegovom. Pokušavam da upijem sve nadražaje: divnu ispunjenost, primamljivo osećanje da radim nešto zabranjeno, erotsko zadovoljstvo koje se kovitla duboko u meni. Nežno je povukao dildo.

Au... Zaječala sam i čula kako je oštro udahnuo - zvuk čistog, nepomućenog uživanja. Krv mi je uzavrela. Jesam U se ikad osećala tako razuzdano... tako...

„Ponovo?“ prošaputao je.

„Da.“

„Ostani tako“, naložio je. Izvukao se iz mene i ponovo se zakucao.

O... *želim to*. „Da“, prosiktala sam.

Ubrzava tempo, disanje mu je sve teže, usklađeno s mojim dok se zariva u mene.

„O, Ana“, zadahtao je. Sklonio je jednu ruku s mojih kukova i ponovo iskrivio dildo, polako ga izvukao pa opet gurnuo. Osećaj je neopisiv i čini mi se da ću se onesvestiti na stolu. Ne gubi ritam dok me uzima, iznova i iznova, pomerajući se snažno i silovito u meni. Utroba mi se steže i podrhtava.

„O, jebote“, zaječala sam. Ovo će me pocepiti nadvoje.

„Da, malena“, prosiktao je.

„Molim te“, preklinjem ga iako ne znam za šta - da prestane, da nikad ne prestane, da ponovo iskrivi dildo. Utroba mi se steže oko njega i oko dilda.

„Tako je“, prodahtao je i jako me udario po desnom guzu. Svršavam - ponovo i ponovo, padam, padam, kovitlam se, pulsiram. Kristijan je nežno izvukao dildo.

„*Jebote!*“ vrisnula sam. Zgrabio me je za kukove i glasno svršio, držeći me u mestu.

ŽENA I DALJE peva. Kristijan uvek namešta pesme da se ponavljaju. Čudno. Sklupčana sam mu u zagrljaju, u njegovom krilu, noge su nam isprepletene, glava mi je na njegovim grudima. Nalazimo se na podu igraonice pored stola.

„Dobro došla natrag“, rekao je i skinuo mi masku. Zatreptala sam da mi se oči naviknu na prigušenu svetlost. Zabacio mi je glavu i nežno poljubio usne. Pogledom napregnuto ispituje moj. Podigla sam ruku da mu pomilujem lice. Osmehnulo se.

„Pa, jesam li ispunio nalog?“ upita razveseljeno.

Namrštila sam se. „Nalog?“

„Htela si grubo“, istakao je nežno.

Nehotice sam se osmehnula. „Da, mislim da jesi...“

Podigao je obrve i uzvratio mi osmeh. „Veoma mi je drago što to čujem. Izgledaš propisno izjebano i divno.“ Dugim prstima mi je pomilovao obraz.

„Tako se i osećam“, predem.

Nežno me je poljubio, usana mekih, toplih, podatnih. „Nikad me ne razočaraš.“ Odmakao se da me pogleda. „Kako si?“ Glas mu je blag od brige.

„Dobro“, promrmljala sam i osetila kako mi se rumenilo razliva licem. „Propisno izjebano.“ Stidljivo sam se osmehnula.

„O, gospodo Grej, imaš bezobrazan jezik.“ Kristijan se pravi da je uvređen, ali čujem mu smeh u glasu.

„Zato što sam udata za bezobraznog momka, gospodine Greje.“

Uputio mi je besmisleno glup osmeh. Zarazan je. „Drago mi je što si udata za njega.“ Nežno mi je uhvatio pletenicu, podigao je do usana i poljubio kraj s divljenjem. Oči mu blistaju od ljubavi. Au... zar sam ikad mogla da mu odolim?

Uhvatila sam ga za levu ruku i poljubila mu burmu, jednostavni obruč od platine kao i moj. „Moj“, prošaputala sam.

„Tvoj“, odgovorio je. Čvrsto me je zagrlio i naslonio mi nos uz kosu. „Hoćeš li da ti napunim kadu?“

„Hmm. Samo ako ćeš da mi se pridružiš u njoj.“

„Dobro“, odgovorio je. Osovio me je na noge i ustao. I dalje je u farmerkama.

„Hoćeš li da nosiš tvoje... ovaj... druge farmerke?“

Namrštio se. „Druge farmerke?“

„One koje si nekad nosio ovde.“

„Te farmerke?“, promrsio je i zbunjeno zatreptao.

„Izgledaš veoma uzbudljivo u njima.“

„Nije valjda?“

„Da... stvarno, stvarno uzbudljivo.“

Stidljivo se osmehnuo. „Pa, za tebe, gospodo Grej, možda i hoću.“ Nagnuo se da me poljubi pa uzeo činičicu s analnim dildom sa stola, tubu lubrikanta, masku i moje gaćice.

„Ko čisti te igračke?“ pitala sam dok sam ga pratila do komode.

Namrštio se kao da ne shvata pitanje. „Ja. Gospođa Džouns.“

„Molim?“

Klimnuo je glavom, istovremeno razgaljen i zbunjen, čini mi se. Isključio je muziku. „Pa... ovaj...“

„Tvoje potčinjene su to radile?“ Završila sam umesto njega. Slegnuo je ramenima kao da se izvinjava.

„Evo.“ Pružio mi je njegovu košulju. Obukla sam je i stegla oko sebe. Njegov miris je ostao na tkanini i zaboravila sam na brigu zbog čišćenja analnog dilda. Ostavio je predmete na komodi. Uhvatio me je za ruku, otključao vrata pa pošao stepenicama. Pokorno sam išla za njim.

Zebnja, zlovolja, ushićenje, strah i uzbuđenje zbog jurnjave - sve je iščilelo. Opuštena sam, konačno zadovoljena i mirna. Kad smo ušli u kupatilo, glasno sam zevnula i protegla se... opuštena u svojoj koži za promenu.

„Šta je bilo?“ upita Kristijan i pusti vodu.

Odmahnula sam glavom.

„Kaži mi“, rekao je tiho. Sipao je kupku s mirisom jasmína u vodu i slatki, senzualni miris ispunio je prostoriju.

Pocrvenela sam. „Samo se osećam bolje.“

Osmehnuo se. „Da, danas si bila čudnog raspoloženja, gospodo Grej." Ispravio se i privukao me u zagrljaj. „Znam da brineš zbog nedavnih događaja. Žao mi je što si umešana u to. Ne znam je li reč o osveti, bivšem zaposlenom ili poslovnom suparniku. Ako bi ti se išta desilo zbog mene..." Glas mu se spustio u bolni šapat. Obavila sam ruke oko njega.

„Šta ako se tebi nešto desi, Kristijane?" Izgovorila sam ono čega se plašim.

Pogledao me je. „Sredićemo to. A sad hajde da te izvučemo iz te košulje i smestimo u kadu."

„Zar ne bi trebalo da pričaš sa Sojerom?"

„On može da čeka." Stisnuo je usne i odjednom mi je bilo žao Sojera. Šta li je uradio da uzruja Kristijana?

Kristijan mi je skinuo košulju i namrštiio se kad sam se okrenula prema njemu. Na grudima još imam blede tragove šljiva koje mi je napravio na medenom mesecu, ali odlučila sam da ga ne zadirkujem zbog toga.

„Pitam se je li Rajan stigao dodža?"

„Saznaćemo kad se okupamo. Ulazi." Pružio mi je ruku. Ušla sam u toplu, mirisnu vodu i kolebljivo sela.

„Jao." Guza mi je osjetljiva i lecnula sam se od tople vode.

„Polako, malena", reče Kristijan. Ali tek što je to izgovorio, neprijatni osećaj je prošao.

Svukao se i ušao iza mene pa me privukao na grudi. Smestila sam se između njegovih nogu. Ležimo dokono i zadovoljno u vrućoj vodi. Prešla sam mu prstima niz noge, a on mi je uhvatio pletenicu i nežno je zavrteo između prstiju.

„Moramo da pogledamo nacрте za novu kuću. Kasnije večeras?"

„Naravno." Ona žena će ponovo doći. Moja podsvest je podigla pogled s trećeg toma *Sabranih dela Čarlsa Dikensa* i namrštila se. Slažem se s njom. Uzdahnula sam. Nažalost, nacрти Džije Mateo oduzimaju dah.

„Moram da se spremim za posao", prošaputala sam.

Ukočio se. „Znaš da ne moraš da ideš na posao", promrmlijao je.

Jao, ne... ne to ponovo. „Kristijane, već smo pričali o tome. Molim te, nemoj ponovo da počinješ raspravu."

Povukao mi je pletenicu kako bih zabcila glavu. „Samo kaŒem...” Spustio mi je neŒni poljubac na usne.

OBUKLA SAM DONJI deo trenerke i majicu na bretele pa poŒla u igraonicu po svoju odeću. Dok sam iŒla hodnikom, čula sam Kristijanov podignut glas iz radne sobe. Ukočila sam se.

„Gde si bio, jebote?”

Jao, sranje. Viče na Sojera. Zgrčila sam se i požurila na sprat. Ne Œelim da čujem Œta će mu reći - Kristijan mi i dalje uliva strah kad viče. Siroti Sojer. Ja bar mogu da uzvratim istom merom kad Kristijan povisi glas.

Pokupila sam svoju odeću i Kristijanove cipele. Utom sam na komodi videla porcelansku činijicu s analnim dildom. *Pa... pret-postavljam da bi ja trebalo daje operem.* Dodala sam je gomili i krenula dole. Nervozno sam pogledala prema velikoj sobi, ali tiho je. Hvala bogu.

Tejlor se vraća sutra uveče i Kristijan je uglavnom mirniji kad je on tu. Danas i sutra će biti sa svojom ćerkom. Zapitala sam se hoću li je ikad upoznati.

Gospođa DŒouns je izaŒla iz ostave. UplaŒile smo jedna drugu.

„Gospođo Grej, nisam vas videla.” *O, sad sam gospoda Grejl*

„Zdravo, gospođo DŒouns.”

„Dobro doŒli kući i čestitam.” Osmehnula se.

„Molim vas, zovite me Ana.”

„Gospođo Grej, zaista bi mi bilo neprijatno da vas tako zovem.”

Oh! ZaŒto sve mora da se promeni samo zato Œto nosim burmu?

„Hoćete li da napravimo jelovnik za sledeću nedelju?” pitala je i pogledala me s oćekivanjem.

Jelovnik?

„Ovaj...” Nikad ne bih pomislila da će me neko to pitati.

Osmehnula se. „Kad sam radila samo za gospodina Greja, svake nedelje smo uveče sastavljali jelovnik za predstojećü nedelju i pravih spisak svega Œto bi trebalo kupiti.”

„Shvatam.”

„Hoćete da vam odnesem to?”

PruŒila je ruke prema mojoj odeći.

„O... ovaj. Nisam završila s tim." *I tu sam sakrila činjicu s analnim dildom!* Pocrvenela sam kao bulka. Čudo da mogu da je pogledam u oči. Ona zna šta mi radimo - ona sprema tu sobu. Pobogu, čudno je kad nemaš nikakvu privatnost.

„Kad budete želeli, gospođo Grej. Veoma rado ću preći sve s vama."

Prekinuo nas je Sojer, pepeljastog lica. Izašao je iz Kristijanove radne sobe i žustro prešao dnevni boravak. Obema je kratko klimnuo glavom, ali nije pogledao nijednu u oči i ušao je u Tejlorovu radnu sobu. Zahvalna sam što nas je prekinuo jer trenutno ne želim da pričam o jelovnicima i analnim dildima s gospođom Džouns. Brzo sam joj se osmehnula i šmugnula u spavaću sobu. Hoću li se ikad navići na to da imam pomoć u kući? Odmahnula sam glavom... možda, jednog dana.

Spustila sam Kristijanove cipele na pod, bacila odeću na krevet i odnela činjicu s dildom u kupatilo. Izgleda nedužno i iznenađujuće čisto. Ne želim da razmišljam o tome. Brzo sam ga oprala sapunom i vodom. Je l' to dovoljno? Moraću da pitam gospodina stručnjaka za seks treba li da ga sterilisem. Stresla sam se pri toj pomisli.

SVIĐA MI SE što mi je Kristijan prepustio biblioteku. Sad je u njoj lep beli drveni radni sto za kojim mogu da radim. Izvadila sam laptop i pregledala beleške za pet rukopisa koje sam pročitala na medenom mesecu.

Da, tu je sve što mi treba. Jednim delom se užasavam povratka na posao, ali to ne mogu da kažem Kristijanu. Jedva bi dočekaao mogućnost da me nagovori da dam otkaz. Setila sam se Roučove mahnite reakcije kad je saznao za koga se udajem i kako je ubrzo potvrdio moj položaj. Ta misao nije dobrodošla. Više nisam vršilac dužnosti urednika - sad sam Anastazija Stil, urednica.

Još nisam skupila hrabrost da kažem Kristijanu da neću promeniti prezime na poslu. Mislim da su mi razlozi valjani. Potrebno mi je da se udaljim od njega, ali znam da će izbiti svađa kad to bude shvatio. Možda bi trebalo večeras da popričamo o tome.

Zavalila sam se u stolicu i pristupila poslednjem zadatku danas. Pogledala sam digitalni sat na laptopu. Sedam uveče. Kristijan još

nije izašao iz radne sobe pa imam vremena. Izvadila sam memorijsku karticu iz nikona i stavila je u laptop da prebacim fotografije. Dok se fotografije prebacuju, razmišljam o današnjem danu. Je li se Rajan vratio? Ili je još na putu za Portland? Je li uhvatio tajanstvenu ženu? Da li se Kristijan čuo s njim? Želim odgovore. Baš me briga što je zauzet, hoću da znam šta se dešava. Odjednom sam osetila blagu ogorčenost što me drži u neznanju. Ustala sam s namerom da odem u njegovu radnu sobu, ali utom su se na ekranu pojavile fotografije napravljene poslednjih dana našeg medenog meseca.

Aul

Fotografija za fotografijom mene. Kako spavam, toliko mnogo njih dok spavam, kose prebačene preko lica ili raširene po jastuku, rastavljenih usana... sranje - kako sisam palac. Nisam to radila godinama! Toliko fotografija. Nisam imala predstavu da ih je napravio. Ima nekoliko nasumičnih snimaka iz daljine, uključujući jednu gde sam naslonjena na ogradu jahte i zamišljeno gledam u daljinu. Kako nisam primetila da me slika? Osmehnula sam se fotografijama na kojima se smejem sklupčana ispod njega - kosa mi leti dok se borim protiv njegovih prstiju što me golicaju. Pa nas dvoje na krevetu. Šćućurena sam mu uz grudi, a on gleda u aparat, mlad, razrogačen... zaljubljen. Drugom rukom mi drži glavu a ja se osmehujem kao zaljubljena budala, ah ne mogu da odvojim pogled od njega. O, moj prelepi čovek, kose razbarušene posle seksa, blistavih sivih očiju, rastavljenih usana, nasmešen. Moj prelepi čovek koji ne trpi da ga golicaju, koji donedavno nije mogao da podnese dodir, ah sad podnosi moj. Moram da ga pitam sviđa li mu se kad ga dodirujem ili mi to dopušta samo zarad mog zadovoljstva.

Namrštila sam se dok sam gledala njegov lik, odjednom preplavljena osećanjima prema njemu. Neko želi da mu naudi - prvo Čarli Tango, zatim požar u njegovoj kancelariji pa prokleta jurnjava kolima. Oštro sam udahnula i pokrila usta šakom kad mi se oteo jecaj. Ostavila sam kompjuter i skočila da ga pronađem - ne da zahtevam odgovore - već samo da se uverim da je bezbedan.

Nisam pokucala, već sam samo uletela u njegovu radnu sobu. Sedi za stolom i razgovara telefonom. Iznenađeno i iznervirano je podigao glavu, ali je zlovolja nestala kad me je ugledao.

„Dakle, ne možeš da povećaš?“, nastavio je razgovor iako ne skida pogled s mene. Bez oklevanja, obišla sam radni sto. Okrenuo se u stolici, namršten. Znam da se pita šta li hoću. Kad sam mu se sklupčala u krilu, iznenađeno je podigao obrve. Obavila sam mu ruke oko vrata i šćućurila se uz njega. Kolebljivo me je obgrlio jednom rukom.

„Ovaj... da. Barni, možeš li da sačekaš trenutak?“ Naslonio je telefon na rame.

„Ana, šta je bilo?“

Odmahnula sam glavom. Podigao mi je bradu i zagledao mi se u oči. Otrgla sam glavu, spustila je ispod njegove brade i još više mu se skupila u krilu. Zbunjeno me je čvršće obgrlio slobodnom rukom i poljubio me u teme.

„Dobro, Barni, gde smo stali?“ Nastavio je, zaglavio telefon između uva i ramena pa pritisnuo taster na laptopu. Na ekranu se pojavio mutni crno-beli snimak kamere za nadzor. Na snimku se pojavio tamnokosi čovek u bledom kombinezonu. Kristijan je pritisnuo drugi taster i čovek je pošao prema kameri, ali povijene glave. Kad se približio kameri, Kristijan je zaustavio kadar. Sad stoji u svetloj beloj prostoriji, a s leve strane mu je nešto što podseća na dugački niz visokih crnih kabineta. To mora da je prostorija sa serverima u *Kući Grej*.

„Dobro, Barni, još jednom.“

Ekran je oživeo. Iznad čovekove glave se pojavio kvadrat i odjednom se snimak zumirao. Opčinjeno sam se uspravila.

„Da li Barni to radi?“ pitala sam tiho.

„Da“, odgovorio je Kristijan. „Možeš li imalo da izoštriš?“, pitao je Barnija.

Prizor se zamutio pa se malo oštrije ponovo fokusirao na čoveka koji je uporno gledao dole kako bi izbegao kameru. Trnci prepoznavanja prešli su mi kičmom. Nešto mi je poznato u liniji njegove brade. Ima neurednu kratku crnu kosu koja deluje čudno i zapušteno... Na izoštrenoj fotografiji videla sam mindušu, malu alku.

Sranje! Znam ko je to.

„Kristijane“, prošaputala sam. „To je Džek Hajd.“

SEDMO POGLAVLJE

„Misliš?“, upita Kristijane iznenađeno.

„To je njegova linija brade.“ Pokazala sam na ekran. „Njegove minđuše i oblik ramena. I odgovarajuće je građe. Mora da nosi periku - ili se ošišao i ofarbao.“

„Barni, čuješ li ovo?“ Kristijan je spustio telefon na sto i uključio spikerfon. „Izgleda da si pomno proučila svog bivšeg šefa, gospođu Grej“, promrmljao je, nimalo zadovoljno. Namrštila sam se, ali Barni me je spasio.

„Da, gospodine. Čuo sam gospođu Grej. Već sam uključio softver za prepoznavanje lica na svim digitalizovanim snimcima. Da vidim gde je još taj seronja - izvinite, gospođu - bio unutar firme.“

Zabrinuto sam pogledala Kristijana, koji se nije obazirao na Barnijev izraz. Pomno posmatra snimak.

„Zašto bi on to uradio?“, pitala sam ga.

Slegnuo je ramenima. „Možda iz osvete. Ne znam. Ne možeš dokučiti zašto se neki ljudi ponašaju na određen način. Samo sam ljut što si blisko sarađivala s njim.“ Stisnuo je usne u grubu, tanku crt i uhvatio me oko pojasa.

„Imamo i sadržaj s njegovog hard-diska, gospodine“, dodao je Barni.

„Da, sećam se. Imaš li adresu gospodina Hajda?“ upita oštro.

„Imam, gospodine.“

„Javi Velču.“

„Svakako. Takođe ću proveriti gradske kamere za nadzor ne bih U ušao u trag njegovom kretanju.”

„Proveri koji automobil vozi.”

„U redu.”

„Barni može sve to?”, prošaputala sam.

Kristijan se klimnuo glavom i samozadovoljno se osmehnuo.

„Šta je bilo na njegovom hard-disku?” pitala sam šapatom.

Kristijanov izraz je ogrubeo i on odmahnu glavom. „Neke sitnice”, odgovorio je stisnutih usana. Osmeh je nestao.

„Kaži mi.”

„Neću.”

„O tebi ili o meni?”

„O meni.” Uzdahnuo je.

„Šta? O tvom načinu života?”

Kristijan je odmahnuo glavom i stavio mi kažiprst na usne da me učutka. Namrštila sam se. Ali zaškiljio je, što je jasno upozorenje da držim jezik za zubima.

„Vozi kamaro iz 2006. Poslaću Velču broj tablica”, rekao je Barni uzbuđeno.

„Dobro. Obavesti me gde se taj smrad još smucuo u mojoj zgradi. I uporedi ovu sliku s onom iz njegovog ličnog dosijea u SIP-u.” Kristijan me je ispitivački pogledao. „Hoću da budem siguran da se podudaraju.”

„Već sam to uradio, gospodine. Gospođa Grej je u pravu. Jeste Džek Hajd.”

Osmehnula sam se. *Vidiš?* Mogu da budem korisna. Kristijan mi je protrljao leđa.

„Bravo, gospođo Grej.” Osmehnuo se, zaboravivši na malo-predašnju srdžbu. Barniju je rekao: „Obavesti me kad udeš u trag njegovom kretanju u štabu. I proveri je li pristupao još nekom vlasništvu *Kuće Grej*. Obavesti obezbeđenje kako bi mogli da pretresu te zgrade.”

„Razumem.”

„Hvala, Barni.” Prekinuo je vezu.

„Pa, gospođo Grej, izgleda da nisi samo ukras, već i korisna.” Oči mu blesnuše od nestašne razgaljenosti. Znam da me zavatlava.

„Ukras?”, podrugnula sam se, prihvativši zafrkavanje.

„Veoma ukrasna“, odgovorio je tiho pa mi nežno, slatko poljubio usne.

„Ti si mnogo veći ukras od mene, gospodine Greje.“

Osmehnulo se i poljubio me daleko snažnije, obavio moju pletenicu oko zgloba i zagrlio me. Kad smo se odvojili da udahnemo, srce mi je mahnito tuklo.

„Gladna?“

„Ne.“

„Ja jesam.“

„Čega?“

„Pa, hrane.“

„Spremiću ti nešto.“ Zakikotala sam se.

„Obožavam taj zvuk.“

„Kad ti nudim hranu?“

„Tvoj kikut.“ Poljubio me je u kosu i ustala sam.

„I šta bi gospodin voleo da jede?“ pitala sam ljupko.

Zaškiljio je. „Praviš li se ljupka, gospođo Grej?“

„Uvek, gospodine Greje...“

Uputio mi je zagonetni osmeh. „I dalje mogu da te prebacim preko kolena“, promrmljao je zavodljivo.

„Znam.“ Osmehnula sam se, spustila ruke na rukonaslone njegove stolice i nagla se da ga poljubim. „To je jedna od stvari koje volim kod tebe. AH smiri svoj dlan što bridi - gladan si.“

Osmehnulo se onim stidljivim osmejkom i srce mi se steglo. „0, gospođo Grej, šta da radim s tobom?“

„Da mi odgovoriš na pitanje. Šta bi hteo da jedeš?“

„Nešto lagano. Iznenadi me“, ponovio je moje reči iz igraonice.

„Videću šta mogu da uradim.“ Otplesala sam iz radne sobe i u kuhinju. Razočarala sam se kad sam zatekla gospođu Džouns.

„Zdravo, gospođu Džouns.“

„Gospođu Grej. Hoćete li nešto pojedete?“

„Ovaj...“

Ona meša u šerpi nešto divnog mirisa.

„Htela sam da napravim sendviče za gospodina Greja i sebe.“

Zastala je načas. „Naravno“, odgovorila je. „Gospodin Grej voli francuski baget - u zamrzivaču ima nekoliko komada isečenih za sendviče. Rado ću vam spremi, gospođu.“

„Znam, ali volela bih to sama da uradim.“

„Shvatam. Ostaviću vas.“

„Šta to kuvate?“

„Ovo je sos bolonjeze. Može da se jede bilo kad. Zamrznuću ga.“ Srdačno se osmehnula i isključila šporet.

„Ovaj, šta Kristijan voli u, ovaj... sendviču?*" Namrštila sam se zbog onoga što sam upravo rekla. Shvata li gospođa Džouns aluziju?

„Gospođa Grej, on će jesti sendvič s čim bilo pod uslovom da je u francuskom bagetu.“ Široko smo se osmehnule jedna drugoj.

„Dobro, hvala.“ Otišla sam do zamrzivača i našla isečen baget u vakuum-kesi. Stavila sam dva komada na tanjir i ubacila ih u mikrotalasnu da se odmrznu.

Gospođa Džouns je nestala. Namrštila sam se dok sam otvarala frižider. Izgleda da ću morati da napravim raspored kako bismo saradivale. Volela bih da kuvam vikendom. Gospođa Džouns može to da radi preko nedelje - poslednje što bih da radim kad se vratim s posla jeste da kuvam. Hmm... donekle podseća na Kristijanove navike s njegovim potčinjenim. Odmahnula sam glavom. Ne smem mnogo da razmišljam o tome. U frižideru sam našla šunku i savršeno zreo avokado.

Kristijan je izašao iz radne sobe dok sam dodavala malo soli i limuna izgnječenom avokadu. Nosi nacрте za novu kuću. Spustio ih je na šank, prišao mi, zagrlio me i poljubio u vrat.

„Bosa i u kuhinji“, promrmljao je.

„Zar ne treba da glasi bosa i trudna u kuhinji?***“, podrugnula sam se.

Ukočio se i celo telo mu se napelo. „Ne još“, odgovorio je s jasnom zebnjom u glasu.

„Ne! Ne još!“

Opustio se. „Tu se slažemo, gospođo Grej.“

„Ali želiš decu, zar ne?“

* Jedan od naziva za sendvič na engleskom, koji je gospođa Džouns upotrebila, glasi *sub*, što je i skraćunica za potčinjenu. (Prim. prev.)

** Popularni idiom koji znači da žene ne bi trebalo da rade, već da brinu o kući i podižu decu. (Prim. prev.)

„Naravno. Jednog dana. Ali nisam još spreman da te delim.“
Ponovo mi je poljubio vrat.

O... *da me deli?*

„Šta to praviš? Izgleda dobro.“ Poljubio me je iza uva i znam da hoće da mi skrene pažnju. Slasni žmarci prošli su mi kičmom.

„Sendviče“, podrugnula sam se, povrativši smisao za humor.

Osmehnuo mi se uz vrat i gricnuo mi usnu resicu. „Moje omiljeno jelo.“

Ubola sam ga laktom.

„Gospodo Grej, povredila si me.“ Uhvatio se za bok kao da ga boli.

„Cmizdravče“, promrmljala sam neodobravajući.

„Cmizdravac?“ ponovio je s nevericom. Tresnuo me je po zadnjici, nateravši me da ciknem. „Požuri s mojom hranom, devojčuro. A posle ću ti pokazati koliko cmizdrav umem da budem.“ Još jednom me je šaljivo tresnuo pa otišao do frižidera.

„Hoćeš li čašu vina?“, pitao je.

„Da, hvala.“

KRISTIJAN JE RAŠIRIO Džijine nacрте po šanku. Stvarno ima nekoliko sjajnih ideja.

„Sviđa mi se njen predlog da ceo zadnji zid bude od stakla, ali...“

„Ali?“ podstakao me je.

Uzdahnula sam. „Ne želim da oduzme duh kuće.“

„Duh?“

„Da. Džijin predlog je prilično smeo, ali... pa... zaljubila sam se u kuću takvu kakva jeste... sa svim manama.“

Kristijan nabra čelo kao da je to anatema za njega.

„Sviđa mi se takva kakva jeste“, prošaputala sam. Hoće li se naljutiti?

Nepokolebljivo me je pogledao. „Hoću da kuća bude onakva kakvu ti želiš. Šta god želiš. Tvoja je.“

„Želim da se i tebi sviđa. Da i ti budeš srećan u njoj.“

„Biću srećan tamo gde si ti. Veoma je jednostavno, Ana.“ Pogledom je prikovao moj. Potpuno je iskren. Zatreptala sam dok mi je srce bujalo. *Bokte, on me stvarno voli.*

„Pa...” progutala sam knedlu, boreći se protiv osećanja od kojih mi se stezalo grlo, „svida mi se stakleni zid. Možda bi trebalo daje zamolimo da ga neupadljivije umetne u kuću.”

Kristijan se osmehnuo. „Naravno. Kako god hoćeš. Šta je s nacrtima za sprat i podrum?”

„Dopadaju mi se.”

„Dobro.”

Dobro... skupila sam hrabrost da postavim najteže pitanje. „Hoćeš li da napraviš igraonicu?” Osetila sam kako mi se poznato crvenilo širi obrazima dok sam to izgovarala. Kristijan izvi obrve.

„Želiš li?” uzvratio je, istovremeno iznenađen i razgaljen.

Slegnula sam ramenima. „Ovaj... ako ti hoćeš.”

Načas me je posmatrao. „Hajde da to ostavimo otvoreno. Na kraju krajeva, ovo će biti porodična kuća.”

Iznenađila sam se što sam osetila žaoku razočaranja. Pretpostavljam da je u pravu... mada, kad ćemo imati porodicu? Mogu da prođu godine dotle.

„Uostalom, možemo da improvizujemo.”

„Volim improvizacije”, prošaputala sam.

Osmehnuo se. „Želeo bih da razgovaramo o nečemu.” Pokazao je na glavnu spavaću sobu i započeli smo detaljan razgovor o kupatilima i odvojenim plakarima.

BILO JE POLA deset kad smo završili.

„Hoćeš li nastaviti da radiš?” pitala sam ga kad je smotao nacрте.

„Neću ako ne želiš.” Osmehnuo se. „Šta bi htela da radimo?”

„Mogli bismo da gledamo televiziju.” Ne čita mi se, a ne želim u krevet... još.

„Važi”, složio se i pošla sam za njim u sobu s televizorom.

Sedeli smo tu možda tri-četiri puta i Kristijan je uglavnom čitao knjigu. Ne voli da gleda televiziju. Sklupčala sam se pored njega na kauču, podvukla noge ispod sebe i naslonila mu glavu na grudi. Uključio je televizor s ravnim ekranom i besciljno počeo da menja kanale.

„Hoćeš li da gledaš nešto određeno?”

„Ne voliš mnogo da gledaš televiziju, zar ne?“, promrmljala sam zajedljivo.

Odmahnuo je glavom. „Gubljenje vremena. Ali gledaću nešto s tobom.“

„Mislila sam da bismo mogli da se ljubakamo.“

Brzo se okrenuo prema meni. „Ljubakamo?“ Zagledao se u mene kao da mi je izrasla još jedna glava. Prestao je da menja kanale i zaustavio se na besmislenoj španskoj sapunici.

„Da.“ *Zašto se toliko užasnuo?*

„Mogli bismo da se ljubakamo u krevetu.“

„To stalno radimo. Kad si se poslednji put ljubakao ispred televizora?“ pitala sam, istovremeno stidljivo i šaljivo.

Slegnuo je ramenima i odmahnuo glavom. Ponovo je promenio još nekoliko kanala pre nego što se zaustavio na staroj epizodi *Dosijea iks*.

„Kristijane?“

„Nisam to nikad radio“, odgovorio je tiho.

„Nikad?“

„Ne.“

„Čak ni s gospodom Robinson?“

Otpuhnuo je. „Malena, radio sam mnogo toga s gospodom Robinson, ali nisam se ljubakao.“ Podrugnuo se pa radoznalo zaškiljio. „Jesi li ti?“

Pocrvenela sam. „Naravno.“ Pa, može se reći...

„Molim! S kim?“

Jao, ne. Ne želim da pričam o tome.

„Kaži mi“, navalio je.

Zagledala sam se u isprepletane prste. Nežno mi je pokrio šake svojom. Pogledala sam ga i videla da mi se osmehuje.

„Želim da znam. Kako bih napravio kašu od njega.“

Zakikotala sam se. „Pa, prvi put...“

„Prvi put! Bilo je više od jednog seronje?“ zarežao je.

Ponovo sam se zakikotala. „Čemu toliko iznenađenje, gospodine Greje?“

Načas se namrštio, prošao rukom kroz kosu i zagledao se u mene kao da me vidi u potpuno drugom svetlu. Slegnuo je

ramenima. „Prosto sam se iznenadio. Hoću reći, s obzirom na tvoje neiskustvo.“

Pocrvenela sam. „To sam svakako nadoknadila otkako sam te upoznala.“

„Jesi.“ Osmehnuo se. „Kaži mi. Želim da znam.“

Zagledala sam se u njegove strpljive sive oči, pokušavajući da mu procenim raspoloženje. Hoće li se naljutiti ili stvarno hoće da zna? Ne želim da se duri... nemoguć je kad se duri.

„Stvarno hoćeš da ti kažem?“

Polako je klimnuo glavom i usne mu se izviše u razgaljen, nadmen osmejak.

„Jedno vreme sam živela u Teksasu s mamom i njenim mužem broj tri. Bila sam drugi razred srednje škole. On se zvao Bredli i bio mi je partner u laboratoriji na časovima fizike.“

„Koliko si godina imala?“

„Petnaest.“

„I čime se on sad bavi?“

„Ne znam.“

„Šta ti je sve radio?“

„Kristijane!“ prekorila sam ga. Nenadano me je zgrabio za kolena pa za nožne članke i podigao ih tako da sam se našla na leđima. Brzo se popeo na mene i zarobio me, s nogom između mojih. Toliko je neočekivano da sam iznenađeno ciknula. Uhvatio me je za ruke i podigao mi ih iznad glave.

„Dakle, taj Bredli - je li te ljubio?“, promrmljao je i prešao nosom niz moj. Spustio mi je nežan poljubac u ugao usana.

„Jeste“, odgovorila sam uz njegove usne. Pustio mi je jednu ruku kako bi mogao da mi uhvati bradu i drži me u mestu. Gurnuo mi je jezik u usta i prepustila sam se njegovim strastvenim poljupcima.

„Ovako?“ prodahtao je kad se odmakao da udahne.

„Ne... ni blizu“, uspeła sam da odgovorim iako mi se sva krv povukla ispod pojasa.

Pustio mi je bradu pa mi prešao rukama niz telo i natrag do grudi.

„Je li ovo radio? Ovako te dodirivao?“ Palcem mi je nežno kružio oko bradavice preko majice sve dok se nije ukrutila pod njegovim veštım dodirım.

„Nije”, uvijam se pod njim.

„Jel' te pipkao?” promrmljao mi je na uvo. Pomera mi ruku niz rebra pa niz pojas do kukova. Zubima mi je uhvatio usnu resicu i nežno povukao.

„Nije”, prodahtala sam.

Molder je na ekranu rekao nešto o spisku najtraženijih FBI-ja.

Kristijan je zastao, pridigao se i isključio ton na daljinskom. Zagledao se u mene.

„A drugi Džo Šmo?* Je li te on dirao?”

Oči su mu tinjaj uče vrele... ljute? Uzbuđene? Teško je reći. Prebacio se pored mene i gurnuo mi ruku u trenerku.

„Nije”, prošaputala sam, zarobljena njegovim putenim pogledom. Kristijan se zločesto osmehnuo.

„Dobro je.” Obujmio mi je ribicu. „Nemaš donje rublje, gospođo Grej. To mi se sviđa.” Ponovo me je poljubio dok je prstima izvodio čarolije, prelazio mi palcem po klitoris, zadirkivao me i onda mi beskrajno polako gurnuo kažiprst.

„Trebalo bi da se ljubakamo”, prostenjala sam.

Kristijan se ukočio. „Zar to ne radimo?”

„Ne. Bez seksa.”

„Molim?”

„Bez seksa.”

„Bez seksa, a?” Izvukao je šaku iz moje trenerke. „Evo” Prešao mi je kažiprstom po usnama i osetila sam svoju slanoću. Gurnuo mi je prst u usta, podražavajući ono što je malopre radio. A onda mi se namestio između nogu. Njegov ud me pritiska. Pogurao je jednom, dvaput pa još jednom. Oštro sam udahнула jer me tkanina trenerke trlja baš kako treba. Pogurao je još jednom, tarući se uz mene.

„Ovo hoćeš?”, promrmljao je pa počeo ujednačeno da pomera kukove, ljuljajući se uz mene.

„Da.” Zaječala sam.

Vratio je ruku na moju bradavicu i zubima mi okrnio liniju brade. „Znaš li koliko si uzbuđljiva, Ana?” Glas mu je promukao i sve

* *Joe Schmo* - uobičajeno ime za obične, nepoznate ljude u Americi, s tim što prefiks *Schm* ima omalovažavajuće značenje. (Prim. prev.)

se jače ljuja uz mene. Zaustila sam da odgovorim, ali samo sam glasno zaječala. Ponovo mi je zaposeo usne i zubima mi povukao donju usnu pre nego što mi je gurnuo jezik u usta. Pustio mi je i drugi članak i željno sam mu podigla ruke s ramena i zavukla mu ih u kosu. Kad sam mu povukla kosu, zadahtao je i podigao glavu da me pogleda.

„Ah...”

„Voliš li kad te dodirujem?” prošaputala sam.

Načas je nabrao čelo kao da ne shvata pitanje. Prestao je da se trlja uz mene. „Naravno da volim. Obožavam kad me dodiruješ, Ana. Ja sam kao izgladneo čovek na gozbi kad je reč o tvom dodiru.” Glas mu odiše strastvenom iskrenošću.

Bokte...

Kleknuo mi je između nogu i podigao me da mi svuče majicu. Nemam ništa ispod nje. A onda je uhvatio kraj košulje, skinuo je preko glave i bacio na pod pa me povukao sebi u krilo, ruku prekrštenih tik iznad moje zadnjice.

„Dodirni me”, prodahtao je.

Au... Kolebljivo sam ispružila ruke i vrhovima prstiju mu okrnula malje na grudima i ožiljke. Oštro je udahnuo i ženice su mu se raširile, ali ne od straha. To je senzualni odgovor na moj dodir. Napregnuto me posmatra dok mi prsti nežno lebde po njegovoj koži, prvo oko jedne bradavice pa oko druge. Otvrde su pod mojim milovanjem. Nagla sam se i prekrila mu grudi lakim poljupcima. Pomerila sam mu ruke do ramena. Osećam tvrde izvajane linije tetiva i mišića. Opa... u dobroj je formi.

„Želim te”, promrsio je. To je zeleno svetio mom libidu. Zavukla sam mu prste u kosu i zbacila mu glavu pa spustila usne na njegove dok su mi vreli i visoki plameni jezičci plesali u stomaku. Seo je i strgnuo mi trenerku i istovremeno otkopčao slič.

„Pun pogodak”, prošaputao je i brzo me ispunio.

„Ah...” zaječala sam. Ukrutio se i šakama mi obujmio lice.

„Volim te, gospođo Grej”, prošaputao je i veoma polako, veoma nežno, vodio ljubav sa mnom sve dok nisam popucala po šavovima, uzvikujući njegovo ime i obavijajući se oko njega, ne želeći ikad da ga pustim.

LEŽIM MU NA grudima. Nalazimo se na podu u sobi s televizorom.

„Znaš, nismo se ljubili - dole." Prstima mu opisujem krugove oko grudnih mišića.

Nasmejao se. „Drugi put." Poljubio me je u teme.

Pogledala sam u televizor na kome se vrtela odjavna špica *Dosijea iks*. Kristijan je posegnuo za daljinskim i uključio ton.

„Jesi li voleo tu seriju?"

„Kad sam bio klinac."

O... Kristijan kao klinac... kik-boks, *Dosije iks* i bez dodira.

„Ti?" pitao me je.

„Bila sam premala."

„Tako si mlada." Osmehnuo se s naklonošću. „Volim da se ljubakam s tobom, gospođo Grej."

„I ja s tobom, gospodine Greje." Poljubila sam mu grudi. Ležimo bez reči dok gledamo odjavnu špicu pa reklame.

„Ovo su bile božanstvene tri nedelje uprkos jurnjavi kolima, požaru i bivšem šefu psihopati. Kao da smo bili unutar mehura koji je samo naš", promrmljala sam sanjivo.

„Hmm", zabruna Kristijan duboko iz grla. „Nisam siguran da sam već spreman da te delim s ostatkom sveta."

„Sutra se vraćamo u stvarnost", rekla sam, pokušavajući da izbacim setu iz glasa.

Kristijan je uzdahnuo i prošao rukom kroz kosu. „Obezbeđenje će biti pojačano..." Stavila sam mu prst na usne. Ne želim ponovo da slušam tu pridiku.

„Znam. Biću dobro. Obećavam." Što me podseti... Nalaktila sam se da ga bolje vidim. „Zašto si vikao na Sojera?"

Odmah se ukrutio. *Sranje*.

„Zato što su nas pratili."

„To nije Sojerova krivica."

Odlučno me je pogledao. „Nisu smeli da dozvole da onoliko odmakneš. Znaju to."

Pocrvenela sam zbog grize savesti i vratila se u pređašnji položaj, s glavom na njegovim grudima. Ja sam kriva. Htela sam da im pobegnem.

„To nije..."

„Dosta!" Kristijan je odjednom odsečan. „Nema mesta raspravi, Anastazija. To je činjenica i oni neće dozvoliti da se to ponovi."

Anastazija! Zove me Anastazija kad me grdi, baš kao što je majka radila dok sam živela s njom.

„Dobro", popustila sam. Ne želim da se raspravljam. „Je! Rajan stigao ženu u dodžu?"

„Nije. I nisam siguran da je žena."

„Stvarno?" Ponovo sam ga pogledala.

„Sojer kaže da je samo na tren video nekoga s kosom vezanom u rep. Pretpostavio je da je žensko. Ali sad, pošto si prepoznala govornara, moguće je da to bio Hajd. On je kosu vezao u rep." Glas mu odiše gađenjem.

Ne znam šta da mislim o tome. Kristijan mi je prešao rukom po golim leđima i skrenuo mi pažnju.

„Da ti se nešto desilo..." promrmljao je, očiju razrogačenih i ozbiljnih.

„Znam", prošaputala sam. „Osećam isto kad je reč o tebi." Strela sam se pri toj pomisli.

„Dodi. Hladno ti je", rekao je i seo. „Hajdemo u krevet. Možemo tamo da se ljubimo - dole." Osmehnulo se pohotno, promenljiv kao uvek, strastven, ljut, zabrinut, seksi - moj Pedeset Nijansi. Uхватила sam ga za ruku i povukao me je na noge. Bez ičega na sebi, prošli smo kroz veliku sobu do spavaće.

SLEDEĆEG JUTRA KRISTIЈAN mi je stegao ruku kad smo se zaustavili ispred SIP-a. Izgleda kao uticajni direktor u tamnoplavom odelu i s odgovarajućom kravatom. Osmehnula sam se. Nije bio toliko otmen otkako smo išli na balet u Monte Karlu.

„Znaš da ne moraš to da radiš?" promrmljao je. U iskušenju sam da prevrnem očima.

„Znam", prošaputala sam jer ne želim da me čuju Sojer i Rajan, koji sede napred. Namrštio se i osmehnula sam se.

„Ali želim", nastavila sam. „Znaš to." Pridigla sam se da ga poljubim. I dalje se mršti. „Šta je bilo?"

Nesigurno je pogledao Rajana kad je Sojer izašao iz audija. „Nedostajaće mi što te nemam samo za sebe."

Pomilovala sam ga po licu. „I meni.“ Poljubila sam ga. „Medeni mesec je bio čaroban. Hvala.“

„Idi na posao, gospođo Grej.“

„I ti, gospodine Greje.“

Sojer mi je otvorio vrata. Još jednom sam stisla Kristijanu ruku pa izašla na pločnik. Dok sam išla prema zgradi, okrenula sam se i mahnula mu. Sojer je otvorio vrata i ušao za mnom.

„Ćao, Ana“, pozdravila me je Kler s osmehom.

„Zdravo, Kler.“ Uzvratila sam joj osmeh.

„Divno izgledaš. Jesi li lepo provela medeni mesec?“

„Prelepo, hvala. Šta ima novo ovde?“

„Stari Rouč je isti, ah povećana je bezbednost i soba sa serverima je temeljno pregledana. Ah Hana će ti sve ispričati.“

Svakako će mi ispričati. Srdačno sam se osmehnula Kler i pošla u svoju kancelariju.

Hana je moja pomoćnica. Visoka je, vitka i toliko neumoljivo efikasna da mi ponekad uliva strah. Ali fina je prema meni iako je nekoliko godina starija. Već me čeka s kafom s mlekom - puštam je da mi donosi samo jutarnju kafu.

„Ćao, Hana“, pozdravila sam je srdačno.

„Ana, kako je bilo na medenom mesecu?“

„Fantastično. Ovo je za tebe.“ Stavila sam na sto bočicu parfema koju sam joj kupila, a ona je radosno zapljeskala.

„O, hvala“, rekla je oduševljeno. „Hitna prepiska ti je na stolu, a Rouč bi hteo da te vidi u deset. To je sve što trenutno imam da prijavim.“

„U redu, hvala. I hvala na kafi.“ Naslonila sam aktovku na radni sto i pogledala hrpu pisama. Čeka me mnogo posla.

NEŠTO PRE DESET neko mi je bojažljivo pokucao na vrata.

„Slobodno.“

Elizabet je proturila glavu. „Ćao, Ana. Samo sam htela da ti poželim dobrodošlicu.“

„Ćao. Moram reći da žalim za južnom Francuskom dok čitam svu ovu prepisku.“

Elizabet se nasmejala, ali usiljeno. Nakrivila sam glavu i uputila joj onaj pogled kojim me Kristijan nekad prikruje.

„Drago mi je što si se bezbedno vratila“, rekla je. „Vidimo se za nekoliko minuta na sastanku s Roučom.“

„Važi“, odgovorila sam. Zatvorila je vrata za sobom. Namrštila sam se. Šta joj je? Potisnula sam to pitanje. Čula sam da mi je stigao novi mejl - od Kristijana.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Zabludele žene

Datum: 22. avgust 2011,09.56

Primalac: Anastazija Stil

Ženo,

Poslao sam ti mejl koji je u prilogu, ali mi se vratio.

Zato što nisi promenila prezime.

Želiš li nešto da mi kažeš?

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Prilog:

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Mehur

Datum: 22. avgust 2011,09.32

Primalac: Anastazija Grej

Gospođo Grej,

Volim s tobom sve da radim.

Želim ti prijatan prvi dan na poslu.

Već mi nedostaje naš mehur.

Cmok

Kristijan Grej

Generalni direktor opet u stvarnom svetu, *Grej enterprajzis holdings*

Sranje. Odmah sam odgovorila.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Nemoj da probušiš mehur

Datum: 22. avgust 2011,09.58

Primalac: Kristijan Grej

Mužu,

I ja volim s tobom sve da radim, gospodine Greje.

Želim da ovde zadržim svoje prezime.

Objasniću ti večeras.

Moram na sastanak.

I meni nedostaje naš mehur...

P.S. Zar ne treba da koristim blekberi?

Anastazija Stil

Urednica, SIP

Ovo će izazvati veliku raspravu. Osećam to. Uzdahnula sam pa prikupila sve papire koji su mi potrebni za sastanak.

SASTANAK JE TRAJAO dva sata. Svi urednici su prisustvovali, kao i Rouč i Elizabet. Razgovarah smo o zaposlenima, strategijama, marketingu, bezbednosti i završnom računu za tekuću godinu. Kako se sastanak otegao, bivalo mi je sve neprijatnije. Kolege mi se obraćaju malo drugačije - primetne su udaljenost i uslužnost kojih nije bilo pre nego što sam otišla na medeni mesec. A Kortni, urednik esejističke edicije, pokazuje otvoreno neprijateljstvo. Možda sam samo paranoična, ali to donekle objašnjava Elizabetin jutrašnji čudan pozdrav.

U mislima sam se vratila jahti, igraonici, audiju R8 koji beži od tajanstvenog dodža na auto-putu broj pet. Možda je Kristijan u pravu... možda više ne mogu da radim ovaj posao. Ta pomisao me je rastužila - oduvek sam ovo želela da radim. Šta ću da radim ako ne mogu ovo? Pokušala sam da odbacim te tmurne misli dok sam se vraćala u kancelariju.

Brzo sam proverila poštu kad sam sela za radni sto. Nema mejla od Kristijana. Pogledala sam blekberi... I dalje ništa. Dobro je. Bar

nema ratobornog odgovora na moj mejl. Možda ćemo večeras razgovarati o tome kao što sam ga zamolila. Teško mi je da povjerujem u to, ali potisnula sam nelagodu i otvorila marketinški plan koji sam dobila na sastanku.

KAOIUVEK ponedjeljkom, Hana mi je donela tanjir za ručak koji mi je gospođa Džouns spremila pa smo sele da zajedno jedemo i napravimo nedeljni plan. Ispričala mi je i kancelarijske tračeve, kojih je - s obzirom na to da sam bila odsutna tri nedelje - upadljivo malo. Dok smo časkale, neko je pokucao na vrata.

„Slobodno.“

Rouč je otvorio vrata. Kristijan stoji pored njega. Načas sam se prenerazila. Kristijan me je prostrelio pogledom i umarširao pre nego što se učtivo osmehnuo Hani.

„Zdravo, vi mora da ste Hana. Ja sam Kristijan Grej.“ Hana je žurno ustala i pružila mu ruku.

„Gospodine Greje, dra... drago mi je što smo se upoznali“, promucala je dok su se rukovali. „Hoćete li da vam donesem kafu?“

„Hoću, hvala“, odgovorio je srdačno. Brzo mi je uputila zbunjen pogled pa pohitala iz kancelarije pored Rouča, koji je ostao na pragu. Preneražen je kao ja.

„Izvinite, Rouče, voleo bih da porazgovaram s *gospodicom* Stil“, prosiktao je zajedljivo slova S.

Zato je došao... O, sranje.

„Svakako, gospodine Greje. Ana“, promrmljao je Rouč i zatvorio vrata moje kancelarije. Povratila sam moć govora.

„Gospodine Greje, veoma mi je drago što te vidim.“ Osmehnula sam se, preterano ljupko.

„*Gospodice* Stil, mogu li da sednem?“

„Kompanija je tvoja.“ Mahnula sam prema stolici iz koje je Hana ustala.

„Jeste.“ Uputio mi je pohlepan osmeh koji mu nije dopro do očiju. Ton mu je odsečan. Pršti od napetosti - osećam je svuda oko sebe. *Jebote*. Srce mi se steglo.

„Kancelarija ti je veoma mala“, rekao je i seo naspram mene.

„Meni se sviđa.“

Ravnodušno me posmatra, ali znam da je ljut. Duboko sam udahnula. Ovo neće biti prijatno.

„Izvoli, Kristijane?”

„Samo nadgledam svoju imovinu.”

„Imovinu? Svu?”

„Svu. Neku bi trebalo preimenovati.”

„Preimenovati? Na koji način?”

„Mislim da znaš.” Glas mu je preteći tih.

„Molim te, nemoj mi reći da si prekinuo posao posle tri nedelje odsustva samo da bi došao ovamo i raspravljao se sa mnom zbog mog prezimena.” *Nisam prokleta imovina!*

Prekrstio je noge. „Nisam došao da se raspravljam.”

„Kristijane, radim.”

„Meni je izgledalo kao da tračariš sa svojom pomoćnicom.”

Obrazi su mi planuli. „Razgovarale smo o rasporedu”, brećnula sam se. „I nisi mi odgovorio na pitanje.”

Neko je pokucao. „Slobodno!” povikala sam, preglasno.

Hana je otvorila vrata i unela mali poslužavnik. Bokalčić s mlekom, činjica sa šećerom, kafa iz francuske prese - baš se potrudila. Spustila je poslužavnik na moj sto.

„Hvala, Hana”, promrmljala sam, postidjena što sam vikala.

„Želite li još nešto, gospodine Greje?” pitala je zadihano. Došlo mi je da prevrnem očima.

„Ne, hvala. To je sve.” Uputio joj je onaj omamljujući pogled od koga spadaju gaćice. Pocrvenela je i izašla s glupim kezom. Kristijan se ponovo okrenuo prema meni.

„Dakle, *gospođice* Stil, gde smo stali?”

„Drsko si me prekinuo u poslu da bi se svađao sa mnom zbog mog prezimena.”

Kristijan je zatreptao, iznenađen - čini mi se - žestinom u mom glasu. Vešto je dugim prstima sklonio nevidljivu trunku s kolena. Namerno to radi. Zaškiljila sam.

„Volim da odlazim u neočekivane posete. Tako uprava ostaje pripravna, a žene na svom mestu. Znaš.” Slegnuo je ramenima i stisnuo usne u nadmenu crtu.

Žene na svom mestu! „Nisam imala predstavu da možeš da odvojiš vreme za to”, otrešla sam.

Pogled mu je postao leden. „Zašto nećeš da promeniš prezime na poslu?” pitao je smrtno tihim glasom.

„Kristijane, moramo li sad da razgovaramo o tome?”

„Ovde sam. Ne vidim zašto ne bismo.”

„Imam gomilu posla pošto nisam bila tu tri nedelje.”

Pogled mu je hladan i procenjivački - čak dalek. Čudim se što može da bude tako hladan posle svega sinoć, posle protekle tri nedelje. *Sranje*. Mora da je ljut - stvarno ljut. Kad li će naučiti da ne reaguje preburno?

„Stidiš li me se?” pitao je varljivo tihim glasom.

„Ne! Kristijane, naravno da ne.” Namrštila sam se. „Reč je o meni, ne o tebi.” Pobogu, ponekad me izluđuje. Šašavi despot megaloman.

„Kako nije reč o meni?” Nakrivio je glavu, iskreno zbunjen. Uzdržanost se donekle smanjila dok me je razrogačeno gledao. Shvatila sam da je povređen. *Jebote*. Povredila sam ga. O, ne... on je poslednja osoba koju želim da povredim. Moram da ga nateram da shvati moj način razmišljanja. Moram da mu objasnim šta stoji iza moje odluke.

„Kristijane, tek smo se upoznali kad sam dobila ovaj posao”, počela sam strpljivo, trudeći se da nađem prave reči. „Nisam znala da ćeš da kupiš kompaniju...”

Šta mogu da kažem o tom događaju u našem kratkom poznavanju? Njegovi poremećeni razlozi za to - njegova zaludenost kontrolom, pomahnitala sklonost ka proganjanju, potpuno nezauzdana jer je prebogat. Znam da se brine o mojoj bezbednosti, ali njegovo vlasništvo nad SIP-om je suština problema. Da se nije umešao, normalno bih radila i ne bih morala da se nosim s ogorčenim, prošaputanim prebacivanjima kolega. Zagnjurila sam glavu u šake samo da ga ne bih gledala u oči.

„Zašto ti je to toliko važno?” pitala sam, očajnički pokušavajući da zauzdam zlovolju. Pogledala sam njegov ravnodušni izraz i blistave oči koje ništa ne odaju. Malopredašnja povređenost mu je nestala iz pogleda. Ali čim sam postavila pitanje, znala sam odgovor pre nego što ga je izgovorio.

„Hoću da svi znaju da si moja.”

„Jesam tvoja - pogledaj." Podigla sam levu ruku s burmom i vereničkim prstenom.

„To nije dovoljno."

„Nije dovoljno što sam se udala za tebe?" Glas mi je jedva čujan šapat.

Zatreptao je pošto je primetio moju užasnutost. Kuda bih mogla da odem? Šta bih drugo mogla da radim?

„Nisam tako mislio", breкнуo se i prošao rukom kroz poraslu kosu, koja mu je pala na čelo.

„A *kako* si mislio?"

Progutao je knedlu. „Želim da tvoj svet počinje sa mnom i da se završava sa mnom", odgovorio je s izrazom ispunjenim snažnim osećanjima. Njegov odgovor me je potpuno zblanuo. Kao da me je snažno udario u stomak, ostavio me bez daha i povredio. A onda sam pred očima videla uplašenog dečkića sivih očiju i kose boje bakra u prljavoj odeći koju je prerastao...

„Jeste tako", rekla sam iskreno jer je to istina. „Samo pokušavam da izgradim karijeru i ne želim da se služim tvojim imenom. Moram da radim *nešto*, Kristijane. Ne mogu da ostanem zarobljena u Eskali ih novoj kući i da ne radim ništa. Poludela bih. Ugušila bih se. Uvek sam radila i volim ovo. Ovo je moj posao iz snova; sve što sam oduvek želela. Ali to ne znači da te manje volim. Ti si moj čitav svet." Grlo mi se steglo i suze su me zapekle u očima. Ne smem da zaplačem, ne ovde. Iznova to ponavljam u sebi. *Ne smem da zaplačem. Ne smem da zaplačem.*

Zuri u mene i ne progovara. A onda se namrštitio kao da je upravo shvatio šta sam rekla.

„Gušim te?" Glas mu je sumoran. To je odjek pitanja koje mi je jednom već postavio.

„Ne... da... ne." Ovo je izluđujući razgovor - ne želim da ga vodim sad i ovde. Zažmurila sam i protrljala čelo, pokušavajući da smislim šta ću dalje.

„Slušaj, razgovaramo o mom prezimenu. Želim da ga zadržim ovde kako bih se udaljila od tebe... ali samo ovde, to je sve. Znaš da svi misle da sam dobila ovaj posao zbog tebe, a u stvari..." Zaćutala sam kad se razrogačio. *Jao, ne... jesam li ga dobila zbog njega?*

„Hoćeš li da znaš zašto si dobila posao, Anastazija?"

Anastazija? Sranje. „Molim? Kako to misliš?“

Promeškoltio se u stolici kao da skuplja hrabrost. Želim li da saznam?

„Uprava te je privremeno stavila na Hajdovo mesto. Nisu hteli da se izlažu trošku zapošljavanja nekog na višem položaju kad je kompanija bila usred kupoprodaje. Nisu imali predstavu ko će biti novi vlasnik i, mudro, nisu hteli da prave veće troškove. Zato su ti dali Hajdov posao dok novi vlasnik“, zastao je i usne mu se iskriviše u zajedljiv osmeh, „odnosno ja, ne preuzme kompaniju.“

Sranje! „Šta to govoriš?“ Dakle, jeste zbog njega. *Jebote!* Užasnula sam se.

Osmehnuo se i odmahnuo glavom kad je video moj užas. „Opušti se. Dokazala si da si više nego dorašla izazovu. Odlično si se pokazala.“ U glasu mu se čuje tračak ponosa i to me je gotovo rasplakalo.

„O“, promrmljala sam nesuvislo. Vrti mi se u glavi zbog tih vesti. Zavalila sam se u stolici i otvorenih usta se zapiljila u njega. Ponovo se promeškoltio.

„Ne želim da te gušim, Ana. Neću da te stavjam u zlatni kavez. Pa...“ zastao je i pogled mu se smračio. „Pa, razumni deo mene to ne želi.“ Zamišljeno je gladio bradu dok je razmišljao o nečemu.

O, kuda ovo vodi? Naglo je podigao pogled, kao da je doživeo otkrovenje. „Dakle, jedan od razloga što sam ovde - pored obračunavanja sa svojom zabludalom ženom“, zaškiljio je kad je to rekao, „jeste da razgovaram s tobom o tome šta nameravam s ovom kompanijom.“

Zabludalom ženom! Nisam zabludela i nisam imovina! Namrštila sam se. Sad je bar manja opasnost da ću briznuti u plač.

„I kakve su ti namere?“ Nakrivila sam glavu podražavajući ga. Glas mi je nehotice zajedljiv. Na usnama mu se pojavio nagoveštaj osmeha. Au - promena raspoloženja, ponovo! Kako da pratim gospodina promenljivog?

„Promeniću ime kompanije u *Grej pablišing.*“

Sranje.

„I biće tvoja za godinu dana.“

Ponovo sam zinula - još više ovog puta.

„To je moj svadbeni poklon.“

Zatvorila sam usta pa ih otvorila, pokušavajući da kažem nešto smisljeno - ali ne mogu. Zblanuta sam.

„Dakle, moram li da menjam ime u *Stil pablišing?*”

Ozbiljan je. Jebote.

„Kristijane”, prošaputala sam kad mi je mozak ponovo uspostavio vezu s ustima. „Poklonio si mi sat... ne mogu da upravljam kompanijom.”

Nakrivio je glavu i strogo se namrštio. „Ja upravljam kompanijom od svoje dvadeset prve godine.”

„Ali ti si... ti. Zaludenik kontrolom i dete genije. Pobogu, Kristijane, ti si se specijalizovao za ekonomiju na Harvardu pre nego što si se ispisao. Bar imaš neku predstavu. Ja sam prodavala farbe i kablove tri godine s pola radnog vremena, zaboga. Nisam videla svet i ne znam ništa!” Glas mi je postajao sve glasniji i piskaviji dok sam završavala tiradu.

„Takođe si najnačitanija osoba koju poznajem”, odgovorio je ozbiljno. „Obožavaš dobre knjige. Nisi mogla da se maneš posla ni na medenom mesecu. Koliko si rukopisa pročitala? Četiri?”

„Pet”, prošaputala sam.

„I za svaki si napisala podroban prikaz. Veoma si pametna mlada žena, Anastazija. Siguran sam da ćeš se snaći.”

„Jesi li lud?”

„Lud sam za tobom”, prošaputao je.

Frknula sam jer je to sve što mogu da uradim. Zaškiljio je.

„Svi će nam se smeјati. Kupio si kompaniju ženici koja je samo nekoliko meseci radila puno radno vreme.”

„Misliš li da me zaboле šta će ljudi da misle? Uostalom, nećeš biti sama.”

Zinula sam. Sad je stvarno odlepio. „Kristijane, ja...” Zagnjurila sam glavu u šake - osećanja su mi prošla kroz presu. *Jel' on lud?* Negde iz mračnih dubina uma navrla je iznenadna, neprikladna potreba za smehom. Razrogačio se kad sam ga ponovo pogledala.

„Nešto ti je smešno, gospođice Stil?”

„Jeste. Ti si.”

Još više se razrogačio, zapanjen ali i razgaljen. „Smeјeš se svom mužu? Ne bi trebalo to da radiš. I grickaš usnu.” Oči su mu

potamnele... na onaj način. O ne, znam taj pogled. Žestok, zavodljiv, pohotan... Ne, ne, ne! Ne ovde.

„Nemoj da ti pada na pamet“, upozorila sam ga. Glas mi odiše zebnjom.

„Šta da mi ne pada na pamet, Anastazija?“

„Znam taj pogled. Nalazimo se na mom radnom mestu.“

Nagnuo se i prikovao mi pogled svojim, tečno sivim i gladnim. *Sranje!* Nagonski sam progutala knedlu.

„Nalazimo se u maloj kancelariji s prilično dobrom zvučnom izolacijom i vratima koja se mogu zaključati“, prošaputao je.

„Grozna moralna izopačenost.“ Pažljivo sam naglasila svaku reč.

„Ne sa svojim mužem.“

„Sa šefom šefa mog šefa“, prosiktala sam.

„Ti si mi žena.“

„Kristijane, ne. Ozbiljna sam. Večeras me možeš izjebati na mrtvo ime. Ali ne sad. Ne ovde!“

Zatreptao je i ponovo zaškiljio. A onda se, neočekivano, nasmejao.

„Na mrtvo ime?“* Zaintrigirano je izvio obrvu. „Možda ću te držati za reč, gospodice Stil.“

„0, prestani s tom gospodicom Stil!“ brecnula sam se i tresnula po stolu, trgavši oboje. „Zaboga, Kristijane. Promeniću prezime ako ti to toliko znači!“

Zinuo je pa duboko udahnuo. A onda mi je uputio blistavi, zubati, radosni osmejak. *Au...*

„Dobro.“ Zapljeskao je i iznenada ustao.

Šta sad?

„Zadatak je obavljen. A sad imam posla. Izvini me, gospođo Grej.“

Uf, ovaj čovek me tako izluđuje! „Ali...“

„Šta ali, gospođo Grej?“

Klonula sam. „Samo idi.“

„To i nameravam. Vidimo se večeras. Radujem se jebanju na mrtvo ime.“

* **Engl:** *Seven shades of Sunday* - doslovno, sedam nijansi nedelje. (Prim, prev.)

Namrštila sam se.

„0, predstoji mi nekoliko društveno-poslovnih izlazaka i voleo bih da ideš sa mnom.“

Buljim u njega. *Hoćeš li samo otići?*

„Reći ću Andrei da pozove Hanu kako bi ih ubacila u tvoj raspored. Želim da upoznaš neke ljude. Trebalo bi da svoj raspored prepustiš Hani.“

„Dobro“ promrsila sam potpuno zbunjena, zapanjena i izbezumljena.

Nagnuo se preko mog radnog stola. Šta sad? Prikovana sam njegovim hipnotičkim pogledom.

„Volim da poslujem s tobom, gospođo Grej.“ Nagnuo se bliže iako sam paralisana i spustio mi nežan poljubac na usne. „Čaos, draga.“ Naglo se ispravio, namignuo mi i otišao.

Spustila sam glavu na sto. Osećam se kao da me je pregazio brzi voz - brzi voz u liku mog voljenog muža. On mora da je najkontroverzniji čovek na svetu, niko ne može toliko da me izludi. Uspravila sam se i mahnitro protrljala oči. *Na šta li sam upravo pristala?* U redu, Ana Grej upravlja SIP-om - to jest *Grej pablišingom*. Čovek je lud. Neko je pokucao i Hana je proturila glavu.

„Jesi li dobro?“ pitala je.

Samo sam se zapiljila u nju. Namrštila se.

„Znam da ne voliš da to radim, ali hoćeš li da ti skuvam čaj?“

Klimnula sam glavom.

„Tvajnings ingliš brekfast, slab i crn?“

Klimnula sam glavom.

„Stiže, Ana.“

Tupo sam se zagledala u monitor, i dalje zapanjena. Kako da ga nateram da shvati? Mejlom!

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: NISAM IMOVINA!

Datum: 22. avgust 2011, 14.23

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine Greje,

Kad sledeći put odlučiš da me vidiš, zakaži sastanak kako bih bar bila blagovremeno obavještena o tvojoj pubertetskoj zapovedničkoj megalomaniji.

Tvoja,

Anastazija Grej - molim te, obrati pažnju na prezime
Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Na mrtvo ime

Datum: 22. avgust 2011, 14.34

Primalac: Anastazija Stil

Moja draga gospođo Grej (s naglaskom na moja),
Šta mogu da kažem u svoju odbranu? Bio sam u susjedstvu.
I ne, nisi imovina, ti si moja voljena žena.
Kao i uvek, ulepšala si mi dan.

Kristijan Grej

Generalni direktor i zapovednički megalomanijak, *Grejenterprajzis holdings*

Pokušava da bude zabavan, ali nisam raspoložena. Duboko sam udahнула i ponovo se posvetila prepisci.

KRISTIЈAN JE ĆUTAO kad sam ušla u kola.

„Ćao“, promrmjlala sam.

„Ćao“, odgovorio je obazrivo - kako i treba.

„Jesi li još nekom poremetio radni dan?“, pitala sam preterano ljupko.

Licem mu je proleteo nagoveštaj osmeha. „Samo Flinu.“

Oh.

„Kad sledeći put budeš išao kod njega, daću ti spisak tema koje želim da obradim“, prosiktala sam.

„Izgledaš neraspoloženo, gospođo Grej.“

Odlučno sam se zagledala Rajanu i Sojeru u potiljak. Kristijan se pomerio pored mene.

„Hej“, rekao je tiho i uhvatio me za ruku. Čitavo poslepodne sam pokušavala da smislim šta da mu kažem iako je trebalo da se usredsredim na posao. Ali bes je rastao iz sata u sat. Dosta mi je njegovog oholog, hirovitog i, iskreno govoreći, detinjastog ponašanja. Istrgla sam ruku iz njegove - oholo, hirovito i detinjasto.

„Ljuta si na mene?“ prošaputao je.

„Da“, prosiktala sam. Zaštitnički sam prekrstila ruke i zagledala se kroz prozor. Ponovo se pomerio, ali namerno ga nisam pogledala. Ne shvatam zašto sam toliko ljuta na njega - ah jesam. Stvarno jebeno besna.

Čim smo se zaustavili ispred Eskale, prekršila sam protokol i iskočila iz automobila sa svojom aktovkom. Umarširala sam u zgradu, ne gledajući ko me prati. Rajan je požurio u predvorje za mnom i pohitao da pozove lift.

„Šta je?“ brećnula sam se kad sam se našla pored njega. Pocrveneo je.

„Izvinjavam se, gospođo“, promrmljao je.

Kristijan je ušao i stao pored mene, a Rajan se povukao.

„Dakle, nisi ljuta samo na mene?“ promrsio je zajedljivo. Ošinu-la sam ga pogledom i videla nagoveštaj osmeha na njegovom licu.

„Je l' mi se ti to podsmevaš?“ Zaškiljila sam.

„Ne bih se usudio.“ Podigao je ruke kao da mu pretim pištoljem. Nosi tamnoplavo odelo i izgleda sveže i čisto s izraslom kosom i iskrenim izrazom.

„Trebalo bi da se ošišaš“, primetila sam pa se okrenula i ušla u lift.

„Stvarno?“ pitao je i sklonio kosu sa čela. Ušao je za mnom.

„Da.“ Ukucala sam šifru za naš sprat.

„Znači, razgovaraš sa mnom?“

„Jedva.“

„Zbog čega si tačno ljuta? Potreban mi je nagoveštaj“, rekao je obazrivo.

Okrenula sam se i zagledala u njega.

„Zar stvarno nemaš predstavu? Svakako imaš neku ideju s obzirom na to koliko si pametan. Ne mogu da verujem da si toliko tup.“

Zaplašeno je ustuknuo. „Stvarno si besna. Mislio sam da smo sve resili u tvojoj kancelariji”, promrmljao je zburnjeno.

„Kristijane, samo sam podlegla tvojim hirovitim zahtevima. To je sve.”

Vrata su se otvorila i izmarširala sam. Tejlor je u predvorju. Ustuknuo je i brzo zatvorio usta kad sam prošlihala pored njega.

„Zdravo, Tejlore”, promrmljala sam.

„Gospođo Grej”, odgovorio je.

Spustila sam aktovku u hodniku i ušla u veliku sobu. Gospođa Džouns je za šporetom.

„Dobro večer, gospođo Grej.”

„Zdravo, gospođo Džouns”, promrsila sam. Uputila sam se pravo prema frižideru i izvadila flašu belog vina. Kristijan je došao u kuhinju za mnom i gledao me kao jastreb dok sam uzimala čašu iz kredenca. Skinuo je sako i nehajno ga spustio na radnu površinu.

„Hoćeš li malo vina?” pitala sam preterano ljupko.

„Ne, hvala”, odgovorio je, ne skidajući pogled s mene. Znam da je bespomoćan. Ne zna šta da radi sa mnom. Smešno je s jedne strane a žalosno s druge. *Pa, ko ga jebe!* Nije mi do saosećanja od našeg popodnevnog susreta. Polako je skinuo kravatu i otkopčao gornje dugme košulje. Natočila sam sebi punu čašu vina, a Kristijan je prošao rukom kroz kosu. Kad sam se okrenula, gospođa Džouns je nestala. *Sranje!* Ona mi je bila štitić. Otpila sam gutljaj vina. *Hmm.* Dobrog je ukusa.

„Prestani s tim”, prošaputao je Kristijan. Prešao je dva koraka koliko nas je delilo. Nežno mi je zadenuo kosu iza uva i pomilovao mi uvo vrhovima prstiju. Žmarci su mi prošli telom. Je! mi to nedostajalo celog dana? Njegov dodir? Odmahnula sam glavom, nateravši ga da mi pusti uvo. Pogledala sam ga.

„Pričaj sa mnom”, promrmljao je.

„Ima li svrhe? Ne slušaš me.”

„Slušam te. Ti si jedna od retkih koje slušam.”

Otpila sam još jedan gutljaj.

„Radi li se o tvom prezimenu?”

„I da i ne. Reč je o tome kako si poneo prema činjenici da se ne slažem s tobom.” Ošinula sam ga pogledom, očekujući da će biti ljut.

Nabrao je čelo. „Ana, znaš da imam... poremećaje. Teško mi je da popustim kad je reč o tebi. Znaš to.”

„Ali nisam dete niti sam imovina.”

„Znam.” Uzdahnuo je.

„Onda prestani da se ponašaš prema meni kao da jesam”, prošaputala sam molećivo.

Prešao mi je prstima po obrazu i ocrtao mi donju usnu vrhom palca.

„Ne ljuti se na mene. Mnogo si mi dragocena. Kao neprocenjiva imovina ili dete”, prošaputao je s ozbiljnim izrazom punim poštovanja. Njegove reči su mi skrenule misli. *Kao dete*. Dragocena kao dete... dete bi mu bilo dragoceno!

„Nisam nijedno od toga, Kristijane. Ja sam ti žena. Ako si bio povređen što nisam koristila tvoje prezime, trebalo je da mi kažeš.”

„Povređen?” Namrštio se. Znam da razmatra tu mogućnost. Naglo se ispravio, i dalje namršten, pa brzo pogledao na sat. „Arhitekta će doći za manje od sat vremena. Trebalo bi da jedemo.”

Jao, ne. Zakukala sam u sebi. Nije mi odgovorio, a sad još treba da se nosim sa Džijom Mateo. Moj posrani dan postao je još posraniji. Namrštila sam mu se.

„Ovaj razgovor nije završen”, promrsila sam.

„Šta još ima da se kaže?”

„Mogao bi da prodaš kompaniju.”

Otpuhnuo je. „Da je prodam?”

„Da.”

„Misliš li da ću naći kupca s obzirom na današnje tržište?”

„Koliko je koštala?”

„Relativno jeftino.” Ton mu je uzdržan.

„A šta ako propadne?”

Podsmehnuo se. „Preživjećemo. Ali neće propasti, Anastazija. Ne dok si ti tamo.”

„A ako odem?”

„I šta ćeš onda da radiš?”

„Ne znam. Nešto drugo.”

„Već si rekla da ti je to posao iz snova. I ispravi me ako grešim, ali obećao sam pred bogom, velečasnim Volšom i skupom naših

najbližih i najdražih da ću te štititi, podržavati tvoje nade i snove i pružiti ti sigurnost."

„Nije pošteno da sad navodiš bračne zavete."

„Nikad nisam obećao da ću igrati pošteno kad je o tebi reč. Uostalom", dodao je, „ti si već koristila zavete kao oružje protiv mene."

Namrštila sam se. To je istina.

„Anastazija, ako si ljuta, kasnije se iskali na meni u krevetu." Glas mu je odjednom tih i pun senzualne žudnje, a oči su mu usplamtele.

Molim? U krevetu? Kako?

Popustljivo se osmehnuo mom izrazu. Očekuje li da ga vežem? *Bokte!*

„Na mrtvo ime", prošaputao je. „Radujem se tome."

Au!

„Gejl", pozvao je naglo. Četiri sekunde kasnije, pojavila se gospođa Džouns. Gde je bila? U Tejlorovoj kancelariji? Je li slušala? Jao, ne.

„Gospodine Greje?"

„Voleli bismo sad da večeramo, molim vas."

„U redu, gospodine."

Kristijan ne skida pogled s mene. Budno me posmatra kao da sam neko egzotično biće koje se sprema da napadne. Otpila sam još jedan gutljaj vina.

„Mislim da ću popiti čašu s tobom", rekao je, uzdahnuo i ponovo prošao rukom kroz kosu.

„NEĆEŠ DA POJEDEŠ?"

„Neću." Pogledala sam u tanjir s jedva taknutim taljateljama kako bih izbegla njegov mrki pogled. Pre nego što je stigao još nešto da kaže, ustala sam i sklonila tanjire s trpezarijskog stola.

„Džija će uskoro da stigne", promrmljala sam. Nezadovoljno se namrštio, ali nije rekao ništa.

„Dajte meni, gospođo Grej", rekla je gospođa Džouns kad sam ušla u kuhinju.

„Hvala."

„Ne sviđa vam se?“ pitala je zabrinuto.

„Izvršno je, samo nisam gladna.“

Osmehnula mi se saosećajno pa se okrenula da isprazni moj tanjir i stavi sve u mašinu za pranje posuđa.

„Idem da obavim nekoliko poziva“, rekao je Kristijan i upitno me pogledao pre nego što je otišao u svoju radnu sobu.

Odahnula sam i otišla u našu spavaću sobu. Večera je protekla čudno. I dalje sam ljuta na Kristijana, a on ne misli da je uradio išta pogrešno. *Da lije?* Moja podsvest je izvila obrvu i dobrodušno me pogledala preko naočara. Da, uradio je. Sad mi je na poslu još neprijatnije. Nije hteo da razgovaramo o tom problemu u relativnoj privatnosti našeg doma. Kako bi se on osećao da mu uletim u kancelariju i silom mu nametnem svoju volju. I povrh svega hoće da mi pokloni SIP! Kako mogu da upravljam kompanijom, dodavola? Ne znam ništa o poslovanju.

Pogledala sam gradske nebodere pri sedefastoružičastoj svetlosti smiraja dana. I, kao i uvek, on hoće da izgladimo naše suprotstavljene stavove u spavaćoj sobi... ovaj... predvorju... igraonici... sobi s televizorom... na kuhinjskoj radnoj površini... *Prestani!* Uvek se sve svodi na seks. On se seksom suočava s problemima.

Ušla sam u kupatilo i namrštila se svom odrazu u ogledalu. Teško je vratiti se stvarnom svetu. Uspevali smo da prevaziđemo sve naše razlike dok smo bili u svom mehuru jer smo bih toliko obuzeti jedno drugim. Ali sad? Načas sam se vratila na dan venčanja, setila se svojih briga tog dana - braka na brzinu... Ne, ne smem tako da razmišljam. Znala sam da je Pedeset Nijansi kad sam se udala za njega. Samo moram da izdržim i pokušam da razgovaram s njim o tome.

Zaškiljila sam u svoj odraz. Bleda sam i sad još moram da se nosim s tom ženom.

Nosim sivu uzanu suknju i bluzu bez rukava. *Dobro!* Moja unutrašnja boginja izvadila je svoj kurvinski crveni lak za nokte. Otkopčala sam dva dugmeta na bluzi. Umila sam se pa se ponovo pažljivo našminkala. Stavila sam više maskare nego obično kao i više sjaja na usne. Sagla sam se i odlučno očetkala kosu od korena do krajeva. Kad sam se ispravila, kestenjasta griva mi se u talasima

obrušila na grudi. Vesto sam je prebacila iza ušiju i potražila salonke umesto ravnih cipela.

Kad sam ponovo ušla u dnevnu sobu, Kristijan je raširio nacрте po trpezarijskom stolu i pustio muziku. Ukopala sam se u mestu.

„Gospođo Grej”, rekao je srdačno pa me začuđeno pogledao.

„Šta je to?” pitala sam. Muzika je zapanjujuća.

„Foreov *Rekvijem*. Izgledaš drugačije”, rekao je odsutno.

„O, nisam ga nikad čula.”

„Veoma je umirujući, opuštajući”, primetio je i podigao obrvu.
„Jesi li radila nešto s kosom?”

„Očešljala sam se”, promrmljala sam. Poneli su me nezaboravni glasovi. Ostavio je nacрте na stolu i pošao prema meni, polako, u ritmu muzike.

„Hoćeš li da plešeš sa mnom?”

„Uz ovo? To je rekvijem”, zacičala sam zapanjeno.

„Jeste.” Privukao me je u zagrljaj, zagnjurio mi nos u kosu i zanjihao se. Miriše božanstveno.

O... nedostajao mi je. Obavila sam ruke oko njega i potisnula želju da zaplačem. *Zašto me toliko nerviraš?*

„Mrzim da se svađam s tobom”, prošaputao je.

„Pa, prestani da budeš takva guzica.”

Nasmejao se i opčinjavajući zvuk mu je odjeknuo grudima.
Čvršće me je stegao. „Guzica?”

„Dupe.”

„Više mi se sviđa *guzica*.”

„I trebalo bi. Odgovara ti.”

Nasmejao se i poljubio me u teme.

„Rekvijem?” promrmljala sam, pomalo zapanjeno što plešemo uz njega.

Slegnuo je ramenima. „To je samo divna kompozicija, Ana.”

Tejlor se neupadljivo nakašljao na vratima i Kristijan me je pustio.

„Gospođica Mateo je stigla”, rekao je.

O, *radosti!*

„Uvedi je”, rekao je Kristijan. Uhvatio me je za ruku kad je gospođica Džija Mateo ušla u sobu.

OSMO POGLAVLJE

Džija Mateo je privlačna žena - visoka, privlačna žena. Svoju kratku kosu, ofarbanu u plavo, savršeno stepenovanu i friziranu, nosi kao otmenu krunu. Obukla je svetlosivi komplet, i pantalone i uzani sako ističu joj bujne obline. Odeća joj izgleda skupo. U podnožju vrata joj blista usamljeni dijamant koji se slaže s dijamantskim mindušama. Dobro je negovana - od onih žena koje su odrasle s novcem i dobrim vaspitanjem, mada izgleda da je vaspitanje posustalo večeras - previše je raskopčala svetloplavu bluzu. Kao i ja. Pocrvenela sam.

„Kristijane, Ana.“ Široko se osmehnula i pokazala savršene bele zube pa pružila manikiranu ruku prvo Kristijanu, a onda i meni. Morala sam da pustim Kristijanovu ruku kako bih se rukovala s njom. Neznatno je niža od njega, ali nosi ogromne potpetice.

„Džija“, pozdravio ju je Kristijan učtivo. Ja sam se hladno osmehnula.

„Oboje izgledate sjajno posle medenog meseca“, rekla je opušteno i pogledala ga smeđim očima ispod dugih trepavica s maškarnom. Kristijan me je obrglio jednom rukom i privukao sebi.

„Divno smo se proveli, hvala.“ Usnama mi je okrznuo slepo-očnicu, iznenadivši me.

Vidiš... moj je. Iritantan je - čak izluđujući - ali je moj. Osmehnula sam se. *Trenutno te mnogo volim, Kristijane Greje.* Obavila sam mu ruku oko pojasa pa mu zavukla šaku u zadnji džep pantalona i uštinula mu dupe. Džija nam se slabašno osmehnula.

„Jeste li stigli da pogledate nacрте?“

„Jesmo“, promrmljala sam. Pogledala sam Kristijana, koji mi se osmehnuo i razgaljeno zajedljivo izvio obrvu. Zbog čega je razgaljen? Zbog moje reakcije na Džiju ili što sam ga štipnula?

„Ovuda, molim te“, rekao je Kristijan. „Nacrti su tamo.“ Pokazao je prema trpezarijskom stolu. Uhvatio me je za ruku i poveo prema njemu, a Džija je pošla za nama. Konačno sam se setila manira.

„Hoćeš li da popiješ nešto?“ pitala sam. „Čašu vina?“

„To bi bilo divno“, odgovorila je. „Belo suvo ako imate.“

Sranje! Sovinjon blan - to je suvo belo, zar ne? Nerado sam se odvojila od muža i pošla prema kuhinjskom delu. Čula sam šuštanje ajpada kad je Kristijan isključio muziku.

„Hoćeš li još vina, Kristijane?“ pitala sam.

„Hoću, hvala, malena“, rekao je pevljivo i osmehnuo mi se. Au, ume da bude tako divan u nekim trenucima, a tako iritantan u drugim.

Pridigla sam se da otvorim kredenac, svesna da me on posmatra. Utom me je obuzeo osećaj da Kristijan i ja izvodimo predstavu, da se igramo - ah ovog puta smo na istoj strani, udruženi protiv gospođice Mateo. Zna li on da je privlači i da ona to prilično očigledno pokazuje? Osetila sam navalu zadovoljstva kad sam shvatila da možda pokušava da me ohrabri. Ili možda samo ovoj ženi šalje jasnu i glasnu poruku da je zauzet.

Moj je. *Da, kučko - moj.* Moja unutrašnja boginja obukla je gladijatorski komplet i neumoljiva je. Osmehnula sam se u sebi, uzela čaše iz kredenca, izvadila otvorenu flašu vina iz frižidera i stavila sve na šank. Džija je nagnuta nad stolom, a Kristijan stoji pored nje i pokazuje joj nešto na nacrtu.

„Mislim da Ana ima primedbe u vezi sa staklenim zidom, ali u suštini smo zadovoljni tvojim zamislima.“

„O, drago mi je“, oduševila se Džija. Očigledno joj je laknulo. Čim je to rekla, brzo mu je, koketno, dotakla ruku. Kristijan se odmah ukočio, ali neznatno. Izgleda da nije ni primetila.

Ostavi ga na miru, ženo, dodavola. Ne voli kad ga dodiruju.

Nehajno se odmakao van njenog domašaja i okrenuo prema meni. „Ima žednih ovde“, rekao je.

„Stižem." *Stvarno* igra igru. Neprijatno mu je pored nje. Kako to nisam ranije primetila? Zato mi se ona ne sviđa. Kristijan je navikao na to kako žene reaguju na njega. Mnogo puta sam videla da se ne obazire na to. Ali dodirivanje je nešto drugo. Pa, gospođa Grej stiže u pomoć.

Brzo sam natočila vino, uzela sve tri čaše i požurila do svog viteza u nevolji. Pružila sam čašu Džiji i namerno stala između njih. Uljudno se osmehnula dok ju je prihvatala. Drugu sam pružila Kristijanu, koji ju je rado prihvatio s izrazom razgaljenosti i zahvalnosti.

„Nazdravlje", rekao je obema, ah gledao je mene. Džija i ja smo podigle čaše i ponovile zdravicu. Otpila sam dobrodošli gutljaj.

„Ana, imaš primedbe u vezi sa staklenim zidom?", upita Džija.

„Da. Sviđa mi se, nemoj me pogrešno razumeti. Ali nadala sam se da ćeš ga neupadljivije uklopiti u kuću. Na kraju krajeva, zaljubila sam se u kuću takvu kakva jeste i ne želim velike promene."

„Shvatam."

„Samo hoću da uređenje bude neupadljivije, znaš... usklađenije s prvobitnom kućom." Pogledala sam Kristijana, koji me zamišljeno posmatra.

„Bez većih prepravki?" promrmljao je.

„Tako je." Klimnula sam glavom da naglasim svoj stav.

„Sviđa ti se takva kakva jeste?"

„Većim delom. Uvek sam znala da joj je potrebno samo malo ljubavi i pažnje."

Kristijanu su oči srdačno zablistale.

Džija nas je pogledala i porumenela. „U redu", rekla je. „Mislim da shvatam šta hoćeš da kažeš, Ana. Kako bi bilo da zadržimo stakleni zid, ali da on gleda na veći trem koji se uklapa u mediteranski stil? Već imamo kamenu terasu. Možemo da stavimo stubove od istog kamena, široko postavljene kako vam ne bi kvarili vidik. Može da se doda stakleni krov ih od crepova kao na ostatku kuće. Tako biste dobili natkriven deo za obedovanje i sedenje."

Moram joj odati priznanje... dobra je.

„Ih, umesto trema, možemo da u staklena vrata umetnemo drvo u koji koju izaberete. To bi takođe bilo u skladu s mediteranskim duhom", nastavila je.

„Kao jarkoplavi saloni u južnoj Francuskoj“, promrmljala sam Kristijanu, koji me napregnuto posmatra. Otpio je gutljaj vina i slegnuo ramenima, veoma neobavezujuće. *Hmm*. Ne sviđa mu se ta ideja, ali nije me nadglasao niti učinio išta da se osetim glupo. Bože, ovaj čovek je pun suprotnosti. Setila sam se njegovih jučerašnjih reči: „*Hoću da kuća bude onakva kakvu ti želiš. Šta god želiš. Tvoja je.*“ On želi da budem srećna - srećna u svemu što radim. Znam to duboko u sebi. To je samo - zaustavila sam se. *Ne misli sad na našu raspravu.* Moja podsvest me je ošinula pogledom.

Džija posmatra Kristijana i čeka da on odluči. Gledam kako joj se ženice šire i usne namazane sjajem rastavljaju. Brzo je prešla jezikom preko gornje usne pre nego što je otpila gutljaj vina. Kad sam se okrenula prema Kristijanu, videla sam da i dalje gleda u mene - ne u nju. *To!* Porazgovaraću s gospođicom Mateo.

„Ana, šta bi ti želela?“ promrmljao je Kristijan, nedvosmisleno upućujući na mene.

„Sviđa mi se zamisao s tremom.“

„I meni.“

Ponovo sam pogledala Džiju. *Hej, gospođice, gledaj u mene, ne u njega. Ja odlučujem.* „Volela bih da vidim doradene nacрте s većim tremom i stubovima koji se slažu s kućom.“

Džija je nerado skrenula gladni pogled s mog muža i spustila ga na mene. Osmehnula se. Zar mish da neću primetiti?

„Naravno“, popustila je srdačno. „Ima li još primedaba?“

Osim što mi gutaš muža pogledom? „Kristijan bi da preradi deo s glavnom spavaćom sobom.“

Čulo se neupadljivo kašljanje s vrata. Svi smo se okrenuli prema Tejloru.

„Tejlore?“ upita Kristijan.

„Moram da razgovaram s vama o hitnoj stvari, gospodine Greje.“

Kristijan mi je stegao rame i obratio se Džiji: „Gospođa Grej odlučuje o ovom projektu. Ona ima odrešene ruke. Šta god poželi, to će dobiti. U potpunosti verujem njenom sudu. Veoma je promućurna.“ Glas mu se neznatno promenio. Čujem li to ponos i prikriveno upozorenje - upozorenje Džiji?

Veruje mom sudu? O, ovaj čovek me izluđuje. Moje rasuđivanje mu je dozvolilo da mi danas pregazi osećanja. Ogorčeno sam odmahнула glavom, ali drago mi je što je rekao gospođici izazovnoj i nažalost dobroj u svom poslu ko je glavni. Pomilovala sam njegovu šaku na svom ramenu.

„A sad me izvinite.“ Stisnuo mi je rame pre nego što je otišao s Tejlorom. Zapitala sam se šta se dešava.

„Dakle... glavna spavaća soba?“ upita Džija nervozno.

Pogledala sam je i sačekala da se uverim jesu li se Kristijan i Tejlor dovoljno udaljili da ne čuju. A onda sam skupila svu svoju unutrašnju snagu i činjenicu da sam veoma ozlovoljena poslednjih pet sati pa se obrušila na nju.

„Imaš razloga da budeš nervozna, Džija, zato što tvoj rad na ovom projektu visi o koncu. Ali sigurna sam da će sve biti u redu ako držiš ruke dalje od mog muža.“

Zinula je.

„U protivnom ćeš biti otpuštena. Jasno?“, naglasila sam svaku reč.

Brzo je zatreptala, potpuno zabezegnuta. Neverovatno joj je šta sam upravo rekla. *Meni je* neverovatno šta sam upravo rekla. Ali ne posustajem i ravnodušno je gledam u sve iskolačenije smeđe oči.

Nemoj posustati. Nemoj posustati. Pokupila sam taj izluđujući ravnodušni izraz od Kristijana, koji ume da bude ravnodušan kao niko drugi. Znam da je uređenje kuće Grejovih ugledan projekat za Džijinu arhitektonsku firmu - dika i ponos. Ne sme da izgubi ovaj posao. A trenutno me uopšte ne zanima što je Eliotova prijateljica.

„Ana... gospođo Grej... ja... žao mi je. Ja nikad...“ Pocrvenela je, ne znajući šta još da kaže.

„Dozvoli da ti objasnim. Ne zanimaš mog muža.“

„Naravno“, promrmljala je i sva krv joj se povukla iz lica.

„Kao što sam rekla, samo hoću da sve bude jasno.“

„Gospođo Grej, iskreno se izvinjavam ako ste pomislili... da sam...“ začutala je, ne znajući šta da kaže.

„Dobro je. Biće sve u redu ako se razumemo. A sad ću ti reći šta imam u vidu za glavni apartman, a onda bih volela da mi kažeš koje sve materijale nameravaš da koristiš. Kristijan i ja želimo da kuća bude ekološka i volela bih da on zna odakle sav materijal dolazi i od čega se tačno sastoji.“

„Na... naravno", promucala je, razrogačena i pomalo uplašena od mene. Ovo je prvi put da sam nekoga uplašila. Moja unutrašnja boginja trči po areni i maše pomahnitaloj gomili.

Džija je potapšala kosu da se uveri da je sve na mestu. Shvatila sam da je to nervozni tik.

„Glavna spavaća soba?" podstakla me je nervozno. Glas joj je zadihani šapat. Pošto sam u prednosti, osetila sam kako se opuštam prvi put otkako je Kristijan došao u moju kancelariju. Mogu to da uradim. Moja unutrašnja boginja nazdravila je svojoj unutrašnjoj kučki.

KRISTIJEAN NAM SE pridružio kad smo završile.

„Gotovo?" pitao je. Uhvatio me je oko pojasa i pogledao Džiju.

„Da, gospodine Greje." Džija se vedro osmehnula mada joj osmeh izgleda lomno. „Dostaviću vam izmenjene nacрте za dva dana."

„Odlično. Jesi li zadovoljna?" pitao me je otvoreno, srdačnog i ispitivačkog pogleda. Klimnula sam glavom i pocrvenela iz meni nerazumljivog razloga.

„Trebalo bi da krenem", rekla je Džija, ponovo previše vedro. Ovog puta se prvo rukovala sa mnom pa tek onda s Kristijanom.

„Vidimo se uskoro, Džija", promrmljala sam.

„Dobro, gospođo Grej. Gospodine Greje."

Tejlor se pojavio na pragu.

„Tejlor će te ispratiti." Glas mi je dovoljno glasan da me on čuje. Još jednom je potapšala kosu, okrenula se na visokim potpeticama i izašla iz velike sobe dok je Tejlor prati.

„Bila je приметно hladnija", приметio je Kristijan i ispitivački me pogledao.

„Stvarno? Nisam приметila." Slegnula sam ramenima, trudeći se da izgledam ravnodušno. „Šta je Tejlor hteo?" pitala sam delom iz znatiželje a delom zato što hoću da promenim temu.

Kristijan se namrštio, pustio me i počeo da mota nacрте sa stola. „Reč je o Hajdu."

„Šta je bilo?" prošaputala sam.

„Ništa zbog čega bi trebalo da brineš, Ana." Ostavio je nacрте i privukao me u zagrljaj. „Ispostavilo se da nedeljama nije bio u svom stanu, to je sve." Poljubio mi je kosu pa me pustio i završio rolanje.

„Išta si odlučila?", pitao me je. Znam da menja temu zato što ne želi da ga dalje ispitujem o Hajdu.

„Samo ono o čemu smo pričali. Mislim da joj se sviđaš", rekla sam tiho.

Otpuhnuo je. „Jesi li joj rekla nešto?" Pocrvenela sam. Otkud zna? Ne znajući šta da kažem, zagledala sam se u prste.

„Bili smo Kristijan i Ana kad je došla, a gospodin i gospođa Grej kad je otišla." Glas mu je zajedljiv.

„Možda mi se nešto omaklo", promrmljala sam. Podigla sam glavu i videla da me srdačno posmatra. Jedan trenutak je izgledao kao da mu je... drago. Zatim je skrenuo pogled, odmahnuo glavom i izraz mu se promenio.

„Samo reaguje na ovo lice." Zvuči pomalo ogorčeno, čak zgađeno.
O, *Pedeset, ne!*

„Šta?" Zbunio ga je moj smušen izraz. Uzbunjeno se razrogačio. „Nisi valjda ljubomorna?" pitao je užasnuto.

Pocrvenela sam i progutala knedlu pa se zagledala u isprepletane prste. *Jesam li?*

„Ana, ona je seksualna grabljivica. Uopšte nije moj tip. Kako možeš da budeš ljubomorna na nju? Na bilo koju ženu? Ne zanima me ništa u vezi s njom." Pilji u mene kao da mi je izrastao još jedan ud. Prošao je rukom kroz kosu. „Samo ti, Ana", rekao je tiho. „Uvek ćeš biti samo ti."

Au. Još jednom je ostavio nacрте, prišao mi i uhvatio mi bradu palcem i kažiprstom.

„Kako si mogla da pomisliš daje drugačije? Jesam h ti ikad dao ikakav nagoveštaj da bi ijedna druga mogla imalo da me zainteresuje?" Oči su mu usplamtele dok me gleda.

„Ne", prošaputala sam. „Šašava sam. Samo danas... ti..." Sva moja suprotstavljena osećanja ponovo su izbila. Kako da mu kažem koliko sam zbunjena? Smušena sam i iznervirana njegovim današnjim ponašanjem u mojoj kancelariji. U jednom trenutku želi da ostanem kod kuće, a u drugom mi poklanja kompaniju. Kako da ga pratim?

„Šta u vezi sa mnom?"

„0, Kristijane", zadrhtala mi je donja usna, „pokušavam da se naviknem na ovaj novi život koji nikad nisam zamišljala. Sve mi se daje na poslužavniku - posao, ti, moj predivni muž, koga nikad... nikad nisam mogla da sanjam da ću te voleti ovoliko, ovako snažno, ovako brzo, ovako... neizbrisivo." Duboko sam udahnula da se smirim kad je zinuo.

„Ali ti si kao brzi voz i ne želim da me požuruješ zato što će devojka u koju si se zaljubio biti pregažena. I šta će ostati? Samo šuplja ljuštura koja ide s jednog dobrotvornog događaja na drugi." Ponovo sam zastala, mučeći se da nađem prave reči kojima ću izraziti kako se osećam... „A sad hoćeš da budem direktorka kompanije, što mi nikad nije bilo ni nakraj pameti. Skaćem između svih tih ideja, mučim se. Hoćeš da ostanem kod kuće. Hoćeš da upravljam kompanijom. To me mnogo zbunjuje." Zaćutala sam zato što suze prete da grunu pa potisnula jecaj.

„Moraš me pustiti da sama odlučujem, rizikujem i grešim kako bih naučila. Moram da prohodam pre nego što potrčim, Kristijane, zar ne vidiš? Želim malo nezavisnosti. To je ono što moje prezime predstavlja." Eto, to sam htela da kažem celog popodneva.

„Osećaš se kao da te požurujem?" prošaputao je.

Klimnula sam glavom.

Zažmurio je, uzrujan. „Samo želim da ti pružim ceo svet, Ana, sve što poželiš. I da te sačuvam od sveta. Da znam da si bezbedna. Ah želim i da svi znaju da si moja. Prestravio sam se danas kad sam dobio tvoj mejl. Zašto mi nisi rekla za tvoje prezime?"

Pocrvenela sam. U pravu je.

„Pomislila sam na to dok smo bili na medenom mesecu i - pa, nisam htela da probušim mehur te sam zaboravila. Setila sam se tek sinoć. A onda Džek... znaš, skrenuo mi je pažnju. Žao mi je. Trebalo je da ti kažem ili razgovaram o tome s tobom, ali kao da nisam mogla da nađem pravi trenutak."

Uznemirava me njegov napregnuti pogled. Kao da pokušava da mi progura svoju volju kroz lobanju, ali nije rekao ništa.

„Zašto si se prestravio?"

„Samo ne želim da mi sklizneš kroz prste."

„Zaboga, ne idem nikuda. Kad ćeš to da utuviš u tu neverovatno tvrdu glavu? Volim te." Mahnula sam rukom kao što on ponekad čini kako bi naglasio nešto. „Više od... Draži od vida, sveta i slobode."*

Razrogačio se. „Ljubavlju ćerke?" Zajedljivo mi se osmehnuo.

„Ne." Nehotice sam se nasmejala. „To je jedini citat koji mi je pao na pamet."

„Ludi kralj Lir?"

„Dragi, dragi ludi kralj Lir." Pomilovala sam ga po licu i nagnuo se prema mom dodiru, zažmurivši. „Da li bi promenio prezime u Kristijan Stil da svi znaju kako mi pripadaš?"

Odmah je otvorio oči i pogledao me kao da sam upravo rekla da je Zemlja ravna. „Da ti pripadam?" promrmrljao je kao da isprobava reči na jeziku.

„Moj."

„Tvoj", ponovio je reči koje smo koliko juče izgovorili u igraonici. „Bih. Ako ti to toliko znači."

Au.

„Zar to tebi toliko znači?"

„Da." Nedvosmislen je.

„U redu." Učiniću to za njega. Daću mu uverenje koje mu je potrebno.

„Mislio sam da si već pristala na to."

„Jesam, ali zadovoljnija sam svojom odlukom sad kad smo razgovarali o tome."

„O", promrsio je iznenađeno. A onda se osmehnuo onim dečaćkim osmehom koji mi oduzima dah. Uhvatio me je oko pojasa i zavrteo. Ciknula sam i zakikotala se. Ne znam je li samo srećan, je l' mu laknulo ih... šta?

„Gospođo Grej, znaš li šta mi to znači?"

„Sad znam."

Nagnuo se i poljubio me, gurnuvši mi prste u kosu kako bi me držao nepomičnu.

* *Kralj Lir* Viljema Šekspira, *Kultura*, Beograd, 1963, preveli Živojin Simić i Sima Pandurović. (Prim. prev.)

„To znači na mrtvo ime" promrmrljao mi je uz usne i prešao nosom po mom.

„Misliš?" Odmakla sam se da ga pogledam.

„Dato je izvesno obećanje. Izneta je ponuda i dogovor je zaključen" prošaputao je. Oči mu sijaju zločestim ushićenjem.

„Ovaj..." I dalje sam vrtoglava dok pokušavam da pratim njegova raspoloženja.

„Povlačiš se?" pitao je nesigurno i licem mu je prešao zamišljen izraz. „Imam ideju", dodao je.

O, *kakva je to nastrana jebada?*

„Trebalo bi da se pobrinemo za nešto zaista važno", nastavio je, odjednom sav ozbiljan. „Da, gospodo Grej. Za nešto izuzetno važno."

Stani malo - on mi se smeje.

„Šta?" prodahtala sam.

„Trebalo bi da mi skратиš kosu. Izgleda da je preduga i ne dopada se mojoj ženi."

„Ne mogu da te šišam!"

„Možeš." Osmehnuo se i zavrteo glavom tako da mu je preduga kosa pokrila oči.

„Pa, ako gospođa Džouns ima šerpu." Zakikotala sam se.

Nasmejao se. „U redu, jasno mi je. Zvaću Franka da mi je skрати."

Ne! Franko radi za kučku nad kučkama! Možda mogu da mu skratim kosu. Na kraju krajeva, šišala sam Reja godinama i nikad se nije žalio.

„Dodi." Uhvatila sam ga za ruku. Razrogačio se. Odvela sam ga u kupatilo pa mu pustila ruku i uzela belu drvenu stolicu iz ugla. Spustila sam je ispred umivaonika. Kristijan me posmatra sa slabo prikrivenom razgaljenošću. Zadenuo je palčeve u gajke za kaiš na pantalonama, ali oči su mu usplamtele.

„Sedi." Pokazala sam na stolicu, pokušavajući da zadržim vlast nad situacijom.

„Hoćeš da mi opereš kosu?"

Klimnula sam glavom. Iznenadeno je podigao obrvu i načas sam pomislila da će odustati. „Važi." Polako je otkopčao dugmad na košulji, počevši s gornjim. Gipki, vesti prsti klizili su s jednog dugmeta na drugo dok se košulja nije rastvorila.

Au... Moja unutrašnja boginja je prestala da pravi slavljeničke krugove po areni.

Kristijan je ispružio ruku pokretom koji poručuje da mu skinem manšetu pa izvio usne na njemu svojstven izazivački, seksi način.

O, *manšete*. Uzela sam ponuđenu ruku i skinula prvu - disk od platine s njegovim inicijalima izgraviranim jednostavnim, pisanim slovima - pa onda i drugu. Pogledala sam ga. Razveseljeni izraz je nestao i smenio gaje uzbudljiviji... mnogo uzbudljiviji. Podigla sam ruke, smakla mu košulju s ramena i pustila je da padne na pod.

„Spreman?“, prošaputala sam.

„Za sve što želiš, Ana.“

Pogled mi je pao s njegovih očiju na usne. Rastvorene su kako bi mogao dublje da udiše. Izvajane, upisane, šta god, tek usne su mu divne i zna tačno šta da radi s njima. Sagla sam se da ga poljubim.

„Ne“, rekao je i stavio mi ruke na ramena. „Nemoj. Ako to uradiš, nikad me nećeš ošišati.“

Oh!

„Želim to“ nastavio je. Iz samo njemu znanog razloga, oči su mu okrugle i pune snažnih osećanja. Razoružava me.

„Zašto?“ prošaputala sam.

Delić sekunde je zurio u mene i još više se razrogačio. „Zato što ću se osećati kao da paziš na mene.“

Srce samo što mi nije stalo. O, *Kristijane... moj Pedeset*. Pre nego što sam shvatila šta radim, zagrlila sam ga i poljubila mu grudi pa naslonila obraz na guste malje.

„Ana. Moja Ana“, prošaputao je. Obavio me je rukama. Stojimo nepomično i grlimo se u kupatilu. O, kako volim da budem u njegovom zagrljaju. Iako je zapovednička, megalomanska guzica, on je *moja* zapovednička, megalomanska guzica kojoj je potrebna doživotna doza ljubavi i pažnje. Odmakla sam se, ne puštajući ga.

„Stvarno želiš da to uradim?“

Klimnuo je glavom i stidljivo se osmehnuo. Uzvratila sam mu osmeh i izvukla se iz njegovog zagrljaja.

„Onda sedi“, ponovila sam.

Poslušno je seo s leđima okrenutim umivaoniku. Izula sam se i šutnula cipele prema njegovoj izgužvanoj košulji. Uzela sam njegov Šanelov šampon iz tuš-kabine. Kupili smo ga u Francuskoj.

„Želi li gospodin ovo?“ Podigla sam šampon obema rukama kao da ga prodajem. „Ručno dostavljeno s juga Francuske. Sviđa mi se kako miriše... miriše na tebe“, dodala sam šapatom, odbacivši ulogu televizijskog prodavca.

„Da, hvala.“ Osmehnuo se.

Uzela sam peškirić s grejača za peškire. Gospođa Džouns svakako zna kako da ostanu izuzetno mekani.

„Nagni se“, naložila sam i poslušao je. Prebacila sam mu peškirić oko ramena, odvrnula slavine i napunila umivaonik toplom vodom.

„Sad se nagni unazad.“ O, sviđa mi se da vodim glavnu reč. Kristijan se zavalio, ali previsok je. Pomerio je stolicu napred pa je nagnuo tako da se vrh naslonio na umivaonik. Savršena razdaljina. Zabacio je glavu i odvažno me pogledao. Osmehnula sam se. Uzela sam jednu čašu s toaletnog stola, zagnjurila je u vodu pa mu je izlila na glavu da mu pokvasim kosu. Ponovila sam, nagnuvši se nad njim.

„Tako lepo mirišeš, gospođo Grej“, promrmljao je i zažmurio.

Slobodno sam ga gledala dok sam mu temeljno kvasila kosu. *Bokte.* Hoće li mi to ikad dosaditi? Duge tamne trepavice raširene po obrazu, neznatno rastvorene usne obrazuju sitni, tamni oblik dijamanta dok polako udiše... Hmm... kako bih uvukla jezik...

Isprskala sam ga po očima. *Sranje!* „Izvini!“

Nasmejao se i krajem peškira obrisao vodu s očiju.

„Hej, znam da sam guzica, ali nemoj da me udaviš.“

Nasmejala sam se pa se nagla i poljubila mu čelo. „Ne izazivaj me.“

Obavio mi je ruke oko glave i pomerio se kako bi usnama zarobio moje. Brzo me je poljubio i ispustio tih, zadovoljan zvuk iz grla. Taj zvuk je dozvao mišiće duboko u mom stomaku. Veoma je zavodljiv. Pustio me je i poslušno se zavalio, gledajući me s iščekivanjem. Načas je izgledao veoma ranjivo, nalik detetu. Srce mi se steglo.

Istisla sam malo šampona na dlan i utrljala mu ga na glavu, počevši od slepoočnica i napredujući prema vrhu glave pa sa strane, ritmično kružeći prstima. Zažmurio je i ponovo ispustio onaj pevajući zvuk.

„To je lepo“, rekao je posle jednog trenutka i opustio se pod mojim odlučnim dodirom.

„Jeste." Ponovo sam mu poljubila čelo.

„Sviđa mi se kad mi noktima češkaš glavu." I dalje žmuri, ali ima izraz blaženog zadovoljstva - svi tragovi ranjivosti su iščileli. Raspoloženje mu se potpuno promenilo i drago mi je što sam zaslužna za to.

„Glavu gore", naložila sam. Poslušao je. Hmm, mogla bih da se naviknem na ovo. Natrljala sam mu potiljak, češkajući ga noktima.

„Vrati se."

Naslonio se i čašom sam mu isprala penu. Ovog puta sam uspela da ga ne isprskam.

„Još jednom?" pitala sam.

„Molim te." Otvorio je oči i prikovao me spokojnim pogledom. Osmehnula sam mu se.

„Odmah, gospodine Greje."

Okrenula sam se prema umivaoniku koji on najčešće koristi i napunila ga mlakom vodom.

„Za ispiranje", rekla sam kad me je ispitivački pogledao.

Ponovo sam mu utrljala šampon, slušajući njegovo duboko ravnomerno disanje. Nasapunala sam ga i zastala da se divim njegovom lepom licu. Ne mogu da odolim. Nežno sam ga pomilovala po obrazu. Otvorio je oči i gotovo pospano me pogledao kroz duge trepavice. Nagla sam se i spustila mu nežan, smeran poljubac na usne. Osmehnuo se, zažmurio i neizmerno spokojno izdahnuo.

Ko bi rekao da će biti toliko opušten posle naše današnje rasprave? Bez seksa? Nagla sam se preko njega.

„Hmm", promrmljao je s odobravanjem kad sam mu grudima očešala lice. Odolela sam nagonu da se promeškoljim i izvukla zapušač kako bi sapunica otekla. Pomerio je ruke s mojih kukova na zadnjicu.

„Ne hvataj pomoćnicu", rekla sam, glumeći neodobravanje.

„Ne zaboravi da sam gluv", odgovorio je. Žmureći, spustio mi je ruke niz zadnjicu i počeo da mi podiže suknju. Tresnula sam ga po ruci. Uživam u tome da mu glumim frizerku. Osmehnuo se, široko i dečaćki, kao da me je uhvatio da radim nešto zabranjeno zbog čega je potajno ponosan.

Ponovo sam uzela čašu, ah ovog puta sam koristila vodu iz drugog umivaonika da mu pažljivo isperem sav šampon. Nastavljam

da se naginjem nad njim, a on mi drži ruke na zadnjici, prelazeći prstima napred-nazad, gore-dole, napred-nazad... hmm. Uzvrpoljila sam se. Zarezao je duboko iz grla.

„Eto. Isprano.“

„Dobro“, odgovorio je. Čvršće mi je stegao guzu i odjednom se uspravio. Voda iz mokre kose kaplje svuda po njemu. Povukao me je na krilo i pomerio ruke s moje zadnjice na potiljak pa na bradu, držeći me u mestu. Iznenadeno sam ciknula. Usne mu se spustiše na moje, vruć i krut jezik obre mi se u ustima. Uхватила sam ga za mokru kosu, kapi vode klize mi niz ruke. Kako se poljubac rasplamsavao, lice mi se kvasilo od njegove kose. Pomerio je ruku s moje brade na gornje dugme bluze.

„Dosta doterivanja. Želim da te izjebem na mrtvo ime. Možemo to da uradimo ovde ih u spavaćoj sobi. Ti odluči.“

Oči mu plamte, vrele i pune obećanja. Voda mu kaplje s kose na oboje. Usta su mi se osušila.

„Šta će biti, Anastazija?“, pitao je, držeći me u krilu.

„Mokar si“, odgovorila sam.

Naglo je sagnuo glavu i prešao mi mokrom kosom po bluzi. Zacičala sam i pokušala da se otrgnem. Čvršće me je stegao.

„0, ne, nećeš, malena.“ Podigao je glavu i žudno se osmehnuo. Postala sam mis mokre majice 2011. Bluzi mi je skvašena i potpuno providna. Mokra sam... svugde.

„Sviđa mi se pogled“, promrmljao je i nagnuo se da mi nosom napravi krug oko jedne mokre bradavice. Uzvrpoljila sam se.

„Odgovori mi, Ana. Ovde ili u spavaćoj sobi?“

„Ovde“, prošaputala sam mahnitito. Dođavola sa šišanjem - kasnije ću. Usne su mu se polako izvile u senzualni osmeh pun bludnih obećanja.

„Dobar izbor, gospođo Grej“, prodahtao mi je uz usne. Pustio mi je bradu i spustio mi ruku na koleno. Zatim je počeo da mi zadiže suknju, lebdeći mi nad kožom, golicajući me. Spustio mi je nežne poljupce od resice uva niz liniju brade.

„O, šta da radim s tobom?“ prošaputao je. Zaustavio je prste na kraju svojih čarapa. „Sviđaju mi se“, rekao, podvukao prst ispod čarape i pomilovao mi unutrašnji deo butine. Oštro sam udahnula i još jednom mu se promeškolljila u krilu.

Zastenjao je duboko iz grla. „Hoću da budeš mirna ako ću da te jebem na mrtvo ime.“

„Nateraj me“, izazvala sam ga tiho i zadihano.

Kristijan je oštro udahnuo. Zaškiljio je i uputio mi uzavreo pogled ispod polusklopljenih kapaka.

„O, gospodo Grej. Treba samo da kažeš.“ Pomerio je ruku s mojih čarapa do gaćica. „Hajde da ti skinemo ovo.“ Nežno mi je povukao gaćice i pomerila sam se da mu olakšam. Dah mu šištavo izlazi kroz zube.

„Budi mirna.“

„Pomažem ti.“ Napućila sam se. Blago mi je zubima uhvatio donju usnu.

„Mirna“, zareza. Spustio mi je gaćice niz noge i svukao ih. Zadi-gao mi je suknju sve do kukova, uhvatio me oko pojasa i podigao. Jednom rukom i dalje drži moje gaćice.

„Sedi. Zajaši me“, naložio je, gledajući me napregnuto u oči. Zajahala sam ga i izazovno ga pogledala. *Samo napred, Pedeset!*

„Gospodo Grej“, upozorio me je. „Jel' me to podstičeš?“

„Da. I šta ćeš sad?“

Oči mu blesnuše bludnim ushićenjem zbog mog izazova. Ose-tila sam njegovu erekciju ispod sebe. „Spoji ruke iza leđa.“

Oh! Poslušala sam ga i vesto mi je gaćicama vezao članke.

„Moje gaćice? Gospodine Greje, nemaš nimalo srama“, ukorila sam ga.

„Ne kad je reč o tebi, gospodo Grej, ali to već znaš.“ Pogled mu je napregnut i uzbudljiv. Uhvatio me je oko pojasa i pomerio me niže na krilu. Voda mu i dalje kaplje niz vrat i po grudima. Želim da se nagnem i oližem kapi, ali teško je pošto sam sputana.

Kristijan mi je pomilovao butine pa mi spustio ruke do kolena. Nežno ih je još više razmakao pa raširio noge kako bi me zadržao u tom položaju. A onda se posvetio dugmadi na mojoj bluzi.

„Mislim da nam ovo neće trebati“, rekao je. Počeo je da mi otkopčava prilepljenu mokru bluzu, ne skrećući pogled s mog. Oči su mu sve više tamnele kako se neužurbano bližio kraju zadatka. Puls mi se ubrzao i disanje postalo plitko. Neverovatno je - jedva da me je dotakao, a osećam se ovako - vrelo, uzbuđeno... spremno. Dođe mi da se vrpoljim. Ostavio mi je vlažnu bluzu raširenu i

pomilovao mi lice prstima obe ruke, palcem mi prelazeći po donjoj usni. Odjednom mi je gurnuo palac u usta.

„Sisaj“, naredio je šapatom, naglasivši slova S. Obujmila sam mu palac usnama i zasisala. O... sviđa mi se ova igra. Dobrog je ukusa. Šta bih još volela da sisam? Mišići u stomaku su mi se stegh pri toj pomisli. Rastavio je usne kad sam ga očešala zubima i gricnula mu meku jagodicu.

Zaječao je, polako izvukao vlažni palac iz mojih usta pa mi ga spustio niz bradu, vrat i grudi. Zakačio ga je za korpu mog brusa i povukao je nadole, oslobodivši mi dojku.

Kristijan ne odvaja pogled od mog. Posmatra svaku reakciju koju izaziva dodirrom, a ja gledam njega. Uzbudljivo je. Veoma žestoko. Posesivno. Sviđa mi se. Ponovio je sve drugom rukom. Sad su mi obe dojke slobodne. Nežno ih je obujmio pa počeo da prelazi palčevima preko bradavica. Polako je kružio oko njih, nadraživao ih i mučio tako da su se ukrutile i izdužile pod njegovim veštim dodirrom. Pokušala sam, zaista sam pokušala da se ne pomeram, ali bradavice su mi na vrućoj liniji s međunožjem pa sam zaječala, zabacila glavu, zažmurila i prepustila se slatkome, slatkome mučenju.

„Pst.“ Kristijanov umirujući glas se ne slaže sa zadirkujućim, ujednačenim tempom njegovih zločestih prstiju. Pustio mi je jednu dojku i uhvatio me za potiljak. Nagnuo se, usnama mi obujmio zapostavljenu bradavicu i snažno zasisao. Njegova mokra kosa me golica. Istovremeno je prestao da mi palcem prelazi po drugoj izduženoj bradavici - uhvatio ju je između palca i kažiprsta pa je nežno povukao i iskrenuo.

„Ah! Kristijane!“ zaječala sam i propela mu se u krilu. Ali on ne prestaje. Nastavlja polako, mučno zadirkivanje. Telo mi gori kako zadovoljstvo poprima mračnu nijansu.

„Kristijane, molim te“, zacvilela sam.

„Hmm“, zabrundao je tiho iz grudi. „Želim da svršiš ovako.“ Bradavica je dobila kratak predah dok mi je recima milovao kožu. Kao da se obratio mračnom delu duboko u mom umu koji samo on poznaje. Kad je nastavio, zubima ovog puta, uživanje je postalo gotovo nepodnošljivo. Glasno sam zaječala i uzvrpoljila se na njegovom krilu, pokušavajući da se protrljam o njegovu erekciju. Bezuspešno

napinjem ruke sputane gaćicama, gorim od želje da ga dodirnem, ali izgubljena sam - izgubljena u ovom izdajničkom nadražaju.

„Molim te“, prošaputala sam molećivo. Zadovoljstvo mi je prostrujalo telom, od vrata pa sve do nogu, do nožnih prstiju, stežući sve za sobom.

„Imaš prelepe grudi, Ana.“ Prostenjao je. „Jebaću ih jednog dana.“

Šta to znači, dođavola? Otvorila sam oči i pogledala ga dok mi je sisao bradavicu. Koža mi peva pod njegovim dodirom. Više ne osećam svoju mokru bluzu, njegovu mokru kosu... ništa osim plamena. A gori divno vrelo, nisko, duboko u meni. Sve misli su iščilele kad mi se telo ukrutilo i zgrčilo... spremno, posežući... žudeći za oslobođenjem. On ne prestaje - zadirkuje, vuče, izluduje me. Želim... želim...

„Pusti se“, prodahtao je. I pustila sam se, glasno. Telo mi se grči od orgazma. Prestao je sa slatkim mučenjem i privio me uz sebe dok mi se telo kovitlalo nadole posle vrhunca. Zurio je u mene kad sam otvorila oči, glave naslonjene na njegove grudi.

„Bože, ne da volim da te gledam dok svršavaš, Ana.“ Glas mu je ispunjen divljenjem.

„To je bilo...“ Izgubila sam moć govora.

„Znam.“ Nagnuo se i poljubio me, i dalje me držeći za potiljak kako bi mi nakrivio glavu. Poljubio me je duboko - s ljubavlju, s poštovanjem.

Izgubila sam se u njegovom dodiru.

Odmakao se da udahne. Oči su mu boje tropske oluje.

„Sad ću te jebati, žestoko“, promrmljao je.

Bokte. Uhvatio me je oko pojasa, pomerio me s butina do ivice kolena i desnom rukom posegnuo za dugmetom plavih pantalona. Prstima leve ruke mi je prelazio po butinama i svaki put se zaustavljao na ivici čarapa. Napregnuto me posmatra. Okrenuti smo jedno prema drugome, a ja sam bespomoćna, sputana brusom i gaćicama. Ovo mora da je najprisniji trenutak među nama - sedim mu u krilu i zurim u prelepe sive oči. Zbog toga se osećam razuzdano, ali i povezano s njim - nisam posramljena ni stidljiva. Ovo je Kristijan, moj muž, moj ljubavnik, moj zapovednički megaloman,

moj Pedeset - ljubav mog života. Otkopčao je šlic i usta su mi se osušila kad mu je ud iskočio.

Zadirkujući se osmehnuo. „Sviđa ti se?“ prošaputao je.

„Hmm“, promrmljala sam s odobravanjem. Obujmio ga je šakom pa počeo da je pomera gore-dole... *Au*. Pogledala sam ga kroz trepavice. Jebote, tako je seksi.

„Grickaš usnu, gospođo Grej.“

„Zato što sam gladna.“

„Gladna?“ Iznenađeno je zinuo i neznatno se razrogačio.

„Hmm...“ Složila sam se i olizala usne.

Tajanstveno mi se osmehnuo i ujeo za donju usnu dok se gladio. Zašto me toliko uzbuđuje prizor mog muža dok se zadovoljava?

„Shvatam. Trebalo je da lepo večeraš.“ Ton mu je istovremeno podrugljiv i strog. „Ali možda mogu da ti izađem u susret.“ Stavio mi je ruke oko pojasa. „Ustani“, rekao je nežno. Znam šta će da uradi. Noge su prestale da mi drhte kad sam ustala.

„Klekni.“

Poslušala sam ga i klekla na hladne pločice. Kristijan je skliznuo napred na stolici.

„Poljubi me“, promrsio je, držeći ud. Pogledala sam ga. Prešao je jezikom preko gornjih zuba. Uzbudljivo je, veoma uzbudljivo, videti njegovu želju, njegovu ogoljenu želju za mnom i mojim ustima. Nagla sam se, gledajući ga u oči, i poljubila mu glavić. Videla sam kako je oštro udahnuo i stegao zube. Obuhvatio mi je glavu i prešla sam jezikom preko glavića, olizavši kapljicu rose s njega. Hmm... dobrog je ukusa. Otvorio je usta još više i zastenjao, a ja sam se bacila na njega, uvukla ga u usta i jako zasisala.

„Ah...“ Dah mu šuštao izlazi kroz zube. Isturio je kukove kako bi mi dublje prodro u usta. Ali ne prestajem. Povukla sam usne preko zuba, malo ga pogurala a onda uvukla u usta. Uhvatio mi je glavu obema rukama, uronio mi prste u kosu i počeo polako da mi ulazi u usta i izlazi iz njih. Disanje mu je brže, isprekidano. Zapalacala sam jezikom oko vrha i ponovo ga pogurala u savršenoj usklađenosti s njegovim pokretima.

„Bože, Ana.“ Uzdahnuo je i čvrsto zažmurio. Izgubljen je i opojan - tako reaguje na mene. Na *mene*. Veoma polako sam povukla usne da mi vidi samo zube.

„Ah!“ Kristijan se ukočio. Nagnuo se, zgrabio me i povukao sebi u krilo.

„Dosta!“ zarežao je. Posegnuo je iza mene i cimnuo gaćice da mi oslobodi ruke. Promrdala sam članke i kroz trepavice pogledala u usplamtele oči koje zure u mene s ljubavlju, žudnjom i željom. Utom sam shvatila da ja njega hoću da izjebem na mrtvo ime. Mnogo ga želim. Želim da gledam kako se raspada ispod mene. Uхватила sam ga za ud i nameстила se iznad njega. Stavila sam mu drugu ruku na rame i spustila se, veoma nežno i polako. Ispustio je grleni, divlji zvuk i svukao mi bluzu, pustivši je da padne na pod. Uхватио me je za kukove.

„Mirna“, zagraktao je, zarivši mi prste u meso. „Molim te, pusti me da uživam u ovome. Da uživam u tebi.“

Zaustavila sam se. *Au...* tako je dobro osećati ga u sebi. Pomilovao me je po licu, očiju razrogačenih i mahnitih, usana rastavljenih. Trgao se ispod mene i zaječala sam, zažmurivši.

„Ovo mi je omiljeno mesto“, prošaputao je. „U tebi. U mojoj ženi.“

O, jebote, Kristijane. Ne mogu da se uzdržavam. Zavukla sam mu prste u mokru kosu, usnama potražila njegove i počela da se pomeram. Gore-dole na nožnim prstima, uživajući u njemu, uživajući u sebi. Glasno je zaječao. Ruke su mu se našle u mojoj kosi i na mojim leđima. Jezik mu je gladno prodro u moja usta, uzimajući ono što mu rado dajem. Posle današnjih svađa, posle moje ljutnje na njega - i dalje imamo ovo. Uvek ćemo ovo imati. Toliko ga volim da me to poražava. Uхватио me je za zadnjicu i kontroliše me, pomera me gore-dole, iznova i iznova, u svom ritmu - svom uzbudljivom, glatkom ritmu.

„Ah“, bespomoćno sam mu zaječala u usta kad sam zalebdela.

„Da. Da, Ana“, prosiktao je. Obasula sam mu lice, bradu i vrat, poljupcima. „Malena“, zadahtao je i ponovo mi zarobio usne.

„O, Kristijane, volim te. Uvek ću te voleti.“ Zadihana sam, ali želim da zna, želim da bude siguran u mene posle naših današnjih sukoba volje.

Glasno je zaječao i čvrsto me zagrlio. Svršio je uz žalostan jecaj. To je dovoljno - dovoljno da me još jednom gurne preko ivice.

Oubjmila sam mu glavu i pustila se, svršavajući oko njega dok su mi suze navirale od velike ljubavi.

„HEJ”, PROŠAPUTAO JE, zabacio mi glavu i zabrinuto me pogledao. „Zašto plačeš? Jesam li te povredio?”

„Ne”, odgovorila sam ohrabrujuće. Sklonio mi je kosu s lica, palcem obrisao zalutalu suzu i nežno mi poljubio usne. Još je u meni. Pomerio se i lecnula sam se kad se izvukao.

„Šta je bilo, Ana? Reci mi.”

Šmrknula sam. „Samo... samo sam nekad poražena time koliko te volim”, prošaputala sam.

Posle delića sekunde, osmehnuo se onim posebnim stidljivim osmejkom - koji čuva samo za mene, bar tako mislim. „I ti tako utičeš na mene”, prošaputao je i ponovo me poljubio. Osmehnula sam se. Moja sreća se rasplela i lenjo protegla u meni.

„Stvarno?”

Podrugnuo se. „Znaš da je tako.”

„Nekad znam. Ne stalno.”

„Isto važi i za tebe, gospođo Grej.”

Osmehnula sam se i zasula mu grudi poljupcima lakim poput pera. Zagnjurila sam mu nos u malje. Kristijan me pomilova po glavi i spusti mi šaku niz leđa. Otkopčao mi je brus i povukao mi bretelu niz ruku. Pomerila sam se da mi je povuče i niz drugu. Pustio je da mi brus padne na pod.

„Hmm. Koža na koži”, promrmljao je s odobravanjem i ponovo me zagrlio. Poljubio mi je rame i prešao mi nosom do uva. „Božanstveno mirišeš, gospođo Grej.”

„Kao i ti, gospodine Greje.” Ponovo sam mu zagnjurila nos u malje i udahнула njegov miris pomešan s opojnom aromom seksa. Mogla bih zauvek da ostanem u njegovim rukama, zadovoljena i srećna. Upravo mi je to potrebno posle povratka na posao, svadanja i razmene udaraca s onom kućkom. Želim da budem ovde i, uprkos njegovoj zaludenosti kontrolom, ovde pripadam. Kristijan mi je zagnjurio nos u kosu i duboko udahnuo. Zadovoljno sam uzdahнула i osetila kako se osmehuje. Sedimo zagrljeni i ne progovaramo.

Napokon se stvarnost prikrala.

„Kasno je“, rekao je dok mi je milovao leđa.

„I dalje treba da te ošišam.“

Nasmejao se. „Svakako je tako, gospođo Grej. Imaš li snage da završiš započeto?“

„Za tebe, gospodine Greje, sve.“ Ponovo sam mu poljubila grudi i nerado ustala.

„Ne idi.“ Uhvatio me je za kukove i okrenuo. Ispravio mi je suknju pa je otkopčao i pustio da padne na pod. Pružio mi je ruku. Uzela sam je i iskoračila iz suknje. Ostala sam samo u čarapama i halteru.

„Veoma si lep prizor, gospođo Grej.“ Zavalió se u stolici i prekrstio ruke dok me je pomno i iskreno procenjivao.

Ispružila sam ruke i obrnula se.

„Bože, ja sam pravi srećković“, rekao je zadivljeno.

„Jesi.“

Osmehnulo se. „Obuci svoju košulju ako hoćeš da me šišaš. Takva ćeš mi odvracati pažnju i nikad nećemo otići u krevet.“

Uzvratila sam mu osmeh. Znajući da prati svaki moj pokret, otplesala sam do mesta gde je ostavio moje cipele i svoju košulju. Polako sam se sagla, podigla košulju, onjušila je - *hmm* - pa je obukla.

Kristijanu se oči zaokrugliše. Zakopčao je šlic i napregnuto me pratio pogledom.

„To je bila odhćna predstava, gospođo Grej.“

„Imamo h makaze?“ pitala sam nedužno i zatrepkala.

„U mojoj radnoj sobi“, zagraktao je.

„Idem da ih pronađem.“ Ušla sam u spavaću sobu i uzela svoj češalj sa toaletnog stola pre nego što sam pošla u radnu sobu. Kad sam izašla u glavni hodnik, primetila sam da su vrata Tejlorove kancelarije otvorena. Gospođa Džouns stoji odmah iza njih. Uko-pala sam se u mestu.

Tejlor joj prelazi prstima po licu i ljupko joj se osmehuje. A onda se nagnuo da je poljubi.

Jebo! Tejlor i gospođa Džouns? Zinula sam zapanjeno - hoću reći, mislila sam... pa, pomalo sam sumnjala. Ali očigledno je da su zajedno! Pocrvenela sam, osetivši se kao voajer, pa se naterala da se pokrenem. Potrčala sam kroz dnevni boravak i ušla u Kristijanovu

radnu sobu. Uključila sam svetio i prišla radnom stolu. Tejlor i gospođa Džouns... Opa! Vrti mi se u glavi. Uvek sam mislila da je ona starija od Tejlora. O, moram to da prihvatim. Otvorila sam gornju fioku i ono što sam videla odmah mi je skrenulo pažnju. *Kristijan ima pištolj!*

Pištolj. *Jebote!* Nisam imala predstavu da Kristijan ima pištolj. Izvadila sam ga, povukla zatvarač i pogledala cilindar. Pun je, ali lagan... previše lagan. Mora da je od vlakana ugljenika. Šta li će Kristijanu pištolj? Pobogu, nadam se da ume da ga koristi. Glavom su mi brzo prošla Rejova uporna upozorenja o pištoljima. Nikad nije zaboravio vojnu obuku. *Mogu da te ubiju, Ana. Moraš da znaš šta radiš kad rukuješ vatrenim oružjem.* Vratila sam pištolj na mesto i našla makaze. Brzo sam ih uzela i požurila natrag do Kristijana dok mi je brujalo u glavi. Tejlor i gospođa Džouns... pištolj...

Naletela sam na Tejlora na ulazu u veliku sobu.

„Gospođo Grej, izvinite.“ Pocrveneo je kad je video kako sam obučena.

„Ovaj, Tejlоре, čao... ovaj. Šišam Kristijana!“ bubnula sam posramljeno. Tejloru je neprijatno koliko i meni. Zaustio je da kaže nešto pa brzo zatvorio usta i stao u stranu.

„Posle vas, gospođo“, rekao je zvanično. Mislim da sam iste boje kao moj stari audi, specijalni model za potčinjene. Baš sam se izblamirala.

„Hvala“, promrmljala sam i požurila hodnikom. *Sranje!* Hoću li se ikad navići na to da nismo sami? Zadihano sam uletela u kupatilo.

„Šta je bilo?“ Kristijan stoji ispred ogledala i drži moje cipele. Sva moja razbacana odeća sad je uredno poslagana pored umivaonika.

„Upravo sam naletela na Tejlora.“

„O.“ Namrštio se. „Tako odevena?“

O, *sranje!* „Nije on kriv.“

Još više se namrštio. „Nije. Ali ipak.“

„Obučena sam.“

„Jedva.“

„Ne znam ko se više postideo, on ili ja.“ Pokušala sam da mu odvratim pažnju. „Znaš li da su on i Gejl... pa, zajedno?“

Nasmejao se. „Naravno da znam.“

„I nisi mi rekao?“

„Mislio sam da i ti znaš.“

„Nisam znala.“

„Ana, oni su odrasli ljudi. Žive pod istim krovom. Oboje su slobodni. Oboje su privlačni.“

Pocrvenela sam, osetivši se budalasto što nisam primetila.

„Pa, kad tako postaviš... Samo sam mislila da je Gejl starija od Tejlora.“

„Jeste, ali ne mnogo.“ Zbunjeno me je pogledao. „Neki muškarci vole starije žene...“ Naglo je začutao i razrogačio se.

Namrštila sam se. „Znam to“, odbrusila sam.

Kristijan izgleda pokunjeno. Osmehnuo mi se s naklonošću. To! Uspela sam da mu skrenem pažnju! Moja podsvest prevrnu očima - ali po koju cenu? Sad neimenovana gospoda Robinson lebdi nad nama.

„To me podseti“, rekao je vedro.

„Šta?“ promrmljala sam nestrpljivo. Podigla sam stolicu i okrenula je prema ogledalu iznad umivaonika. „Sedi“, naredila sam. Kristijan me je pogledao s popustljivom razdraganošću, ali je poslušao i seo. Počela sam da mu češljam kosu koja se gotovo sasvim osušila.

„Mislio sam da preuredimo sobe iznad garaža u novoj kući“, nastavio je. „Da napravimo dom za njih. Onda bi možda Tejlороva ćerka mogla češće da bude s njim.“ Pažljivo me posmatra u ogledalu.

„Zašto nikad ne dolazi ovamo?“

„Tejlor me nikad nije pitao.“

„Možda bi ti trebalo da ponudiš. Ali onda bismo morali da budemo pristojni.“

Kristijan nabra čelo. „Nisam mislio o tome.“

„Možda te zato Tejlor nije pitao. Jesi li je upoznao?“

„Jesam. Slatka devojčica. Stidljiva. Veoma lepa. Plaćam njeno školovanje.“

Oh! Prestala sam da ga češljam i pogledala ga u ogledalu.

„Nisam imala pojma.“

Slegnuo je ramenima. „Učinilo mi se da je to najmanje što mogu da učinim. A to znači i da neće dati otkaz.“

„Sigurna sam da voli da radi za tebe.“

Kristijan me je tupo pogledao pa slegnuo ramenima. „Ne znam.“

„Mislim da si mu veoma drag, Kristijane.“ Nastavila sam da ga češljam pa mu dobacila pogled. Ne skreće pogled od mog.

„Misliš?“

„Da.“

Otpuhnuo je, ali ipak zvuči zadovoljno kao da mu je potajno drago što ga osoblje možda voli.

„Dobro. Hoćeš li da razgovaraš s Džijom o sobama iznad garaže?“

„Da, naravno.“ Ne nerviram se više kao ranije pri pomenu njenog imena. Moja podsvest mudro zaklima glavom. *Da... dobro smo to danas izvele.* Moja unutrašnja boginja likuje. Džija će se sad kloniti mog muža i neće mi biti neprijatno zbog nje.

Spremna sam da ga šišam. „Jesi li siguran u vezi s ovim? Ovo ti je poslednja šansa da se izvučeš.“

„Daj najgore od sebe, gospođo Grej. Ti ćeš morati da me gledaš, a ja ne moram.“

Osmehnula sam se. „Kristijane, mogla bih da te gledam po ceo dan.“

Ogorčeno je odmahnuo glavom. „To je samo lepo lice, malena.“

„Iza koga je veoma lep čovek.“ Poljubila sam mu slepoočnicu. „Moj čovek.“

Stidljivo se osmehnulo.

Podigla sam prvi pramen, začesljala ga nagore i uhvatila ga između kažiprsta i srednjeg prsta. Stavila sam češalj u usta, uzela makaze i skratila ga oko dva i po centimetra. Kristijan je zažmurio. Sedi kao kip i zadovoljno uzdiše dok ga šišam. Povremeno otvori oči da mi dobaci napregnut pogled. Ne dira me dok radim i zahvalna sam na tome. Njegov dodir mi... skreće pažnju.

Završila sam za petnaest minuta.

„Gotovo.“ Zadovoljna sam ishodom. Izgleda uzbudljivo kao uvek, kosa mu je i dalje razbarušena i seksi... samo malo kraća.

Kristijan se pogledao u ogledalu. Prijatno se iznenadio. Široko se osmehnulo. „Odlično, gospođo Grej.“ Okrenuo je glavu s jedne

strane na drugu i obrlio me jednom rukom. Privukao me je sebi pa mi poljubio stomak.

„Hvala.“

„Bilo mi je zadovoljstvo.“ Nagla sam se i brzo ga poljubila.

„Kasno je. Krevet.“ Šaljivo me je lupio po zadnjici.

„Ah! Trebalo bi da počistim.“ Dlake su svuda po podu.

Kristijan se namrštio kao da mu to nije na pamet. „Dobro, doneću metlu“, rekao je zajedljivo. „Ne želim da mi posramljuješ osoblje tako neprikladno odevena.“

„Znaš li gde stoji metla?“ pitala sam nedužno.

Kristijan se ukopao u mestu. „Ovaj... ne.“

Nasmejala sam se. „Idem ja.“

KAD SAM LEGLA u krevet, čekajući da mi se Kristijan pridruži, pomislila sam kako je ovaj dan mogao da se završi sasvim drugačije. Bila sam veoma ljuta na njega, kao i on na mene. Kako ću se izboriti s tom glupošću s upravljanjem kompanijom? Ne želim da vodim svoju kompaniju. Nisam on. Moram da preduzmem nešto. Možda bi trebalo da imam lozinku kad je zapovednički i dominantan, kad je guzica. Zakikotala sam se. Možda bi lozinka trebalo da bude *guzica*. Ta pomisao mi se mnogo dopala.

„Šta je bilo?“ pitao je kad je legao pored mene u donjem delu pidžame.

„Ništa. Samo sam dobila ideju.“

„Kakvu ideju?“ Ispružio se pored mene.

Evo ide. „Kristijane, mislim da ne želim da upravljam kompanijom.“

Nalaktio se i pogledao me. „Zašto to kažeš?“

„Zato što me to nikad nije privlačilo.“

„Više si nego sposobna, Anastazija.“

„Volim da čitam knjige, Kristijane. Neću imati vremena za to ako budem vodila kompaniju.“

„Možeš da budeš kreativni direktor.“

Namrštila sam se.

„Znaš“, nastavio je, „uspešno upravljanje kompanijom svodi se na korišćenje talenta pojedinaca koji su ti na raspolaganju. Ako

su tvoji talenti i interesovanja vezani za čitanje, onda bi trebalo da napraviš strukturu koja ti to omogućava. Nemoj odmah da odbacuješ tu ideju, Anastazija. Veoma si sposobna žena. Mislim da bi mogla da uradiš sve što hoćeš ako se potrudiš."

Aul Kako može da zna da ću biti iole dobra u tome?

„Brinem da će mi to oduzeti mnogo vremena."

Kristijan se namrštiio.

„Vremena koje bih mogla da posvetim tebi."

Oči su mu potamnele. „Znam šta radiš", promrmljao je razgaljeno.

Dođavola!

„Šta?" Pravim se naivna.

„Pokušavaš da mi skreneš pažnju s trenutnog pitanja. Stalno to radiš. Samo nemoj da odbaciš tu ideju, Ana. Razmisli o tome. To je sve što tražim." Nagnuo se i smerno me poljubio pa mi prešao palcem po obrazu. Ova rasprava će se odužiti. Osmehnula sam se - i neočekivano se setila nečega što je ranije rekao.

„Mogu li da te pitam nešto?" Glas mi je tih, kolebljiv.

„Naravno."

„Danas si rekao da se istresem na tebi u krevetu ako sam ljuta na tebe. Šta si time mislio?"

Ukočio se. „Šta si mislila da sam mislio?"

Sranje! Moraću da kažem. „Da hoćeš da te vežem."

Iznenadeno je izvio obrve. „Ovaj... ne. Uopšte nisam mislio na to."

„Oh." Iznenadio me je tračak razočaranja.

„Želiš li da me vežeš?" pitao je pošto je očigledno pravilno protumačio moj izraz. Zvuči zapanjeno. Pocrvenela sam.

„Pa..."

„Ana, ja..." Začutao je i neko mračno osećanje mu je prešlo licem.

„Kristijane", prošaputala sam uplašeno. Okrenula sam se na bok i nalaktila kao on. Pomilovala sam ga po licu. Oči su mu razrogačene i uplašene. Tužno je odmahnuo glavom.

Sranje! „Kristijane, prestani. Nije važno. Mislila sam da si na to mislio."

Uzeo mi je ruku i stavio je preko ustutnjalog srca. *Jebote!* Staje?

„Ana, ne znam kako bih se osećao da me dodiruješ dok sam vezan.“

Glava mi se naježila. Kao da priznaje nešto duboko i mračno.

„Ovo mi je i dalje previše novo.“ Glas mu je tih i ispunjen snažnim osećanjima.

Jebote. Samo sam ga pitala. Shvatila sam da je mnogo napredovao, ali da ga i dalje čeka dug put. O, *Pedeset, Pedeset, Pedeset*. Srce mi se steglo od strepnje. Nagla sam se. Ukočio se, ah spustila sam mu nežan poljubac u ugao usana.

„Kristijane, pogrešno sam te razumela. Molim te, ne brini zbog toga. Molim te, nemoj ni da misliš o tome.“ Poljubila sam ga. Zažmurio je, zastenjao pa mi uzvratio poljubac. Gurnuo me je na dušek i objmio mi bradu. Uskoro smo se izgubili... ponovo se izgubili jedno u drugome.

DEVETO POGLAVLJE

Probudila sam se pre budilnika. Kristijan je obavijen oko mene kao bršljan, s glavom na mojim grudima, rukom oko mog struka i s nogom između mojih nogu. I nalazi se na mojoj strani kreveta. Uvek je isto, ako se raspravljamo prethodne večeri, on završi sklopčan oko mene, a meni je vruće i nelagodno.

O, *Pedeset*. S jedne strane je veoma zahtevan. Ko bi rekao? Proganja me poznati prizor Kristijana kao prljavog, nesrećnog dečkića. Nežno sam ga pomilovala po kosi i seta je uminula. Promeškoljio se i sanjive oči pogledale su moje. Zatreptao je nekoliko puta dok se rasanjivao.

„Ćao“, promrmljao je i osmehnuo se.

„Ćao.“ Obožavam da se budim uz taj osmeh.

Zagnjurio mi je lice u grudi i duboko iz grla promrmljao nešto odobravajuće. Spustio je ruku niz moj struk, klizeći preko hladnog satena spavačice.

„Veoma si primamljiv zalogaj“, rekao je. „Ali koliko god primamljiva bila“ - pogledao je na sat - „moram da ustanem.“ Protegao se, odvojio od mene i ustao.

Zavalila sam se i stavila ruke ispod glave kako bih uživala u predstavi - Kristijan se svlači kako bi se istuširao. Savršen je. Ne bih menjala ništa na njemu.

„Uživaš u pogledu, gospođo Grej?“ Zajedljivo je izvio obrvu.

„Pogled je veoma lep, gospodine Greje.“

Široko se osmehnuo i bacio donji deo pidžame na mene. Umalo me nije pogodio u lice, ali uhvatila sam ga na vreme, kikoćući se kao školarka. Sa zločestim kezom je povukao pokrivač, spustio jedno koleno na krevet, zgrabio me za nožne članke i povukao prema sebi. Spavaćica mi se podigla. Ciknula sam, a on se nagnuo nada mnom i počeo da mi spušta lake poljupce uz koleno, uz butinu... uz... o... *Kristijane!*

„DOBRO JUTRO, GOSPOĐO Grej" pozdravila me je gospoda Džouns. Postiđeno sam pocrvenela kad sam se setila njenog sinoćnjeg sastanka s Tejlorom.

„Dobro jutro", odgovorila sam i prihvatila pruženu solju čaja. Sela sam na barsku stolicu pored muža, koji izgleda blistavo: sveže je istuširan, kosa mu je još vlažna, a obukao je svezu belu košulju i onu srebrnosivu kravatu. Moju omiljenu. Imam lepe uspomene na nju.

„Kako si, gospođo Grej?" pitao je s toplim pogledom.

„Mislim da znaš, gospodine Greje." Pogledala sam ga kroz trepavice.

Podrugnuo se. „Jedi", naložio je. „Juče nisi jela."

O, zapovednički nastrojen Pedeset!

„Zato što si bio guzica."

Gospođa Džouns je uz zveket ispustila nešto u sudoperu. Poskočila sam. Kristijan kao da nije ni primetio. Ne obazirući se na nju, ravnodušno me je pogledao.

„Guzica ili ne - jedi." Glas mu je ozbiljan. Nema raspravljanja s njim.

„Dobro. Uzimam kašiku, jedem pahuljice", promrmljala sam kao ozlovoljena tinejdžerka. Uzela sam jogurt i sipala malo preko žitarica pa ubacila šaku borovnica. Pogledala sam gospodu Džouns, koja je primetila moj pogled. Osmehnula sam joj se i odgovorila je srdačnim osmejkom. Poslužila mi je moj omiljeni doručak, koji sam otkrila na medenom mesecu.

„Možda ću kasnije ove nedelje morati da otputujem u Njujork." Kristijan me je prenuo iz misli.

„Oh."

„Moraću da prespavam. Želim da ideš sa mnom.“

„Kristijane, neću moći da uzmem slobodne dane.“

Uputio mi je pogled koji poručuje „Ma nemoj? Ali ja sam šef“.

Uzdahnula sam. „Znam da si ti vlasnik, ali odsustvovala sam tri nedelje. Molim te. Kako očekuješ da vodim posao ako nikad nisam tu? Biće mi dobro ovde. Pretpostavljam da ćeš povesti Tejlora sa sobom, a Sojer i Rajan će ostati sa mnom...“ Zaćutala sam jer se nasmejao. „Šta je smešno?“ otrešla sam.

„Ništa. Samo ti“, odgovorio je.

Namrštila sam se. Smeje mi se? A onda mi je nešto ružno palo na pamet. „Kako ideš u Njujork?“

„Kompanijskim mlažnjakom. Što?“

„Samo me je zanimalo ideš li Čarlijem Tangom.“ Glas mi je tih i drhtaj mi je prošao kičmom. Setila sam se poslednjeg puta kad je leteo helikopterom. Pripala mi je muka kad sam se setila mučnih sati dok smo čekali vesti. To su verovatno bili najgori trenuci u mom životu. Primetila sam da se i gospoda Džouns ukočila. Pokušala sam da odbacim tu uspomenu.

„Ne bih leteo u Njujork Čarlijem Tangom. On nema toliki domet. Uostalom, vraća se s popravke tek za dve nedelje.“

Hvala bogu. Osmehnula sam se delom zbog olakšanja a delom zato što je kvar Čarlija Tanga zaokupljao veliki deo Kristijanovih misli i vremena poslednjih nedelja.

„Pa, drago mi je što je skoro gotov, ali...“ Zaćutala sam. Mogu li da mu kažem koliko ću brinuti kad sledeći put bude pilotirao helikopterom?

„Šta?“ pitao je dok je završavao omlet.

Slegnula sam ramenima.

„Ana?“ rekao je strože.

„Samo sam... znaš. Poslednji put kad si leteo u njemu... mislila sam, mislili smo, da si...“ Ne mogu da završim rečenicu. Izraz mu je smekšao.

„Hej“, pomilovao mi je lice zglobovima prstiju. „To je bila sabotaža.“ Mračni izraz prešao mu je licem i načas sam se zapitala zna li ko je odgovoran.

„Ne bih podnela da te izgubim.“

„Petoro ljudi je otpušteno zbog toga, Ana. Neće se ponoviti.“

„Petoro?"

Klimnuo je glavom, ozbiljnog lica.

Sranje!

„To me podseti. Imaš pištolj u radnom stolu."

Namrštio se kako zbog moje izjave koja nema nikakve veze s prethodnim tako i zbog mog nehotice optužujućeg glasa. „Lejlin je", odgovorio je napokon.

„Napunjen je."

„Otkud znaš?" Još više se namrštio.

„Proverila sam sinoć."

Strahovito se namrštio. „Ne želim da petljaš s pištoljima. Nadam se da si ga zakočila."

Zatreptala sam, načas zblanuta. „Kristijane, taj pištolj nema kočnicu. Znaš li išta o pištoljima?"

Razrogačio se. „Ovaj... ne."

Tejlor se neupadljivo nakašljao s dovratka. Kristijan mu je klimnuo glavom.

„Moramo da krenemo", rekao je. Ustao je rasejano i obukao sivi sako. Pošla sam za njim prema hodniku.

Zadržao je Lejlin pištolj. Ta vest me je zapanjila i načas sam se zapitala šta li je s Lejlom. Je li i dalje - gde ono beše? Negde na istoku. U Nju Hempširu? Ne sećam se.

„Dobro jutro, Tejlоре", pozdravio ga je Kristijan.

„Dobro jutro, gospodine Greje, gospođo Grej." Klimnuo nam je glavom, ali pažljivo izbegava da me pogleda u oči. Zahvalna sam na tome jer sam se setila šta sam imala na sebi kad smo sinoć naleteli jedno na drugo.

„Idem samo da operem zube", promrmljala sam. Kristijan uvek pere zube pre doručka. Ne znam zašto.

„TREBALO BI DA zamoliš Tejlora da te nauči da pucaš", rekla sam dok smo se spuštali liftom. Kristijan me je razveseljeno pogledao.

„Ma nije valjda?" odbrusio je zajedljivo.

„Jeste."

„Anastazija, prezirem oružje. Moja mama je zakrpila previše žrtava pucnjava, a tata mi je odlučni borac protiv oružja. Odrastao

sam s njihovim stavovima. Podržavam bar dva pokreta za kontrolu naoružanja u Vašingtonu."

„Oh. Nosi li Tejlor pištolj?"

Stisnuo je usne.

„Nekad."

„Ne odobravaš to?" pitala sam kad smo izašli u prizemlju.

„Ne", odgovorio je stisnutih usana. „Recimo samo da Tejlor i ja imamo veoma različito mišljenje o kontroli naoružanja." Na Tejlorovoj sam strani.

Kristijan mi je pridržao ulazna vrata i pošla sam prema kolima. Nijednom me nije pustio da se sama odvezem u SIP otkako je saznao da je neko petljao sa Čarhjem Tangom. Sojer se srdačno osmehnuo dok mi je držao vrata automobila.

„Molim te." Nagla sam se i uhvatila Kristijana za ruku.

„Šta me moliš?"

„Da naučiš da pucaš."

Prevrnuo je očima. „Ne. Kraj rasprave, Anastazija."

Ponovo sam dete koje valja prekoriti. Zaustila sam da oštro odgovorim, ali odlučila sam da ne želim da počnem radni dan loše volje. Umesto toga prekrstila sam ruke i videla da me Tejlor posmatra u retrovizoru. Skrenuo je pogled i usredsredio se na put pred sobom, ali odmahnuo je glavom, očigledno iznerviran.

Hmm... Kristijan izluđuje i njega. Osmehnula sam se pri toj pomisli i raspoloženje mi se popravilo.

„Gde je Lejla?" pitala sam dok je Kristijan gledao kroz prozor.

„Rekao sam ti. U Konektikatu je sa svojim roditeljima." Pogledao me je.

„Jesi li proverio? Na kraju krajeva, ona ima dugu kosu. Možda je ona vozila onog dodža."

„Proverio sam. Upisala se u slikarsku školu u Hamdenu. Počela je da pohađa časove ove nedelje."

„Razgovarao si s njom?", prošaputala sam. Sva krv mi se povukla iz lica.

Kristijan se brzo okrenuo prema meni kad je čuo moj ton.

„Nisam. Flin je razgovarao." Zagledao mi se u lice ne bi li otkrio o čemu mislim.

„Shvatam", promrmrljala sam s olakšanjem.

„Šta je?“

„Ništa.“

Kristijan je uzdahnuo. „Ana, šta je bilo?“

Slegnula sam ramenima, ne želeći da priznam svoju nerazumnu ljubomoru.

Kristijan je nastavio: „Pratim šta se dešava s njom kako bih se uverio da će ostati na svojoj strani kontinenta. Bolje joj je, Ana. Flin joj je preporučio psihijatra u Nju Hejvenu i svi izveštaji su ohrabrujući. Uvek je volela slikarstvo pa...“ Začutao je, i dalje mi pogledom ispitujući lice. Utom sam posumnjala da on plaća njenu slikarsku školu. Želim li da znam? Treba li da ga pitam? Hoću reći, on to svakako može da priušti, ali zašto oseća tu obavezu? Uzdah-nula sam. Kristijanov prtljag teško da se može porediti s Bredlijem Kentom s časova prirodnih nauka i njegovih mlakih pokušaja da me poljubi. Posegnuo je za mojom rukom.

„Ne opterećuj se time, Ana“, rekao je. Uzvratila sam mu ohrabrujući stisak. Znam da radi ono što misli da je ispravno.

SREDINOM JUTRA SAM imala predah između sastanaka. Uzela sam telefon da pozovem Kejt i primetila da mi je stigao mejl od Kristijana.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Laskanje

Datum: 23. avgust 201,1,09.54

Primalac: Anastazija Grej

Gospođo Grej,

Dobio sam tri komplimenta zbog nove frizure. Osoblje mi nikad nije laskalo. Mora da je za to zaslužan besmislen osmeh koji imam kad god se setim prošle noći. Zaista si čudesna, talentovana i prelepa žena.

I samo moja.

Kristijan Grej

Generalni direktor, Grejenterprajzis holdings

Istopila sam se dok sam čitala.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Pokušavam da se usredsredim

Datum: 23. avgust 2011,10.48

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine Greje,

Pokušavam da radim i ne želim da mi divne uspomene skreću pažnju.

Je li sad trenutak da priznam kako sam redovno šišala Reja? Nisam imala predstavu da će to biti tako korisna obuka.

I da, tvoja sam a ti si moj, moj divni, zapovednički mužu koji odbijaš da koristiš ustavno pravo da nosiš oružje po drugom amandmanu. Ali ne brini jer ću te štititi. Uvek.

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Eni Oukli

Datum: 23. avgust 2011,10.53

Primalac: Anastazija Grej

Gospođo Grej,

Ushićen sam što si razgovarala s tehničkom službom i promenila prezime. :D

San će mi biti mirniji pošto znam da moja žena što vitla pištoljem spava pored mene.

Kristijan Grej

Generalni direktor i hoplofob, Grej enterprajzis holdings

Hoplofob? Šta je to, dođavola?

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Čudne reči

Datum: 23. avgust 2011,10.58

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine Greje,

Ponovo me zadivljuješ svojim lingvističkim napretkom.

U stvari, tvoj napredak je sveukupan i mislim da znaš o čemu govorim.

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Zinuo od čuda!

Datum: 23. avgust 2011,11.01

Primalac: Anastazija Grej

Gospođo Grej,

Da li ti to očijukaš sa mnom?

Kristijan Grej,

Zapanjeni generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Da li bi hteo...

Datum: 23. avgust 2011,11.04

Primalac: Kristijan Grej

Da očijukam s nekim drugim?

Anastazija Grej

Hrabra urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Grrrrr

Datum: 23. avgust 2011,11.09

Primalac: Anastazija Grej

NE!

Kristijan Grej

Posesivni generalni direktor, Grejenterprajzis holdings

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Au...

Datum: 23. avgust 2011,11.14

Primalac: Kristijan Grej

Je l'ti to režiš na mene? Nekako je uzbudljivo.

Anastazija Grej

Uzvrpoljena (na dobar način) urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Pazi se

Datum: 23. avgust 2011,11.16

Primalac: Anastazija Grej

Očijukaš i poigravaš se sa mnom, gospođo Grej?

Možda te posetim po podne.

Kristijan Grej

Prijapski generalni direktor, Grej enterprajzis holdings

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Jao, ne!

Datum: 23. avgust 2011,11.20

Primalac: Kristijan Grej

Biću dobra. Ne želim da me šefšefa mog šefa zaskoči na poslu.;

A sad me pusti da radim. Šefšefa mog šefa mogao bi da mi otpusti guzicu.

Anastazija Grej
Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: &*&*&*&*&*&
Datum: 23. avgust 2011, 11.23
Primalac: Anastazija Grej

Veruj mi da bi trenutno radije radio mnoge druge stvari s tvojom guzicom. Otpuštanje nije među njima.

Kristijan Grej
Generalni direktor i dupeljubac, Grejenterprajzis holdings

Zakikotala sam se kad sam pročitala njegov odgovor.

Šalje: Anastazija Grej
Predmet: Nestani!
Datum: 23. avgust 2011, 11.26
Primalac: Kristijan Grej

Zar ne moraš da upravljaš carstvom?
 Prestani da mi smetaš.
 Stigla mi je nova stranka.
 Mislila sam da si sisoljubac...
 Misli na moje dupe, a ja ću mislim o tvom...

VT, cmok
Anastazija Grej
Trenutno vlažna urednica, SIP

Nisam mogla da se otresem neraspoloženja dok me je Sojer vozio na posao u četvrtak. Kristijan je službeno otputovao u Njujork i već mi nedostaje iako je otputovao tek pre nekoliko sati. Uključila sam kompjuter i videla da me čeka njegov mejl. Raspoloženje mi se odmah popravilo.

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Već mi nedostaješ
Datum: 25. avgust 2011,04.32
Primalac: Anastazija Grej

Gospođo Grej,
Bila si divna jutros.
Budi dobra dok nisam tu.

Volim te.
Kristijan Grej
Generalni direktor, Grejenterprajzis holdings

Ovo će biti prva noć koju ćemo provesti odvojeno otkako smo se venčali. Nameravam da popijem nekoliko koktela s Kejt - tako ću lakše zaspati. Impulsivno sam mu poslala odgovor iako znam da je još u avionu.

Šalje: Anastazija Grej
Predmet: I ti budi dobar!
Datum: 25. avgust 2011,09.03
Primalac: Kristijan Grej

Javi mi kad sletiš - brinuću dok to ne uradiš.
I biću dobra. Hoću reći, u kakvu nevolju mogu da upadnem s Kejt?

Anastazija Grej
Urednica, SIP

Poslala sam mejl i otpila gutljaj kafe s mlekom, koju mi je Hana donela. Ko bi rekao da ću zavoleti kafu? Iako večeras izlazim s

Kejt, osećam se kao da deo mene nedostaje. A trenutno se nalazi na trideset pet hiljada stopa iznad Srednjeg zapada na putu prema Njujorku. Nisam znala da ću se osećati ovako uznemireno i zabrinuto samo zato što Kristijan nije tu. Svakako s vremenom neću osećati ovakav gubitak i nesigurnost, zar ne? Duboko sam uzdahnula i prionula na posao.

U vreme ručka mahnitno sam proverila mejl i blekberi da vidim ima li poruke. Gde je on? Je li bezbedno sleteo? Hana me je pitala hoću li da ručam, ali previše sam zabrinuta i samo sam odmahнула. Znam da je nerazumno, ali moram da znam da je bezbedno stigao.

Trgla me je zvonjava kancelarijskog telefona. „Ana St... Grej.”

„Ćao.” Kristijanov glas je srdačan i odiše razgaljenošću. Preplavilo me je olakšanje.

„Ćao.” Osmehnula sam se od uva do uva. „Kako si putovao?”

„Dugo. Šta ćeš da radiš s Kejt?”

Ja, ne. „Idemo na neko mirno mesto da popijemo piće.”

Kristijan nije rekao ništa.

„Sojer i ona nova žena, Preskotova, biće s nama da nas čuvaju”, pokušala sam da ga umirim.

„Mislio sam da će Kejt doći u stan.”

„Dogovorile smo se da izađemo na jedno piće.” *Molim te, pusti me da izađem!*

Kristijan je teško uzdahnuo. „Što mi nisi rekla?” pitao je tiho. Pretiho.

Prekorila sam se u sebi. „Kristijane, biću dobro. Rajan, Sojer i Preskotova će biti s nama. To je samo jedno piće.”

Kristijan ćuti i znam da nije zadovoljan. „Videla sam se s njom samo nekoliko puta otkako smo se nas dvoje upoznali. Molim te. Ona mi je najbolja drugarica.”

„Ana, ne želim da te odvajam od prijatelja. Ali mislio sam da će ona doći kod nas.”

„U redu”, popustila sam. „Ostaćemo kod kuće.”

„Samo dok je onaj luđak na slobodi. Molim te.”

„Rekla sam u redu”, promrmljala sam ogorčeno i prevrnula očima.

Kristijan je tiho otpuhnuo. „Uvek znam kad prevrćeš očima.”

Namrštila sam se. „Slušaj, žao mi je. Nisam htela da brineš. Reći ću Kejt.”

„Dobro”, prodahtao je. Jasno je da mu je laknulo. Osetila sam grizu savesti što sam ga zabrinula.

„Gde si?”

„Na pisti aerodroma *DŽ.F.K.*”

„O, tek si sleteo.”

„Da. Rekla si da se javim čim sletim.”

Osmehnula sam se. Podsvest me je ošinula pogledom. *Vidiš? On ispuni ono što kaže.*

„Pa, gospodine Greje, drago mi je što jedno od nas poštuje pravila.”

Nasmejao se. „Gospodo Grej, tvoj dar za hiperbolu nema granica. Šta da radim s tobom?”

„Sigurna sam da ćeš smisliti nešto maštovito. Uglavnom uspevaš u tome.”

„Očijukaš li sa mnom?”

„Da.”

Znam da se osmehuje. „Moram da krenem. Ana, poslušaj me, molim te. Obezbeđenje zna šta radi.”

„Da, Kristijane, hoću.” Ponovo zvučim ogorčeno. *Pobogu, skapirala sam.*

„Vidimo se sutra uveče. Zvaću te kasnije.”

„Da me proveravaš?”

„Da.”

„O, Kristijane!” prekorila sam ga.

„*Au revoir*, gospođo Grej.”

„*Au revoir*, Kristijane. Volim te.”

Oštro je udahnuo. „I ja tebe, Ana.”

Nijedno od nas ne prekida vezu.

„Prekini vezu, Kristijane”, prošaputala sam.

„Ti si devojka koja baš voli da naređuje, znaš li to?”

„Tvoja devojka koja voli da naređuje.”

„Moja”, prodahtao je. „Uradi šta ti kažem. Prekini vezu.”

„Da, gospodine.” Prekinula sam vezu i budalasto se iskezila.

Nekoliko trenutaka kasnije, novi mejl mi se našao u inboks.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Bride mi dlanovi

Datum: 25. avgust 2011, 13.42 po istočnom lokalnom vremenu

Primalac: Anastazija Grej

Gospođo Grej,
Zabavna si preko telefona kao i uvek.
Ozbiljan sam. Poslušaj me.
Moram da znam da si bezbedna.
Volim te.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grejenterprajzis holdings*

Stvarno, on je taj koji voli da naređuje. Ali jedan telefonski poziv dovoljan je da mi rastera zebnju. Stigao je bezbedno i pravi dramu zbog mene kao i obično. Načas sam zagrlila samu sebe. Bože, ne da volim tog čoveka. Hana mi je pokucala na vrata i vratila me u sadašnjicu.

KEJT IZGLEDA SJAJNO. U uskim belim farmerkama i crvenoj majici na bretele, spremna je da zapali grad. Kad sam došla do prijemnice, živahno je ćaskala s Kler.

„Ana!“ uzviknula je i privukla me u zagrljaj. Brzo me je odmakla da me pogleda.

„Izgledaš kao mogulova žena! Ko bi rekao, mala Ana Stil? Izgledaš tako... otmeno!“ Široko se osmehnula, a ja sam prevrnula očima. Nosim bledožutu haljinu s tamnoplavim kaišem i tamnoplave salonke.

„Drago mi je što te vidim, Kejt.“ Zagrlila sam je.

„I, kuda ćemo?“

„Kristijan želi da se vratimo u stan.“

„Ma nemoj? Zar ne možemo da se iskrademo na brzi koktel u *Zig-zag*⁷. Rezervisala sam sto.“

Zaustila sam da se pobunim.

„Molim te“, zacvilela je i ljupko se napućila. Mora da je to pokušala od Mie. Kejt se nikad nije pućila. Stvarno bih volela da popijem koktel u *Zig-zagu*. Bilo nam je mnogo lepo kad smo poslednji put bile tamo, a i blizu je Kejtinog stana.

Podigla sam kažiprst. „Samo jedan.“

Široko se osmehnula. „Jedan.“ Uhvatila me je pod ruku i izašle smo. Automobil nas čeka pored ivičnjaka. Sojer je za volanom. Prati nas gospođica Belinda Preskot, koja je nova u timu - visoka crnkinja sa stavom koji poručuje da se s njom ne treba šaliti. Još nisam smekšala prema njoj, možda zato što je previše hladna i profesionalna. I dalje ne znam šta da mislim o njoj, ali izabrao ju je Tejlor, kao i ostatak tima. Obučena je kao Sojer, u tamno ozbiljno odelo s pantalonama.

„Sojere, možeš li da nas odvezeš u *Zig-zag*, molim te?“

Sojer se okrenuo i pogledao me. Znam da hoće da kaže nešto. Očigledno je dobio naređenja. Okleva.

„U *Zig-zag*. Popićemo samo jedno piće.“

Krajičkom oka sam pogledala Kejt, koja seva očima na Sojera. Siroti čovek.

„Dobro, gospođo.“

„Gospodin Grej je tražio da se vratite u stan“, umešala se Preskotova.

„Gospodin Grej nije ovde“, brećnula sam se. „U *Zig-zag*, molim vas.“

„Gospođo“, odgovorio je Sojer i dobacio pogled Preskotovoj, koja je mudro zadržala jezik za zubima.

Kejt je zinula kao da ne veruje svojim očima i ušima. Stisnula sam usne i slegla ramenima. Dobro, možda sam malo izričitija nego ranije. Kejt je klimnula glavom kad se Sojer uključio u saobraćaj.

„Znaš da dodatna bezbednost izluđuje Grejs i Miu?“ pitala je Kejt nehajno.

Zblanuto sam se zapiljila u nju.

„Nisi znala?“ upita s nevericom.

„Šta nisam znala?“

„Daje bezbednost svih Grejovih utrostručena. Čak ustrostručena.“

„Stvarno?“

„Nije ti tekao?“

Pocrvenela sam. „Nije." *Prokletstvo, Kristijane!* „Znaš li zbog čega?"

„Zbog Džeka Hajda."

„Zašto? Mislila sam da on juri samo Kristijana", ciknula sam.

Pobogu. Zašto mi nije rekao?

„Od ponedjeljka", dodala je Kejt.

Prošlog ponedjeljka? *Hmm... prepoznali smo Džeka u nedelju.*

Ali zašto svi Grejovi?

„Otkud znaš sve to?"

„Od Eliota."

Naravno.

„Kristijan ti ništa nije rekao, zar ne?"

Ponovo sam pocrvenela. „Nije."

„O, Ana, to je baš iritantno."

Uzdahnula sam. Kao i uvek, Kejt na svoj neposredni način pogada pravo u metu. „Znaš U zbog čega?" Ako Kristijan neće da mi kaže, možda Kejt hoće.

„Eliot je rekao da to ima veze s podacima koje je Džek Hajd držao u kompjuteru dok je još radio u SIP-u."

Sranje. „Šališ se." Navala besa prostruja mnome. Zašto Kejt zna ono što ja ne znam?

Podigla sam glavu i videla da me Sojer posmatra u retrovizoru. Upalilo se zeleno na semaforu i on je krenuo, usredsredivši se na put pred sobom. Stavila sam prst na usne i Kejt je klimnula glavom. Kladam se da i Sojer zna. Samo ja ne znam.

„Kako je Eliot?" promenila sam temu.

Kejt se budalasto osmehnula i time mi rekla sve što treba da znam.

Sojer se zaustavio na kraju sporedne ulice što vodi prema *Zig-zagu*, a Preskotova mi je otvorila vrata. Izašla sam. Kejt je izašla za mnom, uhvatila me pod ruku i pošle smo uličicom, praćene Preskotovom, koja ima olujni izraz. O, zaboga, izašle smo samo na piće. Sojer se odvezao da parkira automobil

„I **KAKO JE** Eliot upoznao Džiju?" pitala sam i otpila gutljaj drugog mohita od jagode. Kafić odiše prisnom i toplom atmosferom i ne ide mi se kući. Kejt i ja ne prestajemo da pričamo. Zaboravila

sam koliko volim da visim s njom. Osećam se slobodno zato što sam izašla, opuštena sam, uživam u Kejtinom društvu. Palo mi je na pamet da pošaljem poruku Kristijanu, ali odbacila sam tu zamisao. Samo će se naljutiti i naterati me da se vratim kući kao neposlušno dete.

„Ne spominji mi tu kučku!" ražesti se Kejt.

Nasmejala sam se njenoj reakciji.

„Šta je tako smešno, Stilova?" brecnula se šaljivo.

„Imam isto mišljenje o njoj."

„Stvarno?"

„Da. Nabacivala se Kristijanu kao šašava."

„Imala je vezicu s Eliotom." Kejt se napućila.

„Stvarno!"

Klimnula je glavom i stisnula usne u prepoznatljivu grimasu.

„Kratko je trajalo. Prošle godine, čini mi se. Ona pokušava da se popne na lestvici. Nije ni čudo što se namerila na Kristijana."

„Kristijan je zauzet. Rekla sam joj da ću je otpustiti ako ga ne ostavi na miru."

Kejt je zapanjeno zinula. Ponosno sam klimnula glavom, a ona je zadivljeno podigla čašu, osmehujući se od uva do uva.

„Za gospođu Anastaziju Grej! Bravo!" Kucnule smo se.

„IMA LI ELIOT pištolj?"

„Nema. On je veliki protivnik oružja." Kejt je promešala treći koktel.

„I Kristijan. Mislim da je to uticaj Grejs i Karika", promrmljala sam. Pripita sam.

„Karik je dobar čovek." Kejt klimnu glavom.

„Hteo je predbračni ugovor", promrmljala sam tužno.

„O, Ana." Posegnula je preko stola i uhvatila me za ruku. „Samo je pazio na svog sina. Kao što obe znamo, istetovirala si *sponzoruša* na čelu." Osmehnula mi se, a ja sam joj se isplazila pa zakikotala.

„Veoma zrelo, gospođo Grej", primetila je, osmehujući se. Zvuči kao Kristijan. „I ti ćeš jednog dana da budeš takva prema svom sinu."

„Mom sinu?" Nije mi palo na pamet da će moja deca biti bogata. Bokte. Ona neće oskudevati ni u čemu. Mislim... ni u čemu. O tome

valja još promisliti - ali ne sad. Pogledala sam Preskotovu i Sojera koji sede u blizini, piju kiselu vodu i motre na nas - kao i na goste.

„Misliš li da bi trebalo da jedemo?“, pitala sam.

„Ne, trebalo bi da pijemo“, odgovorila je.

„Zašto ti se toliko pije?“

„Zato što te više ne viđam često. Nisam znala da ćeš se udati za prvog tipa koji ti pomuti mozak.“ Ponovo se napućila. „Stvarno, tako si se brzo udala da sam mislila da si zatrudnela.“

Zakikotala sam se. „Svi su mislili da sam trudna. Nećemo više o tome. Molim te! Moram u toalet.“

Preskotova me je pratila. Nije rekla ništa. Nije ni morala. Neodobranje isijava iz nje kao smrtonosni izotop.

„Nisam izašla sama otkako sam se udala“, promrmljala sam nečujno prema zatvorenim vratima kabine. Izbečila sam se, znajući da ona stoji s druge strane vrata i čeka dok piškim. Šta bi Hajd mogao da nam uradi u kafiću? Kristijan preteruje kao i uvek.

„KEJT, KASNO JE. Trebalo bi da krenemo.“

Već je deset i petnaest, a ja sam popila četvrti mohito od jagode. Svakako osećam uticaj alkohola, toplo mi je i smušena sam. Biće sve u redu s Kristijanom. Na kraju.

„Važi, Ana. Tako mi je drago što smo se videle. Izgledaš mnogo više, ne znam... samouverenije. Brak ti očigledno prija.“

Lice mi je postalo vruće. S obzirom na to da dolazi iz usta Ketrin Kavane, ovo je stvarno kompliment.

„Prija mi“, prošaputala sam. I, verovatno zato što sam previše popila, suze mi zapekoše oči. Mogu li biti srećnija? Uprkos njegovom prtljagu, prirodi i pedeset nijansi, upoznala sam čoveka svojih snova i udala se za njega. Brzo sam promenila temu kako bih odagnala sentimentalne misli jer znam da ću u protivnom zaplakati.

„Stvarno sam uživala večeras.“ Uhvatila sam je za ruku. „Hvala što si me izvukla napolje!“ Zagrlile smo se. Kad me je pustila, dala sam znak Soj eru i on je predao Preskotovoj ključeve automobila.

„Sigurna sam da je gospođica Preskot što slepo poštuje pravila rekla Kristijanu da nisam kod kuće. Najlutiće se“, prošaputala sam Kejt. A možda će smisliti neki lep način da me kazni... nadam se.

„Što se keziš kao lujka, Ana? Voliš li da ljutiš Kristijana?”

„Ne. Ne stvarno. Ali to je veoma lako učiniti. On nekad mnogo voli da kontroliše.” *Gotovo uvek.*

„Primitila sam”, reče Kejt zajedljivo.

ZAUSTAVILI SMO SE ispred Kejtine zgrade. Snažno me je zagrlila.

„Nemoj da se otuđuješ”, prošaputala je i poljubila me u obraz, a onda je izašla iz automobila. Mahnula sam joj, osetivši se neobično nostalgичno. Nedostajalo mi je devojačko čavrljanje. Zabavno je, opušta i podseća me na to da sam mlada. Moram da se potrudim da češće viđam Kejt, ali volim i da budem u svom mehuru s Kristijanom. Sinoć smo bili na dobrotvornoj večeri. Bilo je mnogo muškaraca u odelima i negovanih, otmenih žena, a svi su pričali o cenama nekretnina, posustaloj ekonomiji i padanju akcija. Hoću reći, bilo je dosadno, mnogo dosadno. Zato je osvežavajuće zabaviti se s nekim ko je mojih godina.

Stomak mi je zakrčao. Još nisam jela. *Sranje - Kristijan! Izvadi, sam blekberi iz tašne. Jebote - pet propuštenih poziva!* Jedna poruka...

GDE SI, DOĐAVOLA?

I jedan mejl.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Ljut. Ne znaš šta je ljutnja.

Datum: 26. avgust 2011,00.42 po istočnom lokalnom vremenu

Primalac: Anastazija Grej

Anastazija,

Sojer mi je rekao da piješ koktele u kafiću iako si rekla da to nećeš uraditi.

Imaš li predstavu koliko sam trenutno ljut?

Vidimo se sutra.

Kristijan Grej

Generalni direktor, Grej enterprajzis holdings

Srce mi se steglo. O, sranje! Stvarno sam nadrljala. Moja podsvest me je prostrelila pogledom pa slegla ramenima i namestila izraz koji poručuje „kako si prostrla, tako ćeš i ležati“. Šta sam očekivala? Razmišljam o tome da ga pozovem, ali kasno je i verovatno spava... ili korača tamo-amo. Zaključila sam da će možda kratka poruka biti dovoljna.

I DALJE SAM ČITAVA. LEPO SAM SE PROVELA. NEDOSTAJEŠ MI - MOLIM TE, NE LJUTI SE.

Zurim u blekberi, snagom volje ga terajući da odgovori, ali on zlokobno ćuti. Uzdahnula sam.

Preskotova se zaustavila ispred Eskale i Sojer je izašao da mi otvori vrata. Dok smo čekali lift, iskoristila sam priliku da ga ispitam.

„Kad te je Kristijan zvao?“

Sojer je pocrveneo. „Oko pola deset, gospođo.“

„Zašto nisi prekinuo moj razgovor s Kejt kako bih popričala s njim?“

„Gospodin Grej mi je rekao da to ne radim.“

Stisnula sam usne. Lift je stigao i popeli smo se u tišini. Odjednom sam zahvalna što Kristijan ima celu noć da se izduva i što je u drugom delu zemlje. To će mi dati malo vremena. S druge strane... nedostaje mi.

Vrata lifta su se otvorila. Deliće sekunde sam buljila u sto u predvorju.

Šta nije u redu s ovom slikom?

Krhotine vaze sa cvećem rasute su po celom predvorju. Cveće, voda i komadi porcelana su svudje, a sto je prevrnut. Glava mi se naježila. Sojer me je uhvatio za ruku i povukao natrag u lift.

„Ostanite tu“, prosihtao je i izvukao pištolj. Izašao je u predvorje i nestao mi iz vida.

Šćućurila sam se uza zid lifta.

„Luk!“ čula sam Rajana kako je povikao iz velike sobe, „Šifra plavo!“

Šifra plavo?

„Uhvatio si počiniooca?“ uzviknu Sojer. „Isuse Hriste!“

Zalepila sam se uza zid. Šta se dešava, kog đavola? Adrenalin mi kola telom, a srce mi je u grlu. Čujem tihe glasove. Trenutak kasnije, ugledala sam Sojera. Stoji u bari vode i vraća pištolj u futrolu.

„Možete da uđete, gospodo Grej“, rekao je nežno.

„Šta se desilo, Luk?“ Glas mi je jedva čujni šapat.

„Imali smo posetioca.“ Uhvatio me je za lakat i zahvalna sam na tome jer mi noge klecaju. Zajedno smo prošli kroz dvostruka vrata.

Rajan stoji na ulazu u veliku sobu. Krvari iz posekotine iznad oka kao i iz usne. Izgleda razbarušeno i odeća mu je izgužvana. Ali najviše me je zapanjio Džek Hajd opružen pored njegovih nogu.

DESETO POGLAVLJE

Srce mi tutnji, a krv mi glasno bruji u ušima. Zvuk deluje glasnije zbog alkohola.

„Je li on...“, ciknula sam, ali ne mogu da završim rečenicu. Užasnuto sam se razrogačila u Rajana. Ne mogu čak ni da pogledam nepomičnu priliku na podu.

„Nije, gospođo. Samo je onesvešćen.“

Preplavilo me je olakšanje. *O, hvala bogu.*

„A ti?“, pitala sam, zagledajući Rajana. Shvatila sam da ne znam kako se zove. Dahće kao da je trčao maraton. Obrisao je ugao usana i sklonio trag krvi. Na obrazu mu se već pravi bleđa modrica.

„Đavolski se borio, ali dobro sam, gospođo Grej.“ Ohrabrujuće se osmehnuo. Da ga bolje poznajem, rekla bih da izgleda pomalo samozadovoljno.

„A Gejl? Gospođa Džouns?“ *Jao, ne... je li ona dobro? Je li povređena?*

„Ovde sam, Ana.“ Okrenula sam se i ugledala je. U spavaćici je i ogrtaču, puštene kose, pepeljastog lica i razrogačenih očiju - kao ja, pretpostavljam.

„Rajan me je probudio i zahtevao da pređem tamo.“ Pokazala je iza sebe prema Tejlorovoj radnoj sobi. „Dobro sam. Jeste li vi dobro?“

Brzo sam klimnula glavom i shvatila da je verovatno upravo izašla iz sigurne sobe s odvojenim telefonskom linijom pored Tejlorove radne sobe. Ko bi rekao da će nam trebati tako brzo?

Kristijan je insistirao da se ta prostorija obezbedi nedugo posle naše veridbe - i ja sam prevrnula očima. Ali videvši Gejl na vratima, zahvalna sam na njegovoj dalekovidosti.

Pažnju mi je skrenulo škripanje vrata što vode u predvorje. Ona vise na šarkama. Šta se desilo s njima, dodavola?

„Je li bio sam?“, pitala sam Rajana.

„Da, gospodo. Ne biste sad stajali tu da nije, budite uvereni u to.“ Rajan zvuči donekle uvređeno.

„Kako je ušao?“ pitala sam, ne obazirući se na njegov ton.

„Teretnim liftom. Baš ima petlje, gospodo.“

Zagledala sam se u Džekovu mlitavu priliku. Nosí neakvu uniformu - kombinezon, čini mi se.

„Kad?“

„Pre desetak minuta. Video sam ga na kameri. Imao je rukavice... što je čudno u avgustu. Tad sam ga prepoznao i dozvolio mu pristup. Znao sam da ćemo ga tako uhvatiti. Vi niste bili tu, a Gejl je bila na sigurnom pa sam zaključio da je sad ili nikad.“ Rajan ponovo izgleda zadovoljno sobom. Sojer mu se neodobravajući namrštió.

Rukavice? Ta misao mi je odvrtila pažnju i ponovo sam pogledala Džeka. Da, nosi smeđe kožne rukavice. Jezivo.

„Šta sad?“ Pokušala sam da ne razmišljam o tome šta to znači.

„Moramo da ga sputamo“, odgovorio je Rajan.

„Da ga sputamo?“

„Za slučaj da se osvesti.“ Rajan je pogledao Sojera.

„Šta vam treba?“ pitala je gospoda Džouns i istupila. Povratila je hladnokrvnost.

„Nešto da ga zauzdamo - konopac“, odgovori Rajan.

Štipaljke za kablove. Pocrvenela sam kad su uspomene na prethodnu noć navrle. Refleksno sam protrljala članke i brzo ih pogledala. Ne, nema tragova. Dobro je.

„Imam štipaljke za kablove. Mogu li da posluže?“

Svi su se zagledali u mene.

„Da, gospodo. Savršeno“, odgovorio je Sojer potpuno ozbiljno. Poželela sam da me zemlja proguta, ali okrenula sam se i pošla prema našoj spavaćoj sobi. Nekad moraš da savladaš stid. Možda sam od mešavine straha i alkohola hrabrija.

Kad sam se vratila, gospođa Džouns je gledala nered u predvorju, a Preskotova se pridružila timu. Pružila sam štipaljke Sojeru, koji je polako i bespotrebno pažljivo vezao Hajdu ruke iza leđa. Gospođa Džouns je ušla u kuhinju i vratila se s priborom za prvu pomoć. Uхватила je Rajana za ruku, povela ga prema vratima velike sobe i posvetila se posekotini iznad njegovog oka. Lecnuo se kad ju je premazala antiseptičkim sredstvom. Utom sam na podu primetila glok s prigušivačem. *Jebote! Džekje bio naoružan? Žuč mi se podigla u grlu, ali potisnula sam je.* ¹

„Ne dodirujte, gospođo Grej“, rekla je Preskotova kad sam se nagla da ga podignem. Sojer je izašao iz Tejlorove radne sobe. Nosi hirurške rukavice.

„Ja ću se postarati za to, gospođo Grej“, uverio me je.

„Jel' njegov?“

„Da, gospođo“, odgovorio je Rajan i još jednom se lecnuo dok mu je gospođa Džouns čistila posekotinu. Sranje. Rajan se borio s naoružanim čovekom u mojoj kući. Stresla sam se pri toj pomisli. Sojer se sagnuo i obazrivo podigao glok.

„Smeš li to da radiš?“ pitala sam.

„Gospodin Grej bi to očekivao, gospođo.“ Sojer je ubacio pištolj u providnu kesu pa čučnuo da pretrese Hajda. Zastao je i delimično izvukao rolnu lepljive trake iz njegovog džepa. Prebledeo je i gurnuo je natrag u Hajdov džep.

Lepjiva traka? Moj um je prihvatio taj podatak dok sam sve posmatrala opčinjeno i čudno uzdržano. A onda mi se žuč ponovo podigla u grlu kad sam shvatila šta to znači. Brzo sam to izbacila iz glave. *Ne zalazi u to, Anal*

„Trebali da pozovemo policiju?“ promrmljala sam pokušavajući da sakrijem strah. Želim da sklone Hajda iz moje kuće - što pre.

Rajan i Sojer se zгледаše.

„Mislim da bi trebalo pozvati policiju“, rekla sam odlučnije i zapitala se šta se to dešava između njih dvojice.

„Upravo sam zvao Tejlora, ali ne javlja se na mobilni. Možda spava.“ Sojer je pogledao na sat. „Sad je petnaest do dva na Istočnoj obali.“

Jao, ne.

„Jesi li pokušao da dobiješ Kristijana?“ prošaputala sam.

„Nisam, gospodo.“

„Jesi li zvao Tejlora da pitaš za uputstva?“

Sojer je načas izgledao posramljeno. „Da, gospodo.“

Jednim delom sam se narogušila. Ovaj čovek - ponovo sam pogledala Haj da - upao mi je u kuću i policija mora da ga udalji. Ali kad sam videla da me svi zabrinuto posmatraju, zaključila sam da mi je nešto promaklo i odlučila da pozovem Kristijana. Glava mi se naježila. Znam da je ljut na mene - stvarno, stvarno ljut na mene - i pokolebala sam se zbog toga šta li će reći. I koliko će se uzrujati zato što nije ovde i ne može da se vrati do sutra uveče. Znam da sam ga dovoljno nasekirala noćas. Možda ne bi trebalo da ga zovem. Utom mi je nešto palo na pamet. Sranje. Šta da sam bila ovde? Prebledela sam pri toj pomisli. Hvala bogu što sam bila napolju. Možda ipak nisam u tolikoj nevolji.

„Je li on dobro?“ pitala sam i pokazala na Džeka.

„Boleće ga glava kad se osvesti“, odgovorio je Rajan i prezrivo pogledao Džeka. „Ali trebalo bi da ga pregleda lekar.“

Izvadila sam blekberi iz tašne. Pre nego što sam stigla da razmislim o tome koliko je Kristijan ljut, pozvala sam ga. Uključila se govorna pošta. Mora da je isključio telefon zato što je besan. Ne znam šta da kažem. Okrenula sam se i izašla u hodnik, dalje od ostalih.

„Ćao, ja sam. Molim te, ne ljuti se. Imali smo incident u stanu. Ali sve je pod kontrolom pa ne brini. Niko nije povređen. Zovi me.“ Prekinula sam vezu.

„Pozovi policiju“, rekla sam Sojeru. Klimnuo je glavom, izvadio mobilni i pozvao ih.

POLICAJAC SKINER ŽIVO razgovara s Rajanom za trpezarijskim stolom. Policajac Voker je sa Sojerom u Tejlorovoj radnoj sobi. Ne znam gde je Preskotova, možda je i ona u Tejlorovoj radnoj sobi. Inspektor Klark me otresito ispituje dok sedimo na kauču u velikoj sobi. Visok je, tamnokos i bio bi lep da nije stalno namršten. Pretpostavljam da su ga probudili i izvukli iz toplog kreveta zbog upada u stan najuticajnijem i najbogatijem poslovnom čoveku u Sijetlu.

„On vam je bio šef?" pitao je strogo.

„Da."

Umorna sam - potpuno iscrpljena - i želim da legnem. Još se nisam čula s Kristijanom. Dobra strana je daje hitna pomoć odnela Hajda. Gospođa Džouns nam je poslužila čaj.

„Hvala." Klark se okrenuo prema meni. „A gde je gospodin Grej?"

„U Njujorku. Službeno. Vratit će se sutra uveče - hoću reći, večeras." Prošla je ponoć.

„Hajd nam je poznat", promrmljao je inspektor Klark. „Moraćete da dođete u stanicu i date izjavu. Ali to može da sačeka. Kasno je i nekoliko novinara vreba ispred zgrade. Mogu li da pregledam stan?"

„Naravno", složila sam se i odahnula što je ispitivanje gotovo. Stresla sam se pri pomisli na novinare napolju. Pa, sutra ću brinuti o njima. Moraću da pozovem mamu i Reja kako ne bi brinuli ako nešto čuju.

„Gospođo Grej, zašto ne biste otišli da legnete?" pitala je gospođa Džouns. Glas joj je srdačan i zabrinut.

Pogledavši njene tople, blage oči, odjednom mi je došlo da zaplačem. Ispružila je ruku i protrljala mi rame.

„Sad smo bezbedni", rekla je. „Sve će izgledati bolje ujutru kad se naspavate. A gospodin Grej će se vratiti sutra uveče."

Uzrujano sam je pogledala, potiskujući suze. Kristijan će biti mnogo ljut.

„Želite li nešto pre nego što legnete?"

Shvatila sam da sam veoma gladna. „Prijalo bi mi da pojedem nešto."

Široko se osmehnula. „Sendvič i čaša mleka?"

Zahvalno sam klimnula glavom i ona je otišla u kuhinju. Rajan je i dalje s policajcem Skinnerom. Inspektor Klark posmatra nered ispred lifta. Izgleda zamišljeno iako se mršti. Odjednom me je uhvatila čežnja za Kristijanom. Uhvatila sam se za glavu i žarko poželela da je tu. On bi znao šta da radi. *Kakva noć*. Želim da mu se sklopčam u krilu, da me zagrli i kaže mi da me voli iako ga nisam poslušala - ah to je nemoguće pre večeri. U sebi sam prevrnula očima... Zašto mi nije rekao da svi imaju dodatno obezbeđenje? Šta

je tačno na Džekovom kompjuteru? Tako me nervira, ali trenutno ne marim. Želim svog muža. Nedostaje mi.

„Izvolite, Ana, draga." Gospođa Džouns je prekinula moju unutrašnju buru. Pružila mi je sendvič s puterom od kikirikija i želeom. Oči joj blistaju. Nisam to jela godinama. Stidljivo sam joj se osmehnula i navalila.

Kad sam konačno legla, sklupčala sam se na Kristijanovoj strani kreveta. Obukla sam njegovu majicu. I jastuk i majica mirišu na njega. Dok sam tonula u san, poželela sam mu bezbedan povratak kući... i dobro raspoloženje.

TRGLA SAM SE iz sna. Svanulo je. Glava me boli i bubnji mi u slepoočnicama. Jao, ne. Nadam se da nemam mamurluk. Obazrivo sam otvorila oči i videla da je stolica pomerena. Kristijan sedi na njoj. Nosi frak i kraj leptir-mašne viri mu iz džepa na grudima. Zapitala sam se da li sanjam. Prebacio je levu ruku preko stolice i drži čašu od brušenog stakla s tečnošću boje ćilibara. Brendi? Viski? Nemam pojma. Prebacio je članak duge noge preko kolena druge. Ima crne čarape i večernje cipele. Desni lakat mu je na rukonaslonu, ruka na bradi i polako prelazi kažiprstom po donjoj usni. Pri svetlosti ranog jutra oči mu plamte ozbiljnom napregnutošću, ali izraz mu je potpuno nedokučiv.

Srce samo što mi nije stalo. On je ovde. Kako je dospeo ovamo? Mora da je noćas krenuo iz Njujorka. Koliko dugo me posmatra kako spavam?

„Ćao", prošaputala sam.

Hladno me je pogledao i srce mi je ponovo stalo. *Jao, ne.* Sklonio je duge prste s usana, iskapio piće i spustio čašu na noćni stočić. Delom sam očekivala da će me poljubiti, ali nije. Zavalio se i nastavio ravnodušno da me gleda.

„Zdravo", rekao je napokon prigušenim glasom. Znam da je i dalje ljut. Stvarno ljut.

„Vratio si se."

„Izgleda da jesam."

Polako sam sela, ne odvajajući pogled od njega. Usta su mi suva. „Koliko dugo sediš tu i gledaš me kako spavam?"

„Dovoljno dugo.“

„I dalje si ljut.“ Jedva sam izgovorila.

Pogledao me je kao da razmišlja o odgovoru. „Ljut“, izrekao je kao da isprobava reč, ispituje njene nijanse, njeno značenje. „Ne, Ana. Blago je reći da sam ljut.“

Sranje. Pokušala sam da progutam knedlu, ali teško je sa suvim ustima.

„Više nego ljut... to ne sluti na dobro.“

Pogledao me je potpuno ravnodušno, ali nije odgovorio. Tišina se proteže. Posegnula sam za svojom čašom vode i otpila dobrodošli gutljaj, pokušavajući da umirim pomahnitalo sreće.

„Rajan je uhvatio Džeka.“ Probala sam drugu taktiku i spustila čašu pored njegove.

„Znam“, odgovorio je ledeno.

Naravno da zna. „Hoćeš li još dugo da odgovaraš jednosložnim recima?“

Podigao je obrve iznenađeno kao da nije očekivao takvo pitanje. „Da“, odgovorio je konačno.

O... dobro. Šta činiti? Odbrana - najbolji napad. „Žao mi je što sam se zadržala napolju.“

„Stvarno?“

„Ne“, promrmrljala sam posle nekoliko trenutaka jer je to istina.

„Zašto si onda to rekla?“

„Zato što ne želim da se ljutiš na mene.“

Duboko je uzdahnuo kao daje hiljadu sati potiskivao napetost pa prošao rukom kroz kosu. Prelep je. Besan, ali prelep. Upijam ga pogledom - Kristijan se vratio - besan, ali živ i zdrav.

„Mislim da inspektor Klark želi da razgovara s tobom.“

„Siguran sam da želi.“

„Kristijane, molim te...“

„Šta me moliš?“

„Ne budi tako hladan.“

Ponovo je iznenađeno podigao obrve. „Anastazija, trenutno se ne osećam hladno. Gorim. Gorim od besa. Ne znam kako da se nosim s ovim...“ mahnuo je rukom dok je tražio pravu reč, „...osećanjima.“ Glas mu je ogorčen.

O, *sranje*. Njegova iskrenost me je razoružala. Želim samo da mu se sklopčam u krilu. Samo to želim da uradim otkako sam se sinoć vratila kući. *Dođavola s ovim*. Pomerila sam se, iznenadivši ga, i nespretno mu sela u krilo pa se sklopčala. Bojala sam se da će me odgurnuti, ali nije to učinio. Posle delića sekunde zagrlio me je i zagnjurio nos u moju kosu. Miriše na viski. *Koliko lije popio?* Miriše i na kupku. Miriše na Kristijana. Obavila sam mu ruke oko vrata i zagnjurila mu nos uz vrat. Ponovo je uzdahnuo, dublje ovog puta.

„O, gospodo Grej, šta ću da radim s tobom?“ Poljubio mi je teme. Zažmurila sam, uživajući u njegovom dodiru.

„Koliko si popio?“

Ukočio se. „Što?“

„Uglavnom ne piješ žestoka pića.“

„Ovo mi je druga čaša. Ovo je bila naporna noć, Anastazija. Ostavi čoveka da se opusti.“

Osmehnula sam se. „Ako baš tako želiš, gospodine Greje“, prodhtala sam mu uz vrat. „Božanstveno mirišeš. Spavala sam na tvojoj strani kreveta jer tvoj jastuk miriše na tebe.“

Ponovo mi je zagnjurio nos u kosu. „Jesi li? Pitao sam se zašto si s te strane. Još sam ljut na tebe.“

„Znam.“

Ujednačeno me miluje po leđima.

„I ja sam ljuta na tebe“, prošaputala sam.

Prestao je da mi miluje leđa. „A šta sam, molim te, uradio da zaslužim tvoj gnev?“

„Kazaću ti kasnije kad ne budeš ključao od besa.“ Poljubila sam mu vrat. Zažmurio je i nagnuo se prema mojim usnama, ali nije pokušao da mi uzvрати poljubac. Čvršće me je stegao.

„Kad pomislim šta je moglo da se desi...“ Glas mu je tiši od šapata. Prepukao, bremenit snažnim osećanjima.

„Dobro sam.“

„O, Ana“, gotovo je zajecao.

„Dobro sam. Svi smo dobro. Malo smo potreseni. Ali Gejl je dobro. Rajan je dobro. I odveli su Džeka.“

Odmahnuo je glavom. „Ne tvojom zaslugom.“

Molim? Odmakla sam se i ošinula ga pogledom. „Kako to misliš?“

„Ne želim sad da raspravljam o tome, Ana.”

Zatreptala sam. Pa možda *ja* hoću, ali odlučila sam da to ne činim. Bar razgovara sa mnom. Ponovo sam se šćućurila uz njega. Zavukao mi je prste u kosu i počeo da se igra s njom.

„Želim da te kaznim”, prošaputao je. „Da te stvarno premlatim na mrtvo ime”, dodao je.

Srce mi je skočilo u grlo. *Jebote*. „Znam”, prošaputala sam. Glava mi se naježila.

„Možda i hoću.”

„Nadam se da nećeš.”

Čvršće me je zagrlio. „Ana, Ana, Ana. I svetac bi izgubio strpljenje s tobom.”

„Mogu te optužiti za mnogo toga, gospodine Greje, ali ne i za to da si svetac.”

Napokon sam nagrađena nevoljnim osmehom. „Odlično zapažanje kao i uvek, gospođo Grej.” Poljubio mi je čelo i pomerio se.

„Vrati se u krevet. I ti si imala tešku noć.” Brzo se pomerio, podigao me i spustio na krevet.

„Hoćeš li da legneš pored mene?”

„Ne. Moram da obavim neke stvari.” Sagnuo se da uzme čašu. „Nastavi da spavaš. Probudiću te za dva sata.”

„Jesi li još ljut na mene?”

„Jesam.”

„Onda ću nastaviti da spavam.”

„Dobro.” Pokrio me je i ponovo poljubio u čelo. „Spavaj.”

Pošto sam mamurna, iscrpljena od ranojutarnje rasprave, a i laknulo mi je što se vratio, poslušala sam ga. Dok sam tonula u san, zapitala sam se radoznalo, mada i zahvalno zbog gadnog osećaja u ustima, zašto nije primenio svoj uobičajen način suočavanja s problemima i seksualno me spopao.

„DNEO SAM TI sok od narandže”, rekao je Kristijan i ponovo sam otvorila oči. Ne pamtim da sam ikad bila ovako odmorna posle dva sata sna. Probudila sam se osvežena i više mi ne bubnji u glavi. Sok od narandže je dobrodošao prizor - kao i moj muž. U trenerci je. Načas sam se u mislima vratila u hotel *Hitman* kad sam

se prvi put probudila pored njega. Siva tregerka mu je znojava. Ili je vezbao u teretani u suterenu ili je trčao, ali svakako ne bi trebalo da izgleda tako dobro posle treninga.

„Idem da se istuširam“, rekao je i ušao u kupatilo. Namrštila sam se. I dalje je uzdržan. Ili razmišlja o onome što se desilo, ili je još ljut ili... šta? Sela sam i uzela sok od narandže. Prebrzo sam ga iskapila. Izvrstan je, leden i dah mi je mnogo lepši. Ustala sam iz kreveta, nestrpljiva da premostim udaljenost - stvarnu i metafizičku - između nas. Pogledala sam na sat. Osam je sati. Skinula sam Kristijanovu majicu i poslala za njim u kupatilo. On pere kosu u tuš-kabini. Ne oklevam. Ušla sam iza njega. Ukočio se čim sam obavila ruke oko njega i naslonila grudi uz njegova mokra, mišićava leđa. Ne obazirem se na njegovu reakciju, već ga čvrsto grlim. Naslonila sam obraz na njega i zažmurila. Posle jednog trenutka se pomerio tako da smo se oboje našli pod mlazom vruće vode i nastavio da pere kosu. Pustila sam da se voda sliva po meni dok grlim voljenog čoveka. Pomislila sam na to koliko me je puta tucao i vodio ljubav sa mnom ovde. Namrštila sam se. Nikad nije bio tako miran. Okrenula sam glavu i počela da mu spuštam nežne poljupce niz leđa. Ponovo se ukrutio.

„Ana“, upozorio me je.

„Hmm.“

Polako mu spuštam ruku niz stomak. Spustio je obe šake na moju i naglo je zaustavio. Odmahnuo je glavom.

„Nemoj“, upozorio me je.

Odmah sam ga pustila. *Rekao je nemoj?* Izgubila sam vlast nad svojim mislima - nikad me nije odbio. Moja podsvest se napući, odmahnu glavom i osinu me pogledom preko naočara u obliku polumeseca. Izraz lica joj poručuje da sam ovog puta stvarno zabrljala. Osećam se kao da me je ošamario, jako. Osećam se odbačeno. Nesigurnost koju sam osećala celog života iznedrila je ružnu pomisao da me *više ne želi*. Oštro sam udahnula kad je bol prostrujao mnome. Kristijan se okrenuo i laknulo mi je kad sam videla da nije potpuno imun na mene. Uhvatio me je za bradu, zabacio mi glavu i zagledao se u mene obazrivim, sivim očima.

„I dalje sam jebeno ljut na tebe“, rekao je tiho i ozbiljno. *Sranje*. Nagnuo se, naslonio čelo na moje i zažmurio. Podigla sam ruku i pomilovala ga po licu.

„Ne ljuti se na mene, molim te. Mislim da preteruješ“, prošaputala sam.

Ispravio se, prebledevši. Ruke su mi pale uz bokove.

„Preterujem?“, zarežao je. „Neki jebeni luđak mi je upao u stan da mi otme ženu i ti misliš da preterujem!“ Potisnuta pretnja u njegovim recima je zastrašujuća, a oči mu sevaju dok zuri u mene kao da sam ja jebeni luđak.

„Ne... ovaj, nisam mislila na njega, već na svoj izlazak.“

Ponovo je zažmurio kao da trpi bolove i odmahnuo glavom.

„Kristijane, nisam bila tu.“ Pokušala sam da ga smirim i ohrabrim.

„Znam“, prošaputao je i otvorio oči. „I to samo zato što ne možeš da poslušаш jednu jednostavnu, jebenu molbu.“ Ton mu je ogorčen. Red je na mene da prebledim. „Ne želim da razgovaram o tome sad, pod tušem. I dalje sam jebeno ljut na tebe, Anastazija. Teraš me da sumnjam u svoje rasuđivanje.“ Okrenuo se i naglo izašao iz kabine, usput uzeo peškir i izmarširao iz kupatila, ostavivši me zapostavljenu i sleđenu ispod vruće vode.

Sranje. Sranje. Sranje.

Utom sam shvatila značaj onoga što je upravo rekao. *Da me otme?* Jebote. Džek je hteo da me otme? Setila sam se kako nisam htela da mislim o tome zašto je imao lepljivu traku kod sebe. Ima li Kristijan još podataka? Brzo sam se istuširala pa oprala kosu. Želim da znam. Moram da znam. Neću dozvoliti da me drži u neznanju.

Nije bio u spavaćoj sobi kad sam izašla. Pobogu, baš se brzo oblači. Uradila sam isto - obukla sam omiljenu haljinu boje šljive i crne sandale. Svesna sam toga da sam je izabrala zato što je Kristijan voli. Odlučno sam peškirom obrisala kosu pa napravila pletenicu i podigla je u pundu. Stavila sam dijamantske minduše i požurila u kupatilo da nanese malo maškare. Pogledala sam se u ogledalu. *Bleda sam. Uvek sam bleđa.* Duboko sam udahнула da se smirim. Moram da se suočim s posledicama svoje brzoplete odluke da se zabavim s drugaricom. Uzdahnula sam, znajući da Kristijan to neće tako doživeti.

Nije u dnevnoj sobi. Gospođa Džouns posluje po kuhinji.

„Dobro jutro, Ana“, pozdravila me je ljupko.

„Dobro jutro.“ Široko sam joj se osmehnula. Ponovo sam Ana!

„Čaj?"

„Da, hvala."

„Hoćete li da jedete?"

„Hoću, hvala. Može li omlet?"

„S pečurkama i spanaćem?"

„I sirom."

„Stiže."

„Gde je Kristijan?"

„Gospodin Grej je u svojoj radnoj sobi."

„Je li doručkovao?" Pogledala sam dva tanjira na šanku.

„Nije, gospođo."

„Hvala."

Kristijan razgovara telefonom. Obukao je belu košulju, ali nije stavio kravatu. Izgleda kao opušteni generalni direktor. Kako izgled može da prevari. Možda uopšte neće ni otići u kancelariju. Podigao je pogled kad sam stala na prag, ali je odmahnuo glavom, pokazujući da nisam dobrodošla. *Sranje*... Odbijena, okrenula sam se i pošla natrag prema šanku. Naišla sam na Tejlora, otmeno odevenog u ozbiljno odelo. Izgleda kao da je spavao osam sati bez prekida.

„Dobro jutro, Tejlоре", promrmljala sam, pokušavajući da procenim njegovo raspoloženje i dokučim može li mi dati neki nago-veštaj o tome šta se dešava.

„Dobro jutro, gospodo Grej", odgovorio je. Te četiri reči odišu saosećanjem. Osmehnula sam se s razumevanjem, znajući da je morao da trpi ljutog Kristijana na prevremenom putu u Sijetl.

„Kakav je bio let?" odvažila sam se da pitam.

„Dugačak, gospodo Grej." Njegova sažetost govori mnogo toga. „Kako ste?" dodao je mekšim glasom.

„Dobro."

Klimnuo je glavom. „Izvinite me." Pošao je prema Kristijanovoj radnoj sobi. Hmm, Tejlор može da ude, ali ja ne mogu.

„Izvolite." Gospođa Džouns mi je poslužila doručak. Apetit mi je iščezao, ali ipak sam prionula na jelo da je ne uvredim.

Pojela sam koliko sam mogla, a Kristijan još nije izašao iz radne sobe. Izbegava li me?

„Hvala, gospodo Džouns", promrmljala sam, skliznula s barske stolice i pošla prema kupatilu. Dok sam prala zube, setila sam se

kako se Kristijan durio zbog bračnih zaveta. I tad se zavukao u svoju radnu sobu. Je li to radi? Duri se? Stresla sam se kad sam se setila kako je kasnije imao košmar. Hoće li se to ponoviti? Stvarno moramo da razgovaramo. Moram da saznam sve o Džeku i povećanoj bezbednosti za Grejove - sve ono što se krije od mene, ali ne i od Kejt. Ehot očigledno priča s njom.

Pogledala sam na sat. Deset do devet - zakasniću na posao. Oprala sam zube, nanela sjaj za usne, uzela laki crni blejzer i pošla natrag u vehku sobu. Laknulo mi je kad sam ugledala Kristijana kako doručkuje.

„Ideš?” pitao je kad me je video.

„Na posao? Da, naravno.” Hrabro sam mu prišla i spustila ruke na ivicu šanka. Tupo se zagledao u mene.

„Kristijane, nismo tu ni nedelju dana. Moram da idem na posao.”

„Ali...” Začutao je i prošao rukom kroz kosu. Gospođa Džouns je tiho izašla. *Neupadljivo, Gejl, neupadljivo.*

„Znam da moramo da razgovaramo o mnogo toga. Mogli bismo uveče da pričamo ako se smiriš.”

Zapanjeno je zinuo. „Da se smirim?” Glas mu je sablasno tih.

Pocrvenela sam. „Znaš na šta sam mislila.”

„Ne, Anastazija. Ne znam na šta misliš.”

„Ne želim da se svađam. Došla sam da te pitam mogu li da idem svojim kolima.”

„Ne možeš”, otresao je.

„Dobro.” Odmah sam popustila.

Zatreptao je. Očigledno je očekivao svađu. „Preskotova će ići s tobom.” Glas mu je nešto manje ratoboran.

Prokletstvo, Preskotova. Dode mi da se napućim i pobunim, ali odlučila sam da to ne radim. Svakako možemo da smanjimo bezbednost pošto je Džek uhvaćen.

Setila sam se maminih „mudrosti” dan pred venčanje. *Ana, dušo, moraš da biraš svoje bitke. Isto će biti i s decom kad ih budeš dobila.* Pa, bar mi je dao da idem na posao.

„Dobro”, promrmljala sam. Ne želim da ga ostavim ovako, ne u ovoj napetoj atmosferi jer je mnogo toga nerešeno među nama, te sam mu kolebljivo prišla. Ukočio se i razrogačio. Načas je izgledao veoma ranjivo i od toga mi se stegao neki mračni, mračni deo u

srcu. O, *Kristijane, tako mije žao*. Smerno sam ga poljubila u ugao usana. Zažmurio je kao da uživa u mom dodiru.

„Ne mrzi me“, prošaputala sam.

Uhvatio me je za ruku. „Ne mrzim te.“

„Nisi me poljubio“, nastavila sam šapatom.

Sumnjičavo me je pogledao. „Znam“, promrmljao je.

Očajnički želim da ga pitam zašto, ali nisam sigurna želim li da čujem odgovor. Iznenada je ustao, objumio mi lice i njegove usne su se u trenu našle na mojim. Iznenadeno sam zinula i nehotice pustila da mi njegov jezik prodre u usta. Iskoristio je to, zaposeo mi usta, prisvajajući me. Taman sam počela da mu uzvraćam a on me je pustio, ubrzano dišući.

„Tejlor će te odvesti u SIP zajedno s Preskotovom“, rekao je, očiju žarkih od želje. „Tejlore!“ Pocrvenela sam, pokušavajući da se povratim.

„Gospodine“, javi se Tejlor s vrata.

„Kaži Preskotovoj da gospođa Grej ide na posao. Možeš li ih odvesti, molim te?“

„Naravno.“ Tejlor se okrenuo i otišao.

„Bio bih zahvalan kad bi danas pokušala da se kloniš nevolja“, promrmljao je Kristijan.

„Videću šta mogu da uradim.“ Ljupko sam se osmehnula. Kristijanove usne izviše se u kolebljiv poluosmeh, ali potisnuo ga je.

„Vidimo se kasnije“, rekao je hladno.

„Ćaos“, prošaputala sam.

Pračena Preskotovom, spustila sam se teretnim liftom do garaže u podrumu kako bismo izbegle novinare ispred zgrade. Džekovo hapšenje je činjenica da je uhvaćen u našem stanu već su opštepoznati. Kad sam se smestila u audi, zapitala sam se hoće li još paparaca čekati ispred SIP-a kao onog dana kad je objavljena naša veridba.

Neko vreme smo se vozili u tišini, a onda sam se setila da pozovem Reja i mamu da ih uverim da smo Kristijan i ja dobro. Srećom, oba razgovora bila su kratka i završila sam baš kad smo stigli do SIP-a. Kao što sam se bojala, grupica reportera i fotografa čeka ispred zgrade. Okrenuli su se kao jedno i s iščekivanjem pogledali audi.

„Jeste li sigurni da želite to da radite, gospođo Grej?“, upita Tejlor. Jednim delom samo hoću da odem kući, ali to znači da ću provesti ceo dan s gospodinom koji ključa od besa. Nadam se da će se uskoro smiriti. Džek je u pritvoru i Pedeset bi trebalo da bude zadovoljan, ali nije. Delom razumem zašto; previše toga mu se izmaklo kontroli, uključujući mene, ali sad nemam vremena da razmišljam o tome.

„Molim vas, odvezite me do utovarnog dela, Tejlore.“

„Da, gospođo.“

JEDAN SAT JE. Čitavog jutra sam bila zaokupljena poslom. Neko je pokucao i kroz vrata glavu proturi Elizabet.

„Imaš li minut?“ pitala je vedro.

„Naravno“, odgovorila sam, iznenađena njenom nenajavljenom posetom.

Ušla je i sela, zabacivši dugu crnu kosu preko ramena. „Samo sam htela da se uverim da si dobro. Rouč me je zamolio da te obiđem“, dodala je brzo i pocrvenela. „S obzirom na sve što se sinoć dogodilo.“

Sve novine objavile su da je Džek Hajd uhapšen, ali izgleda da ga još niko nije povezao s požarom u *Kući Grej*.

„Dobro sam“, odgovorila sam, pokušavajući da ne mislim previše o tome kako se osećam. Džek je hteo da mi naudi. Pa, to nije ništa novo. Pokušao je i ranije. Više brinem za Kristijana.

Brzo sam pogledala mejl. I dalje ništa od njega. Ne znam hoću h samo rasplamsati bes gospodina ključajućeg ako mu pošaljem poruku.

„Dobro je“, odgovorila je Elizabet. Za promenu, osmeh joj je dopro do očiju. „Ako mogu nešto da uradim - ako ti nešto treba - kaži mi.“

„Hoću.“

Ustala je. „Znam koliko posla imaš, Ana. Ostaviću te da radiš.“

„Ovaj... hvala.“

Ovo mora da je bio najkraći, najbesmisleniji sastanak u zapadnoj hemisferi danas. Zašto ju je Rouč poslao kod mene? Možda je zabrinut budući da sam šefova žena. Odbacila sam mračne misli i

posegnula za blekberijem u nadi da mi je Kristijan poslao poruku. Utom mi je stigao mejl.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Izjava

Datum: 26. avgust 2011, 13.04

Primalac: Anastazija Grej

Anastazija,
Inspektor Klark će doći u tvoju kancelariju u tri da ti uzme izjavu. Zahtevao sam da on dođe kod tebe zato što ne želim da ideš u policijsku stanicu.

Kristijan Grej

Generalni direktor, Grejenterprajzis holdings

Čitavih pet minuta zurila sam u njegov mejl i pokušavala da smislim opušten i duhovit odgovor kako bih mu popravila raspoloženje. Ništa mi nije palo na pamet te sam se odlučila za sažetost.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Izjava

Datum: 26. avgust 2011, 13.12

Primalac: Kristijan Grej

Dobro.
A, cmok

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Piljila sam u monitor još pet minuta, nestrpljivo čekajući njegov odgovor, ali nije usledio. Kristijan danas nije raspoložen za igru.

Zavalila sam se. Mogu li da ga krivim? Moj siroti Pedeset je verovatno pomahnitao rano jutros. A onda mi je nešto palo na um. Bio je u fraku kad sam se jutros probudila. Kad li je odlučio da se

vratu iz Njujorka? Uglavnom odlazi s društvenih događaja između deset i jedanaest. Sinoć sam u to vreme još bila s Kejt.

Da li se vratio kući zato što sam izašla ili zbog Džeka? Ako je krenuo zato što sam se provodila, nije mogao da zna za Džeka, za policiju, ni za šta - sve dok nije sleteo u Sijetl. Odjednom mi je to veoma važno. Ako se vratio samo zato što sam izašla, onda je preterao. Moja podsvest udahnu kroz zube i navuče izraz harpije. Dobro, drago mi je što se vratio pa je to možda nevažno. Ali ipak - Kristijan mora da je doživeo veliki šok kad je sleteo. Nije ni čudo što je toliko zbunjen danas. Setila sam se njegovih ranijih reči. „I dalje sam jebeno ljut na tebe, Anastazija. Teraš me da sumnjam u svoje rasuđivanje.”

Moram da znam - da li se vratio kući zbog Koktelgejta ili zbog jebenog luđaka?

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Tvoj let

Datum: 26. avgust 2011, 13.24

Primalac: Kristijan Grej

U koliko si sati juče odlučio da se vratiš u Sijetl?

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Tvoj let

Datum: 26. avgust 2011, 13.26

Primalac: Anastazija Grej

Zašto?

Kristijan Grej

Generalni direktor, Grej enterprajzis holdings

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Tvoj let

Datum: 26. avgust 2011,13.29

Primalac: Kristijan Grej

Recimo da je radoznalost.

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Tvoj let

Datum: 26. avgust 2011,13.32

Primalac: Anastazija Grej

Radoznalost je ubila mačku.

Kristijan Grej

Generalni direktor, Grejenterprajzis holdings

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: A?

Datum: 26. avgust 2011,13.35

Primalac: Kristijan Grej

Šta se krije iza toga? Još jedna pretnja?

Znaš na šta ciljam s ovim pitanjem, zar ne?

Jesi li odlučio da se vratiš samo zato što sam otišla na piće s drugaricom pošto si mi rekao da to ne radim ili zato što je luđak bio u tvom stanu?

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Zgledala sam se u monitor. Nema odgovora. Pogledala sam na sat na kompjuteru. Petnaest do dva i još uvek nema odgovora.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Evo kako stvari stoje...

Datum: 26. avgust 2011, 13.56

Primalac: Kristijan Grej

Shvatiću tvoje ćutanje kao priznanje da si se zaista vratio u Sijetl zato što sam se PREDOMISLILA. Odrasla sam žena i izašla sam na piće s prijateljicom. Nisam znala kakve bezbednosne posledice mogu nastati zbog toga što sam se PREDOMISLILA zato što mi NIKAD NIŠTA NE GOVORIŠ. U stvari, saznala sam od Kejt da je povećano obezbeđenje svih Grejovih, ne samo naše. Mislim da uglavnom preteruješ kad je reč o mojoj bezbednosti i razumem zašto, ali ponašaš se kao dečak koji je stalno vikao „vuk, vuk“.

Nikad nemam predstavu šta je stvarni razlog za brigu, a šta samo doživljavaš kao pretnju. Imala sam dva člana obezbeđenja sa sobom. Mislila sam da ćemo Kejt i ja biti bezbedne. A činjenica je da smo bile sigurnije u tom kaficu nego u stanu. Da sam bila POTPUNO UPUĆENA u situaciju, drugačije bih postupila.

Znam da tvoja zabrinutost ima veze s materijalom u kompjuteru Džeka Hajda - ili bar Kejt tako misli. Znaš li koliko je frustrirajuće otkriti da moja najbolja drugarica zna o tebi ono što ja ne znam? A ja sam ti ŽENA. I, hoćeš li mi reći? Ili ćeš nastaviti da se prema meni ophodiš kao prema detetu, što znači da ću nastaviti tako da se ponašam?

Nisi jedini koji je jebeno ljut, samo da znaš.

Ana

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Poslala sam poruku. *Eto ti - tako je, svidelo ti se to ili ne, Greje.* Duboko sam udahnula. Prilično sam ljuta. A bilo mi je žao i grizla me je savest što se nisam ponela kako treba. E pa više nije tako.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Evo kako stvari stoje...

Datum: 26. avgust 2011, 13.59

Primalac: Anastazija Grej

Kao i uvek, gospođo Grej, otvorena si i izazivaš putem mejla. Možda bi trebalo da razgovaramo o tome kad se vratiš u NAŠ stan. Pripazi kako se izražavaš. I ja sam još uvek jebeno ljut.

Kristijan Grej

Generalni direktor, Grejenterprajzis holdings

Da pripazim kako se izražavam! Namrštila sam se i shvatila da nas ovo neće odvesti nikud. Nisam odgovorila, već sam počela da čitam nedavno pristigli rukopis mladog pisca koji obećava.

SUSRET S INSPEKTOROM Klarkom prošao je bez uzbuđenja. Ne reži kao sinoć, verovatno zato što se naspavao. Ili možda samo više voli da radi danju.

„Hvala na izjavi, gospođo Grej.”

„Nema na čemu, inspektore Klark. Je li Hajd i dalje u pritvoru?”

„Jeste, gospođo. Jutros je pušten iz bolnice. S obzirom na to za šta je optužen, ostaće kod nas neko vreme.” Osmehnulo se i uglovi tamnih očiju su mu se nabrali.

„Dobro je. Ovo je bilo stresno za mog muža i mene.”

„Jutros sam dugo razgovarao s gospodinom Grejom. Mnogo mu je laknulo. Zanimljiv čovek, vaš suprug.”

Nemaš pojma koliko.

„Da, mislim da jeste.” Učtivo sam se osmehnula i shvatio je da sam završila s njim.

„Ako se setite još nečega, slobodno me pozovite. Evo vam moja posetnica.” Izvadio ju je iz novčanika i pružio mi je.

„Hvala, inspektore. Hoću.”

„Prijatan dan, gospođo Grej.”

„Prijatan dan.”

Kad je otišao, zapitala sam se za šta je Hajd tačno optužen. Kristijan mi verovatno neće reći. Stisnula sam usne.

U TIŠINI SE vozimo do Eskale. Sojer vozi, a Preskotova je pored mene. Srce mi se sve više steže kako se približavamo. Znam da ćemo se Kristijan i ja gadno posvađati i ne znam imam li snage za to.

Dok se vozim liftom s Preskotovom pored sebe, pokušavam da ovladam svojim mislima. Šta hoću da mu kažem? Mislim da sam sve rekla u mejlu. Možda će mi dati neke odgovore. Nadam se da hoće. Ne mogu da smirim živce. Srce mi tutnji, usta su mi suva a dlanovi oznojeni. Ne želim da se svađam. Ali nekad je tako težak i moram da ostanem pri svome.

Otvorila su se vrata i ukazalo se predvorje, ponovo čisto i uređno. Sto je podignut i na njemu je nova vaza s divnim buketom bledoružičastih i belih božura. Brzo sam pogledala slike dok smo prolazile - sve Bogorodice izgledaju neoštećeno. Izvaljena vrata su popravljena i Preskotova ih je ljubazno otvorila. Danas je veoma tiha. Mislim da mi se više sviđa kad je takva.

Spustila sam aktovku u hodniku i ušla u veliku sobu. Ukopala sam se. *Jebote.*

„Dobro veče, gospođo Grej“, reče Kristijan tiho. Stoji pored klavira a na sebi ima crnu uzanu majicu i farmerke... *one* farmerke - one koje je nosio u igraonici. *Au!* Od ispranog svetloplavog teksasa, uske, pocepane na kolenu i seksi. Prišao mi je. Bos je i gornje dugme farmerki mu je otkopčano. Ne skreće tinjajući pogled s mog.

„Drago mi je što si kod kuće. Čekao sam te.“

JEDANAESTO POGLAVLJE

„Jesi li?“, prošaputala sam. Usta su mi se još više osušila, a srce mi mahnilo zalupalo. Zašto se tako obukao? Šta to znači? Da li se još duri?

„Jesam.“ Glas mu je mek kao pamuk, ali izraz mu je podrugljiv dok mi se približava.

Izgleda opako - farmerke mu *onako* vise s kukova na onaj način. O, ne, neću dozvoliti da mi gospodin hodajući seks skrene pažnju. Pokušavam da procenim kako je raspoložen dok mi prilazi. Ljut? Razigran? Žudan? *Uf!* Nemoguće je odrediti.

„Sviđaju mi se tvoje farmerke“, promrmljala sam. Uputio mi je razoružavajući požudan osmeh koji mu nije dopro do očiju. *Sranje - i dalje je ljut.* Obukao ih je da mi skrene pažnju. Zaustavio se ispred mene i njegova napregnutost me je oprljila. Malo raširenim nedokučivim očima sagoreva moje. Progutala sam knedlu.

„Čini mi se da te nešto muči, gospodo Grej“, rekao je svilenim glasom i izvukao nešto iz zadnjeg džepa farmerki. Ne mogu da skrenem pogled od njegovog, ali čujem kako širi list papira. Podigao ga je i prepoznala sam svoj mejl kad sam ga pogledala. Ponovo sam se zapiljila u njega, a oči mu besno sevnule.

„Da“, prošaputala sam zadihano. Moram da se udaljim od njega ako ćemo da razgovaramo o tome. Ali pre nego što sam stigla da se odmaknem, nagnuo se i prešao nosom preko mog. Zažmurila sam da dočekam njegov neočekivani, nežni dodir.

„Kao i mene" prošaputao mi je uz kožu. Otvorila sam oči kad je to rekao. Ispravio se i ponovo me napregnuto pogledao.

„Mislim da znam šta te muči, Kristijane", rekla sam zajedljivo. Zaškiljio je da potisne razgaljenost koja se načas ukazala. Hoćemo li da se svađamo? Iz predostrožnosti sam uzmakla jedan korak. Moram fizički da se udaljim od njega - od njegovog mirisa, izgleda, tela koje mi odvraća pažnju u tim farmerkama. Namrštio se kad sam se udaljila.

„Zašto si se vratio iz Njujorka?", prošaputala sam. Hajde da završimo s tim.

„Znaš zašto." U glasu mu se čuje upozorenje.

„Zato što sam izašla s Kejt?"

„Zato što si pogazila reč, prkosila mi i izložila se nepotrebnoj opasnosti."

„Pogazila reč? Zar si to tako shvatio?", ciknula sam, ne obazirući se na ostatak rečenice.

„Da."

Jebote. Ne da preteruje! Zamalo što nisam prevrnula očima, ali sam se zaustavila kad se namrštio. „Kristijane, predomislila sam se", objasnila sam polako, strpljivo, kao da je dete. „Žena sam. Mi smo poznate po tome. Takve smo."

Zatreptao je kao da ne shvata.

„Da sam i na trenutak pomislila da ćeš otkazati službeni put..." Ostala sam bez teksta. Ne znam šta da kažem. Načas sam se setila naše rasprave o bračnim zavetima. *Nikad nisam obećala da ću te slušati, Kristijane.* Ali držim jezik za zubima jer, duboko u duši, drago mi je što se vratio. Uprkos njegovoj ljutnji, drago mi je što je preda mnom živ i zdrav.

„Predomislila si se?" Ne skriva prezrivu nevericu.

„Da."

„I nije ti palo na pamet da me pozoveš?" Zapanjeno me je prostrelio pogledom pre nego što je nastavio. „Pored toga, zbog tebe nije bilo dovoljno obezbeđenja u stanu i izložila si Rajana opasnosti."

Oh. To mi nije palo na pamet.

„Trebalo je da zovem, ali nisam htela da brineš. Da jesam, sigurno bi mi zabranio da izađem, a Kejt mi je nedostajala. Htela sam

da je vidim. Uostalom, tako sam izbegla da budem ovde kad je Džek ušao. Nije trebalo da ga Rajan pusti unutra." Ovo je veoma zbunjujuće. Da ga Rajan nije pustio, Džek bi još bio na slobodi.

Oči su mu mahnito zablistale. Brzo ih je zatvorio i napeo lice kao da ga nešto boli. *Jao, ne*. Odmahnuo je glavom i u sledećem trenutku me privukao u zagrljaj i privio uz sebe.

„O, Ana“, prošaputao je i toliko me stegao da sam jedva disala. „Da ti se nešto desilo...“ Glas mu je jedva glasniji od šapata.

„Ali nije“, odgovorila sam.

„Ali moglo je. Hiljadu puta sam umro danas dok sam razmišljao o tome šta se desilo. Bio sam tako besan, Ana. Besan na tebe. Besan na sebe. Besan na sve. Ne sećam se da sam ikad bio toliko ljut... osim...“ Ponovo je začutao.

„Osim?“, podstakla sam ga.

„Onda u tvom starom stanu. Kad je Lejla bila tamo.“

Oh. Ne želim da mislim o tome.

„Bio si tako hladan jutros“ promrmljala sam. Glas mi je prepukao na poslednjoj reči kad sam se setila užasnog odbijanja pod tušem. Pomerio je ruke do mog potiljka i popustio stisak. Duboko sam udahнула. Zabacio mi je glavu.

„Ne znam kako da se nosim s ovom ljutnjom. Mislim da ne želim da te povredim“, rekao je, očiju razrogačenih i obazrivih. „Jutros sam želeo da te kaznim, žarko sam to želeo, i...“ Začutao je. Mislim da je ostao bez teksta ili se boji da sve kaže.

„Brinuo si da ćeš me povrediti?“ Završila sam rečenicu umesto njega. Nijednog trenutka nisam verovala da će me povrediti, ali ipak mi je laknulo. Jedan ćudljiv deo mene plašio se da me više ne želi.

„Nisam verovao sebi“, rekao je tiho.

„Kristijane, znam da me nikad nećeš povrediti. Bar ne fizički.“ Obujmila sam mu lice šakama.

„Stvarno?“ pitao je. U glasu mu se oseća sumnjičavost.

„Da. Zнала sam da je ono što si rekao prazna pretnja. Znam da me nećeš pretući na mrtvo ime.“

„Želeo sam to da uradim.“

„Nisi. Samo si mislio da želiš.“

„Nisam siguran da je to istina“, promrmljao je.

„Razmisli o tome“, ustrajala sam. Zagrlila sam ga i zagnjurila mu nos u grudi preko crne majice. „O tome kako si se osećao kad sam otišla. Više puta si mi rekao kako je to uticalo na tebe. Kako ti je promenilo pogled na svet, na mene. Znam čega si se odrekao zbog mene. Seti se kako si se osećao zbog tragova lisica na medenom mesecu.“

Znam da razmišlja o tome jer se ukočio. Čvršće sam ga zagrlila. Osećam njegove zategnute leđne mišiće ispod majice. Postepeno se opuštao i napetost je čilela.

Je li ga to brinulo? Da će me povrediti? Zašto ja imam više poverenja u njega nego on sam? Ne shvatam; svakako smo napredovali. Uglavnom je tako jak i drži sve konce u rukama, ali bez toga je izgubljen. *O, Pedeset, Pedeset, Pedeset - žao mi je.* Poljubio mi je kosu, a ja sam podigla lice prema njemu i usne su mu se našle na mojim, tragaju, uzimaju, daju, preklinju - ne znam za šta. Samo želim da osećam njegove usne na svojim i da mu vatreno uzvraćam poljupce.

„Imaš toliko poverenja u mene“, prošaputao je kad se odvojio od mene.

„Imam.“ Pomilovao mi je lice zglobovima prstiju, napregnuto me gledajući u oči. Ljutnja je iščilela. Moj Pedeset se vratio. Dobro je videti ga. Pogledala sam ga i stidljivo se osmehnula.

„Uostalom“, prošaputala sam, „nemaš papire.“

Zapanjeno je zinuo pa me ponovo privio na grudi.

„U pravu si. Nemam.“ Prasnuo je u smeh.

Stojimo zagrljeni nasred dnevne sobe.

„Dođi u krevet“, prošaputao je posle ko zna koliko.

Au...

„Kristijane, moramo da razgovaramo.“

„Kasnije“, nagovara me blago.

„Kristijane, molim te, razgovaraj sa mnom.“

Uzdahnuo je. „O čemu?“

„Znaš o čemu. Držiš me u neznanju.“

„Želim da te zaštitim.“

„Nisam dete.“

„Potpuno sam svestan toga, gospođo Grej.“ Prešao mi je ruka-
ma po telu pa mi obujmio zadnjicu. Isturio je kukove i prislonio
ukrućen ud uz mene.

„Kristijane!" prekorila sam ga. „Pričaj sa mnom."

Ponovo je ogorčeno uzdahnuo. „Šta hoćeš da znaš?" Glas mu je postao pomirljiv kad me je pustio. Razočarala sam se - *nisam tražila da me pustiš*. Uhvatio me je za ruku pa se sagnuo da podigne list papira s poda.

„Mnogo toga", promrmljala sam dok me je vodio prema kauču.

„Sedi", naložio je. Neke stvari se nikad ne menjaju, pomislila sam dok sam sedala. Kristijan se smestio pored mene i pogledao me, odjednom s iščekivanjem i pomiren sa sudbinom.

„Pitaj me", rekao je odlučno.

O. Pa, ovo je lakše nego što sam mislila. „Čemu dodatna bezbednost za tvoju porodicu?"

„Hajd je predstavljao pretnju za njih."

„Otkud znaš?"

„Iz njegovog kompjutera. Skupljao je lične podatke o meni i ostalim članovima moje porodice, pogotovo o Kariku."

„O Kariku? Zašto njemu?"

„Ne znam još uvek. Hajdemo u krevet."

„Kristijane, reci mi!"

„Šta da ti kažem?"

„Tako me... izluđuješ."

„I ti mene." Ošinio me je pogledom.

„Nisi povećao bezbednost kad si saznao da drži podatke o tvojoj porodici u kompjuteru. Dakle, šta se desilo? Zašto si to kasnije uradio?"

Kristijan je zaškiljio.

„Nisam znao da će pokušati da mi zapali zgradu ili..." Začuo je. „Mislili smo da je bolesno opsednut, ali znaš..." slegnuo je ramenima, „ljudi se zanimaju za tebe ako si prisutan u javnosti. Imao je nasumične podatke: članke sa studija na Harvardu - mom veslanju, karijeri. Članke o Kariku - o njegovoj karijeri, maminoj karijeri - i ponešto o Eliotu i Miji."

Veoma čudno.

„Rekao si *ili*", podstakla sam ga.

„Ili šta?"

„Rekao si 'pokušati da mi zapali zgradu ili...' Kao da si hteo da kažeš još nešto."

„Jesi li gladna?"

Molim? Namrštila sam se i stomak mi je zakrčao.

„Jesi li jela danas?" Glas mu je stroži, a pogled hladan.

Odalo me je crvenilo.

„Kao što sam mislio." Glas mu je odsečan. „Znaš kako se osećam kad ne jedeš. Dođi." Ustao je i pružio mi ruku. „Pusti me da te nahranim." Ponovo se promenio... sad mu glas odiše senzualnim obećanjem.

„Da me nahraniš?" prošaputala sam. Sve ispod pojasa kao da nije postalo tečno. *Dođavola*. Ovo je tipično nepostojano skretanje s teme. *Je li to sve? Zar ću samo to izvući iz njega?* Kristijan me je poveo prema kuhinji, uzeo barsku stolicu i prebacio je s druge strane šanka.

„Sedi."

„Gde je gospoda Džouns?" pitala sam pošto sam tek sad primetila daje nema.

„Dao sam joj slobodno večer. Kao i Tejloru."

Oh.

„Zašto?"

Delić sekunde je zurio u mene, a onda je povratio nadmenu razveseljenost. „Zato što mogu."

„I ti ćeš da spremiš večeru?" Glas mi odaje nevericu.

„O, imaj malo poverenja, gospodo Grej. Zažmuri."

Opa. Očekivala sam da ćemo imati žestoku raspravu, a evo nas - igramo se u kuhinji.

„Zažmuri", naredio je.

Prvo sam prevrnula očima pa poslušala.

„Hmm. Nije dovoljno dobro", promrmljao je. Provirila sam na jedno oko i videla kako vadi svilenu maramu boje šljive iz zadnjeg džepa. Slaže mi se s haljinom. *Bokte*. Upitno sam ga pogledala. *Kad li ju je nabavio?*

„Zažmuri", naložio je ponovo. „Bez virenja."

„Stavićeš mi povez preko očiju?" promrmljala sam zapanjeno. Odjednom sam ostala bez daha.

„Da."

„Kristijane..." Stavio mi je prst na usta da me učutka.

Hoću da pričamo.

„Razgovaraćemo kasnije. Sad hoću da jedeš. Rekla si da si gladna." Nežno mi je poljubio usne pa mi vezao meku svilenu maramu iza glave.

„Vidiš li?"

„Ne", promrmljala sam i figurativno prevrnula očima. Tiho se zakikotao.

„Znam kad prevrćeš očima... i znaš kako se osećam kad to radiš."

Napučila sam se. „Možemo li samo da završimo s ovim?" brecnula sam se.

„Kakva nestrpljivost, gospođo Grej. Toliko si željna razgovora." Ton mu je šaljiv.

„Da!"

„Moram prvo da te nahranim", rekao je i prešao mi usnama po slepoočnici, što me je odmah smirilo.

Dobro... neka bude po tvom. Prepustila sam se sudbini i slušala kako se kreće po kuhinji. Otvorio je frižider i spustio nekoliko sudova na radnu površinu iza mene. Zatim je otišao do mikrotalasne, ubacio nešto unutra i uključio je. Znatiželja mi raste. Čula sam kako je stavio nešto u toster i uključio ga; tajmer je počeo tiho da otkucava. Hmm - tost?

„Da, željna sam razgovora", promrmljala sam smeteno. Mešavina egzotičnih mirisa začina ispunila je kuhinju. Pomerila sam se na stolici.

„Budi mirna, Anastazija." Ponovo mi je blizu. „Hoću da budeš dobra...", prošaputao je.

Au.

„I ne grickaj usnu." Nežno mije izvukao donju usnu koju sam uhvatila zubima. Nehotice sam se osmehnula.

Sledeće što sam čula bilo je vađenje vadičepa iz flaše i tihi šum dok je točio vino u čašu. Zatim trenutak tišine praćen tihim klimom i blagim šuštanjem kad su zvučnici oživelili. Nepoznata pesma počela je tihim zvucima gitare. Kristijan je smanjio ton kako bi se čula samo kao pozadinski zvuk. Čovek je zapevao dubokim, tihim, seksi glasom.

„Mislim da bi prvo trebalo da popiješ nešto“, prošaputao je Kristijan i skrenuo mi pažnju s pesme. „Zabaci glavu.“ Poslušala sam ga. „Još“, podstakao me je.

Zabacila sam glavu još više i usne su mu se spustile na moje. Hladno, osvežavajuće vino poteklo mi je u usta. Refleksno sam progutala. *Au*. Setila sam se ne tako dalekog trenutka - kad sam bila vezana na svom krevetu u Vankuveru pre nego što sam diplomirala, a Kristijan je bio uzbudljiv i ljut zbog mejla koji sam mu poslala. *Hmm... da li se nešto promenilo?* Ne mnogo. Osim što sam sad prepoznala vino, Kristijanovo omiljeno - sanser.

„Hmm“, promrmljala sam s uživanjem.

„Svida ti se vino?“, prošaputao je. Dah mu je topao na mom obrazu. Okupana sam njegovom blizinom, životnošću i toplinom koja mu izbija iz tela iako me ne dodiruje.

„Da“, prodahtala sam.

„Još?“

„Uvek hoću još s tobom.“

Gotovo mogu da čujem kako se osmehuje. I sama sam se nasmešila. „Gospođo Grej, očijukaš li sa mnom?“

„Da.“

Burma mu je zvecnula o čašu kad je otpio još jedan gutljaj. E to je veoma seksi zvuk. Ovog puta mi je povukao glavu unazad. Ponovo me je poljubio i pohlepno sam progutala vino. Osmehnuo se kad me je ponovo poljubio.

„Gladna?“

„Mislim da smo to već utvrdili, gospodine Greje.“

Trubadur s ajpoda peva o zločestim igrama. *Hmm... Veoma prikladno.*

Mikrotalasna se oglasila i Kristijan me je pustio. Uspravila sam se. Mirišu začini: beli luk, nana, origano, ružmarin i, čini mi se, jagnjetina. Čula sam kako se otvaraju vrata mikrotalasne, a miris koji budi apetit se pojačao.

„Sranje! Hriste!“ opsova Kristijan i tanjir zazveča po radnoj površini.

O, *Pedeset!* „Jesi li dobro?“

„Da!“, otrešao je napregnuto. Trenutak kasnije, ponovo se našao pored mene.

„Upravo sam se ispekao. Evo." Gurnuo mi je kažiprst u usta.
„Možda će biti bolje ako sisaš."

„Oh." Uхватила sam ga za ruku i polako izvukla njegov prst iz usta. „Polako, polako", nagla sam se i dunula da mu ohladim prst a onda ga dvaput nežno poljubila. Zadržao je dah. Ponovo sam ga ubacila u usta i nežno zasisala. Oštro je udahnuo i taj zvuk mi je otputovao sve do međunožja. Ukusan je kao i uvek. Shvatila sam koju igru igra - polako zavodi svoju ženu. Mislila sam da je ljut, ali sad...? Mnogo me zbunjuje ovaj čovek, moj muž. Ali takvog ga volim. Razigranog. Zabavnog. Đavolski seksi. Dao mi je nekoliko odgovora, ali pohlepna sam. Hoću još, ali hoću i da se igram. Ovo je dobrodošlo posle današnjih briga i napetosti, kao i sinoćnjeg košmara sa Džekom.

„O čemu razmišljaš?", promrmljao je Kristijan i prenuo me iz misli kad mi je izvukao prst iz usta.

„O tome koliko si nepostojan."

Ukočio se pored mene. „Pedeset nijansi, malena", rekao je konačno i spustio mi nežni poljubac u ugoao usana.

„Moj Pedeset nijansi", prošaputala sam. Uхватила sam ga za majicu i privukla sebi.

„O, ne, nećeš, gospođo Grej. Nema dodirivanja... još." Uhvatio me je za ruku, izvukao svoju majicu i poljubio mi prste jedan za drugim.

„Uspravi se", naložio je.

Napućila sam se.

„Istući ću te ako se pućiš. A sad otvori širom."

Sranje. Otvorila sam usta i dao mi je zalogaj začinjene vruće jagnjetine u hladnom umaku od jogurta i nane. Mmm. Sažvakala sam.

„Sviđa ti se?"

„Da."

Ispustio je odobravajući zvuk. Znam da i on jede i uživa u hrani.

„Još?"

Klimnula sam glavom. Dao mi je još jedan zalogaj i oduševljeno sam ga sažvakala. Spustio je viljušku i pokidao... hleb, čini mi se.

„Zini", naložio je.

Ovog puta mi je dao parče somuna. Izgleda da je gospođa Džouns bila u kupovini - ili možda Kristijan - u delikatesnoj radnji koju sam pre pet nedelja otkrila na samo dve ulice od Eskale. Zahvalno sam sažvakala. Kristijanovo raspoloženje za igru povećalo mi je apetit.

„Još?”

Klimnula sam glavom. „Još svega, molim te. Izgladnela sam.”

Čujem kako se oduševljeno osmehuje. Polako i strpljivo me hrani i povremeno mi poljupcima ili prstima otire mrvice iz uglova usana. S vremena na vreme mi daje gutljaje vina na svoj jedinstveni način.

„Otvori širom pa zagrizi”, promrmljao je. Poslušala sam. Hmm - moje omiljene sarmice od vinove loze. Izvrsne su čak i hladne, iako više volim kad su tople ali ne želim da se Kristijan ponovo opeče. Polako me je nahranio i olizala sam mu prste kad sam završila.

„Još?”, pitao je tiho, promuklo.

Odmahnula sam glavom. Sita sam.

„Dobro je”, prošaputao mi je na uvo, „zato što je vreme za moje omiljeno jelo. Tebe.” Podigao me je i toliko me iznenadio da sam zacikala.

„Mogu li da skinem povez?”

„Ne.”

Umalo se nisam napućila, ali utom sam se setila njegove pretnje pa odustala.

„Igraonica”, promrmljao je.

O, ne znam je li to pametno.

„Jesi li spremna za izazov?” Budući da je upotrebio reč *izazov*, ne mogu da odbijem.

„Samo napred”, promrmljala sam. Telom mi struje želja i nešto što ne želim da imenujem. Izneo me je na vrata pa na sprat.

„Čini mi se da si smršala”, promrsio je s neodobravanjem. Jesam li? Dobro je. Setila sam se koliko me je zapekla njegova primedba kad smo se vratili s medenog meseca. Pobogu, zar je to bilo pre samo nedelju dana?

Ispred igraonice je pustio da mu skliznem niz telo i stanem na noge, ali zadržao mi je ruku oko pojasa. Brzo je otključao vrata.

Uvek isto miriše: lakovano drvo i citrus. To je postao umirujućí miris. Kristijan me je pustio i okrenuo od sebe. Odvezao je mara- mu i zatrepkala sam na prigušenoj svetlosti. Polako mi je izvukao ukosnice iz punde i pletenica mi je pala na leđa. Uhvatio ju je i nežno povukao tako da sam morala da zakoračim prema njemu.

„Imam ideju“, prošaputao mi je na uvo i poslao mi slasne trnce niz kičmu.

„I mislila sam da ćeš imati“, odgovorila sam. Poljubio me je ispod uva.

„O, gospođo Grej, imam.“ Glas mu je blag, opčinjavajućí. Povukao mi je pletenicu u stranu i počeo da mi spušta nežne poljupce niz vrat.

„Prvo moramo da te skinemo.“ Glas mu je tih, grlen, i odjekuje mi telom. Želim to - šta god da je naumio. Želim da se povežemo na način na koji umemo. Okrenuo me je prema sebi. Pogledala sam njegove farmerke. Gornje dugme mu je još uvek otkopčano. Nisam odolela. Prešla sam kažiprstom uz pojas farmerki, izbegavši majicu. Maljice ispod pupka su me blago zagolicala po zglobovima prstiju. Oštro je udahnuo i pogledala sam ga u oči. Zaustavila sam šaku kod otkopčanog dugmeta. Oči su mu poprimitile mračniju sivu nijansu... *au*.

„Trebalo bi da ih zadržiš na sebi“, prošaputala sam.

„To i nameravam, Anastazija.“

Jednom rukom mi je uhvatio potiljak, a drugom zadnjicu. Privukao me je sebi, spustio usne na moje i počeo da me ljubi kao da mu život zavisi od toga.

Opal

Jezici su nam isprepletani. Gurao me je unazad sve dok nisam osetila drveni krst iza sebe. Naslonio se na mene i telom pritisnuo moje.

„Hajde da se resimo ove haljine“, rekao je dok mi je povlačio haljinu uz butine, kukove, stomak... divno polako, tkanina mi klizi preko kože, preko grudi.

„Nagni se.“

Poslušala sam ga i svukao mi je haljinu preko glave pa je bacio na pod. Ostala sam u sandalama, gaćicama i brusu. Oči su mu blesnule kad me je uhvatio za obe ruke i podigao mi ih iznad glave.

Zatreptao je i nakrivio glavu. Znam da traži moju dozvolu. Šta li će da mi radi? Progutala sam knedlu pa klimnula glavom. Nagoveštaj zadivljenog, čak ponosnog osmejka dotakao mu je usne. Vezao mi je članke iznad glave kožnim okovima i ponovo izvadio maramu.

„Mislím da si dovoljno videla." Vezao mi je maramu oko glave i osetila sam kako mi je drhtaj prošao telom kako su mi se ostala čula zaoštrila; zvuk njegovog tihog disanja, moj uzbuđeni odgovor, krv što mi hući u ušima, Kristijanov miris pomešan s citrusom i lakom u prostoriji - sve je oštrije zato što ne vidim. Nosom je dodirnuo moj.

„Dovešću te do ludila", prošaputao je. Uhvatio me je za kukove i spustio mi gaćice niz noge. *Dovešće me do ludila... au.*

„Podigni noge, jednu po jednu." Poslušala sam ga i prvo mi je svukao gaćice pa onda izuo sandale. Nežno mi je uhvatio članak i povukao nogu udesno.

„Zakorači", rekao je. Okovao mi je desni pa levi članak za krst. Bespomoćna sam, raširenih ruku i nogu na krstu. Kristijan je ustao i prišao mi. Telo mi je ponovo okupano njegovom toplinom, iako me nije dotakao. Posle jednog trenutka uhvatio me je za bradu, zabacio mi glavu i smerno me poljubio.

„Malo muzike i igračaka, čini mi se. Divno izgledaš ovako, gospodo Grej. Možda ću malo da stojim i divim se pogledu." Glas mu je blag. Sve se steglo u meni.

Posle trenutka, a možda i dva, čula sam kako tiho prilazi komodi i otvara fioku. Analnu fioku? Nemam predstavu. Izvadio je nešto i stavio na komodu, a onda je izvadio još nešto. Zvučnici su oživeli i posle delića sekunde nežna, pevljiva klavirska kompozicija ispunila je prostoriju. Poznata je - čini mi se da je Bah - ali ne znam šta je. Uznemirilo me je nešto u vezi s muzikom. Možda zato što je tako hladna, tako uzdržana. Namrštila sam se, pokušavajući da shvatim zašto me uzrujava, ali trгла sam se kad me je Kristijan uhvatio za bradu i nežno je povukao kako bih pustila donju usnu. Osmehnula sam se ne bih li se ohrabrila. Zašto sam uznemirena? Zbog muzike?

Kristijan mi je spustio ruku niz bradu pa duž vrata do grudi. Palcem je povukao korpu i oslobodio mi dojku iz brusa. Ispustio je tih mrmor odobravanja iz grla i poljubio mi vrat. Usne mu prate put koji je napravio prstima, ljubeći i šišajući sve vreme. Pomerio

je prste na moju levu dojku i oslobodio je. Zaječala sam kad mi je prešao palcem preko leve bradavice, a usne se sklopile oko desne, vukući i nežno zadirkujući dok se obe nisu ukrutile i izdužile.

„Ah.“

Ne prestaje. Veoma pažljivo, polako pojačava intenzitet na obe bradavice. Bezuspešno sam povukla veze kad mi je oštro zadovoljstvo projurilo od bradavica do međunožja. Pokušala sam da se promeškoljim, ali jedva da mogu da se pomerim. Mučenje je još žešće zbog toga.

„Kristijane“, zamolila sam.

„Znam“, promrmljao je promuklo. „Tako se osećam zbog tebe.“

Molim? Zaječala sam a on je iznova počeo. Podvrgava mi bradavice svom slatkom, mučnom dodiru ponovo i ponovo - dovodeći me sve bliže.

„Molim te“, zamjaukala sam.

Ispustio je tih zvuk iz grla pa se uspravio i ostavio me zadihanu i uzvrpoljenu u vezama. Prešao mi je rukama niz bokove pa zaustavio jednu na mom kuku dok je drugom nastavio da se spušta niz stomak.

„Da vidimo kako si“, zagukao je tiho. Nežno mi je objumio ribicu i očešao me palcem po klitoris, zbog čega sam uzviknula. Polako je uvukao jedan pa dva prsta u mene. Zaječala sam i isturila kukove, željna dodira njegovih prstiju i dlana.

„O, Anastazija, tako si spremna.“

Kruži prstima u meni, okolo i okolo, dok mi palcem trlja klitoris, napred-nazad pa ponovo. Samo me tu dodiruje i sva napetost, sva briga današnjeg dana, usredsređena mi je u tom delu tela.

Jebote... žestoko je... i čudno... muzika... počinje da se skuplja u meni... Kristijan se pomerio. I dalje pomera prste u meni i palac na meni. Utom sam čula tiho zujanje.

„Šta?“ zadahtala sam.

„Pst“, umirio me je i ponovo spustio usne na moje, delotvorno me učutkavši. Lakomo sam ga poljubila, uživajući u tom toplijem, prisnijem dodiru. Odvojio je usne od mojih i zujanje je postalo glasnije.

„Ovo je štapić. Vibrirajući.“

Naslonio mi ga je na grudi i osetila sam kako veliki, loptast predmet vibrira uz mene. Stresla sam se kad mi je prešao po koži, između grudi, oko jedne bradavice pa oko druge. Preplavljena sam nadražajem, bridim svugde, sinapse mi bukne dok mi se mračna, mračna želja sakuplja u stomaku.

„Ah“, zaječala sam kad je Kristijan nastavio da pomera prste u meni. *Blizu sam... svi ovi nadražaji... Zabacila sam glavu i glasno zaječala.* Kristijan je prestao. Svi nadražaji su prestali.

„Ne! Kristijane“, zamolila sam i pokušala da isturim kukove ne bih li osetila trenje.

„Mirna, malena“, rekao je dok je moj zaustavljeni orgazam čileo. Ponovo se nagnuo i poljubio me.

„Frustrirajuće, zar ne?“ promrmljao je.

Jao, ne! Odjednom shvatam njegovu igru.

„Kristijane, molim te.“

„Pst“, ponovio je i poljubio me. Ponovo je počeo da pomera štapić, prste i palac u smrtonosnoj mešavini senzualnog mučenja. Pomerio se i očešao me telom. I dalje je obučen i meki teksas farmerki okrznuo mi je nogu. Ud mu je uz moj kuk. Tako mučno blizu. Ponovo me je doveo do ivice i telo mi je zapevalo od potrebe, ali opet se zaustavio.

„Ne“, zamjaukala sam glasno.

Spustio mi je nežne vlažne poljupce na rame i izvukao prste iz mene pa pomerio štapić nadole. Vibrira mi preko stomaka, preko ribice, uz klitoris. Jebote, ne da je žestoko.

„Ah!“ kriknula sam i snažno se napela u okovima.

Telo mi je toliko nadraženo da mi se čini da ću pući. Taman kad sam bila na ivici, Kristijan je ponovo prestao.

„Kristijane!“, povikala sam.

„Frustrirajuće, zar ne?“ promrmljao mi je uz vrat. „Baš kao i ti. Obećaoš jedno, a onda...“ Zaćutao je.

„Kristijane, molim te!“, preklinjem ga.

Iznova i iznova je pritiskao štapić uz mene i povlačio ga u odsudnom trenutku. *Ah!*

„Kad god prestanem, žešće je kad počnem iznova. Zar ne?“

„Molim te“, cvilim. Nervni završeci mi vape za oslobođenjem.

Zujanje je prestalo i Kristijan me je poljubio. Prešao je nosom niz moj. „Nikad nisam upoznao ženu koja izluđuje kao ti.”

Ne, ne, ne.

„Kristijane, nikad nisam obećala da ću te slušati. Molim te, molim te...”

Stao je ispred mene, uhvatio me za zadnjicu i pritisnuo me kukovima, nateravši me da ciknem - međunožjem se trlja o moje, pritiskaju me dugmad njegovih farmerki, koje mu jedva sputavaju ud. Jednom rukom mi je strgao povez i uhvatio me za bradu. Zatreptala sam u njegove žežuće oči.

„Dovodiš me do ludila”, prošaputao je i isturio kukove prema meni jednom, dvaput, triput. Krv mi je zavarničila - samo što se ne zapali. I ponovo mi nije dozvolio. Toliko ga želim. Toliko mi je potreban. Zažmurila sam i pomolila se. Ne mogu a da ne mislim da me kažnjava. Bespomoćna sam, a on je nemilosrdan. Suze mi navreše na oči. Ne znam koliko će dugo to da radi.

„Molim te”, prošaputala sam još jednom.

Ali neumoljivo me je pogledao. Nastaviće. Koliko dugo? Mogu li da igram tu igru? *Ne. Ne. Ne - ne mogu da izdržim.* Znam da neće prestati. Nastaviće da me muči. Ruke mu ponovo prelaze po mom telu. *Ne...* I brana je pukla - sva zebnja, napetost i strah proteklih dana ponovo su me preplavili kad su mi suze ponovo pokuljale. Okrenula sam se od njega. Ovo nije ljubav. Ovo je osveta.

„Crveno”, zacvilela sam. „Crveno. Crveno.” Suze mi liju niz obraze.

Ukočio se. „Ne!” vrisnuo je zapanjeno. „Isuse Hriste, ne.”

Brzo mi je odvezao ruke, uhvatio me oko pojasa i sagnuo se da mi oslobodi nožne članke. Zagnjurila sam glavu u šake i zajecala.

„Ne, ne, ne, Ana, molim te. Ne.”

Podigao me je, odneo do kreveta, seo i ljuljuškao me u krilu dok sam neutešno jecala. Poražena sam... telo mi je nadraženo do tačke pucanja, um mi je tup, a osećanja raštrkana u vetar. Posegnuo je iza sebe, uzeo satenski prekrivač s kreveta i obavio ga oko mene. Hladni čaršav deluje strano i neprijatno uz moju prenadraženu kožu. Čvrsto me je zagrlio i nežno me ljuljuškao.

„Žao mi je, žao mi je”, promrmljao je glasom punim jakih osećanja. Iznova me ljubi u kosu. „Ana, oprost mi, molim te.”

Zagnjurila sam mu lice uz vrat i nastavila da plačem. To je katarzičko oslobađanje. Toliko toga se desilo u poslednjih nekoliko dana - požar u sobi s kompjuterima, jurnjava kolima, karijera isplanirana za mene, arhitekta-kučka, naoružani luđak u stanu, svađe, njegov bes - i Kristijan nije bio tu. Mrzim kad ode... Obrisala sam nos krajem čaršava i shvatila da hladni Bahovi tonovi i dalje odjekuju prostorijom.

„Molim te, isključi muziku“, zajecala sam.

„Naravno.“ Pomerio se, ne puštajući me, pa izvadio daljinski iz zadnjeg džepa. Pritisnuo je dugme i klavirska kompozicija je prestala. Smenilo ju je moje isprekidano disanje. „Bolje?“

Klimnula sam glavom, a jecaji su mi utihnuli. Kristijan mi je palcem nežno obrisao suze.

„Ne voliš Bahove Goldbergove varijacije?“

„Ne tu kompoziciju.“

Bezuspješno je pokušao da sakrije stid u pogledu.

„Žao mi je“, ponovio je.

„Zašto si to uradio?“ Glas mi je jedva čujan dok pokušavam da priberem raštrkane misli i osećanja.

Tužno je odmahnuo glavom i zažmurio. „Poneo me je trenutak“, od govorio je neuverljivo.

Namrštila sam se i uzdahnuo je. „Ana, uskraćivanje orgazma je uobičajeni postupak kod... Ti nikad...“ Začutao je. Pomerila sam mu se u krilu i lecnuo se.

Oh. Pocrvenela sam. „Izvini“, promumlala sam.

Prevrnuo je očima pa se iznenada nagnuo unazad i povukao me sa sobom tako da smo oboje ispružili na krevetu. Brus me žulja i namestila sam ga.

„Trebala li ti pomoć?“ pitao je tiho.

Odmahnula sam glavom. Ne želim da mi on dodirne grudi. Pomerio se tako da može da me vidi i kolebljivo podigao ruku pa me nežno pomilovao po licu. Suze su mi ponovo navrle na oči. Kako može da bude tako bezosećajan u jednom trenutku i tako nežan u sledećem?

„Molim te, ne plači“, prošaputao je.

Ovaj čovek me omamljuje i zbunjuje. Moja ljutnja je iščilela sad kad mi je potrebna... obamrla sam. Želim da se sklopčam u loptu

i povučem. Zatreptala sam, pokušavajući da zadržim suze dok mu gledam u namučene oči. Drhtavo sam udahnula, ne skrećući pogled od njegovog. Šta li ću da radim s ovim čovekom koji mora da kontroliše? Da naučim da budem kontrolisana? Ne verujem...

„Ja nikad šta?” pitala sam.

„Ne uradiš ono što ti se kaže. Predomislila si se, nisi mi rekla gde si, Ana. Bio sam u Njujorku, bespomoćan i besan kao đavo. Da sam bio u Sijetlu, vratio bih te kući.”

„I zato si me kažnjavao?”

Progutao je knedlu pa zažmurio. Ne mora da odgovori, ali znam da je hteo da me kazni.

„Moraš prestati to da radiš”, promrmljala sam.

Nabrao je čelo.

„Kao prvo, samo se osećaš još gore u svojoj koži.”

Otpuhnuo je. „To je tačno”, promrmljao je. „Ne volim da te vidim takvu.”

„A ja ne volim da se osećam ovako. Rekao si na *Lepotici* da se nisi oženio potčinjenom.”

„Znam. Znam.” Glas mu je tih i napregnut.

„Pa prestani da se ponašaš prema meni kao da to jesam. Žao mi je što te nisam zvala. Neću biti tako sebična ponovo. Znam da brineš za mene.”

Zagledao se u mene, pomno me ispitujući, očiju sumornih i zabrinutih. „U redu. Dobro”, odgovorio je napokon. Nagnuo se i zastao pre nego što je usnama dotakao moje, bez reči mi tražeći dozvolu. Podigla sam lice prema njegovom i nežno me je poljubio.

„Usne su ti uvek veoma meke kad plačeš”, promrmljao je.

„Nikad nisam obećala da ću te slušati, Kristijane”, prošaputala sam.

„Znam.”

„Prihvati to, molim te. Zarad oboje. A ja ću pokušati da budem uviđavnija prema tvojoj... sklonosti ka kontroli.”

Izgleda izgubljeno i ranjivo, potpuno je smušen.

„Pokušaću”, promrmljao je glasom žarkim od iskrenosti.

Ispustila sam dugi, drhtavi uzdah. „Molim te, učini to. Uostalom, *dajesam* bila ovde...”

„Znam“, rekao je i prebledelo. Spustio je glavu i prebacio slobodnu ruku preko lica. Sklupčala sam se uz njega i stavila mu glavu na grudi. Nekoliko trenutaka smo samo ležali i ćutali. Pomerio je ruku do kraja moje pletenice. Povukao je gumicu, razmrsio mi kosu i počeo nežno, ujednačeno da je češlja prstima. O tome je reč - o njegovom strahu... nerazumnoj strahu za moju bezbednost. U glavu mi je navrla slika Džeka Hajda opruženog na podu u našem stanu, s glockom... pa, možda i nije toliko nerazuman, što me podseti.

„Na šta si mislio ranije kad si rekao *UP*.“

„Ili?“

„Nešto u vezi sa Džekom.“

Zagledao se u mene. „Ti ne odustaješ, zar ne?“

Naslonila sam mu bradu na grudi, uživajući u umirujućem dodiru njegovih prstiju po mojoj kosi.

„Da odustanem? Nikad. Reci mi. Ne volim da me držiš u neznanju. Izgleda da imaš neku fiks-ideju da mi je potrebna zaštita. Ti čak ne umeš da pucaš - ja umem. Misliš li da ne mogu da podnesem šta god da je to što nećeš da mi kažeš, Kristijane? Tvoja bivša potčinjena me je držala na nišanu, tvoja bivša ljubavnica pedofilka me je napala - i nemoj tako da me gledaš“, brećnula sam se kad se namrštilo. „Tvoja majka oseća isto prema njoj.“

„Razgovarala si s mojom majkom o Eleni?“ Kristijanov glas podigao se za nekoliko oktava.

„Da, Grejs i ja smo razgovarale o njoj.“

Zinuo je u mene.

„Ona je veoma uznemirena zbog toga. Krivi sebe.“

„Ne mogu da verujem da si razgovarala s mojom majkom. Sranje!“ Legao je i ponovo rukom pokrio lice.

„Nisam zalazila u pojedinosti.“

„Nadam se da nisi. Grejs ne mora da zna sve ružne pojedinosti. Isuse, Ana. Jesi li pričala i s mojim ocem?“

„Ne!“ Odlučno sam odmahнула glavom. Nemam takav odnos s Karikom. I dalje me žacaju njegove primedbe u vezi s predbračnim ugovorom. „Nego, pokušavaš da mi odvратиš pažnju - ponovo. Džek. Šta je bilo s njim?“

Načas je podigao ruku i pogledao me. Izraz mu je nedokučiv. Uzdahnuo je i ponovo pokrio lice.

„Hajd je umešan u sabotazu Čarlija Tanga. Istražitelji su bili našli otisak prsta - polovičan je pa nisu uspjeli da dobiju podudaranje. A onda si ti prepoznala Hajda u prostoriji sa serverima. Osuđivan je kao maloletnik u Detroitu i otisci se podudaraju.”

Vrti mi se u glavi dok pokušavam da prihvatim te podatke. Džek je minirao Čarlija Tanga? Ali Kristijan i dalje priča. „Jutros je pronađen kombi za selidbe u našoj garaži. Hajd ga je vozio. Juče je dopremio neke stvari za onog novog tipa koji se doselio. Onog s kojim smo se vozili u liftu.”

„Ne sećam se kako se zove.”

„Ni ja. Ali Hajd je tako uspeo da uđe u zgradu. Radio je za firmu koja obavlja selidbe...”

„I? Šta je tako važno u vezi s tim kombijem?”

Kristijan nije rekao ništa.

„Kristijane, reci mi.”

„Policija je u kombiju našla... nešto.” Ponovo je začutao i čvršće me zagrlio.

„Šta?”

Ćutao je nekoliko trenutaka. Zaustila sam da ga podstaknem, ali tad je progovorio. „Dušek, sredstvo za uspavlivanje konja, dovoljno za njih desetak, i poruku.” Glas mu je neznatno glasniji od šapata dok užas i gađenje izbijaju iz njega.

febote.

„Poruku?” Glas mi je isti kao njegov.

„Naslovljenu na mene.”

„Šta je pisalo?”

Kristijan odmahnu glavom, nagoveštavajući da ne zna ili da ne želi da otkrije sadržaj.

Oh.

„Hajd je sinoć došao ovamo s namerom da te otme.” Kristijan se ukočio i lice mu se napelo. Kad je to rekao, setila sam se lepljive trake i stresla se, iako sam duboko u sebi to već znala.

„Sranje”, promrsila sam.

„Baš tako”, složi se Kristijan napregnuto.

Pokušala sam da se setim kako se Džek ponašao u kancelariji. Je li oduvek bio lud? Kako je mislio da se izvuče s tako nečim? Hoću reći, bio je prilično jeziv, ali ovoliko neuravnotežen?

„Ne razumem zašto“, promrmljala sam. „Ne vidim smisao.“

„Znam. Policija i dalje istražuje, kao i Velč. Ali mislimo da je Detroit veza.“

„Detroit?“, pogledala sam ga zbunjeno.

„Da. Tamo ima nečeg.“

„I dalje ne razumem.“

Kristijan je podigao glavu i pogledao me nedokučivog izraza. „Ana, rođen sam u Detroitu.“

Chiarissima

DVANAESTO POGLAVLJE

„Mislila sam da si rođen u Sijetlu“, rekla sam. Misli mi se roje. Kakve to veze ima sa Džekom? Kristijan je podigao ruku s lica i uzeo jedan jastuk iza sebe. Namestio ga je iza glave, smestio se i obazrivo me pogledao. Potom je odmahnuo glavom.

„Ne, Eliot i ja smo usvojeni u Detroitu. Preselili smo se ubrzo pošto su me usvojih. Grejs je htela da živi na Zapadnoj obali, daleko od gradske vreve, i dobila je posao u bolnici *Nortvest*. Imam veoma malo uspomena na to vreme. Mia je ovde usvojena.“

„Dakle, Džek je iz Detroita?“

„Da.“

Oh... „Otkud znaš?“

„Proverio sam ga kad si počela da radiš za njega.“

Naravno da jeste. „Imaš li smeđu kovertu i o njemu?“ podrugnula sam se.

Kristijan je izvio usne da sakrije razgaljenost. „Mislim da je svetloplava.“ Nastavio je da mi prolazi prstima kroz kosu. To me umiruje.

„Šta piše u njegovom dosijeu?“

Zatreptao je. Pomilovao me je po obrazu. „Stvarno hoćeš da znaš?“

„Zar je toliko loše?“

Slegnuo je ramenima. „Znam i gore“, prošaputao je.

Ne! Misli li na sebe? U glavu mi je navrla slika Kristijana kao prljavog, uplašenog, izgubljenog dečaka. Sklupčala sam se oko

njega, čvršće ga zagrlila, pokrila ga čaršavom i naslonila mu obraz na grudi.

„Šta je bilo?“, pitao je, zbunjen mojom reakcijom.

„Ništa“, promrmljala sam.

„Ne, ne. Ovo je dvostrano, Ana. Šta je bilo?“

Pogledala sam ga i videla njegov zabrinut izraz. Ponovo sam mu naslonila obraz na grudi i odlučila da mu kažem. „Nekad te zamišljam kao dete... pre nego što si počeo da živiš kod Grejovih.“

Kristijan se ukočio. „Nisam govorio o sebi. Ne želim tvoje sažaljenje, Anastazija. Taj deo mog života je završen. Okončan.“

„To nije sažaljenje“, prošaputala sam zgroženo. „Već saosećanje i tuga - tuga što je iko to mogao da radi jednom detetu.“ Duboko sam udahnula da se smirim, a stomak mi se uvezao i suze ponovo navrle. „Taj deo tvog života nije završen, Kristijane - kako to možeš da kažeš? Svakog dana živiš sa svojom prošlošću. Sam si mi rekao - pedeset nijansi, sećaš li se?“ Glas mi je jedva čujan.

Kristijan je frknuo i prošao mi rukom kroz kosu, mada nije progovorio. I dalje je napet.

„Znam da zato osećaš potrebu da me kontroliš. Da me štitiš.“

„A ipak mi prkosiš“, promrmljao je zbunjeno, i dalje mi držeći ruku u kosi.

Namrštila sam se. *Bokte! Radim li to namerno?* Moja podsvest je skinula naočare i počela da gricka dršku. Stisnula je usne i klimnula glavom. Ne obazirem se na nju. Ovo je zbunjujuće - ja sam mu žena, nisam mu potčinjena, niti neka ženska čije je društvo platilo. Nisam narkomanka kurva kao njegova majka... *Jebote*. Pripala mi je muka pri toj pomisli. Setila sam se Flinovih reči.

„*Samo nastavite da radite to što radite. Kristijan je zaljubljen do ušiju... Uživanje je videti ga takvog.*“

To je to. Samo radim ono što sam uvek radila. Zar to nije i privuklo Kristijana?

O, ovaj čovek me mnogo zbunjuje.

„Doktor Flin je rekao da bi trebalo da pretpostavim najbolje o tebi. Mislim da to radim - nisam sigurna. Možda je to moj način da te dozovem u sadašnjicu - otmem od prošlosti“, prošaputala sam. „Ne znam. Samo ne mogu da prihvatim tvoje preterane reakcije.“

Načas je počutao. „Jebeni Flin“, promrmljao je sebi u bradu.

„Rekao je da bi trebalo da nastavim da se ponašam isto kao uvele.”

„Ma nemoj?” promrsio je zajedljivo.

U redu. Sad ću da zabrljam. „Kristijane, znam da si voleo svoju majku i da nisi mogao da je spaseš. To nije bila tvoja dužnost. Ali ja nisam ona.”

Ponovo se ukočio. „Nemoj”, prošaputao je.

„Ne, saslušaj me. Molim te.” Podigla sam glavu da pogledam u razrogačene oči ukočene od straha. Zadržava dah. *O, Kristijane...* Srce mi se steglo. „Ja nisam ona. Mnogo sam jača od nje. Imam tebe, a i ti si sad mnogo jači. Znam da me voliš. I ja tebe volim”, prošaputala sam.

Nabrao je čelo kao da nije očekivao da ću to reći. „I dalje me voliš?” pitao je.

„Naravno da te volim, Kristijane. Uvek ću te voleti. Bez obzira na to šta mi radiš.” Je li to ohrabrenje koje želi?

Izdahnuo je i zažmurio. Ponovo je prebacio ruku preko lica, ali me je i čvršće zagrlio.

„Nemoj da se kriješ od mene.” Uхватила sam ga za ruku i sklonila mu je s lica. „Čitavog života se kriješ. Molim te, nemoj i od mene.” Pogledao me je s nevericom i namrštio se. „Krijem?”

„Da.”

Naglo se prevrnuo na bok i pomerio me tako da sam se našla pored njega. Sklonio mi je kosu s lica i zadenuo mi je iza uva.

„Danas si me pitala da li te mrzim. Nisam shvatio zašto, a sad...” Zaćutao je i zagledao se u mene kao da sam prava zagonetka.

„I dalje misliš da te mrzim?” Sad moj glas odiše nevericom.

„Ne.” Odmahnuo je glavom. „Ne sad.” Izgleda kao da mu je laknulo. „Ali moram da znam... zašto si upotrebila lozinku, Ana?”

Prebledela sam. Sta da mu kažem? Da me je uplašio. Da nisam znala hoće li prestati. Da sam ga preklinjala - a on nije prestajao. Da nisam htela da se situacija izmakne kontroli... kao - kao što se jednom dogodilo u ovoj sobi. Stresla sam se kad sam se setila kako me je šibao kaišem.

Progutala sam knedlu. „Zato... zato što si bio veoma ljut, dalek i... hladan. Nisam znala koliko ćeš daleko ići.”

Izraz mu je nedokučiv.

„Da li bi me pustio da svršim?“ Glas mi je jedva čujan šapat i osetila sam kako mi se rumenilo razliva obrazima, ali nisam skrenula pogled.

„Ne“, odgovorio je napokon.

Sranje. „To je... surovo.“

Nežno mi je pomilovao obraz zglobovima prstiju. „Ali delotvorno“, promrmljao je. Zagledao se u mene kao da pokušava da mi pronikne u dušu, a oči su mu potamnele. Posle čitave večnosti je promrmljao: „Drago mi je što si to uradila.“

„Stvarno?“ Ne razumem.

Usne mu se izviše u tužni osmejak. „Da. Ne želim da te povredim. Zaneo sam se.“ Pridigao se da me poljubi. „Poneo me je trenutak.“ Ponovo me je poljubio. „To mi se često dešava s tobom.“

Stvarno? Iz nekog nastranog razloga, to me je obradovalo... osmehnula sam se. Zašto me je to usrećilo? I on se osmehnuo.

„Ne znam zašto se smeškaš, gospodo Grej.“

„Ni ja.“

Obavio je ruke oko mene i spustio mi glavu na grudi. Pretvorili smo se u klupko golih udova, udova u farmerkama i satenskih crvenih čaršava. Jednom rukom sam mu pomilovala leđa, a prstima druge mu prošla kroz kosu. Uzdahnuo je i opustio se u mom zagrljaju.

„To znači da mogu da ti verujem... da ćeš me zaustaviti. Ne želim nikad da te povredim“, promrmljao je. „Potrebna mi je...“ Zastao je.

„Šta ti je potrebno?“

„Potrebna mi je kontrola, Ana. Kao što si mi ti potrebna. To je jedini način na koji mogu da živim. Ne mogu da se odreknem toga. Ne mogu. Pokušao sam... A opet, s tobom...“ Ogorčeno je odmahnuo glavom.

Progutala sam knedlu. To je suština naše nedoumice - njegova potreba za kontrolom i njegova potreba za mnom. Odbijam da verujem da se te dve potrebe međusobno isključuju.

„I ti si meni potreban“, prošaputala sam i čvršće ga zagrlila. „Pokušaću, Kristijane. Pokušaću da budem obzirnija.“

„Želim da ti budem potreban“, promrmljao je.

Bokte!

„Ali jesi!" Glas mi je vatren. Mnogo mi je potreban. Mnogo ga volim.

„Želim da brinem o tebi."

„To i radiš. Stalno. Mnogo si mi nedostajao dok nisi bio tu."

„Stvarno?" Zvuči veoma iznenađeno.

„Naravno da jesi. Mrzim kad odeš."

Osećam da se osmehuje. „Mogla si da pođeš sa mnom."

„Kristijane, molim te. Nemojmo ponovo to potezati. Želim da radim."

Uzdahnuo je kad sam mu prošla prstima kroz kosu.

„Volim te, Ana."

„I ja tebe volim, Kristijane. Uvek ću te voleti."

Oboje mirno ležimo u spokoju posle oluje. Iscrpljeno sam utonula u san dok sam slušala ujednačene otkucaje njegovog srca.

TRGLA SAM SE iz sna, dezorijentisana. Gde sam? U igraonici. Svetla su upaljena i blago obasjavaju krvavocrvene zidove. Kristijan je ponovo zakukao i shvatila sam da me je to probudilo.

„Ne", zakukao je. Ispružen je pored mene, zabačene glave, očiju čvrsto zatvorenih, lica iskrivljenog od bola.

Jebote! Ima košmar.

„Ne!" povikao je ponovo.

„Kristijane, probudi se." Štunula sam prekrivač kako bih sela. Klekla sam pored njega, uhvatila ga za ramena i prodrimala. Pošle su mi suze.

„Kristijane, molim te. Probudi se!"

Otvorio je oči, sive i mahnite, ženica raširenih od straha. Prazno se zagledao u mene.

„Kristijane, imao si košmar. Kod kuće si. Bezbedan si."

Zatreptao je, mahnito se osvrnuo pa se namrštio kad je video gde se nalazi. A onda mu se pogled ponovo zaustavio na meni. „Ana", prodahtao je i bez ikakvog uvoda obema rukama mi obujmio lice, privukao me na grudi i poljubio me. Žestoko. Jezik mu je prodro u moja usta. Osećam njegovo očajanje i potrebu. Ne dajući mi da udahnem, usana zalepljenih za moje, prevrnuo se i pritisnuo me na tvrdi dušek. Jednom rukom me je uhvatio za

bradu, a drugu šaku mi je raširio na temenu, držeći me nepokretnu. Kolenom mi je razdvojio noge i smestio se, i dalje u farmerkama, između mojih butina.

„Ana“, zadahtao je kao da ne veruje da sam tu s njim. Delić sekunde zurio je u mene, dajući mi da udahnem. A onda su mu usne ponovo na mojim, zaposedaju mi usta, uzimaju sve što imam da pružim. Glasno je zaječao i isturio kukove prema mojim. Njegov ud pokriven teksasom pritiska mi meku kožu. *Oh...* Zaječala sam i sva ranije suzbijana seksualna napetost je pokuljala, ponovo još žešće izbila i preplavila mi telo željom i potrebom. Vođen svojim demonima, užurbano mi ljubi lice, oči, obraze, bradu.

„Ovde sam“, prošaputala sam, pokušavajući da ga smirim dok nam se mešalo uzbuđeno, zadihano disanje. Obavila sam mu ruke oko ramena i protrljala karlicu o njegovu.

„O, Ana“, produhtao je, glasa grubog i tihog. „Trebao mi.“

„I ti meni“, prošaputala sam brzo. Telo mi očajnički žudi za njegovim dodirrom. Želim ga. Želim ga odmah. Želim da ga iscelim. Želim da iscelim sebe... Potrebno mi je ovo. Posegnuo je, otkopčao dugme na farmerkama i oslobodio ud.

febote. Spavala sam pre manje od jednog minuta.

Pomerio se i zagledao u mene, nadvijen nada mnom.

„Da, molim te“, produhtala sam promuklim i željnim glasom. Jednim brzim pokretom zario se u mene.

„Ah!“ kriknula sam ne od bola, već od iznenađenja njegovom hitrinom.

Zaječao je i onda su mu usne našle moje. Zariva se u mene, iznova i iznova, uzimajući me i jezikom. Mahnito se pomera, vođen strahom, požudom, željom... ljubavlju? Ne znam, ah rado dočekujem svaki njegov prodor.

„Ana“, zarežao je gotovo nerazumljivo i silovito svršio, izlivajući se u mene, iskrivljenog lica, ukočenog tela pre nego što je svom težinom pao na mene, dahćući. Ostavio me je nezadovoljenu... ponovo.

Sranje. Ovo nije moja noć. Grlim ga dok udišem i gotovo se koprcam od potrebe ispod njega. Izvukao se iz mene i pogledao me... dugo. Napokon je odmahnuo glavom i naslonio se na laktove

kako me ne bi pritiskao svom težinom. Pogledao me je kao da me prvi put vidi.

„0, Ana, Gospode bože." Nagnuo se i nežno me poljubio.

„Jesi li dobro?" prodahtala sam i pomilovala ga po prelepom licu. Klimnuo je glavom, ali izgleda potreseno. Moj izgubljeni dečak. Namrštio se i napregnuto mi se zagledao u oči kao da je konačno shvatio gde se nalazi.

„Ti?" upita zabrinuto.

„Ovaj..." Provrpoljila sam se ispod njega. U sledećem trenutku se osmehnuo putenim osmejkom.

„Gospođo Grej, imaš potrebe", promrmljao je. Brzo me je poljubio pa ustao iz kreveta.

Kleknuo je na pod pored kreveta, uhvatio me iznad kolena i povukao prema sebi tako da mi se zadnjica našla na ivici kreveta.

„Sedi", rekao je. Uspravila sam se, a kosa mi se raširila kao veo oko mene pa mi polegla na grudi. Drži me prikovanu sivim pogledom dok mi nežno širi noge koliko god može. Naslonila sam se na ruke - znajući šta će da mi radi. Ali on je... samo... ovaj...

„Tako si jebeno lepa, Ana", prodahtao je. Gledam kako spušta glavu bakarne kose i obasipa mi desnu butinu poljupcima, penjući se. Celo telo mi se napelo od iščekivanja. Pogledao me je potamnelim očima kroz duge trepavice.

„Gledaj", zagraktao je pa spustio usne na mene.

Au. Kriknula sam kad se ceo svet usredsredio na vrhu mojih butina. Tako je erotično - *febote* - gledati ga. Gledati njegov jezik uz, kako mi se čini, najosetljiviji deo mog tela. A on nema milosti, zadirkuje me i draži, obožava me. Telo mi se napelo i ruke počinju da mi drhte od težine mog tela.

„Ne... ah", promrmljala sam. Nežno je gurnuo dugački prst u mené. Ne mogu više da izdržim i srušila sam se na krevet, uživajući u njegovim ustima i prstima na sebi, u sebi. Polako i nežno, masira onu slatku, slatku tačku duboko u meni. To je to - izgubila sam se. Eksplodirala sam oko njega, nerazumljivo uzvikujući njegovo ime dok sam izvijala leđa u luk od siline orgazma. Čini mi se da vidim zvezde koliko je taj osećaj žestok... Maglovito sam svesna toga da je zagnjurio glavu uz moj stomak i nežno me ljubi. Spustila sam ruke i pomilovala ga po glavi.

„Nisam još završio s tobom", promrmljao je. I pre nego što sam se potpuno vratila u Sijetl, na planetu Zemlju, uhvatio me je za kukove i povukao me s kreveta na krilo i na spremni ud.

Oštro sam udahnula kad me je ispunio. *Bokte...*

„0, malena", zadahtao je, obavio ruke oko mene i umirio se. Drži mi glavu i ljubi mi lice. Izvio je kukove i zadovoljstvo je pojurilo, vruće i snažno iz dubina mog tela. Uhvatio me je za zadnjicu i podigao pa isturio prepone.

„Ah", zaječala sam. Usne su mu ponovo našle moje dok se, o, tako polako, podizao i ljuljao... podizao i ljuljao. Obavila sam mu ruke oko vrata i prepustila se njegovom nežnom tempu, kud god da će me odvesti. Izvijala sam butine, jahala ga... tako je dobar osećaj. Nagla sam se unazad, zbacila glavu i otvorila usta u tihom izražavanju svog uživanja, uživanja u njegovom slatkom vođenju ljubavi.

„Ana", zadahtao je i nagnuo se da mi poljubi vrat. Drži me čvrsto, polako ulazi i izlazi, gura me... sve više i više... tako izvrsno tempirano - tečna putena sila. Blaženo zadovoljstvo širi mi se duboko, duboko iz tela dok me drži tako prisno.

„Volim te, Ana", prošaputao mi je blizu uva, tiho i grubo, pa me ponovo podigao - gore, dole, gore, dole. Sklopila sam mu ruke oko vrata i gurnula mu prste u kosu.

„Volim i ja tebe, Kristijane." Otvorila sam oči i videla da zuri u mene. Vidim samo njegovu ljubav kako sija jarko i smelo pri mekoj svetlosti, a košmar je naizgled zaboravljen. Dok mi se u telu sakupljalo pred oslobađanje, shvatila sam da sam ovo želela - ovo povezanost, ovo iskazivanje naše ljubavi.

„Svrši za mene, malena", prošaputao je. Čvrsto sam zažmurila kad mi se telo napelo pri zvuku njegovog glasa. Glasno sam svršila, kovitlajući se u snažnom orgazmu. Ukočio se, čela naslonjenog na moje, pa tiho prošaputao moje ime, obavio ruke oko mene i našao svoje oslobođenje.

NEŽNO ME JE podigao pa spustio na krevet. Ležim mu u naručju, iscrpljena i konačno zadovoljena. Zagnjurio je glavu uz moj vrat.

„Jel' bolje sad?" prošaputao je.

„Hmm."

„Hoćemo li u krevet ili hoćeš da ovde spavamo?“

„Hmm.“

„Gospođo Grej, pričaj sa mnom.“ Zvuči veselo.

„Hmm.“

„Zar ne možeš bolje od toga?“

„Hmm.“

„Hajde. Odneću te u krevet. Ne volim ovde da spavam.“

Nerado sam se pomerila i okrenula prema njemu. „Čekaj“, prošaputala sam. Zatreptao je. Izgleda nedužno s tim razrogačenim očima, ali istovremeno i potpuno izjebano i zadovoljno sobom.

„Jesi li dobro?“ pitala sam.

Klimnuo je glavom i osmehnuo se samozadovoljno kao pubertetlija. „Sad jesam.“

„O, Kristijane“, prekorila sam ga i nežno mu pomilovala lepo lice. „Mislila sam na tvoj košmar.“

Odmah se ukočio pa zažmurio, čvršće me zagrlio i zagnjurio mi lice uz vrat.

„Nemoj“, prošaputao je promuklo i sirovo. Srce mi se steglo i iskrivilo. Čvrsto sam ga zagrlila i prešla mu rukama niz leđa i kroz kosu.

„Žao mi je“, rekla sam šapatom, uplašena njegovom reakcijom. Jebote - kako da pratim njegove promene raspoloženja? Šta li je sanjao, dodavala? Ne želim da mu zadajem još bola terajući ga da oživi pojedinosti. „U redu je“, promrmljala sam tiho, očajnički želeći da ga vratim u šaljivo mladalačko raspoloženje od pre jednog minuta. „U redu je“, ponavljam umirujući.

„Hajdemo u krevet“, rekao je tiho posle nekog vremena i odvojio se od mene, ostavivši me praznu i bolnu kad je ustao. Požurila sam za njim, umotana u satenski prekrivač, pa se nagla da pokupim odeću.

„Ostavi to“, rekao je. Pre nego što sam shvatila šta se dešava, podigao me je. „Ne želim da se spotakneš o taj čaršav i polomiš vrat.“ Obavila sam mu ruke oko vrata, zadivljena time kako se povratio. Naslonila sam glavu na njega dok me je nosio dole u našu spavaću osbu.

OTVORILA SAMOČI. Nešto nije u redu. Kristijan nije u krevetu, iako je i dalje mrak. Pogledala sam na sat i videla da je tri i dvadeset ujutru. Gde li je Kristijan? A onda sam čula klavir.

Brzo sam ustala iz kreveta, uzela ogrtač i potrčala hodnikom prema velikoj sobi. Melodija koju svira veoma je tužna - lament koji sam već čula da svira. Zastala sam na pragu i gledala ga u krugu svetlosti dok je bolno žalosna muzika ispunjavala sobu. Završio je pa ponovo počeo istu melodiju. Čemu tako tužna kompozicija? Obavila sam ruke oko sebe i opčinjeno slušala kako svira. Ah srce me boli. *Kristijane, zašto tako tužno? Je li zbog mene? Jesam li ja to uradila?* Kad je završio i počeo treći put, nisam više mogla da podnesem. Nije podigao glavu dok sam prilazila klaviru, ali pomerio se kako bih mogla da sednem pored njega. Nastavio je da svira, a ja sam mu naslonila glavu na rame. Poljubio mi je kosu, ali nije prestao da svira sve dok nije završio kompoziciju. Pogledala sam ga i videla da me obazrivo posmatra.

„Jesam li te probudio?“ pitao je.

„Samo zato što si otišao. Kako se zove ta kompozicija?“

„To je Šopen. Jedan od njegov preludija u e-molu.“ Zastao je. „Zove se 'Gušenje'...“

Uhvatila sam ga za ruku. „Sve ovo te je zaista uzdrmalo, zar ne?“

Frknuo je. „Poremećeni mamlaz mi upada u stan da mi otme ženu. Ona neće da uradi ono što joj se kaže. Ona me izluđuje. Ona koristi lozinku.“ Načas je zažmurio. Kad je ponovo otvorio oči, bile su nepopustljive i pune osećanja. „Da, prilično sam uzdrman.“

Stisla sam mu ruku. „Zao mi je.“

Naslonio je čelo na moje. „Sanjao sam da si mrtva“, prošaputao je. Molim?

„Ležala si na podu - tako hladna - i nisi se budila.“

O, *Pedeset.*

„Hej, to je samo ružan san.“ Obujmila sam mu glavu dlanovima. Njegove oči sagorevaju moje i zebnja u njima me je otreznila. „Ovde sam i hladno mi je u krevetu bez tebe. Vрати se u krevet, molim te.“ Uhvatila sam ga za ruku i ustala, čekajući da vidim hoće li krenuti sa mnom. Napokon je ustao. Donji deo pidžame mu *onako* visi. Htela sam da mu prođem prstima po pojasu, ali odolela sam i povelala ga natrag u spavaću sobu.

●

* * *

KAD SAM SE probudila, bio je sklupčan oko mene i mirno spavao. Opustila sam se i uživala u njegovoj toplini, u njegovoj koži uz moju. Ležim nepomično, ne želeći da ga probudim.

Čoveče, kakva noć. Osećam se kao da me je pregazio voz - brzi voz, kakav mi je muž. Teško je poverovati da je čovek koji leži pored mene, koji izgleda tako spokojno i mlado u snu, bio toliko namučen sinoć... i da me je onako mučio sinoć. Zagledala sam se u tavanicu. Tad sam shvatila da uvek doživljavam Kristijana kao jakog i dominantnog - ali u stvarnosti je veoma krhak, moj izgubljeni dečkić. Ironija je u tome što on mene doživljava kao krhku - a ja sebe ne vidim tako. U poređenju s njim *ja* sam jaka.

Ali jesam li dovoljno jaka za oboje? Dovoljna jaka da radim ono što mi se kaže i pružim mu malo mira? Uzdahnula sam. On ne traži toliko od mene. Premotala sam naš sinoćnji razgovor. Jesmo li odlučili išta osim što ćemo se oboje više truditi? Suština je u tome da volim ovog čoveka i da moram odrediti kurs za oboje. Kurs koji će mi dozvoliti da sačuvam svoj integritet i nezavisnost, ali da više budem uz njega. Ja sam njegovo *više* i on je moj. Odlučila sam da se ovog vikenda dodatno potrudim da mu ne dajem povoda za brigu.

Kristijan se promeškoltio i podigao glavu s mojih grudi pa me pospano pogledao.

„Dobro jutro, gospodine Greje." Osmehnula sam se.

„Dobro jutro, gospođo Grej. Jesi li lepo spavala?" Protegao se pored mene.

„Jesam kad je moj muž prestao da pravi užasnu buku na klaviru."

Osmehnuo se onim stidljivim osmejkom i istopila sam se. „Užasnu buku? Svakako ću poslati mejl gospođici Ketii da joj kažem."

„Gospođica Ketii?"

„Moja profesorka klavira."

Zakikotala sam se.

„Kakav divan zvuk", rekao je. „Hoćemo U danas lepše da provedemo dan?"

„Važi", složila sam se. „Sta hoćeš da radimo?"

„Pošto budem vodio ljubav sa svojom ženom i ona mi spremi doručak, voleo bih da je odvedem u Aspen.“

Zinula sam u njega. „U Aspen?“

„Da.“

„Aspen u Koloradu?“

„Upravo tamo. Ukoliko ga nisu premestili. Na kraju krajeva, platila si dvadeset četiri hiljade dolara za to iskustvo.“

Osmehnula sam se. „To je bio tvoj novac.“

„Naš novac.“

„Bio je tvoj novac kad sam licitirala.“ Prevrnula sam očima.

„O, gospođo Grej, ti i tvoje prevrtanje očima“, prošaputao je dok mi je podizao ruku uz butinu.

„Zar nam neće trebati više sati da stignemo do Kolorada?“, pitala sam da mu skrenem pažnju.

„Neće mlažnjakom“, odgovorio je svilenim glasom i uhvatio me za zadnjicu.

Naravno, moj muž ima mlažnjak. Kako sam to mogla da zaboravim? Njegova ruka nastavlja da mi prelazi po telu, zadižući mi spavaćicu. Uskoro sam zaboravila na sve.

TEJLOR NAS JE odvezao na pistu aerodroma *Sijetl-Takoma* gde nas je čekao mlažnjak *Grej enterprajzis holdingsa*. Siv je dan u Sijedu, ali ne dozvoljavam da mi vreme upropasti lepo raspoloženje. I Kristijan je mnogo bolje volje. Uzbudjen je zbog nečega - sav ozaren kao novogodišnja jelka i uzvrpoljen kao dečkić koji čuva veliku tajnu. Pitam se šta li je smislio. Izgleda kao san - razbarušene kose, u beloj majici i crnim farmerkama. Danas nimalo ne liči na generalnog direktora. Uhvatio me je za ruku kad se Tejlor zaustavio u podnožju stepenica.

„Imam iznenađenje za tebe“, promrmljao je i poljubio mi zglobove prstiju.

Osmehnula sam se. „Lepo iznenađenje?“

„Nadam se.“ Toplo se osmehnuo.

Hmm... šta bi to moglo da bude?

Sojer je izašao da mi otvori vrata. Tejlor je otvorio Kristijanu pa uzeo naše torbe iz prtljažnika. Stiven nas je dočekao kad smo

ušli u avion. Zavrila sam u kabinu i videla kopilota, Bilijevu, kako povlači prekidače na velikoj instrument-tabli.

Kristijan i Stiven su se rukovali. „Dobro jutro, gospodine.“ Stiven se osmehnuo.

„Hvala što si sve pripremio tako brzo.“ Kristijan mu uzvрати osmeh. „Jesu li naši gosti stigli?“

„Da, gospodine.“

Gosti? Okrenula sam se i zinula. Kejt, Eliot, Mia i Itan sede na bledožutim naslonjačama i osmehuju se. Au! Munjevito sam se okrenula prema Kristijanu.

„Iznenadenje!“ rekao je.

„Kako? Kad? Ko?“, promrmljala sam nesuvislo dok sam pokušavala da obuzdam ushićenje.

„Rekla si da ne vidaš prijatelje dovoljno.“ Slegnuo je ramenima i uputio mi zajedljiv skrušen osmejак.

„0, Kristijane, hvala.“ Bacila sam mu ruke oko vrata i vatreno ga poljubila pred svima. Stavio mi je ruke na kukove, uvukao palčeve u gajke mojih farmerki i produbio poljubac.

Au.

„Nastavi ovako i odvući ću te u spavaću sobu“, promrmljao je.

„Ne bi se usudio“, prošaputala sam mu uz usne.

„O, Anastazija.“ Osmehnuo se i odmahnuo glavom. Pustio me je i bez ikakvog upozorenja se sagnuo, uhvatio me oko butina i prebacio preko ramena.

„Kristijane, spusti me!“ Tresnula sam ga po zadnjici.

Videla sam kako se Stiven osmehnuo pre nego što se okrenuo i ušao u kabinu. Tejlор stoji na vratima i pokušava da sakrije širok osmeh. Ne obazirući se na moje molbe i uzaludno koprcanje, Kristijan je pošao uskim prolazom između Mije i Itana, koji sede jedno naspram drugog, i Kejt i Eliota, koji urla kao poludeli majmun.

„Izvinite me“, rekao je našim gostima, „ali moram nasamo da popričam sa svojom ženom.“

„Kristijane!“ povikala sam. „Spusti me!“

„Sve u svoje vreme, malena.“

Mia, Kejt i Eliot prasnuše u smeh. *Dođavola!* Nije smešno, ponižavajuće je. Itan je buljio u nas, otvorenih usta i potpuno zblanut, sve dok nismo ušli u spavaću sobu.

Kristijan je zatvorio vrata za sobom i pustio da mu skliznem niz telo, polako, kako bih osetila svaki tvrd mišić i tetivu. Uputio mi je dečački osmeh, veoma zadovoljan sobom.

„To je bila prava predstava, gospodine Greje." Prekrstila sam ruke i pogledala ga, glumeći ozlovoljenost.

„To je bilo zabavno, gospođo Grej." Osmeh mu se raširio. Goveće. Izgleda tako mladoliko.

„Zar ćeš stvarno to da uradiš?" Izvila sam obrvu. Nisam sigurna šta da mislim o tome. Hoću reći, ostali će nas čuti, pobogu. Odjednom sam se postidela. Uzrujano sam pogledala krevet i osetila kako mi se crvenilo razliva obrazima kad sam se setila naše prve bračne noći. Toliko smo pričali juče, toliko toga uradili juče. Osećam se kao da smo savladali neku nepoznatu prepreku - ali u tome je problem. Nepoznata je. Ponovo sam pogledala Kristijana. Izraz mu je napregnut, ah razgaljen. Ne mogu da ostanem ozbiljna. Osmeh mu je previše zarazan.

„Mislim da bi bilo nepristojno da nas gosti čekaju", rekao je glasom poput svile dok mi je prilazio. *Kad je počeo da mari za mišljenje drugih?* Uzmakla sam prema zidu i zarobio me je svojim telom, telesnom toplotom me drži u mestu. Nagnuo se i nosom prešao po mom.

„Lepo iznenađenje?", pitao je s primesom brige u glasu.

„O, Kristijane, predivno iznenađenje." Prešla sam rukama uz njegove grudi, obavila mu ih oko vrata i poljubila ga.

„Kad si ovo udesio?" pitala sam kad sam se odvojila od njega i pomilovala ga po kosi.

„Sinoć kad nisam mogao da spavam. Poslao sam mejl Eliotu i Miji i evo ih."

„Veoma obzirno. Hvala. Sigurna sam da ćemo se divno provesti."

„Nadam se da hoćemo. U Aspenu će nam biti lakše da izbegnemo medije nego kod kuće."

Paparaci! U pravu je. Da smo ostali u Eskali, bili bismo zarobljeni. Drhtaj mi je prošao niz kičmu kad sam se setila škljocanja foto-aparata i sevanja bliceva kad je Tejlor jutros projurio pored nekoliko fotografa.

„Dodi. Trebalo bi da sednemo, Stiven će uskoro poleteti." Pružio mi je ruku i zajedno smo se vratih u glavnu kabinu.

Eliot je zaklicao kad smo ušli. „To je svakako bila brza usluga!“, rekao je podrugljivo.

Kristijan se ne obazire na njega.

„Dame i gospodo, molim vas, sedite jer ćemo uskoro početi da rulamo.“ Stivenov miran i autoritativan glas odjeknuo je kabinom. Brineta - *ovaj... Natali?* - koja je bila u avionu kad smo išli na medeni mesec izašla je iz kuhinje da skupi prazne šolje. *Natali... Zove se Natali.*

„Dobro jutro, gospodine Greje, gospođo Grej“, rekla je kao da prede. Zašto mi je neprijatno kad je ona tu? Možda zato što je brineta. Kristijan je sam rekao da uglavnom ne zapošljava brinete jer su mu privlačne. Učtivo joj se osmehnuo dok je sedao za sto preko puta Eliota i Kejt. Brzo sam zagrlila Kejt i Miu pa mahнула Itanu i Eliotu pre nego što sam sela i pored Kristijana i vezala pojas. Spustio mi je ruku na koleno i stisnuo ga s naklonošću. Izgleda opušteno i srećno iako smo u društvu. Dokono sam se zapitala zašto ne može uvek da bude takav - nimalo kontrolišući.

„Nadam se da si ponela planinarske čizme“, rekao je srdačno.

„Zar nećemo da skijamo?“

„To će biti teško u avgustu“, odvratio je razgaljeno.

O, naravno.

„Skijaš li, Ana?“ prekinu nas Eliot.

„Ne.“

Kristijan je sklonio ruku s mog kolena i uhvatio me za ruku.

„Siguran sam da moj batica može da te nauči.“ Eliot mi je namignuo. „I prilično je brz na padinama.“

Nehotice sam pocrvenela. Kristijana bezizražajno zuri u Eliota, ali mislim da pokušava da sakrije razgaljenost. Avion je zarulao po pisti.

Natali je ispričala bezbednosna uputstva jasnim, zvonkim glasom. Nosi lepu tamnoplavu bluzu kratkih rukava i odgovarajuću uzanu suknju. Šminka joj je besprekorna - stvarno je veoma lepa. Moja podsvest je podigla neverovatno tanku obrvu.

„Jesi li dobro?“, pitala me je Kejt značajno. „Posle svega s Hajdom?“

Klimnula sam glavom. Ne želim da pričam o Hajdu ni da mislim o njemu, ali izgleda da Kejt ima drugačije planove.

„Pa zašto je odlepio?“, pitala je i na svoj jedinstveni način prešla na suštinu. Zabacila je kosu dok se spremala da dalje ispituje.

Kristijan ju je hladno odmerio i slegnuo ramenima. „Otpustio sam ga“, rekao je otvoreno.

„Stvarno? Zašto?“ Kejt je nakrivila glavu. Znam da je u pravom Nensi Dru raspoloženju.

„Startovao me je“, promrmljala sam. Pokušala sam da šutnem Kejt ispod stola, ah promašila sam. Sranje!

„Kad?“ Kejt me osinu pogledom.

„Pre sto godina.“

„Nisi mi rekla da te je startovao!“ zamucalala je.

Slegla sam ramenima u znak izvinjenja.

„Nemoguće je da je kivan samo zbog toga. Hoću reći, previše ekstremno reaguje“, nastavila je Kejt, ali je sad pitanja uputila Kristijanu. „Je li on psihički nestabilan? Šta je sa svim onim podacima koje je imao o vama, Grejovima?“ Naježila sam se zato što gnjavi Kristijana, ah već je utvrdila da ne znam ništa te da ne može ni da me ispituje. To me je iznerviralo.

„Mislimo da postoji veza s Detroitom“, odgovori Kristijan blago. Previše blago. O, *ne. Kejt, molim te, prestani odmah.*

„I Hajd je iz Detroita?“

Kristijan klimnu glavom.

Avion je ubrzao i čvršće sam stegla Kristijanu ruku. Ohrabrujuće me je pogledao. Zna da mrzim poletanja i sletanja. Stisnuo mi je ruku i prešao mi palcem po zglobovima prstiju da me umiri.

„Šta znaš o njemu?“, upita Eliot, ne obazirući se na to što jurimo pistom u mlažnjaku koji samo što nije poleteo, kao ni na to da Kejt sve više nervira Kristijana. Kejt se nagla, pažljivo slušajući.

„Ovo nije za javnost“, rekao joj je otvoreno. Kejt je neupadljivo stisla usne u tanku crtu. Progutala sam knedlu. O, *sranje.*

„Malo znamo o njemu“, nastavio je Kristijan. „Otac mu je poginuo u kafanskoj tuči. Majka se opijala do besvesti. Kao dete je menjao hraniteljske porodice... i stalno je upadao u nevolje. Uglavnom je krao automobile. Proveo je neko vreme u domu za maloletne delinkvente. Majka mu se izlečila i Hajd se preokrenuo. Osvojio je stipendiju za Princeton.“

„Princeton?“ Kejtina znatiželja raste.

„Da. On je pametan momak." Kristijan slegnu ramenima.

„Ali nije toliko pametan. Uхватili su ga", promrmlja Eliot.

„Ali svakako to nije mogao sam da izvede?", upita Kejt.

Kristijan se ukoči pored mene. „To još ne znamo." Glas mu je veoma tih. *Sranje*. Možda mu je neko pomagao? Okrenula sam se i užasnuto zinula u Kristijana. Još jednom mi je stisnuo ruku, ali nije me pogledao u oči. Avion je glatko uzleteo, a meni je stomak potonuo na onaj užasni način.

„Koliko ima godina?" pitala sam Kristijana, nagnuvši se prema njemu kako bi me samo on čuo. Koliko god želela da znam šta se dešava, neću da podstičem Kejt da ga ispituje. Znam da nervira Kristijana i sigurna sam da je od Koktelgejta na njegovom spisku neomiljenih.

„Trideset dve. Što?"

„Samo sam znatiželjna."

Kristijan steže vilicu. „Nemoj da si znatiželjna u vezi s Hajdom. Samo mi je drago što je drkadžija u zatvoru." Zvuči gotovo kao opomena, ali ne obazirem se na njegov ton.

„Da li ti misliš da mu neko pomaže?" Pripala mi je muka pri pomisli da je možda još neko umešan. To bi značilo da nije gotovo.

„Ne znam", odgovorio je Kristijan i ponovo stegao vilicu.

„Možda neko ko ima nešto protiv tebe?", natuknula sam. *Sranje*. Nadam se da nije ona kučka nad kučkama. „Kao Elena?" prošaputala sam. Shvatila sam da sam naglas promrmljala njeno ime, ali samo me je on čuo. Zabrinuto sam pogledala Kejt, ali ona je zaokupljena razgovorom s Eliotom, koji je mrko gleda. Hmm.

„Baš voliš da je prikazuješ kao đavola, zar ne?" Prevrnuo je očima i zgađeno odmahnuo glavom. „Možda mi zamera, ali ne bi uradila tako nešto." Prikovao me je nepokolebljivim sivim pogledom. „Hajde da ne pričamo o njoj. Znamo da ti nije omiljena tema za razgovor."

„Jesi li se raspravio s njom?" prošaputala sam, ne znajući želim li stvarno da znam.

„Ana, nisam razgovarao s njom od svoje rođendanske zabave. Molim te, prestani. Ne želim da pričam o njoj." Podigao mi je ruku i usnama mi očešao zglobove prstiju. Očima prijmi moje i znam da ne treba da ga pritiskam.

„Povucite se u sobu“, našalio se Eliot. „O da, već ste to uradili, ali nije vam dugo trebalo.“

Kristijan ga je prikovao hladnim pogledom. „Odjebi, Eliote“, rekao je bez pakosti.

„Batice, samo iznosim činjenice.“ Eliotu oči veselo zablistaše.

„Kao da ti znaš“, promrmljao je Kristijan zajedljivo i podigao obrvu.

Eliot se široko osmehnuo, uživajući u peckanju. „Ti si se oženio svojom prvom devojkom.“ Pokazao je na mene.

O, sranje. Kuda ovo vodi? Pocrvenela sam.

„Možeš h da me kriviš?“ Kristijan mi je ponovo poljubio ruku.

„Ne.“ Eliot se nasmejao i odmahnuo glavom.

Pocrvenela sam, a Kejt je udarila Ehotu po butini.

„Prestani da se ponašaš kao mamlaz“, prekora ga je.

„Poslušaj devojku“, reče Kristijan Eliotu i široko se osmehnu. Njegova ranija zabrinutost kao da je iščilela. Zazvonilo mi je u ušima kad smo se popeli još više i napetost u vazduhu se raspršila kako se avion izravnao. Kejt se namrštila Ehotu. Hmm... škripi li nešto među njima? Nisam sigurna.

Eliot je u pravu. Frknula sam zbog te ironije. Ja sam - bila sam - Kristijanova prva devojka a sad sam mu žena. Onih petnaest pre mene i zla gospoda Robinson se ne računaju. Eliot ne zna za njih i Kejt mu očigledno nije rekla. Osmehnula sam joj se, a ona mi je zaverenički namignula. Kejt čuva moje tajne.

„Dame i gospodo, nalazimo se na visini od trideset dve hiljade stopa i let će trajati približno jedan sat i četrdeset šest minuta“, objavio je Stiven. „Sad se slobodno možete kretati po avionu.“

Natali je izašla iz kuhinje.

„Želi li neko još kafe?“, pitala je.

TRINAESTO POGLAVLJE

Glatko smo sleteli na *Sardifild* u dvanaest i dvadeset pet po lokalnom vremenu. Stiven je zaustavio avion nešto dalje od glavne piste i kroz prozor sam videla kako nas čeka folksvagenov minibus.

„Dobro sletanje." Kristijan se osmehnuo i rukovao sa Stivenom dok smo se spremali da izađemo.

„Samo treba izračunati gustinu vazduha na određenim visinama." Stiven mu je uzvratio osmeh. „Naša Bilijeva je dobra u matematici."

Kristijan je klimnuo glavom kopilotu. „Pun pogodak, Bilijeva. Odlično sletanje."

„Hvala, gospodine." Samozadovoljno se osmehnula.

„Uživajte u vikendu, gospodine Greje, gospođu Grej. Vidimo se sutra." Stiven je stao u stranu da nas propusti. Kristijan me je uhvatio za ruku i poveo niz stepenice do Tejlora, koji nas je čekao pored vozila.

„Minibus?" reče Kristijan iznenađeno kad je Tejlor otvorio vrata.

Tejlor mu uputi slabašan, skrušen osmeh i sleže ramenima.

„U poslednjem trenutku, znam", kaza Kristijan i odmah se umiri. Tejlor se vratio u avion da uzme prtljag.

„Hoćeš li da se ljubakamo na zadnjem sedištu?", promrmlja Kristijan sa zločestim sjajem u očima.

Zakikotala sam. Ko je ovaj čovek i šta li je uradio s gospodinom neverovatno ljutim kakav je bio poslednja dva dana?

„Hajde, vas dvoje. Ulazite“, reče Mia iza nas, odišući nestrpljenjem pored Itana. Ušli smo, povijeno otišli do duplog sedišta pozadi i seli. Naslonila sam se na Kristijana, a on je stavio ruku preko mog sedišta. „Udobno?“ promrmljao je dok su se Mia i Itan smeštali ispred nas.

„Da.“ Osmehnula sam se i poljubio me je u čelo. Iz nekog razloga koji ne shvatam, danas sam stidljiva pored njega. *Zašto?* Zbog sinoć? Zato što smo u društvu? Ne mogu da dokučim.

Eliot i Kejt su ušli poslednji. Tejlor je otvorio prdjažni deo i ubacio torbe. Pet minuta kasnije smo pošli.

Gledam kroz prozor dok se vozimo prema Aspenu. Drveće je zeleno, ali vidi se nagoveštaj jeseni na žutim vrhovima lišća. Nebo je vedro i kristalnoplavo, mada ima tamnih oblaka na zapadu. U daljini svuda okolo uzdižu se Stenovite planine, a najviši vrh je ispred nas. Bujne su i zelene, a najviši vrhovi pokriveni su snegom i izgledaju kao dečji crteži planina.

Nalazimo se u zimskom izletištu bogatih i slavni. I *imam kuću ovde*. Jedva da mogu da poverujem u to. Duboko u mom umu javila se poznata nelagoda koja se promoli kad god pokušam da shvatim koliko je Kristijan bogat, što me muči i budi mi grizu savesti. Šta li sam uradila da zaslužim ovakav život? Nisam uradila ništa osim što sam se zaljubila.

„Jesi li nekad bila u Aspenu, Ana?“ Itan se okrenuo i pitao me, prenuvši me iz misli.

„Nisam, ovo mi je prvi put. Ti?“

„Kejt i ja smo često dolazili kao tinejdžeri. Tata je strastveni skijaš. Mama nešto manje.“

„Nadala sam se da će me muž naučiti da skijam.“ Pogledala sam svog čoveka.

„Nemoj se kladiti u to“, promrmlja Kristijan.

„Ne bih bila toliko loša!“

„Mogla bi da slomiš vrat.“ Više se ne osmehuje.

Oh. Ne želim da se raspravljam i pokvarim mu raspoloženje te sam promenila temu. „Koliko dugo imaš tu kuću?“

„Skoro dve godine. Sad je i tvoja, gospodo Grej“, odgovorio je blago.

„Znam“ prošaputala sam. Ali nekako nisam uverena u to. Nagla sam se, poljubila mu bradu i ponovo se sklupčala uz njega, slušajući kako se smeje i šali s Itanom i Eliotom. Mia se povremeno ubacuje, ali Kejt ćuti. Zapitala sam se je li zamišljena zbog Džeka Hajda ili nečeg drugog. A onda sam se setila. Aspen... Džija Mateo je dizajnirala Kristijanovu kuću, a Eliot ju je sagradio. Pitam se da li je to muči. Ne mogu da je pitam pred Eliotom s obzirom na njegovu vezu sa Džijom. Zna li Kejt uopšte za Džijinu vezu s tom kućom? Namrštila sam se, ne znajući šta je muči, pa odlučila da je pitam kad budemo same.

Vozimo se kroz centar Aspenu i raspoloženje mi se popravilo dok sam gledala grad. Ima mnogo starinskih građevina uglavnom od crvene opeke, planinskih kuća u švajcarskom stilu i brojnih kućica s prelaza veka ofarbanih u vesele boje. Tu je i mnoštvo banaka i prodavnica Armirane odeće, što odaje imućnost lokalnih žitelja. Naravno, Kristijan se uklapa.

„Zašto si izabrao Aspen?“ pitala sam ga.

„Molim?“ Ispitivački me je pogledao.

„Da kupiš kuću.“

„Mama i tata su nas dovodili ovamo kad smo bili deca. Ovde sam naučio da skijam i mesto mi se dopalo. Nadam se da će se i tebi svideti. U protivnom ćemo prodati kuću i kupiti drugu negde drugde.“

Tek tako!

Zadenuo mi je pramen iza uva. „Danas izgledaš divno“, pro-mrmljao je.

Pocrvenela sam. Nosim odeću za put: farmerke, majicu i laku tamnoplavu jaknu. *Prokletstvo!* Zašto li sam danas stidljiva pored njega?

Poljubio me je nežno, slatko, s ljubavlju.

Tejlor nas je izveo iz grada i počeo da se penje uz drugu stranu doline krivudavim planinskim drumom. Što se više penjemo, to sam uzbuđenija. Kristijan se napeo pored mene.

„Šta je bilo?“, pitala sam kad smo prošli jednu krivinu.

„Nadam se da će ti se svideti“, odgovorio je tiho. „Stigli smo.“

Tejlor je usporio i prošao kroz kapiju od sivog, svetlosmedeg i crvenog kamenja. Nastavio je prilazom i napokon se zaustavio

ispred predivne kuće. S vratima u sredini, kosim krovovima i izgrađena od tamnog drveta i iste mešavine kamena kao kapija. Božanstvena je - moderna i čista, umnogome oslikava Kristijanov ukus.

„Kuća“, oblikovao je reč usnama kad su gosti počeli da izlaze iz minibusa.

„Izgleda lepo.“

„Dođi i vidi“, rekao je sav uzbuđen, mada zabrinut. Oči mu blistaju kao da se sprema da mi pokaže svoj naučni projekat.

Mia je potrčala stepenicama do žene na vratima. Sitna je i crna kosajoj je prožeta sedim vlasima. Miajoj je obavila ruke oko vrata i čvrsto je zagrlila.

„Ko je to?“ pitala sam Kristijana dok mi je pružao ruku da izađem.

„Gospoda Bendi. Ona živi ovde s mužem. Njih dvoje brinu o kući.“

Bokte...još osoblja?

Mia je upoznala Itana i Kejt s gospodom Bentli. Eliot ju je takođe zagrlio. Dok je Tejlor vadio prtljag, Kristijan me je uhvatio za ruku i poveo prema vratima.

„Dobro došli, gospodine Greje.“ Gospođa Bentli mu se osmehnula.

„Karmela, ovo je moja supruga, Anastazija“, rekao je Kristijan ponosno. Jezikom mi je pomilovao ime i srce mi je preskočilo.

„Gospođu Grej.“ Gospođa Bentli mi je učtivo klimnula glavom. Pružila sam joj ruku. Nisam se iznenadila što je mnogo zvaničnija prema Kristijanu nego prema ostalim članovima porodice.

„Nadam se da je let bio prijatan. Vreme bi trebalo da bude lepo čitavog vikenda, mada nisam sigurna.“ Pogledala je sve tamnije sive oblake iza nas. „Ručak je spreman, samo recite kad želite da jedete.“ Ponovo se osmehnula i tamne oči su joj zablistale. Odmah mi je postala draga.

„Evo.“ Kristijan me je podigao.

„Sta to radiš?“, zacičala sam.

„Nosim te preko još jednog praga, gospođu Grej.“

Osmehnula sam se dok me je nosio u širok hodnik. Brzo me je poljubio i nežno me spustio na parket. Unutrašnjost je čista i podseća me na veliku sobu u Eskali - beli zidovi, tamno drvo i

savremene apstraktne slike. Hodnik vodi u veliku dnevnu sobu, gde tri bela kožna kauča okružuju kameno ognjište, koje zauzima veći deo prostorije. Jedina boja dolazi od mekih jastuka razbacanih po kaučevima. Mia je uhvatila Itana za ruku i odvukla ga dalje u kuću. Kristijan je zaškiljio i stisnuo usne dok je gledao kako se udaljavaju. Odmahnuo je glavom pa se okrenuo prema meni.

Kejt je glasno zazviždala. „Lepa kuća.“

Okrenula sam se i videla da Eliot pomaže Tejloru s prtljagom. Ponovo sam se zapitala zna li Kejt da je Džija učestvovala u uređenju kuće.

„Obilazak?“, pitao me je Kristijan. Šta god da mu je prolazilo glavom u vezi s Mijom i Eliotom, iščilelo je. Odiše uzbuđenjem - ili je to strepnja? Teško je reći.

„Naravno.“ Ponovo sam poražena bogatstvom. Koliko li ovo mesto košta? A ja ničim nisam doprinela tome. Načas sam se setila prvog puta kad me je Kristijan odveo u Eskalu. I tad sam bila poražena. *Navikla si se na to*, prosikta moja podsvest.

Kristijan se namrštio, ali me je uhvatio za ruku i poveo kroz kuću. Savršeno opremljena kuhinja sva je u bleđim mermernim radnim površinama i crnim kredencima. Tu je i zadržavajući vinski podrum, kao i još jedna prostrana prostorija s velikim plazma televizorom, mekim kaučevima... i bilijarskim stolom. Zinula sam u njega i pocrvenela kad me je Kristijan uhvatio.

„Jesi li raspoložena za partiju?“ pitao je sa zločestim sjajem u očima. Odmahnula sam glavom i ponovo je nabrao čelo. Opet me je uhvatio za ruku i poveo na sprat. Tamo su četiri spavaće sobe, svaka s zasebnim kupatilom.

Glavna spavaća soba je nešto posebno. Krevet je ogroman, veći od onog kod kuće, okrenut prema ogromnom panoramskom prozoru s pogledom na Aspen i zelene planine.

„To su planine Ajaks... ili planina Aspen, ako ti se više sviđa“, rekao je Kristijan. Obazrivo me posmatra s dovratka. Zadenuo je palčeve u gajke za kaiš na crnim farmerkama.

Klimnula sam glavom.

„Veoma si tiha“, primetio je.

„Divno je, Kristijane.“ Odjednom žudim da se vratim u Eskalu.

U pet dugih koraka stvorio se ispred mene, podigao mi bradu i oslobodio mi donju usnu između zuba.

„Šta je?“, pitao je, pogledom ispitujući moj.

„Veoma si bogat.“

„Jesam.“

„Ponekad se prosto iznenadim time koliko si bogat“

„Koliko smo bogati.“

„Koliko smo bogati“, promrmljala sam mehanički.

„Ne opterećuj se time, Ana. To je samo kuća.“

„I šta je Džija tačno radila ovde?“

„Džija?“ Iznenađeno je izvio obrvu.

„Da, ona je dizajnirala kuću.“

„Jeste. Uredila je veliku sobu u prizemlju. A Eliot je izgradio kuću.“ Prošao je rukom kroz kosu i namrštio se. „Zašto pričamo o Džiji?“

„Jesi li znao da je imala vezicu s Eliotom?“

Kristijan me je načas nedokučivo pogledao. „Eliot je jebao skoro ceo Sijetl, Ana.“

Zinula sam.

„Uglavnom žene, koliko sam shvatio“, našalio se. Mislim da ga je moj izraz razveselio.

»Ne!“

Kristijan klimnu glavom. „Ne tiče me se.“ Podigao je dlanove.

„Mislim da Kejt to ne zna.“

„Nisam siguran da on to oglašava na sva zvona. Čini mi se da se Kejt dobro snalazi.“

Zapanjena sam. Slatki, skromni, plavokosi, plavooki Eliot? Zurim u Kristijana s nevericom.

Nakrivio je glavu i upitno me pogledao. „Nemoguće je da si takva samo zbog Džijinog ili Eliotovog promiskuiteta.“

„Znam. Žao mi je. Posle svega što se desilo ove nedelje, samo...“ Slegla sam ramenima jer mi se odjednom plače. Kristijan kao da je klonuo od olakšanja. Privukao me je u zagrljaj, čvrsto stegao i zagnjurio mi nos u kosu.

„Znam. I meni je žao. Hajde da se opustimo i uživamo, važi? Možeš da ostaneš ovde i čitaš, gledaš glupu televiziju, ideš u kupovinu, na planinarenje – čak i na pecanje. Šta god želiš da radiš. I

zaboravi na ono što sam ti rekao o Eliotu. To je bilo indiskretno s moje strane."

„To objašnjava zašto te uvek zavatlava", promrmljala sam mu u grudi.

„On nema predstavu o mojoj prošlosti. Rekao sam ti, moja porodica je pretpostavljala da sam homoseksualac. U celibatu, ali homoseksualac."

Zakikotala sam se i počela da se opuštam u njegovom naručju. „I ja sam mislila da si se obavezao na celibat. Ne da sam pogrešila." Obavila sam ruke oko njega i začudila se koliko je ideja da je Kristijan homoseksualac besmislena.

„Gospođo Grej, podsmevaš li mi se?"

„Možda malo", priznala sam. „Znaš, ne shvatam zašto imaš ovu kuću."

„Kako to misliš?" Poljubio mi je kosu.

„Imaš brod, što razumem, imaš stan u Njujorku zbog posla - ali zašto ovde? Nisi nikad delio ovu kuću s nekim."

Ukočio se i počutao nekoliko trenutaka. „Čekao sam tebe", odgovorio je tiho, očiju tamnosivih i blistavih.

„To je... tako je divno to što si rekao."

„Istina je. Tada to nisam znao." Osmehnuo se onim stidljivim osmejkom.

„Drago mi je što si čekao."

„Vredelo je čekati te, gospođo Grej." Prstom mi je podigao bradu, nagnuo se i nežno me poljubio.

„Kao i ja tebe." Osmehnula sam se. „Mada se osećam kao da sam varala. Uopšte nisam morala dugo da te čekam."

Široko se osmehnuo. „Zar sam tolika lutrija?"

„Kristijane, ti si nacionalna lutrija, lek protiv raka i tri želje iz Aladinove lampe u jednom."

Podigao je obrvu.

„Kad ćeš to shvatiti?" prekorila sam ga. „Bio si veoma poželjan mladoženja. I ne mislim na sve ovo." Mahnula sam prema našem raskošnom okruženju. „Mislim na ovo." Stavila sam mu ruku preko srca i razrogačio se. Moj samouvereni, seksi muž je nestao i suočila sam se s mojim izgubljenim dečakom. „Veruj mi, Kristijane, molim te", prošaputala sam, obujmila mu lice i spustila mu usne

na svoje. Zajećao je, ali ne znam da li zbog onoga što sam rekla ili je to njegova uobičajena reakcija. Zaposela sam ga, s usnama na njegovim i jezikom u njegovim ustima.

Kad smo oboje ostali bez daha, odmakao se i sumnjičavo me pogledao.

„Kad ćeš to da utuviš u tu izuzetno tvrdu glavu?“, pitala sam ogorčeno.

Progutao je knedlu. „Jednog dana.“

To je napredak. Osmehnula sam se i nagradio me je onim stidljivim osmejkom.

„Dođi. Hajde da ručamo - ostali će se pitati gde smo. Možemo da se dogovorimo šta ćemo da radimo.“

„O, NE!“ REKLA je Kejt odjednom.

Svi smo je pogledah.

„Vidite.“ Pokazala je prema panoramskom prozoru. Počela je kiša. Sedimo za tamnim drvenim stolom u kuhinji. Pojeli smo italijansku gozbu sastavljenu od dimljenog mesa, sireva, povrća i ribe, koju nam je gospođa Bentli spremila, i popili flašu-dve fraskatija. Sita sam i pomalo pripita.

„Propade nam planinarenje“, promrmljao je Eliot, zvučeći kao da mu je laknulo. Kejt mu se namrštila. Nešto svakako škripi među njima. Opušteni su sa svima nama, ah ne i jedno s drugim.

„Mogli bismo do grada“, javi se Mia. Itan ju je podrugljivo pogledao.

„Savršeno je vreme za pecanje“, predloži Kristijan.

„Ja ću na pecanje“, reče Itan.

„Hajde da se podelimo.“ Mia zapljeska. „Devojke u kupovinu, a momci neka se bave dosadnim aktivnostima u prirodi.“

Pogledala sam Kejt, koja popustljivo posmatra Miu. Pecanje ili kupovina? Pobogu, kakav izbor.

„Ana, šta bi ti da radiš?“, upita Kristijan.

„Svejedno mi je“, slagala sam.

Kejt me je pogledala i usnama oblikovala reč „kupovina“. Možda hoće da pričamo.

„Ali rado ću poći u kupovinu." Zajedljivo sam se osmehnula Kejt i Miji. Kristijan se podrugnuo. Zna da mrzim da idem u kupovinu.

„Mogu da ostanem ovde s tobom ako hoćeš", promrmljao je i nešto mračno mi se razlilo stomakom pri zvuku njegovog glasa.

„Ne, idi na pecanje", odgovorila sam. Potrebno mu je vreme s momcima.

„Onda smo se dogovorili", rekla je Kejt i ustala od stola.

„Tejlor će poći s vama", kaza Kristijan. To je rekao kao da se podrazumeva i da nema mesta raspravi.

„Ne treba nam bebisiter", odbrusila je Kejt, otvorena kao i uvek.

Spustila sam ruku na Kejtinu. „Kejt, Tejlor bi trebalo da ide s nama."

Namrštila se pa slegla ramenima i jednom u životu zadržala jezik za zubima.

Plahovito sam se osmehnula Kristijanu. Izraz mu je ravnodušan. O, nadam se da se nije naljutio na Kejt.

Eliot se namrštilo. „Moram da kupim bateriju za sat u gradu." Brzo je pogledao Kejt i videla sam da je blago pocrveneo. Ona nije primetila zato što ga namerno ignoriše.

„Uzmi audija, Eliote. Možemo na pecanje kad se vratiš", rekao je Kristijan.

„Važi", promrmljao je Eliot, ali zvuči rastrojeno. „Dobro zvuči."

„OVAMO." MIA ME je uhvatila za ruku i uvukla u butik s furniranom odećom. Unutra je sve u ružičastoj svili i kopijama francuskog rustičnog nameštaja. Kejt je ušla za nama, a Tejlor je ostao napolju, zaklonivši se od kiše ispod nadstrešnice. Areta peva *Say a Little Prayer*. Obožavam tu pesmu. Trebalo bi da je stavim na Kristijanov ajpod.

„Ovo bi ti divno stajalo, Ana." Mia je podigla komadić srebrne tkanine. „Evo, probaj."

„Ovaj... malkice je prekratka."

„Izgledaćeš opako u njoj. Kristijan će biti oduševljen."

„Misliš?"

Mia mi se široko osmehnula. „Ana, imaš noge za koje bi neki ubili. A ako budemo išli da đuskamo večeras“, osmehnula se, nanjušivši lak plen, „tvoj muž će videti koliko si opasna riba.“

Zatreptala sam, blago zapanjena. Idemo da đuskamo? Ja ne đuskam.

Kejt se nasmejala mom izrazu. Izgleda opuštenije pošto Eliot nije tu. „Trebalo bi da đuskamo večeras“, složila se.

„Idi i probaj haljinu“, naloži Mia i ja nerado podoh prema kabini.

ČEKAM DA KEJT i Mia izađu iz kabina. Prišla sam izlogu i pogledala na glavnu ulicu, ne videći. Osećajna muzika se nastavlja: Dion Vorik peva *Walk on By*. Još jedna sjajna pesma - jedna od maminih omiljenih. Pogledala sam haljinu u ruci. *Haljina* je možda previše smeo izraz. Ima otvorena leđa i veoma je kratka, ali Mia je objavila da je savršena za ples cele noći. Izgleda da mi trebaju odgovarajuće cipele kao i velika ogrlica, koju ćemo sledeću da potražimo. Prevrnula sam očima i pomislila kako sam srećna što imam Kerolajn Akton, ličnu pomoćnicu za kupovinu.

Videla sam Eliota kroz izlog. Izašao je iz velikog audija s druge strane glavne ulice uokvirene drvećem. Utrčao je u prodavnicu da se skloni s kiše. Izgleda kao draguljarnica... možda traži bateriju za sat. Izašao je posle nekoliko minuta, ali nije sam. Neka žena je s njim.

Jebote! On priča sa Džijom! Šta ona radi ovde, dodavola?

Dok sam gledala, brzo su se zagrlili i ona je zabacila glavu, živahno se smejući nečemu što je rekao. Poljubio ju je u obraz i otrčao u kola. Ona se okrenula i nastavila niz uhcu. Zurim za njom. Šta je to bilo? Zabrinuto sam se okrenula prema kabinama, ah nema ni traga od Kejt i Mie.

Pogledala sam Tejlora, koji čeka ispred prodavnice. Uhvatio je moj pogled i slegnuo ramenima. I on je video Eliotov susret. Pocrvenela sam, postidjena što sam uhvaćena kako uhodim. Mia i Kejt su izašle. Obe se smeju. Kejt me je ispitivački pogledala.

„Šta je bilo, Ana?“, pitala je. „Jesi li se predomislila u vezi s haljinom? Izgledaš fenomenalno u njoj.“

„Ovaj... ne.“

„Jesi li dobro?“ Razrogačila se.

„Dobro sara. Hoćemo li da platimo?“ Pošla sam prema kasi i pridružila se Miji, koja je uzela dve suknje.

„Dobar dan, gospođo.“ Osmehnula mi se mlada prodavačica - koja na usnama ima više sjaja za usne nego što sam ikad videla na jednom mestu. „To je osam stotina i pedeset dolara.“

Šta? Za ovo parčence tkanine? Zatreptala sam i pokorno joj pružila crnu karticu.

„Gospođo Grej.“ Gospođica sjaj za usne prede.

Sledeća dva sata sam omamljeno pratila Kejt i Miu, raspravljajući se sa sobom. Treba li da kažem Kejt? Moja podsvest je odlučno odmahnula glavom. Da, trebalo bi da joj kažem. Ne, ne bi trebalo. Možda je to bio bezazlen susret. *Sranje*. Šta da radim?

„PA, SVIĐAJU LI ti se cipele, Ana?“ Mia se podbočila.

„Ovaj... da, naravno.“

Završila sam s parom sandala *Manolo Blanik* s nemoguće visokim potpeticama i kaišićima koji izgledaju kao da su napravljeni od ogedala. Savršeno se slažu s haljinom i ojadile su Kristijana za nešto više od hiljadu dolara. Bolje sam prošla s dugačkim srebrnim lancem koji je Kejt navalila da kupim - osamdeset četiri dolara.

„Jesi U se navikla na to da imaš novca?“ upita Kejt bez zle misli, dok smo se vraćale prema automobilu. Mia je požurila ispred nas.

„Znaš da ovo nisam ja, Kejt. Pomalo mi je neprijatno zbog svega ovoga. Ali pouzdano znam da je to deo paketa.“ Stisnula sam usne, a ona me je obgrlila.

„Navići ćeš se, Ana“, rekla je saosećajno. „Izgledaćeš sjajno.“

„Kejt, kako stoje stvari s tobom i Eliotom?“

Brzo me je pogledala iskolačenim plavim očima.

Jao, ne.

Odmahnula je glavom. „Ne želim sad da pričam o tome.“ Klimnula je glavom prema Miji. „Ali situacija...“ Nije završila rečenicu.

Ovo nimalo ne liči na moju tvrdoglavu Kejt. *Sranje*. Znala sam da nešto nije u redu. Da li da joj kažem šta sam videla? Kako je Eliot razgovarao s gospođicom lepo negovanom seksualnom

grabljivicom, zagrlio je i poljubio u obraz. Valjda su samo stari prijatelji? Ne, neću joj reći. Ne sad. Klimnula sam glavom da joj poručim da je razumem i da poštujem njenu intimu. Uхватила me je za ruku i zahvalno je stisla. U očima su joj načas sevnuli povrednost i bol te ih je odagnala treptanjem. Osetila sam iznenađni zaštitnički poriv prema svojoj dragoj drugarici. Sta, dodavola, Eliot muška kurva Grej izvodi?

KAD SMO SE vratile u kuću, Kejt je zaključila da smo zaslužile koktele posle velike kupovine i napravila nam daikiri s jagodama. Sklupčale smo se na kauču ispred zapaljene vatre u dnevnoj sobi.

„Eliot je samo pomalo uzdržan u poslednje vreme”, promrmljala je, zureći u plamen. Kejt i ja smo napokon nakratko ostale same jer je Mia otišla da odloži odeću koju je kupila.

„Oh?”

„I mislim da sam u nevolji zato što si ti upala u nevolju.”

„Čula si za to?”

„Da. Kristijan je zvao Eliota, a Eliot je zvao mene.”

Prevrnula sam očima. O, *Pedeset, Pedeset, Pedeset.*

„Žao mi je. Kristijan je... zaštitnički nastrojen. Nisi se videla s Eliotom od Koktelgejta?”

„Nisam.”

„Oh.”

„Stvarno mi se sviđa, Ana”, prošaputala je. Jedan užasan trenutak činilo mi se da će zaplakati. To ne liči na Kejt. Znači li ovo da će se vratiti ružičastoj pidžami? Okrenula se prema meni.

„Zaljubila sam se u njega. Prvo sam mislila da je samo seks sjajan. Ali on je šarmantan, ljubazan, srdačan i zabavan. Mogu da zamislim kako starimo zajedno - znaš... decu, unuke - i sve ostalo.”

„Tvoj srećan kraj”, prošaputala sam.

Tužno je klimnula glavom.

„Možda bi trebalo da razgovaraš s njim. Da pokušaš da se osamiš s njim dok smo ovde. Da otkriješ šta ga tišti.”

Ko ga tišti, zareza moja podsvest. Tresnula sam je, zapanjena svojeglavošću svojih misli.

„Možda biste mogli da odete u šetnju sutra ujutru?”

„Videćemo.“

„Kejt, mrzim da te gledam takvu.“

Slabašno se osmehnula i nagla sam se da je zagrlim. Odlučila sam da ne spominjem Džiju, mada ću je možda spomenuti muškoj kurvi lično. Kako može ovako da se igra s osećanjima moje drugarice?

Mia se vratila i prešle smo na sigurniji teren.

VATRA JE ZASIKTALA i zavarničila kad sam ubacila poslednju cepanicu. Gotovo je nestalo drva. Iako je leto, vatra je veoma dobrodošla ovog kišnog dana.

„Mia, znaš li gde stoje drva za loženje?“, pitala sam je dok je pijucakala daikiri.

„Mislim da su u garaži.“

„Idem da ih potražim. Taman ću imati priliku da istražujem.“

Kiša je posustala kad sam izašla i uputila se prema pripojenoj garaži za tri automobila. Bočna vrata su otključana te sam ušla i upalila svetlo da odagnam tminu. Cevi neonskog svetla bučno su oživele.

Jedan automobil je u garaži i shvatila sam da je to audi u kojem sam nešto ranije videla Eliota. Ugledala sam dvoje motornih sanki. Ali ono što mi je zaista privuklo pažnju bila su dva laka motocikla za težak teren, oba od sto dvadeset pet kubika. Setila sam se kako je Itan prošlog leta hrabro pokušao da me nauči da vozim takav motor. Nesvesno sam protrljala ruku na mestu koje sam gadno udarila kad sam pala.

„Voziš li?“ upita Eliot.

Munjevito sam se okrenula. „Vratio si se.“

„Biće dajesam.“ Široko se osmehnuo i palo mi je na pamet da bi mi Kristijan isto odgovorio - ali bez širokog keza od koga se srce topi. „Pa?“

Muška kurvo! „Onako.“

„Hoćeš da se provozaš?“

Otpuhnula sam. „Ovaj, ne... Mislim da se to Kristijanu ne bi svidelo.“

„Kristijan nije tu." Eliot se podrugnuo - *o, to im je porodična crta* - i mahnuo rukom da pokaže da smo sami. Prišao je bližem motociklu, prebacio dugu nogu u farmerkama preko sedišta i uhvatio ručke.

„Kristijan je, ovaj... zabrinut zbog moje bezbednosti. Ne bi trebalo to da radim."

„Radiš h uvek ono što ti kaže?" Oči plave poput bebinih imaju nestašni sjaj i videla sam nagoveštaj zločestog momka... zločestog momka u koga se Kejt zaljubila. Zločestog momka iz Detroita.

„Ne." Prekorno sam podigla obrvu. „Ali trenutno ima dovoljno briga pa neću da mu stvaram nove. Je l' se vratio?"

„Ne znam."

„Niste išli na pecanje?"

Eliot odmahnu glavom. „Imao sam neka posla u gradu."

Posla! Sranje - negovana plava posla! Oštro sam udahnula i zinula u njega.

„Pa šta radiš u garaži ako nećeš da se voziš?", zainteresovao se.

„Tražim drva za loženje."

„Tu si ti. O, Eliote - vratio si se." Kejt nas je prekinula.

„Ćao, mala." Široko joj se osmehnuo.

„Jesi li upecao nešto?"

Motrim na Eliotovu reakciju. „Nisam. Morao sam da se pobrinem za neke stvari u gradu." Načas sam videla tračak nesigurnosti na njegovom licu.

O, *sranje*.

„Došla sam da vidim što se Ana zadržala." Kejt nas je zbunjeno pogledala.

„Samo smo ćaskali", odgovorio je Eliot i napetost među njima zapršta.

Svi smo ućutali kad smo čuli kako se napolju zaustavlja automobil. *Oh! Kristijan se vratio. Hvala bogu.* Uređaj za otvaranje vrata je glasno zazujao, trgavši nas sve. Vrata su polako počela da se podižu, otkrivši Kristijana i Itana kako istovaruju kamion s ravnom platformom. Kristijan se zaustavio kad nas je ugledao.

„Garažni bend?" rekao je zajedljivo i pošao pravo prema meni.

Široko sam se osmehnula. Laknulo mi je što ga vidim. Ispod nepromočive jakne nosi kombinezon koji sam mu prodala kod Klejtona.

„Ćao", rekao je ispitivački, ne obazirući se na Kejt i Eliota.

„Ćao. Dobar kombinjezon."

„Ima mnogo džepova. Veoma je zgodan za pecanje." Glas mu je tih i zavodljiv, samo za moje uši. Kad me je pogledao, izraz mu je bio uzbudljiv.

Pocrvenela sam i uputio mi je osmeh koji poručuje da je sve dozvoljeno, samo za mene.

„Mokar si", promrmljala sam.

„Padala je kiša. Šta radite svi u garaži?" Konačno je primetio da nismo sami.

„Ana je došla po cepanice." Eliot je izvio obrvu. Nekako mu je uspelo da ta rečenica zvuči bezobrazno. „Pokušao sam da je namamim da se provoza." On je majstor dvosmislenosti.

Kristijanu je hce klonulo, a meni je srce stalo.

„Odbila je. Rekla je da ti se to ne bi dopalo", nastavio je ljubavno - i bez ikakvih aluzija.

Kristijan je upravio sivi pogled na mene. „Nije valjda?", promrmljao je.

„Slušajte, nemam ništa protiv da stojimo i raspravljamo o tome šta je Ana potom uradila, ali možemo li da uđemo?" brećnula se Kejt. Sagla se, uzela dve cepanice i odmarširala prema vratima. O, sranje. Kejt je ljuta - ali znam da nije na mene. Eliot je uzdahnuo i bez reći pošao za njom. Gledala sam za njima, ali Kristijan mi je skrenuo pažnju.

„Znaš da voziš motor?" pitao je glasa prošetog nevericom.

„Ne najbolje. Itan me je učio."

Pogled mu je odmah postao hladniji. „Ispravno si odlučila", rekao je mnogo uzdržanije. „Teren je veoma težak, a zbog kiše je nesiguran i klizav."

„Gde da stavim opremu za pecanje?" povika Itan spolja.

„Ostavi je, Itane. Tejlor će se postarati za to."

„A šta ćemo s ribom?" nastavio je Itan blago zadirkujućim tonom.

„Upecao si ribu?", pitala sam iznenađeno.

„Nisam ja. Kavana je." Kristijan se napučio... slatko.

Prasnula sam u smeh.

„Gospođa Bentli će se pobrinuti za ribu“, odgovorio je. Itan se široko osmehnuo i pošao prema kući.

„Jesam li ti smešan, gospođo Grej?“

„Veoma. Mocar si... Dođi da ti napunim kadu.“

„Pod uslovom da mi se pridružiš.“ Nagnuo se i poljubio me.

PUSTILA SAM DA voda teče u veliku ovalnu kadu i sipala malo skupog ulja za kupanje koje se odmah zapenilo. Miris je božanstven... jasmin, čini mi se. Vratila sam se u spavaću sobu da okačim *onu* haljinu dok se kada puni.

„Jesi li se lepo provela?“, pitao je Kristijan kad je ušao u sobu. Samo je u majici i donjem delu trenerke i bos je. Zatvorio je vrata za sobom.

„Jesam“, promrmljala sam, upijajući ga pogledom. Nedostajao mi je. Besmisleno je - koliko U je prošlo, nekoliko sati?

Nakrivio je glavu i zagledao se u mene. „Šta je bilo?“

„Mislila sam o tome koliko si mi nedostajao.“

„Zvučiš kao da si se opasno zacopala, gospođo Grej.“

„I jesam, gospodine Greje.“

Prišao mi je i stao ispred mene. „Šta si kupila?“, pitao je. Znam da hoće da promeni temu.

„Haljinu, cipele i ogrlicu. Potrošila sam mnogo tvog novca.“ Pogledala sam ga s grizom savesti.

Razgaljen je. „Odlično“, promrsio je i zadenuo mi pramen iza uva. „I milijarditi put, našeg novca.“ Povukao mi je bradu kako bih pustila donju usnu i prešao mi kažiprstom po majici, između grudi pa niz stomak do ivice farmerki.

„Ovo ti neće trebati u kadi“, prošaputao je, obema rukama mi uhvatio rub majice i polako je povukao. „Digni ruke.“

Poslušala sam ga, ne odvajajući pogled od njegovog. Bacio mi je majicu na pod.

„Mislila sam da ćemo samo da se kupamo.“ Puls mi se ubrzao.

„Hoću da te dobro isprljam pre toga. I ti si meni nedostajala.“ Nagnuo se i poljubio me.

„SRANJE, VODA!" POKUŠALA sam da sednem, sva omamljena posle orgazma.

Kristijan me ne pušta.

„Kristijane, kada!" Pogledala sam ga, nepomična na njegovim grudima.

Nasmejao se. „Opusti se, višak vode će oteći kroz odvod." Prevrnuo se i brzo me poljubio. „Zavrnuću je."

Gipko je ustao i otišao u kupatilo. Gladno ga pratim pogledom celim putem. Hmm... moj muž, nag i uskoro mokar. Skočila sam iz kreveta.

SEDIMO NASUPROTNIM krajevima kade, koja je sasvim puna - toliko puna da se voda izliva po podu kad god se pomerimo. Veoma je dekadentno. A još je dekadentnije što mi Kristijan trlja stopala, masira pete, nežno mi vuče prste. Poljubio mi je sve prste i nežno gricnuo mali.

„Aaah!" Osetila sam ujed - *tamo*, u medunožju.

„Sviđa ti se?"; prodahtao je.

„Hmm", promrmljala sam nerazumljivo.

Ponovo se posvetio masaži. O, kako je dobro. Zažmurila sam.

„Videla sam Džiju u gradu", promrmljala sam.

„Stvarno? Mislim da ona ima kuću ovde", odvratio je potpuno nezainteresovano.

„Bila je s Eliotom."

Prestao je da me masira. To mu je privuklo pažnju. Kad sam otvorila oči, nakrivio je glavu kao da ne shvata.

„Kako to misliš da je bila s Eliotom?"; pitao je pre zbunjeno nego zabrinuto.

Objasnila sam šta sam videla.

„Ana, oni su samo prijatelji. Mislim da je Eliot prilično zatreskan u Kejt." Zastao je pa tiše dodao: „U stvari, *znam* da je prilično zatreskan u nju." Uputio mi je pogled koji poručuje da nema pojma zbog čega.

„Kejt je sjajna." Narogušila sam se, braneći drugaricu.

Otpuhnuo je. „Ipak mi je drago što si mi ti upala u kancelariju." Poljubio mi je nožni palac, pustio mi levo stopalo pa podigao

desno i iznova počeo da me masira. Prsti su mu tako snažni i gipki. Ponovo sam se opustila. Ne želim da se svađamo zbog Kejt. Zažmurila sam i pustila da mi prstima izvodi čarolije na stopalu.

ZINULA SAM U svoj odraz u velikom ogledalu. Ne prepoznajem vamp-ženu koja mi uzvraća pogled. Kejt me je skockala za večeras, napravila mi frizuru i našminkala me. Kosa mi je bujna i ravna, oči uokvirene olovkom, usne krvavocrvene. Izgledam... opako. Sva sam u nogama u sandalama *Manolo* i nepristojno kratkoj haljini. Potrebno mi je Kristijanovo odobrenje, iako imam užasan osećaj da mu se neće dopasti što sam se toliko razgolitila. S obzirom na našu politiku razumevanja, odlučila sam da ga pitam. Uzela sam blekberi.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Izgleda li mi dupe veliko u ovome?

Datum: 27. avgust 2011, 18.53 po lokalnom vremenu

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine Greje,

Potreban mi je tvoj savet u vezi s krojem.

Tvoja gospođa G.

Cmok

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Odlično

Datum: 27. avgust 2011, 18.55 po lokalnom vremenu

Primalac: Anastazija Grej

Gospođo Grej,

Iskreno sumnjam u to.

Ali doći ću i temeljno ispitati tvoju guzu kako bismo bili sigurni.

Tvoj nestrpljivi gospodin G.
cmok

Kristijan Grej

Generalni direktor i inspektor za guze, Grej enterprajzis holdings

Dok sam čitala njegov mejl, vrata spavaće sobe su se otvorila i Kristijan se ukopao na pragu. Zinuo je i iskolačio oči.

Sranje... ovo može da se završi dvojako.

„Pa?“ prošaputala sam.

„Ana, izgledaš... Opa.“

„Svida ti se?“

„Da, valjda.“ Malo je promukao. Polako je ušao i zatvorio vrata za sobom. Nosi crne farmerke, belu košulju i crni blejzer. Izgleda božanstveno. Polako mi je prišao, ali čim je stigao do mene, stavio mi je ruke na ramena i okrenuo me prema ogledalu. Ostao je iza mene. Pogledi su nam se sreli u ogledalu, a onda ga je spustio, opčinjen mojim golim leđima. Prst mu je skliznuo niz moju kičmu i zaustavio se na kraju haljine na mojim krstima, gde se bleđa koža sreće sa srebrnom tkaninom.

„Mnogo otkriva“, promrmljao je.

Šaka mu putuje još niže, preko moje zadnjice do nage butine. Zastao je i sive oči oprljile su plave. A onda mi je polako zavukao prste ispod haljine.

Dok sam gledala kako mi lako prelazi dugim prstima po koži i ostavlja žmarce za sobom, usne su mi oblikovale savršeno slovo O.

„Nije daleko odavde“, dotakao je ivicu haljine pa pomerio prste naviše, „dovde“, prošaputao je. Oštro sam udahнула kad mi je zadirkujući pomilovao ribicu preko gaćica, opipavajući me, nadražujući me.

„I šta hoćeš da kažeš?“, prošaputala sam.

„Hoću da kažem... nije daleko odavde“, prsti su mu skliznuli preko mojih gaćica, a onda se jedan obreo u njima, uz moju meku, vlažnu kožu, „dovde. A odatle... dovde.“ Gurnuo je prst u mene.

Ciknula sam pa tiho zaječala.

„Ovo je moje“, promrmljao mi je na uvo. Zažmurio je i počeo polako da uvlači i izvlači prst. „Ne želim da to iko drugi vidi.“

Zastao mi je dah, disanje mi je u ritmu s pokretima njegovog prsta. Gledati ga u ogledalu dok to radi... više je nego erotično.

„Zato budi dobra devojka i nemoj se saginjati pa će sve biti u redu.“

„Odobravaš?“, prošaputala sam.

„Ne, ali neću te sprečiti da je nosiš. Izgledaš zapanjujuće, Anastazija.“ Naglo je izvukao prst i ostavio me željnu. Stao je ispred mene i stavio mi vrh prsta na donju usnu. Nagonski sam napućila usne i poljubila ga, a on me je nagradio zločestim osmehom. Stavio je prst u usta i po njegovom izrazu sam videla da mu se sviđa moj ukus... mnogo mu se sviđa. Zar ću se uvek zapanjiti kad to uradi?

Uhvatio me je za ruku.

„Dođi“, rekao je tiho. Htela sam da odgovorim kako sam bila blizu toga,* ali odlučila sam da to ipak ne činim zbog onoga što se juče desilo u igraonici.

ČEKAMO DESERT U raskošnom, ekskluzivnom restoranu u gradu. Dosad je veče bilo divno, ali Mia je odlučna da nastavimo i odemo da đuskamo. Ona trenutno čuti za promenu i upija svaku Itanovu reč dok on priča s Kristijanom. Očigledno je zalučena njim, a on je... pa, teško je reći. Ne znam jesu li samo prijatelji ili tu ima još nečeg.

Kristijan izgleda opušteno. Živahno priča s Itanom. Očigledno su se zbližili na pecanju. Pričaju mahom o psihologiji. Ironično je što Kristijan zvuči kao da zna više od njega. Tiho sam frknula dok sam polovično slušala njihov razgovor, tužno svesna toga da njegovo znanje potiče iz iskustva s brojnim psihijatrima.

Ti si najbolja terapija. Reči koje mi je jednom prošaputao dok smo vodili ljubav odjeknule su mi u glavi. Jesam li? O, *Kristijane, nadam se da jesam.*

Pogledala sam Kejt. Izgleda divno, ah ona uvek tako izgleda. Ona i Eliot su manje živahni. On deluje nervozno, šale su mu preglasne a smeh pomalo usiljen. Jesu li se svađali? Šta ga izjeda? Možda ta žena? Srce mi se steglo pri pomisli da mi je povredio

* Engl.: *come* - doći, ali i svršiti. (Prim. prev.)

najbolju drugaricu. Pogledala sam prema ulazu, delom očekujući da vidim kako Džija mirno vrcka svojom negovanom guzicom prema nama. Moj um se igra sa mnom. Verovatno zbog količine alkohola koju sam popila. Počinje da me boli glava.

Iznenada nas je Eliot sve trgao. Ustao je i povukao stolicu koja je zaškripala po pločicama. Svi su se zagledah u njega. Načas se zagledao u Kejt pa se spustio na jedno koleno ispred nje.

O. Moj. Bože.

Uhvatio ju je za ruku i tišina se poput pokrivača spustila na ceo restoran kad su svi prestali da jedu, prestali da pričaju, prestali da hodaju i zapiljili se.

„Moja divna Kejt, volim te. Tvoja otmenost, tvoja lepota i tvoj vatreni duh nemaju premca. Zarobila si mi srce. Provedi život sa mnom. Udaj se za mene.“

Jebote!

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Pažnja čitavog restorana uperena je u Kejt i Eliota, svi čekaju i zadržavaju dah kao jedno. Iščekivanje je nepodnošljivo. Tišina se rasteže kao zategnuta gumica. Atmosfera je teška, puna strepnje ali i nade.

Kejt tupo zuri u Eliota dok je on gleda razrogačen od čežnje - čak i straha. *Sranje, Kejt! Resiga muka. Molim te.* Pobogu - mogao je nasamo da je pita.

Suza joj je sklznula niz obraz, iako joj je lice i dalje bezizražajno. Sranje! Kejt plače? A onda se osmehnula, polako i s nevericom kao da je upravo otkrila nirvanu.

„Hoću“, prošaputalaje. Taj sladak, zadihan pristanak nimalo ne liči na Kejt. Jednu nanosekundu je vladala tišina jer je ceo restoran odahnuo, a onda je nastala zaglušujuća larva. Spontani pljesak, klicanje, zviždanje, urlanje. Odjednom mi suze liju niz obraze i kvare mi šminku, koja podseća ma mešavinu Barbike i Džoan Džet.

Nesvesni komešanja oko njih, oni su zarobljeni u svom malom svetu. Eliot je izvadio kutijicu iz džepa, otvorio je i pružio joj je. Prsten. Kohko mi se čini prsten je izvanredan, ali morala bih izbliza da ga vidim. Je li to radio s Džijom? Birao prsten? *Sranje!* O, tako mi je drago što joj nisam rekla.

Kejt je pogledala prsten pa Eliota, i bacila mu ruke oko vrata. Poljubili su se, neverovatno smerno za njih, a svetina je pomahnitala. Eliot je ustao i zahvalio na odobravanju iznenađujuće gipkim naklonom pa, s ogromnim samozadovoljnim kejom, seo. Ne mogu

da odvojim pogled od njih dvoje. Eliot je izvadio prsten iz kutije i nežno ga navukao Kejt na prst. Ponovo su se poljubili.

Kristijan mi stisnu ruku. Nisam ni bila svesna toga koliko ga čvrsto stežem. Pustila sam mu ruku, pomalo posramljena, a on je odmahnuo i usnama oblikovao uzvik „jao“.

„Izvini. Jesi li znao za ovo?“, prošaputala sam.

Kristijan se osmehnuo i jasno mi je da je znao. Pozvao je kono-
bara. „Dve flaše kristala, molim vas. Iz 2002. godine ako imate.“

Podrugnula sam se.

„Zato što je onaj iz 2002. mnogo bolji od onog iz 2003“, našalila sam se.

Nasmejao se. „Za istančana nepca, Anastazija.“

„Imaš veoma istančana nepca, gospodine Greje, kao i jedinstven ukus.“

„To imam, gospođo Grej.“ Nagnuo se blizu. „Ti si najboljeg ukusa“, prošaputao je i poljubio me u tačku iza uva, što mi je poslalo trnce niz kičmu. Pocrvenela sam kao paprika i s toplinom se setila kako mi je ranije pokazao nedostatke moje haljine.

Mia je prva skočila da zagrlj Kejt i Eliota i onda smo svi čestitali srećnom paru. Uхватила sam Kejt u čvrst zagrljaj.

„Vidiš? Samo je bio zabrinut zbog prosidbe“, prošaputala sam.

„0, Ana.“ Delom se zakikotala, a delom zajecala.

„Kejt, mnogo sam srećna zbog tebe. Čestitam.“

Kristijan je iza mene. Rukovao se s Eliotom, a onda ga je - iznenadivši i Eliota i mene - privukao u zagrljaj. Jedva sam čula šta je rekao.

„Svaka čast, Leliote“, promrmljao je. Eliot nije rekao ništa, za promenu je ostao bez teksta od zapanjenosti, pa toplo uzvratilo bratu zagrljaj.

Leliot?

„Hvala, Kristijane“, odgovorio je glasom kao da se guši.

Kristijan je kratko i nespretno zagrljio Kejt, držeći je gotovo na odstojanju ruku. Znam da je u najboljim trenucima trpi, ali ga ona najčešće živcira te je ovo napredak. Pustio ju je i rekao toliko tiho da smo ga samo nas dve čule: „Nadam se da ćeš u braku biti srećna koliko i ja.“

„Hvala, Kristijane. I ja se nadam“, odgovorila je ljupko.

Konobar se vratio sa šampanjcem i počeo da ga otvara s malo pompe.

Kristijan je podigao šampanjsku čašu.

„Za Kejt i mog dragog brata Eliota - čestitam.“

Svi smo otpili gutljaj. Pa, ja sam svojski potegla. Hmm, kristal je tako dobar. Setila sam se prvog puta kad sam ga pila u Kristijanovom klubu i naše kasnije zanimljive vožnje liftom do prizemlja.

Kristijan se namrštio. „0 čemu razmišljaš?“, prošaputao je.

„O prvom putu kad sam pila ovaj šampanjac.“

Začudeno se namrštio.

„Bili smo u tvom klubu.“

Široko se osmehnuo. „0, da. Sećam se.“ Namignuo mi je.

„Eliote, jeste li odredili datum?“ upita Mia.

Eliot je razdražljivo pogledao sestru. „Tek sam zaprosio Kejt pa ćemo ti kasnije javiti, važi?“

„O, neka bude venčanje za Božić. To bi bilo tako romantično i lako biste zapamtili godišnjicu.“ Mia zapljeska.

„Razmisliću o tome“, podrugljivo joj je odgovorio.

„Kad popijemo šampanjac, možemo li da idemo da đuskamo, molim vas?“ Mia se okrenula i uputila Kristijanu molećiv pogled.

„Mislim da bi trebalo da pitamo Eliota i Kejt šta bi voleli da rade.“

Kao jedno, svi smo se okrenuli prema njima s iščekivanjem. Eliot je slegnuo ramenima, a Kejt je pomodrela. Njene putene namere s verenikom toliko su jasne da umalo nisam ispljunula šampanjac od četiri stotine dolara po stolu.

ZAKSJE NAJEKSKLUZIVNIJI noćni klub u Aspenu, bar Mia tako tvrdi. Kristijan me je uhvatio oko pojasa i odveo do početka kratkog reda. Odmah su nas pustili. Nakratko sam se zapitala da nije on vlasnik. Pogledala sam na sat - pola dvanaest je, a ja sam pomalo smušena. Dve čaše šampanjca i nekoliko čaša vina za vreme večere počinju da uzimaju danak i drago mi je što me Kristijan drži oko struka.

„Gospodine Greje, dobro došli“, rekla je veoma privlačna, dugonoga plavuša u crnom satenskom šorcju, odgovarajućoj bluzi bez

rukava i s majušnom crvenom leptir-mašnom. Široko se osmehnula i otkrila savršene bele zube između jarkocrvenih usana iste boje kao leptir-mašna. „Maks će uzeti vaš mantil.“

Mladić obučen sav u crno, srećom ne u saten, osmehnulo se kad je ponudio da mi uzme mantil. Tamne oči su mu tople i pozivajuće. Samo ja nosim mantil - Kristijan je ustrajao da ogrnem Mijin kišni mantil da pokrijem zadnjicu - te Maks treba da se pobrine samo za mene.

„Lep mantil“, rekao je, napregnuto me gledajući.

Kristijan se narogušio i prikovao Maksa pogledom koji poručuje da se skloni. On je pocrveneo i brzo pružio Kristijanu moj broj za garderobu.

„Odešću vas do vašeg stola.“ Gospođica satenski šorc zatrep-tala je prema mom mužu, zabacila dugu plavu kosu i vrcakajući prošla kroz vrata. Čvršće sam stegla Kristijanu ruku. On me je ispitivački pogledao pa se podrugnuo i pošli smo za gospođicom u satenskom šorc.

Svetlost je prigušena, zidovi crni a nameštaj tamnocrven. Duž dva zida su separei, a u sredini je veliki šank u obliku slova U. Bogati žitelji Aspene su izašli da se provode subotom uveče te je gužva, mada ne prevelika, iako nije sezona. Svi su neobavezno obučeni i prvi put sam se osetila previše... ovaj, oskudno odeveno - nisam sigurna šta od toga. Pod i zidovi vibriraju od muzike što trešti s podijuma iza šanka, a svetla se obrću, pale i gase. Onako omamljena, pomislila sam kako je ovo epileptičarska noćna mora.

Gospođica u satenskom šorc odvela nas je do separea u uglu ispred koga je navučen konopac. Blizu je šanka i ima pristup podijumu. Očigledno najbolje mesto u klubu.

„Neko će brzo doći da uzme vaše narudžbine.“ Još jednom nam se blistavo osmehnula, poslednji put zatrep-tala prema mom mužu i odvrckala tamo odakle je došla. Mia se već premešta s noge na nogu, nestrpljiva da se popne na podijum. Itan se sažalio na nju.

„Šampanjac?“, pitao je Kristijan kad su pošli, držeći se za ruke, prema podijumu. Itan je podigao palac, a Mia je oduševljeno klimnula glavom.

Kejt i Eliot su se smestili na sedište postavljeno mekim plišom. Drže se za ruke i izgledaju veoma srećno, crte lica su

im meke i ozarene pri odsjaju sveca u kristalnim držačima na niskom stolu. Kristijan mi je pokazao da sednem i uvukla sam se pored Kejt. Smestio se pored mene i zabrinuto prešao pogledom po prostoriji.

„Pokaži mi prsten“, podigla sam glas da nadjačam muziku. Promuknuću pre nego što odemo. Kejt se široko osmehnula i podigla ruku. Prsten je izvanredan, veliki dijamant u maloj, izuzetno izrađenoj kandži s malim dijamantima na oba kraja. Ima retro viktorsku primesu.

„Divan je.“

Oduševljeno je klimnula glavom, ispružila ruku i stisla Eliotu butinu. On se nagnuo i poljubio je.

„Niste sami“, povikala sam.

Eliot se osmehnuo od uva do uva.

Mlada žena kratke tamne kose i nestašnog osmeha odevena u obavezni satenski šore prišla je da pita šta ćemo da pijemo.

„Šta ćete?“ upita Kristijan.

„Nećeš valjda i ovde da platiš račun“, progundā Eliot.

„Ne počinji s tim sranjima, Eliote“, reče mu Kristijan blago.

Iako su se Kejt, Eliot i Itan protivili, Kristijan je malopre platio večeru. Prosto im je odmahnuo i nije hteo ni da čuje da iko drugi plati. Pogledala sam ga s ljubavlju. Moj Pedeset Nijansi... uvek mora da drži konce u rukama.

Eliot je zaustio da kaže nešto ali je, možda mudro, zatvorio usta.

„Ja ću pivo“, rekao je.

„Kejt?“, upita Kristijan.

„Još šampanjca, molim te. Kristal je izvrstan. Ali sigurna sam da Eliot više voli pivo.“ Dražesno se - *da, dražesno* - osmehnula Kristijanu. Blista od sreće. Osećam kako izbija iz nje i uživanje je kupati se u njenoj radosti.

„Ana?“

„Šampanjac, molim te.“

„Flašu kristala, tri peronija i flašu ledene mineralne vode, šest čaša“, rekao je svojim uobičajenim autoritativnim glasom koji poručuje da se ne treba zezati s njim.

Uzbudljivo je.

„Hvala, gospodine. Stiže." Gospođica u šorcu broj dva ljupko mu se osmehnula, ali poštedita ga je treptanja iako je neznatno pocrvenela.

Pomirena sa sudbinom, odmahнула sam glavom. *On je moj, curo.*

„Šta je bilo?", pitao je.

„Nije ti zatreptala." Podrugнула sam se.

„O, zar je trebalo?" Nije uspeo da sakrije razgaljenost.

„Žene to uglavnom rade." Glas mi je zajedljiv.

Široko se osmehnuo. „Gospođo Grej, jesi li ljubomorna?"

„Ni najmanje." Napučila sam se. Utom sam shvatila da sam se pomirila s tim da druge žene zavodljivo gledaju mog muža. Skoro da jesam. Kristijan mi je uhvatio ruku i poljubio mi zglobove prstiju.

„Nemaš razloga za ljubomoru, gospođo Grej", promrmljao mi je blizu uva, golicajući me dahom.

„Znam."

„Dobro."

Konobarica se vratila i nekoliko trenutaka kasnije ponovo sam pijuckala šampanjac.

„Drži." Kristijan mi je pružio čašu vode. „Popij ovo."

Namrštila sam se i videla pre nego čula da je uzdahnuo.

„Tri čaše belog vina uz večeru pa dve šampanjca posle daikirija sjagodom i dve čaše fraskatija uz ručak. Pij. Odmah, Ana."

Otkud zna da sam popila koktel po podne? Namrštila sam mu se. Ali u pravu je. Uzela sam čašu vode i nimalo damski je iskapila da pokažem neodobravanje time što mi govori šta da radim... ponovo. Nadlanicom sam obrisala usta.

„Dobra devojčica", rekao je podrugljivo. „Već si se jednom ispovraćala po meni. Ne bih želeo uskoro da ponovim to iskustvo."

„Ne znam zašto se buniš. Spavao si sa mnom."

Osmehnuo se i pogled mu je smekšao. „Jesam."

Itan i Mia su se vratili.

„Itanu je dosta zasad. Hajdete, devojke. Idemo na podijum. Zauzmite pozu, mlatite rukama, sagorite kalorije od čokoladnog musa."

Kejt je odmah ustala. „Ideš li?", pitala je Eliota.

„Pusti me da te gledam." Morala sam brzo da skrenem pogled zbog načina na koji ju odmerio. Široko se osmehnula dok sam ustajala.

„Idem da sagorim kalorije", rekla sam, nagla se pa prošaputala Kristijanu na uvo. „Možeš da me gledaš."

„Ne nagingi se", zarežao je.

„Dobro." Brzo sam se ispravila. Au! Nagli priliv krvi. Uхватила sam Kristijana za rame kad se prostorija zaljuljala i malo nakrivila.

„Možda bi trebalo da popiješ još malo vode", promrmljao je s jasnim upozorenjem u glasu.

„Dobro sam. Ovo sedište je nisko, a potpetice su mi visoke."

Kejt me je uhvatila za ruku. Duboko sam udahnula i, zauzevši savršen stav, pošla za njom i Mijom na podijum.

Muzika vibrira - tehno ritam s basovima što odjekuju. Na podijumu nije gužva pa imamo dovoljno prostora. Gosti su mešoviti - i stari i mladi plešu kroz noć. Nikad nisam dobro igrala. U stvari, počela sam da plešem tek otkako sam s Kristijanom. Kejt me je zagrlila.

„Tako sam srećna", povikala je da nadjača muziku pa zaigrala. Mia kao Mia, široko nam se osmehuje i bacaka okolo. Pobogu, ona baš zauzima mnogo prostora. Pogledala sam prema stolu. Naši muškarci nas gledaju. Počela sam da se pomeram. Ritam vibrira. Zažmurila sam i prepustila mu se.

Kad sam otvorila oči, videla sam da je podijum počeo da se puni. Kejt, Mia i ja smo morale da se sabijemo. Iznenadila sam se što stvarno uživam. Počela sam da se pomeram malo... smelije. Kejt je podigla oba palca i široko sam joj se osmehnula.

Zažmurila sam. Zašto nisam ovo radila prvih dvadeset godina svog života? Izabrala sam čitanje umesto plesa. *Džejn Ostin nije imala muziku uz koju je mogla da se giba, a Tomas Hardi... pobogu, on bi se osećao kao da je počinio veliki greh što nije plesao sa svojom prvom ženom.* Nasmejala sam se pri toj pomisli.

To je zbog Kristijana. Zbog njega osećam samopouzdanje i mogu da se prepustim pokretima svog tela.

Odjednom su mi dve šake na kukovima. Osmehnula sam se. Kristijan mi se pridružio. Zavrckala sam i njegove šake se spustiše niz moju zadnjicu, stisnuše je pa se vratiše na kukove.

Otvorila sam oči. Mia užasnuto zuri u mene. *Sranje... Zar toliko loše igram?* Posegnula sam da uhvatim Kristijana za ruke. Dlakave su. *Jebote!* To nisu njegove šake. Munjevito sam se okrenula. Nada mnom se nadvija plavokosi zubati džin s pohotnim osmehom.

„Sklanjaj ruke s mene!" dreknula sam da nadjačam trešteću muziku, pomahnitala od besa.

„Smiri se, šećeru, samo se zabavljamo." Osmehnuo se i podigao majmunske ruke, plavih očiju blistavih pod pulsirajućim ultraljubičastim svetlima.

Pre nego što sam shvatila šta radim, iz sve snage sam ga ošamarila.

Oh! Sranje... moj dlan. Bridi. „Sklanjaj se od mene!" povikala sam. Pogledao me je, držeći se za pocrveneli obraz. Podigla sam nepovredenu šaku ispred njegovog lica i raširila prste da mu pokažem prstenje.

„Udata sam, seronjo jedan!"

Prilično nadmeno je slegnuo ramenima i uputio mi neiskren osmeh izvinjenja.

Mahnito sam se osvrnula. Mia mi stoji zdesna i pogledom strelja plavog diva. Kejt je izgubljena u đuskanju. Kristijan nije za stolom. O, *nadam se da je otišao u toalet.* Uzmakla sam i naletela na grudi koje dobro poznajem. *Sranje.* Kristijan mi je obavio ruku oko struka i pomerio me pored sebe.

„Sklanjaj jebene ruke s moje žene", rekao je. Ne više, ali nekako se čuje preko muzike.

Veliko sranje!

„Ona ume da brine o sebi", povika plavi div. Sklonio je ruku s obraza po kojem sam ga udarila i Kristijan ga tresnu. Kao da gledam usporen film. Savršeno proračunat udarac pesnicom u bradu s velikom brzinom i veoma malo protraćene snage. Plavi div nije ni video udarac. Srušio se na pod kao vreća govana, što i jeste.

Jebote.

„Kristijane, ne!", ciknula sam prestravljeno i stala ispred njega da ga zadržim. *Sranje, ubiće ga.* „Već sam ga udarila", nadjačala sam muziku. Kristijan me ne gleda. Zuri u napasnika sa zlobom kakvu nikad nisam videla u njegovim očima. Pa, možda jesam kad me je Džek Hajd startovao.

Ostali igrači pomeriše se prema ivicama podijuma kao talas u bari, raščistivši prostor oko nas kako bi bili na bezbednoj udaljenosti. Plavi div se osovio na noge kad nam je Eliot prišao.

O, *ne!* Kejt se našla pored mene i zuri u sve nas. Eliot je uhvatio Kristijana za ruku, a utom nam se pridružio i Itan.

„Smiri se, u redu? Nisam mislio ništa loše.“ Plavi div je poraženo podigao ruke i brzo se povukao. Kristijan ga prati pogledom dok silazi s podijuma. Ne obazire se na mene.

Pesma se promenila - od eksplicitnih reči *Sexy Bitch* do pulsirajuće tehno numere u kojoj žena vatreno peva. Eliot je pogledao prvo mene pa Kristijana, a onda ga je pustio i zagrlio Kejt kako bi igrali. Obavila sam ruke Kristijanu oko vrata i napokon me je pogledao, očiju i dalje usplamtehh - primalnih i divljih. Nagoveštaj kakav je bio kao tinejdžerski kavgađžija. *Sranje*.

Upitno me je pogledao. „Jesi li dobro?“ pitao je napokon.

„Jesam.“ Protrljala sam dlan ne bih li ublažila peckanje pa mu spustila ruke na grudi. Šaka mi pulsira. Nikad nisam nikoga ošamarila. Šta me je obuzelo? Hvatanje za dupe nije najgori zločin na svetu. Zar ne?

Ali duboko u sebi znam zašto sam ga udarila. Zato što sam nagonski znala kako će Kristijan reagovati kad vidi da me neki neznanac pipka. Znala sam da će izgubiti dragocenu vlast nad sobom. A pomisao da neki glupi nikogović može da mi poremeti muža, moju ljubav, pa, razbesnela me je. Mnogo me je razbesnela.

„Hoćeš li da sednemo?“, upita me Kristijan, nadjačavši pulsirajući ritam.

O, *vрати mi se, molim te*.

„Neću. Igraj sa mnom.“

Ravnodušno se zagledao u mene, ne govoreći ništa.

Dodirni me... zapeva ženski glas.

„Igraj sa mnom.“ Još je ljut. „Igrajmo, Kristijane, molim te.“ Uхватила sam ga za ruke. Kristijan i dalje gleda za onim tipom, ali počela sam da se pomeram uz njega, uvijam oko njega.

Igrači su nas ponovo okružili, mada postoji prazan prostor od pola metra oko nas.

„Udarila si ga?“, upita Kristijan, stojeći ukočeno. Uхватила sam ga za stegnute pesnice.

„Naravno da jesam. Mislila sam da si ti, ali šake su mu dlakave. Molim te, igraj sa mnom.“

Dok me je gledao, vatra u njegovim očima polako se promenila i pretvorila u nešto drugo, nešto mračnije, uzbudljivije. Odjednom me je zgrabio za članke i privukao sebi, držeći mi ruke iza leđa.

„Hoćeš da igraš? Hajde da igramo“, zarežao mi je na uvo. Kad je zavrteo kukovima priljubljen uz mene, nisam mogla da uradim ništa osim da ga pratim jer mi drži ruke prikovane na zadnjici.

O... Kristijan zna prave pokrete. Drži me uz sebe, ne pušta me, ali ruke su mu se postepeno opuštale na mojim i napokon ih je pustio. Podigla sam ruke uz njegove, osetivši napete mišiće kroz blejzer, sve do njegovih ramena. Pritisnuo me je uz sebe i polako pratim njegove kretnje dok polako, senzualno pleše uz ritam.

Čim me je uhvatio za ruku i zavrteo na jednu pa na drugu stranu, znala sam da mi se vratio. Široko sam mu se osmehnula. Uzvratio mi je.

Zajedno igramo i oslobađajuće je - zabavno. Njegov bes je zaboravljen ili potisnut dok me vesto vrti u našem malom prostoru na podijumu, ne puštajući me uopšte. Uz njega sam graciozna jer je vest u tome. Seksi sam zato što je on takav. S njim se osećam voljeno zato što, uprkos njegovih pedeset nijansi, ima obilje ljubavi da pruži. Gledajući ga kako se zabavlja... neko bi lako mogao da pomisli kako nema nijednu brigu na svetu. Znam da je njegova ljubav zamrljana preteranim zaštitničkim nagonom i kontrolom, ah zbog toga ga ne volim ništa manje.

Ostala sam bez daha kad se pesma pretočila u drugu.

„Možemo li da sednemo?“ pitala sam zadihano.

„Naravno.“ Poveo me je s podijuma.

„Zbog tebe sam prilično vruća i oznojena“, prošaputala sam kad smo se vratili do stola.

Privukao me je u naručje. „Volim kad si vruća i oznojena. Mada više volim da te zagrejem i oznojim kad smo sami“, rekao je glasom kao da prede i požudni osmeh mu je iskrivio usne.

Kad smo seli, kao da se incident na podijumu nije ni desio. Pomalo sam iznenađena što nas nisu izbacili. Osvrnula sam se po klubu. Niko nas ne gleda i nigde ne vidim plavog diva. Možda je otišao ih su ga izbacili. Kejt i Eliot su nepristojni na podijumu, Itan i Mia nešto manje. Otpila sam gutljaj šampanjca.

„Evo." Kristijan je stavio još jednu čašu vode ispred mene i nagregnuto me pogledao. Izraz mu je pun iščekivanja - *popij to. Popij odmah.*

Uradila sam kako mi je rekao. Uostalom, žedna sam.

Izvadio je flašu peronija iz posude s ledom na stolu i otpio poveliki gutljaj.

„Sto da je bilo novinara ovde?" pitala sam.

Kristijan je odmah znao da mislim na to kako je oborio plavog diva na dupe.

„Imam skupe advokate", odvratio je hladno, odjednom oličenje nadmenosti.

Namrštila sam se. „Ali nisi iznad zakona, Kristijane. Držala sam situaciju pod kontrolom."

Oči su mu se sledile. „Niko ne dira ono što je moje", rekao je ledeno i time stavio tačku na razgovor, kao da ne shvatam ono što je očigledno.

Oh... Otpila sam još jedan gutljaj šampanjca. Odjednom sam preplavljena svime. Muzika je glasna, tutnji, bole me stopala i glava i pripita sam.

Uhvatio me je za ruku. „Hajdemo, hoću da te vodim kući." Kejt i Eliot su nam se pridružili.

„Idete li?", pitala je Kejt s nadom.

„Da", odgovori Kristijan.

„Odlično, idemo s vama."

DOK ČEKAMO DA Kristijan uzme moj mantil, Kejt me propituje.

„Sto se desilo s onim tipom na podijumu?"

„Pipkao me je."

„Otvorila sam oči i videla da si ga tresnula."

Slegnula sam ramenima. „Pa, znala sam da će Kristijan flipnuti i možda pokvariti vaše veće." I dalje razmišljam o tome kako se osećam zbog Kristijanovog ponašanja. Dok se sve to dešavalo, brinula sam da će biti gore.

„Naše veće", ispravila me je. „Prava je usijana glava, zar ne?", dodala je zajedljivo, zureći u Kristijana dok je uzimao moj mantil.

Otpuhнула sam i osmehnula se. „Može se tako reći."

„Mislim da se dobro snalaziš njim.“

„Snalazim?“ Namrštila sam se. Zar se *snalazim* s Kristijanom?

„Evo.“ Kristijan je raširio mantil kako bih ga navukla.

„PROBUDI SE, ANA.“ Kristijan me nežno drma. Stigli smo do kuće. Nerado sam otvorila oči i isteturala se iz minibusa. Kejt i Eliot su nestali, a Tejlor strpljivo stoji pored vozila.

„Trebali da te nosim?“, upita Kristijan.

Odmahnula sam glavom.

„Dovešću gospođicu Grej i gospodina Kavanu“, reče Tejlor.

Kristijan je klimnuo glavom pa me poveo prema ulaznim vratima. Stopala mi pulsiraju od bola i zateturala sam se za njim. Ispred vrata se sagnuo, uhvatio me za članak pa mi nežno skinuo jednu pa drugu sandalu. O, *kakvo olakšanje*. Ispravio se i pogledao me, držeći moje *Manolove* sandale u ruci.

„Bolje?“ pitao je veselo.

Klimnula sam glavom.

„Imao sam divne vizije o njima oko glave“, promrmljao je i čežnjivo pogledao moje sandale. Odmahnuo je glavom, ponovo me uhvatio za ruku pa poveo kroz mračnu kuću i stepenicama do naše spavaće sobe.

„Izmoždena si, zar ne?“ pitao je tiho.

Klimnula sam glavom. Počeo je da mi otkopčava kaiš mantila.

„Ja ću“, promumlala sam i malodušno pokušala da mu odgur-nem ruke.

„Pusti mene.“

Uzdahnula sam. Nisam ni znala da sam ovoliko umorna.

„To je zbog nadmorske visine. Nisi navikla na nju. I zbog alkohola, naravno.“ Podrugljivo se nasmejao, svukao mi mantil i bacio ga na stolicu. Uhvatio me je za ruku i poveo u kupatilo. *Zašto idemo tamo?*

„Sedi.“

Sela sam na stolicu i zažmurila. Čula sam kako petlja s bočicama na toaletnom stolu. Previše sam umorna da otvorim oči i vidim šta radi. Trenutak kasnije, zabacio mi je glavu i iznenađeno sam otvorila oči.

„Zatvori oči." *Sranje*, drži lopticu od vate! Nežno je prešao njom po mom desnom kapku. Zapanjeno sedim dok mi temeljno skida šminku.

„Ah, evo devojke kojom sam se oženio", rekao je posle nekoliko trenutaka.

„Ne sviđa ti se šminka?"

„Sviđa mi se, ali više volim ono ispod nje." Poljubio mi je čelo.

„Evo, uzmi ovo." Stavio mi je nekoliko brufena na dlan i pružio mi čašu vode.

Pogledala sam ga i napućila se.

„Uzmi ih", naložio je.

Prevrnula sam očima, ali poslušala sam ga.

„Dobro. Da te ostavim načas?", pitao je zajedljivo.

Frknula sam. „Tobože tako čedan, gospodine Greje. Da moram da piškim."

Nasmejao se. „Očekuješ da odem?"

Zakikotala sam se. „Želiš da ostaneš?"

Nakrivio je glavu razgaljenog izraza.

„Ti si jedno nastrano đubre. Napolje. Ne želim da me gledaš dok piškim. To je previše." Ustala sam i mahnula mu da izade iz kupatila.

KAD SAM IZAŠLA, presvukao se u donji deo pidžame. Hmm... Kristijan u pidžami. Opčinjeno sam pogledala njegov stomak, mišiće, malje ispod pupka. Odvraća mi pažnju. Prišao mi je.

„Uživaš u pogledu?", upita zajedljivo.

„Uvek."

„Mislim da si malkice pijana, gospođo Grej."

„Mislim da, za promenu, moram da se složim s tobom, gospodine Greje."

„Pusti da ti pomognem da skineš tu krpicu koju zoveš haljinom. Stvarno bi trebalo da na etiketi napisu da je opasna za srce." Obrnuo me je i otkopčao mi jedino dugme kod vrata.

„Bio si tako besan", promrmljala sam.

„Jesam."

„Na mene?"

„Ne, ne na tebe." Poljubio mi je rame. „Za promenu."

Osmehnula sam se. *Nije se naljutio na mene.* To je napredak. „To je lepa promena."

„Jeste." Poljubio mi je drugo rame pa mi povukao haljinu preko zadnjice i pustio je da padne na pod. Istovremeno mi je svukao gaćice i ostavio me nagu. Ispravio se i pružio mi ruku.

„Iskorači", naredio je i iskoračila sam iz haljine, držeći mu ruku radi ravnoteže.

Bacio je moju haljinu i gaćice na stolicu s Mijanim kišnim mantilom.

„Ruke gore", rekao je tiho. Navukao mi je svoju majicu preko glave i povukao je nadole da me pokrije. Spremna sam za krevet.

Privukao me je u zagrljaj i poljubio, moj dah s ukusom mente pomešao se s njegovim.

„Koliko god želeo da se zakopam u tebe, gospođo Grej - previše si pila, nalaziš se na visini od gotovo trinaest hiljada metara i sinoć nisi dovoljno spavala. Hajde. Ulazi u krevet." Povukao je pokrivač i legla sam. Pokrio me je i ponovo poljubio u čelo.

„Zažmuri. Očekujem da spavaš kad se vratim." To je pretnja, naredba... to je Kristijan.

„Ne idi", zamolila sam.

„Moram da obavim nekoliko poziva, Ana."

„Subota je. Kasno je. Molim te."

Prošao je rukom kroz kosu. „Ana, ako sad legnem u krevet s tobom, nećeš se nimalo odmoriti. Spavaj." Nepokolebljiv je. Zažmurila sam i usnama mi je još jednom okrznuo čelo.

„Laku noć, malena", prodahtao je.

Prizori današnjeg dana proleteli su mi kroz glavu... Kako me Kristijan nosi preko ramena u avionu. Kako brine hoće li mi se dopasti kuća. Vođenje ljubavi po podne. Kada. Njegova reakcija na moju haljinu. Kako je udario plavog diva - dlan mi je zabrideo kad sam se toga setila. I onda kako me je smestio u krevet.

Ko bi rekao? Široko sam se osmehnula i reč *napredak* vrtela mi se po glavi dok sam tonula u san.

PETNAESTO POGLAVLJE

Prevrúće mi je. Kristijanovski vruće. Spustio mi je glavu na rame i tiho mi diše na vratu u snu, nogu provučenih između mojih i s rukom oko mog struka. Lebdim na ivici sna, svesna toga da ću ga probuditi ako se sasvim rasanim. U glavi maglovito ponavljam jučerašnje događaje. Previše sam popila - čoveče, ne da sam mnogo pila. Zapanjena sam što mi je Kristijan dozvolio. Osmehnula sam se kad sam se setila kako me je smestio u krevet. To je bilo slatko, stvarno slatko, i neočekivano. Brzo sam ispitala kako se osećam. Stomak? Dobro. Glava? Začudo, dobro mada smušeno. Dlan mi je i dalje crven od sinoć. Uf. Pomislila sam na Kristijanove dlanove kad me je istukao po dupetu. Promeškoljila sam se i probudio se.

„Šta je bilo?" Sanjive sive oči ispituju moje.

„Ništa. Dobro jutro." Prošla sam mu prstima kroz kosu.

„Gospođo Grej, divno izgledaš jutros", rekao je i poljubio me u obraz. Ozarila sam se iznutra.

„Hvala što si se starao o meni sinoć."

„Volim da se staram o tebi. To želim da radim", odgovorio je tiho, ali oči su ga izdale kad su pobjednički zasjale u sivim dubinama. Kao da je pobjedio u nacionalnoj bejzbol ligi ih na superboulu.

0, *moj Pedeset!*

„Zbog tebe se osećam paženo."

„Zato što jesi", promrmljao je i srce mi se steglo.

Uhvatio me je za ruku i lecnula sam se. Odmah me je uplašeno pustio. „Zbog udarca pesnicom?“, pitao je. Oči su mu postale ledene dok je ispitivao moje, a glas mu odiše iznenadnim besom.

„Ošamarila sam ga. Nisam ga udarila pesnicom.“

„Taj drkadžija!“

Mislila sam da smo sinoć završili s tim.

„Ne mogu podneti što te je dodirnuo.“

„Nije me povredio, samo je bio nepristojan. Kristijane, dobro sam. Samo mi je dlan malo crven. Valjda znaš kako je to?“, podrugnula sam se i izraz mu je postao razdragano iznenađen.

„O, gospodo Grej, taj osećaj mi je dobro poznat.“ Veselo je izvio usne. „Mogao bih odmah da oživim taj osećaj ako želiš.“

„O, zauzdaj svoj dlan što bridi, gospodine Greje.“ Pomilovala sam mu lice i prešla prstima preko zalizaka. Nežno sam mu povukla kratke dlake. To mu je skrenulo pažnju. Uhvatio mi je ruku i spustio nežni poljubac na dlan. Čudesno, bol je uminuo.

„Zašto mi sinoć nisi rekla da te boli?“

„Ovaj... sinoć i nisam osetila. Prošlo je sad.“

Pogled mu je smekšao i usne se iskrivile. „Kako si?“

„Bolje nego što zaslužujem.“

„Imaš opasnu desnicu, gospodo Grej.“

„Bolje bi bilo da to imaš u vidu.“

„Ma nemoj?“ Naglo se prevrnuo tako da je polegao po meni, pritisnuo me na dušek i prikovao mi članke iznad glave. Zagledao se u mene.

„Rado bih se borio s tobom kad god hoćeš, gospodo Grej. U stvari, fantazija mi je da te potčinim u krevetu.“ Poljubio mi je vrat.

Molim?

„Mislila sam da me stalno potčinjavaš.“ Oštro sam udahnula kad mi je gricnuo usnu resicu.

„Hmm... ah voleo bih malo otpora“, promrmljao je dok mi je nosom prelazio po liniji brade.

Otpor? Ukočila sam se. Prestao je da me ljubi, pustio mi ruke i nalaktio se.

„Hoćeš da se borim s tobom? Ovde?“, prošaptala sam pokušavajući da potisnem iznenađenje. Dobro - zapanjenost. Klimnuo

je glavom, polusklopljenih kapaka ali obazriv dok mi je procenjivao reakciju.

„Sad?”

Slegnuo je ramenima i videla sam kako mu je ta ideja prošla kroz glavu. Uputio mi je stidljiv osmeh i ponovo klimnuo glavom, polako.

Au... Napet je dok leži na meni i njegov sve krući ud ubada me u meko, spremno telo, odvrćajući mi pažnju. O čemu je reč? O kavgi? O fantaziji? Hoće li me povrediti? Moja unutrašnja boginja odmahnu glavom - *Nikad*.

„Jesi li na to mislio kad si rekao da dođem u krevet kad sam ljuta?”

Ponovo je klimnuo glavom, pogleda i dalje obazrivog.

Hmm... moj Pedeset hoće da se valjamo.

„Ne grizi usnu”, upozorio me je.

Poslušno sam pustila usnu. „Mislim da sam u nepovoljnom položaju, gospodine Greje.” Zatreptala sam i izazovno se promeškolljila ispod njega. Ovo bi moglo da bude zabavno.

„U nepovoljnom položaju?”

„Svakako si me već postavio tamo gde želiš.”

„Odlično zapažanje, gospođo Grej”, prošaputao je i brzo mi poljubio usne. Naglo se pomerio i prevrnuo me sa sobom tako da sam ga zajahala. Zgrabila sam ga za ruke i prikovala mu ih pored glave, ne obazirući se na bolni dlan. Kosa mi je poput kestenjastog vela pala oko nas i pomerila sam glavu kako bi ga krajevi zagolicali po licu. Trgao je glavu, ali nije pokušao da me zaustavi.

„Dakle, hoćeš da se grubo igramo?” pitala sam i protrljala međunožje o njegovo.

Zinuo je i oštro udahnuo.

„Da”, prosiktao je i pustila sam ga.

„Čekaj.” Posegnula sam za čašom vode na noćnom stočiću. Mora da ju je Kristijan tu ostavio. Hladnaje i kisela - previše hladna da bi dugo tu stajala - i zapitala sam se kad li je legao.

Dok sam pila, Kristijan mi je polako kružio prstima po butinama, ostavljajući mi kožu naježenu pa mi obujmio i stisnuo zadnjicu. Hmm.

Ukrala sam ideju iz njegovog zadivljujućeg repertoara, nagla se i poljubila ga pa mu izlila hladnu vodu u usta.

Popio ju je. „Veoma ukusno, gospođo Grej“, promrmrljao je s dečaćkim šaljivim kezom.

Vratila sam čašu na noćni stočić, sklonila mu ruke s moje zadnjice i ponovo ih prikovala uz njegovu glavu.

„Dakle, trebalo bi da se opirem?“, podrugnula sam se.

„Da.“

„Nisam neka glumica.“

Osmehnuo se. „Pokušaj.“

Nagla sam se i smerno ga poljubila. „U redu, igraću se“, prošaputala sam prelazeći mu zubima po liniji brade i osećajući tek izrasle čekinje pod zubima i jezikom.

Kristijan je ispustio tih, seksi zvuk iz grla, pomerio se i bacio me na krevet pored sebe. Iznenadeno sam kriknula i već se našao na meni. Počela sam da se borim kad je posegnuo za mojim rukama. Grubo sam mu položila dlanove na grudi i gurnula iz sve snage ne bih li ga pomerila dok je pokušavao kolenom da mi raširi noge.

Nastavljam da mu guram grudi - *au, baš je težak* - ali on se nije ni trgao, nije se ukočio kao što bi ranije učinio. *On uživa u ovome!* Pokušava da mi uhvati članke i konačno je zarobio jedan uprkos mojim uzaludnim pokušajima da ga istrgnem. Ta ruka me boh pa sam mu je prepustila i drugom mu jako počupala kosu.

„Ah!“ Oslobođio je glavu i zagledao se u mene, divljih, putenih očiju.

„Divljakušo“, prošaputao je glasa prožetog bludnim ushićenjem.

Kao odgovor na tu prošaputanu reč, hbrido mi je buknuo i prestala sam da glumim. Ponovo sam uzaludno pokušala da izvučem ruku. Pokušala sam da ukrstim nožne članke i zbacim ga sa sebe. Pretežak je. *Uf!* Osujećujuće je i uzbudljivo.

Kristijan je zastenjao i zgrabio mi drugu ruku. Sad mi drži oba članka levom rukom, a desnom lagano - gotovo bezobrazno - prelazi po mom telu. Usput mi je štipnuo bradavicu.

Ciknula sam u odgovor i uzbuđenje, brzo, oštro i vruće, pojurilo mi je od bradavice do međunožja. Još jednom sam bezuspešno pokušala da ga zbacim, ali previše je polegao po meni.

Pokušao je da me poljubi, ali okrenula sam glavu u stranu da ga izbegnem. Brzo je pomerio bezobraznu ruku s kraja majice do moje brade i držao je u mestu dok mi je zubima prelazio po liniji brade, oponašajući ono što sam mu malopre radila.

„O, malena, bori se sa mnom“, promrmljao je.

Koprcam se i uvijam ne bih li se oslobodila njegovog bespoštednog stiska, ali beznadežno je. Mnogo je jači od mene. Nežno mi gricka donju usnu dok pokušava da mi gurne jezik u usta. Utom sam shvatila da ne želim da se opirem. Želim ga - sad, kao što ga uvek želim. Prestala sam da se borim i vatreno mu uzvratila poljubac. Baš me briga što nisam oprala zube. Baš me briga što bi trebalo da igramo neku igru. Zelja, vrela i jaka, kulja mi krvotokom i izgubljena sam. Rasplela sam nožne članke, obavila mu pete oko kukova i petama mu gurnula pidžamu sa zadnjice.

„Ana“, prodahtao je. Ljubi me svugde. Više se ne rvemo, već smo se brzo, nezaustavljivo pretvorili u ruke, jezike, dodir i ukus.

„Koža“, promrmljao je promuklo. Disanje mu je otežano. Podigao me je i jednim brzim pokretom svukao mi majicu.

„Ti“, prošaputala sam dok sam sedela jer mi ništa drugo nije palo na pamet. Povukla sam mu pidžamu. Ud mu je iskočio. Uhvatila sam ga i stisla. Tvrd je. Kristijanu dah šuštao izlete između zuba kad je oštro udahnuo. Uživam u njegovom odgovoru.

„Jebote“, promumlao je. Nagnuo se unazad i podigao mi butine da me obori na krevet dok sam ga čvrsto stezala i povlačila šaku gore-dole. Osetila sam kapljicu na vrhu i razmazala je palcem. Dok me je spuštao na dušek, gurnula sam palac u usta da ga okusim dok mi je rukama putovao uz telo, milujući mi kukove, stomak, grudi.

„Ukusno?“, pitao je dok se nadvijao nada mnom usplamtelog pogleda.

„Da. Probaj.“ Gurnula sam mu palac u usta. Zasisao je pa me ujeo za jagodicu. Zaječala sam, uhvatila mu glavu i privukla je da ga poljubim. Obavila sam noge oko njega, stopalima mu svukla pidžamu s nogu pa ga obgrlila nogama oko pojasa. Polako mi se spušta usnama niz bradu, nežno me grickajući.

„Tako si lepa.“ Zagnjurio mi je glavu u podnožje vrata. „Takva divna koža.“ Dah mu je blag dok mi usnama klizi niz grudi.

Šta? Dahćem, zbunjena sam - željna, čekam. Mislila sam da će ovo biti brzo.

„Kristijane." Čujem tihu molbu u svom glasu. Spustila sam ruke i gurnula mu prste u kosu.

„Pst", prošaputao je. Napravio mi je krug jezikom oko bradavice, a onda je uvukao u usta i snažno povukao.

„Ah!" Zaječala sam i promeškolljila se, isturajući karlicu da ga namamim. Osmehnuo mi se uz kožu pa posvetio drugoj dojci.

„Nestrpljiva, gospodo Grej?" Snažno mi je zasisao bradavicu. Povukla sam mu kosu. Zastenjao je i pogledao me. „Sputaću te", upozorio me je.

„Uzmi me", zamolila sam.

„Sve u svoje vreme", promrmljao mi je uz kožu. Izludujuće polako spušta ruku do mog kuka dok mi ustima obraduje bradavicu. Glasno sam zaječala, daha isprekidanog i plitkog. Ponovo sam pokušala da ga namamim u sebi, ljuljajući se uz njega. Težak je na meni, ah nimalo ne žuri.

Jebeš ovo. Borim se i uvijam, rešena da ga zbacim sa sebe.

„Šta kog..."

Kristijan me uhvati za ruke i prikova ih za krevet, držeći ih raširene. Polegao je celim telom na mene, potpuno me potčinio. Bez daha sam, mahnita.

„Hteo si otpor", rekla sam zadihano. Pridigao se iznad mene i pogledao me, ruku i dalje obavljenih oko mojih članaka. Gurnula sam pete ispod njega i pogurala. Nije se ni makao. *Uf!*

„Ne želiš da igraš pošteno?" pitao je zapanjeno, očiju blistavih od uzbuđenja.

„Samo želim da vodiš ljubav sa mnom, Kristijane." Kako li je tako tup? Prvo se borimo i rvemo, a onda je sav sladak. Zbunjujuće je biti u krevetu s gospodinom nepostojanim.

„Molim te." Ponovo sam mu naslonila pete na zadnjicu. Zežučee sive oči pretražuju moje. *O čemu li razmišlja?* Načas je izgledao zbunjeno. Pustio mi je ruku i seo na pete, povukavši me u krilo.

„U redu, gospodo Grej, uradićemo po tvome." Podigao me je pa polako spustio da ga zajašem.

„Ah!" To je to. To je ono što želim. To mi je potrebno. Obavila sam mu ruke oko vrata, uvtela mu prste u kosi, uživajući u tome

što je u meni. Počela sam da se pomeram. Držim konce u rukama, uzimam ga u svom ritmu. Zaječao je i usnama potražio moje. Izgubili smo se.

PREŠLA SAM PRSTIMA kroz malje na Kristijanovim grudima. On leži na leđima, tih i miran pored mene dok pokušavamo da povratimo dah. Ritmično me lupka po leđima.

„Tih si“, prošaputala sam i poljubila mu rame. Okrenuo se i pogledao me. Izraz mu ne odaje ništa. „Ovo je bilo zabavno.“
Sranje, je l'nešto nije u redu?

„Zbunjuješ me, Ana.“

„Zbunjujem te?“

Pomerio se da okrene glavu prema meni. „Da. Ti. Kad vodiš glavu reč. To je... drugačije.“

„Je li to dobro ili loše?“ Prešla sam mu prstom po usnama. Nabrao je čelo kao da ne shvata pitanje. Odsutno mi je poljubio prst.

„Dobro je“, odgovorio je ali ne zvuči uvereno.

„Nikad se nisi prepustio ovoj fantaziji?“ Pocrvenela sam dok sam to izgovarala. Želim li zaista da znam još o živopisnom... ovaj... kaleidoskopu seksualnog života svog muža pre mene? Moja podsvest me je obazrivo pogledala preko naočara od kornjačevine u obliku polumeseca. Želiš li zaista da zalaziš tamo?

„Nisam, Anastazija. Ti možeš da me dodiruješ.“ To jednostavno objašnjenje govori mnogo toga. Naravno, onih petnaest nije moglo.

„Gospoda Robinson je mogla da te dodiruje“, promrmljala sam pre nego što sam shvatila šta govorim. *Sranje. Zašto li sam je spomenula?*

Ukočio se. Razrogačio se i znala sam da se pita kuda li ovo vodi. „To je bilo drugačije“, prošaputao je.

Odjednom želim da znam. „Dobro ili loše?“

Zagledao se u mene. Sumnja i možda bol preleteše mu licem. Načas je izgledao kao čovek koji se davi.

„Loše, čini mi se.“ Reči su mu jedva čujne.

Jebote!

„Mislila sam da ti se dopalo.“

"I jeste. Tad."

„Ali ne sad?"

Razrogačeno se zagledao u mene pa polako odmahnuo glavom.

Au... „O, Kristijane." Savladala su me osećanja. Moj izgubljeni dečak. Bacila sam se na njega i obasula ga poljupcima po licu, vratu, grudima, malim okruglim ožiljcima. Zaječao je, privukao me sebi i strastveno poljubio. I veoma polako i nežno, njegovim ritmom, ponovo smo vodili ljubav.

„ANA TAJSON, BOKSUJE protiv teže kategorije!" Itan je zapljeskao kad sam ušla u kuhinju da doručujem. On sedi s Miom i Kejt za šankom, a gospoda Bentli pravi galete. Kristijana nema nigde.

„Dobro jutro, gospodo Grej." Gospođa Bentli mi se osmehnula. „Šta ćete da doručujete?"

„Dobro jutro. Šta god ste spremili, hvala. Gde je Kristijan?"

„Napolju." Kejt je mahnula rukom prema zadnjem dvorištu. Prišla sam prozoru koji gleda na zadnje dvorište i planine iza njega. Vedar je letnji dan, nebo je svetloplavo a moj prelepi muž udaljen je oko šest metara i zaokupljen razgovorom s nekim muškarcem.

„Priča s gospodinom Bentlijem", dobacila je Mia sa šanka. Okrenula sam se da je pogledam zbog njenog nabusitog tona. Uputila je Itanu otrovni pogled. *Jaoo*. Ponovo sam se zapitala šta se dešava među njima. Namrštila sam se i ponovo posvetila pažnju svom mužu i gospodinu Bentliju.

Muž gospođe Bentli je svetlokos, tamnook i mišićav. On je u pantalonama s mnogo džepova i majici aspenske vatrogasne službe. Kristijan je u crnim farmerkama i majici. Dok su išli travnjakom prema kući, zadubljeni u razgovor, Kristijan se nehajno sagnuo da podigne nešto što liči na bambusov štap koji je naneo vetar ili ga je neko bacio u cvetnu leju. Zastao je, odsutno ispružio ruku sa štapom kao da ga pažljivo vaga i zamahnuo njim kroz vazduh, samo jednom.

Oh...

Gospodin Bentli kao da ne vidi ništa čudno u njegovom neo-bičnom ponašanju. I dalje razgovaraju, približavaju se kući. Zastali su još jednom i Kristijan je ponovio pokret. Vrh štapa okrnio je

zemlju. On podignu glavu i vide me na prozoru. Odjednom sam se osetila kao da ga uhodim. Zaustavio se. Posramljeno sam mu mahnula pa se okrenula i vratila do šanka.

„Šta si radila?" upita Kejt.

„Samo sam gledala Kristijana."

„Baš si se zacopala." Frknula je.

„A ti nisi, buduća jetrvo?" odvratila sam, osmehnula se i pokušala da potisnem uznemirujući prizor Kristijana kako vitla štapom. Trgla sam se kad je Kejt skočila i zagrlila me.

„Jetrva!" uzviknula je. Teško je odupreti se njenoj sreći.

„Hej, spavalice." Kristijan me je probudio. „Slećemo. Veži se."

Pospano sam počela da petljam s pojasom, ali Kristijan ga je zakopčao umesto mene. Poljubio mi je čelo pre nego što se zavalio u sedištu. Ponovo sam mu naslonila glavu na rame i zažmurila.

Isrcpeli su me nemoguće dugo planinarenje i piknik na vrhu zadivljujuće planine. I ostatak društva se utišao - čak i Mia. Izgleda malodušno, takva je celog dana. Zapitala sam se kako li napreduje s Itanom. Ne znam čak ni gde su sinoć spavali. Pogledi su nam se sreli i uputila sam joj slabašni osmejak kojim sam je istovremeno pitala je li dobro. Odgovorila mi je brzim tužnim osmehom pa nastavila da čita. Pogledala sam Kristijana kroz trepavice. On sastavlja neki ugovor, temeljno ga čita i piše beleške u marginama. Ali izgleda opušteno. Eliot tiho hrče pored Kejt.

Tek treba da ispitam Eliota o Džiji, ah bilo je nemoguće odvojiti ga od Kejt. Kristijana ne zanima dovoljno da bi ga pitao, što me nervira, ali nisam ga pritiskala. Previše smo uživali. Eliot posesivno drži ruku na Kejtinom kolenu. Ona je ozarena. Kad se setim da je koliko juče bila onako nesigurna u vezi s njim. Kako ga je ono Kristijan nazvao? Leliot. Možda je to porodični nadimak? Slatko je, bolje nego muška kurva. Eliot je naglo otvorio oči i pogledao pravo u mene. Pocrvenela sam jer me je uhvatio kako buljim u njega.

Nasmešio se. „Obožavam kad crveniš, Ana", našalio se i protegao. Kejt mi se osmehnula zadovoljno kao mačka koja je pojela kanarinca.

Kopilot Bilijeva najavi da ćemo sleteti na aerodrom *Sijetl-Takoma*, a Kristijan me uhvati za ruku.

„Jesi li lepo provela vikend, gospođo Grej?“, pitao me je Kristijan kad smo se našli u audiju na putu prema Eskali. Tejlor i Rajan sede napred.

„Jesam, hvala.“ Osmehnula sam se, postidevši se odjednom.

„Možemo da idemo kad god hoćeš. Da povedemo koga god hoćeš.“

„Trebalo bi da povedemo Reja. Voleo bi da peca tamo.“

„Dobra ideja.“

„Kako si se ti proveo?“

„Dobro“, odgovorio je posle jednog trenutka, iznenađen mojim pitanjem, čini mi se. „Zaista lepo.“

„Izgledao si opušteno.“

Slegnuo je ramenima. „Znao sam da si bezbedna.“

Namrštila sam se. „Kristijane, bezbedna sam gotovo uvek. Već sam ti rekla da ćeš umreti s četrdeset ako nastaviš toliko da brineš. A ja želim da ostarim i osedim pored tebe.“ Uхватила sam ga za ruku. Pogledao me je kao da ne shvata šta govorim. Nežno mi je poljubio zglobove prstiju pa promenio temu.

„Kako ti je ruka?“

„Bolje, hvala.“

Osmehnulo se. „Odlično, gospođo Grej. Jesi li spremna da se ponovo suočiš sa Džijom?“

O, sranje. Zaboravila sam da večeras treba da pogledamo završne nacрте s njom. Prevrnula sam očima. „Možda ću tražiti da se skloniš kako bi bio bezbedan.“ Podrugnula sam se.

„Štitiš me?“ Kristijan mi se smeje.

„Kao i uvek, gospodine Greje. Čak i od seksualnih grabljivica“, prošaputala sam.

Kristijan je prao zube kad sam se uvukla u krevet. Sutra se vraćamo u stvarnost - poslu, paparacima i Džeku u pritvoru, ali i mogućnosti da je imao saučesnika. *Hmm...* Kristijan je bio neodređen u vezi

s tim. Koliko li zna? I ako zna nešto, hoće li mi reći? Uzdahnula sam. Izvući podatke iz Kristijana nalikuje čupanju zuba, a proveli smo divan vikend. Želim li da upropastim lepe trenutke pokušajima da izvučem nešto iz njega?

Bilo je otkrovenje videti ga izvan njegovog uobičajenog okruženja, izvan stana, opuštenog i srećnog s porodicom. Zapitala sam se nije li uznemiren zato što smo u ovom stanu sa svim njegovim uspomenama i nagoveštajima. Možda bi trebalo da se preselimo.

Otpuhнула sam. *Preselićemo se* - renovira nam se velika kuća na obali. Džijini nacrti su završeni i odobreni, a Eliotova ekipa počeoće radove sledeće nedelje. Nasmejala sam se kad sam se setila Džijinog zapanjenog izraza kad sam joj rekla da sam je videla u Aspenu. Ispostavilo se da je reč o slučajnosti. Ona se povukla u vikendicu kako bi se posvetila nacrtima za našu kuću. Na jedan užasan trenutak mislila sam da je učestvovala u biranju prstena, ali očigledno nije. Ali i dalje joj ne verujem. Hoću da čujem isto od Eliota. Bar se ovog puta klonila Kristijana.

Pogledala sam u noćno nebo. Nedostajaće mi ovaj pogled. Panoramski pogled... Sijetl pod našim nogama, toliko pun mogućnosti, ali toliko udaljen. Možda je to Kristijanov problem - veoma dugo je odvojen od stvarnog života zbog svog dobrovoljnog izgnanstva. Ali kad je okružen porodicom, manje je sklon kontrolisanju, manje zabrinut - slobodniji je, srećniji. Sranje! Možda je to odgovor. Možda mu je potrebna sopstvena porodica. Odmahnula sam glavom - premladi smo i sve ovo nam je suviše novo. Kristijan je ušao u spavaću sobu. Izgleda divno kao i uvek, ali zamišljen je.

„Sve u redu?“, pitala sam.

Rasejano je klimnuo glavom i legao.

„Ne raduje me povratak stvarnom životu“, promrmljala sam.

„Ne?“

Odmahnula sam glavom i pomilovala mu lepo lice. „Divno sam provela vikend. Hvala.“

Blago se osmehnuo. „Ti si moja stvarnost, Ana“, promrsio je i poljubio me.

„Jel ti nedostaju?“

„Ko?“ upita zbunjeno.

„Znaš. Štapovi i... ostalo“, prošaputala sam posramljeno.

Zagledao se u mene, ravnodušnog izraza. A onda mu je sumnja proletela licem, onaj pogled kojim se pita kuda ovo vodi.

„Ne, Anastazija, ne nedostaju mi.“ Glas mu je odlučan i tih. Pomilovao me je po obrazu. „Doktor Flin mi je rekao nešto kad si otišla, nešto što mi se urezalo u glavu. Rekao je da ne bih mogao da budem takav da me ti nisi navela. To je bilo otkrovenje.“ Zaćutao je i namrštio se. „Nisam znao ni za jedan drugi način, Ana. Sad znam. To je bilo poučno.“

„Ja sam tebe poučila?“, narugala sam se.

Izraz mu je smekšao. „Jel' tebi nedostaje?“

Oh! „Ne želim da me povrediš, ali volim da se igram, Kristijane. Znaš to. Ako bi hteo da radiš nešto...“ Slegnula sam ramenima i pogledala ga.

„Nešto?“

„Znaš, s mačkom s devet repova ili tvojim bičem...“ Ućutala sam i pocrvenela.

Iznenadeno je izvio obrve. „Pa... videćemo. Trenutno bih voleo malo stare dobre vanile.“ Prešao mi je palcem po donjoj usni pa me ponovo poljubio.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Dobro jutro

Datum: 29. avgust 2011,09.14

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine Greje,

Samo sam htela da ti kažem da te volim.

To je sve.

Tvoja zauvek,

A., cmok

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Odagnala si neraspoloženje ponedjeljkom

Datum: 29. avgust 2011,09.18

Primalac: Anastazija Grej

Gospođo Grej,

Kakvo je zadovoljstvo čuti takve reči od svoje žene (neposlušne ili ne) ponedjeljkom ujutru.

Uveravam te da se osećam potpuno isto.

Žao mi je zbog današnje večere. Nadam se da ti neće biti mnogo dosadna.

Cmok

Kristijan Grej

Generalni direktor, Grej enterprajzis holdings

O, da. Večera Američkog društva brodograditelja. Prevrnula sam očima... Još uštogljenih ljudi u odelima. Kristijan me stvarno vodi na zadivljujuće događaje.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Brodovi što plove u noći*

Datum: 29. avgust 2011,09.26

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine Greje,

Uverena sam da ćeš smisliti način da začiniš večeru...

Tvoja nestrpljiva gospođa G.

Cmok

Anastazija (nije neposlušna) Grej

Urednica, SIP

* Engl: *ships that pass in the night* - ljudi koji se sretnu i nikad više ne vide, poput brodova što se noću pozdrave svetlosnim signalom pa nastavljaju svojim putem. (Prim, prev.)

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Raznovrsnost je začín života

Datum: 29. avgust 2011,09.35

Primalac: Anastazija Grej

Gospođo Grej,
Imam nekoliko ideja...

Cmok

Kristijan Grej

Generalni direktor koji nestrpljivo očekuje večeru ADB, *Grejenter-prajzís holdings*

Stegli su mi se svi mišići u stomaku. Hmm... pitam se šta li će smisliti. Hana je pokucala na vrata i prenula me iz sanjarenja.

„Jesi li spremna da napravimo nedeljni raspored, Ana?”

„Naravno. Sedi.” Osmehnula sam se, povratila se i spustila prozor s otvorenim mejlom. „Moraću da pomerim nekoliko sastanaka. Gospodina Foksa za sledeću nedelju i doktorku...”

Prekinula me je zvonjava telefona. Rouč me je zamolio da dođem u njegovu kancelariju.

„Možemo li da nastavimo za dvadeset minuta?”

„Naravno.”

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Sinoć

Datum: 30. avgust 2011,09.24

Primalac: Anastazija Grej

...je bilo zabavno.

Ko bi rekao da godišnja večera ADB-a može da bude tako uzbudljiva?

Kao i uvek, nikad me ne razočaraš. Gospođo Grej.

Volim te.

Kristijan Grej

Zadivljeni generalni direktor, Grejenterprajzis holdings

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Volim igre loptom...

Datum: 30. avgust 2011,09.33

Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,
Nedostajale su mi srebrne kugle.
Ti nikad ne razočaraš.
Samo je to posredi.

Gospođa G., cmok

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Hana je pokucala na vrata i prekinula moja erotska podsećanja na prethodnu noć. *Kristijanove ruke... usne.*

„Uđi.”

„Ana, upravo je zvala lična pomoćnica gospodina Rouča. On bi hteo da prisustvuješ jednom sastanku kasnije ujutru. Ponovo ću morati da pomerim neke tvoje sastanke. Je li to u redu?”

Njegov jezik.

„Naravno”, odgovorila sam, pokušavajući da zaustavim svoje misli što blude. Osmehnula se i izašla iz moje kancelarije... ostavivši me s mojim divnim uspomnama na prošlu noć.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Hajd

Datum: 1. septembar 2011,15.24

Primalac: Anastazija Grej

Anastazija,

Samo da znaš, Hajdu je odbijena kaucija i zadržan je u pritvoru. Optužen je za pokušaj otmice i podmetanje požara. Još nije utvrđen datum suđenja.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Grej
Predmet: Hajd
Datum: 1. septembar 2011,15.53
Primalac: Kristijan Grej

To je dobra vest.
Znači li to da ćeš smanjiti bezbednost?
Stvarno nemam zajednički jezik s Preskotovom.

Ana, cmok
Anastazija Grej
Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Hajd
Datum: 1. septembar 2011,15.59
Primalac: Anastazija Grej

Ne, obezbeđenje ostaje. Bez rasprave.
Šta fali Preskotovoj? Ako ti se ne sviđa, zamenićemo je.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Namrštila sam se zbog njegovog nadmenog mejla. Preskotova nije toliko loša.

Šalje: Anastazija Grej
Predmet: Ne čupaj kosu!
Datum: 1. septembar 2011,16.03
Primalac: Kristijan Grej

Samo sam pitala (prevmula očima). Razmisliću o Preskotovoj.
Smiri taj dlan što bridi!

Ana, cmok
Anastazija Grej
Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Ne iskušavaj me
Datum: 1. septembar 2011,16.11
Primalac: Anastazija Grej

Uveravam te, gospođo Grej, da ne čupam kosu - zar se nisi više puta uverila u to koliko je gusta?

Međutim, dlan mi bridi.

Možda ću večeras morati da uradim nešto u vezi s tim.

Cmok
Kristijan Grej
Generalni direktor koji još nije očelavio, Grej enterprajzis holdings

Šalje: Anastazija Grej
Predmet: Uzvrpoljena
Datum: 1. septembar 2011,16.20
Primalac: Kristijan Grej

Obećanja, obećanja...

A sad prestani da mi smetaš. Pokušavam da radim, imam nena-javljen sastanak s jednim piscem. Pokušaću da ne budem rasejana mislima o tebi za vreme sastanka.

A., cmok
Anastazija Grej
Urednica, SIP

Šalje: Anastazija Grej
Predmet: Jedrenje, lebdenje i batine
Datum: 5. septembar 2011,09.18
Primalac: Kristijan Grej

Mužu moj,
Svakako umeš da devojci prirediš divne trenutke.
Naravno, očekivaću takvo ophođenje svakog vikenda.
Razmazićeš me. Obožavam to.

Gri te i ljubi tvoja žena
Anastazija Grej
Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Moja životna misija...
Datum: 5. septembar 2011,09.25
Primalac: Anastazija Grej

... jeste da te razmazim, gospođo Grej
I da se brinem o tvojoj bezbednosti jer te volim.

Kristijan Grej
Zaluđeni generalni direktor, Grej enterprajzis holdings

Au. Može li da bude romantičniji od toga?

Šalje: Anastazija Grej
Predmet: Moja životna misija...
Datum: 5. septembar 2011,09.33
Primalac: Kristijan Grej

...jeste da ti to dozvolim - zato što i ja tebe volim.
A sad prestani da budeš tako sentimentaln.
Raspplakaćeš me.

Anastazija Grej
Podjednako zalučena urednica, SIP

Sutradan sam pogledala kalendar na radnom stolu. Samo još četiri dana do desetog septembra - mog rođendana. Znam da ćemo se odvesti do kuće da vidimo kako Eliot i njegova ekipa napreduju. Hmm... zapitala sam se ima li Kristijan još neke namere? Osmehnula sam se pri toj pomisli. Hana mi je pokucala na vrata.

„Uđi.“

Preskotova vreba ispred. Čudno...

„Ćao, Ana“, reče Hana. „Lejla Vilijams je došla da te vidi. Kaže da je privatno.“

„Lejla Vilijams? Ne poznajem...“ Usta su mi se osušila i Hana se razrogačila kad je videla moj izraz.

Lejla? Jebote. Šta li ona hoće?

ŠESNAESTO POGLAVLJE

„Hoćeš li da joj kažem da nećeš da je primiš?“ upita Hana, uplašena zbog mog izraza.

„Ovaj, ne. Gde je ona?“

„Na prijemnici. Nije sama. Još jedna devojka je s njom.“

OM

„I gospođica Preskot hoće da razgovara s tobom“, dodala je. Sigurna sam da hoće. „Neka uđe.“

Hana je stala u stranu i Preskotova je ušla u moju kancelariju. Na zadatku je i pršti od profesionalne efikasnosti.

„Ostavi me samo trenutak, Hana. Preskotova, izvoli sedi.“

Hana je zatvorila vrata i ostavila me samu s Preskotovom.

„Gospodo Grej. Lejla Vilijams je na spisku onih kojima je zabranjeno da vas posećuju.“

„Molim?“ *Postoji spisak onih koje ne smem da vidam?*

„Na spisku ljudi na koje moramo da pazimo. Tejlor i Velč su nedvosmisleno zabranili da ona dođe u vezu s vama.“

Namrštila sam se. Ne razumem. „Je li opasna?“

„Ne znam, gospođo.“

„Kako to da uopšte znam da je ona ovde?“

Preskotova je progutala knedlu i načas je izgledala smušeno. „Bila sam u toaletu. Ona je ušla, razgovarala s Kler i Kler je zvala Hanu.“

„O, shvatam.“ Znači i Preskotova mora da piški. Nasmejala sam se. „Au.“

„Da, gospođo." Postiđeno mi se osmehnula i to je prvi put da vidim pukotinu u njenom oklopu. Osmeh joj je prelep.

„Moraću ponovo da razgovaram s Kler o protokolu", rekla je umornim glasom.

„Naravno. Zna li Tejlor da je ona ovde?" Nesvesno sam prekrstila prste, nadajući se da nije rekla Kristijanu.

„Ostavila sam mu kratku poruku."

Oh. „Onda imam veoma malo vremena. Volela bih da saznam šta ona hoće."

Preskotova se zagledala u mene. „Moram da se usprotivim tome, gospođo."

„Došla je ovamo s razlogom."

„Trebalo bi to da sprečim, gospođo." Glas joj je tih ah pomiren sa sudbinom.

„Stvarno hoću da čujem šta hoće." Glas mi je grublji nego što sam nameravala.

Preskotova je prigušeno uzdahnula. „Volela bih da pretresem obe pre toga."

„U redu. Možeš li to da uradiš?"

„Ovde sam da vas štitim, gospođo Grej, tako da mogu. A volela bih i da ostanem s vama dok budete pričali s njom."

„U redu", popustila sam. Uostalom, Lejla je bila naoružana kad sam je poslednji put videla. „Samo izvoli."

Preskotova je ustala.

„Hana", pozvala sam je.

Hana je prebrzo otvorila vrata. Mora da se motala ispred.

„Možeš li da proveriš je li sala za sastanke slobodna, molim te?"

„Već sam pogledala i slobodna je."

„Preskotova, možeš li tamo da ih pretreseš? Hoćete li imati dovoljno privatnosti?"

„Da, gospođo."

„Onda ću doći za pet minuta. Hana, odvedi Lejlu Vilijams i tu devojku s njom u salu za sastanke."

„Dobro." Hana je zabrinuto prešla pogledom s Preskotove na mene. „Da otkážem sledeći sastanak? U četiri je, ali u drugom delu grada."

„Da“, promrmljala sam rasejano. Hana je klimnula glavom i otišla.

Šta Lejla hoće, dođavola? Ne verujem da je došla da mi naudi. Nije to uradila kad je imala priliku. *Kristijan će odlepiti*. Moja podsvest je stisnula usne, smerno prekrstila noge i klimnula glavom. Moram da mu kažem šta ću da uradim. Brzo sam mu otkucala mejl pa zastala da pogledam koliko je sati. Načas sam osetila žaoku kajanja. Tako smo se lepo slagali otkako smo se vratili iz Aspena. Poslala sam mejl.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Posetioci

Datum: 6. septembar 2011, 15.27

Primalac: Kristijan Grej

Kristijane,

Lejla je došla da me vidi. Preskotova će biti sa mnom dok budem razgovarala s njom.

Ako bude potrebno, upotrebiću novostečenu veštinu šamaranja pošto mi se ruka zacelila.

Pokušaj, i stvarno mislim - pokušaj, da ne brineš.

Velika sam devojka.

Pozvaću te kad završimo razgovor.

A., cmok

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Brzo sam sakrila blekberi u fioku. Ustala sam, zagladila sivu uzanu suknju, uštinula obraze ne bi li dobili malo boje i otkopčala još jedno dugme na svojoj svilennoj bluzi. U redu, spremna sam. Duboko sam udahnula i izašla iz kancelarije da upoznam ozloglašenu Lejlu, ne obazirući se na melodiju *Your Love is King* koja se čula iz mog radnog stola.

Lejla izgleda mnogo bolje. Odlično čak - veoma je privlačna. Obrazi su joj rumeni, smeđe oči bistre, kosa čista i sjajna. Nosi svetloružičastu bluzu i bele pantalone. Ustala je kad sam ušla u salu

za sastanke, kao i njena drugarica - još jedna tamnokosa mlada žena blagih smeđih očiju boje brendija. Preskotova vreba u uglu, ne skidajući pogled s Lejle.

„Gospodo Grej, mnogo vam hvala što ste me primili." Lejlin glas je tih ali jasan.

„Ovaj... Žao mi je zbog bezbednosti", promrmljala sam jer ne znam šta da kažem. Rasejano sam pokazala na Preskotovu.

„Ovo je moja drugarica Suzi."

„Ćao." Klimnula sam joj glavom. Liči na Lejlu. Liči na mene.
Jao, ne. Još jedna.

„Da", reče Lejla kao da mi je pročitala misli. „I Suzi poznaje gospodina Greja."

Šta bi, dođavola, trebalo da kažem? Učtivo sam joj se osmehnula.

„Sedite, molim vas", promrmljala sam.

Nekoje pokucao. Hana. Pokazala sam joj da uđe jer sam dobro znala zašto nas prekida.

„Izvini što prekidam, Ana. Gospodin Grej je na vezi."

„Kaži mu da sam zauzeta."

„Veoma je uporan", rekla je bojažljivo.

„Sigurna sam da jeste. Možeš li da mu se izviniš u moje ime i kažeš da ću ga veoma brzo pozvati?"

Hana, okleva.

„Hana, molim te."

Klimnula je glavom i požurila iz prostorije. Okrenula sam se dvema ženama pred sobom. Obe me gledaju sa strahopoštovanjem. Neprijatno je.

„Izvolite", rekla sam.

Suzi je progovorila. „Znam da je ovo čudno, ali htela sam da vas vidim. Ženu koja je osvojila Krist..."

Podigla sam ruku i prekinula je usred rečenice. Ne želim to da slušam. „Ovaj... shvatam."

„Zovemo se klub potčinjenih." Osmehnula se, a oči su joj veselo zablistale.

O *bože.*

Lejla je oštro udahnula i zinula u Suzi. Istovremeno je razgaljena i zgrožena. Suzi se lecnula. Pretpostavljam da ju je Lejla šutnula ispod stola.

Šta bi, dođavola, trebalo da odgovorim na to? Nervozno sam pogledala Preskotovu, koja je ravnodušna i ne skida pogled s Lejle.

Suzi kao da se setila da bi trebalo da se upristoji. Pocrvenela je, klimnula glavom i ustala. „Sačekaću na prijemnici. Lulu hoće da priča s vama." Vidim da se postidela.

Lulu?

„Hoćeš li biti dobro?", pitala je Lejlu, koja joj se osmehnula. Suzi mi je uputila širok, iskren osmeh i izašla.

Suzi i Kristijan... Ne želim da razmišljam o tome. Preskotova je izvadila telefon iz džepa i javila se. Nisam čula kad je zvonio.

„Gospodine Greje", rekla je. Lejla i ja smo se okrenule prema njoj. Preskotova je zažmurila kao da je nešto boh.

„Da, gospodine", kazala je, istupila i pružila mi telefon.

Prevrnula sam očima. „Kristijane", promrmljala sam, pokušavajući da potisnem ogorčenost. Ustala sam i žustro izašla iz sobe.

„Šta to jebeno izvodiš?" prodrao se. Ključa.

„Ne viči na mene."

„Kako to misliš da ne vičem na tebe?", zaurloao je još glasnije. „Dao sam ti jasna uputstva, na koja se uopšte ne obazireš - ponovo. Dodavola, Ana, jebeno sam besan."

„Razgovaraćemo kad se smiriš."

„Nemoj da si mi prekinula vezu", prosiktao je.

„Zdravo, Kristijane." Prekinula sam vezu i isključila telefon.

Sranje. Nemam mnogo vremena s Lejlom. Duboko sam udahnula i vratila se u salu za sastanke. Lejla i Preskotova pogledale su me s iščekivanjem. Vratila sam Preskotovoj telefon.

„Gde smo stale?", pitala sam Lejlu i sela naspram nje. Ona se razrogačila.

Da. Izgleda da se *snalazim* s njim, došlo mi je da joj kažem. Ali mislim da to ne bi volela da čuje.

Lejla je nervozno zavrtela krajeve kose. „Pre svega bih da se izvinim", rekla je tiho.

Oh...

Podigla je glavu i videla da sam se iznenadila. „Da", dodala je brzo. „I da vam zahvalim što me niste tužili. Znete - zbog vašeg automobila i onoga u vašem stanu."

„Znam da nisi... ovaj, da ti nije bilo dobro“, promrmljala sam smeteno. Nisam očekivala izvinjenje.

„Nije.“

„Jesi li sad bolje?“, pitala sam blago.

„Mnogo, hvala.“

„Zna li tvoj doktor da si ovde?“

Odmahnula je glavom.

Oh.

Izgleda primereno krivo. „Znam da ću kasnije morati da snosim posledice zbog ovoga. Ah morala sam da uzmem neke stvari i htela sam da vidim Suzi, vas i... gospodina Greja.“

„Hoćeš da vidiš Kristijana?“ Stomak mi je potonuo. *Zato je došla ovamo.*

„Da, htela sam da vas pitam je li to u redu.“

Jebote. Zablenula sam se u nju i poželela da joj kažem da nije u redu. Ne želim da prilazi mom mužu. Zašto je ona ovde? Da proceni konkurenciju? Da me uznemiri? Ili joj je ovo potrebno kako bi nekako zaključila tu priču?

„Lejla“, reči mi zapinju od ogorčenosti. „To ne zavisi od mene, već od Kristijana. Moraćeš njega da pitaš. Nije mu potrebna moja dozvola. On je odrastao čovek... uglavnom.“

Načas je zurila u mene kao da ju je moj odgovor iznenadio pa se tiho nasmejala, uzrujano vrteći krajeve kose.

„On uporno odbija sve moje molbe da ga vidim“, objasnila je tiho.

O, *sranje*. U većoj sam nevolji nego što sam mislila.

„Zašto ti je toliko važno da ga vidiš?“ pitala sam nežno.

„Da mu zahvalim. Trunula bih u nekoj smrdljivoj zatvorskoj psihijatrijskoj ustanovi da nije bilo njega. Znam to.“ Oborila je pogled i prešla prstima po ivici stola. „Imala sam ozbiljan psihički napad i bez gospodina Greja i Džona - doktora Flina...“ Slegnula je ramenima i ponovo me pogledala, izraza punog zahvalnosti.

Ponovo sam ostala bez teksta. Šta očekuje da joj kažem? Svakako bi to trebalo da kaže Kristijanu, ne meni.

„I za školu slikanja. Ne mogu dovoljno da mu zahvalim na tome.“

Znala sam! Kristijan stvarno plaća njene časove. Zadržala sam ravnodušan izraz i bojažljivo ispitala svoja osećanja prema ovoj ženi pošto je potvrdila moje sumnje u vezi s Kristijanovom velikodušnošću. Iznenađila sam se što nemam ništa protiv nje. To je otkrovenje i drago mi je što joj je bolje. Nadam se da će sad nastaviti da živi svoj život i nestati iz našeg.

„Propuštaš li sad časove?“, pitala sam jer me zanima.

„Samo dva. Sutra se vraćam kući.“

O, dobro je. „Šta nameravaš da radiš dok si ovde?“

„Da uzmem svoje stvari od Suzi pa da se vratim u Hamden. Da nastavim da slikam i učim. Gospodin Grej već ima dve moje slike.“

Šta, kog đavola! Stomak mi je ponovo potonuo. *Jesu li okačene u mojoj dnevnoj sobi?* Narogušila sam se pri toj pomisli.

„Šta slikaš?“

„Uglavnom apstraktne slike.“

„Shvatam.“ U glavi premotavam sad već poznate slike u dnevnoj sobi. Dve je naslikala njegova bivša potčinjena... možda.

„Gospođo Grej, mogu li da budem otvorena?“, pitala je, potpuno nesvesna mojih suprotstavljenih osećanja.

„Svakako“, promrmljala sam i dobacila pogled Preskotovoj, koja izgleda kao da se malo opustila. Lejla se nagla kao da će mi otkriti dugo čuvanu tajnu.

„Volela sam Džefa, mog dečka koji je poginuo ove godine.“ Glas joj je postao tužan šapat.

Sranje, priča o ličnim temama.

„Žao mi je“, promrmljala sam mehanički, ali ona je nastavila kao da me nije čula.

„Volela sam svog muža... i još jednog“, promrsila je.

„Mog muža.“ Reči su mi izletele pre nego što sam stigla da ih zaustavim.

„Da“, oblikovala je reč usnama.

To nije novost za mene. Kad je podigla glavu, videla sam da su joj smeđe oči raširene od suprotstavljenih osećanja, a čini mi se da je najjače strepnja... možda zbog moje reakcije? A ja saosećam s njom. Kroz glavu sam premotala sve primere o suočavanju s neuzvraćenom ljubavlju iz klasične književnosti. Progutala sam knedlu i odlučila se za nadmoćan pristup.

„Znam. Njega je veoma lako voleti“, prošaputala sam.

Još više se razrogačila od iznenađenja pa se osmehnula. „Da. Jeste - bilo je.“ Brzo se ispravila pa pocrvenela. A onda se tako slatko zakikotala da sam joj se nehotice pridružila. Da, Kristijan Grej me tera na kikut. Moja podsvest je očajnički prevrnula očima i nastavila da čita knjigu *Džejn Ejr* s brojnim presavijem stranicama. Pogledala sam na sat. Duboko u sebi znam da će Kristijan uskoro biti ovde.

„Dobićeš priliku da vidiš Kristijana.“

„Mislila sam da hoću. Znam koliko zaštitnički nastrojen ume da bude.“ Osmehnula se.

Dakle, to je njen naum. Veoma je lukava. *Ili je manipulatorka*, prošaputa moja podsvest. „Jesi li zato došla kod mene?“

„Da.“

„Shvatam.“ I Kristijan će nasesti na njenu igru. Nerado sam priznala da ga dobro poznaje.

„Izgledao je veoma srećno. S vama“, rekla je.

Molim? „Otkud znaš?“

„Videla sam kad sam bila u stanu“, dodala je obazrivo.

O dodavola... kako li sam mogla da zaboravim na to?

„Jesi li često dolazila?“

„Nisam. Ali bio je veoma drugačiji s vama.“

Želim li to da slušam? Drhtaj mi je prošao telom. Glava mi se naježila kad sam se setila straha koji sam osećala dok je ona bila nevidljiva senka u našem stanu.

„Znaš daje to protivzakonito. Neovlašćeni ulazak.“

Klimnula je glavom i zagledala se u sto. Prešla je noptom po ivici. „To sam uradila samo nekoliko puta i imala sam sreće što me niko nije uhvatio. Još jednom, moram da zahvalim gospodinu Greju zbog toga. Mogao je da me baci u zatvor.“

„Ne verujem da bi to uradio“, promrmljala sam.

Odjednom se ispred sale za sastanke čulo komešanje i instinktivno sam znala da je Kristijan u zgradi. Trenutak kasnije uleteo je u prostoriju. Pre nego što je zatvorio vrata, videla sam Tejlorov pogled. Iako strpljivo stoji ispred vrata, usne su mu stisnute u tanku crtu i nije mi uzvratio slabašan osmeh. O, dodavola, čak je i on ljut na mene.

Kristijan je usplamtelim sivim pogledom prikovao prvo mene pa Lejlu za stolicu. Stav mu je miran i odlučan, ali znam da nije tako. Kao što verovatno i Lejla zna. Preteći hladni sjaj u njegovim očima otkriva istinu - bes izbija iz njega iako ga dobro skriva. U sivom odelu, odvezane tamne kravate i raskopčanog gornjeg dugmeta na košulji, istovremeno izgleda poslovno i nehajno... i uzbudljivo. Kosa mu je čupava - nesumnjivo je ogorčeno prolazio prstima kroz nju.

Lejla se nervozno zagledala u ivicu stola i ponovo prešla prstom po njemu dok je Kristijan prelazio pogledom s nje na mene pa na Preskotovu.

„Ti“, tiho je rekao Preskotovoj. „Otpuštena si. Izadi odmah.“
Prebledala sam. O, ne, to nije pošteno.

„Kristijane...“ Pridigla sam se.

Upozoravajući je podigao kažiprst. „Nemoj“, rekao je toliko preteći tihim glasom da sam odmah ućutala i zalepila se za stolicu. Pognuvši glavu, Preskotova je brzo izašla iz sobe da se pridruži Tejloru. Kristijan je zatvorio vrata za njom i obišao do kraja stola. *Sranje! Sranje! Sranje!* Ja sam kriva za to. Kristijan se zaustavio naspram Lejle, spustio obe ruke na drvenu površinu i nagnuo se.

„Šta radiš ovde, jebote?“, zarežao je.

„Kristijane!“, ciknula sam. Ne obazire se na mene.

„Pa?“ ustrajao je.

Lejla ga je pogledala kroz duge trepavice. Oči su joj razrogačene, lice pepeljasto, rumeni sjaj je nestao.

„Htela sam da te vidim ali nisi mi dozvolio“, prošaputala je.

„I zato si došla ovamo da mi uznemiravaš ženu?“ Glas mu je tih. Previše tih.

Lejla se ponovo zagledala u sto.

Ispravio se, strelajući je pogledom. „Lejla, ako ponovo priđeš blizu moje žene, obustaviću svaku pomoć. Lekare, školu slikanja, zdravstveno osiguranje - sve. Je l'jasno?“

„Kristijane...“ pokušala sam ponovo. Ah ućutkao me je ledenim pogledom. Zašto je tako nerazuman? Povećalo mi se saosećanje prema ovoj devojci.

„Da“, odgovorila je jedva čujno.

„Šta Suzana radi na prijemnici?“

„Došla je sa mnom.”

Prošao je rukom kroz kosu, streljajući je pogledom.

„Kristijane, molim te”, preklinjem ga. „Lejla samo hoće da ti zahvali. To je sve.”

Ne obazire se na mene i usmerava gnev na nju. „Jesi li bila kod Suzane dok si bila bolesna?”

„Jesam.”

„Zna li ona šta si radila dok si bila kod nje?”

„Ne zna. Bila je na odmoru.”

Prešao je kažiprstom po donjoj usni. „Zašto si htela da me vidiš? Znaš da sve treba da me pitaš preko Flina. Treba li ti nešto?” Glas mu je neznatno smekšao.

Lejla je ponovo prešla prstom po ivici stola.

Prestani da je maltretiraš, Kristijane!

„Morala sam da znam.” Prvi put je pogledala pravo u njega.

„Šta si morala da znaš?” brecnuo se.

„Da si dobro.”

Zinuo je u nju. „Da sam dobro?” podrugnuo se s nevericom.

„Da.”

„Dobro sam. Eto, odgovorio sam ti na pitanje. Tejlor će te sad odbaciti na aerodrom i vratićeš se na Istočnu obalu. I ako napraviš ijedan korak zapadno od Misisipija, sve ću ti oduzeti. Jasno?”

Jebote... Kristijane! Zinula sam. Šta ga izjeda, dodavola? Ne može da je zatvori s jedne strane kontinenta.

„Da, jasno mi je”, odgovorila je Lejla tiho.

„Možda Lejli nije zgodno da se odmah vrati. Imala je planove”, pobunila sam se, ražestivši se zbog nje.

Kristijan me prostrela pogledom. „Anastazija”, upozorio me je ledenim glasom, „ovo te se ne tiče.”

Namrštila sam se. Naravno da me se tiče. Ona je u mojoj kancelariji. Mora da se ovde radi o još nečemu što ne znam. On se nerazumno ponaša.

Pedeset nijansi, prosikta moja podsvest

„Lejla je došla kod mene, a ne kod tebe”, promumlala sam razdražljivo.

„Dobila sam uputstva, gospođo Grej. Nisam ih se pridržavala.” Nervozno je pogledala mog muža pa mene.

„Ovo je Kristijan Grej kog poznajem“, dodala je tužnim, čežnjivim glasom. Kristijan joj se namrštio, a ja sam ostala bez vazduha. Ne mogu da dišem. Zar je Kristijan uvek bio takav prema njoj? Je l' bio takav i prema meni na početku? Teško mi je da se setim. Bespomoćno mi se osmehnula i ustala.

„Volela bih da ostanem do sutra. Let mi je u podne“, rekla je tiho Kristijanu.

„Poslaću nekoga u deset kod tebe da te odveze na aerodrom.“

„Hvala.“

„Jesi li odsela kod Suzane?“

„Da.“

„Dobro.“

Prostrelila sam Kristijana pogledom. Ne može tako da joj naređuje... i otkud zna gde Suzana živi?

„Doviđenja, gospođo Grej. Hvala što ste me primili.“

Ustala sam i pružila joj ruku. Zahvalno ju je prihvatila i protresla.

„Ovaj... zdravo. Srećno“, promrmljala sam jer nisam sigurna kakav je protokol za pozdravljanje s muževljevim bivšim potčinjenim.

Klimnula je glavom i okrenula se prema njemu. „Zdravo, Kristijane.“

Oči su mu malo smekšale. „Zdravo, Lejla.“ Glas mu je tih. „Doktor Flin, nemoj zaboraviti.“

„Da, gospodine.“

Otvorio je vrata da je isprati, ah ona se zaustavila ispred njega i pogledala ga. Ukočio se i obazrivo je pogledao.

„Drago mi je što si srećan. Zaslužuješ to“, rekla je i izašla pre nego što je stigao da odgovori. Namrštio se pa klimnuo glavom Tejloru, koji je pošao za njom prema prijemnici. Kristijan je zatvorio vrata i nesigurno se zagledao u mene.

„Nemoj da ti pada na pamet da se ljutiš na mene“, prosiktala sam. „Pozovi Kloda Bastila i istući ga ili idi kod Flina.“

Zinuo je. Moj ispad ga je iznenadio i ponovo je nabrao čelo.

„Obećala si da nećeš to da radiš.“ Sad mu je ton optužujući.

„Šta da radim?“

„Da mi prkosiš.“

„Nisam. Rekla sam da ću biti uviđavnija. Javila sam ti daje ona ovde. Preskotova ju je pretresla, kao i njenu drugaricu. A sad si otpustio sirotu ženu samo zato stoje uradila ono što samjoj rekla. Rekla sam ti da ne brineš a ipak si došao ovamo. Ne sećam se da sam primila tvoju papsku bulu kojom mi zabranjuješ da vidim Lejlu. Nisam znala da postoji spisak ljudi kojima je zabranjeno da me posete." Glas mi je sve viši od ogorčenosti. Kristijan me posmatra s nedokučivim izrazom. A onda su mu se usne izvile.

„Papsku bulu?" ponovio je razgaljeno i primetno se opustio. Nisam htela da razvedrim situaciju, ali on mi se podsmeva, što me je još više naljutilo. Bilo mi je bolno da gledam njegov razgovor s bivšom. Kako je mogao da bude tako hladan prema njoj?

„Sta je?" upita razdraženo jer mi je lice ostalo potpuno ozbiljno.

„Ti. Zašto si bio tako bezosećajan prema njoj?"

Uzdahnuo je, pošao prema meni pa se naslonio na sto.

„Anastazija", rekao je kao da sam dete, „ne razumeš. Lejla, Suzana - sve one - bile su prijatna razbibriga. Ali to je sve. Ti si centar mog univerzuma. A poslednji put kad ste bile u istoj prostoriji, ona je nišaniła pištoljem u tebe. Ne želim da ti se približava."

„Ali, Kristijane, bila je bolesna."

„Znam to, a znam i da joj je sad bolje, ali više neću da polazim od najboljeg. Ono što je uradila je neoprostivo."

„Ali upravo si naseo na njenu igru. Htela je ponovo da te vidi i znala je da ćeš dojuriti ako dođe kod mene."

Kristijan sleže ramenima kao da ne mari. „Ne želim da te moj stari život prlja."

Molim?

„Kristijane... ti si takav kakav si zbog svog starog života, svog novog života, kako god. Ono što tebe potresa, potresa i mene. To sam prihvatila kad sam pristala da se udam za tebe zato što te volim."

Ukočio se. Znam da mu je i dalje teško da to čuje.

„Nije me povredila. I ona te voli."

„Zabole me."

Zapanjeno sam zinula. A zapanjila sam se i time što i dalje može da me zapanji. *Ovo je Kristijan Grej kog poznajem.* Lejline reči mi odzvanjaju u glavi. Njegovo ponašanje prema njoj bilo

je tako hladno, toliko nespojivo s čovekom koga sam upoznala i zavolela. Namrštila sam se kad sam se setila kajanja koje je osetio kad je doživela slom živaca, kad je mislio da je nekako odgovoran za njen bol. Progutala sam knedlu kad sam se setila i da ju je okupao. Stomak mi se bolno uvrteo pri toj pomisli i žuč mi se podigla u grlu. Kako može da kaže da ne mari za nju? Tad je mario. Šta se promenilo? Ponekad, kao sad, prosto ga ne razumem. On razmišlja na način koji se mnogo razlikuje od mog.

„Zašto se odjednom zalažeš za nju?“ pitao je zbunjeno i razdraženo.

„Slušaj, Kristijane, ne verujem da ćemo Lejla i ja razmenjivati recepte i mustre za pletenje. Ali mislim da ne bi trebalo da budeš tako bezosećajan prema njoj.“

Pogled mu se sledio. „Već sam ti jednom rekao da nemam srce“, promrmljao je.

Prevrnula sam očima - o, sad se *stvarno* ponaša kao tinejdžer.

Odjednom mi je životna želja da ga nateram da to shvati. Bolno je očigledno da mu je stalo. Zašto to osporava? Kao i osećanja prema biološkoj majci. *O, sranje - naravno*. Njegova osećanja prema Lejli i ostalim potčinjenim povezana su s njegovim osećanjima prema biološkoj majci. *Volim da bičujem sitne smeđokose devojke poput tebe zato što sve ličite na kurvu narkomanku*. Nije ni čudo što je toliko ljut. Uzdahnula sam i odmahнула glavom. Pozovi doktora Flina, molim te. Kako to ne uvida?

Srce mi je nabujalo zbog njega. Moj izgubljeni dečkić... Zašto mu je tako teško da ponovo oseti ljudskost, saosećanje, koje je pokazao prema Lejli kad je doživela slom?

Prostrelio me je pogledom usplamtelim od gneva. „Ovaj razgovor je završen. Hajdemo kući.“

Pogledala sam na sat. Četiri i dvadeset tri. Imam posla. „Prerano je“, promrmljala sam.

„Kući“, ne odustaje.

„Kristijane.“ Glas mi je umoran. „Dosadilo mi je da iznova vodim iste rasprave s tobom.“

Namrštio se kao da ne shvata.

„Znaš“, razjasnila sam, „uradim nešto što ti se ne sviđa i smišliš kako da mi vratiš. Uglavnom svojim nastranim jebadama, koje su

raspamećujuće ili okrutne." Slegnula sam ramenima, pomirena. Ovo je iscrpljujuće i zbunjujuće.

„Raspamećujuće?", upita.

Molim?

„Uglavnom."

„Šta je bilo raspamećujuće?", pitao je, a oči su mu sad sevnule razgaljenom senzualnom znatiželjom. Znam da pokušava da mi skrene misli.

Sranje! Ne želim da razgovaram o tome u sali za sastanke u SIP-u. Moja podsvest se prezrivo zagledala u svoje lepo manikirane nokte. *Onda nije trebalo to da pokreneš.*

„Znaš." Pocrvenela sam, ljuta i na njega i na sebe.

„Mogu da pretpostavim", prošaputao je.

Sranje. Pokušavam da ga ukorim, a on me zbunjuje. „Kristijane.ja..."

„Volim da te zadovoljavam." Nežno mi je prešao palcem po donjoj usni.

„Voliš", priznala sam šapatom.

„Znam", rekao je blago. Nagnuo se i prošaputao mi na uvo. „To je jedino što znam." O, kako lepo miriše. Odmakao se i pogledao me, usana izvijenih u nadmeni osmeh kojim poručuje da sam njegova.

Stisla sam usne i pokušala da izgledam kao da njegov dodir nije uticao na mene. Tako je vest u tome da mi skrene pažnju sa svega što je mučno ili o čemu ne želi da razgovara. *A ti mu to dozvoljavaš, javi se moja podsvest i podiže pogled s Džejn Ejr.* Nije mi nimalo pomogla.

„Šta je bilo raspamećujuće, Anastazija?", podstakao me je sa zločestim sjajem u očima.

„Hoćeš spisak?"

„Postoji spisak?" Zadovoljan je.

O, ovaj čovek me iscrpljuje. „Pa, lisice", promrmljala sam kad sam se u mislima vratila na naš medeni mesec.

Nabrao je čelo i uhvatio me za ruku pa mi palcem prešao po bilu.

„Ne želim da te obeležavam."

Oh...

Usne mu se polako izviše u puteni osmejak. „Dodji kući." Glas mu je zavodljiv.

„Imam posla."

„Kući", navalio je.

Zurimo jedno u drugo, razliveno sivilo u zbunjeno plavo, isprobavamo jedno drugo, ispitujemo naše granice i volju. U očima mu tražim neko razumevanje, pokušavam da dokučim kako ovaj čovek u jednom dahu može da se pretvori od pobesnelog zaluđenika kontrolom do zavodljivog ljubavnika. Oči mu postaju krupnije i mračnije, a namere su mu jasne. Polako mi je pomilovao obraz.

„Možemo da ostanemo ovde." Glas mu je tih i promukao.

O ne. Ne. Ne. Ne u kancelariji. „Kristijane, ne želim ovde da se seksam s tobom. Tvoja ljubavnica je malopre bila u ovoj sobi."

„Nikad mi nije bila ljubavnica", zarežao je i stisnuo usne u tanku crtu.

„To je samo semantika, Kristijane."

Namrštio se zbunjenog izraza. Zavodljivi ljubavnik je nestao. „Nemoj previše da razmišljaš o tome, Ana. Ona je prošlost", rekao je.

Uzdahnula sam... možda je u pravu. Samo želim da prizna sebi da mu je stalo do nje. Srce mi se sledilo. *Jao, ne*. Zato mi je to toliko važno. Šta ako ja uradim nešto neoprostivo? Šta ako mu se ne prilagodim? Hoću li i ja postati prošlost? Ako može da postane takav pošto je bio toliko zabrinut i uzrujan kad je Lejla bila bolesna... može li da se okrene i protiv mene? Oštro sam udahnula kad sam se setila odlomaka sna: pozlaćenih ogledala i bata njegovih koraka po mermernom podu dok me je ostavljao u raskošnom sjaju.

„Ne..." Reč mi je užasno izletela iz usta pre nego što sam stigla da se zaustavim.

„Da", rekao je, uhvatio me za bradu, nagnuo se i spustio mi nežan poljubac na usne.

„O, Kristijane, nekad me plašiš." Uхватила sam mu glavu, uplela mu prste u kosu i privukla mu usne svojim. Ukočio se načas pa me zagrlio.

„Zašto?"

„Tako si joj lako okrenuo leđa..."

Namrštio se. „I misliš da bih mogao i tebi da okrenem leđa, Ana? Zašto si to pomislila, dođavola? Otkud ti je to palo na pamet?"

„Ništa. Poljubi me. Vodi me kući“, zamolila sam. I izgubila sam se kad su njegove usne dotakle moje.

„O, molim te“, preklinjem dok mi Kristijan nežno duva u ribicu.

„Sve u svoje vreme“, promrmljao je.

Povukla sam veze i glasno zaječala zbog njegovog putenog napada. Laktovi su mi mekim kožnim okovima vezani za kolena, a Kristijanova glava poskakuje mi među nogama dok me nemilosrdno nadražuje majstorskim jezikom. Otvorila sam oči i slepo se zagledala u tavanicu spavaće sobe okupanu mekom svetlošću kasnog popodneva. On kruži i kruži jezikom, kovitlajući i uvijajući se oko središta mog univerzuma. Želim da ispružim noge i uzaludno se mučim da zavladam uživanjem. Ali ne mogu. Mrsim mu prste u kosi i snažno je vučem dok se borim protiv ovog nežnog mučenja.

„Nemoj da svršiš“, promrmljao je upozoravajuće, a topli dah mi je očešao toplo, vlažno meso dok se borio protiv mojih prstiju. „Istući ću te po guzi ako svršiš.“

Zaječala sam.

„Kontrola, Ana. Sve je u kontroli.“ Njegov jezik nastavlja erotičnu navalu.

O, on zna šta radi. Bepomoćna sam, ne mogu da odolim ili zaustavim svoju robovsku reakciju. Trudim se - zaista se trudim - ali telo mi je detoniralo pod njegovim nemilosrdnim pokretima, a njegov jezik se nije umirio dok nije istresao i poslednju trunku sve slabijeg zadovoljstva iz mene.

„O, Ana“, prekorio me je. „Svršila si.“ Glas mu je tih od pobeđničkog korenja. Prevrnuo me je na stomak i drhtavo sam se pridržala podlakticama. Jako me je tresnuo po zadnjici.

„Ah!“ krikнула sam.

„Kontrola“, ukorio me je, zgrabio za kukove i zario se u mene. Ponovo sam krikнула jer mi telo još podrhtava od orgazma. Umirio se duboko u meni pa se nagnuo i skinuo mi prvo jedan pa drugi okov. Obavio je ruke oko mene i povukao me u krilo, s grudima uz moja leđa. Obavio mi je ruke oko vrata ispod brade. Uživam u osećaju ispunjenosti.

„Pomeraj se", naredio je.

Zaječala sam pa počela da mu se podižem i spuštam u krilu.

„Brže", prošaputao je.

Pomeram se sve brže i brže. Zastenjao je i nakrivio mi glavu kako bi mi grknuo vrat. Drugom rukom mi polako prelazi po telu, niz kuk, do moje ribice, do klitorisa... još osetljivog od njegove ranije izdašne pažnje. Zacvilela sam kad je sklopio prste oko mene, nadražujući me iznova.

„Da, Ana", zagraktao mi je tiho na uvo. „Moja si. Samo moja."

„Da", prodahntala sam kad mi se telo ponovo steglo i sklopilo oko njega, ljuljuškajući ga na najprisniji način.

„Svrši za mene", zatražio je.

Pustila sam se i telo mi je poslušno izvršilo njegovu naredbu. Drži me nepomično dok mi orgazam juri telom i uzvikujem njegovo ime.

„O, Ana, volim te", prostenjao je i pošao za mojim primerom. Propeo se u meni i oslobodio se.

POLJUBIO MI JE rame i sklonio mi kosu s lica. „Je li to dospelo na spisak, gospođo Grej?" promrmljao je. Ležim, jedva svesna, na stomaku u našem krevetu. Kristijan mi nežno mesi zadnjicu. Nalaktio se pored mene.

„Hmm."

„Jel' to znači da?"

„Hmm." Osmehnula sam se.

Osmehnuo se i ponovo me poljubio. Nerado sam se obrnula na bok da ga pogledam.

„Pa?"

„Da, dospelo je na spisak. Ali spisak je poduži."

Lice samo što mu se nije raspolutilo od širokog osmeha. Nagnuo se da me nežno poljubi. „Dobro, hoćemo li da večeramo?" Oči mu sijaju ljubavlju i smehom.

Klimnula sam glavom. Izgladnela sam. Ispružila sam ruku da mu nežno povučem maljice na grudima. „Hoću da ti kažem nešto", prošaputala sam.

„Šta?"

„Nemoj da pobesniš.“

„Šta je bilo, Ana?“

„Jeste ti stalo.“

Razrogačio se i svi tragovi dobrog raspoloženja su iščileli.

„Hoću da priznaš da ti je stalo. Zato što bi Kristijanu koga poznajem i volim bilo stalo.“

Ukočio se, ne skrećući pogled s mog. Svedok sam njegove unutrašnje borbe dok se sprema da donese solomonsku presudu. Zaustio je da kaže nešto pa zatvorio usta kad mu je neko prolazno osećanje prešlo licem... možda bol.

Kaži, teram ga snagom volje.

„Da, stalo mi je. Jesi li sad srećna?“ Glas mu je jedva čujan šapat.

O, hvala kurcu. Kakvo olakšanje. „Da, veoma.“

Namrštio se. „Neverovatno mi je da s tobom, ovde u našem krevetu, pričam o...“

Stavila sam mu prst na usne. „Ne pričamo. Hajde da jedemo. Gladna sam.“

Uzdahnuo je i odmahnuo glavom. „Ti me očaravaš i zbunjuješ, gospođo Grej.“

„Dobro je.“ Nagla sam se i poljubila ga.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Spisak

Datum: 9. septembar 2011,09.33

Primalac: Kristijan Grej

To je svakako na vrhu spiska.

:D

A., cmok

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Kaži mi nešto što već ne znam.

Datum: 9. septembar 2011,09.42

Primalac: Anastazija Grej

To govoriš već tri dana.

Odluči se.

Ili... bismo mogli da probamo nešto novo.

;)

Kristijan Grej

Generalni direktor koji uživa u ovoj igri, Grejenterprajzis holdings

Osmehnula sam se. Poslednjih nekoliko noći bilo je... zabavno. Ponovo smo se opustili i zaboravili na Lejlin kratki prekid. Nisam još skupila hrabrost da pitam jesu li neke njene slike na zidovima - i, iskreno govoreći, nije me briga. Blekberi mi je zazvonio i javila sam se, očekujući Kristijana.

„Ana?”

„Da?”

„Ana, dušo. Ovde Hose stariji.”

„Gospodine Rodrigezu! Dobar dan!” Glava mi se naježila. Šta li Hoseov tata hoće?

„Dušo, izvini što te zovem na posao. Reč je o Reju.” Glas mu je pukao.

„Šta je bilo? Šta se desilo?” Srce mi je skočilo u usta.

„Rej je doživeo nesreću.”

O, ne. Tata. Prestala sam da dišem.

„U bolnici je. Bolje bi bilo da brzo dođeš ovamo.”

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

„Gospodine Rodrigezu, šta se desilo?“ Glas mi je promukao i napregnut od neprolivenih suza. *Rej. Dragi Rej. Moj tata.*

„Doživeo je udes.“

„Dobro, doći ću... Odmah ću doći.“ Adrenalin mi je protutnjao telom i ostavio stravu za sobom. Teško mi je da dišem.

„Prebacili su ga u Portland.“

U Portland? Šta, dođavola, radi u Portlandu?

„Prebacili su ga helikopterom, Ana. Upravo idem tamo. U Oregonsku univerzitetsku bolnicu. O, Ana, nisam video automobil. Prosto ga nisam video...“ Glas mu je prepukao.

Gospodine Rodrigezu - ne!

„Vidimo se tamo.“ Gospodin Rodrigez se zagrcnuo i veza se prekinula.

Mračni užas stegao mi je grlo i savladao me. Rej. Ne. Ne. Duboko sam udahnula da se priblerem, podigla slušalicu i pozvala Rouča. Javio se posle drugog zvona.

„Ana?“

„Džeri. Reč je o mom ocu.“

„Ana, šta se desilo?“

Objasnila sam mu, jedva dišući.

„Idite. Naravno da morate da idete. Nadam se da će vašem ocu biti dobro.“

„Hvala. Obaveštavaću vas.“ Nenamerno sam tresnula slušalicu, ali ne marim.

„Hana!“, povikala sam, svesna zebnje u svom glasu. Nekoliko trenutaka kasnije, proturila je glavu kroz vrata i zatekla me kako trpam stvari u tašnu i papire u aktovku.

„Da, Ana?“ Namrštila se.

„Moj otac je doživeo udes. Moram da idem.“

„O bože...“

„Otkazi sve moje sastanke koje ima danas i u ponedeljak. Moraćeš da završiš pripreme za prezentaciju elektronske knjige - beleške su u zajedničkom fajlu. Neka ti Kortni pomogne ako bude trebalo.“

„Važi“, prošaputala je Hana. „Nadam se da će mu biti dobro. Ne brini ni za šta ovde. Snaći ćemo se.“

„Poneću blekberi.“

Briga na njenom nabranom, bledom licu umalo me nije slomila.

Tata.

Zgrabila sam blejzer, tašnu i aktovku. „Zvaću te ako mi nešto bude trebalo.“

„Da, zovi slobodno. Srećno, Ana. Nadam se da će mu biti dobro.“

Slabašno sam joj se osmehnula, boreći se da sačuvam pribra-
nost, pa izašla iz kancelarije. Mnogo sam se trudila da ne trčim sve
do prijemnice. Sojer je skočio na noge kad sam stigla.

„Gospođo Grej?“, pitao je, zbunjen mojim neočekivanim
dolaskom.

„Idemo u Portland - odmah.“

„U redu, gospođo“, rekao je i namrštio se, ali otvorio je vrata.
Bolje mi je kad se krećem.

„Gospođo Grej“, pitao me je dok smo jurili prema parkiralištu.
„Smem li da pitam zašto idemo na nepredviđen put?“

„Zbog mog tate. Doživeo je udes.“

„Shvatam. Zna li gospodin Grej?“

„Zvaću ga iz automobila.“

Sojer je klimnuo glavom i otvorio mi zadnja vrata audijevo
g džipa. Ušla sam pa drhtavim prstima izvadila blekberi i pozvala
Kristijana na mobilni.

„Gospođo Grej.“ Andrein glas je otresit i zvaničan.

„Je li Kristijan tu?“, prodahtala sam.

„Ovaj... on je negde u zgradi, gospodo. Ostavio je blekberi da se puni kod mene.“

Tiho sam zastenjala.

„Možete h da mu kažete da sam ga zvala i da moram da razgovaram s njim? Hitno je.“

„Mogu pokušati da ga pronađem. Nekad ima običaj da odluta.“

„Samo mu recite da mi se javi, molim vas“, zamolila sam je dok sam potiskivala suze.

„Svakako, gospodo Grej.“ Oklevala je. „Je li sve u redu?“

„Nije“, prošaputala sam kako mi glas ne bi prepukao. „Molim vas, samo mu recite da me pozove.“

„U redu, gospodo.“

Prekinula sam vezu. Više ne mogu da suzbijam strah. Privukla sam kolena na grudi, sklupčala se na zadnjem sedištu i nezvane suze su mi pokuljale niz obraze.

„Gde u Pordandu, gospodo Grej?“ upita Sojer nežno.

„U Oregonsku univerzitetsku bolnicu“, odgovorila sam grčajući. „Onu veliku.“

Sojer se uključio u saobraćaj i uputio se prema auto-putu broj pet dok sam ja tiho tugovala na zadnjem sedištu i molila se u sebi. *Molim te, neka bude dobro. Molim te, neka bude dobro.*

Telefon mi je zazvonio, pesma *Your Love is King* prenula me je iz mantre.

„Kristijane“, zagraktala sam.

„Gospode, Ana. Šta je bilo?“

„Rej, doživeo je udes.“

„Sranje!“

„Da, na putu sam za Portland.“

„Za Portland? Molim te, reci mi da je Sojer s tobom.“

„Da, on vozi.“

„Gde je Rej?“

„U Oregonskoj univerzitetskoj bolnici.“

Čula sam prigušen glas u pozadini. „Da, Ros“, brečno se ljutito. „Znam! Izvini, malena, mogu da dođem za otprilike tri sata. Moram da završim nešto ovde. Leteću do tamo.“

O, *sranje*. Čarli Tango je popravljen, a poslednji put kad je Kristijan leteo u njemu...

„Imam sastanak s nekim ljudima s Tajvana. Ne mogu da ih ostavim na cedilu. Mesecima pregovaramo s njima.”

Zašto ne znam ništa o tome?

„Doći ću čim budem mogao.”

„Dobro”, prošaputala sam. Želim da mu kažem da je u redu, da ostane u Sijetlu i završi posao, ah želim ga uz sebe.

„O, malena”, prošaputao je.

„Biću dobro, Kristijane. Samo polako. Nemoj žuriti. Ne želim da brinem i zbog tebe. Pilotiraj obazrivo.”

„Hoću.”

„Volim te.”

„Volim i ja tebe, malena. Doći ću kod tebe čim budem mogao. Neka Luk bude uz tebe.”

„Važi.”

„Vidimo se kasnije.”

„Ćao.” Prekinula sam vezu i ponovo obgrlila kolena. Ne znam ništa o Kristijanovom poslu. Sta, dođavola, radi s Tajvancima? Zagledala sam se kroz prozor kad smo prošli međunarodni aerodrom *King kaunti/Boingfild*. Mora pažljivo da pilotira. Stomak mi se ponovo uvezao i pripala mi je muka. Rej i Kristijan. Ne znam hoće li mi srce izdržati. Zavalila sam se i iznova počela mantru: *Molim te, neka bude dobro. Molim te, neka bude dobro.*

„GOSPOĐO GREJ.” SOJEROV glas me je trgao. „Stigli smo u bolnički kompleks. Samo moram da nađem hitnu pomoć.”

„Znam gde je.” Setila sam se svoje poslednje posete Oregonskoj univerzitetskoj bolnici kad sam, drugog dana na poslu kod Klejtona, pala s lestava i uguanula članak. Sećam se kako je Pol Klejton obigravao oko mene i stresla se pri toj uspomeni.

Sojer se zaustavio na mestu gde istovaruju ambulanta kola i iskočio da mi otvori vrata.

„Idem da se parkiram, gospođo, pa ću vas pronaći. Ostavite aktovku. Doneću vam je.”

„Hvala, Luk.”

Klimnuo je glavom i brzo sam ušla u prijemni deo hitne pomoći. Sestra na prijemnici mi se učtivo osmehnula i za nekoliko

minuta je otkrila gde se Rej nalazi pa me uputila u operacionu salu na trećem spratu.

Operaciona sala? febote! „Hvala“, promrsila sam, pokušavajući da se usredsredim na njena uputstva kako da stignem do liftova. Stomak mi se uvezao kad sam gotovo potrčala prema njima.

Neka bude dobro. Molim te, neka bude dobro.

Lift je mučno spor i zaustavlja se na svakom spratu. *Hajde... hajde!* Snagom volje ga teram da ubrza i mrštim se ljudima koji ulaze i izlaze, sprečavajući me da dospem do tate.

Napokon su se vrata otvorila na trećem spratu i potrčala sam prema drugoj prijemnici, za kojom su bile sestre u tamnoplavim uniformama.

„Izvolite?“ pitala je jedna preterano uslužna sestra i kratkovidno se zapiljila u mene.

„Moj otac, Rejmond Stil. Upravo je primljen. Mislim da je u operacionoj sali broj četiri.“ Dok sam izgovarala te reči, molila sam se da nisu istinite.

„Samo da proverim, gospođice Stil.“

Klimnula sam glavom, ne trudeći se daje ispravim dok je napregnuto zurila u monitor.

„Da. Unutra je već dva sata. Ako hoćete da sačekate, reći ću im da ste tu. Čekaonica je tamo.“ Pokazala je na velika bela vrata na kojima je uslužno velikim plavim slovima napisano ČEKAONICA.

„Je li mu dobro?“, pitala sam, pokušavajući da držim glas pod kontrolom.

„Moraćete da sačekate i pitate nekog od lekara koji su sad s njim, gospođo.“

„Hvala“, promrmljala sam - ali iznutra urlam: *Hoću da znam odmah!*

Otvorila sam vrata praktične, jednostavne bele čekaonice i ugledala gospodina Rodrigeza i Hosea.

„Ana!“, kriknu gospodin Rodrigez. Ruka mu je u gipsu i ima masnicu preko celog obraza. Sedi u kolicama jer mu je i jedna noga u gipsu. Obazrivo sam ga zagrlila.

„O, gospodine Rodrigezu“, zajecala sam.

„Ana, dušo.“ Potapšao me je po leđima nepovređenom rukom. „Tako mi je žao“, promrmljao je i promukli glas mu je prepukao.

One.

„Nemoj, tata“, prekorio ga je Hose blago. Kad sam se okrenula, privukao me je u zagrljaj.

„Hose“, promrmljala sam. Tad sam pukla - suze su potekle kad su sva napetost, strah i patnja poslednja tri sata ponovo izbili na površinu.

„Hej, Ana, ne plači.“ Hose me je nežno pomilovao po kosi. Obavila sam mu ruke oko vrata i tiho zajecala. Čini mi se da smo čitavu večnost tako stajali. Zahvalna sam što mi je prijatelj tu. Razdvojili smo se kad je Sojer ušao u čekaonicu. Gospodin Rodrigez mi je pružio papirnatu maramicu iz prigodno postavljene kutije i obrisala sam suze.

„Ovo je gospodin Sojer. Obezbeđenje“, predstavila sam ga. Sojer je učtivo klimnuo glavom Hoseu i gospodinu Rodrigezu pa seo na stolicu u uglu.

„Sedi, Ana.“ Hose me je poveo prema jednoj plastičnoj stolici. „Šta se desilo? Znete li kako mu je? Šta rade?“

Hose je podigao ruke da prekine moju paljbu pitanja i seo pored mene. „Nemam nikakve vesti. Rej, tata i ja smo išli na pecaroški izlet u Astoriju. Udario nas je neki glupi jebeni pijan...“

Gospodin Rodrigez je pokušao da ga prekine i promucuo izvinjenje.

„*Calmate, papa*, otrese Hose. „Meni nije ništa, samo nekoliko ugruvanih rebara i udarac u glavu. Tata... pa, tata je polomio ručni i nožni članak. Ali kola su udarila u suvozačevu stranu i Reja.“

0, *ne, ne...* Strava mi je ponovo preplavila telo. Ne, ne, ne. Stresla sam se i zadržtala kad sam zamislila šta rade Rej u u operacionoj sali.

„Operišu ga. Odvezli su nas u mesnu bolnicu u Astoriji, ali Reja su prebacili ovamo helikopterom. Ne znamo šta rade. Čekamo vesti.“

Počela sam da se tresem.

„Hej, Ana, jel' ti hladno?“

Klimnula sam glavom. Imam belu bluzu bez rukava i crni letnji blejzer, ali nijedno me ne greje. Hose je obazrivo skinuo kožnu jaknu i prebacio mi je preko ramena.

„Hoćete li da vam donesem čaj, gospođo?“ Sojer je pored mene. Zahvalno sam klimnula glavom i on je izašao.

„Zašto ste išli na pecanje u Astoriju?“ pitala sam.

Hose je slegnuo ramenima. „Tamo bi trebalo da riba dobro grize. Hteli smo da se muški provedemo. Da se malo zbližim sa svojim starim pre nego što počnem da učim za poslednju godinu.“ Hoseove tamne oči su krupne i blistave od straha i kajanja.

„Mogao si i ti da se povrediš. I gospodin Rodrigez... još gore.“ Zagrcnula sam se pri toj pomisli. Telesna temperatura mi se još više spustila i ponovo sam se stresla. Hose mi je uhvatio ruku.

„Ana, ledena si.“

Gospodin Rodrigez mi je uhvatio drugu ruku svojom nepovredenom.

„Ana, tako mi je žao.“

„Gospodine Rodrigezu, molim vas. To je bio nesrećan slučaj...“ Glas mi je utihnuo u šapat.

„Zovi me Hose“, ispravio me je. Slabašno sam se osmehnula jer samo to mogu i ponovo se stresla.

„Policija je odvela drkadžiju u pritvor. Sedam ujutru a on je trešten pijan“, prosikta Hose zgađeno.

Sojer se vratio s papirnatom šoljom punom ključale vode i vrećicom. *On zna kakav čaj pijem!* Iznenadila sam se i obradovala što mi je nešto skrenulo pažnju. Gospodin Rodrigez i Hose su mi pustili ruke dok sam zahvalno uzimala solju od Sojera.

„Mogu li vama nešto da donesem?“ upita ih Sojer. Obojica su odmahnuili glavom i Sojer je ponovo seo u ugao. Ubacila sam vrećicu čaja u vodu i ubrzo drhtavo ustala da je bacim u malu kantu za smeće.

„Sta rade toliko dugo?“, promrmljala sam nikom određenom i otpila gudjaj.

Tata... Molim te, neka bude dobro. Molim te, neka bude dobro.

„Znaćemo uskoro, Ana“, reče Hose nežno. Klimnula sam glavom i otpila još jedan gudjaj. Ponovo sam sela pored njega. Čekamo... i čekamo. Gospodin Rodrigez žmuri, mislim da se moh, a Hose mi povremeno uzima ruku i stiska je. Polako pijem čaj. Nije tvajnings, već neka jeftina grozna marka i ukus je odvratn.

Setila sam se poslednjeg puta kad sam čekala vesti. Poslednjeg puta kad sam mislila da je sve izgubljeno, kad je Carli Tango nestao. Zažmurila sam i u sebi se pomolila za bezbedan let mog muža. Pogledala sam na sat. 14.15. Trebalo bi uskoro da stigne. Čaj mi se ohladio... *bljakl*

Ustala sam i počela da koračam tamo-amo pa ponovo sela. Zašto doktori nisu došli da mi kažu nešto? Uхватила sam Hosea za ruku i ponovo je ohrabrujući stisnuo moju. *Molim te, neka bude dobro. Molim te, neka bude dobro.*

Vreme se tako sporo vuče.

Odjednom su se vrata otvorila i svi smo podigli pogled s iščekivanjem. Stomak mi se uvezao. *Je li to to?*

Kristijan je ušao. Lice mu se odmah smračilo kad je video moju ruku u Hoseovoj.

„Kristijane!“, uzviknula sam i skočila, zahvaljujući bogu što je bezbedno stigao. A onda sam se našla u njegovom zagrljaju, s njegovim nosom u svojoj kosi. Udišem njegov miris, njegovu toplinu, njegovu ljubav. Jednim malim delom osećam se mirnije, jače i otpornije pošto je on tu. O, koliko njegovo prisustvo znači za moj duševni mir.

„Ima li vesti?“

Odmahnula sam glavom, bez teksta.

„Hose“, pozdravio ga je.

„Kristijane, ovo je moj otac, Hose stariji.“

„Gospodine Rodrigezu, upoznali smo se na venčanju. Shvatio sam da ste i vi doživeli udes?“

Hose mu je brzo sve prepričao.

„Jeste li vas dvojica dovoljno dobro da budete ovde?“ upita Kristijan.

„Ne žehmo da budemo nigde drugde“, odgovorio je gospodin Rodrigez, glasa tihog i prožetog bolom. Kristijan klimnu glavom. Uхватио me je za ruku, poveo prema stolici pa seo pored mene.

„Jesi li jela?“

Odmahnula sam glavom.

„Jesi li gladna?“

Ponovo sam odmahнула.

„Ah ti je hladno?“, pitao je, odmeravajući Hoseovu jaknu.

Klimnula sam glavom. On se pomerio na stolici, ali mudro nije rekao ništa.

Vrata su se ponovo otvorila i ušao je mlad doktor u svetioplavom hirurškom odelu. Izgleda iscrpljeno i izmučeno.

Sva krv mi se povukla iz glave kad sam se osovila na noge.

„Rej Stil“, prošaputala sam, a Kristijan je stao pored mene i obavio mi ruku oko pojasa.

„Vi ste član porodice?“, upita doktor. Svetloplave oči su mu gotovo iste boje kao odelo i pod bilo kojim drugim okolnostima pomislila bih da je privlačan.

„Ja sam njegova ćerka, Ana.“

„Gospođice Stil...“

„Gospođa Grej“, ispravi ga Kristijan.

„Izvinjavam se“, promuća doktor i načas sam poželela da šutnem Kristijana. „Ja sam doktor Krou. Vaš otac je u stabilnom ali kritičnom stanju.“

Šta to znači? Kolena su mi zaklecala i nisam se srušila samo zato što me Kristijan pridržava.

„Zadobio je teške unutrašnje povrede“, objasnio je doktor Krou, „uglavnom dijafragme, ah uspeći smo da ih saniramo kao i da sačuvamo slezinu. Nažalost, doživio je srčani udar za vreme operacije zbog gubitka krvi. Uspeli smo da mu ponovo pokrenemo srce, ali to nas i dalje brine. Međutim, najveća briga je što je doživio ozbiljne povrede glave i rendgen pokazuje da ima otok u mozgu. Izazvali smo komu kako bi bio miran dok mu nadziremo mozak.“

Povreda mozga? Ne.

„To je uobičajena procedura u takvim slučajevima. Zasad moramo da čekamo.“

„Kakva je prognoza?“ upita Kristijan hladno.

„Gospodine Greje, to je trenutno teško reći. Moguće je da će se potpuno oporaviti, ali to je sad u božjim rukama.“

„Koliko dugo ćete ga držati u komi?“

„To zavisi od toga kako mu mozak bude reagovao. Uglavnom između sedamdeset dva do devedeset šest sati.“

O, toliko dugo! „Mogu li da ga vidim?“, prošaputala sam.

„Da, možete da ga posetite za otprilike pola sata. Odveli su ga na intenzivnu negu na šestom spratu.“

„Hvala, doktore.“

Doktor Krou je klimnuo glavom, okrenuo se i ostavio nas.

„Pa, živ je“, prošaputala sam Kristijanu. I suze su mi ponovo potekle.

„Sedi“, naloži Kristijan nežno.

„Tata, mislim da bi trebalo da krenemo. Moraš da se odmoriš. Nećemo znati ništa neko vreme“, promrmlja Hose ocu, koji se tupo zagledao u njega. „Možemo da se vratimo uveče pošto predahneš. Je li to u redu, Ana?“, preklinjući me je pitao.

„Naravno.“

„Ostajete li u Portlandu?“, upita Kristijan. Hose klimnu glavom.

„Trebali vam vožnja do kuće?“

Hose se namršti. „Hteo sam da pozovem taksi.“

„Luk može da vas odveze.“

Sojer je ustao i Hose se zbunio.

„Luk Sojer“, pojasnila sam.

„O... Naravno. Da, to bi nam značilo. Hvala, Kristijane.“

Ustala sam pa zagrlila gospodina Rodrigeza i Hosea.

„Budi jaka, Ana“, prošaputao mi je Hose na uvo. „On je zdrav i jak. Sve mu ide naruku.“

„Nadam se.“ Čvrsto sam ga zagrlila pa mu vratila jaknu.

„Zadrži je ako ti je i dalje hladno.“

„Ne, dobro sam. Hvala.“ Nervozno sam pogledala Kristijana i videla da nas ravnodušno posmatra. Kristijan me je uhvatio za ruku.

„Ako bude nekih promena, odmah ću ti javiti“, rekla sam dok je Hose gurao oca u kolicima prema vratima koja je Sojer otvorio.

Gospodin Rodrigez je podigao ruku i zaustavili su se na pragu.

„Moliću se za njega, Ana.“ Glas mu je zadrhtao. „Tako je lepo što sam se ponovo povezao s njim posle toliko godina. Postao mi je dobar prijatelj.“

„Znam.“

Otišli su. Kristijan i ja smo ostali sami. Pomilovao mi je obraz. „Bleda si. Dođi ovamo.“ Seo je na stolicu i povukao me u krilo. Ponovo me je zagrlio i sklupčala sam se uz njega, potištena zbog očuhove nesreće, ali zahvalna što mi je muž tu da me uteši. Nežno mi je pomilovao kosu i uhvatio me za ruku.

„Kako je Čarli Tango?" pitala sam.

Osmehnuo se. „O, baš fino", odgovorio je s ponosom u glasu. Prvi put za nekoliko sati sam se propisno osmehnula i zbunjeno ga pogledala.

„Baš fino?"

„To je citat iz *Filadelfijskepriče*, Grejsinog omiljenog filma."

„Nisam ga gledala."

„Mislim da ga imam na disku kod kuće. Možemo da ga gledamo i ljubakamo se." Poljubio mi je kosu i ponovo sam se osmehnula.

„Mogu h da te nagovorim da pojedješ nešto?", pitao je.

Osmeh mi je nestao. „Ne sad. Prvo hoću da vidim Reja."

Ramena su mu klonula, ali nije me pritiskao.

„Kakvi su bili Tajvanci?"

„Popustljivi."

„U kom smislu popustljivi?"

„Pustili su me da kupim njihovo brodogradilište za manje novca nego što sam bio spreman da platim."

Kupio je brodogradilište? „To je dobro?"

„Da, to je dobro."

„Ali mislila sam da imaš brodogradilište ovde."

„Imam. Njega ćemo koristiti za opremanje brodova. A korita ćemo praviti na Istočnoj obali. Jeftinije je."

Oh. „A šta je sa stručnim kadrom ovde?"

„Prebacićemo ih tamo. Trebalo bi da uspemo da svedemo troškove na najmanju moguću meru." Poljubio mi je kosu. „Hoćemo li da obidemo Reja?" pitao je blago.

INTENZIVNA NEGA NA šestom spratu je čisto, sterilno, funkcionalno odeljenje gde se čuju šaptavi glasovi i zujanje aparata. Četiri pacijenta su u zasebnim visokotehnološkim prostorima. Rej je na samom kraju.

Tata.

Izgleda tako sitno u velikom krevetu. Zaprepastila sam se. Moj tata nikad nije bio tako slab. U ustima mu je cev, a razne cevčice polaze od infuzije pa u igle u obe ruke. Mala štikaljka mu je zakačena za prst. Zapitala sam se čemu li služi. Noga mu je prebačena

preko čaršava - u plavom gipsu. Monitor prikazuje otkucaje njegovog srca: *bip, bip, bip*. Kucajako i ujednačeno. To znam. Polako sam mu prišla. Grudi su mu pokrivene velikim, čistim zavojem koji se gubi ispod tankog čaršava što mu pokriva prepone.

Shvatila sam da cev koja mu krivi desni ugao usana vodi do veštačkih pluća. Njegov zvuk se meša s ujednačenim bipovima monitora što nadgleda rad srca. Usisava, izbacuje, usisava, izbacuje, usisava, izbacuje u ritmu bipova. Na monitoru koji prikazuje rad srca nalaze se četiri činije i sve se ujednačeno kreću, jasno pokazujući da je Rej i dalje s nama.

O, *tata*.

Iako mu je cev iskrivila usta, izgleda spokojno, kao da čvrsto spava.

Sitna mlada sestra stoji s jedne strane i nadzire monitore.

„Smem li da ga dotaknem?“, pitala sam i kolebljivo posegnula za njegovom rukom.

„Smete.“ Ljubazno se osmehnula. Na znački joj piše sestra Keli. Ima dvadesetak godina, plava je i ima veoma tamne oči.

Kristijan je stao u podnožje kreveta i obazrivo me pogledao kad sam uhvatila Rejovu ruku. Iznenađujuće je topla i to me je pokosilo. Srušila sam se na stolicu pored kreveta, nežno naslonila glavu na Rejovu ruku i zaplakala.

„O, tata. Molim te, oporavi se“, prošaputala sam. „Molim te.“

Kristijan mi je spustio ruku na rame i ohrabrujuće ga stisnuo.

„Sve vitalne funkcije gospodina Stila su dobre“, rekla je sestra Keli tiho.

„Hvala“, promrmljao je Kristijan. Podigla sam glavu na vreme da vidim kako je zinula. Konačno je dobro videla mog muža. Baš me briga. Neka pilji u Kristijana kohko god hoće ako će učiniti da mom ocu ponovo bude dobro.

„Može li da me čuje?“ pitala sam.

„On je u dubokom snu. Ali ko zna?“

„Mogu h malo da posedim s njim?“

„Naravno.“ Osmehnula mi se. Obrazi su joj prepoznatljivo rumeni. Neprimereno trenutku, pomislila sam kako nije prirodna plavuša.

Kristijan me je pogledao, ne obazirući se na nju. „Moram da obavim jedan poziv. Stajaću ispred kako bi bila malo sama s tatom.”

Klimnula sam glavom. Poljubio me je u kosu i izašao iz sobe. Držim Rejovu ruku i čudim se ironiji što tek sad kad je nesvestan i ne može da me čuje stvarno želim da mu kažem koliko ga volim. Ovaj čovek mi je bio konstanta u životu. Moja stena. A nikad dosad nisam mislila o tome. Nisam mu rođena ćerka, ali on mi je tata i mnogo ga volim. Suze mi cure niz obraze. *Molim te, molim te, oporavi se.*

Veoma tiho, kako ne bih nikome smetala, ispričala sam mu kako smo proveli vikend u Aspenu pa o tome kako smo prošlog vikenda jedrili na *Grejs*. Pričam mu o našoj novoj kući, o našim planovima, o tome kako se nadamo da će biti u skladu s ekološkim merilima. Obećala sam da ću ga odvesti u Aspen da peca s Kristijanom i uverila ga da su gospodin Rodrigez i Hose dobrodošli. *Molim te, budi tu da to radiš, tata. Molim te.*

Rej je ostao nepomičan, ventilator usisava i izbacuje, a jedno-lično ali ohrabrujuće *bip, bip, bip* s monitora koji mu prati rad srca jedini je odgovor.

Kad sam podigla glavu, Kristijan je mirno sedeo u podnožju kreveta. Ne znam koliko dugo je tu.

„Ćao”, rekao je, očiju blistavih od saosećanja i brige.

„Cao.”

„Dakle, idem na pecanje s tvojim tatom, gospodinom Rodrigezom i Hoseom?”

Klimnula sam glavom.

„Važi. Hajde da jedemo. Pusti ga da spava.”

Namrštila sam se. Ne želim da ga ostavim.

„Ana, on je u komi. Dao sam sestrama naše brojeve telefona. Zvaće nas ako se išta promeni. Otići ćemo da jedemo, uzeti sobu u hotelu, predahnuti i vratiti se uveče.”

APARTMAN U *HITMANU* izgleda isto kao što ga se sećam. Koliko li sam često mislila o prvoj noći i jutru koje sam provela s Kristijanom Grejom? Ukočila sam se na ulazu. Pobogu, ovde je sve počelo.

„Naša druga kuća“, reče Kristijan tiho i spusti svoju aktovku pored jednog premekanog kauča.

„Hoćeš li da se istuširaš? Okupaš? Šta ti treba, Ana?“ Kristijan zuri u mene i znam daje izgubljen - moj izgubljeni dečak nosi se s događajima nad kojima nema vlast. Povučeni je i zamišljen celog popodneva. Našao se u situaciji kojom ne vlada i ne može ništa da predvidi. Ovo je neprerađeni stvarni život od koga se klonio toliko dugo te je sad bespomoćan. Moj slatki, zaklonjeni Pedeset Nijansi.

„Da se okupam. Volela bih da se okupam“, promrmljala sam, svesna toga da će se on osećati bolje ako je uposlen, čak i koristan. O, *Kristijane - obamrla sam, hladno mi je i uplašena sam, ali mnogo mi je drago što si uz mene.*

„Kupanje. Dobro. Da.“ Odmarširao je u spavaću sobu i nestao u kupatilu kao iz palate. Nekoliko trenutaka kasnije, iz kupatila se čuo zvuk izlivanja vode u kadu.

Napokon sam smogla snage da pođem za njim u kupatilo. Zbunila sam se kad sam na krevetu ugledala nekoliko kesa iz *Nordstroma*. Kristijan je ušao. Skinuo je sako i kravatu i zavrnuo rukave.

„Poslao sam Tejlora po neke stvari. Za spavanje i tako to“, objasnio je i obazrivo me pogledao.

Naravno daje to uradio. Klimnula sam glavom s odobravanjem kako bi se osetio bolje. *Gdeje Tejlor?*

„O, Ana“, promrmlja Kristijan. „Nikad te nisam video takvu. Uglavnom si tako hrabra i jaka.“

Ne znam šta da kažem. Samo razrogačeno zurim u njega. Trenutno nemam šta da pružim. Mislim da sam u šoku. Obavila sam ruke oko sebe, pokušavajući da potisnem sveprožimajuću hladnoću iako znam da je to jalov posao jer ona dolazi iznutra. Kristijan me privuče u naručje.

„Malena, živ je. Vitalne funkcije su mu dobre. Samo moramo da budemo strpljivi“, promrmljao je. „Dođi.“ Uhvatio me je za ruku i poveo u kupatilo. Nežno mi je smakao blejzer s ramena i spustio ga na stolicu pa mi otkopčao dugmad na bluzi.

VODA JE DIVNO topla i mirišljava, i aroma lotosovog cveta je teška u toplom, sparnom kupatilu. Ležim Kristijanu između

nogu, leđima naslonjena na njegove grudi, stopala podignutih na njegova. Oboje smo ćutljivi i povučeni. Konačno sam se zagrejala. Kristijan mi povremeno ljubi kosu dok odsutno bockam mehuriće u peni. Ruka mu je prebačena oko mojih ramena.

„Nisi ulazio u kadu s Lejlom, zar ne? Onda kad si je kupao?“, pitala sam.

Ukočio se i otpuhnuo, a stisak na mom ramenu se pojačao. „Ovaj... nisam.“ Zvuči zapanjeno.

„Tako sam i mislila. Dobro je.“

Nežno mi je povukao kosu uvijenu u grubu pundu i zabacio mi glavu kako bi mi video lice. „Što pitaš?“

Slegnula sam ramenima. „Morbidna znatiželja. Ne znam... pošto sam je videla ove nedelje.“

Izraz mu je ogrubeo. „Shvatam. Manje morbidnosti.“ Glas mu je prekoran.

„Koliko ćeš dugo da je izdržavaš?“

„Dok ne bude stala na svoje noge. Ne znam.“ Slegnuo je ramenima. „Što?“

„Ima li drugih?“

„Drugih?“

„Koje izdržavaš.“

„Bila je još jedna. Mada ne više.“

„Stvarno?“

„Studirala je medicinu. Sad je diplomirala i ima nekog novog.“

„Drugog dominatora?“

„Da.“

„Lejla mi je rekla da imaš dve njene slike“, prošaputala sam.

„Imao sam. Nisu mi se zaista sviđale. Imaju neku vrednost, ali bile su suviše živopisne za moj ukus. Mislim da ih je Eliot uzeo. Kao što znamo, on nema ukusa.“

Zakikotala sam se. Kristijan je prebacio i drugu ruku preko mene i voda se izlila preko ivice kade.

„To je već bolje“, prošaputao je i poljubio mi slepoočnicu.

„On će se venčati s mojom najboljom drugaricom.“

„Onda bi bilo bolje da umuknem.“

OPUŠTENIJA SAM POSLE kupanja. Obavijena mekim hotel-skim ogrtačem, pogledala sam brojne kese na krevetu. Pobogu, to mora daje više od preobuke za spavanje. Oklevajući sam zavirila u jednu. Par farmerki i svedoplavi duks s kapuljačom, moj broj. Au... Tejlor mi je kupio odeću za ceo vikend i zna šta volim. Osmehnula sam se kad sam se setila da mi je već kupovao odeću kad sam bila u *Hitmanu*.

„Osim što si me uznemiravao kod Klejtona, jesi li ikad otišao u prodavnicu da kupiš nešto?"

„Uznemiravao sam te?"

„Jesi."

„Sećam se da si bila smetena. I onaj mladić te je spopadao. Kako se beše zvao?"

„Pol."

„Jedan od tvojih brojnih obožavalaca."

Prevrnula sam očima, a on se iskreno osmehnuo od olakšanja i poljubio me.

„To je moja devojčica", prošaputao je. „Obuci se. Neću da se ponovo smrzneš."

„SPREMNA SAM", PROMRMLJALA sam. Kristijan radi na lap-topu u radnom delu apartmana. On je u crnim farmerkama i sivom džemperu, ja isto u farmerkama, belojoj majici i duksu s kapuljačom.

„Izgledaš tako mlado", reče Kristijan tiho, blistavih očiju. „A kad pomislim da ćeš sutra biti godinu dana starija." Glas mu je setan. Tužno sam mu se osmehnula.

„Nije mi do slavlja. Možemo li sad da odemo kod Reja?"

„Naravno. Voleo bih da pojedеш nešto. Gotovo da nisi takla ručak."

„Kristijane, molim te, nisam gladna. Možda pošto posetimo Reja. Hoću da mu poželim laku noć."

KAD SMO STIGLI na intenzivnu negu, sreli smo Hosea, koji je odlazio. Sam je.

„Ana, Kristijane, čao."

„Kako ti je tata?"

„Bio je preumoran da se vrati. Doživeo je saobraćajku jutros." Hose se pokunjeno osmehnuo. „A tablete protiv bolova počele su da deluju i čvrsto je zaspao. Morao sam da se svađam kako bih video Reja jer nisam član porodice."

„I?", pitala sam sa zebnjom.

„Dobro je, Ana. Isto... ali sve je dobro."

Preplavilo me je olakšanje. Dobra vest je što nema vesti.

„Vidimo se sutra, slavljenice?"

„Naravno, bićemo ovde."

Hose je brzo pogledao Kristijana pa me zagrlio. „*Manana.*"

„Laku noć, Hose."

„Laku noć, Hose", rekao je Kristijan. Hose je klimnuo glavom i pošao niz hodnik. „I dalje je lud za tobom", kaza Kristijan tiho.

„Nije. A čak i da jeste..." Slegnula sam ramenima jer me nimalo ne zanima.

Kristijan mi se slabašno osmehnuo i srce mi se istopilo.

„Bravo", promrmljala sam.

Namrštio se.

„Što nisi zapenio."

Zinuo je u mene, povređen - ali i razveseljen. „Nikad nisam penio. Hajde da vidimo tvog tatu. Imam iznenađenje za tebe."

„Iznenađenje?" Uplašeno sam se razrogačila.

„Dođi." Kristijan me je uhvatio za ruku i gurnuli smo dvokrilna vrata intenzivne nege.

U podnožju Rejovog kreveta je Grejs, zadubljena u razgovor s doktorom Krouom i doktorkom koju ne znam odranije. Grejs se osmehnula kad nas je videla.

O, *hvala bogu.*

„Kristijane." Poljubila gaje u obraz, pa se okrenula prema meni i privukla me u topli zagrljaj.

„Ana. Kako se držiš?"

„Ja sam dobro, ali brinem zbog oca."

„U dobrim je rukama. Doktorka Slader je stručnjak za tu oblast. Zajedno smo studirale na Jejlu."

„O..."

„Gospođo Grej." Doktorka Slader me je veoma zvanično pozdravila. Kratke kose i veoma sitne građe, ima stidljiv osmeh i mek južnjački naglasak. „Kao lekarka vašeg oca, zadovoljstvo mi je da kažem da sve izgleda dobro. Vitalne funkcije su stabilne i jake. Verujemo da će se potpuno oporaviti. Oticanje u mozgu je prestalo i pokazuje znake povlačenja. To je veoma ohrabrujuće posle tako malo vremena."

„To su dobre vesti", promrmljala sam.

Srdačno mi se osmehnula. „Jesu, gospođo Grej. Zaista se dobro staramo o njemu.

Drago mi je što sam te ponovo videla, Grejs."

Grejs se osmehnula. „Imeni, Lorejn."

„Doktore Krou, ostavimo ih s gospodinom Stilom." Krou je pošao za doktorkom Slader prema vratima.

Pogledala sam Reja i prvi put od njegove nesreće osetila više veze. Umirujuće reči doktorke Slader i Grejs ulile su mi nadu.

Grejs mi je uhvatila ruku i nežno je stisnula. „Ana, dušo, posedi s njim. Pričaj s njim. Kristijan i ja ćemo biti u čekaonici."

Klimnula sam glavom. Kristijan mi se ohrabrujuće osmehnuo, a onda su me ostavili s mojim voljenim ocem, koji je mirno spavao uz nežnu uspavanku aparata za disanje i monitora za nadgledanje rada srca.

NAVUKLA SAM KRISTIJANOVU belu majicu i legla.

„Izgledaš vedrije", primeti Kristijan obazrivo dok je oblačio donji deo pidžame.

„Da. Mislim da je razgovor s doktorkom Slader i tvojom mamom umnogome sve promenio. Jesi li ti zvao Grejs da dođe ovamo?"

Kristijan je legao i privukao me u zagrljaj, okrenuvši me od sebe.

„Nisam. Htela je da dođe i vidi kako je tvom tati."

„Kako je saznala?"

„Zvao sam je jutros."

Oh.

„Malena, iscrpljena si. Trebalo bi da spavaš."

„Hmm", promrmljala sam u znak slaganja. U pravu je. Mnogo sam umorna. Današnji dan bio je nabijen osećanjima. Iskrenula

sam glavu i brzo ga pogledala. *Nećemo voditi ljubav?* Laknulo mi je zbog toga. U stvari, celog dana se drži dalje od mene. Zapitala sam se treba li da me uznemiri takvo ponašanje, ali pošto je moja unutrašnja boginja otišla i odnela moj libido sa sobom, razmišljaću o tome ujutru. Okrenula sam se i ušuškala uz njega, prebacivši nogu preko njegove.

„Obećaj mi nešto“, rekao je tiho.

„Hmm?“ Preumorna sam da bih pitala šta.

„Obećaj mi da ćeš sutra pojesti nešto. Mogu da podnesem da nosiš jaknu drugog muškarca a da ne zapenim, ali, Ana... moraš da jedeš. Molim te.“

„Hmm“, pristala sam. Poljubio mi je kosu. „Hvala što si tu“, promumlala sam i sanjivo mu poljubila grudi.

„Gde bih drugde bio? Želim da budem tamo gde si ti, Ana. A ovde vidim koliko smo daleko dogurali. Sećam se noći kad sam prvi put spavao s tobom. Kakva je to noć bila. Gledao sam te satima. Bila si prosto... baš fina“, produčao je. Osmehnula sam mu se uz grudi.

„Spavaj“, naredio je. Zažmurila sam i utonula u san.

OSAMNAESTO POGLAVLJE

Promeškoljila sam se i otvorila oči. Vedro je septembarsko jutro. Toplo mi je i udobno između čistih, svežih čaršava. Trebao mi je trenutak da se orijentišem i onda sam osetila deža vi. Naravno, nalazim se u *Hitmanu*.

„Sranje! Tata!”, povikala sam kad mi se stomak uvezao od brige a srce mi mahnitno zalupalo pošto sam se setila zašto sam u Portlandu.

„Hej.” Kristijan sedi na ivici kreveta. Zglobovima prstiju me je pomilovao po obrazu i odmah me umirio. „Zvao sam intenzivnu negu. Rej je lepo spavao sinoć. Sve je u redu”, rekao je ohrabrujuće.

„0, dobro je. Hvala”, promrmljala sam i sela.

Nagnuo se i naslonio mi usne na čelo. „Dobro jutro, Ana”, prošaputao je i poljubio mi slepoočnicu.

„Ćao”, rekla sam. On je već u crnoj majici i plavim farmerkama.

„Ćao”, odgovorio je, pogleda blagog i toplog. „Hoću da ti poželim srećan rođendan. Je li to u redu?”

Kolebljivo sam se osmehnula i pomilovala ga po obrazu. „Da, naravno. Hvala. Na svemu.”

Nabrao je čelo. „Na svemu?”

„Na svemu.”

Načas se zbunio, ah brzo se pribrao i razrogačio od iščekivanja. „Izvoli.” Pružio mi je malu, divno upakovanu kutiju s majušnom čestitkom.

Uprkos brizi za oca, osećam Kristijanovu uznemirenost i uzbuđenje. Zarazni su. Pročitala sam čestitku.

*Za sva naša prva iskustva na tvoj prvi rođendan kao moje
voljene žene.*

Volim te.

K., cmok

O, kako je to slatko! „Volim i ja tebe“, promrmljala sam i osmehnula se.

Osmehnuo se. „Otvori.“

Pažljivo sam razvila papir da ga ne iscepam i otkrila divnu crvenu kožnu kutiju. *Kartije*. Poznata mi je zbog minduša koje mi je dao za drugu šansu i sata. Obazrivo sam je otvorila i ugledala nežnu narukvicu od srebra, platine ili belog zlata - ne znam, ali je potpuno opčinjavajuća. S nje visi nekoliko privezaka: Ajfelova kula, londonski crni taksu, helikopter - Čarli Tango, jedrilica - jedrenje, katamaran - *Grejs*, krevet i - kornet? Zbunjeno sam ga pogledala.

„Vanila?“ Slegnuo je ramenima i nehotice sam se nasmejala. Naravno.

„Kristijane, predivno je. Hvala ti. Baš fino.“

Široko se osmehnuo.

Najviše mi se sviđa srce. Ono je zapravo medaljon.

„Možeš da staviš fotografiju ili već nešto unutra.“

„Tvoju fotografiju.“ Pogledala sam ga kroz trepavice. „Zauvek u mom srcu.“

Uputio mi je onaj divni stidljivi osmejак koji oduzima dah.

Pomilovala sam poslednja dva priveska: slovo K. - o, da, ja sam prva devojka koja ga je oslovila po imenu. Osmehnula sam se kad sam se toga setila. I, konačno, ključ.

„Mog srca i duše“, prošaputao je.

Suze su mi zapekle oči. Bacila sam se na njega, obavila mu ruke oko vrata i smestila mu se u krilo. „Divan poklon. Baš mi se sviđa. Hvala“, promrmljala sam mu na uvo. O, kako lepo miriše - čisto, na sveže rublje, kupku i sebe. Na dom, moj dom. Suze su mi potekle.

Tiho je prostenjao i čvrsto me zagrlio.

„Ne znam šta bih radila bez tebe.“ Glas mi je prepukao dok sam pokušavala da potisnem osećanja koja su me preplavila.

Progutao je knedlu i još čvršće me stegao. „Ne plači, molim te.“

Šmrknula sam, nimalo damski. „Žao mi je. Samo sam istovremeno tako srećna, tužna i zabrinuta. Gorko-slatko.”

„Hej.” Glas mu je mek poput pera. Zabacio mi je glavu i nežno mi poljubio usne. „Razumem.”

„Znam”, prošaputala sam i ponovo me je nagradio stidljivim osmehom.

„Voleo bih da smo u srećnijim okolnostima i kod kuće. Ali ovde smo.” Slegnuo je ramenima kao da se izvinjava. „Hajde, ustaj. Posle doručka ćemo otići kod Reja.”

KAD SAM OBUKLA nove farmerke i majicu, apetit mi se na sreću nakratko vratio dok smo doručkovali u apartmanu. Znam daje Kristijan zadovoljan što sam pojela žitarice s jogurtom.

„Hvala što si naručio moj omiljeni doručak.”

„Rodendan ti je”, odgovorio je tiho. „I moraš prestati da mi zahvaljuješ.” Prevrnuo je očima kao da mu je to dosadilo, ali čini mi se da u njima vidim i naklonost.

„Samo hoću da znaš da to cenim.”

„Anastazija, to je ono što radim.” Izraz mu je ozbiljan - naravno, Kristijan drži konce u rukama. Kako li sam to mogla da zaboravim... Da li bih želela da je drugačiji?

Osmehnula sam se. „Jeste.”

Zbunjeno me je pogledao pa odmahnuo glavom. „Hoćemo li?”

„Idem samo da operem zube.”

Nasmejao se. „Važi.”

Zašto li se podrugnuo? To pitanje me je mučilo dok sam išla prema kupatilu. Nezvana uspomena navrla mi je u glavu. Kad sam provela prvu noć s njim, upotrebila sam njegovu četkicu za zube. Podsmehnula sam se i uzela njegovu četkicu u čast tog prvog puta. Gledam se u ogledalu dok perem zube. Bleda sam, previše bleđa. Ali uvek sam bleđa. Poslednji put kad sam bila ovde, bila sam slobodna a sad sam udata s dvadeset dve godine! Starim. Isprala sam usta.

Podigla sam ruku i prodrmla je. Privesci na mojoj narukvici veselo su zazveckali. Kako moj slatki Pedeset uvek ume da izabere pravi poklon? Duboko sam udahnula kako bih primirila osećanja

koja i dalje vrebaju pa ponovo pogledala narukvicu. Kladim se da je koštala čitavo bogatstvo. *Ah... pa dobro.* On može to da priušti.

Dok smo išli prema liftovima, Kristijan me je uhvatio za ruku i poljubio mi zglobove prstiju, prešavši palcem preko priveska Čarlija Tanga. „Sviđa ti se?”

„Više od toga. Obožavam je. Mnogo. Kao i tebe.”

Osmehnuo se i ponovo mi poljubio zglobove prstiju. Osećam se poletnije nego juče. Možda zato što je jutro i čini se da ima više nade u svetu nego usred noći. Ili zbog slatkog načina na koji me je muž probudio. Ili zato što znam da Reju nije gore.

Kad smo ušli u prazan lift, pogledala sam Kristijana. Brzo je spustio pogled na mene i ponovo se podsmehnuo.

„Nemoj”, prošaputao je kad su se vrata zatvorila.

„Šta?”

„Ne gledaj me tako.”

„Jebeš papirologiju”, promrmljala sam i široko se osmehnula.

Nasmejao se. To je tako bezbrižan, dečački zvuk. Privukao me je u zagrljaj i zabacio mi glavu. „Jednog dana ću iznajmiti ovaj lift na celo popodne.”

„Samo na popodne?” Izvila sam obrvu.

„Gospođo Grej, nezajažljiva si.”

„Jesam kad je o tebi reč.”

„I veoma mi je drago što to čujem.” Nežno me je poljubio.

Ne znam je li zbog toga što smo u *ovom* liftu, zato što me nije dotakao više od dvadeset četiri sata ih samo zato što je on moj omamljujući muž, ali želja mi se razvila i lenjo protegla duboko u stomaku. Prošla sam mu prstima kroz kosu i jače ga poljubila, gurnula ga uza zid i pritisla ga svojim telom.

Zaječao mi je uz usne i uhvatio me za glavu, držeći je dok se ljubimo - stvarno ljubimo, jezicima istražujemo tako poznatu ali opet i dalje novu i uzbuđljivu teritoriju usta jedno drugome. Moja unutrašnja boginja se onesvestila i vratila mi libido koji je bio sakriven iza purde*. Pomilovala sam mu drago, drago lice.

„Ana”, prodahtao je.

* Zavesa kojom se u Indiji tradicionalno žene odvajaju od muškaraca. (Prim. prev.)

„Volim te, Kristijane Greje. Ne zaboravi to“, prošaputala sam dok sam mu zurila u sve tamnije sive oči.

Lift se zaustavio i vrata su se otvorila.

„Hajdemo da posetimo tvog oca pre nego što odlučim da danas iznajmim lift.“ Brzo me je poljubio, uhvatio me za ruku i poveo u predvorje.

Dok smo prolazili pored recepcije, Kristijan je dao neupadljiv znak ljubaznom sredovečnom čoveku za stolom. On je klimnuo glavom i podigao slušalicu. Ispitivački sam pogledala Kristijana, koji mi je uputio tajanstven osmeh. Namrštila sam mu se, a on je načas izgledao nervozno.

„Gde je Tejlor?“, pitala sam.

„Uskoro će nam se pridružiti.“

Naravno, verovatno je otišao da doveze automobil. „A Sojer?“

„Obavlja nešto.“

Šta obavlja?

Kristijan je izbegao obrtna vrata. Znam da je to uradio kako ne bi morao da mi pusti ruku. Prija mi ta pomisao. Prepodne je prijatno, ali oseća se nagoveštaj jeseni u vazduhu. Osvrnula sam se, pogledom tražeći audijev džip i Tejlora. Ni traga. Kristijan me je čvršće uhvatio za ruku i pogledala sam ga. Izgleda nervozno.

„Šta je bilo?“

Slegnuo je ramenima. Brujanje motora automobila koji se približavao skrenulo mi je pažnju. Duboko je... poznato. Kad sam se okrenula prema izvoru zvuka, on se naglo zaustavio. Tejlor je pred nama izašao iz belog sportskog automobila.

Jebote! To je R8. Munjevito sam okrenula glavu prema Kristijanu, koji me obazrivo gleda. „*Možeš da mi kupiš takva za rođendan... možda bela.*“

„Srećan rođendan“, rekao je. Znam da procenjuje moju reakciju. Zinula sam u njega jer samo to mogu. Pružio mi je ključ.

„Prevršio si svaku meru“, prošaputala sam. *Kupio mi je jebeni audi R8! Jebote. Kao da sam to stvarno tražila!* Lice mi se razvuklo u širok osmeh. U trenutku neuzdržanog preteranog uzbuđenja počela sam da skakućem u mestu. Kristijanov izraz isti je kao moj i zaplesala sam prema njegovim raširenim rukama. Zavrteo me je.

„Imaš više novca nego pameti!" uzviknula sam. „Obožavam ga! Hvala." Prestao je da me vrti i odjednom me presamitio, trgavši me. Zgrabila sam ga za nadlaktice.

„Sve za tebe, gospođu Grej." Osmehnuo mi se. *Au*. Kakvo ispoljavanje osećanja u javnosti. Nagnuo se i poljubio me. „Dodi. Idemo kod tvog tate."

„Da. I ja vozim?"

Nasmešio se. „Naravno, tvoj je." Uspravio me je pa pustio. Požurila sam do vozačevih vrata.

Tejlor ih je otvorio i široko mi se osmehnuo. „Srećan rodendan, gospođu Grej."

„Hvala, Tejllore." Zaprepastila sam ga kad sam ga brzo zagrlila. Nespretno mi je uzvratio. I dalje je bio crven kad sam ušla u kola. Brzo je zatvorio vrata kad sam se smestila.

„Pažljivo vozite, gospođu Grej", rekao je otresito. Osmehnula sam mu se od uva do uva, jedva suzbijajući uzbuđenje.

„Hoću", obećala sam i gurnula ključ u bravicu za paljenje čim se Kristijan smestio pored mene.

„Vozi polako. Sad nas niko ne juri", upozorio me je. Okrenula sam ključ i motor je zabrunda. Pogledala sam u retrovizore pa, pošto mi se ukazala retka prilika u gustom saobraćaju, izvela veliko, savršeno polukružno okretanje i odjurila u pravcu bolnice.

„Hej!" uzviknu Kristijan zaplašeno.

„Šta?"

„Ne želim da budeš na intenzivnoj nezi pored svog oca. Usporiti", zarežao je, ne ostavljajući mesta za raspravu. Usporila sam i osmehnula se.

„Bolje?"

„Mnogo", promrmljao je, bezuspešno pokušavajući da izgleda strogo.

REJOVO STANJE JE isto. Pogled na njega spustio me je na zemlju posle nepromišljene vožnje dovde. *Zaista bi trebalo pažljivije da vozim*. Ne može se primeniti zakon na sve pijane vozače sveta. Moram da pitam Kristijana šta je bilo sa seronjom koji je udario Reja - sigurna sam da zna. Uprkos cevčicama, moj otac izgleda

mirno i čini mi se da mu se nešto boje vratilo u obraze. Dok sam mu pričala jutrošnje događaje, Kristijan je izašao u čekaonicu da telefonira.

Sestra Keli je tu, gleda monitor za rad srca i unosi beleške u njegov karton. „Sve vitalne funkcije su dobre, gospođo Grej.” Srdačno mi se osmehnula.

„To je veoma ohrabrujuće.”

Nešto kasnije je ušao doktor Krou s dva bolničara i srdačno me pozdravio: „Gospođo Grej, vreme je da odvedemo vašeg oca na radiologiju. Obavićemo CT skeniranje. Da vidimo kako mu je mozak.”

„Koliko će to trajati?”

„Najviše jedan sat.”

„Sačekaću. Volela bih da znam.”

„Naravno, gospođo Grej.”

Ušla sam u čekaonicu, koja je srećom prazna ako se izuzme Kristijan, koji korača dok priča telefonom i gleda na Portland kroz prozor. Okrenuo se prema meni kad sam zatvorila vrata. Izgleda srdito.

„Koliko iznad dozvoljene brzine...? Shvatam... Sve optužbe, sve. Anin otac je na intenzivnoj nezi - hoću da dobije najstrožu jebenu kaznu, tata... Dobro. Obaveštavaj me.” Prekinuo je vezu.

„Drugi vozač?”

Klimnuo je glavom. „Neki pijani ološ iz kamp-naselja u jugoistočnom Portlandu”, rekao je prezrivo. Zapanjena sam njegovim izražavanjem i omalovažavanjem. Prišao mi je i glas mu je smekšao.

„Jesi li završila s Rejom? Hoćeš li da idemo?”

„Ovaj... ne.” Pogledala sam ga, i dalje smušena zbog njegove malopredašnje prezrivosti.

„Šta je bilo?”

„Ništa. Odveli su Reja na radiologiju da mu skeniraju mozak i vide šta je s otokom. Volela bih da sačekam rezultate.”

„U redu. Sačekaćemo.” Seo je i ispružio ruke. Budući da smo sami, rado sam mu se ugnezdila u krilu.

„Nisam zamišljao da ćemo ovako provesti današnji dan”, promrmljao mi je u kosu.

„Ni ja, ali sad se osećam bolje. Tvoja mama me je mnogo ohrabrila. Lepo je od nje što je sinoć došla.”

Kristijan mi je pomilovao leđa i naslonio mi bradu na glavu.
„Moja mama je neverovatna žena.”

„Jeste. Veoma si srećan što je imaš.”

Kristijan klimnu glavom.

„Trebalo bi da pozovem mamu. Da joj kažem za Reja”, promrmljala sam i Kristijan se ukočio. „Čudi me što me nije zvala.” Namrštila sam se. U stvari, osećam se povređeno. Ipak mi je rođen dan i ona me je rodila. Zašto me nije zvala?

„Možda jeste”, rekao je Kristijan. Izvadila sam blekberi iz džepa. Nema propuštenih poziva, samo nekoliko poruka: Kejt, Hose, Mia i Itan su mi čestitali rođendan. Ništa od moje majke. Malodušno sam odmahnula glavom.

„Pozovi je”, dodao je tiho. Poslušala sam ga, ali nije se javila. Uključila se sekretarica. Nisam ostavila poruku. Kako može rođena majka da zaboravi na moj rođendan?

„Nije kod kuće. Zvaću je kasnije kad budem znala rezultate skeniranja.”

Kristijan me je čvršće zagrlio, zagnjurio mi nos u kosu i mudro nije rekao ništa o Karlinom nedostatku majčinske brige. Više sam osetila nego što sam čula zujanje njegovog blekberija. Nije mi dao da ustanem dok ga je nespreno vadio iz džepa.

„Andrea”, otresao je, ponovo sav zvaničan. Ponovo sam pokušala da ustanem, ali zaustavio me je. Namrštio se i čvršće me uhvatio oko pojasa. Naslonila sam mu se na grudi i slušala šta govori.

„Dobro... Kad je predviđeno prispeće...? A drugi, ovaj... paketi?” Kristijan pogleda na sat. „Znaju li sve u *Hitmanu*...? Dobro. Može da sačeka do ponedeljka ujutru, ali pošalji mi mejlom za svaki slučaj - odštampaću, potpisati i poslati ti skeniran primerak... Mogu da čekaju. Idi kući, Andrea... Ne, dobro smo, hvala.” Prekinuo je vezu.

„Je li sve u redu?”

„Jeste.”

„Je li reč o tvom poslu s Tajvancima?”

„Da.” Pomerio se ispod mene.

„Jesam li ti teška?”

Otpuhnuo je. „Nisi, malena.”

„Brineš li zbog posla s Tajvancima?"

„Ne."

„Mislila sam da je važan."

„I jeste. Naše brodogradilište ovde zavisi od toga. Mnogo radnih mesta je na kocki."

Oh!

„Moramo da ga prodamo sindikatima. Sem i Ros su zaduženi za to. Ali s obzirom na ekonomiju, niko od nas nema mnogo izbora." Zevnula sam.

„Dosađujem li ti, gospođo Grej?" Ponovo mi je zagnjurio lice u kosu, razveseljen.

„Ne! Nikad... Samo mi je veoma udobno u tvom krilu. Volim da slušam kad pričaš o poslu."

„Stvarno?" Zvuči iznenađeno.

„Naravno." Odmakla sam se da ga pogledam. „Volim da slušam sve što se dostojiš da podeliš sa mnom", podsmehnula sam se. Razgaljeno se zagledao u mene pa odmahnuo glavom.

„Uvek si gladna novih podataka, gospođo Grej."

„Kaži mi", podstakla sam ga i ponovo mu se naslonila na grudi.

„Sta da ti kažem?"

„Zašto to radiš?"

„Sta radim?"

„Zašto toliko radiš?"

„Čovek mora da zaradi za život." Ovaj razgovor ga zabavlja.

„Kristijane, zarađuješ više nego dovoljno za život", zajedljivo sam istakla. Namrštio se i počutao. Pomislila sam da mi neće otkriti nikakve tajne, ali iznenađio me je.

„Ne želim da budem siromašan", rekao je tiho. „Doživeo sam to. Ne želim to ponovo da iskusim. Uostalom... to je igra", promrmljao je. „Reč je o pobedi. O igri. To mi je uvek bilo lako."

„Za razliku od života", promrmljala sam sama za sebe pa shvatila da sam to naglas učinila.

„Da, pretpostavljam da je tako." Namrštio se. „Mada je lakše s tobom."

Lakše sa mnom? Čvrsto sam ga zagrlila. „Nemoguće je daje sve igra. Veliki si filantrop."

Slegnuo je ramenima i znam da mu je neprijatno. „Možda u vezi s nekim stvarima“, odgovorio je tiho.

„Volim Kristijana filantropa“, promrmljala sam.

„Samo njega?“

„O, volim Kristijana megalomana, zatim Kristijana zaludenika kontrolom, Kristijana stručnjaka za seks, nastranog Kristijana, romantičnog Kristijana, stidljivog Kristijana... spisak je beskrajn.“

„To je mnogo Kristijana.“

„Rekla bih bar pedeset.“

Nasmejao se. „Pedeset nijansi“, promrmljao mi je u kosu.

„Moj Pedeset Nijansi.“

Pomerio se, zabacio mi glavu i poljubio me. „Pa, gospodo Nijan-so, hajde da vidimo kako ti je tata.“

„Važi.“

„MOŽEMO LI DA se provozamo?“

Kristijan i ja smo ponovo u audiju R8 i opojno sam poletna. Sve je u redu s Rejovim mozgom, otok se povukao. Doktorica Slader je odlučila da ga sutra povрати iz kome. Rekla je daje zadovoljna napretkom.

„Naravno.“ Kristijan mi se osmehnuo. „Rođendan ti je, možemo da radimo šta god hoćeš.“

Oh! Njegov glas me je naterao da se okrenem i pogledam ga. Oči su mu tamne.

„Šta god?“

„Šta god.“

Kako može da udahne toliko obećanja u dve reči? „Pa, ja bih da vozim.“

„Onda vozi, malena.“ Osmehnuo se i uzvratila sam mu.

Kola su laka za rukovanje, kao san. Kad smo izbili na auto-put broj pet, dodala sam gas i oboje smo se zalepili za sedišta.

„Polako, malena“, upozorio me je Kristijan.

NEŠTO MI JE palo na pamet dok smo se vozili natrag prema Portlandu.

„Jesi li smislio gde ćemo da ručamo?“, pitala sam kolebljivo.

„Nisam. Jesi li gladna?“, odvratio je s nadom.

„Jesam.“

„Kuda hoćeš da idemo? Danas je tvoj dan, Ana.“

„Znam pravo mesto.“

Prošla sam pored galerije u kojoj je Hose izložio svoje radove i parkirala ispred restorana *Le Pikoten*, gde smo otišli posle izložbe.

Kristijan se nasmešio. „U jednom trenutku sam pomislio da ćeš me odvesti u onaj užasni kafić iz kog si me pijana zvala.“

„Zašto bih to uradila?“

„Da proverimo jesu li azaleje preživle?“ Podrugljivo je izvio obrvu.

Pocrvenela sam. „Ne podsećaj me! Uostalom... tad si me odveo u svoju hotelsku sobu.“ Podrugnula sam se.

„Najbolja odluka koju sam ikad doneo“, rekao je, očiju blagih i toplih.

„Jeste.“ Nagla sam se i poljubila ga.

„Misliš li da onaj oholi mamlaz i dalje konobariše tamo?“

„Oholi? Meni je izgledao pristojno.“

„Pokušavao je da te zadivi.“

„Pa, uspeo je.“

Usne mu se izviše od razveseljenog gađenja.

„Šta misliš o tome da uđemo i vidimo?“ predložila sam.

„Vodi me, gospođo Grej.“

POŠTO SMO RUČALI I nakratko svratili u *Hitman* da Kristijan uzme laptop, vratili smo se u bolnicu. Provela sam popodne s Rejom i čitala mu jedan rukopis koji sam ponela. Jedina pratinja su mi zvuči aparata koji ga održavaju u životu, koji ga drže pored mene. Pošto znam da se oporavlja, lakše i opuštenije dišem. Verujem. Samo mu treba vremena da se oporavi. Imam vremena - mogu to da mu pružim. Zapitala sam se treba li ponovo da pozovem mamu, ali odlučila sam da to mogu i kasnije. Labavo držim Rejovu ruku dok mu čitam i povremeno je stiskam, snagom volje ga terajući da se oporavi. Prsti su mu meki i topli pod mojim dodirom. I dalje ima udubljenje na prstu gde je nosio burmu - čak i posle toliko godina.

Sat-dva kasnije, ne znam koliko, podigla sam pogled i spazila kako Kristijan, s laptopom u ruci, stoji u podnožju kreveta sa sestrom Keli.

„Vreme je da krenemo, Ana.”

O! Čvrsto sam stegla Rejovu ruku. Ne želim da ga ostavim.

„Hoću da te vodim na večeru. Hajdemo. Kasno je.” Kristijan zvuči uporno.

„A ja se spremam da sunđerom okupam gospodina Stila”, dodala je sestra Keli.

„Dobro”, popustila sam. „Vratićemo se sutra ujutru.”

Poljubila sam Reja u obraz i pod usnama osetila izraslu bradu, na koju nisam navikla kod njega. Ne sviđa mi se. *Nastavi da se oporavljaš, tata. Volim te.*

„MISLIO SAM DA večeramo dole. U privatnoj trpezariji”, rekao je Kristijan. Oči su mu zasjale kad je otvorio vrata našeg apartmana.

„Stvarno? Da završimo ono što smo počeli pre nekoliko meseci?”

Podsmehnuo se. „Ako budeš imala mnogo sreće, gospođo Grej.”

Nasmejala sam se. „Kristijane, nemam prikladnu odeću.”

Osmehnuo se, uhvatio me za ruku i poveo u spavaću sobu. Otvorio je orman i otkrio dugu belu kesu za haljinu.

„Tejlor?” pitala sam.

„Kristijan”, odgovorio je istovremeno odlučno i povređeno. Njegov ton me je naterao da se nasmejem. Otkopčala sam kesu i izvadila tamnoplavu satensku haljinu. Divna je - uzana, s tankim bretelama. Izgleda majušno.

„Prelepa je. Hvala. Nadam se da mi broj odgovara.”

„Odgovaraće”, rekao je samouvereno. „A evo i”, provirio je u kutiju za cipele, „odgovarajućih cipela.” Gladno mi se osmehnuo.

„Misliš na sve. Hvala.” Popela sam se na prste i poljubila ga.

„Mislim.” Pružio mi je još jednu kesu.

Upitno sam ga pogledala. Unutra je crni korset bez bretela i sa čipkom po sredini. Pomilovao mi je lice, zabacio mi bradu i poljubio me.

„Jedva čekam da ti to kasnije skinem.”

KAD SAM IZASLA iz kade, okupana i izdepirirana, osetila sam se maženo i paženo. Sela sam na ivicu kreveta i uključila fen. Kristijan je ušao u sobu. Mislim da je radio.

„Daj meni“, rekao je i pokazao na stolicu ispred toaletnog stola.

„Hoćeš da mi osušiš kosu?“

Klimnuo je glavom. Zatreptala sam.

„Dodi“, rekao je, posmatrajući me napregnuto. Znam taj izraz, kao i da je bolje da se ne raspravljam. Polako i temeljno mi je osušio kosu, pramen po pramen, vesto kao uvek.

„Ovo ti nije nepoznato“, promrmljala sam. U ogledalu sam videla da se osmehnulo, ali nije rekao ništa i nastavio je da mi četka kosu. Hmm... veoma je opuštajuće.

NISMO BILI SAMI u liftu dok smo išli na večeru. Kristijan izgleda divno u prepoznatljivoj belo-lanenoj košulji, crnim farmerkama i blejzeru. Bez kravate. Dve žene u liftu su ga zadivljeno odmerile, dok su meni uputile manje laskave poglede. Osmehnula sam se u sebi. *Da, gospođe, on je moj.* Kristijan me je uhvatio za ruku i privukao sebi dok smo se u tišini spuštali do međusprata.

Puno je ljudi skockanih za večeru, koji sede u naslonjačama, ćaskaju i piju, spremaju se za subotnje večere. Zahvalna sam na tome što se uklapam. Haljina prijanja uz mene, prelazi mi preko oblina i drži sve na svom mestu. Moram priznati da se u njoj osećam... privlačno. Znam da se Kristijanu dopada.

Isprva sam mislila da idemo prema privatnoj trpezariji gde smo prvi put raspravljali o ugovoru, ali prošao je pored tih vrata, nastavio do kraja hodnika i otvorio druga vrata što vode u još jednu prostoriju s drvenom oplatom.

„Iznenadenje!“

Au. Kejt i Eliot, Mia i Itan, Karik i Grejs, gospodin Rodrigez i Hose, moja mama i Bob - svi su tu i drže podignute čaše. Zablenula sam se u njih bez reči. *Kako? Kad?* Zaprepašćeno sam se okrenula prema Kristijanu i on mi je stisnuo ruku. Moja mama je istupda i zagrlila me. *O, mama!*

„Mila, prelepo izgledaš. Srećan rođendan.“

„Mama!“ Zajecala sam i zagrlila je. *O, mama.* Suze su mi potekle niz lice uprkos publici i zagnjurila sam joj lice uz vrat.

„Dušo draga. Ne plači. Rej će biti dobro. On je veoma jak čovek. Ne plači. Ne za svoj rođendan.“ Glas joj je prepukao, ali ostala je pribrana. Obujmila mi je lice i palčevima mi obrisala suze.

„Mislila sam da si zaboravila.“

„O, Ana! Kako bih mogla da zaboravim? Sedamnaestočasovni porođaj nije nešto što se lako zaboravlja.“

Zakikotala sam se uprkos suzama. Osmehnula se.

„Obrisi oči, mila. Mnogo je ljudi došlo da podeli ovaj poseban dan s tobom.“

Smrknula sam, ne želeći da pogledam nikog drugog u sobi, postidena i oduševljena što su se svi potrudili da dođu.

„Kako ste stigli ovamo? Kad ste došli?“

„Tvoj muž je poslao svoj avion, mila.“ Zadivljeno se osmehnula.

Nasmejala sam se. „Hvala što si došla, mama.“ Obrisala mi je nos maramicom kako samo majka može. „Mama!“ prekorila sam je i sabrala se.

„Tako je već bolje. Srećan rođendan, mila.“ Odstupila je, a svi ostali su prišli da me zagrlje i požele srećan rođendan.

„Dobro mu je, Ana. Doktorka Slader je među najboljima u zemlji. Srećan rođendan, anđele.“ Grejs me je zagrlila.

„Plači koliko god hoćeš, Ana - ovo je tvoja zabava.“ Hose me je zagrlio posle nje.

„Srećan rođendan, draga devojkco.“ Karik se osmehnuo i obujmio mi lice.

„Šta je bilo, mala? Čale će ti se oporaviti.“ Eliot me je stegao u zagrljaj. „Srećan rođendan.“

„Dobro.“ Kristijan me je uhvatio za ruku i izvukao iz Eliotovog zagrljaja. „Dovoljno si grlio moju ženu. Idi i grli svoju verenicu.“

Eliot mu se nestašno nakezio pa namignuo Kejt.

Konobar, kog nisam primetila, pruži Kristijanu i meni čaše s ružičastim šampanjcem.

Kristijan se nakašljao. „Ovo bi bio savršen dan da je Rej s nama, ali on nije daleko. Dobro mu je i znam da bi voleo da se zabavljaš, Ana. Hvala svima što ste došli da zajedno proslavimo

rođendan moje prelepe žene, prvi od mnogih koji će doći. Srećan rođendan, ljubavi moja." Kristijan je podigao čašu, a svi ostali su zapevali „Srećan rođendan". Ponovo sam morala da se borim da ne zaplačem.

GLE DAM KAKO SVI živahno pričaju za trpezarijskim stolom. Čudno mi je što sam okružena porodicom kad je čovek koga sam tram ocem priključen na aparate za održavanje u životu u hladnom kliničkom okruženju odeljenja za intenzivnu negu. Ne učestvujem u razgovoru, ali zahvalna sam što su svi tu. Kristijan i Eliot se peckaju, Hose spremno i duhovito odgovara, Mia se oduševljava hranom, Itan je krišom posmatra. Mislim da mu se ona sviđa... mada je teško reći. Gospodin Rodrigez se zavalio kao ja i uživa u razgovoru oko sebe. Izgleda bolje. Odmornije. Hose je veoma pažljiv prema njemu, seče mu hranu, toči mu piće. Pošto mu je jedini roditelj bio tako bhzu smrti, Hose više ceni gospodina Rodrigeza... znam.

Pogledala sam mamu. Ona je u svom elementu, šarmantna, duhovita i srdačna. Mnogo je volim. Moram da se setim da joj to kažem. Shvatila sam koliko je život dragocen.

„Jesi li dobro?", pitala je Kejt neuobičajeno nežnim glasom.

Klimnula sam glavom i uhvatila je za ruku. „Jesam. Hvala što si došla."

„Misliš li da bi gospodin pun kao brod mogao da me drži dalje od tebe za tvoj rođendan? Leteli smo helikopterom!" Široko se osmehnula.

„Stvarno?"

„Da. Svi mi. Kad samo pomislim da Kristijan ume da pilotira."

Klimnula sam glavom.

„To je donekle uzbudljivo."

„Da, čini mi se da jeste."

Obe smo se osmehnule.

„Hoćeš li ovde prespavati?"

„Da. Mislim da ćemo svi prespavati ovde. Nisi ništa znala o ovome?"

Odmahnula sam glavom.

„Lepo, zar ne?"

Klimnula sam glavom.

„Šta ti je kupio za rođendan?”

„Ovo.” Podigla sam narukvicu.

„0, slatka je!”

„Jeste.”

„London, Pariz... sladoled?”

„Ne želiš da znaš.”

„Mogu da pretpostavim.”

Obe smo se nasmejale i pocrvenela sam kad sam se setila Bena, Džerija i Ane.

„0... i audi R8.”

Kejt je prilično neprivlačno ispljunula vino po bradi i obe smo prasnule u smeh.

„Dubre je preteralo, zar ne?” Zakikotala se.

ZA DESERT SU izneli raskošnu čokoladnu tortu s dvadeset dve svećice i svi su glasno zapevali „Srećan rođendan”. Grejs je gledala kako Kristijan peva s ostalima i oči su joj blistale od ljubavi. Uhvatila je moj pogled i poslala mi poljubac.

„Poželi želju”, prošaputao mi je Kristijan. Jednim dahom sam ugasila sve svećice i žarko poželela da mi se otac oporavi. *Tata, ozdravi. Molim te, ozdravi. Mnogo te volim.*

U PONOĆ SU gospodin Rodrigez i Hose krenuli.

„Mnogo vam hvala što ste došli.” Čvrsto sam zagrlila Hosea.

„Ne bih ovo propustio nizašta na svetu. Drago mi je što se Rej oporavlja.”

„Da. Ti, gospodin Rodrigez i Rej morate da dođete u Aspen da pecate s Kristijanom.”

„Stvarno? Zvuči kul.” Hose se široko osmehnuo pa otišao po očevu jaknu. Čučnula sam da se pozdravim s gospodinom Rodrigezom.

„Znaš, Ana, nekad sam... pa, mislio sam da ćete ti i Hose...” Glas mu je utihnulo i pogledao me je. Tamne oči su mu napregnute i ispunjene ljubavlju.

Ja, ne.

„Mnogo volim vašeg sina, gospodine Rodrigezu, ali on mi je kao brat.“

„Bila bi divna snaja. I jesi. Grejovima.“ Setno se osmehnuo i pocrvenela sam.

„Nadam se da ćete se zadovoljiti prijateljicom.“

„Naravno. Tvoj muž je dobar čovek. Dobro si izabrala, Ana.“

„I meni se čini“, prošaputala sam. „Mnogo ga volim.“ Zagrlila sam gospodina Rodrigeza.

„Budi dobra prema njemu, Ana.“

„Hoću“, obećala sam.

KRISTIJAN JE ZATVORIO vrata našeg apartmana.

„Konačno sami“, promrmljao je, naslonio se na vrata i zagledao u mene.

Prišla sam mu i prešla prstima po reverima njegovog blejzera. „Hvala za čudesan rođendan. Stvarno si najobzirniji, najuvidavniji i najvelikodušnji muž.“

„Bilo mi je zadovoljstvo.“

„Da... tvoje zadovoljstvo. Hajde da uradimo nešto u vezi s tim“, prošaputala sam. Čvrsto sam ga uhvatila za revere i približila usne njegovim.

Pošto smo zajedno doručkovali, otvorila sam sve poklone pa se veselo pozdravila s Grejovima i Kavanama, koji su se Čarlijem Tangom uputili natrag u Sijetl. Moja mama, Kristijan i ja smo krenuli u bolnicu. Vozio nas je Tejlor jer ne bismo svi stali u moj R8. Bob je odbio da pode s nama i potajno mi je drago zbog toga. Bilo bi veoma čudno i uverena sam da Rej ne bi voleo da ga Bob vidi kad nije u najboljem izdanju.

Rej izgleda manje-više isto. Brađa mu je još više porasla. Mama se zaprepastila kad ga je videla i zajedno smo zaplakale.

„O, Reje.“ Stisla mu je ruku i nežno ga pomilovala po licu. Dirnula me je njena ljubav prema bivšem mužu. Drago mi je što

imam maramice u tašni. Sele smo pored njega. Držim je za ruku dok ona drži njegovu.

„Ana, nekada je ovaj čovek bio središte mog sveta. Sunce je izlazilo i zalazilo s njim. Uvek ću ga voleti. Tako je dobro brinuo o tebi.”

„Mama...” Zagrcnula sam se. Ona me je pomilovala po licu i zadenula mi pramen iza uva.

„Znaš da ću uvek voleti Reja. Samo smo se udaljili jedno od drugog.” Uzdahnula je. „I prosto nisam mogla da živim s njim.” Zagledala se u prste i zapitala sam se misli li na Stiva, muža broj tri, o kome ne razgovaramo.

„Znam da voliš Reja”, prošaputala sam i obrisala oči. „Danas će ga probuditi iz kome.”

„Dobro je. Sigurna sam da će biti dobro. Mnogo je tvrdoglav. Mislim da si to naučila od njega.”

Osmehnula sam se. „Jesi li razgovarala s Kristijanom?”

„Zar on misli da si tvrdoglava?”

„Verujem da misli.”

„Reći ću mu daje to porodična osobina. Izgledate veoma lepo zajedno, Ana. Veoma srećno.”

„I jesmo, čini mi se. U svakom slučaju, idemo ka tome. Volim ga. On je središte mog sveta. I meni sunce izlazi i zalazi s njim.”

„Očigledno je da te obožava, mila.”

„I ja njega obožavam.”

„Svakako mu to kaži. Muškarcima je, kao i nama, potrebno da čuju takve reči.”

ZAHTEVALA SAM DA ispratim mamu i Boba na aerodrom. Tejlor nas je pratio u audiju R8, a Kristijan je vozio džip. Zao mi je što ne mogu duže da ostanu, ali moraju da se vrate u Savanu. Oprostili smo se uz suze.

„Čuvaj je, Bobe”, prošaputala sam kad smo se zagrlili.

„Naravno da hoću, Ana. I ti pazi na sebe.”

„Hoću.” Okrenula sam se prema majci. „Zdravo, mama. Hvala što si došla”, prošaputala sam promuklo. „Mnogo te volim.”

„0, moja mila devojčice, volim i ja tebe. I Rej će se oporaviti. On nije još spreman da napusti ovaj svet. Verovatno ima neka utakmica *Marinaca* koju ne može da propusti.“

Zakikotala sam se. U pravu je. Odlučila sam da večeras Reju pročitam sportske strane nedeljnih novina. Gledala sam kako se ona i Bob penju u Kristijanov mlažnjak. Mahnula mi je suznih očiju, pa nestala. Kristijan mi je prebacio ruku preko ramena.

„Hajdemo nazad, malena“, promrmljao je.

„Hoćeš li ti da voziš?“

„Naravno.“

KAD SMO SE uveče vratili u bolnicu, Rej je izgledao drugačije. Trebao mi je trenutak da shvatim da se više ne čuje usisavanje i izbacivanje ventilatora. Rej diše sam. Pomilovala sam mu hce obraslo bradom i izvadila maramicu da mu nežno obrišem pljuvačku s usana.

Kristijan je otišao da pronade doktorku Slader ili doktora Kroua kako bi saznao novosti, a ja sam sela na uobičajeno mesto pored Rejevog kreveta da motrim na njega.

Rastvorila sam sportske strane nedeljnog *Oregonijana* i savesno počela da čitam izveštaj o fudbalskoj utakmici *Saundersa* protiv *Rijal solt lejka*. Po svemu sudeći, utakmica je bila mahnita, ali *Saundersi* su poraženi zbog autogola Kesija Kelera. Čvrsto sam stegla Reju ruku dok sam čitala.

„I krajnji rezultat je dva-jedan za *Rijal solt lejk* protiv *Saundersa*.“

„Eni, izgubili smo? Ne!“ zagrakta Rej i stegnu mi ruku.

Tata!

Chiarissima

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Suze mi linuše niz lice. Vratio se. Moj tata se vratio.

„Ne plači, Eni." Reju je glas promukao. „Šta se dešava?"

Obema rukama sam uzela njegovu i naslonila je na lice. „Doživeo si udes. Nalaziš se u bolnici u Portlandu."

Rej se namrštio, ali ne znam je li mu neprijatno zbog mog neuobičajenog ispoljavanja osećanja ili zato što se ne seća udesa.

„Hoćeš li malo vode?", pitala sam iako ne znam sme li da pije. Zbunjeno je klimnuo glavom. Srce mi je nabujalo. Ustala sam i nagla se da mu poljubim čelo. „Volim te, tata. Dobro mi se vratio."

Posramljeno je odmahnuo rukom. „I ja tebe, Eni. Vode." Otrčala sam do obližnje sobe za sestre.

„Moj tata - budan je!" Široko sam se osmehnula sestri Keli, koja mi je uzvratila.

„Pošalji poruku na pejdžer doktorke Slader", rekla je koleginci i brzo obišla svoj sto.

„On hoće vode."

„Doneću mu je."

Otrčala sam natrag do oćevog kreveta. Osećam se veoma bezbrižno. Zmurio je kad sam stigla do njega i odmah sam se zabrinula da nije ponovo zapao u komu.

„Tata?"

„Ovde sam", promrmaljao je. Otvorio je oči baš kad je sestra Keli ušla s bokalom punim leda i ćašom.

„Zdravo, gospodine Stile. Ja sam sestra Keli. Vaša ćerka mi kaže da ste žedni.“

KRISTIJAN JE U čekaonici i duboko usredsređeno zuri u laptop. Podigao je pogled kad sam zatvorila vrata.

„Probudio se“, rekla sam. Osmehnuo se i napetost oko očiju mu se povukla. O... nisam to ranije primetila. Zar je sve vreme bio toliko napet? Spustio je laptop, ustao i zagrlio me.

„Kako mu je?“, pitao je kad sam ga obavila rukama.

„Priča, žedan je, zbunjen. Uopšte se ne seća udesa.“

„To je razumljivo. Pošto se probudio, hoću da ga prebace u Sijed. Onda ćemo moći da se vratimo kući, a moja mama će ga držati na oku.“

Već?

„Nisam sigurna da se dovoljno oporavio da se premesti.“

„Pitaću doktoriku Slader.“

„Nedostaje ti kuća?“

„Da.“

„Važi.“

„NE PRESTAJEŠ DA se osmehuješ“, rekao je Kristijan kad sam se zaustavila ispred *Hitmana*.

„Mnogo mi je laknulo. I srećna sam.“

Kristijan se osmehnuo. „Dobro je.“

Spušta se noć. Zadrhtala sam kad sam izašla na svež večernji vazduh i pružila ključ momku zaduženom za parkiranje. Čeznjivo mi je odmerio automobil i ne krivim ga. Kristijan me je zagrlio.

„Hoćemo li da proslavimo?“, pitao je kad smo ušli u predvorje.

„Da proslavimo?“

„Zbog tvog tate.“

Zakikotala sam se. „O, zbog tate.“

„Nedostajao mi je taj zvuk.“ Poljubio mi je kosu.

„Možemo li da večeramo u sobi? Znaš, mirno veče bez izlazaka.“

„Naravno. Dođi.“ Uhvatio me je za ruku i poveo prema liftovima.

* * *

„OVO JE BILO IZVRSNO“, promrmljala sam zadovoljno i odgurnula tanjir, sita prvi put posle čitave večnosti. „Ovde stvarno umeju da naprave dobru pitu s jabukama.“

Sveže sam okupana i nosim samo gaćice i Kristijanovu majicu. On je pustio ajpod i trenutno Dajdo zapeva o belim zastavama.

Kristijan me zamišljeno posmatra. Kosa mu je i dalje vlažna od zajedničkog kupanja. U crnoj majici je i u farmerkama. „Nisi toliko pojela otkako smo došli ovamo“, primetio je.

„Bila sam gladna.“

Sa samozadovoljnim smeškom se zavalio u stolici i otpio gutljaj belog vina. „Šta bi htela sad da radiš?“, pitao je tiho.

„Šta bi ti hteo?“

Razgaljeno je podigao obrvu. „Ono što uvek želim da radim.“

„A to je?“

„Gospođo Grej, ne pravi se naivna.“

Pružila sam ruku preko trpezarijskog stola, uhvatila njegovu, prevrnula je i prešla mu kažiprstom po dlanu. „Volela bih da me ovako dodiruješ.“ Prešla sam svojim kažiprstom niz njegov.

Uzvrpoljio se u stolici. „Samo tako?“ Oči su mu istovremeno potamnele i zažarile se.

„Možda ovako?“ Prešla sam prstom niz njegov srednjak pa natrag do dlana. „I ovako.“ Prešla sam po domalom. „Ovim svaka-ko.“ Prst mi se zaustavio na njegovoj burmi. „Ovo je veoma seksi.“

„Nije valjda?“

„I te kako. Poručuje *ovaj čovek je moj*.“ Pomilovala sam mali žulj koji mu se već napravio na dlanu gde ga burma dodiruje. Nagnuo se i drugom rukom mi objumio bradu.

„Gospođo Grej, je l' me to zavodiš?“

„Nadam se.“

„Anastazija, već sam zaveden.“ Glas mu je tih. „Dođi ovamo.“ Cimnuo mi je ruku i povukao me u krilo. „Volim da imam nesmetan pristup.“ Prešao mi je dlanom uz butinu do zadnjice. Drugom me je uhvatio za potiljak i poljubio me, čvrsto me držeći u mestu.

Miriše na vino, pitu s jabukama i sebe. Prošla sam mu prstima kroz kosu, držeći ga uz sebe dok su nam jezici istraživali, uvijali

se i vrteli jedan oko drugog. Krv mi je proključala u venama. Bili smo bez daha kad se povukao.

„Hajdemo u krevet“, promrmljao mi je uz usne.

„Krevet?“

Odmakao se još više i povukao mi kosu kako bih ga pogledala.

„Gde bi ti želela, gospodo Grej?“

Slegnula sam ramenima, glumeći ravnodušnost. „Iznenadi me.“

„Živahna si mi večeras.“ Prešao je nosom niz moj.

„Možda me treba sputati.“

„Možda. Postaješ veoma zapovednički nastrojena s godinama.“

Zaškiljio je, ali nije uspeo da sakrije radost u očima.

„Šta ćeš da preduzmeš u vezi s tim?“ izazvala sam ga.

Oči mu zablistaše. „Znam šta bih voleo da preduzmem u vezi s tim. Zavisi od toga jesi li raspoložena za to.“

„0, gospodine Greje, bio si veoma nežan prema meni poslednjih nekoliko dana. Nisam od stakla, znaš.“

„Ne voliš nežnost?“

„Naravno daje volim s tobom. Ali znaš... raznovrsnost je začim života.“ Zatreptala sam.

„Hoćeš nešto manje nežno?“

„Nešto što slavi život.“

Iznenadeno je izvio obrve. „Slavi život“, ponovio je sa zaprepasćenom razdraganošću.

Klimnula sam glavom. Načas se zagledao u mene. „Ne grickaj usnu“, prošaputao je pa naglo ustao, podigavši me. Ciknula sam i uhvatila ga za nadlaktice, uplašena da će me ispustiti. Prišao je najmanjem od tri kauča i spustio me na njega.

„Čekaj ovde. Ne pomeraj se.“ Brzo mi je uputio žežuci, napretnuti pogled i otišao u spavaću sobu. O... bosonogi Kristijan. Zašto su mu stopala tako uzbudljiva? Vratio se posle nekoliko trenutaka i iznenadio me kad se otpozadi nagnuo nada mnom.

„Mislim da ćemo se resiti ovoga.“ Uhvatio mi je majicu i svukao mi je preko glave. Ostala sam samo u gaćicama. Povukao me je za konjski rep i poljubio me.

„Ustani“, naredio mi je uz usne i pustio me. Odmah sam poslušala. Raširio je peškiri po kauču.

Peškiri?

„Skini gaćice.“

Progutala sam knedlu, ali poslušala sam ga i spustila ih pored kauča.

„Sedi.“ Ponovo me je uhvatio za konjski rep i zabacio mi glavu.

„Reći ćeš mi da prestanem ako ti bude previše, zar ne?“

Klimnula sam glavom.

„Kaži.“ Glas mu je strog.

„Hoću“, zapištala sam.

Podsmehnulo se. „Dobro. Dakle, gospođo Grej... sputaću te po tvojoj želji.“ Glas mu se pretvorio u zadihan šapat. Zelja mi je prostrujala telom poput munje samo od tih reči. O, moj slatki Pedeset - na kauču?

„Podigni kolena“, naložio je blago. „I sedi uspravno.“

Stavila sam stopala na ivicu kauča i privukla kolena sebi. Posegnuo je za mojom levom nogom, uzeo kaiš s bademantila i vezao mi jedan kraj iznad kolena.

„Kaiš bademantila?“

„Improvizujem.“ Ponovo se podrugnuo, napravio mi čvor iznad koljena i vezao drugi kraj mekog kaiša oko vrha stubića na kraju kauča, čime mi je raširio noge.

„Ne pomeraj se“, upozorio me je, ponovio postupak s mojom desnom nogom pa i nju vezao za drugi stubić.

Au... Sedim na kauču, široko rastavljenih nogu.

„U redu?“, pitao je nežno i pogledao me sa svog mesta iza kauča.

Klimnula sam glavom, očekujući da će mi vezati i ruke. Ali nije to učinio. Nagnuo se i poljubio me.

„Nemaš predstavu kohko uzbudljivo izgledaš“, promrmljao je i protrljao mi nos svojim. „Mislim da ću promeniti muziku.“ Ustao je i nehajno otišao do stanice za ajpod.

Kako to uspeva? Ja sam vezana i đavolski napaljena, a on je tako hladan i miran. Jedva ga vidim iz ovog ugla, ali nazirem kako mu se leđni mišići napinju i opuštaju ispod majice dok menja pesmu. Sladak, gotovo detinji ženski glas zapevao je nekome da ga gleda.

O, volim ovu pesmu.

Kristijan se okrenuo i prikovao me pogledom dok je išao prema prednjem delu kauča. Gipko se spustio na kolena preda mnom.

Odjednom se osećam veoma izloženo.

„Izložena? Ranjiva?“, pitao je s onom neverovatnom sposobnošću da pogodi moje neizgovorene misli. Ruke su mu na kolenima. Klamnula sam glavom.

Zašto me ne dodiruje?

„Dobro“, promrmljao je. „Ispruži ruke.“ Ne mogu da skrenem pogled s njegovih opčinjavajućih očiju dok radim ono što je rekao. Kristijan mi je iz providne bočice istisnuo malo uljaste tečnosti na dlanove. Mirišljava je - bogati, mosušni, senzualni miris koji ne prepoznajem.

„Protrljaj dlanove.“ Uzvrpoljila sam se pod njegovim vrelim pogledom. „Budi mirna“, upozorio me je.

Au.

„A sad, Anastazija, želim da se dodiruješ.“

Bokte.

„Počni od vrata i spuštaj se naniže.“

Oklevam.

„Ne stidi se, Ana. Hajde. Učini to.“ U izrazu mu se jasno vide razdraganost i izazov, kao i želja.

Slatki glas peva kako nema ničeg slatkog u vezi s njom. Položila sam šake na vrat i pustila da mi skliznu na grudi. Od ulja mi lako klize po koži. Šake su mi tople.

„Niže“, promrmlja Kristijan. Oči su mu potamnele. Ne dodiruje me.

Obujmila sam grudi.

„Draži se.“

Au. Nežno sam povukla bradavice.

„Jače“, podstače me Kristijan. Nepokretno mi sedi između butina i posmatra me. „Kao što bih ja radio“, dodao je i oči mu zasjaše mračnim sjajom. Stegli su mi se mišići duboko u stomaku. Prostenjala sam i jače povukla bradavice. Osećam kako mi se krute i izdužuju pod prstima.

„Da. Tako. Ponovo.“

Zažmurila sam i jače povukla pa ih provrtela i iskrivila među prstima. Zaječala sam.

„Otvori oči.“

Zatreptala sam.

„Ponovo. Želim da te vidim. Da vidim kako uživaš u svom dodiru.”

Jebote. Ponovila sam. Ovo je veoma... erotično.

„Ruke. Niže.”

Uzvrpoljila sam se.

„Budi mirna, Ana. Prepusti se zadovoljstvu. Niže.” Glas mu je tih i promukao, primamljiv i zavodnički.

„Ti to uradi”, prošaputala sam.

„O, hoću - uskoro. Ti. Niže. Sad.” Kristijan je, isijavajući senzualnost, prešao jezikom po zubima. *Jebote...* Zakoprčala sam se i povukla veze.

Polako je odmahnuo glavom. „Mirna.” Spustio mi je ruke na kolena kako bih ostala nepomična. „Hajde, Ana, niže.”

Šake mi klize niz stomak.

„Niže”, oblikovao je reč usnama. On je oličenje putenosti.

„Kristijane, molim te.”

Šake su mu sklznule s mojih kolena, okrznule mi butine i pošle prema mojoj ribici. „Hajde, Ana. Dodiruj se.”

Prešla sam levom šakom po ribici i protrljala je u sporom krugu. Zadahtala sam i raširila usta u slovo O.

„Ponovo”, prošaputao je.

Glasnije sam zaječala i ponovila pokret pa zbacila glavu i prostenjala.

„Ponovo.”

Glasno sam zaječala i Kristijan je oštro udahnuo. Uhvatio me je za ruke, nagnuo se pa mi prešao nosom a onda i jezikom po vrhu butina.

„Ah!”

Želim da ga dodirnem, ali stegao mi je prste oko članaka kad sam pokušala da pomerim ruke.

„Vezaću i njihov. Budi mirna.”

Zaječala sam. Pustio mi je ruke pa gurnuo oba srednjaka u mene i naslonio mi dlan na klitoris.

„Nateraću te da brzo svršiš, Ana. Spremna?”

„Da”, zadahtala sam.

Počeo je da pomera prste i šaku, gore-dole, brzo, istovremeno navalivši na onu slatku tačku u meni i na klitoris. Ah! Osećaj je

žestok - stvarno žestok. Zadovoljstvo se sakuplja i juri mi donjim delom tela. Želim da ispružim noge, ali ne mogu. Grebem peškir ispod sebe.

„Predaj se“, prošaputao je Kristijan.

Eksplodirala sam mu oko prstiju, nerazumljivo uzvikujući. Naslonio mi je nadlanicu uz klitoris dok su mi postorgazmički potresi jurili telom, produžavajući mi slatku agoniju. Maglovito sam svesna toga da mi odvezuje noge.

„Na mene je red“, promrmljao je i prebacio me na stomak. Koleni su mi na podu. Raširio mi je noge i jako me udario po zadnjici.

„Ah!“ ciknula sam, a on se istovremeno zario u mene.

„O, Ana“, prosiktao je kroz stegnute zube i počeo da se pome-ra. Čvrsto me je uhvatio za kukove dok se grubo zarivao u mene. Ponovo se sakuplja u meni. *Ne... Ah...*

„Hajde, Ana!“ uzviknuo je i ponovo sam se rastočila, pulsirajući oko njega i vičući dok sam svršavala.

„JE LI TO bilo dovoljno za slavljenje života?“ Kristijan mi je poljubio kosu.

„O, da“, promrmljala sam, zureći u tavanicu. Ležim na mužu, s leđima na njegovim grudima. Oboje smo na podu pored kauča. On je i dalje obučen.

„Mislim da bi trebalo da ponovimo. Bez odeće ovog puta.“

„Gospode, Ana. Pusti čoveka da predahne.“

Zakikotala sam se, a on se nasmejao. „Drago mi je što se Rej osvestio. Izgleda da su ti se svi apetiti vratili“, primetio je, ne krijući da se osmehuje dok priča.

Okrenula sam se i namrštila. „Jesi li zaboravio na sinoć i jutros?“ Napučila sam se.

„Ni to ne može da se zaboravi.“ Osmehnulo se. Izgleda tako mlado, bezbrižno i srećno. Obujmio mi je zadnjicu. „Imaš sjajno dupe, gospođo Grej.“

„I ti.“ Izvila sam obrvu. „Iako je tvoje još pokriveno.“

„I šta ćeš da uradiš u vezi s tim, gospođo Grej?“

„Pa, skinuću te, gospodine Greje. Celog.“

Široko se osmehnulo.

„Mislim da ima mnogo toga na tebi što je slatko“, promrmljala sam, misleći na pesmu koja se i dalje vrti. Osmeh mu je izbledeo.

O, ne.

„Jesi sladak“, prošaputala sam. Nagla sam se i poljubila mu ugo usana. Zažmurio je i čvrsto me stegao.

„Kristijane, jesi. Zahvaljujući tebi, ovaj vikend je veoma poseban - uprkos onome što je zadesilo Reja. Hvala.“

Otvorio je krupne, ozbiljne sive oči. Srce mi se steglo od njegovog izraza.

„Zato što te volim“, promrmljao je.

„Znam. Volim i ja tebe.“ Pomilovala sam ga po licu., „I ti si meni dragocen. Znaš to, zar ne?“

I dalje izgleda izgubljeno.

O, Kristijane... moj slatki Pedeset.

„Veruj mi“, prošaputala sam.

„Nije lako.“ Glas mu je jedva čujan.

„Pokušaj. Trudi se malo više jer je to istina.“ Još jednom sam ga pomilovala po licu, prstima mu okrznuvši zaliske. Oči su mu sivi okeani izgubljenosti, povređenosti i bola. Želim da udem u njega i obgrlim ga. Bilo šta samo da sprečim taj pogled. Kad li će shvatiti da mi znači više nego čitav svet? Da je više nego dostojan moje ljubavi, ljubavi svojih roditelja - svog brata i sestre? To sam mu govorila i govorila, a i dalje smo na istom dok me gleda tim izgubljenim, napuštenim pogledom. Vreme. Samo je vreme potrebno.

„Prehladićeš se. Dođi.“ Gipko je ustao i povukao me sa sobom. Obavila sam mu ruku oko pojasa dok smo išh prema spavaćoj sobi. Neću da ga pritiskam, ali od Rejevog udesa mi je postalo mnogo važnije da ga uverim koliko ga volim.

Kad smo ušli u spavaću sobu, namrštila sam se, očajnički želeći da povratim bezbrižno raspoloženje od pre samo nekoliko trenutaka.

„Hoćeš li da gledamo televiziju?“

Kristijan otpuhnu. „Nadao sam se drugoj rundi.“ Moj nepostojani Pedeset se vratio. Podigla sam obrvu i stala pored kreveta.

„Pa, u tom slučaju, mislim da ću ja da preuzmem glavnu reč.“

Zinuo je u mene. Gurnula sam ga na krevet i brzo ga zajahala pa mu prikovala ruke pored glave.

Osmehnulo se. „Pa, gospođo Grej, sad kad si me uhvatila, šta ćeš da mi radiš?”

Sagla sam se i prošaputala mu na uvo: „Jebaću te ustima.”

Zažmurio je i oštro udahnuo. Nežno sam mu prešla zubima duž vilice.

KRISTIJAN RADI ZA KOMPJUTEROM. Vedro je rano jutro i čini mi se da on kuca mejl.

„Dobro jutro”, promrmljala sam stidljivo s praga. Okrenuo se i osmehnulo se.

„Gospođo Grej, rano si ustala.” Raširio je ruke.

Potrčala sam do njega i sklupčala mu se u krilu. „Kao i ti.”

„Samo sam radio.” Pomerio se da mi poljubi kosu.

„Šta je bilo?”, pitala sam jer sam osetila da nešto nije u redu.

Uzdahnuo je. „Dobio sam mejl od inspektora Klarka. Želi da razgovara s tobom o onom drkadžiji Hajdu.”

„Stvarno?” Odmakla sam se da ga pogledam.

„Da. Rekao sam mu da ćeš ostati u Portlandu nekoliko dana te da će morati da sačeka. Ah on kaže da bi voleo ovde da razgovara s tobom.”

„Doći će ovamo?”

„Tako izgleda.” Kristijan izgleda zbunjeno

Namrštila sam se. „Šta je toliko važno da ne može da čeka?”

„To se i ja pitam.”

„Kad dolazi?”

„Danas. Poslaću mu odgovor mejlom.”

„Ne krijem ništa. Pitam se šta li hoće.”

„Saznaćemo kad bude došao ovamo. I mene zanima.” Kristijan se ponovo pomerio. „Doručak će uskoro stići. Hajde da jedemo pa da obidemo tvog tatu.”

Klimnula sam glavom. „Možeš da ostaneš ako hoćeš. Vidim da imaš posla.”

Namrštio se. „Ne, hoću da idem s tobom.”

„Važi.” Osmehnula sam se, obavila mu ruke oko vrata i poljubila ga.

REJ JE LOŠE volje. Uživanje je gledati ga. Sve ga svrbi, nestrpljiv je i neudobno mu je.

„Tata, doživeo si težak udes. Trebaće ti vremena da se oporaviš. Kristijan i ja hoćemo da te prebacimo u Sijetl.”

„Ne znam zašto se mučite sa mnom. Biće mi dobro ovde.”

„Ne budi smešan.” Stisla sam mu ruku s ljubavlju i udostojio me je osmehom.

„Treba li ti nešto?”

„Mogao bih da smažem krofnu, Eni.”

Popustljivo sam mu se osmehnula. „Doneću ti krofnu-dve. Otići ćemo do *Vudija*.”

„Odlično!”

„Hoćeš li i pravu kafu?”

„Naravno!”

„Dobro, doneću ti.”

KRISTIJAN PONOVO PRIČA telefonom u čekaonici. Trebalo bi da napravi kancelariju ovde. Začudo, sam je iako su drugi kreveti na intenzivnoj nezi zauzeti. Zapitala sam se da nije zaplašio ostale posetioce. Prekinuo je vezu.

„Klark će biti ovde u četiri.”

Namrštila sam se. Šta li je tako hitno? „Dobro. Rej hoće kafu i krofne.”

Kristijan se nasmejao. „Mislim da bih i ja želeo da sam doživeo udes. Pošalji Tejlora.”

„Ne, ja ću da idem.”

„Povedi Tejlora sa sobom.” Glas mu je strog.

„Važi.” Prevrnula sam očima i prostrelio me je pogledom. A onda se podsmehnulo i nakrivio glavu.

„Nema nikoga ovde.” Glas mu je divno tih i znam da mi zapravo preti da će me istući po dupetu. Taman sam htela da ga izazovem kad je mlad par ušao u sobu. Žena je tiho plakala.

Slegnula sam ramenima, a Kristijan je klimnuo glavom. Podigao je laptop, uhvatio me za ruku i poveo iz čekaonice. „Njima je privatnost potrebija nego nama”, rekao je. „Kasnije ćemo se zabavljati”

Tejlor strpljivo čeka napolju. „Hajdemo svi po kafu i krofne.”

* * *

TAČNO U ČETIRI NEKO je pokucao na vrata apartmana. Tejlor je uveo inspektora Klarka, koji izgleda zlovoljnije nego obično. Izgleda da je uvek loše volje. Možda mu je prosto takav izraz lica.

„Gospodine Greje, gospodo Grej, hvala što ste me primili.”

„Inspektore Klark.” Kristijan se rukovao s njim i uputio ga prema naslonjači. Sela sam na kauč na kome sam onoliko uživala sinoć. Pocrvenela sam pri toj pomisli.

„Želim da razgovaram s gospodom Grej”, rekao je Klark značajno Kristijanu i Tejloru, koji stoji pored vrata. Kristijan je gotovo neprimetno klimnuo glavom Tejloru, koji se okrenuo i izašao, zatvorivši vrata za sobom.

„Sve što želite da kažete mojoj supruzi možete učiniti preda mnom.” Kristijanov glas je hladan i zvaničan. Inspektor Klark se okrenuo prema meni.

„Jeste li sigurni da želite da vaš muž prisustvuje?”

Namrštila sam se. „Naravno. Ništa ne krijem. Samo ćete razgovarati sa mnom?”

„Da, gospodo.”

„Volela bih da moj muž ostane.”

Kristijan je seo pored mene. Odiše napetošću.

„Dobro”, promrljao je Klark pomireno. Nakašljao se. „Gospodo Grej, gospodin Hajd tvrdi da ste ga seksualno uznemiravali i da ste ga u nekoliko navrata nepristojno izazivali.”

Šta! Umalo nisam prasnula u smeh, ali spustila sam ruku Kristijanu na koleno kako bih ga smirila kad se pomerio napred.

„To je besmisleno”, promuca Kristijan. Stisla sam mu nogu da ga učutkam.

„To nije tačno”, odgovorila sam pribrano. „U stvari, bilo je obrnuto. Veoma agresivno je pokušao da mi se približi i otpušten je.”

Inspektor Klark je stisnuo usne u tanku crtu pre nego što je nastavio.

„Hajd tvrdi da ste izmislili da vas je seksualno uznemiravao kako bi dobio otkaz. On kaže da ste to učinili zato što nije podlegao vašem udvaranju i zato što ste želeli njegov posao.”

Namrštila sam se. *Sranje*. Džek je poremećeniji nego što sam mislila.

„To nije istina.“ Odmahnula sam glavom.

„Inspektore, molim vas, nemojte mi reći da ste se dovezli čak ovamo kako biste mi uznemiravali suprugu takvim besmislenim optužbama.“

Inspektor Klark je prikovao Kristijana ledenoplavim pogledom. „Moram to da čujem od gospode Grej, gospodine“, rekao je. Jasno je da se uzdržava. Ponovo sam stisla Kristijanu nogu, bez reči ga moleći da ostane pribran.

„Ne moraš da slušaš ta sranja, Ana.“

„Mislim da bi trebalo inspektoru Klarku da ispričam šta se desilo.“

Kristijan me je delić sekunde ravnodušno gledao pa pomirljivo odmahnuo rukom.

„To što Hajd govori jednostavno nije tačno.“ Glas mi zvuči pribrano, iako sam sve samo ne pribrana. Zbunjena sam ovim optužbama i uznemirena da bi Kristijan mogao da plane. Šta li Džek pokušava? „Gospodin Hajd mi je prišao jedne večeri u kancelarijskoj kuhinji. Rekao je da sam dobila posao zahvaljujući njemu i da zauzvrat očekuje određene seksualne usluge. Pokušao je da me učeni mejlovima koje sam poslala Kristijanu, koji mi u to vreme nije bio suprug. Nisam znala da je Hajd nadzirao moje mejlove. On je poremećen - čak me je optužio da me je Kristijan poslao kao uhodu kako bih mu tobože pomogla da preuzme kompaniju. Nije znao da je Kristijan već kupio SIR.“ Odmahnula sam glavom kad sam se setila svog uznemirujućeg, napetog susreta s Hajdom. „Na kraju sam ga oborila.“

Klark je iznenađeno podigao obrve. „Oborili ste ga?“

„Moj otac je bivši vojnik. Hajd me je... ovaj, dodirnuo, a ja umem da se branim.“

Kristijan me je ponosno pogledao.

„Shvatam.“ Klark se zavalio u naslonjači i teško uzdahnuo.

„Jeste li razgovarali s nekom Hajdovom bivšom pomoćnicom?“, upita Kristijan gotovo srdačno.

„Jesmo. Ali ne možemo ništa da izvučemo iz njih. Sve kažu daje šef za primer, iako nijedna od njih nije radila duže od tri meseca.“

„I mi smo imali taj problem“, promrmljao je Kristijan.

Molim? Zinula sam u njega, kao i inspektor Klark.

„Moj šef obezbeđenja. On je razgovarao s poslednjih pet Hajdovih ličnih pomoćnica.“

„Zbog čega?“

Kristijan mu je uputio ledeni pogled. „Zato stoje moja supruga radila za njega, a proveravam sve s kojima ona radi.“

Inspektor Klark je pocrveneo. Slegnula sam ramenima s osmehom koji poručuje „dobro došao u moj svet“.

„Shvatam“, promrmlja Klark. „Mislim da se iza ovog krije više nego što se vidi na prvi pogled, gospodine Greje. Sutra ćemo obaviti temeljniji pretres stana i možda ćemo nešto otkriti. Mada se po svemu vidi da neko vreme nije živeo u njemu.“

„Već ste ga pretražili?“

„Jesmo, ali ćemo ponovo. Veoma temeljan pretres.“

„Još uvek ga niste optužili iako je pokušao da ubije Ros Bejli i mene?“, upita Kristijan tiho.

Molim?

„Nadamo se da ćemo pronaći još dokaza u vezi sa sabotажom vaše letilice, gospodine Greje. Potrebno nam je više od polovičnog otiska i onda bismo mogli da izgradimo slučaj dok je u pritvoru.“

„Jeste li došli samo zbog toga?“

Klark se narogušio. „Da, gospodine Greje. Ukoliko vam nije palo na pamet još nešto u vezi s porukom?“

Porukom? Kakvom porukom?

„Nije. Rekao sam vam da mi to ništa ne znači.“ Kristijan ne uspeva da prikrije koliko je ozlovoljen. „I ne vidim zašto nismo mogli da obavimo ovo preko telefona.“

„Mislim da sam vam rekao da više volim razgovore uživo. I posetiću svoju baba-tetku, koja živi u Portlandu - dve muve... jedn im udarcem.“ Klark je zadržao kameni izraz i Kristijanova zlovolja ga nije nimalo pokolebala.

„Pa, ako smo završili, imam posla.“ Kristijan je ustao i inspektor Klark učini isto.

„Hvala što ste odvojili vreme, gospođo Grej“, rekao je učtivo. Klimnula sam glavom.

„Gospodine Greje.“ Kristijan je otvorio vrata i Klark je izašao.

Klonula sam na kauč.

„Možeš li da veruješ šta taj seronja govori?” planu Kristijan.

„Klark?”

„Ne. Onaj drkadžija, Hajd.”

„Ne mogu.”

„Šta on smera, jebote?” prošaputao je Kristijan kroz stisnute zube.

„Ne znam. Misliš li da mi Klark veruje?”

„Naravno. On zna da je Hajd sjebani mamlaz.”

„Mnogo si psovački raspoložen.”

„Psovački?”, podsmehnu se Kristijan. „Je li to uopšte prava reč?”

„Sad jeste.”

Neočekivano se osmehnuo, seo pored mene i privukao me u zagrljaj.

„Nemoj da misliš o tom drkadžiji. Hajdemo kod tvog tate da razgovaramo o sutrašnjem prebacivanju.”

„On je nepokolebljiv u tome da želi da ostane u Portlandu i da nam ne bude na smetnji.”

„Razgovaraću s njim.”

„Hoću da putujem s njim.”

Kristijan se zagledao u mene i načas sam pomislila da će se usprotiviti. „U redu. I ja ću poći s vama. Sojer i Tejlor mogu da idu kolima. Pustiću Sojera da odveze tvoj R8 večeras.”

SUTRADAN SE REJ našao u novom okruženju - provetrenoj, svetloj sobi u rehabilitacionom centru bolnice *Norvest* u Sijetlu. Podne je, a on izgleda pospano. Iscrpelo ga je putovanje, ni manje ni više nego helikopterom.

„Kaži Kristijanu da cenim ovo”, rekao je tiho.

„Možeš sam da mu kažeš. Svратиće večeras.”

„Zar nećeš na posao?”

„Verovatno hoću. Samo sam htela da vidim jesi li se dobro smestio.”

„Samo ti idi. Ne moraš da brineš za mene.”

„Volim da brinem o tebi.”

Blekberi mi je zazvonio. Pogledala sam broj - nije mi poznat.

„Zar nećeš da se javiš?“, upita Rej.

„Neću. Ne znam ko je. Neka ostavi poruku u govornoj pošti. Donela sam ti nešto za čitanje.“ Pokazala sam na hrpu sportskih časopisa na noćnom stočiću.

„Hvala, Eni.“

„Umoran si, zar ne?“

Klimnuo je glavom.

„Pustiću te da odspavaš.“ Poljubila sam mu čelo. „Ćaos, tata“, promrmljala sam.

„Vidimo se kasnije, mila. I hvala.“ Rej me je uhvatio za ruku i nežno je stisnuo. „Sviđa mi se kad me zoveš tata. Vraća me u prošlost.“

O, tata. Uzvratila sam mu stisak.

DOK SAM IŠLA prema velikim vratima ispred kojih me je Sojer čekao u džipu, čula sam kako me neko doziva.

„Gospođo Grej! Gospođo Grej!“

Okrenula sam se i ugledala doktorku Grin kako žuri prema meni. Izgleda besprekorno kao uvek, mada je pomalo smušena.

„Gospođo Grej, kako ste? Jeste li čuli moju poruku? Zvala sam vas malopre.“

„Nisam.“ Glava mi se naježila.

„Pa, pitala sam se zašto ste otkazali četiri pregleda.“

Četiri pregleda? Zinula sam u nju. *Propustila sam četiri pregleda! Kako?*

„Možda bi trebalo da razgovaramo u mom kabinetu. Krenula sam na ručak - imate li vremena?“

Poslušno sam klimnula glavom. „Naravno, ja...“ Ostala sam bez teksta. Propustila sam četiri pregleda? *Zakasnila sam za injekciju. Sranje.*

Omamljeno sam pošla za njom kroz bolnicu i u njen kabinet. Kako li sam propustila četiri pregleda? Maglovito se sećam da sam otkazala jedan - Hana mi je spomenula - ah četiri? Kako li sam mogla da propustim četiri?

Kabinet doktorke Grej je prostran, minimalistički ali dobro uređen.

„Tako mi je drago što ste me uhvatili pre nego što sam otišla“, promrsila sam, i dalje zaprepašćena. „Moj otac je doživeo udes i upravo smo ga prebacili ovamo iz Portlanda.“

„0, žao mi je. Kako mu je?“

„Dobro, hvala. Oporavlja se.“

„To je dobro. I objašnjava zašto ste otkazali u petak.“

Doktorka Grin je pomerila miša na radnom stolu i ekran je oživeo.

„Da... prošlo je više od trinaest nedelja. Stigli ste u poslednji čas. Bolje bi bilo da uradimo test pre nego što vam dam drugu injekciju.“

„Test?“, prošaputala sam. Sva krv mi se povukla iz glave.

„Test trudnoće.“

0,ne.

Posegnula je u fioku. „Znate šta treba da radite s ovim.“ Pružila mi je teglicu. „Toalet je odmah pored mog kabineta.“

Ustala sam kao u transu. Celo telo mi se mehanički pokreće. Oteturala sam se prema toaletu.

Sranje, sranje, sranje, sranje, *sranje*. Kako sam mogla da dozvolim da se to dogodi... ponovo? Odjednom mi je pripala muka i nečujno sam se pomolda. *Molim te, ne. Molim te, ne. Prerano je. Prerano je. Prerano je.*

Kad sam se vratila u kabinet, doktorka Grin mi se slabašno osmehnula i pokazala mi da sednem ispred njenog radnog stola. Sela sam i bez reči joj pružila uzorak. Ubacila je beli štapić u teglicu. Izvila je obrve kad je postao svetloplav.

„Šta plavo znači?“ Samo što se ne ugušim od napetosti.

Ozbiljno me je pogledala. „Pa, gospođo Grej, znači da ste u drugom stanju.“

Molim? Ne. Ne. Ne. Jebote.

DVADESETO POGLAVLJE

Zinula sam u doktorku. Čitav svet se srušio. Beba. Beba. Ne želim bebu... ne još. *Jebo*. Duboko u sebi znam da će Kristijan odlepiti.

„Gospođo Grej, veoma ste bleđi. Hoćete li čašu vode?”

„Molim vas.” Glas mi je jedva čujan. Misli mi se roje. U drugom stanju? Kad?

„Pretpostavljam da ste iznenađeni.”

Bez reči sam klimnula glavom dobroj doktorki dok mi je pružala čašu vode iz prikladno postavljenog aparata za hlađenje. Zahvalno sam otpila gutljaj. „Zaprepašćena”, prošaputala sam.

„Trebalo bi da uradimo ultrazvuk da vidimo koliko je trudnoća poodmakla. Sudeći po vašoj reakciji, rekla bih da ste začeli pre svega nekoliko nedelja. Verovatno ste trudni četiri-pet nedelja. Pretpostavljam da niste imali nikakve simptome?”

Odmahnula sam glavom. *Simptome?* Ne verujem. „Mislila sam... mislila sam da je ovo pouzdan oblik kontracepcije.”

Doktorka Grin je izvila obrvu. „Uglavnom jeste *kad* se setite da primite injekciju”, odgovorila je hladno.

„Mora da sam izgubila pojam o vremenu.” *Kristijan će poludeti.* Znam to.

„Jeste li uopšte krvarili?”

Namrštila sam se. „Nisam.”

„To je normalno za taj oblik kontracepcije, depo-proveru. Hajde da uradimo ultrazvuk. Imam vremena.”

Zblanuto sam klimnula glavom. Doktorka Grin me je uputila prema crnom kožnom stolu za preglede iza paravana.

„Molim vas, skinite suknju i rublje pa se pokrijte ćebetom sa stola“, rekla je otresito.

Rublje? Očekivala sam ultrazvuk stomaka. Zašto moram da skinem gaćice? Zaprepašćeno sam slegla ramenima, brzo je poslušala i legla ispod mekog belog ćebeta.

„Dobro je.“ Doktorka Grin se stvorila u podnožju stola i privukla stalak s aparatom za ultrazvuk. To je zapravo visokotehnološka hrpa kompjutera. Sela je, okrenula ekran tako da ga obe vidimo i prešla po obrtnom dugmetu na tastaturi. Ekran je zapištao i oživeo.

„Možete li da podignete i savijete kolena pa da ih raširite?“ pitala je trezveno.

Obazrivo sam se namrštila.

„Ovo je transvaginalni ultrazvuk. Ako ste tek zatrudne, trebalo bi s ovim da otkrijemo bebu.“ Podigla je dugačku belu sondu.

O, mora da me zezaš!

„Dobro“, promrmljala sam posramljeno i poslušala je. Doktorka Grej je na sondu navukla kondom i podmazala ga bezbojnim gelom.

„Gospodo Grej, opustite se, molim vas.“

Da se opustim? Trudna sam, dođavola! Kako očekuješ da se opustim? Pocrvenela sam i pokušala da zamislim neko srećno mesto... koje se premestilo negde blizu izgubljene Atlantide.

Polako i nežno je uvukla sondu.

Jebote!

Sve što vidim na ekranu je vizuelni pandan belog šuma - mada je više boje sepije. Doktorka Grin polako pomera sondu i veoma je neprijatno.

„Eno“, promrmljala je. Pritisla je taster i zaustavila sliku na ekranu. Pokazala je na tačkicu u buri od sepije.

To je tačkica. Imam majušnu tačkicu u stomaku. Majušna je. *Au.* Zaboravila sam na neprijatnost dok sam zabezegnuto zurila u tačkicu.

„Prerano je da se vide otkucaji srca, ali svakako ste u drugom stanju. Četiri-pet nedelja, rekla bih.“ Namrštila se. „Izgleda da je dejstvo injekcije prestalo ranije. Pa, to se ponekad dogodi.“

Previše sam zapanjena da bih išta rekla. Tačkica je beba. Prava-pravcata beba. Kristijanova beba. Moja beba. Bokte. *Beba!*

„Hoćete li da vam odštampam ovu fotografiju?“

Klimnula sam glavom, i dalje nesposobna da progovorim. Doktorka Grin je pritisla taster. Zatim je nežno izvukla sondu i pružila mi papirni ubrus da se obrišem.

„Čestitam, gospođo Grej“, rekla je kad sam sela. „Moraćemo da zakažemo novi pregled. Predlažem za četiri nedelje. Tad ćemo moći da ustanovimo tačnu starost vaše bebe i odredimo verovatni datum porođaja. Možete da se obučete.“

„U redu.“ Još mi se vrtelo u glavi dok sam se užurbano oblačila. Imam tačkicu, malenu tačkicu. Kad sam izašla iza paravana, doktorka Grej je sedela za radnim stolom.

„A dotle bih volela da počnete da uzimate folnu kiselinu i vitamine. Evo vam brošura s onim što smete i ne smete da radite.“

Pružila mi je pakovanje tableta i brošuru. Nastavila je da priča, ali ne slušam je. U šoku sam. Poražena. Svakako bi trebalo da budem srećna. Svakako bi trebalo da imam trideset godina... najmanje. Ovo je prerano - zaista prerano. Pokušavam da potisnem sve veću stravu.

Učtivo sam se pozdravila s doktorkom Grin pa pošla prema izlazu i svežem jesenjem popodnevu. Odjednom me je preplavila sablasno hladna i duboka zla slutnja. Kristijan će svakako poludeti, to znam, ah koliko će poludeti - nemam predstavu. Njegove reči me proganjaju: „*Nisam još spreman da te delim.*“ Čvršće sam omotala blejzer oko sebe ne bih h odagnala hladnoću.

Sojer je izašao iz džipa i pridržao mi vrata. Namrštio se kad mi je video izraz, ali ne obazirem se na njegovu zabrinutost.

„Kuda, gospođo Grej?“ pitao je blago.

„U SIP.“ Zavalila sam se na zadnje sedište, zažmurila i naslonila glavu. Trebalo bi da budem srećna. Znam da bi trebalo da budem srećna. Ah nisam. Ovo je prerano. Stvarno prerano. Šta je s mojim poslom? Šta je sa SIP-om? Šta je s Kristijanom i sa mnom? Ne. Ne. Ne. Bićemo dobro. On će biti dobro. Voleo je Miu kao bebu - sećam se da mi je Karik to rekao - a i sad je obožava. Možda bi trebalo da upozorim Flina... Možda ne bi trebalo da kažem Kristijanu. Možda... možda bi trebalo da prekinem trudnoću. Vratila sam misli

s tog mračnog puta, zapanjena što su tuda skrenule. Nagoni sam zaštitnički spustila ruke na stomak. Ne. *Moja majušna tačkica*. Suze su mi navrle. Šta da radim?

U glavu mi je navrla slika dečkića kose boje bakra i svetlosivih očiju kako trči po livadi iza nove kuće. Taj prizor me mami i muči mogućnostima. Dečkić se smeje i ciči dok ga Kristijan i ja jurimo. Kristijan ga podiže visoko pa ga naslanja na kuk dok se vraćamo u kuću, držeći se za ruke.

Moje priviđenje se promenilo - Kristijan se zgađeno okreće od mene. Debela sam i nezgrapna, u poodmakloj trudnoći. On korača dugačkom dvoranom s ogledalima, dalje od mene, a bat njegovih koraka odjekuje od posrebnog stakla, zidova i poda. *Kristijane...*

Trgla sam se. Ne. On će odlepiti.

Kad se Sojer zaustavio ispred SIP-a, iskočila sam i utrčala u zgradu.

„Ana, drago mi je što te vidim. Kako ti je tata?“, pitala je Hana čim sam ušla u kancelariju. Hladno sam je pogledala.

„Bolje je, hvala. Možeš li da dođeš u moju kancelariju?“

„Naravno.“ Izgleda iznenađeno dok me prati. „Je li sve u redu?“

„Moram da znam jesi li pomerila ili otkazala moje preglede kod doktorke Grin.“

„Doktorke Grin? Jesam. Dva ih tri. Uglavnom zato što si bila na drugim sastancima ili si kasnila. Zašto?“

Zato što sam jebeno trudna! - vrisnula sam u sebi. Duboko sam udahnula da se priberem. „Možeš li da me obavestiš kad mi odlažeš preglede? Ne proveravam rokovnik stalno.“

„Naravno“, odgovorila je tiho. „Žao mi je. Jesam li uradila nešto pogrešno?“

Odmahnula sam glavom i glasno uzdahnula. „Možeš li da mi skuvaš čaj? A onda možemo da razgovaramo o tome šta se dešavalo dok nisam bila tu.“

„Naravno, odmah.“ Razvedrila se i izašla iz kancelarije.

Gledam za njom dok odlazi. „Vidiš li tu ženu?“, rekla sam tačkici tiho. „Možda je ona razlog što si tu.“ Potapšala sam stomak i onda se osetila kao prava budala zato što pričam s tačkicom. *Moja majušna tačkica*. Odmahnula sam glavom, ogorčena na sebe

i na Hanu... iako duboko u sebi znam da ne mogu da je krivim. Malodušno sam uključila kompjuter. Čeka me mejl od Kristijana.

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Nedostaješ mi
Datum: 13. septembar 2011,13.58
Primalac: Anastazija Grej

Gospodo Grej,
Tek sam tri sata u kancelariji i već mi nedostaješ.
Nadam se da se Rej lepo smestio u novoj sobi. Mama će ga obići po podne.
Pokupiću te oko šest i možemo da ga posetimo pre nego što se vratimo kući.
Može?

Voli te tvoj muž
Kristijan Grej
Generalni direktor, Grejenterprajzis holdings

Brzo sam otkucala odgovor.

Šalje: Anastazija Grej
Predmet: Nedostaješ mi
Datum: 13. septembar 2011,14.10
Primalac: Kristijan Grej

Naravno.

Cmok
Anastazija Grej
Urednica, SIP

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Nedostaješ mi
Datum: 13. septembar 2011,14.14

Primalac: Anastazija Grej

Jesi li dobro?

Kristijan Grej

Generalni direktor, Grej enterprajzis holdings

Ne, Kristijane, nisam. Odlepila sam zato što ćeš ti da odlepiš. Ne znam šta da radim. Ali ti to neću reći mejlom.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Nedostaješ mi

Datum: 13. septembar 2011, 14.17

Primalac: Kristijan Grej

Dobro sam. Samo imam posla.

Vidimo se u šest.

Cmok,

Anastazija Grej

Urednica, SIP

Kad da mu kažem? Večeras? Možda posle seksa? Možda za vreme seksa? Ne, to bi moglo biti opasno po oboje. Kad bude zaspao? Zagnjurila sam glavu u šake. Šta da radim, dodavola?

„ĆAO", REKAO JE Kristijan obazrivo kad sam ušla u džip.

„Ćao", promrmljala sam.

„Šta je bilo?" Namrštio se. Odmahnula sam glavom, a Tejlor je pošao prema bolnici.

„Ništa." *Možda sad?* Mogu da mu kažem sad kad smo u zatvorenom prostoru i Tejlor je s nama.

„Je li sve u redu na poslu?" Kristijan nastavlja da ispituje.

„Jeste, sve je u redu. Hvala."

„Ana, šta je bilo?" Glas mu je odlučniji. Uplašila sam se.

„Samo si mi nedostajao. I brinem zbog Reja."

Kristijan se primetno opustio. „Rej je dobro. Razgovarao sam s mamom po podne i ona je zadivljena njegovim napretkom.“ Uhvatio me je za ruku. „Čoveče, ala ti je hladna ruka. Jesi li jela danas?“

Pocrvenela sam.

„Ana“, prekorio me je ozlovoljeno.

Nisam jela zato što znam da ćeš pošizeti kad ti kažem da sam trudna.

„Ješću večeras. Zaista nisam imala vremena.“

Ogorčeno je odmahnuo glavom. „Hoćeš li da dodam 'nahrinite mi ženu' na spisak dužnosti obezbeđenja?“

„Žao mi je. Ješću. Samo je bio čudan dan. Znaš, zbog prebacivanja tate i svega ostalog.“

Stisnuo je usne u tanku crtu, ah nije rekao ništa. Zagledala sam se kroz prozor. *Kaži mu!* - prosikta moja podsvest. Ne. Kukavica sam.

Kristijan me je prenuo iz misli. „Možda ću morati da otputujem u Tajvan.“

„O. Kad?“

„U toku nedelje. Možda i sledeće.“

„Dobro.“

„Hoću da ideš sa mnom.“

Progutala sam knedlu. „Kristijane, molim te. Imam posao. Nemojmo da se iznova raspravljamo zbog toga.“

Uzdahnuo je i napućio se kao nadureni pubertethja. „Morao sam da probam“, promrmljao je razdražljivo.

„Koliko ćeš ostati?“

„Samo nekoliko dana. Voleo bih da mi kažeš šta te muči.“

Otkud zna? „Pa, sad pošto moj voljeni muž putuje...“

Kristijan mi je poljubio zglobove prstiju. „Neću dugo ostati.“

„Dobro je.“ Slabašno sam mu se osmehnula.

REJ JE MNOGO vedriji i manje namćorast. Dirnula me je njegova tiha zahvalnost prema Kristijanu. Načas sam zaboravila na svoje vesti dok sam sedela i slušala kako pričaju o pecanju i *Marincima*. Ali brzo se umorio.

„Tata, ostavićemo te da spavaš.“

„Hvala, Ana, mila. Drago mi je što me obilaziš. Danas sam ti video mamu, Kristijane. Mnogo me je ohrabrila. I ona navija za *Marince*.”

„Mada nije luda za pecanjem”, odvratio je Kristijan dok je ustajao.

„Ne znam mnogo žena koje jesu, a?” Rej se široko osmehnuo.

„Vidimo se sutra, važi?” Poljubila sam ga. Moja podsvest je stisnula usne. *Pod uslovom da te Kristijan ne zaključa... ili uradi nešto gore*. Raspoloženje mi je naglo splasnulo.

„Dodi.” Kristijan mi je pružio ruku i namrštio se. Prihvatila sam je i izašli smo iz bolnice.

MRLJAVIM HRANU. GOSPOĐA Džouns je napravila piletinu u umaku s povrćem, ali prosto ne mogu da jedem. Stomak mi se od brige uvezao u čvrst čvor.

„Dodavola, Ana! Hoćeš li mi reći šta nije u redu?” Kristijan je ogorčeno odgrnuo prazan tanjir. Pogledala sam ga. „Molim te. Izluđuješ me.”

Progutala sam knedlu i pokušala da potisnem sve veću travu. Duboko sam udahnila da se smirim. Sad ili nikad. „Trudna sam.”

Ukočio se i sva boja mu se veoma polako povukla s lica. „Molim?”, prošaputao je. Pepeljast je.

„Trudna sam.”

Nabrao je čelo kao da ne razume. „Kako?”

Kako... *kako*? Kakvo besmisleno pitanje! Pocrvenela sam i uputila mu pogled koji poručuje „šta misliš”.

Odmah je promenio stav. Oči su mu postale tvrde poput kre-
mena. „Tvoja injekcija?”, zarežao je.

O, *sranje*.

„Jesi li zaboravila na injekciju?”

Samo zurim u njega. Ne mogu da beknem. Jebote, besan je - stvarno je besan.

„Gospode, Ana!” Tresnuo je pesnicom po stolu, nateravši me da poskočim. Ustao je toliko naglo da umalo nije oborio stolicu. „Trebalo je da zapamtiš jednu stvar, jednu jedinu stvar. Sranje. Ne mogu da verujem jebote. Kako si mogla da budeš tako glupa?”

Glupa! Oštro sam udahnula. Sranje. Želim da mu kažem da je dejstvo injekcije prestalo, ali ostala sam bez teksta. Zagledala sam se u prste. „Žao mi je“, prošaputala sam.

„Žao? Jebote!“

„Znam da nije najbolji trenutak.“

„Nije najbolji!“, uzviknuo je. „Tek smo se upoznali. Hteo sam da ti pokažem ceo jebeni svet i sad... Jebote. Pelene, povračka i govna!“ Zažmurio je. Mislim da pokušava da smiri živce i da gubi bitku.

„Jesi li zaboravila? Kaži mi. Ih si to namerno uradila?“ Oči mu sevaju i ljutnja izbija iz njega kao iz elektromagnetnog polja.

„Nisam“, prošaputala sam. Ne mogu da mu kažem za Hanu - otpustiće je.

„Mislio sam da smo se dogovorili u vezi s tim!“ dreknuo je.

„Znam. Jesmo. Zao mi je.“

Ne obazire se na mene. „Eto zašto. Eto zašto volim kontrolu. Kako se ne bi desilo takvo sranje i sve sjebalo.“

Ne... Majušna tačkica. „Kristijane, molim te, ne viči na mene.“ Suze su mi potekle.

„Nemoj sad da mi plačeš“, otrešao je. „Jebote.“ Prošao je rukom kroz kosu i počupao nekoliko vlasi. „Misliš h da sam spreman da budem otac?“ Glas mu je zadrhtao - mešavina besa i strave.

Utom mi je sve postalo jasno. Strah i mržnja u njegovim krupnim očima - njegov bes je bes bespomoćnog pubertetlije. O, *Pedeset, tako mi je žao. Ovo je šok i za mene.*

„Znam da nijedno od nas nije spremno za to, ali mislim da ćeš biti divan otac“, rekla sam grcajući. „Snaći ćemo se.“

„Otkud znaš, jebote!“, dreknuo je, glasnije ovog puta. „Kaži mi kako!“ Oči mu plamte dok mu brojna osećanja prelaze licem. Strah je najizraženiji.

„O, jebem ti!“ zaurkao je i poraženo podigao ruke. Okrenuo se i odmarširao prema predvorju. Uzeo je sako dok je izlazio iz velike sobe. Na parketu odjekuje bat njegovih koraka. Prošao je kroz dvostruka vrata, zalupio ih za sobom i naterao me da poskočim još jednom.

Sama sam s tišinom - nepomičnom, tihom prazninom velike sobe. Nehotice sam se stresla dok sam obamrlo zurila u zatvorena vrata. *Ostavio me je. Sranje!* Reakcija mu je mnogo gora nego što

sam zamišljala. Odgurnula sam tanjir, sklopila ruke preko stola, zagnjurila glavu u njih i zajecala.

„ANA, DRAGA." GOSPOĐA Džouns se nadvija nada mnom.

Brzo sam se uspravila i obrisala suze.

„Čula sam. Žao mi je", rekla je nežno. „Hoćete li čaj ili nešto drugo?"

„Volela bih čašu belog vina."

Gospoda Džouns je oklevala delić sekunde i setila sam se Tačkice. Sad ne smem da pijem alkohol. A možda i smem? Moram da pročitam brošuru koju mi je doktorka Grin dala.

„Doneću vam čašu."

„U stvari, radije bih čaj, hvala." Obrisala sam nos. Srdačno mi se osmehnula.

„Stiže čaj." Rasklonila je tanjire i poslala prema kuhinjskom delu. Pošla sam za njom i sela na barsku stolicu, gledajući kako mi sprema čaj.

Spustila je solju što se puši ispred mene. „Želite li još nešto, Ana?"

„Ne, ovo je dovoljno. Hvala."

„Jeste li sigurni? Malo ste jeli."

Pogledala sam je. „Stvarno nisam gladna."

„Ana, trebalo bi da jedete. Više ne hranite samo sebe. Molim vas, pustite me da vam spremim nešto. Šta biste voleli?" Gleda me s nadom, ali stvarno ne mogu ništa.

Muž me je upravo ostavio samu jer sam trudna, otac mi je doživeo težak udes i onaj luđak Džek Hajd tvrdi da sam ga seksualno uznemiravala. Odjednom sam dobila nesavladivu želju da se smejem. *Vidiš li šta si mi uradila, Tačkice?* Pogladila sam stomak.

Gospođa Džouns mi se popusdjivo osmehnula. „Znate li koliko ste dugo u drugom stanju?", pitala je blago.

„Veoma malo. Četiri-pet nedelja, doktorka nije sigurna."

„Ako nećete da jedete, onda bi bar trebalo da se odmarate."

Klimnula sam glavom, uzela čaj i otišla u biblioteku. Ona mi je utočište. Izvadila sam blekberi iz tašne i zapitala se da li da pozovem Kristijana. Znam da je ovo šok za njega - ali stvarno je preburno

reagovao. *A kad ne reaguje preburno?* Moja podsvest izvi tanku obrvu. Uzdahnula sam. Pedeset nijansi sjebanosti.

„Da, to je tvoj tata, Tačkice. Nadajmo se da će se izduvati i vratiti... uskoro.”

Izvadila sam brošuru o trudnoći i sela da čitam.

Ne mogu da se usredsredim. Kristijan me nikad nije ovako ostavio. Bio je tako obziran i nežan poslednjih nekoliko dana, toliko pun ljubavi, a sad... Šta ako se nikad ne vrati? *Sranje!* Možda bi trebalo da pozovem Flina. Ne znam šta da radim. Potpuno sam izgubljena. On je tako krhak u mnogim stvarima i znala sam da će loše primiti vesti. Bio je tako sladak ovog vikenda. Sve mu se otrglo iz ruku, ali se lepo snašao. Ah ova vest je previše.

Život mi je zamršen otkako sam ga upoznala. Je li to zbog njega? Ili zato što smo zajedno? Šta ako ne prevaziđe ovo? Šta ako bude hteo da se razvede? Žuč mi se podigla u grlu. Ne. Ne smem tako da razmišljam. Vratit će se. Hoće. Znam da hoće. Znam da me voli uprkos vikanju i grubim recima... da. A voleće i tebe, Tačkice.

Zavalila sam se u naslonjaču i zadremala.

BILO MI JE HLADNO kad sam se probudila. Dezorijentisana sam. Tresem se. Pogledala sam na sat: jedanaest. O, *da... Ti.* Potapšala sam stomak. Gde je Kristijan? Je li se vratio? Ukočeno sam ustala iz naslonjače i pošla u potragu za mužem.

Pet minuta kasnije, shvatila sam da nije kod kuće. Nadam se da mu se nije ništa desilo. Vratile su se uspomene na dugo čekanje kad je Čarli Tango nestao.

Ne, ne, ne. Prestani tako da razmišljaš. Verovatno je otišao... kuda? Kod koga bi otišao? Kod Eliota? Ili je možda s Flinom. Nadam se da jeste. Uzela sam blekberi iz biblioteke i poslala mu poruku.

"Gde si?*

Otišla sam u kupatilo i napunila kadu. Mnogo mi je hladno.

JOŠ SE NIJE vratio kad sam izašla iz kade. Obukla sam satensku spavačicu i ogrtač u stilu tridesetih i pošla u veliku sobu. Usput sam zavirila u gostinsku spavaću sobu. Možda bi ovo mogla da bude soba za Tačkicu. Ta pomisao me je trgla i stala sam na prag razmišljajući o tome. Hoćemo li je obojiti u plavo ili ružičasto? Tu ljupku misao pokvarila je činjenica da je moj nestali muž toliko ljut zbog toga. Uzela sam pokrivač iz te sobe i otišla u veliku sobu da ga čekam.

NEŠTO ME JE probudilo. Neki zvuk.

„Sranje!”

Kristijan mrmlja u predvorju. Čula sam kako je sto ponovo zaškripao po parketu.

„Sranje”, ponovio je, tiše ovog puta.

Ustala sam na vreme da vidim kako se uteturao kroz dvokrilna vrata. *Pijan je*. Kosa mi se digla na glavi. *Sranje, Kristijan je pijan?* Znam koliko mrzi pijanice. Skočila sam i potrčala prema njemu.

„Kristijane, jesi li dobro?”

Naslonio se na dovrtak. „Gospođo Grej.” Zapliće jezikom.

Sranje. *Mnogo* je pijan. Ne znam šta da radim.

„0... veoma lepo izgledaš, Anastazija.”

„Gde si bio?”

Stavio je prst na usne i neiskreno se osmehnuo. „Pst!”

„Mislim da bi trebalo da legneš.”

„S tobom...” Podsmehnuo se.

Podsmeva mi se! Namrštila sam se i nežno ga uhvatila oko pojasa pošto jedva stoji, a kamoli hoda. Gde li je bio? Kako je došao kući?

„Pomoći ću ti da odeš do kreveta. Nasloni se na mene.”

„Veoma si lepa, Ana.” Naslonio se na mene da mi pomiriše kosu i umalo nismo oboje pali.

„Kristijane, hodaj. Smestiću te u krevet.”

„Dobro”, odgovorio je kao da pokušava da se usredsredi.

Teturali smo se hodnikom i konačno dospeli u spavaću sobu.

„Krevet”, rekao je i iskezio se.

„Da, krevet.” Pogurala sam ga prema ivici, ali drži me.

„Pridruži mi se“, rekao je.

„Kristijane, mislim da bi trebalo da spavaš.“

„I tako počinje. Slušao sam o tome.“

Namrštila sam se. „O čemu si slušao?“

„Bebe znače da nema seksa.“

„Uverena sam da to nije tačno. Inače bismo svi bili jedinci.“

Zagledao se u mene. „Duhovita si.“

„A ti si pijan.“

„Jesam.“ Osmehnulo se, ali osmeh je polako bledeo dok je razmišljao o tome. Prestravljen izraz prešao mu je licem, i taj njegov pogled me je sledio.

„Hajde, Kristijane“, rekla sam nežno. Mrzim njegov izraz. Govori o užasnim, ružnim uspomnama koje nijedno dete ne bi trebalo da doživi. Nežno sam ga gurnula i srušio se na krevet, udova raširenih na sve strane i osmehujući mi se. Prestravljeni izraz je nestao.

„Pridruži mi se“, zapliće jezikom.

„Prvo ću da te svučem.“

Osmehnulo se široko, pijano. „To je već bolje.“

Bokte. Pijani Kristijan je sladak i šaljiv. Dajem mu prednost nad ljutim Kristijanom.

„Sedi. Daj da ti skinem sako.“

„Soba se vrti.“

Sranje... hoće li povratiti? „Kristijane, sedi!“

Podrugnuo mi se. „Gospodo Grej, ti si jedna baš zapovednički nastrojena mala...“

„Jesam. Uradi kako ti kažem i sedi.“ Podbočila sam se. Ponovo se osmehnulo, s mukom podigao na laktove pa trapavo seo, što nimalo ne liči na njega. Pre nego što se ponovo srušio, uhvatila sam ga za kravatu i smakla mu sivi sako s jedne pa s druge ruke.

„Lepo mirišeš.“

„Ti mirišeš na žestoko piće.“

„Da... bur-bon.“ Toliko je preterano naglasio slogove da sam morala da prigušim kikut. Bacila sam sako na pod i počela da mu razvezujem kravatu. Spustio mi je ruke na kukove.

„Sviđa mi se osećaj ove tkanine na tebi, Anasta...šija“, zapliće jezikom. „Uvek bi trebalo da nosiš saten ili svilu.“ Prelazi mi

rukama po kukovima. Utom me je cimnuo prema sebi i naslonio mi usne na stomak.

„A ovde imamo uljeza.”

Zastao mi je dah. Bokte. On priča s Tačkicom.

„Nećeš mi dati noću da spavam, jel da?”, rekao je mom stomaku.

Au. Kristijan me je pogledao kroz duge trepavice. Sive oči su mu zamagljene. Srce mi se steglo.

„Daćeš mu prednost nada mnom”, rekao je tužno.

„Kristijane, ne znaš o čemu pričaš. Ne budi smešan - neću nikome dati prednost. A on bi mogao da bude ona.”

Namrštio se. „Ona... O bože.” Ponovo se srušio na krevet i prebacio ruku preko očiju. Uspela sam da mu olabavim kravatu. Odvezala sam mu jednu pertlu pa mu izula cipelu i čarapu, pa ponovila postupak s drugom nogom. Kad sam ustala, videla sam zašto se nije opirao - potpuno se obeznanio. Čvrsto spava i tiho hrče.

Zurim u njega. Tako je prokletu lep, čak i kad je pijan i hrče. Izvajane usne su mu rastavljene, jedna ruka mu je iznad čela, preko razbarušene kose, lice mu je opušteno. Izgleda mlado - ali on i jeste mlad: moj mladi, uzrujani, pijani, nesrećni muž. Ta misao mi je teško pala.

Pa, bar je kod kuće. Pitam se gde li je bio. Nisam sigurna imam li snage da ga pomerim ili da ga dalje svlačim. Leži preko pokrivača. Vratila sam se u veliku sobu, uzela pokrivač s kauča i odnela ga u spavaću sobu.

Kristijan čvrsto spava. I dalje ima kravatu i kaiš. Popela sam se na krevet pored njega, skinula mu kravatu pa mu nežno otkopčala gornje dugme na košulji. Promumlao je nešto nerazumljivo, ali nije se probudio. Pažljivo sam mu otkopčala kaiš i uz malo truda ga izvukla iz gajke. Košulja mu se izvukla iz pantalona i vidi se nagoveštaj dlačica ispod pupka. Ne mogu da odolim. Sagla sam se i poljubila ih. Pomerio se, isturio kukove, ali nije se probudio.

Sela sam i ponovo se zagledala u njega. O, *Pedeset, Pedeset, Pedeset... šta ću da radim s tobom?* Prošla sam mu prstima kroz kosu - tako je meka - i poljubila ga u slepoočnicu.

„Volim te, Kristijane. Iako si pijan i bio boga pitaj gde, volim te. Uvek ću te voleti.”

„Hmm“, promumlao je. Još jednom sam ga poljubila u slepoočnicu pa sišla s kreveta i pokrila ga. Mogu da spavam pored njega, postrance na krevetu... *Da, to ću učiniti.*

Mada ću mu prvo složiti odeću. Odmahnula sam glavom, podigla njegove čarape i kravatu pa prebacila sako preko ruke. Utom mu je blekberi ispao na pod. Podigla sam ga i slučajno otključala. Otvorio se meni s porukama. Vidim svoju poruku i još jednu iznad nje.

Jebote. Kosa mi se digla na glavi.

'Drago mi je što sam te videla. Sad shvatam. Nemoj da se sekiraš. Bićeš divan otac*'

Od *nje*. Gospođe Elene kučke nad kučkama Robinson.
Sranje. Eto gde je bio. Otišao je da se vidi s *njom*.

DVADESET PRVO POGLAVLJE

Zinula sam u poruku pa pogledala svog usnulog muža. Ostao je napolju i pio do pola dva ujutru - s *njom!* Tiho hrče i spava snom naizgled nedužnog, nesvesnog pijanca. Izgleda tako spokojno.

O *ne, ne, ne*. Noge su mi zaklecale te sam, preplavljena nevericom, polako sela na stohcu pored kreveta. Snažno, gorko, ponižavajuće osećanje izdaje prostrujalo je mnome. Kako je mogao? Kako je mogao da ode kod nje? Vrele, ljute suze kliznuše mi niz obraze. Njegov bes i strah, njegova potreba da se istrese na meni - to mogu da razumem i da oprostim - jedva. Ali ovo... ova izdaja je previše. Privukla sam kolena grudima i obavila ruke oko njih, štiteći sebe i Tačkicu. Ljuljam se napred-nazad i tiho plačem.

Šta sam očekivala? Prebrzo sam se udala za ovog čoveka. Zнала sam - znala sam da će doći do toga. Zašto? Zašto? *Zašto?* Kako je to mogao da mi uradi? Zna šta osećam prema toj ženi. Kako je mogao da se okrene njoj? Kako? Nož se polako i bolno okreće duboko u mom srcu, razdire me. Hoće li uvek biti ovako?

Njegova nepomična prilika je zamagljena i svetlucava zbog suza. O, *Kristijane*. Udala sam se za njega zato što ga volim i duboko u sebi znam da i on mene voli. Znam da me voli. Setila sam se njegovog bolno-slatkog rođendanskog poklona.

Za sva naša prva iskustva na tvoj prvi rođendan kao moje voljene žene. Volim te. K., cmok.

Ne, ne, ne - neverovatno mi je da će uvek biti ovako, dva koraka napred pa tri koraka nazad. Ali uvek je bilo tako s njim. Posle

svake prepreke napredovali smo mic po mic. Smiriće se... hoće. Ali hoću li se ja smiriti? Hoću li se oporaviti od ovog... od ove izdaje? Razmišljam o tome kakav je bio ovog užasnog ah divnog vikenda. Njegove tihe snage dok mi je tata ležao slomljen i u komi na intenzivnoj nezi... kako mi je priredio zabavu iznenađenja za rođendan, doveo moju porodicu i prijatelje... kako me je presamitio ispred *Hitmana* i poljubio pred svima. *O, Kristijane, iskušavaš mi poverenje, veru... i volim te.*

Ali sad nisam sama. Stavila sam ruku na stomak. Ne, neću mu dozvoliti da mi to radi, kao ni našoj Tačkici. Doktor Fhn je rekao da treba da mislim najbolje - pa, ne ovog puta. Nadlanicom sam obrisala suze pa nos.

Kristijan se promeškoltio pa prevrnuo, privukao je noge sebi i sklupčao se ispod pokrivača. Ispružio je ruku kao da traži nešto, zagundao i namrštio se pa nastavio da spava, ispružene ruke.

O, Pedeset. Šta ću da radim s tobom? I šta si, dođavola, radio s kučkom nad kučkama? Moram da znam.

Još jednom sam pogledala njenu poruku pa brzo smislila plan. Duboko sam udahнула i prosledila poruku na moj blekberi. Prvi korak je obavljen. Brzo sam pregledala i ostale skorašnje poruke - od Eliota, Andrea, Tejlora, Ros i mene. Nijedna od Elene. Dobro je, valjda. Osetila sam olakšanje kad sam izašla iz menija s porukama jer se nije dopisivao s njom. Utom mi se srce popelo u grlo. *Au.* Na ekranu je kolaž fotografija na kojima sam ja, kolaž malih Anastazija u raznim pozama - s medenog meseca, s našeg nedavnog jedrenja kao i nekoliko fotografija koje je Hose napravio. Kad li je to napravio? Mora da je skoro.

Videla sam ikonicu za mejl i primamljiva ideja mi je pala na pamet... *Mogla bih da pročitam Kristijanove mejlove.* Da vidim je li razgovarao s njom. Treba li to da učinim? Moja unutrašnja boginja, ogrnuta svilom zelenom poput zada, zaklimala je glavom, usana stisnutih u grimasu. Pre nego što sam stigla da razmislim, narušila sam mu privatnost.

Stotine i stotine mejlova. Pregledala sam ih i strahovito su dosadni... uglavnom od Ros, Andrea i mene kao i raznih zaposlenih u njegovoj kompaniji. Nijedan od kučke nad kučkama. Pa kad sam već tu, laknulo mi je što vidim da nema nijedan mejl ni od Lejle.

Jedan mejl mi je zapao za oko. Poslao ga je Barni Salivan, šef Kristijanovog tehnološkog odeljenja. U predmetu piše: Džek Hajd. Pogledala sam Kristijana s grizom savesti, ali on i dalje tiho hrče. Nikad ga nisam čula da hrče. Otvorila sam mejl.

Šalje: Barni Salivan

Predmet: Džek Hajd

Datum: 13. septembar 2011,14.09

Primalac: Kristijan Grej

Kamere za nadzor oko Sijetla pratile su beli kombi od Saut Irving strita. Pre toga mu nigde nije bilo traga te mora da se Hajd nalazio u tom području.

Kao što vam je Velč rekao, automobil nepoznatog subjekta s lažnim tablicama iznajmila je nepoznata ženska osoba, mada ga ništa ne povezuje s okolinom Saut Irving strita.

U prilogu su pojediniosti o svim zaposlenima *Grej enterprajzis holdingsa* i SIP-a koji žive u tom području. Prosledio sam prilog Velču.

Na Hajdovom kompjuteru iz SIP-a nema ničega o njegovim bivšim ličnim pomoćnicama.

Kao podsetnik, šaljem spisak onoga što je preuzeto s Hajdovog kompjutera u SIP-u.

Kućne adrese članova porodice Grej:

Pet nekretnina u Sijetlu

Dve nekretnine u Detroitu

Podrobne biografije:

Karik Grej

Eliot Grej

Kristijan Grej

Doktorica GrejsTreveljan

Anastazija Stil

Mia Grej

Novinski članci u kojima se spominju:

Doktorica GrejsTreveljan

Karik Grej
Kristijan Grej
Eliot Grej

Fotografije:
Karik Grej
Doktorica GrejsTreveljan
Kristijan Grej
Eliot Grej
Mia Grej

Nastaviću istragu ne bih li otkrio još nešto.

B. Salivan

Direktor tehnološkog odeljenja

Ovaj čudni mejl mi je načas skrenuo pažnju s mojih patnji. Otvorila sam prilog da vidim imena na spisku, ah očigledno je prevelik da bi se otvorio na blekberiju.

Šta to radim? Kasno je. Iza mene je naporan dan. Nema mejlova od kučke nad kučkama niti Lejle Vilijams, i našla sam malu utehu u tome. Brzo sam pogledala budilnik prošlo je dva. Ovo je bio dan pun otkrića. Postaću majka, a moj muž je šurovao s neprijateljem. Pa, neka se i on nervira. Neću da spavam s njim. Neka se sutra probudi sam. Stavila sam mu blekberi na noćni stočić, uzela svoju tašnu, još jednom pogledala svog anđeoskog uspavanog Judu i izašla iz spavaće sobe.

Rezervni ključ igraonice nalazi se u ormariću u ostavi. Uzela sam ga i požurila na sprat. Iz plakara sam uzela jastuk, pokrivač i čaršav, pa otključala igraonicu i ušla. Uključila sam prigušeno svedo. Čudno je što me miris i ambijent ove sobe toliko umiruju s obzirom na to da sam koristila lozinku kad sam poslednji put bila u njoj. Zaključala sam vrata i ostavila ključ u ključaonici. Znam da će ujutru Kristijan pomahnitati što me nema i mislim da neće gledati ovamo ako su vrata zaključana. Pa, tako mu i treba.

Sklupčala sam se na kauču, pokrila se i izvadila blekberi iz tašne. Pronašla sam poruku koju sam preusmerila s Kristijanovog telefona. Pritisla sam „preusmeri“ i otkucala:

*HOĆEŠ LI DA NAM SE GOSPODA LINKON PRIDRUŽI
KAD NAPOKON BUDEMO PRIČALI O PORUCI KOJU TI JE
POSLALA? TAKO NEĆEŠ MORATI KASNIJE DA TRČIŠ KOD
NJE. TVOJA ŽENA*

Poslala sam poruku pa isključila ton. Sklupčala sam se ispod pokrivača. Bez obzira na to koliko se razmetljivo odvažno ponašam, poražena sam Kristijanovom teškom prevarom. Ovo bi trebalo da budu srećni trenuci. Pobogu, postaćemo roditelji. Setila sam se kako sam mu rekla da sam trudna pa nakratko zamišljala kako pada na kolena preda mnom od sreće, privlači me u naručje i govori koliko me voli kao i Tačkicu.

Ali evo me - sama sam i hladno mi je u sado-mazo igraonici. Odjednom se osećam staro, mnogo starije od svojih godina. Suprotstavljanje Kristijanu će uvek biti izazov, ah ovog puta je stvarno prevazišao sebe. Šta li je zamišljao? Pa, ako hoće svađu - daću mu svađu. Nema šanse da mu dozvolim da trči onoj čudovišnoj ženi kad god iskrсне problem među nama. Moraće da izabere - ona ili ja i Tačkica. Tiho sam šmrčnula, ah brzo sam zaspala od iscrpljenosti.

TRGLA SAM SE iz sna, načas dezorijentisana... O, *da - ja sam u igraonici*. Nemam predstavu koliko je sati jer nema prozora. Kvaka se pomerila.

„Ana!“, povika Kristijan ispred vrata. Ukočila sam se, ali nije ušao. Čula sam kako se prigušeni glasovi udaljavaju. Izdahnula sam i uzela blekberi da vidim koliko je sati. Deset do osam. Imam četiri propuštena poziva i dve poruke u govornoj pošti. Propušteni pozivi su od Kristijana, a tu je i jedan od Kejt. *Ja, ne*. Mora da ju je zvao. Nemam vremena da ih preslušam. Neću da zakasnim na posao.

Umotala sam se pokrivačem, podigla tašnu pa pošla prema vratima. Polako sam ih otvorila i provirila. Ni traga nikome. O, *sranje*... Možda je ovo pomalo melodramatično. Prevrnula sam očima zbog svog ponašanja, duboko udahnula i sišla u prizemlje.

Tejlor, Sojer, Rajan, gospođa Džouns i Kristijan stoje na ulazu u veliku sobu i Kristijan munjevito ispaljuje uputstva. Kao jedno su

se okrenuli i zagledali u mene. Kristijan je i dalje u odeći u kojoj je spavao. Izgleda neuredno, bledo i toliko lepo da mi srce umalo nije stalo. Razrogačio je krupne sive oči, ali ne znam je li uplašen ili ljut. Teško je reći.

„Sojere, biću spremna da krenem za dvadeset minuta“, promrmljala sam i čvršće stegla pokrivač oko sebe.

Klimnuo je glavom. Svi su se okrenuli prema Kristijanu, koji i dalje napregnuto zuri u mene.

„Hoćete li da doručkujete, gospodo Grej?“ upita gospoda Džouns. Odmahnula sam glavom.

„Nisam gladna, hvala.“ Stisla je usne, ali nije rekla ništa.

„Gde si bila?“ Kristijanov glas je tih i promukao. Odjednom su se Sojer, Tejlor, Rajan i gospoda Džouns razbežali - neko u Tejlorovu radnu sobu, neko u hodnik a neko u kuhinju - poput uplašениh pacova koji beže s broda koji tone.

Ne obazirem se na Kristijana. Odmarširala sam prema našoj spavaćoj sobi.

„Ana“, povikao je za mnom, „odgovori mi.“ Čula sam njegove korake iza sebe dok sam ulazila u spavaću sobu pa nastavljala prema kupatilu. Brzo sam zaključala vrata.

„Ana!“ Kristijan zalupa po vratima. Pustila sam tuš. Kvaka se zadrmla. „Ana, otvori prokleta vrata.“

„Odlazi!“

„Ne idem nikuda.“

„Kako hoćeš.“

„Ana, molim te.“

Ušla sam u tuš-kabinu i više ga nisam čula. O, toplo je. Okrepljujuća voda sliva mi se po telu i spira sinočnju iscrpljenost. A«. Kako mi prija. Na trenutak, jedan kratki trenutak, mogu da se pravim da je sve u redu. Oprala sam kosu i kad sam završila, osećala sam se bolje, jače, spremno da se suočim s brzim vozom u vidu Kristijana Greja. Uvila sam kosu peškirom, brzo se obrisala drugim pa ga obavila oko sebe.

Otključala sam vrata i zatekla Kristijana naslonjenog na naspramni zid. Drži ruke iza leđa i izraz mu je obazriv, kao grabljivcu koga love. Prošla sam pored njega i ušla u garderobu.

„Jel' ti to mene ignorišeš?“, upitao je s nevericom.

„Dobro zapažaš?“, promrmljala sam odsutno dok sam tražila šta da obučem. Ah, da - haljinu boje šljive. Skinula sam je s vešalice, podigla crne čizme s visokom potpeticom i pošla natrag u sobu. Zastala sam kako bi mi se Kristijan sklonio s puta, što je napokon učinio kad su njegovi urođeni maniri nadvladali. Osećam njegov pogled na sebi dok idem prema komodi. Provirila sam u ogledalo. Nepomično stoji na vratima i posmatra me. Pokretom dostojnim neke oskarovke, pustila sam da mi peškir padne na pod i pravila se da sam nesvesna toga da sam naga. Čula sam kako je oštro udahnuo, ali nisam se obazirala.

„Zašto to radiš?“, pitao je tiho.

„Šta misliš?“ Glas mi je poput baršuna dok izvlačim lepe crne čipkaste *La perla* gačice iz komode.

„Ana...“ Ućutao je kad sam počela da ih oblačim.

„Idi pitaj svoju gospođu Robinson. Sigurna sam da će ona imati objašnjenje za tebe“, promrmljala sam dok sam tražila odgovarajućí brus.

„Ana, već sam ti rekao da ona nije...“

„Ne želim da slušam, Kristijane.“ Odmahnula sam rukom. „Juče je bio trenutak za razgovor, ali ti si odlučio da urlaš i onda se napiješ sa ženom koja te je godinama zlostavljala. Zovi nju. Sigurna sam da će biti više nego spremna da te sad sasluša.“ Našla sam crni brus i polako ga stavila i zakopčala. Kristijan je zašao dublje u sobu i podbočio se.

„Zašto si preturala po mojim stvarima?“

Pocrvenela sam uprkos svojoj rešenosti. „Nije reč o tome, Kristijane“, brećnula sam se. „Činjenica je da otrčiš kod nje kad zagusti.“

Stisnuo je usne u tanku crtu. „Nije bilo tako.“

„Ne zanima me.“ Izabrala sam par crnih samodržjećih čarapa s čipkom i otišla do kreveta. Sela sam, skupila prste i nežno navukla laganu tkaninu do butina.

„Gde si bila?“, pitao je dok mi je pogledom pratio ruke na nogama, ah nisam se obazirala na njega dok sam oblačila drugu čarapu. Ustala sam i sagla se da peškirom prosušim kosu Kroz rastavljene butine vidim njegova bosa stopala i osećam njegov napregnut pogled. Kad sam završila, ispravila sam se, prišla komodi i uzela fen.

„Odgovori mi“, rekao je tiho i promuklo.

Uključila sam fen kako ga ne bih čula. Gledala sam ga kroz trepavice u ogledalu dok sam prstima oblikovala kosu. Strelja me pogledom, škiljeći, oči su mu hladne, čak ledene. Odvrtila sam pogled i usredsredila se na ono što radim, pokušavajući da se ne obazirem na drhtaj koji mi je prošao telom. Progutala sam knedlu. I dalje je ljut. Izašao je s tom prokletom ženom i ljut je na mene? *Kako se usuđuje!* Kad mi je kosa izgledala divlje i nezauzdano, prestala sam daje sušim. Da... sviđa mi se tako. Isključila sam fen.

„Gde si bila?“, prošaputao je. Ton mu je leden.

„Šta te briga.“

„Ana, prestani s tim. Odmah.“

Slegnula sam ramenima i Kristijan mi je brzo prišao. Munjevito sam se okrenula i uzmakla kad je pružio ruku ka meni.

„Ne dodiruj me“, odbrusila sam i ukočio se.

„Gde si bila?“, ponovio je. Šake mu se stegoše u pesnice pored bokova.

„Nisam se opijala s bivšim“, prosiktala sam. „Jesi li spavao s njom?“

Zinuo je. „Molim? Nisam!“ Zuri u mene. Izgleda istovremeno povređeno i ljuto. Moja podsvest je tiho odahnula.

„Misliš li da bih te prevario?“, zgrozio se.

„Prevario si me“, zarežala sam. „Time što si kao beskičmenjak toj ženi izbrljao sve o našem ličnom životu.“

Zinuo je. „Beskičmenjak. Zar to misliš?“ Oči mu blesnuše.

„Kristijane, videla sam poruku. To je ono što znam.“

„Ta poruka nije bila namenjena tebi“, zarežao je.

„Pa, činjenica je da sam je videla pošto ti je blekberi ispao iz sakoa dok sam te skidala zato što si bio previše pijan da to sam učiniš. Imaš li ikakvu predstavu koliko si me povredio što si se video s tom ženom?“

Prebledeo je, ali ne posustajem. Moja unutrašnja kučka puštena je s lanca.

„Sećaš li se kad si sinoć došao kući? Sećaš h se šta si mi rekao?“

Tupo se zagledao u mene, ukočenog izraza.

„Pa, bio si u pravu. Dajem prednost ovom detetu koje ne može samo da se brani. To je ono što rade svi roditelji koji vole svoju decu. To je tvoja majka trebalo da uradi za tebe. I žao mi je što nije - zato

što ne bismo vodili ovaj razgovor da je to učinila. Ali sad si zreo čovek - moraš da odrasteš, obratiš jebenu pažnju na ono što se dešava oko tebe i prestaneš da se ponašaš kao hiroviti pubertethja.

Možda nisi srećan zbog ove bebe. Nisam ni ja s obzirom na trenutak i tvoju više nego mlaku reakciju na ovaj novi život, na tvoju krv. Ali možeš da postaneš roditelj sa mnom ili ću to uraditi sama. Sam odluči.

Dok se ti budeš samosažaljevao i gnušao sebe, ja ću otići na posao. A kad se budem vratila, premestiću svoje stvari u sobu na spratu."

Zaprepašćeno je zatreptao.

„A sad me, molim te, ostavi kako bih se obukla." Otežano dišem.

Kristijan se veoma polako povukao jedan korak. Stav mu je postao grublji. „Zar to želiš?", prošaputao je.

„Više ne znam šta želim." Ton mi je isti kao njegov. Potrebno mi je mnogo truda da glumim ravnodušnost dok nanosim hidratantnu kremu na lice. Pogledala sam se u ogledalu. Razrogačene plave oči, blede lice, ali rumeni obrazi. *Odlično ti ide. Nemoj sad da posustaneš. Nemoj sad da posustaneš.*

„Ne želiš me?", prošaputao je.

O, *ne... o, ne, nećeš, Greje.*

„Još sam tu, zar ne?", breknula sam se i počela da nanosim maškaru.

„Razmišljala si o odlasku?" Reči su mu jedva čujne.

„Uglavnom nije dobar znak kad nečiji muž više voli društvo bivše ljubavnice." Glas mi odiše pravom dozom prezira, a izbegla sam odgovor. Sad sjaj za usne. Napućila sam sjajne usne svom odrazu. *Ostani čvrsta, Stilova... ovaj, Grejova.* Jebote. Više ne znam ni kako se zovem. Podigla sam čizme, ponovo prišla krevetu i brzo ih obula. Prelaze mi preko kolena. Da. Izgledam opako samo u rublju i čizmama. Znam. Ustala sam i ravnodušno ga pogledala. Zatreptao je pa brzo i požudno prešao pogledom po mom telu.

„Znam šta radiš", promrsio je. Glas mu je dobio toplu, zavodljivu primesu.

„Ma nemoj?" Glas mi je prepukao. *Ne, Ana... izdrži.*

Progutao je knedlu i zakoračio prema meni. Ustuknula sam i podigla ruke.

„Nemoj da ti padne na pamet, Greje“, prošaputala sam preteći.

„Ti si mi žena“, rekao je tiho, preteći.

„Ja sam trudna žena koju si juče napustio i vrištaću kao luda ako me dotakneš.“

Podigao je obrve s nevericom. „Vrištala bi?“

„Iz sveg glasa.“ Zaškiljila sam.

„Niko te ne bi čuo“, promrmljao je napregnutog pogleda. Načas sam se setila jutra koje smo proveli u Aspenu. *Ne, ne, ne.*

„Pokušavaš li da me uplašiš?“ pitala sam bez daha, namerno pokušavajući da ga izbacim iz koloseka.

Uspela sam. Ukočio se i progutao knedlu. „Nisam to želeo.“ Namrštio se.

Jedva dišem. Ako me dodirne - popustiću. Znam kakvu moć ima nada mnom i mojim izdajničkim telom. Znam. Držim se svog besa.

„Popio sam piće s nekim s kim sam svojevremeno bio blizak. Izveli smo sve na čistac. Više je neću videti.“

„Potražio si je?“

„Isprva nisam. Pokušao sam da stupim u vezu s Flinom. Ali našao sam se u salonu.“

„I očekuješ da poverujem kako je nećeš više videti?“ Ne mogu da potisnem bes dok sikičem na njega. „Šta će biti kad sledeći put prekoračim neku zamišljenu granicu? Ovo je ista rasprava koju smo toliko puta vodili. Kao da smo na Iksionovom točku. Ako ponovo zabrljam, hoćeš li otrčati njoj?“

„Neću se više videti s njom“, rekao je s ledenom nepopustljivošću. „Konačno je shvatila kako se osećam.“

Zatreptala sam. „Šta to znači?“

Ispravio se i prošao rukom kroz kosu, izbezumljen, ljut i ćutljiv. Pokušala sam drugi pristup.

„Zašto možeš da razgovaraš s njom ah ne i sa mnom?“

„Bio sam ljut na tebe. Kao što sam i sad.“

„Ma nemoj!“ otrerala sam. „Pa,/a sam trenutno ljuta na tebe. Ljuta što si bio tako hladan i bezosećajan juče kad si mi bio potreban. Ljuta što si rekao da sam namerno zatrudnela pošto nisam. Ljuta što si me izdao.“ Uspela sam da potisnem jecaj. Preneraženo

je zinuo pa načas zažmurio kao da sam ga ošamarila. Progutala sam knedlu. *Smiri se, Anastazija.*

„Trebalo je da vodim više računa o injekcijama. Ali to nisam namerno uradila. Ova trudnoća je šok i za mene“, promrmljala sam, pokušavajući da ostanem uljudna. „Moguće je da je dejstvo injekcije prestalo pre vremena.“

Bez reči me je prostrelio pogledom.

„Stvarno si zasrao juče“, prošaputala sam i bes je ponovo proključao. „Mnogo toga me je mučilo poslednjih nekoliko nedelja.“

„Ti si stvarno zasrala pre tri-četiri nedelje. Ili kad je već trebalo da primiš novu injekciju.“

„Pa, bože sačuvaj da sam savršena kao ti!“

O, prestani, prestani, prestani. Stojimo i streljamo jedno drugo pogledom.

„Ovo je dobra predstava, gospođo Grej“, prošaputao je.

„Pa, drago mi je da sam zabavna čak i trudna.“

Tupo se zagledao u mene. „Moram da se istuširam“, promrsio je.

„I moja predstava je dovoljno trajala.“

„Predstava je bila odlična“, prošaputao je. Zakoračio je prema meni i ponovo sam uzmakla.

„Nemoj.“

„Mrzim što mi ne daš da te dodirnem.“

„Ironično, a?“

Ponovo je zaškiljio. „Nismo mnogo toga resili, zar ne?“

„Rekla bih da nismo. Osim da se selim iz ove spavaće sobe.“

Oči mu sevnuše, a onda ih je razrogačio. „Ona mi ne znači ništa.“

„Osim kad ti je potrebna.“

„Ona mi je nije potrebna. Ti jesi.“

„Juče ti nisam bila potrebna. Ta žena je krajnja granica za mene, Kristijane.“

„Ona je izašla iz mog života.“

„Volela bih da mogu da ti verujem.“

„Jebote, Ana.“

„Molim te, pusti me da se obučem.“

Uzdahnuo je i ponovo prošao rukom kroz kosu. „Vidimo se uveče“, rekao je. Glas mu je sumoran i bezosećajan. Načas sam poželela da ga zagrlim i utešim... ali odolela sam zato što sam

previše ljuta. Okrenuo se i otišao u kupatilo. Ukočeno sam stajala dok nisam čula da su se vrata zatvorila.

Oteturala sam se do kreveta i srušila se na njega. Nisam podlegla suzama, vikanju, ubistvu niti njegovoj seksualnoj umešnosti. Zaslužila sam orden, ali osećam se veoma potišteno. Sranje. Nismo resili ništa. Nalazimo se na ivici provalije. Je li naš brak na kocki? Zašto ne uviđa koliki je mamlaz ispao time što je otrčao kod te žene? I na šta misli kad kaže da je više neće videti? Kako očekuje da poverujem u to? Pogledala sam na sat - pola devet. *Sranje!* Ne želim da zakasnim. Duboko sam udahnula.

„Druga runda je nerešena, Tačkice“, prošaputala sam i potapšala se po stomaku. „Tata je možda izgubljen slučaj, ali nadam se da ipak nije. Zašto, o, zašto si tako rano došla, Tačkice? Taman je sve pošlo kako valja.“ Usne su mi zadrhtale, ah duboko sam udahnula i zavladała svojim prenapregnutim osećanjima.

„Hajde. Idemo da rasturimo na poslu.“

NISAM SE POZDRAVILA s Kristijanom. Još se tuširao kad smo Sojer i ja krenuli. Dok sam gledala kroz zamračena stakla džipa, pribranost se rasprišila i oči mi zasuziše. Raspoloženje mi je odraženo u sivom, sumornom nebu i imam čudne zle slutnje. Nismo razgovarali o bebi. Imala sam manje od dvadeset četiri sata da se naviknem na vest o Tačkici. A Kristijan još manje. „On čak ne zna ni kako se zoveš.“ Pomilovala sam stomak i suze mi potekoše.

„Gospođo Grej.“ Sojer me je prenio iz misli. „Stigli smo.“

„0. Hvala, Sojere.“

„Trknuću do sendvičare, gospođo. Hoćete li da vam kupim nešto?“

„Ne, hvala. Nisam gladna.“

ČEKA ME KAFA s mlekom koju mi je Hana donela. Pomirisala sam je i stomak mi se prevrnuo.

„Ovaj... možeš li da mi doneseš čaj, molim te?“, promrmljala sam postićeno. Znala sam da postoji razlog što nikad nisam volela kafu. Ne da odvratno miriše.

„Jesi li dobro, Ana?"

Klimnula sam glavom i požurila u svoju kancelariju. Blekberi mi je zapištao. Kejt.

„Zašto te je Kristijan tražio?", pitala je bez ikakvog uvoda.

„Dobro jutro, Kejt. Kako si?"

„Prestani s tim sranjima, Stilova. Šta je bilo?" Počela je inkvizicija Ketrin Kavane.

„Kristijan i ja smo se posvađali. To je sve."

„Je **I'** te povredio?"

Prevrnula sam očima. „Jeste, ali ne onako kako misliš." Ne mogu trenutno da pričam s Kejt. Znam da ću zaplakati, a trenutno se veoma ponosim sobom što se jutros nisam slomila. „Kejt, imam sastanak. Zvaću te kasnije."

„Važi. Jesi li dobro?"

„Jesam." *Nisam.* „Zvaću te kasnije, može?"

„Važi, Ana, neka bude po tvom. Tu sam ako ti trebam."

„Znam", prošaputala sam i potisnula navalu osećanja izazvanu njenim ljubaznim recima. *Neću da plačem. Neću da plačem.*

„Je li Rej dobro?"

„Jeste", prošaputala sam.

„O, Ana", rekla je šapatom.

„Nemoj."

„Dobro. Čujemo se kasnije."

„Važi."

CELOG JUTRA SAM povremeno proveravala mejl, nadajući se da će se Kristijan oglasiti. Ali poruka nema. Kako je dan odmicao, shvatila sam da mi se uopšte neće javiti i da je još ljut na mene. Pa, i ja sam ljuta. Prionula sam na posao i predahnula samo za vreme ručka da pojedem sendvič s krem-sirom i lososom. Začuđujuće koliko sam se bolje osutila kad sam pojela nešto.

U pet sati me je Sojer odvezao u bolnicu kod Reja. Sojer je naročito pažljiv, čak preterano brižan. Nervira me. Obletao je oko mene dok smo išli prema Rejovoj sobi.

„Hoćete li da vam donesem čaj dok ste s ocem?"

„Ne, hvala, Sojere. Dobro sam."

„Sačekaću vas ispred." Otvorio mi je vrata i laknulo mi je što ću se nakratko skloniti od njega. Rej sedi na krevetu i čita časopis. Obrijan je i u pidžami - izgleda gotovo isto kao ranije.

„Ćao, Eni." Osmehnuo se. A onda je osmeh iščileo.

„O, tata..." Pojurila sam prema njemu. Veoma neuobičajeno za njega, raširio je ruke i zagrlio me.

„Eni?" prošaputao je. „Šta je bilo?" Zagrlio me je i poljubio u kosu. U njegovom naručju sam shvatila koliko smo malo ovakvih trenutaka imali. *Zašto lije tako?* Volim li zbog toga da se sklupčam Kristijanu u krilu? Sela sam na stolicu pored kreveta. Čelo mu je nabrano od brige.

„Kaži svom starom."

Odmahnula sam glavom. Ne mora trenutno da sluša moje probleme.

„Ništa, tata. Dobro izgledaš." Stisla sam mu ruku.

„I osećam se bolje, iako me ova noga u gipsu namćoriše."

„Namćoriše te?" Ta reč me je naterala da se osmehnem.

Uzvratio mi je osmeh. „Zvuči bolje od svrbi."

„O, tata, tako mi je drago što ti je bolje."

„I meni, Eni. Voleo bih da cupkam unuke na ovom namćorastom kolenu jednog dana. To ne bih propustio ni za šta na svetu."

Zatreptala sam. *Sranje.* Zna li on? Potisnula sam suze koje su me zapekle u uglovima očiju.

„Slažeš li se s Kristijanom?"

„Posvađali smo se", prošaputala sam, pokušavajući da proguram reči pored knedle u grlu. „Rešićemo to."

Klimnuo je glavom. „Muž ti je dobar čovek", rekao je ohrabrujuće.

„Ume da bude. Šta su ti lekari rekli?" Ne želim sad da pričam o svom mužu, on je bolna tema.

KRISTIJAN NIJE BIO kod kuće kad sam se vratila u Eskalu.

„Kristijan je zvao i rekao da će se duže zadržati na poslu", obavestila me je gospođa Džouns kao da se izvinjava.

„O, hvala što ste mi rekli." Zašto mi nije javio? Pobogu, on je podigao durenje na novi stepen. Setila sam se naše svađe zbog

bračnih zaveta i napada koji je tad dobio. Ali sad sam ja oštećena strana.

„Šta biste da večerate?" Gospođa Džouns ima odlučan, nepokolebljiv sjaj u očima.

„Testeninu."

Osmehnula se. „Špagete, makarone, školjkice?"

„Špagete, vaše bolonjeze."

„Stižu. I, Ana... trebalo bi da znate da je gospodin Grej jutros bio van sebe kad je mislio da ste otišli." Osmehnula se s naklonošću.

Oh...

NIJE SEVRATIO kući do devet. Sedim za radnim stolom u biblioteci i pitam se gde je. Pozvala sam ga.

„Ana", javio se hladno.

„Ćao."

Tiho je udahnuo. „Ćao", rekao je tiše.

„Dolaziš li kući?"

„Kasnije."

„Jesi li u kancelariji?"

„Jesam. Gde si očekivala da budem?"

S njom. „Pustiću te da radiš."

Oboje smo ostali na vezi, a tišina se odužila.

„Laku noć, Ana", rekao je napokon.

„Laku noć, Kristijane."

Prekinuo je vezu.

O, *sranje*. Zagledala sam se u blekberi. Ne znam šta očekuje da uradim. Neću mu dozvoliti da gazi po meni. Da, ljut je, pošteno. Ja sam ljuta. Ah tu smo gde smo. Nisam ja otrčala da izbrbljam sve bivšoj ljubavnici pedofilki. Želim da prizna da to nije prihvatljivo ponašanje.

Zavalila sam se u stolici, zagledala u bilijarski sto i setila se kako smo se zabavljali dok smo igrali. Položila sam ruku na stomak. Možda je prerano. Možda nije suđeno... Tek što sam to pomislila, moja podsvest je vrisnula: „Ne!" Ako abortiram, nikad neću oprostiti sebi - ni Kristijanu.,,0, Tačkice, šta si nam uradila?" Ne mogu da pričam s Kejt. Ne mogu da pričam ni sa kim. Poslala sam joj poruku i obećala da ću joj se uskoro javiti.

U jedanaest više nisam videla na oči. Pomirena, popela sam se u svoju staru sobu. Sklupčala sam se ispod pokrivača i konačno se preпустиła - zaplakala sam u jastuk, silovito, grcajući, nimalo damski, žalosno...

GLAVA MI JE bila teška kad sam se probudila. Sveza jesenja svetlost prodire kroz velike prozore. Pogledala sam na sat i videla da je pola osam. Odmah sam se zapitala gde je Kristijan. Sela sam pa spustila noge iz kreveta. Na podu pored kreveta leži Kristijanova srebrnosiva kravata, moja omiljena. Nije bila tu kad sam sinoć legla. Podigla sam je i zagledala se u nju, milujuću svilu između palčeva i kažiprsta pa je naslonila na obraz. Bio je ovde i gledao me kako spavam. Tračak nade blesnuo je duboko u meni.

GOSPOĐA DŽOUNS JE poslovala u kuhinji kad sam sišla.

„Dobro jutro”, pozdravila me je vedro.

„Dobro jutro. Kristijan?”

Lice joj je klonulo. „Već je otišao.”

„Dakle, dolazio je kući?” Morala sam da proverim iako imam njegovu kravatu kao dokaz.

„Jeste.” Zastala je. „Ana, molim vas, oprostite što pričam o nečemu što me se ne tiče, ah nemojte odustajati od njega. On je tvrdoglav čovek.”

Klimnula sam glavom i ona začuta. Sigurna sam da joj je moj izraz poručio da trenutno ne želim da razgovaram o mom zabludom mužu.

KAD SAM STIGLA na posao, pogledala sam mejl. Srce mi je luđački poskočilo kad sam videla Kristijanovu poruku.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Portland

Datum: 15. septembar 2011,06.45

Primalac: Anastazija Grej

Ana,
 Danas ću službeno odleteti u Portland.
 Moram da zaključim posao s Vašingtonskim državnim univerzitetom.

Mislio sam da bi želela da znaš.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Oh. Suze su me zapekle u očima. To je to? Stomak mi se prevrnuo. Sranje! Povratiću. Otrčala sam do toaleta i stigla taman na vreme da izbacim doručak u solju. Skliznula sam na pod kabine i zagnjurila glavu u šake. Zar je moguće osećati se ovako nesrećno? Posle nekog vremena neko je tiho pokucao na vrata.

„Ana?“ Hana.

Jebiga. „Da?“

„Jesi li dobro?“

„Izlazim za minut.“

„Bojs Foks je došao na sastanak.“

Sranje. „Odvedi ga u salu za sastanke. Doći ću za minut.“

„Hoćeš li čaj?“

„Da, hvala.“

POSLE RUČKA - JOŠ jednog sendviča s krem-sirom i lososom, koji sam uspela da ne povratim - sedela sam i nezainteresovano zurila u monitor, tražeći nadahnuće i pitajući se kako ćemo Kristijan i ja rešiti ovaj veliki problem.

Trgla sam se kad mi je blekberi zazvonio. Pogledala sam ekran - Mia. Pobogu, samo mi ona fali s njenim oduševljenjem. Oklevala sam i zapitala se da li da se javim, ali učtivost je nadvladala.

„Mia“, javila sam se vedro.

„Pa, zdravo, Ana - dugo se nismo čuli.“ Muški glas mi je poznat.

Jebote!

Sva sam se naježila kad mi je adrenalin pokuljao telom, a Zemlja je prestala da se okreće.

Džek Hajd.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

„Džek." Ostala sam bez glasa, strah ga je ugušio. Kako to da nije u zatvoru? Zašto je Mijin telefon kod njega? Krv mi se povukla iz hca i zavrtele mi se u glavi.

„Sećaš me se", rekao je tiho. Osećam da se gorko osmehuje.

„Da, naravno", odgovorila sam mehanički dok su mi se misli rojile.

„Verovatno se pitaš zašto te zovem?"

„Da."

Prekini vezu.

„Ne prekidaj vezu. Malo sam proćaskao s tvojom zaovicom."

Molim? Mia! Ne! „Šta si uradio?", prošaputala sam, pokušavajući da potisnem strah.

„Slušaj me, kurvo sponzorušo. Sjebala si mi život. Grej mi je sjebao život. *Duguješ* mi. Kurvica je sa mnom. A ti, taj drkadžija za koga si se udala i njegova porodica ima da platite."

Zapanjili su me Hajdov prezir i gorčina. *Njegova porodica?* Šta kog vraga?

„Šta hoćeš?"

„Hoću njegov novac. Stvarno hoću njegov jebeni novac. Da je bilo drugačije, mogao sam da budem ja. Zato ćeš *ti* da mi ga doneseš. Hoću pet miliona dolara, danas."

„Džek, ne mogu da pristupim tolikom novcu."

Prezrivo je otpuhnuo. „Imaš dva sata da ga nabaviš. To je sve - dva sata. Nemoj nikome da kažeš ili će mala kučka nastradati. Ni

policiji. Ni onom seronji od tvog muža. Ni njegovom obezbeđenju. Znaću ako to učiniš. Jasno?" Zastao je i pokušala sam da odgovorim, ali grlo mi se steglo od straha.

„Jasno?" dreknuo je.

„Da", prošaputala sam.

„Ili ću je ubiti."

Ciknula sam.

„Ne odvajaj se od telefona. Ni reči nikome ili ću je mučiti pre nego što je ubijem. Imaš dva sata."

„Džek, treba mi više vremena. Tri sata. Kako mogu da znam da je ona s tobom?"

Veza se prekinula. Užasnuto sam se zagledala u telefon. Usta su mi se osušila od straha i ostavila gadni, metalni ukus užasa. *Mia, on je uhvatio Miu.* Da li je? Mozak mi se uskomešao od te strahovite pomisli i stomak mi se ponovo prevrnuo. Povraća mi se, ali duboko sam udahnula ne bih li smirila paniku, i mučnina je prošla. Glavom mi munjevito prolaze mogućnosti. *Reći Kristijanu? Reći Tejloru? Pozvati policiju? Kako bi Džek mogao da zna? Da li stvarno drži Miu?* Treba mi vremena, vremena da razmislim - ali to mogu postići samo ako sledim njegova uputstva. Zgrabila sam tašnu i pošla prema vratima.

„Hana, moram da izađem. Nisam sigurna koliko ću se zadržati. Otkazi mi sve poslepodnevne sastanke. Obavesti Elizabet da moram da se postaram za hitan slučaj."

„Naravno, Ana. Je li sve u redu?" Hana se namrštila. Lice joj je zabrinuto dok gleda kako trčim.

„Jeste", dobacila sam rasejano i dotrčala do prijemnice, gde je Sojer čekao.

„Sojere." Skočio je iz naslonjače kad mi je čuo glas i namrštilo se kad mi je video izraz.

„Nije mi dobro. Možeš li da me odvežeš kući, molim te?"

„Naravno, gospođo. Hoćete li da sačekate ovde dok dovezem automobil?"

„Ne, ići ću s tobom. Žuri mi se kući."

POTPUNO UŽASNUTO ZURIM kroz prozor dok smišljam šta da radim. Vratiti se kući. Presvući se. Naći čekovnu knjižicu. Nekako pobeći Rajanu i Sojeru. Otići u banku. Dođavola, koliko prostora zauzima pet miliona? Koliko li je to teško? Treba li mi kofer? Treba li unapred da obavestim banku? Mia. *Mia*. Šta ako ne drži Miu? Kako bih mogla da proverim? Ako pozovem Grejs, ona će postati sumnjičava i time bih mogla da ugrozim Miu. Rekao je da će znati. Pogledala sam kroz zadnji prozor džipa. Prati h me neko? Srce mi mahnito lupa dok posmatram automobile iza nas. Deluju nedužno. O, *Sojere, vozi brže. Molim te*. Pogledi su nam se u retrovizoru sreli i čelo mu se nabralo.

Sojer je pritisnuo dugme na blutut slušalicama da odgovori na poziv. „Samo da ti javim da je gospoda Grej sa mnom.“ Pogledi su nam se ponovo sreli pre nego što se zagledao u put pred sobom i nastavio da priča. „Nije joj dobro. Vraćam je u Eskalu... Shvatam... dobro.“ Sojer me je ponovo pogledao u ogledalu. „Da“, složio se i prekinuo vezu.

„Tejlor?“ prošaputala sam.

Klimnuo je glavom.

„Je li on sa gospodinom Grejom?“

„Jeste, gospodo.“ Glas mu je smekšao od saosećanja.

„Jesu li i dalje u Portlandu?“

„Da, gospodo.“

Dobro je. Kristijan mora da bude bezbedan. Spustila sam ruku na stomak i pogladila ga. I ti, Tačkice. Moram da se pobrinem da oboje budete bezbedni.

„Možemo h da požurimo, molim te? Nije mi dobro.“

„Da, gospodo.“ Sojer je nagazio gas.

GOSPOĐA DŽOUNS NIJE bila u stanu kad smo se vratili. Budući da njen automobil nije u garaži, pretpostavila sam da je otišla u kupovinu s Rajanom. Sojer je otišao u Tejlorovu radnu sobu, a ja sam otrčala u Kristijanovu. Prestravljeno posrćući oko njegovog radnog stola, otvorila sam fioku da pronadem čekovnu knjižicu. Ugledala sam Lejlin pištolj. Iznervirala sam se što ga Kristijan ne

drži na sigurnom mestu. On ne zna ništa o pištoljima. *Pobogu, mogao bi da se povredi.*

Načas sam oklevala pa uzela pištolj, proverila je li napunjen i zadenuła ga za pojas crnih pantalona. Možda će mi trebati. Progutala sam knedlu. Vežbala sam samo na metama. Nikad nisam pucala ni u koga; nadam se da će mi Rej oprostiti. Posvetila sam se traženju odgovarajuće knjižice. Ima ih pet, a samo jedna je na imena K. Grej i gospoda A. Grej. Imam oko pedeset četiri hiljade dolara na svom računu. Nemam predstavu koliko je novca na ovom. Ali Kristijan svakako ima pet miliona dolara. Možda ima novca u sefu? Sranje. Ne znam šifru. Nije li rekao da drži kombinaciju u ormariću za dokumenta? Pokušala sam da ga otvorim, ali zaključan je. *Sranje.* Moraću da se držim prvobitnog plana.

Duboko sam udahnula pa pribranije ali odlučnije odmarširala u našu spavaću sobu. Krevet je namešten i načas sam osetila žaoku. Možda je sinoć trebalo da spavam u njemu. Kakva je svrha raspravljati se s nekim ko je, po sopstvenom priznanju, Pedeset Nijansi? Sad čak ne razgovara sa mnom. Ne - nemam vremena da razmišljam o tome.

Brzo sam se svukla pa obukla farmerke, duks s kapuljačom i obula patike. Gurnula sam pištolj uz krsta. Izvadila sam veliku platnenu torbu iz plakara. Hoće li pet miliona dolara stati u nju? Kristijanova torba za teretanu stoji na podu. Otvorila sam je, očekujući da vidim prljavu odeću, ali ne - njegova oprema je čista i mirišljava. Gospoda Džouns stvarno sve postiže. Istresla sam sadržaj na pod pa ubacila njegovu torbu u veću. Eto, to bi trebalo da bude dovoljno. Proverila sam imam li vozačku dozvolu kako bih se identifikovala u banci i pogledala na sat. Prošao je trideset jedan minut otkako je Džek zvao. Sad samo treba da izađem iz Eskale a da me Sojer ne vidi.

Polako i tiho sam otišla u predvorje, znajući da je kamera okrenuta prema liftu. Mislim da je Sojer i dalje u Tejlorovoj radnoj sobi. Obazrivo sam otvorila vrata kako bih napravila što manje buke. Nečujno sam ih zatvorila za sobom i stala na prag, tik uz vrata, kako bih izbegla kameru. Izvadila sam mobilni iz tašne i pozvala Sojera.

„Gospodo Grej.“

„Sojere, u sobi sam na spratu. Možeš li da mi pomogneš s nečim?“, pitala sam tiho, znajući da je odmah niz hodnik s druge strane vrata.

„Odmah dolazim, gospođo“, odgovorio je. U glasu mu se čuje zbunjenost jer ga nikad nisam zvala telefonom da mi pomogne. Srce mi luđački lupa u grlu. Hoće li ovo uspeti? Prekinula sam vezu i slušala kako prolazi hodnikom i penje se stepenicama. Još jednom sam duboko udahнула da se priblerem i nakratko pomislila kako je ironično što bežim iz sopstvene kuće kao zločinac.

Kad je Sojer stigao do odmorišta na spratu, potrčala sam do lifta i pozvala ga. Čulo se glasno zvonce kad su se vrata otvorila. Utrčala sam i mahnito pritisla dugme za garažu. Posle mučne pauze, vrata su polako počela da se zatvaraju. Utom sam čula Sojerov povik.

„Gospođo Grej!“ Vrata lifta su se zatvorila kad je istrčao u predvorje. „Ana!“, povikao je s nevericom. Ali zakasnio je i nestao mi iz vida.

Lift se glatko spustio u podzemnu garažu. Imam nekoliko minuta prednosti nad Sojerom i znam da će pokušati da me zaustavi. Čežnjivo sam pogledala R8 dok sam trčala prema sabu. Otvorila sam vrata, ubacila torbu na suvozačevo sedište i uskočila unutra.

Upalila sam motor i gume su zaškripale kad sam pojurila prema izlazu. Čekala sam jedanaest mučnih sekundi da se podigne rampa. Izvezla sam se čim se podigla. U retrovizoru sam videla kako Sojer istrčava iz teretnog lifta u garažu. Proganjao me je njegov zbunjen, povređen izraz kad sam skrenula u Četvrtu aveniju.

Ispustila sam dugo zadržavani dah. Znam da će Sojer pozvati Tejlora ih Kristijana, ali postaraću se za to kasnije - trenutno nemam vremena da razmišljam o tome. Promeškoljila sam se s nelagodnom zato što duboko u sebi znam daje Sojer verovatno ostao bez posla. *Ne razmišljaj o tome*. Moram da spasem Miu. Moram da stignem do banke i podignem pet miliona dolara. Pogledala sam u retrovizor, nervozno očekujući da vidim kako džip izlazi iz garaže, ali nisam videla Sojera.

BANKA JE UKUSNO i neupadljivo uređena i savremena. Prigušeni glasovi, podovi što odbijaju zvuke i svetlozeleno peskirano staklo svugde. Prišla sam šalteru za informacije.

„Izvolite, gospodo?" Mlada žena mi je uputila vedri neiskreni osmeh i načas sam se pokajala što sam se presvukla u farmerke.

„Hoću da podignem veliku sumu novca."

Gospodica s neiskrenim osmehom još je neiskrenije izvila obrvu.

„Imate li račun u našoj banci?" Nije uspela da sakrije sarkazam.

„Da", breknula sam se. „Moj muž i ja imamo nekoliko računa ovde. On se zove Kristijan Grej."

Raširila je oči i neiskrenost je ustupila mesto zaprepašćenju. Ponovo me je odmerila. Ovog puta s mešavinom neverice i strahopoštovanja.

„Ovuda, gospodo", prošaputala je i odvela me u malu kancelariju s veoma malo nameštaja i svetlozelenim peskiranom staklenim zidom.

„Sedite, molim vas." Pokazala je na crnu kožnu naslonjaču ispred staklenog radnog stola s najsavremenijim kompjuterom i telefonom. „Koliko novca ćete danas podići, gospodo Grej?", pitala je srdačno.

„Pet miliona dolara." Pogledala sam je pravo u oči kao da svakog dana tražim toliko novca.

Prebledela je. „Dobro. Pozvaću menadžera. O, izvinite što pitam, ali imate li lične isprave?"

„Da. Ali volela bih da razgovaram s menadžerom."

„Naravno, gospodo Grej." Brzo je izašla. Zavalila sam se u naslonjaču i preplavio me je nalet mučnine kad mi se pištolj neprijatno pritisnuo uz krsta. *Ne sad. Ne smem sad da povratim.* Duboko sam udahнула i nalet je prošao. Nervozno sam pogledala na sat. Dva i dvadeset pet.

Sredovečan čovek je ušao u kancelariju. Prosed je i nosi otmeno, skupo tamnosivo odelo i odgovarajuću kravatu. Pružio mi je ruku.

„Gospodo Grej, ja sam Troj Velan." Osmehnulo se dok smo se rukovah pa seo za sto.

„Koleginica mi kaže da želite da podignete veliku sumu novca."

„To je tačno. Pet miliona dolara."

Okrenuo se prema svom vrhunskom kompjuteru i ukucao nekoliko brojeva.

„Uglavnom tražimo da nas klijenti ranije obaveste kad podižu velike sume." Zastao je i uputio mi ohrabrujući ali nadmeni osmeh. „Ali, srećom, držimo rezerve gotovine za celu jugozapadnu obalu", rekao je razmetljivo. *Pobogu, pokušava li da me zadivi?*

„Gospodine Velane, žurim. Šta treba da uradim? Imam vozačku dozvolu i zajedničku čekovnu knjižicu. Treba li samo da napišem ček?"

„Jedno po jedno, gospođo Grej. Mogu li da pogledam vaše isprave?" Odbacio je srdačno razmetljivo držanje i poprimio stav ozbiljnog bankara.

„Izvolite." Pružila sam mu vozačku dozvolu.

„Gospođo Grej... Ovde piše Anastazija Stil."

O, *sranje*.

„O... da. Ovaj."

„Pozvaću gospodina Greja."

„O, ne, neće biti potrebno." *Sranje!* „Mora da imam nešto s venčanim prezimenom." Počela sam da preturam po tašni. Imam li neku ispravu s novim prezimenom? Izvadila sam novčanik, otvorila ga i ugledala fotografiju Kristijana i sebe na krevetu u spavaćoj sobi *Lepotice*. *Ne mogu to da mu pokažem!* Izvadila sam crnu *Ameksovu* karticu.

„Izvolite."

„Gospođa Anastazija Grej", pročitla Velan. „Da, ovo je u redu." Namrštio se. „Ovo je veoma neuobičajeno, gospođo Grej."

„Hoćete li da obavestim supruga kako vaša banka nije bila voljna da saraduje?" Isturila sam ramena i preteći ga pogledala.

Zastao je. Mislim da me ponovo procenjuje. „Moraćete da napišete ček, gospođo Grej."

„Naravno. U ovoj knjižici?" Pokazala sam mu čekovnu knjižicu, pokušavajući da smirim ustutnjalo srce.

„Da. Moraćete da popunite još nekoliko papira. Izvinite me na trenutak."

Klimnula sam glavom, a on je ustao i izašao iz kancelarije. Ponovo sam izdahnula vazduh sam zadržavala. Nisam imala predstavu da će ovo biti toliko teško. Nespretno sam otvorila čekovnu knjižicu i izvadila olovku iz tašne. Da li samo da napišem isplatiti

u gotovini? Nemam pojma. Drhtavim prstima sam napisala: *pet miliona dolara. 5.000.000\$.*

O, bože, nadam se da ispravno postupam. Mia, misli na Miu. Ne smem nikome da kažem.

Proganjaju me Džekove ledene, odvratne reči. „*Ni reci nikome ili ću je mučiti pre nego što je ubijem.*”

Gospodin Velan se vratio, bled i smeten.

„Gospodo Grej? Vaš suprug želi da razgovara s vama”, promrmljao je i pokazao na telefon na staklenom stolu.

Molim? Ne.

„On je na liniji jedan. Samo pritisnite dugme. Sačekaću ispred.” Ima dovoljno obraza da izgleda posramljeno. Benedikt Arnold* nije ništa u poređenju s Velanom. Namrštila sam se i osetila kako mi se sva krv povlači iz hca. Ponovo je žurno izašao iz kancelarije.

Sranje! Sranje. *Sranje!* Šta li ću da kažem Kristijanu? Saznaće. Umešaće se. Ugroziće svoju sestru. Ruka mi je zadržala kad sam posegnula za telefonom. Naslonila sam slušalicu na uvo, pokušala da stišam mahnitno disanje i pritisla dugme za liniju jedan.

„Ćao”, promrmljala sam i bezuspešno pokušala da smirim živce.

„Ostavljaj me?” Kristijanove reči su napaćeni, zadihani šapat.

Molim?

„Ne!” Moj glas je odjek njegovog. *Jao, ne. Jao, ne - kako može to da pomisli? Zbog novca? Misli da idem zbog novca?* U trenutku strahovite lucidnosti, shvatila sam da ću držati Kristijana na odstojanju, dalje od opasnosti i spasti mu sestru... ako budem lagala.

„Da”, prošaputala sam. Razdirući bol sevnuo mi je telom i naterao mi suze na oči.

Ciknuo je, gotovo zajecao. „Ana, ja...” Zagrcnuo se.

Ne! Stavila sam šaku na usta dok sam potiskivala suprotstavljena osećanja. „Kristijane, molim te. Nemoj.” Borim se protiv suza.

„Odlaziš?”

„Da.”

„Ali zašto novac? Je li uvek posredi bio novac?” Napaćeni glas mu je jedva čujan.

* General koji se u ratu za nezavisnost borio prvobitno na strani američkih kolonija, ali je prebegao na englesku stranu. (Prim. prev.)

Ne! Suze mi liju niz lice. „Ne“, prošaputala sam.

„Je li pet miliona dovoljno?“

O, prestani, molim te!

„Da.“

„A beba?“ Glas mu je zadihani odjek.

Molim? Spustila sam ruku s usta na stomak. „Ja ću brinuti o bebi“, promrmljala sam. *Moja Tačkica... naša Tačkica.*

„Je l' to želiš?“

Ne!

„Da.“

Oštro je udahnuo. „Uzmi sve“, prosiktao je.

„Kristijane“, zajecala sam. „To je zbog tebe. Zbog tvoje porodice. Molim te. Nemoj.“

„Uzmi sve, Anastazija.“

„Kristijane...“ Umalo nisam poklekla. Umalo mu nisam rekla - za Džeka, za Miu, za otkupninu. *Samo mi veruj, molim te!* - zamolila sam ga u sebi.

„Uvek ću te voleti.“ Glas mu je promukao. Prekinuo je vezu.

„Kristijane! Ne... volim i ja tebe.“ Sve gluposti koje smo priređivali jedno drugome poslednja dva dana izbledele su u zaborav. Obećala sam da ga nikad neću ostaviti. Ne ostavljam te. Spašavam ti sestru. Klonula sam u naslonjači i grčevito zaplakala, lica zagnjurenog u šake.

Prekinulo me je bojažljivo kucanje. Velan je ušao, iako nisam odgovorila. Gleda svukud samo ne u mene. Posjamljen je.

Zvao si ga, đubre jedno! Prostrehla sam ga pogledom.

„Vaš suprug je pristao da podignete pet miliona dolara, gospođo Grej. To je veoma neuobičajeno, ah kao naš najvažniji klijent... bio je uporan... veoma uporan.“ Zastao je i pocrveneo. Zatim se namrštio. Ne znam da li zbog toga što se Kristijan ponaša veoma neuobičajeno ili zato što Velan ne zna šta da radi s uplakanom ženom u svojoj kancelariji.

„Jeste li dobro?“

„Izgledam h kao da sam dobro?“, otresla sam.

„Izvinite, gospođo. Hoćete li malo vode?“

Natmureno sam klimnula glavom. Upravo sam ostavila muža. Pa, Kristijan misli da sam to uradila. Moja podsvest stisnu usne. *Zato što si mu to rekla.*

„Reći ću kolegini da vam donese vode dok priprelim novac. Molim vas, samo se potpišite ovde, gospođo... i napišite na čeku da je isplata u gotovini, te se i tu potpišite.”

Spustio je formular na sto. Naškrabala sam potpis na istačkanu crtu na čeku pa na formularu. *Anastazija Grej*. Suze su mi kanule na sto i za dlaku promašile papire.

„Uzeću to, gospođo. Trebaće nam oko pola sata da pripreмимо novac.”

Brzo sam pogledala na sat. Džek je rekao dva sata - dok sprema novac, proći će dva sata. Klimnula sam glavom i Velan je na prstima izašao iz kancelarije, ostavivši me mojoj patnji.

Nekoliko trenutaka, minuta, sati - ne znam - kasnije, gospođica s neiskrenim osmehom je ušla s bokalom vode i čašom.

„Gospođo Grej”, rekla je tiho, spustila čašu na sto i natočila vodu.

„Hvala.” Uzela sam čašu i zahvalno otpila. Izašla je i ostavila me s mojim smušenim, uplašenim mislima. Nekako ću izglediti odnos s Kristijanom... ako nije prekasno. Bar se nije umešao. Trenutno moram da se usredsredim na Miu. Šta ako Džek laže? Sta ako je ne drži? Svakako bi trebalo da pozovem policiju.

„Ne reci nikome ili ću je mučiti pre nego stoje ubijem.” Ne mogu. Zavalila sam se u naslonjači i osetila umirujuće prisustvo Lejlinog pištolja na krstima. Ko bi rekao da ću ikad biti zahvalna zbog toga što je Lejla svojevremeno uperila pištolj u mene? O, Reje, tako mi je drago što si me naučio da pucam.

Rej! Oštro sam udahnula. On očekuje da ga posetim večeras. Možda mogu samo da ostavim novac Džeku. Može da pobegne dok odvedem Miu kući. O, *to zvuči besmisleno!*

Blekberi mi je zazvonio. Pesma *Your Love is King* ispunila je prostoriju. *Jao, ne!* Sta Kristijan hoće? Da mi sipa so na ranu?

„Je li uvek posredi bio novac?”

O, Kristijane - kako si to mogao da pomisliš? Obuzeo me je gnev. Da, gnev. Gnev pomaže. Pustila sam da se uključi govorna pošta. Kasnije ću se suočiti sa svojim mužem.

Neko je pokucao na vrata.

„Gospođo Grej.” Velan. „Novac je spreman.”

„Hvala." Ustala sam i soba se zavrtela. Uхватила sam se za naslonjaču.

„Gospođo Grej, jeste li dobro?"

Klimnula sam glavom i uputila mu pogled koji poručuje da me se mane. Još jednom sam duboko udahнула da se priblerem. *Moram to da uradim. Moram to da uradim. Moram da spasem Miu.* Povukla sam duks kako bih pokrila dršku pištolja koji mi viri iz farmerki.

Gospodin Velan se namrštio, ali otvorio je vrata i naterala sam sebe da se pokrenem na drhtavim nogama.

Sojer čeka na ulazu i prelazi pogledom po prostoriji. *Sranje!* Pogledi su nam se sreli i namrštio mi se, procenjujući moju reakciju. O, ljut je. Podigla sam kažiprst pokretom koji poručuje da ću mu se pridružiti za minut. Klimnuo je glavom i javio se na mobilni. *Sranje! Kladim se da ga Kristijan zove.* Naglo sam se okrenula i gotovo se sudarila s Velanom, pa utrčala natrag u kancelariju.

„Gospođo Grej?" Velan je zvučao zbunjeno kad je ušao za mnom.

Sojer bi mogao sve da upropasti. Zagledala sam se u Velana.

„Napolju je neko koga ne želim da vidim. Neko ko me prati."

Velan se razrogačio.

„Hoćete li da pozovem policiju?"

„Ne!" Jebote, ne. Šta ću da radim? Pogledala sam na sat. Uskoro će tri i petnaest. Džek će zvati svakog trenutka. *Misli, Ana, misli!* Velan me gleda sa sve većim očajanjem i zbunjenošću. Mora da misli da sam luda. *Jesi luda,* otrese moja podsvest.

„Moram da telefoniram. Možete li da me ostavite nakratko, molim vas?"

„Svakako", odgovori Velan. Čini mi se da je zahvalan što će izaći iz kancelarije. Kad je izašao, drhtavim prstima sam pozvala Mijin broj.

„Pa, nije li to moja isplata", javio se Džek podrugljivo.

Nemam vremena za njegova sranja. „Imam problem."

„Znam. Obezbeđenje te je pratilo do banke."

Molim? Otkud to zna, dodavola?

„Moraćeš da mu pobegneš. Automobil čeka iza banke. Crni dodžov terenac. Imaš tri minuta da stigneš tamo." *Dodž!*

„Možda će mi trebati više od tri minuta.“ Srce mi je ponovo skočilo u grlo.

„Pametna si za jednu kurvu, Grejova. Smisli nešto. I baci mobilni kad stigneš do vozila. Jel'jasno, kučko?“

„Da.“

„Izgovori to!“ oteresao je.

„Jasno mi je.“

Prekinuo je vezu.

Sranje! Otvorila sam vrata i zatekla gospodina Velana kako strpljivo čeka ispred.

„Gospodine Velane, trebaće mi pomoć da prebacim torbe do automobila. Parkiran je iza banke. Imate li zadnji izlaz?“

Namrštio se.

„Da, imamo. Za osoblje.“

„Možemo li tuda da izađemo? Tako bih izbegla neželjenu pažnju na ulazu.“

„Kako želite, gospođo Grej. Dva službenika će vam pomoći s torbama i dva radnika obezbeđenja će nadzirati iznošenje. Podite za mnom.“

„Moram da vas zamolim za još jednu uslugu.“

„Svakako, gospođo Grej.“

DVA MINUTA KASNIJE našla sam se na ulici s pratnjom. Pošli smo prema dodžu. Stakla su zamračena i ne vidim ko je za volanom. Ali kad smo prišli, neko je otvorio vozačeva vrata i žena u crnom s crnim kačketom naručenim nisko na čelo gipko je izašla iz auta. *Elizabet iz kancelarije! Šta kog đavola?* Prišla je zadnjem delu vozila i otvorila prtljažnik. Dva mlada službenika ubacila su teške torbe s novcem.

„Gospođo Grej.“ Drsko mi se osmehnula kao da smo na prijateljskom izletu.

„Elizabet.“ Ton mi je leden. „Lepo je videti te izvan kancelarije.“ Gospodin Velan se nakašljao.

„Pa, ovo je bilo zanimljivo popodne, gospođo Grej.“ Morala sam da istrpim društvene učtivosti rukovanja i zahvaljivanja dok su mi se misli rojile. *Elizabet?* Zašto ona šuruje sa Džekom? Velan

i njegovo društvo vratili su se u banku i ostavili me samu sa šeficom kadrovske službe u SIP-u, koja je umešana u otmicu, učenu a možda i u druge zločine. Zašto?

Elizabet je otvorila zadnja vrata i pokazala mi da uđem.

„Vaš telefon, gospodo Grej“, rekla je, obazrivo me posmatrajući. Pružila sam joj ga i ona ga je bacila u obližnju kantu za smeće.

„Tako nas neće otkriti“, kazala je samozadovoljno.

Ko je ova žena? Elizabet je zatvorila moja vrata i sela za volan. Nervozno sam pogledala iza sebe kad se uključila u saobraćaj i pošla na istok. Sojera nema nigde.

„Elizabet, uzela si novac. Pozovi Džeka. Kaži mu da pusti Miu.“

„Mislim da hoće hćno da ti zahvali.“

Sranje! Uputila sam joj leden pogled u retrovizoru.

Prebledela je i uzrujana grimasa naružila joj je lepo hce.

„Zašto ovo radiš, Elizabet? Mislila sam da ne voliš Džeka.“

Ponovo me je brzo pogledala u retrovizoru i načas sam joj videla bol u očima.

„Ana, biće sve u redu ako budeš ćutala.“

„Ali ne možeš ovo da radiš. Potpuno je pogrešno.“

„Ćuti“, rekla je, ah vidim da joj je neprijatno.

„Ucenjuje li te nećim?“ Pogledala me je i toliko naglo ukoćila da sam poletela napred i udarila licem o naslon prednjeg sedišta.

„Rekla sam da ćutiš“, zarežala je. „I predlažem da se vežeš.“

U tom trenutku sam shvatila da je ucenjuje. Nećim toliko užasnim da je spremna da ovo radi za njega. Načas sam se zapitala šta bi to moglo biti. Krađa novca iz kompanije? Nešto u vezi s njenim hćnim životom? Nešto seksualne prirode? Stresla sam se pri toj pomish. Kristijan je rekao da nijedna Džekova pomoćnica nije htela da prića. Možda je isti slučaj sa svima. *Zato je hteo i mene da kresne.* Źuč mi se popela u grlo od gađenja pri toj pomish.

Ehzabet vozi dalje od centra Sijetla i prema brdima na istoku. Uskoro smo se našli u mirnim ulicama s kućama. Videla sam jedan ulićni znak: SAUTIRVING STRIT. Oštro je skrenula u pustu ulicu sa zapuštenim dećjim igralištem s jedne strane i velikim betonskim parkiralištem oivićenim nizom zdepastih, praznih zgrada od opeke s druge. Elizabet je skrenula na parkiralište i zaustavila se ispred poslednje zgrade.

Okrenula se prema meni. „Zabava počinje“, promrmljala je.

Glava mi se naježila od straha i adrenalin mi je prostrujao telom.

„Ne moraš ovo da radiš“, prošaputala sam. Stisla je usne u tanku certu i izašla iz automobila.

Ovo je za Miu. Ovo je za Miu. Brzo sam se pomolila. *Molim te, samo daje ona dobro, molim te, samo daje ona dobro.*

„Izlazi“, breknula se Elizabet i otvorila moja vrata.

Sranje. Kad sam izašla, noge su mi se toliko tresle da sam se zapitala mogu li da stojim. Svež poslepodnevni vetar nosi miris predstojeće jeseni i krečnjački, prašnjavi vonj zapuštenih zgrada.

„Vidi, vidi.“ Džek je izašao iz malih, zamandaljenih vrata s leve strane zgrade. Kosa mu je kratka. Skinuo je minduše i nosi odelo. *Odelo?* Polako mi je prišao, odišući nadmenošću i mržnjom. Srce mi je ubrzano zakucalo.

„Gde je Mia?“ promucala sam, usta toliko suvih da sam jedva izustila reči.

„Jedno po jedno, kučko“, podrugljivo je odgovorio kad se zaustavio ispred mene. Gotovo da mogu da mu nanjušim prezir. „Novac?“

Elizabet pregleda torbe u prtljažniku. „Ima đavolski mnogo para ovde“, rekla je sa strahopoštovanjem dok je otkopčavala i zakopčavala torbe.

„A njen mobilni?“

„U kanti za smeće.“

„Dobro je“, zarežao je i iznenada me jako udario nadlanicom po licu. Divljački, ničim izazvani udarac oborio me je na tlo. Glava mi je s mučnim treskom udarila o beton. Bol mi je sevnuo kroz glavu, oči su mi se napunile suzama i zamaglilo mi se pred očima od šoka dok mi je bol strujao glavom.

Tiho sam kriknula od bola, zaprepašćenja i užasnutosti. Jao, ne - *Tačkica*. Džek me je brzo i okrutno šutnuo u rebra i izbio mi sav vazduh. Čvrsto sam zažmurila, pokušavajući da potisnem mučninu i bol, da udahnem dragoceni vazduh. *Tačkica, Tačkica, o moja Tačkica...*

„Ovo je za SIP, jebena kučko!“ zaurlao je.

Privukla sam noge sebi i sklupčala se dok sam čekala sledeći udarac.

„Džek!" vrisnu Elizabet. „Ne ovde! Ne usred bela dana, jebote!" Zastao je.

„Kučka to zaslužuje!" rekao je sa zloradim likovanjem. To mi je pružilo dragoceni trenutak da izvučem pištolj iz farmerki. Drh-tavim rukama sam naciljala, pritisla obarač i opalila. Metak ga je pogodio odmah iznad kolena. Srušio se ispred mene, urlajući od bola i držeći se za butinu dok mu je krv bojila prste u crveno.

„*Jebote!*“, dreknuo je. Okrenula sam se prema Elizabet. Užasnuto se zabaljila u mene i podigla ruke iznad glave. Postaje maglovita... tama se spušta. *Sranje*... Ona je na kraju tunela. Tama je guta. Guta me. U daljini je nastao pravi pakao. Gume škripe... kočnice... vrata... vika... trk... bat koraka. Pištolj mi je ispao iz ruke.

„Ana!" Kristijanov glas... Kristijanov glas... Kristijanov napaćeni glas. Mia... spasi *Miu*.

„ANA!"

Tama... spokoj.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

Postoji samo bol. Moja glava, moje grudi... razdirući bol. Bok, ruka. Bol. Bol i šaputanje u pomrčini. *Gde sam?* Iako se trudim, ne mogu da otvorim oči. Prošaputane reči postaju glasnije... svetionik u daljini.

„Rebra su joj ugruvana, gospodine Greje. Na lobanji ima tanku naprslinu, ali funkcije su joj stabilne i jake.”

„Zašto je i dalje u nesvesti?”

„Gospođa Grej je zadobila jak udarac u glavu. Ali moždana aktivnost joj je normalna i nema otoka. Probudiće se kad bude spremna. Samo joj dajte malo vremena.”

„A beba?” Reči su zadihane, pune strepnje.

„Beba je nepovređena, gospodine Greje.”

„O, hvala bogu.” Reči su mu htanija... molitva. „O, hvala bogu.”

Bokte. Brine zbog bebe... bebe...? *Tačkice.* Naravno. Moje Tačkice. Bezuspešno sam pokušala da spustim ruku na stomak. Ništa se ne pomera, ništa ne reaguje.

„A beba...? O, hvala bogu.”

Tačkica je nepovređena.

„A beba...? O, hvala bogu.”

Stalo mu je do bebe.

„A beba...? O, hvala bogu.”

On želi bebu. O, hvala bogu. Opustila sam se i nesvest me je ponovo savladala, odvukavši me dalje od bola.

SVEJE TEŠKO i bolno: udovi, glava, kapci, ništa neće da se pomeri. Oči i usta su mi odlučno zatvoreni, neradi da se otvore, ostavljajući me šlepu, nemu i bolnu. Kad sam izronila iz magle, svesnost je lebdela nada mnoom nalik zavodljivoj sireni koja je za dlaku van domašaja. Zvuči su se pretvorili u glasove.

„Neću da je ostavim.“

Kristijan! On je ovde... Snagom volje pokušavam da se probudim - glas mu je napregnut, izmučen šapat.

„Kristijane, trebalo bi da odspavaš.“

„Neću, tata. Hoću da budem ovde kad se probudi.“

„Ja ću sedeti pored nje. To je najmanje što mogu da uradim pošto mi je spasla ćerku.“

Mia!

„Kako je Mia?“

„Ošamućena... uplašena i ljuta. Trebaće nekoliko sati da joj rohipnol potpuno izađe iz organizma.“

„Gospode.“

„Znam. I ja se osećam neopisivo budalasto što sam smanjio bezbednost. Upozorio si me, ali Mia je tako tvrdoglava. Da nije bilo Ane...“

„Svi smo mislili da Hajd više ne predstavlja opasnost. A moja luda, glupa žena... Zašto mi nije rekla?“ Kristijanov glas odiše zebnjom.

„Kristijane, smiri se. Ana je izuzetna mlada žena. Postupila je neverovatno hrabro.“

„Hrabra, svojeglava, tvrdoglava i glupa.“ Glas mu je prepukao.

„De, de“, promrmlja Karik, „ne budi tako oštar prema njoj niti prema sebi, sine... Bolje bi bilo da se vratim kod tvoje mame. Prošlo je tri ujutru, Kristijane. Zaista bi trebalo da pokušaš da odspavaš.“

Magla me je ponovo progutala.

MAGLASE PODIGLA, ali nemam pojam o vremenu.

„Ako je ti ne prebaciš preko kolena, ja svakako hoću, dođavola. Šta je, kog vraga, izvodila?“

„Verujte mi, Reje, možda ću upravo to učiniti.“

Tata! On je tu. Borim se protiv magle... borim... Ali ponovo vrtoglavo padam u zaborav. Ne...

„INSPEKTORE, KAO ŠTO vidite, moja supruga trenutno nije u stanju da odgovara na vaša pitanja." Kristijan je ljut.

„Ona je svojehlava mlada žena, gospodine Greje."

„Žao mi je što nije ubila drkadžiju."

„Onda bih morao da ispunjavam više papirologije, gospodine Greje... Gospođica Morgan peva kao ptičica. Hajd je zaista poremećeno đubre. On strahovito zamera nešto vašem ocu i vama..."

Magla me je ponovo okružila i vuče me dole... dole. *Ne!*

„KAKOTO MISLIŠ niste razgovarali?" Grejs. Zvuči ljuto. Pokušala sam da pomerim glavu, ali moje telo nije reagovalo.

„Šta si uradio?"

„Mama..."

„Kristijane! Šta si uradio?"

„Bio sam mnogo ljut." Gotovo je zajecao... *Ne.*

„Hej..."

Svet je potonuo i zamaglio se. Otplutala sam.

ČUJEM TIHE IZOBLIČENE glasove.

„Rekao si mi da si prekinuo sve veze", rekla je Grejs. Glas joj je tih i prekoran.

„Znam." Kristijan zvuči pomireno sa sudbinom. „Ali konačno sam sve shvatio kad sam je video. Znaš... zbog deteta. Prvi put sam osetio... Ono što smo radili... to je bilo pogrešno."

„Ono što je *ona* uradila, mili... Deca tako utiču na nas. Nateraju te da posmatraš svet u drugačijem svetlu."

„Napokon je shvatila... kao i ja... Povredio sam Anu", prošaputao je.

„Uvek povređujemo one koje volimo, mili. Moraćeš da joj kažeš koliko ti je žao. I da to zaista misliš. I da joj daš vremena."

„Rekla je da me napušta."

Ne! Ne! Ne!

„Jesi li joj poverovao?”

„Isprva jesam.”

„Mili, ti uvek pretpostavljaš najgore o svima, uključujući i sebe. Uvek si to radio. Ana te mnogo voli i očigledno je da ti nju voliš.”

„Bila je ljuta na mene.”

„Sigurna sam da jeste. I ja sam trenutno prilično ljuta na tebe. Mislim da možeš da se zaista ljutiš samo na one koje iskreno voliš.”

„Razmislio sam. Toliko mi je puta dokazala koliko me voli... do te mere da je ugrozila sopstveni život.”

„Jeste, mili.”

„O, mama, zašto neće da se probudi?” Glas mu se slomio.

„Umalo je nisam izgubio.”

Kristijane! Čujem prigušene jecaje. Ne...

Oh... Tama se spušta. *Ne...*

„TREBALO JE DA prođu dvadeset četiri godine kako bi mi dozvolio da te ovako zagrlim...”

„Znam, mama... Drago mi je što smo razgovarali.”

„I meni, mili. Uvek ću biti uz tebe. Neverovatno mi je da ću postati baka.”

Baka!

Slatki zaborav zove.

HMM. NJEGOVA BRADA mi nežno grebucka nadlanicu dok mi steže prste.

„O, malena, molim te, vrati mi se. Žao mi je. Žao mi je zbog svega. Samo se probudi. Volim te.”

Pokušavam. Pokušavam. Želim da ga vidim. Ali telo me ne sluša i ponovo sam zaspala.

NEODLOŽNOMORAMDA piškim. Otvorila sam oči. Nalazim se u čistom, sterilnom okruženju bolničke sobe. Mračno je ako se izuzme lampa u uglu. Tiho je. Glava i grudi me bole, ali mnogo je

gore što mi se čini da će mi bešika pući. Moram da piškim. Pokušala sam da se pomerim. Desna ruka me je zbolela i primetila sam infuziju na pregibu ruke. Brzo sam zažmurila. Okrenula sam glavu - zadovoljna što se povinuje mojoj volji - i ponovo otvorila oči. Kristijan spava u naslonjači i naslonio je glavu na prekrštene ruke na krevetu. Ispružila sam ruku, ponovo osetivši zahvalnost što me telo sluša, pa mu prošla prstima kroz meku kosu.

Trgao se iz sna i tako naglo podigao glavu da mi je ruka slabašno pala na krevet.

„Ćao", zagraktala sam.

„O, Ana." Samo što se ne guši od olakšanja. Uhvatio me je za ruku, stisnuo je i podigao uz svoj zarasli bockavi obraz.

„Moram u WC", prošaputala sam.

Zinuo je pa se namrštio. „Dobro."

Pokušala sam da sednem.

„Ana, budi mirna. Pozvaću sestru." Brzo je ustao, uplašen, pa pritisnuo dugme pored kreveta.

„Molim te", prošaputala sam. *Zašto me sve boli?* „Moram da ustanem." *Pobogu, tako sam slaba.*

„Hoćeš li jednom uraditi ono što ti se kaže?", breкнуo se ogorčeno.

„Stvarno moram da piškim", zagraktala sam. Grlo i usta su mi tako suvi.

Sestra je ušla u sobu. Mora da ima pedesetak godina iako joj je kosa crna kao gar. Nosi prevelike biserne minduše.

„Gospodo Grej, dobro nam se vratili. Javiću doktorki Bartli da ste se probudili." Stala je pored uzglavlja. „Ja sam Nora. Znete li gde ste?"

„Da. U bolnici. Moram da piškim."

„Imate kateter."

Molim? O, to je odvratno. Uzrujano sam pogledala Kristijana pa ponovo sestru.

„Molim vas, hoću da ustanem."

„Gospodo Grej."

„Molim vas."

„Ana", upozori me Kristijan. Ponovo sam pokušala da ustanem.

„Skinuću vam kateter. Gospodine Greje, sigurna sam da bi gospođa Grej želela da izađete." Značajno je pogledala Kristijana.

„Ne idem nikuda." Prostrelio ju je pogledom.

„Kristijane, molim te" prošaputala sam i uhvatila ga za ruku. Brzo mi je stisnuo ruku pa me ogorčeno pogledao. „Molim te", prošaputala sam.

„Dobro!" otresao je i prošao rukom kroz kosu. „Imate dva minuta", prosiktao je sestri, nagnuo se, poljubio mi čelo pa se okrenuo i izašao.

KRISTIJAN JE ULETEO u sobu dva minuta kasnije. Sestra Nora mi pomaže da ustanem. Na sebi imam tanku bolničku spavaćicu. Ne sećam se kad su me svukli.

„Ja ću je poneti", rekao je i pošao prema nama.

„Gospodine Greje, mogu sama", prekori ga sestra Nora.

Neprijateljski ju je pogledao. „Ona mi je žena, dođavola. Ja ću je poneti", procedio je kroz stisnute zube i pomerio stalak za infuziju u stranu.

„Gospodine Greje!", usprotivila se.

Ne obazire se na nju. Nagnuo se i nežno me podigao s kreveta. Obavila sam mu ruke oko vrata, a telo mi se pobundo. *Pobogu, sve me boli.* Poneo me je prema kupatilu, a sestra Nora je išla za nama i gurala stalak za infuziju.

„Gospođo Grej, prelaka si", promrmljao je neodbravajući i nežno me spustio na noge. Noge su mi kao od stakla. Kristijan je upalio svedo i načas me je zaslepila neonska lampa koju je uz buku oživela.

„Sedi pre nego što padneš", brecnuo se, i dalje me držeći.

Oklevajući sam sela na solju.

„Idi." Mahnula sam mu.

„Neću. Samo piški, Ana."

Ima li kraja poniženjima? „Ne mogu, ne dok si tu."

„Možeš da padneš."

„Gospodine Greje!"

Ne obaziremo se na sestru.

„Molim te", preklinjem.

Poraženo je podigao ruke. „Stajaću ispred. Vrata ostaju otvorena." Povukao se nekoliko koraka i stao ispred vrata pored ljute sestre.

„Okreni se, molim te", zamolila sam. Zašto sam toliko besmisleno stidljiva pored njega? Prevrnuo je očima, ali je poslušao. A kad mi je okrenuo leđa... opustila sam se uživajući u olakšanju.

Ispitala sam kako se osećam. Imam glavobolju, grudi i bok me bole od Džekovog šteta i pada na zemlju. Žedna sam i gladna. *Uf, baš sam gladna.* Završila sam i osetila zahvalnost što ne moram da ustanem da operem ruke jer je umivaonik blizu. Prosto nemam snage da stojim.

„Gotova sam", rekla sam dok sam brisala ruke peškirom.

Kristijan se okrenuo, ušao i pre nego što sam shvatila šta radi - ponovo sam mu se našla u naručju. Nedostajale su mi njegove ruke. Zastao je i zagnjurio mi nos u kosu.

„O, nedostajala si mi, gospođo Grej", prošaputao je. Sestra Nora se uzvrpoljila iza njega, a on me je spustio na krevet i pustio me - čini mi se - nerado.

„Ako ste završili, gospodine Greje, volela bih da vam pregledam suprugu." Sestra Nora je ljuta.

Odmakao se. „Vaša je", odgovorio je odmerenijim glasom.

Otpuhнула je pa mi se posvetila.

Živcira, *zar ne?*

„Kako se osećate?" pitala me je, glasa prožetog saosećanjem i trunkom ogorčenosti - verovatno zbog Kristijana.

„Sve me boli i žedna sam. Mnogo sam žedna", prošaputala sam.

„Doneću vam vode čim vam proverim vitalne funkcije i doktorka Bartli vas pregleda."

Uzela je aparat za merenje pritiska i stavila mi obruč oko nadlaktice. Uzrujano sam pogledala Kristijana. Izgleda užasno - čak progonjeno - kao da danima nije spavao. Kosa mu je neuredna, dugo se nije brijao i košulja mu je veoma izgužvana. Namrštila sam se.

„Kako si?" Ne obazirući se na sestru, seo je na krevet izvan domašaja ruku.

„Zbunjena sam. Boli me. Gladna sam."

„Gladna si?" Iznenađeno je zatreptao.

Klimnula sam glavom.

„Sta hoćeš da jedeš?”

„Bilo šta. Čorbu.”

„Gospodine Greje, potrebno je doktoričino odobrenje pre nego što gospođa Grej jede.”

Načas se ravnodušno zagledao u nju pa izvadio blekberi iz džepa i pritisnuo broj.

„Ana bi htela pileću čorbu... Dobro... Hvala.” Prekinuo je vezu. Pogledala sam Noru, koja je zaškiljila prema Kristijanu.

„Tejlor?” pitala sam brzo.

Kristijan klimnu glavom.

„Pritisak vam je normalan, gospođo Grej. Pozvaću doktoru.” Skinula je obruč i bez ijedne reči izašla iz sobe, odišući neo dobravanjem.

„Mislim da si naljutio sestru Noru.”

„Umem tako da delujem na žene”, podrugnuo se.

Nasmejala sam se pa naglo prestala kad mi je bol prostrujao grudima. „Umeš.”

„O, Ana, volim da slušam tvoj smeh.”

Nora se vratila s bokalom vode. Oboje smo začutili, zureći jedno u drugo dok je točila vodu u čašu.

„Uzimajte male gutljaje”, upozorila me je.

„Da, gospođo”, promrmljala sam i otpila dobrodošli gutljaj hladne vode. *Ah*. Savršenog je ukusa. Otpila sam još jedan. Kristijan me posmatra.

„Mia?” pitala sam.

„Dobro je. Zahvaljujući tebi.”

„Stvarno su je držali?”

„Da.”

Sva ona ludost nije bila uzaludna. Preplavilo me je olakšanje. *Hvala bogu, hvala bogu, hvala bogu daje dobro*. Namrštila sam se.

„Kako su je uhvatili?”

„Ehzabet Morgan”, odgovorio je.

„Ne!”

Klimnuo je glavom. „Pokupila je Miu u teretani.”

Namrštila sam se. I dalje ne shvatam.

„Ana, kasnije ću ti sve ispričati. Mia je dobro kad se sve uzme u obzir. Drogirali su je. Sad je ošamućena i potresena, ali nekim čudom nije povređena." Stisnuo je vilicu. „Ono što si uradila", prošao je rukom kroz kosu, „bilo je neverovatno hrabro i neverovatno glupo. Mogla si da pogineš." Oči mu sijaju sumornim, ledenim sivilom i znam da potiskuje bes.

„Nisam znala šta drugo da radim", prošaputala sam.

„Mogla si da mi kažeš!", odgovorio je vatreno i stisnuo šake u pesnice.

„Rekao je da će je ubiti ako ikome kažem. Nisam smela da rizikujem."

Kristijan je zažmurio. Užasnutost mu se vidi na licu.

„Umro sam hiljadu puta od četvrtka."

Četvrtka?

„Koji je danas dan?"

„Još malo pa subota", rekao je pošto je pogledao na sat. „Bila si bez svesti više od dvadeset četiri sata."

Oh.

„A Džek i Elizabet?"

„Elizabet je u pritvoru, a Hajda drže ovde pod stražom. Morali su da mu izvade metak kojim si ga pogodila", odgovorio je s gorčinom. „Srećom, ne znam gde ga drže u bolnici jer bih ga verovatno ubio." Izraz mu se smračio.

O, sranje. Džek je ovde?

„*Ovo je za SIP, jebena kurvo!*" Prebledela sam. Stomak mi se i prazan zgrčio, suze su me zapekle u očima i stresla sam se.

„Hej." Kristijan se nagnuo, glasa ispunjenog brigom. Uzeo mi je čašu iz ruke i nežno me zagrlio. „Sad si na sigurnom", promrmljao mi je u kosu. Glas mu je promukao.

„Kristijane, tako mi je žao." Pošle su mi suze.

„Pst." Pomilovao me je po kosi, a ja sam mu zaplakala uz vrat.

„Zbog onoga što sam rekla. Nikad te ne bih ostavila."

„Pst, malena, znam."

„Znaš?" Prestala sam da plačem zbog njegovog priznanja.

„Shvatio sam. Na kraju. Stvarno, Ana, o čemu li si *mislila?*" Glas mu je uzdržan.

„Iznenadio si me“, promrmljala sam mu uz okovratnik. „Kad smo razgovarali u banci. Kad si pomislio da te ostavljam. Trebalo bi da me bolje poznaješ. Toliko sam ti puta rekla da te neću ostaviti.“

„Ali pošto sam se onako odvratno ponašao...“ Glas mu je jedva čujan. Čvršće me je zagrlio. „Načas sam pomislio da sam te izgubio.“

„Ne, Kristijane. Nikad. Nisam htela da se umešaš i ugroziš Mijin život.“

Uzdahnuo je. Ne znam da h od ljutnje, ogorčenosti ili bola.

„Kako si shvatio?“ pitala sam ga brzo kako bih mu skrenula mish.

Zadenuo mi je pramen iza uva. „Upravo smo sleteh u Sijetl kad su me zvali iz banke. Poslednje što sam pre toga čuo bilo je da ideš kući zato što ti nije dobro.“

„Dakle, bio si u Portlandu kad je Sojer zvao iz kola?“

„Upravo smo se spremali za poletanje. Brinuo sam za tebe“, odgovorio je tiho.

„Jesi?“

Namrštio se. „Naravno da jesam.“ Prešao mi je palcem po donjoj usni. „Živim da brinem o tebi. Znaš to.“

O, Kristijane!

„Džek me je pozvao u kancelariju“, promrmljala sam. „Dao mi je dva sata da mu pribavim novac.“ Slegnula sam ramenima. „Morala sam da odem i to mi je delovalo kao najbolje opravdanje.“

Kristijan je stisnuo usne u tanku crtu. „I pobešla si Sojeru. I on je ljut na tebe.“

„I on?“

„Kao i ja.“

Kolebljivo sam mu dotakla lice i prešla prstima po izrasloj bradi. Zažmurio je i naslonio mi lice na prste.

„Ne ljuti se na mene. Mohm te“, prošaputala sam.

„Mnogo sam ljut na tebe. Ono što si uradila je strahovito glupo. Graniči se s ludilom.“

„Rekla sam ti da nisam znala šta drugo da radim.“

„Ti kao da nimalo ne mariš za svoju bezbednost. A više ne brineš samo o sebi“, dodao je Ijutito.

Usna mi je zadrhtala. On mish o našoj Tačkici.

Oboje smo se trgli kad su se vrata otvorila. Ušla je mlada crnkinja u belom mantilu preko sivog hirurškog odela.

„Dobro veče, gospodo Grej. Ja sam doktorka Bartli.“

Započela je temeljan pregled, uperila mi lampu u oči, tražila da joj dodirnem prste pa svoj nos dok žmurim na jedno pa na drugo oko, proverila mi sve reflekse. Ali glas joj je blag, a dodir nežan; ponaša se kao prava srdačna bolničarka. Sestra Nora joj se pridružila, a Kristijan je otišao u ugao da telefonira. Teško je istovremeno se usredsrediti na doktorku Bardi, sestru Noru i Kristijana, ali čula sam da je zvao svog oca, svoju majku i Kejt da im kaže da sam se probudila. Na kraju je ostavio poruku Reju.

Rej. O, sranje... Maglovito sam se setila da sam mu čula glas. Da, on je bio ovde - dok sam još bila u nesvesti.

Doktorka Bartli mi je nežno ali odlučno opipala rebra.

Lecnula sam se.

„Ugruvana su, nisu naprsla niti slomljena. Imali ste mnogo sreće, gospodo Grej.“

Namrštila sam se. *Sreće?* Ne bih izabrala tu reč. I Kristijan je napravio grimasu pa oblikovao reč usnama. Mislim da je rekao *nepromišljena*, ali nisam sigurna.

„Prepisaću vam lekove protiv bolova. Trebaće vam i za glavobolju, koju sigurno imate. Ali sve je u redu, gospodo Grej. Predlažem da sad spavate. U zavisnosti od toga kako se ujutru budete osećali, možda ćemo vas pustiti kući. Tad će vas pregledati moja koleginica, doktorka Sing.“

„Hvala.“

Neko je pokucao na vrata i ušao je Tejlor. Nosi crnu kartonsku kutiju na kojoj je svedosmedim slovima napisano *Fermont olimpik*.

Bokte!

„Hrana?“ iznenadi se doktorka Bartli.

„Gospođa Grej je gladna“, objasni Kristijan. „Ovo je pileća čorba.“

Doktorka Bartli se osmehnula. „Čorba će vam prijati, ali samo čorba. Ništa teško.“ Značajno nas je pogledala pa izašla zajedno sa sestrom Norom.

Kristijan je dovukao kolica s poslužavnikom do mene, a Tejlor je spustio kutiju na njih.

„Dobro je što ste nam se vratili, gospodo Grej.“
„Zdravo, Tejlоре. Hvalа.“
„Nema na čemu, gospodo.“ Čini mi se da hoće da kaže još nešto, ali uzdržao se.

Kristijan je otvorio kutiju i izvadio termos, tanjir za supu, tanjirić, platnenu salvetu, kašiku, koricu sa zemičkama, srebrni slanik i bibernik... *Olimpik* se stvarno potrudio.

„Ovo izgledа sjajno, Tejlоре.“ Stomak mi krči. Izgladnelа sam.
„Je li to sve?“

„Da, hvalа“, odgovorio je Kristijan, otpustivši ga.

Tejlor klimnu glavom.

„Hvalа, Tejlоре.“

„Trebа li vam još nešto, gospodo Grej?“

Pogledala sam Kristijana. „Samo čista odeća za Kristijana.“

Tejlor se osmehnu. „Važi, gospodo.“

Kristijan je zbunjeno pogledao svoju košulju.

„Koliko dugo je nosiš?“ pitalа sam.

„Od četvrtka ujutru.“ Zajedljivo se osmehnuo.

Tejlor je izašao.

„I Tejlor je ljut na tebe“, dodao je Kristijan mrzovoljno, odvrnuo poklopac termosа i sipao pileću krem-čorbu u tanjir.

I *Tejlor!* Ali nisam se zadržala na tome jer mi je pileća čorba skrenula pažnju. Divno miriše i para se primamljivo izvija s površine. Probala sam je i upravo je onakva kakva bi trebalo da bude.

„Dobra?“ upita Kristijan i ponovo sede na ivicu kreveta.

Oduševljeno sam klimnula glavom, ne prestajući da jedem. Glad mi je iskonska. Zastala sam samo da obrišem usta salvetom.

„Kaži mi šta se dešavalo - pošto si shvatio šta se zbiva.“

Kristijan je prošao rukom kroz kosu i odmahnuo glavom. „O, Ana, lepo je videti da jedeš.“

„Gladna sam. Reci mi.“

Namrštio se. „Pa pošto su zvali iz banke, pomislio sam da mi se čitav svet srušio...“ Ne može da sakrije bol u glasu.

Prestala sam da jedem. O, *sranje*.

„Ako prestaneš da jedeš, prestaću da pričam“, prošaputao je odlučno i prostrelio me pogledom. Nastavila sam da jedem. *Dobro*,

dobro... Dodavola, ne daje ukusna. Kristijanov pogled je smekšao i on posle jednog trenutka nastavi.

„U svakom slučaju, nedugo pošto smo završili razgovor, Tejlor mi je rekao da je Hajdu odobrena kaucija. Ne znam kako, mislio sam da smo to osujetili. A onda sam razmislio o onome što si rekla... i shvatio da nešto debelo nije u redu.”

„Nikad nije bila reč o novcu”, breknula sam se kad je bes neočekivano planuo u meni. Podigla sam glas. „Kako si to uopšte mogao da pomisliš? Nikad nije bila reč o tvom jebenom novcu!” Zabubnjalo mi je u glavi i lecnula sam se. Kristijan se načas zapdjio u mene, iznenađen mojom žestinom. Zaškiljio je.

„Pazi kako se izražavaš”, zarežao je. „Smiri se i jedi.”

Buntovnički sam ga pogledala.

„Ana”, upozorio me je.

„To me je povredilo više od svega, Kristijane”, prošaputala sam. „Gotovo koliko i to što si se video s onom ženom.”

Oštro je udahnuo, kao da sam ga ošamarila. Odjednom izgleda iscrpljeno. Načas je zažmurio pa odmahnuo glavom, pomireno sa sudbinom.

„Znam.” Uzdahnuo je. „I žao mi je. Više nego što možeš da zamisliš.” Oči su mu blistave od kajanja. „Molim te, jedi. Dok se ne ohladi.” Blago me nagovara. Poslušala sam ga. Odahnuo je.

„Nastavi”, prošaputala sam između zalogaja neverovatno sveže zemičke.

„Nismo znali da je Mia nestala. Pomislio sam da te ucenjuje ili nešto slično. Zvao sam te, ali nisi se javila.” Namrštio se. „Ostavio sam ti poruku pa pozvao Sojera. Tejlor je počeo da prati tvoj mobilni. Znali smo da si u banci te smo se odmah uputili tamo.”

„Ne znam kako me je Sojer našao. Je li i on pratio moj mobilni?”

„Sab ima uređaj za praćenje. Sva naša vozila ga imaju. Dok smo stigli do banke, ti si već bila u pokretu i pratili smo te. Što se smeškaš?”

„Jednim delom sam znala da ćeš me proganjati.”

„A zašto je to zabavno?”

„Džek mi je naložio da se resim mobilnog. Zato sam pozajmila Velanov i njega sam bacila. Svoj mobilni sam stavila u torbu kako bi mogao da uđeš u trag svom novcu.”

Kristijan je uzdahnuo. „Našem novcu, Ana“, ispravio me je nežno. „Jedi.“

Poslednjim zalogajem zemičke pokupila sam ostatke čorbe iz tanjira. Prvi put posle dužeg vremena osetila sam se sito uprkos razgovoru koji vodimo.

„Gotova.“

„Dobra devojčica.“

Neko je pokucao na vrata i sestra Nora je ponovo ušla. Nosi papirnu šoljicu. Kristijan je počeo da vraća sve u kutiju.

„Protiv bolova.“ Nora se osmehnula i pokazala mi belu pilulu u šolji.

„Smem h to da pijem? Znate, zbog bebe?“

„Da, gospođo Grej. Ovo je lortab. U redu je, neće uticati na bebu.“

Zahvalno sam klimnula glavom. Glava mi puca. Progutala sam tabletu s gutljajem vode.

„Trebalo bi da se odmorite, gospođo Grej.“ Značajno je pogledala Kristijana.

Klimnuo je glavom.

Ne! „Ideš?“ uzvikhula sam uspaničeno. *Ne idi - tek smo počeli da pričamo!*

Kristijan frknu. „Ako si i načas pomislila da ću te pustiti iz vida, gospođo Grej, grdno si se prevarila.“

Nora je otpuhnula, ah se nadvila nada mnom i namestila mi jastuke da mogu da legnem.

„Laku noć, gospođo Grej“, rekla je, još jednom strogo pogledala Kristijana i izašla.

Podigao je obrvu kad je zatvorila vrata.

„Ne verujem da se sviđam sestri Nori.“

Izgleda iscrpljeno dok stoji pored kreveta. Iako želim da ostane, znam da bi trebalo da ga nagovorim da ide kući.

„I ti bi trebalo da se odmoriš, Kristijane. Idi kući. Izgledaš izmoždeno.“

„Neću te ostaviti. Dremaću u naslonjači.“

Namrštila sam se i prevrnula se na bok.

„Spavaj sa mnom.“

Namrštio se. „Ne mogu.“

„Zašto?”

„Neću da te povredim.”

„Nećeš me povrediti. Molim te, Kristijane.”

„Imaš infuziju.”

„Kristijane. Molim te.”

Zagledao se u mene. Vidim da je u iskušenju.

„Molim te.” Podigla sam pokrivač, pozivajući ga u krevet.

„Jebiga.” Izuo je cipele i čarape i obazrivo legao pored mene. Nežno je prebacio ruku preko mene i naslonio sam mu glavu na grudi. Poljubio mi je kosu.

„Ne verujem da će se sestri Nori svideti ovaj raspored”, prošaptao je zaverenički.

Zakikotala sam se pa prestala kad mi je bol sevnuo u grudima.

„Ne zasmejavaj me. Boli.”

„O, ali obožavam taj zvuk”, rekao je pomalo tužno. „Žao mi je, malena, mnogo, mnogo mi je žao.” Ponovo mi je poljubio kosu i ne znam zašto se izvinjava... što me je zasmejao? Ili zbog zavrzame u kojoj smo se našli? Spustila sam mu ruku na grudi, a on ju je nežno poklopio svojom. Oboje smo počutili.

„Zašto si se video s onom ženom?”

„O, Ana”, zakukao je. „Hoćeš sad da pričamo o tome? Možemo li to da ostavimo iza sebe? Kajem se zbog toga, u redu?”

„Moram da znam.”

„Reći ću ti sutra”, promrmljao je iznervirano. „O, i inspektor Klark hoće da razgovara s tobom. Samo rutinski. A sad spavaj.”

Poljubio mi je kosu. Teško sam uzdahnula. Moram da znam zašto. Bar je rekao da se kaje zbog toga. I to je nešto - složila se moja podsvest. Čini mi se da se danas slaže sa mnom. Uf, inspektor Klark. Stresla sam se pri pomisli na oživljavanje onoga što se desilo u četvrtak.

„Znamo li zašto je Džek to radio?”

„Hmm”, promrmlja Kristijan. Umiruje me lagano podizanje i spuštanje njegovih grudi, nežno mi ljulja glavu i uspavljuje kako mu disanje usporava. Dok sam tonula u san, pokušavala sam da nađem smisao u odlomcima razgovora koje sam čula dok sam bila na ivici svesti, ali beže mi iz glave, ostaju potpuno neuhvatljivi, muče me s rubova sećanja. O, to me srdi i iscrpljuje... i...

* * *

SESTRA NORA JE stisnula usne i ratoborno prekrstila ruke. Podigla sam prst na usta.

„Molim vas, pustite ga da spava“, prošaputala sam, škiljeći na svetlosti ranog jutra.

„To je vaš krevet. Nije njegov“, prosiktala je strogo.

„Bolje sam spavala zato što je tu“, ustrajavam, stajući u muževljevu odbranu. Uostalom, to je istina. Kristijan se promeškoltio, a sestra Nora i ja smo se ukočile.

Mrlja u snu: „Ne dodiruj me. Ne više. Samo Ana.“

Namrštila sam se. Gotovo nikad nisam čula da Kristijan priča u snu. Naravno, to je možda zato što on spava manje od mene. Samo sam čula da ima košmare. Čvršće me je zagrlio i lecnula sam se.

„Gospođo Grej...“ Sestra Nora seva očima.

„Molim vas.“

Odmahnula je glavom, okrenula se i izašla, a ja sam se ponovo sklupčala uz Kristijana.

KAD SAM SE probudila, Kristijana nije bilo nigde. Sunčeva svetlost prodire kroz prozore i tek sad mogu stvarno da vidim sobu. *Imam cveće!* Sinoć ga nisam primetila. Nekoliko buketa. Dokono sam se zapitala od koga h su.

Tiho kucanje mi je skrenulo misli i Karik proviri unutra. Široko se osmehnuo kad je video da sam budna.

„Mogu li da uđem?“, pitao je.

„Naravno.“

Ušao je i prišao mi, pomno me ispitujući blagim plavim očima. U tamnom odelu je - mora da je krenuo na posao. Iznenadio me je kad se sagnuo i poljubio mi čelo.

„Mogu li da sednem?“

Klimnula sam glavom, a on je seo na ivicu kreveta i uhvatio me za ruku.

„Ne znam kako da ti zahvalim zbog svoje ćerke, ti blesava, hrabra, draga devojko. Ono što si uradila verovatno joj je spasio život.“

Zauvek ću biti tvoj dužnik." Glas mu je zadrhtao, pun zahvalnosti i saosećanja.

O... Ne znam šta da kažem. Stisla sam mu ruku, ali nisam rekla ništa.

„Kako si?”

„Bolje. Sve me boli", odgovorila sam iskreno.

„Jesu li ti dali nešto protiv bolova?”

„Lor... nešto na lor."

„Dobro je. Gde je Kristijan?”

„Ne znam, nije bio tu kad sam se probudila."

„Svakako nije daleko. Nije hteo da se mrdne od tebe dok si bila u nesvesti."

„Znam."

„Malo je ljut na tebe, s pravom", zadirkujući se osmehnuo Karik A, dakle, Kristijan je to pokupio od njega.

„Kristijan je uvek ljut na mene."

„Je li?” Karik se osmehnuo, zadovoljno - kao da je to dobro. Osmeh mu je zarazan.

„Kako je Mia?”

Oči mu se zamaghše i osmeh iščile. „Bolje je. Đavolski je ljuta. Mislim da je gnev zdrava reakcija na ono što joj se desilo."

„Je li ona ovde?”

„Nije, vratila se kući. Ne verujem da će je Grejs ispuštati iz vida."

„Znam taj osećaj."

„I na tebe treba motriti", prekorio me je. „Ne želim da blesavo ugrožavaš svoj život niti život mog unučeta."

Pocrvenela sam. *On zna!*

„Grejs je pročitala tvoj karton. Ona mi je rekla. Čestitam."

„Ovaj... hvala."

Zagledao se u mene i pogled mu je smekšao, iako se namrštio zbog mog izraza.

„Kristijan će se urazumiti", rekao je nežno. „Ovo je najbolja stvar koja je mogla da mu se desi. Samo... daj mu malo vremena."

Klimnula sam glavom. O... *oni su razgovarali.*

„Bolje bi bilo da krenem. Moram u sud." Osmehnuo se i ustao. „Obići ću te kasnije. Grejs je puna hvale za doktorke Sing i Bardi. One znaju šta rade."

Sagnuo se i još jednom me poljubio. „Ozbiljan sam, Ana. Nikad neću moći da ti se odužim za ono što si uradila za nas. Hvala.”

Pogledala sam ga i zatreptala da odagnam suze, odjednom savladana osećanjima. S naklonošću me je pomilovao po obrazu. A onda se okrenuo i otišao.

Au. Opijena sam od zahvalnosti. Možda sad mogu da zaboravim na katastrofu s predbračnim ugovorom. Moja podsvest je mudro klimnula glavom - ponovo se slaže sa mnom. Odmahnula sam glavom i obazrivo ustala iz kreveta. Laknulo mi je što sam mnogo sigurnija na nogama nego juče. Iako sam delila krevet s Kristijanom, dobro sam spavala i osećam se svežije. Glava me i dalje boli, ali to je tup, tinjajući bol, nimalo nalik jučerašnjem kljućanju. Ukočena sam i bolna, ali samo mi treba kupanje. Osećam se prljavo. Pošla sam u kupatilo.

„ANA!”, POVIKA KRISTIJAN.

„U kupatilu sam”, odgovorila sam. Upravo sam oprala zube. Bolje se osećam. Ne obazirem se na svoj odraz u ogledalu. *Sranje, izgledam kao čudo.* Kad sam otvorila vrata, Kristijan je stajao pored kreveta. Drži poslužavnik s hranom. Izgleda potpuno drugačije. Odeven je u crno, obrijao se, istuširao i izgleda odmorno.

„Dobro jutro, gospođo Grej”, rekao je vedro. „Doneo sam ti doručak.” Izgleda dečaćki i mnogo srećnije.

Opa. Široko sam se osmehnula i vratila u krevet. Spustio je poslužavnik na kolica i podigao poklopac da otkrije moj doručak: ovsene pahuljice sa suvim voćem, palačinke s javorovim sirupom, slanina, sok od narandže i čaj tvajnings engliš brekfast. Pošla mi je voda na usta, mnogo sam gladna. Iskapila sam sok u nekoliko gudjaja i navalila na ovsene pahuljice. Kristijan je seo na ivicu kreveta da me gleda. Podsmehnulo se.

„Šta je?” pitala sam s punim ustima.

„Volim da te gledam dok jedeš”, odgovorio je. Ali ne verujem da se zato podsmehnulo. „Kako si?”

„Bolje”, promrmljala sam između zalogaja.

„Nikad te nisam video da toliko jedeš.”

Pogledala sam ga i srce mi se steglo. Moramo da razgovaramo o problemčiću koji zanemarujemo. „Zato što sam trudna, Kristijane.“

Frknuo je i izvio usne u zajedljiv osmeh. „Da sam znao da će te trudnoća naterati da jedeš, napumpao bih te ranije.“

„Kristijane Greje!“, ciknula sam i spustila činiju s pahuljicama.

„Nemoj prestati da jedeš“, upozorio me je.

„Kristijane, moramo da razgovaramo o tome.“

Ukočio se. „Šta tu ima da se priča? Postaćemo roditelji.“ Slegnuo je ramenima, očajnički pokušavajući da izgleda nehajno, ali vidim samo njegov strah. Odgurnula sam poslužavnik u stranu, dopuzala do njega i uhvatila ga za ruku.

„Uplašen si“, prošaputala sam. „Shvatam.“

Ravnodušno me je pogledao. Razrogačio se i dečaćki izgled je nestao.

„I ja sam. To je normalno.“

„Kakav otac ja mogu da budem?“ Glas mu je promukao, jedva čujan.

„O, Kristijane.“ Potisnula sam jecaj. „Onaj koji daje sve od sebe. To je sve što svako od nas može da uradi.“

„Ana, ne znam mogu li...“

„Naravno da možeš. Ti si pun ljubavi, zabavan, jak, postavićeš granice. Naše dete neće oskudevati ni u čemu.“

Ukočen je. Zuri u mene sa sumnjom na prelepom licu.

„Da. Bilo bi idealno da smo čekali. Da smo duže ostali sami, samo nas dvoje. Ali biće nas troje i svi ćemo zajedno sazrevati. Bićemo porodica. Prava porodica. I tvoje dete će te bezuslovno voleti kao što te ja volim.“ Suze su mi navrle.

„O, Ana“, prošaputao je Kristijan, glasa napregnutog i izmučenog. „Mislio sam da sam te izgubio. A onda sam pomislio da sam te ponovo izgubio. Kad sam te video kako ležiš na zemlji, bleđa, hladna i onesveščena - kao da su mi se najveći strahovi obistinili. A sad si tu - hrabra i jaka... ulivaš mi nadu. Voliš me posle svega što sam uradio.“

„Da, volim te, Kristijane, očajnički. Uvek ću te voleti.“

Nežno mi je obujmio glavu šakama i palčevima mi obrisao suze. Zuri mi u oči, sivilo u plavetnilo, i vidim samo njegov strah, divljenje i ljubav.

„Volim i ja tebe“, prodahtao je. Poljubio me je slatko, nežno, kao čovek koji obožava svoju ženu. „Pokušaću da budem dobar otac“, prošaputao mi je uz usne.

„Pokušaćeš i uspećeš. I suočimo se s tim: nemaš mnogo izbora jer Tačkica i ja ne idemo nikuda.“

„Tačkica?“

„Tačkica.“

Izvio je obrve. „Meni se Junior vrzmalo po glavi.“

„Onda neka bude Junior.“

„Ali sviđa mi se Tačkica.“ Osmehnuo se onim stidljivim osmehom i ponovo me poljubio.

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

„Koliko god želeo da te ljubim celog dana, doručak ti se hladi“, promrmljao mi je Kristijan uz usne. Odmakao se i razdragano me pogledao, ali oči su mu mračnije, senzualnije. Bokte, ponovo se preokrenuo. Moj gospodin nepostojani.

„Jedi“, naložio je tiho. Progutala sam knedlu u odgovor na njegov tinjajući pogled i namestila se na krevetu, pazeći da ne povučem cevčicu od infuzije. Gurnuo je poslužavnik pred mene. Ovsene pahuljice su se ohladile, ali pokrivene palačinke su dobre - u stvari, od njih mi ide voda na usta.

„Znaš“, rekla sam između zalogaja, „Tačkica bi mogla da bude devojčica.“

Kristijan je prošao rukom kroz kosu. „Dve žene, a?“ Uzbunjenost mu je prešla licem i tamni pogled je nestao.

O, *sranje*. „Imaš li želju?“

„Želju?“

„Dečko ili devojčica?“

Namrštio se. „Dovoljno je da bude zdravo“, odgovorio je tiho, očigledno smušen pitanjem. „Jedi“, breкнуo se i znam da pokušava da izbegne tu temu.

„Jedem, jedem... Pobogu, ne gubi glavu, Greje.“ Pomno ga posmatram. Uglovi očiju su mu nabrani od brige. Rekao je da će pokušah, ah znam da je i dalje izbezumljen zbog bebe. O, *Kristijane, ija sam*. Seo je na naslonjaču pored mene i podigao *Sijed tajms*.

„Ponovo si osvanula u novinama, gospođo Grej." Glas mu je ogorčen.

„Ponovo?"

„Samo ponavljaju jučerašnju priču, ali izgleda prilično tačno. Hoćeš li da pročitaš?"

Odmahnula sam glavom. „Ti mi pročitaj. Jedem."

Zajedljivo se nasmešio i počeo naglas da čita članak. To je tekst o Džeku i Elizabet, opisanim kao da su savremena verzija Boni i Klajda. Ukratko je navedena Mijina otmica, moje učešće u njenom spašavanju i činjenica da smo Džek i ja u istoj bolnici. Kako h novinari dolaze do svih tih podataka? Moraću da pitam Kejt.

Kad je Kristijan završio, rekla sam: „Molim te, pročitaj nešto drugo. Volim da te slušam."

Poslušao je i pročitao mi članak o uspešnoj firmi koja pravi devreke, kao i da je *Boing* morao da otkáže poletanje nekog aviona. Kristijan se mršti dok čita. Ali slušajući njegov umirujući glas dok sam jela, znajući da sam dobro, da je Mia bezbedna kao i moja Tačkica, osetila sam dragoceni spokoj uprkos svemu što se događalo proteklih nekoliko dana.

Razumem da je Kristijan uplašen zbog bebe, ali ne razumem dubinu njegovog straha. Odlučila sam da još malo porazgovaram s njim o tome. Da vidim mogu li da ga umirim. Čudi me zato što mu ne nedostaju dobri roditeljski uzori. I Grejs i Karik su roditelji za primer ili bar tako izgledaju. Možda mu je naškodio uticaj kučke nad kučkama. Volela bih da mislim da je tako. Ali zapravo mislim da se sve svodi na njegovu biološku majku, mada sam sigurna da mu gospođa Robinson nije pomogla. Utom sam se setila prošaputanog razgovora dok sam bila nesvesna. *Prokletstvo!* Lebdi mi na ivici sećanja. Kristijan je razgovarao s Grejs. Rasplinuo mi se u senkama uma. O, *kako me to izluđuje.*

Pitam se hoće h mi Kristijan ikad sam reći zašto je išao da je vidi ili ću morati da ga pritiskam. Taman sam htela da pitam kad je neko pokucao na vrata.

Inspektor Klark je uz izvinjenje ušao u sobu. I treba da se izvinjava - srce mi se steglo kad sam ga videla.

„Gospodine Greje, gospođo Grej, prekidam li vas?"

„Da", odbrusi Kristijan.

Klark se ne obazire na njega. „Drago mi je što ste se probudili, gospodo Grej. Moram da vam postavim nekoliko pitanja u vezi sa događajima u četvrtak po podne. Samo rutinska pitanja. Može li sad?”

„Naravno”, promrmljala sam iako ne želim da oživljam te događaje.

„Moja supruga bi trebalo da se odmara.” Kristijan se narogušio.

„Biću kratak, gospodine Greje. I to znači da ću vam se ranije skinuti s vrata.”

Kristijan je ustao i ustupio naslonjaču Klarku pa seo na krevet pored mene, uhvatio me za ruku i ohrabrujuće je stisnuo.

POLA SATA KASNIJE, Klark je završio. Nisam saznala ništa novo, ali sam mu, oklevajući, tiho ispričala šta se dešavalo u četvrtak, dok sam gledala kako Kristijan bledi ili se povremeno mršti.

„Šteta što nisi ciljala više”, promrmlja Kristijan.

„Možda bi učinila uslugu ženskom rodu da je to uradila”, složio se Klark.

Molim?

„Hvala, gospodo Grej. To je sve zasad.”

„Nećete ga ponovo pustiti, zar ne?”

„Ne verujem da će mu ovog puta odobriti kauciju, gospodo.”

„Znate li ko je platio kauciju?” upita Kristijan.

„Ne, gospodine. To je poverljiv podatak.”

Kristijan se namrštio, ali mislim da sumnja na nekoga. Klark je ustao i utom je ušla doktorka Sing s dvojicom lekara na praksi.

POSLE TEMELJNOG PREGLEDA, doktorka Sing je objavila da mogu da idem kući. Kristijan je odahnuo.

„Gospodo Grej, morate da obratite pažnju na jake glavobolje i zamagljen vid. Ako se to dogodi, moraćete odmah da se vratite u bolnicu.”

Klimnula sam glavom, pokušavajući da suzbijem oduševljenje što idem kući.

Dok je doktorica Sing izlazila, Kristijan ju je zamolio da je nešto pita u hodniku. Ostavio je pritivorena vrata. Ona mu se uz odgovor osmehnula.

„Da, gospodine Greje, to je u redu.”

Osmehnuo se i bio je mnogo srećniji kad se vratio u sobu.

„Šta si je pitao?”

„Za seks”, odgovorio je i nestašno se osmehnuo.

Oh. Pocrvenela sam. „I?”

„Spremna si za akciju”, smejujlio se.

O, *Kristijane!*

„Boli me glava”, odvrtila sam podrugljivo.

„Znam. Bićeš zabranjena zona neko vreme. Samo sam proveravao.”

Zabranjena zona? Namrštila sam zbog žaoke razočaranja. Nisam sigurna da želim da budem zabranjena zona.

Ušla je sestra Nora da mi skine iglu za infuziju. Prostrelila je Kristijana pogledom. Ona je jedna od retkih žena imunih na njegov šarm. Zahvalila sam joj kad je iznela stalak za infuziju.

„Hajde da te odvedem kući”, rekao je.

„Hoću prvo da vidim Reja.”

„Naravno.”

„Zna li on za bebu?”

„Mislio sam da bi ti volela da mu kažeš. Nisam rekao ni tvojoj mami.”

„Hvala.” Osmehnula sam se, zahvalna što me nije preduhitrio.

„Moja mama zna”, dodao je. „Videla je tvoj karton. Rekao sam ocu, ali nikom drugom. Mama kaže da parovi uglavnom čekaju oko dvanaest nedelja... da bi bili sigurni.” Slegnuo je ramenima.

„Nisam sigurna jesam li spremna da kažem Reju.”

„Trebalo bi da te upozorim da je đavolski ljut. Rekao je da bi trebalo da te istučem po dupetu.”

Molim? Kristijan se nasmejao mom zblanutom izrazu. „Rekao sam mu da sam više nego spreman da ga poslušam.”

„Nisi valjda!” ciknula sam mada mi odjek prošaputanog razgovora muči sećanje. Da, Rej je bio tu dok sam bila u nesvesti.

Namignuo mi je. „Hajde, Tejlor ti je doneo čistu odeću. Pomoći ću ti da se obučeš.”

• * •

KAO ŠTO JE Kristijan predvideo, Rej je besan kao ris. Ne sećam se da sam ga ikad videla tako gnevnog. Kristijan je mudro odlučio da nas ostavi same. Iako je Rej ćutljiv čovek, cela soba odzvanja od njegovih grdnji zbog mog neodgovornog ponašanja. Kao da sam ponovo dvanaestogodišnjakinja.

O, tata, molim te, smiri se. Sa svojim pritiskom ne smeš toliko da se nerviraš.

„I morao sam da trpim tvoju majku“, progundao je i uzrujano zamlatarao rukama.

„Tata, žao mi je.“

„Siroti Kristijan! Nikad ga nisam video takvog. Ostario je. Obojica smo ostarili više godina za poslednja dva dana.“

„Reje, žao mi je.“

„Tvoja majka čeka da je pozoveš“, rekao je odmerenijim glasom.

Poljubila sam ga u obraz i napokon je prestao da mi pridikuje.

„Pozvaću je. Zaista mi je žao. Ali hvala što si me naučio da pucam.“

Načas me je gledao sa slabo prikrivenim roditeljskim ponosom. „Drago mi je što umeš da pucaš kako treba“, rekao je otresito. „A sad idi kući i odmaraj se.“

„Dobro izgledaš, tata“, pokušala sam da promenim temu.

„Ti si bleđa.“ Njegov strah je odjednom očigledan. Izgleda isto kao Kristijan sinoć. Uхватила sam ga za ruku.

„Dobro sam. Obećavam da nikad više neću uraditi ništa slično.“

Stisnuo mi je ruku pa me privukao u zagrljaj. „Da ti se išta desilo“, prošaputao je promuklo. Suze mi zapekoše oči. Nisam navikla da moj oćuh pokazuje osećanja.

„Tata, dobro sam. Nije mi ništa što topao tuš neće odagnati.“

IZAŠLI SMO NA zadnji izlaz kako bismo izbegli paparace na ulazu. Tejlor nas je odveo do džipa koji nas je čekao.

Kristijan je ćutao dok nas je Šojer vozio kući. Izbegavala sam Sojerove poglede u retrovizoru, svesna toga da sam mu pobegla kad smo se poslednji put videli u banci. Pozvala sam mamu, koja

je jecala i jecala. Gotovo celim putem do kuće smirivala sam je i konačno sam uspela u tome kad sam rekla da ćemo je uskoro posetiti. Dok sam pričala s njom, Kristijan me je držao za ruku i prelazio mi palcem po zglobovima prstiju. Nervozan je... nešto se desilo.

„Šta je bilo?“, pitala sam kad sam napokon završila s majkom.

„Velč hoće da se vidimo.“

„Velč? Zašto?“

„Otkrio je nešto o onom drkadžiji Hajdu.“ Kristijan se iskezio i drhtaj straha prošao mi je telom. „Nije hteo da mi kaže preko telefona.“

„Oh.“

„Vратиće se po podne iz Detroita.“

„Misliš li da je našao vezu?“

Kristijan klimnu glavom.

„Šta misliš da je posredi?“

„Nemam predstavu.“ Nabrao je čelo od zbunjenosti.

Sojer je ušao u garažu Eskale i zaustavio se pored lifta pre nego što je odveo džip na parking. Izbegh smo fotografe koji čekaju ispred zgrade. Kristijan mi je pomogao da izađem i poveo me prema liftu, držeći me oko struka.

„Jel ti drago što si kod kuće?“

„Jeste“, prošaputala sam. Ali tek u poznatom okruženju lifta preplavili su me događaji i počela sam da se tresem.

„Hej...“ Kristijan me je zagrlio i privukao sebi. „Kod kuće si. Bezbedna si“, rekao je i poljubio mi kosu.

„0, Kristijane.“ Brana za koju nisam ni znala da postoji pukla je i zajecala sam.

„Pst“, prošaputao je i privio mi glavu uz grudi.

Ali prekasno je. Plačem, poražena, uz njegovu majicu dok se sećam Džekovog okrutnog napada - „*Ovo je za SIP, jebena kućko!*“ - kako sam rekla Kristijanu da ga ostavljam - „*Ostavljaš me?*“ - i svog straha, straha koji razdire utrobu, za Miu, za sebe i za Tačkicu.

Kad su se vrata lifta otvorila, Kristijan me je podigao kao dete i poneo me kroz predvorje. Obavila sam mu ruke oko vrata i privila se uz njega, tiho plačući.

Odneo me je do kupatila i nežno spustio na stolicu. „Kupanje?“, pitao je.

Odmahnula sam glavom. Ne... ne... ne kao s Lejlom.

„Tuširanje?“ Gotovo se guši od brige.

Klimnula sam glavom. Želim da operem prljavštinu poslednjih nekoliko dana, da sperem sećanje na Džekov napad. „*Kurvo sponzoruo*.“ Zajecala sam u šake kad sam čula zvuk vode u tuš-kabini.

„Hej“, nežno je rekao. Kleknuo je ispred mene, sklonio mi ruke s uplakanih obraza i obujmio mi lice dlanovima. Zagledala sam se u njega i zatreptala da zaustavim suze.

„Bezbedna si. Oboje ste bezbedni“, prošaputao je.

Tačkica i ja. Oči mi se ponovo napuniše suzama.

„Prestani. Ne mogu da podnesem kad plačeš.“ Glas mu je promukao. Palčevima mi briše obraze, ali suze i dalje teku.

„Žao mi je, Kristijane. Žao mi je zbog svega. Što sam te naterala da brineš, što sam sve ugrozila - što sam sve ono rekla.“

„Pst, malena, molim te.“ Poljubio mi je čelo. „Žao mi je. Odgovornost je obostrana, Ana.“ Zajedljivo se osmehnuo. „Pa, moja mama to stalno govori. Uradio sam i rekao nešto čime se ne ponosim.“ Sive oči su mu sumorne, ali i skrušene. „Hajde da te svučemo.“ Glas mu je blag. Obrisala sam nos nadlanicom i ponovo mi je poljubio čelo.

Brzo me je svukao, pazeći dok mi je skidao majicu preko glave. Ali glava me ne boli mnogo. Poveo me je prema kabini i skinuo se rekordnom brzinom pre nego što mi se pridružio pod dobrodošlim toplim mlazom. Privukao me je u zagrljaj i dugo me držao dok se voda sivala po nama i smirivala nas.

Pustio je da mu plačem na grudima. Povremeno mi je ljubio kosu, ali nije me puštao, samo me je nežno ljuľuškao pod toplom vodom. Osetiti njegovu kožu uz svoju, malje na njegovim grudima pod obrazom... ovog čoveka koga volim, ovog divnog čoveka koji sumnja u sebe, čoveka koga sam mogla da izgubim zbog svoje nesmotrenosti. Osećam se prazno i namučeno pri toj pomisli, ah zahvalna sam što je tu, i dalje je tu - uprkos svemu što se desilo.

Ostalo je još toga o čemu moramo da razgovaramo, ali trenutno hoću da uživam u njegovim zaštitničkim, umirujućim rukama oko sebe. Tad sam shvatila - on mora sam da pokrene razgovor. Ne mogu da ga silim - mora želeti da mi kaže. Neću da budem žena što zvoća i neprestano pokušava da izvuče nešto iz svog muža. To

je iscrpljujuće. Znam da me voli. Znam da me voli više nego što je ikoga voleo i to mi je zasad dovoljno. To saznanje je oslobađajuće. Prestala sam da plačem i odmakla se.

„Bolje?“ pitao je.

Klimnula sam glavom.

„Dobro je. Daj da te pogledam“, rekao je i načas nisam znala na šta misli. Ali onda je počeo da mi ispituje ruku na koju sam pala kad me je Džek udario. Imam masnice na ramenu, kao i ogrebotine na laktu i članku. Poljubio ih je. Uzeo je rukavicu za kupanje i kupku s police i poznati miris jasmína ispunio mi je nozdrve.

„Okreni se.“ Nežno je počeo da mi pere povređenu ruku, vrat, ramena, leđa pa drugu ruku. Okrenuo me je bočno i prešao mi dugim prstima po boku. Trgla sam se kad je prešao po velikoj modrici na kuku. Kristijanu je pogled ogrubeo i on stisnu usne. Ljutito je zazviždao kroz zube.

„Ne boli me“, promrmljala sam da ga umirim.

Usplamtele sive oči prikovale su moje. „Želim da ga ubijem. Umalo to nisam i uradio“, prošaputao je tajanstveno. Namrštila sam se pa se stresla zbog njegovog sumornog izraza. Izlio je još malo kupke na rukavicu i nežno, mučno nežno, oprao mi bokove i zadnjicu. Kleknuo je i prešao mi na noge. Zastao je da mi pogleda koleno. Usnama je prešao po modrici pre nego što je nastavio da mi pere noge i stopala. Ispružila sam ruke i pomilovala ga po glavi, prešla mu prstima kroz mokru kosu. Ustao je i prešao prstima po modrici na rebrima od Džekovog šuta.

„O, malena“, zakukao je. Glas mu je ispunjen zebnjom, a oči tamne od besa.

„Dobro sam.“ Privukla sam mu glavu i poljubila mu usne. Nerađo je uzvratilo. Ah uzvrpoljio se kad sam jezikom okrznula njegov.

„Ne“, prošaputao mi je uz usne i povukao se. „Hajde da te operemo.“

Izraz mu je ozbujan. *Prokletstvo...* Stvarno to misli. Napučila sam se i atmosfera se odmah razvedrila. Osmehnulo se i brzo me poljubio.

„Hoću da budeš čista“, naglasio je. „Ne prljava.“

„Volim kad sam prljava.“

„Ija, gospodo Grej. Ali ne sad, ne ovde.“ Uzeo je šampon i, pre nego što sam stigla da ga nagovorim na nešto drugo, počeo da mi pere kosu.

VOLIM I KAD sam čista. Osećam se osveženo i okrepljeno. Ne znam da li zbog tuširanja, plakanja ili odluke da prestanem da gnjavim Kristijana u vezi sa svime. Uvio me je u veliki peškir pa vezao jedan sebi oko kukova dok sam obazrivo sušila kosu. Glava me boli, ali to je tup uporan bol koji je podnošljiv. Doktorka Sing mi je dala lekove protiv bolova, ali mi je rekla da ih ne koristim ako ne moram.

Razmišljala sam o Elizabet dok sam sušila kosu.

„I dalje ne shvatam zašto je Elizabet saradivala sa Džekom.“

„Ja znam“, promrmljao je Kristijan tmurno.

To je novost. Namrštila sam se, a onda mi je pažnju skrenulo nešto drugo. Suši kosu peškirom, a grudi i ramena su mu još mokri i kapljice blistaju pod svetlom. Zastao je i podsmehnuo se.

„Uživaš u pogledu?“

„Otkud znaš?“, pitala sam, pokušavajući da se ne obazirem na to što sam uhvaćena kako piljim u sopstvenog muža.

„Da uživaš u pogledu?“ našalio se.

„Ne“, ukorila sam ga. „Za Elizabet.“

„Inspektor Klark je to natuknuo.“

Uputila sam mu izraz koji poručuje da mi kaže još. Iskrsla je još jedna uspomena iz vremena kad sam bila u nesvesti. Klark je bio u mojoj sobi. Volela bih da se setim šta je rekao.

„Hajd ima video-snimke. Sa svima njima. Na nekoliko diskova.“

Molim? Namrštila sam se i koža mi se zategla na čelu.

„Snimke na kojima tuca Elizabet i ostale pomoćnice.“

Oh!

„Da. Materijal za ucenjivanje. On voli grub seks.“ Kristijan se namrštio i videla sam kako mu zbunjenost praćena gađenjem prelazi licem. Prebledeo je kad je gađenje ustupilo mesto gnušanju prema sebi. Naravno - i Kristijan voli grub seks.

„Nemoj“, izletelo mi je.

Još više se namrštio. „Šta?“ Ukočio se i zabrinuto me pogledao.

„Nisi mu *nimalo* sličan.“

Pogled mu je ogrubeo ali nije rekao ništa, što je potvrdilo da je upravo o tome mislio.

„Nisi“, ponovila sam odlučno.

„Imamo mnogo sličnosti.“

„Nemate“, brecnula sam se iako shvatam zašto tako misli. „*Otac mu je poginuo u kafanskoj tuči. Majka se opijala do besvesti. Kao dete je menjao hraniteljske porodice... i stalno je upadao u nevolje. Uglavnom je krao automobile. Proveo je neko vreme u domu za maloletne delinkvente.*“ Setila sam se onoga što mi je otkrio dok smo leteli u Aspen.

„Obojica ste imali teško detinjstvo i obojica ste rođeni u Detroitu. To je sve, Kristijane.“ Podbočila sam se.

„Ana, tvoja vera u mene je dirljiva, pogotovo posle poslednjih nekoliko dana. Znaćemo više kad Velč bude došao.“ Hoće da promeni temu.

„Kristijane...“

Ućutkao me je poljupcem. „Dosta“, prodahtao je i setila sam se da sam obećala sebi da mu više neću izvlačiti podatke.

„I nemoj da se pučiš“, dodao je. „Dodi. Hajde da ti osušim kosu.“ Znam da neće da priča o tome.

POŠTO SAM OBUKLA trenerku i majicu, sela sam Kristijanu između nogu kako bi mi osušio kosu.

„Je l' ti Klark ispričao još nešto dok sam bila u nesvesti?“

„Nije koliko se sećam.“

„Čula sam nekoliko razgovora.“

Četka mi je zastala u kosi.

„Jesi li?“ pitao je nehajno.

„Jesam. Mog tatu, tvog tatu, inspektora Klarka... i tvoju mamu.“

„A Kejt?“

„Kejt je dolazila?“

„Jeste, kratko je ostala. I ona je ljuta na tebe.“

Okrenula sam se prema njemu. „Prestani s tim sranjem da su svi ljuti na mene, važi?“

„Samo ti govorim istinu“, odgovorio je Kristijan, zburjen svojim ispadom.

„Da, bilo je nesmotreno, ali, znaš, sestra ti je bila u opasnosti.“

Snuždio se. „Da. Bila je.“ Isključio je fen i povukao me na krevet pored sebe. Uhvatio me je za bradu.

„Hvala“, rekao je i iznenadio me. „Ali nemoj više biti nesmotrena. Jer ću prebiti boga u tebi.“

Ciknula sam.

„Ne bi to uradio!“

„Bih.“ Ozbiljan je. Bokte. Smrtno ozbiljan. „Imam Rejovu dozvolu.“ Podrugnuo se. On me zavatlava! Ili ne? Bacila sam se na njega, a on se iskrivio tako da sam pala na krevet i u njegovo naručje. Kad sam pala, bol mi je sevnuo u rebrima i lecnula sam se.

Kristijan je prebledio. „Pazi!“, prekorio me je i naljutio se.

„Žao mi je“, promrmljala sam i pomilovala ga po obrazu.

Naslonio je obraz na moj dlan, pa ga nežno poljubio. „Stvarno, Ana, nimalo ne misliš na svoju bezbednost.“ Podigao mi je majicu i spustio mi prste na stomak. Dah mi je zastao. „Više nisi sama“, prošaputao je, prelazeći prstima uz pojas trenerke, milujući mi kožu. Zelja mi je neočekivano buknila, vruća i teška, u krvotoku. Oštro sam udahnula i Kristijan se ukočio, prestao da pomera prste i zagledao se u mene. Podigao je ruku i zadenuo mi pramen iza uva.

„Ne“, prošaputao je.

Molim?

„Ne gledaj me tako. Video sam modrice. I odgovor je ne.“ Glas mu je odlučan. Poljubio me je u čelo.

Promeškoljila sam se. „Kristijane“, zacvilela sam.

„Ne. U krevet.“ Seo je.

„U krevet?“

„Potreban ti je odmor.“

„Ti si mi potreban.“

Zažmurio je i odmahnuo glavom kao da to iziskuje veliku snagu volje. Kad je ponovo otvorio oči, sijale su od rešenosti. „Samo me poslušaj, Ana.“

U iskušenju sam da se svučem. Ali onda sam se setila masnica i shvatila da neću tako pobediti.

Nerado sam klimnula glavom. „U redu." Namerno sam se pre-naglašeno napućila.

Razgaljeno se osmehnuo. „Doneću ti ručak."

„Ti ćeš da kuvaš?" Umalo nisam frknula.

Nasmejao se. „Podgrejaću nešto. Gospođa Džouns je bila vredna."

„Kristijane, ja ću. Dobro sam. Pobogu, želim seks - svakako mogu da podgrejem nešto." Nespretno sam sela i pokušala da sakrijem trzanje zbog bolnih rebara.

„Krevet!" Oči mu sevnuše kad je pokazao na jastuk.

„Pridruži mi se", promrmljala sam i poželela da na sebi imam nešto izazovnije od donjeg dela trenerke i majice.

„Ana, ulazi u krevet. Odmah."

Namrštila sam se, ustala i nimalo izazovno pustila da mi trenerka padne na pod, streljajući ga pogledom sve vreme. Usne mu se izviše kad je povukao pokrivač.

„Čula si doktorku Sing. Rekla je da se odmaraš." Glas mu je blaži. Legla sam i razočarano prekrstila ruke. „Ostani tako", rekao je, očigledno se dobro zabavljajući.

Još više sam se namrštila.

PILEĆI PAPRIKAŠ GOSPOĐE Džouns je nesumnjivo jedno od mojih omiljenih jela. Kristijan jede zajedno sa mnom, sedeći prekrštenih nogu na krevetu.

„To je veoma dobro podgrejano", rekla sam zajedljivo. Široko se osmehnuo. Sita sam i pospana. Je li mu to bila namera?

„Izgledaš umorno." Podigao je moj poslužavnik.

„I jesam."

„Dobro. Spavaj." Poljubio me je. „Moram nešto da završim. Radiću ovde ako ti ne smeta."

Klimnula sam glavom... gubim bitku sa svojim kopcima. Nisam znala da pileći paprikaš može toliko da iscrpi.

PROBUDILA SAM SE u sumrak. Svetloružičasta svetlost prodire u sobu. Kristijan sedi u naslonjači i posmatra me. Sive oči su mu blistave. Drži neke papire u ruci. Pepeljast je u licu.

Bokte! „Šta je bilo?“, pitala sam i sela, ne obazirući se na bol u rebrima.

„Velč je upravo otišao.“

O, *sranje*. „I?“

„Živeo sam s drkadžijom“, prošaputao je.

„Živeo? Sa Džekom?“

Klimnuo je glavom, iskolačenih očiju.

„Jeste h u srodstvu?“

„Ne. Hvala bogu, nismo.“

Pomerila sam se i povukla pokrivač, pozivajući ga da legne pored mene. Na moje iznenađenje, nije oklevao. Izuo se i zavukao pored mene. Prebacio je jednu ruku preko mene, sklupčao se i stavio mi glavu u krilo. Zaprepašćena sam. Šta je ovo?

„Ne razumem“, promrmljala sam i prošla mu prstima kroz kosu dok sam ga gledala. Kristijan je zažmurio i nabrao čelo kao da se muči da se seti.

„Pošto su me pronašli s kurvom narkomankom, država Mičigen se starala o meni pre nego što sam otišao da živim s Karikom i Grejs. Živeo sam u hraniteljskoj porodici. Ah ne sećam se ničega iz tog vremena.“

Zavrtelo mi se u glavi. Hraniteljska porodica? To je novost za oboje.

„Koliko dugo?“, prošaputala sam.

„Okolo dva meseca. Ne sećam se toga.“

„Jesi li razgovarao s mamom i tatom o tome?“

„Nisam.“

„Možda bi trebalo. Možda oni mogu da ti osveže pamćenje.“

Čvrsto me je zagrlio. „Evo.“ Pružio mi je papire. Ispostavilo se da su to zapravo dve fotografije. Uključda sam lampu na noćnom stočiću kako bih ih bolje videla. Na prvoj je oronula kuća sa žutim ulaznim vratima i velikim trouglastim tavanskim prozorom. Kuća ima trem i malo prednje dvorište. Neupadljiva kuća.

Na drugoj fotografiji je porodica - na prvi pogled, obična radnička porodica - muž i žena, čini mi se, s decom. Odrasli nose

stare, isprane plave majice. Mora da imaju četrdesetak godina. Žena ima skupljenu plavu kosu, a čovek je ošišan veoma kratko, ali oboje se srdačno osmehuju. Čovek je prebacio ruku preko ramena namrgođene tinejdžerke. Gledam decu: dva dečaka - identični blizanci, stari oko dvanaest godina - obojica imaju tamnoplavu kosu i široko se osmehuju; tu je još jedan dečak, manji, crvenkastoplave kose, namršten, a iza njega se krije dečkić kose boje bakra i sivih očiju. Razrogačen i uplašen, obučen u neuparenu odeću, držeći prljavo ćebence.

Jebote. „Ovo si ti“, prošaputala sam i srce mi se popelo u grlo. Znam da je Krristijan imao četiri godine kad mu je majka umrla. Ali ovo dete izgleda mnogo manje. Mora da je bio strahovito neuhra-njen. Prigušila sam jecaj, a suze su mi navrle. O, *moj slatki Pedeset.*

Krristijan je klimnuo glavom. „To sam ja.“

„Velč je doneo ove fotografije?“

„Da. Ne sećam se ničega.“ Glas mu je bezbojan i beživotan.

„Da si živeo u hraniteljskoj porodici? Zašto bi se sećao? Kri-stijane, to je bilo odavno. Je ¥ te to brine?“

„Sećam se drugih stvari, pre i posle toga. Kako sam upoznao mamu i tatu. Ah ovo... Kao da postoji veliki ponor.“

Srce mi se steglo kad sam shvatila. Moj voljeni zaludenik kontrolom voli da je sve na svom mestu, a sad je saznao da mu deo slagalice nedostaje.

„Je li Džek na fotografiji?“

„Da, on je stariji dečak.“ Kristijan i dalje čvrsto žmuri i drži se za mene kao za pojas za spašavanje. Prolazim mu prstima kroz kosu dok gledam drugog dečaka koji prkosno i nadmeno gleda u aparat. Vidim da je to Džek. Ali on je samo dete, tužni osmogodišnjak ili devetogodišnjak, koji iza ratobornosti krije strah. Tad sam se setila nečega.

„Kad me je Džek zvao da mi kaže da drži Miu, rekao je kako je to mogao biti on da je bilo drugačije.“

Kristijan je ponovo zažmurio i stresao se. „Drkadžija!“

„Misliš li da je sve to radio zato što su Grejovi usvojili tebe umesto njega?“

„Ko zna?“ Glas mu je ogorčen. „Zabole me za njega.“

„Možda je znao da se viđamo kad sam otišla na razgovor za posao. Možda je od početka nameravao da me zavede.“ Žuč mi se popela u grlo.

„Ne verujem“, odgovorio je Kristijan i otvorio oči. „Počeo je da sakuplja podatke o mojoj porodici oko nedelju dana pošto si počela da radiš. Barni zna tačne datume. A on je tucao sve svoje pomoćnice i to je snimao, Ana.“ Ponovo je zažmurio i čvršće me stegao.

Suzbila sam drhtaj koji mi je prošao telom. Pokušavam da se setim svih razgovora koje sam vodila sa Džekom otkako sam se zaposlila u SIP-u. Duboko u sebi sam znala da treba da ga se klonim, ali nisam se obazirala na svoje instinkte. Kristijan je u pravu - ne mislim o svojoj bezbednosti. Setila sam se svađe zbog puta u Njujork sa Džekom. Pobogu - mogla sam da završim na nekom odvratnom snimku. Pri toj pomisli pripala mi je muka. Tad sam se setila fotografija potčinjenih koje je Kristijan čuvao.

O, sranje. „*Imamo mnogo sličnosti.*“ Ne, Kristijane, nisi mu nimalo sličan. On je i dalje obavijen oko mene kao malo dete.

„Kristijane, mislim da bi trebalo da razgovaraš sa svojim roditeljima.“ Ne želim da ga pomerim pa sam kliznula po krevetu kako bismo se gledali u oči.

Dočekao me je izbezumljen sivi pogled, koji me je podsetio na dete s fotografije.

„Pusti da ih pozovem“, prošaputala sam. Odmahnuo je glavom. „Molim te.“ Kristijan se zagledao u mene. Bol i sumnja u sebe ogledaju mu se u očima dok razmišlja o mojoj molbi. O, *Kristijane, molim te!*

„Ja ću ih pozvati“, prošaputao je.

„Dobro. Možemo zajedno da odemo kod njih. Ili ako hoćeš da ideš sam. Kako god hoćeš.“

„Ne, neka oni dođu ovamo.“

„Zašto?“

„Ne želim da nikud ideš.“

„Kristijane, mogu da se vozim kolima.“

„Ne.“ Glas mu je odlučan, ali zajedljivo mi se osmehnuo. „Uostalom, subotnje je veće, verovatno su na nekom prijemu.“

„Pozovi ih. Ta vest te je očigledno uzrujala. Možda će oni moći da ti pojasne.“ Pogledala sam na sat. Uskoro će sedam. Načas me je ravnodušno gledao.

„U redu“, odgovorio je kao da sam mu uputila izazov. Seo je i podigao telefon s noćnog stočića.

Zagrlila sam ga i naslonila mu glavu na grudi dok je telefonirao.

„Tata?“ Primećujem da se iznenadio što se Karik javio. „Ana je dobro. Kod kuće smo. Velč je upravo otišao. Otkrili smo vezu... hraniteljska porodica iz Detroita... Ne sećam se ničega u vezi s tim.“ Kristijanov glas bio je jedva čujan dok je izgovarao poslednju rečenicu. Srce mi se ponovo steglo. Zagrlila sam ga i stisnuo mi je rame.

„Da... Hoćete...? Odlično.“ Prekinuo je vezu. „Odmah će krenuti ovamo.“ Zvuči iznenađeno. Shvatila sam da im verovatno nikad nije tražio pomoć.

„Dobro je. Trebalo bi da se obučem.“

Čvršće me je obrgho. „Ne idi.“

„Dobro.“ Ponovo sam se sklupčala uz njega, zaprepašćena time što mi je upravo ispričao mnogo o sebi - potpuno dobrovoljno.

GREJS ME JE nežno zagrlila na vratima dnevne sobe.

„Ana, Ana, draga Ana“, prošaputala je. „Spasla si mi dvoje dece. Kako da ti zahvalim?“

Pocrvenela sam, dirnuta koliko i posramljena njenim recima. I Karik me je zagrlio pa poljubio u čelo.

A onda me je Mia dohvatila i stegla mi rebra. Lecnula sam se i oštro udahnula, ali nije primetila. „Hvala što si me spasla od onih seronja.“

Kristijan se namrštio. „Mia! Pazi! Boli je.“

„O! Izvini.“

„Dobro sam“, promrmljala sam s olakšanjem kad me je pustila.

Izgleda dobro. Besprekorno je odevena u uzane crne farmerke i svetloružičastu lepršavu bluzu. Drago mi je što sam obukla udobnu haljinu na preklap i baletanke. Izgledam dovoljno reprezentativno.

Mia je otrčala do Kristijana i uhvatila ga oko pojasa.

On je bez reči pružio Grejs fotografiju. Ona je ciknula i rukom pokrila usta da suzbije osećanja jer je odmah prepoznala Kristijana. Karik joj je prebacio ruku preko ramena dok je gledao fotografiju.

„0, mili.“ Grejs pomilova Kristijana po obrazu.

Tejlor je ušao. „Gospodine Greje? Stižu gospođica Kavana, njen brat kao i vaš brat.”

Kristijan se namrštio. „Hvala, Tejlоре”, odgovorio je zburnjeno.

„Zvala sam Eliota da mu kažem da dolazimo ovamo.” Mia se široko osmehnula. „To je zabava dobrodošlice.”

Brzo sam saosećajno pogledala sirotog muža, a Grejs i Karik su se ozlojeđeno zablenu u Miu.

„Bolje da spremimo nešto za jelo”, objavda sam. „Mia, možeš li da mi pomogneš?”

„0, rado.”

Povala sam je prema kuhinji, a Kristijan je odveo roditelje u radnu sobu.

KEJT PRŠTI od pravedničkog gneva. Besna je na Kristijana i mene, ali uglavnom na Džeka i Elizabet.

„Šta si *izvodila*, Ana?” ,povikala je u kuhinji i naterala sve u sobi da se okrenu i zablenu u nju.

„Kejt, molim te. Čula sam istu pridiku od svih!” brecnula sam se. Ona me strelja pogledom i načas sam pomislila da će mi očitati bukvicu o tome kako ne pokleknuti pred otmičarima, ali umesto toga me je zagrlila.

„Pobogu, nekad si bez mozga s kojim si se rodla, Stilova”, prošaputala je. Poljubila me je u obraz. Oči su joj suzne. *Kejt!* „Mnogo sam brinula za tebe.”

„Ne plači. Zarazićeš me.”

Odmakla se, postideño obrisala oči pa duboko udahnula i pribrala se. „Vedrija vest je da smo odredili datum venčanja. Dogovorili smo se da se venčamo u maju. Naravno, hoću da mi budeš deveruša.”

„O... Kejt... Au... Čestitam!” *Sranje - Tačkica... Junior!*

„Šta je bdo?” Pogrešno je protumačila moju uzbunjenost.

„Ovaj... samo sam mnogo srećna zbog tebe. Napokon neka dobra vest.” Zagrlila sam je. Sranje, sranje, *sranje*. Kad treba da se porodim? Računam u sebi. Doktorka Grin je rekla da sam trudna četiri-pet nedelja. Dakle - u maju? *Sranje*.

Eliot mi je pružio čašu šampanjca.

O, *sranje*.

Kristijan je izašao iz radne sobe. Posiveo je. Pošao je s roditeljima prema velikoj sobi i razrogačio se kad je video čašu u mojoj ruci.

„Kejt“, pozdravio ju je hladno.

„Kristijane.“ Podjednako je hladna. Uzdahnula sam.

„Tvoji lekovi, gospodo Grej.“ Pogledao je čašu u mojoj ruci.

Zaškiljala sam. *Dođavola, hoću da popijem piće*. Grejs se osmehnula i pridružila mi se u kuhinji, uzevši usput čašu od Eliota.

„Nekoliko gutljaja joj neće škoditi“, prošaputala je, zaverenički mi namignula pa se kucnula sa mnom. Kristijan se namrštio obema, a onda mu je Eliot skrenuo pažnju vestima o najnovijoj utakmici između *Marinaca* i *Rendžersa*.

Karik nam se pridružio i zagrlio obe. Grejs ga je poljubila u obraz pre nego što se pridružila Miji na kauču.

„Kako je on?“, pitala sam Karika šapatom dok smo stajali u kuhinji i gledali ostale na kauču. Iznenadila sam se kad sam primetila da se Mia i Itan drže za ruke.

„Potresen je“, promrmljao je Karik nabranog čela i ozbiljnog izraza. „Seća se toliko toga iz vremena kad je živeo s biološkom majkom; stvari koje bih voleo da je zaboravio. Ali ovo...“ Začutao je. „Nadam se da smo pomogli. Drago mi je što nas je pozvao. Rekao je da si ga ti nagovorila.“ Pogled mu je smekšao. Slegla sam ramenima i brzo otpila gutljaj šampanjca.

„Veoma dobro utičeš na njega. On ne sluša nikog drugog.“

Namrštila sam se. Ne verujem da je to tačno. Nezvana slika kućke nad kučkama navrla mi je u glavu. Znam da Kristijan razgovara i s Grejs. Čula sam ga. Ponovo sam se iznervirala kad sam pokušala da se setim njihovog razgovora u bolnici koji mi i dalje izmiče.

„Dođi da sedneš, Ana. Izgledaš umorno. Siguran sam da nas nisi sve očekivala večeras.“

„Divno je videti vas sve.“ Osmehnula sam se. Istina je - *jeste* divno, ja sam jedinica koja se udala u veliku druželjubivu porodicu i srećna sam zbog toga. Smestila sam se pored Kristijana.

„Jedan gutljaj“, prosiktao je i uzeo mi čašu.

„Da, gospodine." Zatreptala sam i potpuno ga razoružala. Prebacio mi je ruku preko ramena i nastavio da priča o bezbolu s Eliotom i Itanom.

„MOJI RODITELJI MISLE da si čudotvorka", promrmljao je Kristijan dok je skidao majicu.

Sklopčana sam u krevetu dok ga gledam kako se svlači. „Dobro je što ti znaš da nije tako", otpuhнула sam.

„O, ne znam." Svukao je farmerke.

„Jesu li ti popunili praznine?"

„Neke. Živeo sam s Kolijerovima dva meseca dok su mama i tata čekali da se završi papirologija. Usvajanje je već bilo odobreno zbog Eliota, ali zakon je nalagao da sačekaju dok se utvrdi imam li živih srodnika koji bi hteli da živim s njima."

„Kako se osećaš u vezi s tim?" prošaputala sam.

Namrštio se. „Što nemam žive srodnike? Ko ih jebe? Ako su imalo slični kurvi narkomanki..." Zgadenio je odmahnuo glavom.

O, *Kristijane! Bio si dete i voleo si svoju mamu.*

Obukao je donji deo pidžame, legao pored mene i privukao me u zagrljaj.

„Ponešto mi se vraća. Sećam se hrane. Gospođa Kolijer je dobro kuvala. I sad bar znamo zastoje onaj drkadžija toliko protiv moje porodice." Prošao je slobodnom rukom kroz kosu. „Jebote!" povi-kao je i iznenada se zapiljio u mene.

„Šta?"

„Sad ima smisla!" Oči su mu blesnule.

„Šta?"

„Ptičica. Gospoda Kolijer me je zvala Ptičica."

Namrštila sam se. „I to ima smisla?"

„Poruka", odgovorio je, zureći u mene. „Poruka o otkupnini koju je drkadžija ostavio. Glasila je otprilike 'Znaš li ko sam ja? Zato što ja znam ko si ti, Ptičice.'"

Meni to nema nimalo smisla.

„To je iz dečje knjige. Gospode. Kolijerovi su je imali. Zvala se... *Jesi li mi ti mama?* Sranje." Razrogačio se. „Obožavao sam tu knjigu."

O. Znam tu knjigu. Srce mi se steglo - *Pedeset!*

„Gospođa Kolijer mi ju je čitala.”

Ne znam šta da kažem.

„Gospode. On je znao... taj drkadžija je znao.”

„Hoćeš li reći policiji?”

„Hoću. Ko zna šta će Klark uraditi s tim podatkom.” Odmahnuo je glavom kao da hoće da je razbistri. „U svakom slučaju, hvala za večeras.”

Opa. Promena smera. „Za šta?”

„Što si mi ugostila porodicu iako se nisu najavili.”

„Nemoj meni da zahvaljuješ nego Miji. I gospođi Džouns što ostavlja dobre zalihe.”

Odmahnuo je glavom kao da je ogorčen. Na mene? Zašto?

„Kako si, gospođo Grej?”

„Dobro. Kako si ti?”

„Dobro.” Namrštio se... ne shvata moju brigu.

Pa, u tom slučaju. Prešla sam mu prstima niz stomak do maljica ispod pupka.

Nasmejao se i uhvatio me za ruku. „O, ne. Nemoj svašta da pomisliš.”

Napućila sam se, a on je uzdahnuo. „Ana, Ana, Ana, šta da radim s tobom?” Poljubio mij je kosu.

„Imam par ideja.” Promeškoljila sam se pored njega pa se lećnula kad mi se bol iz rebara proširio gornjim delom tela.

„Malena, već si preživela mnogo toga. Uostalom, imam priču pred spavanje za tebe.”

Stvarno?

„Htela si da znaš...” Zaćutao je, zaćmurio i progutao knedlu.

Sve malje na telu su mi se najećzile. *Sranje.*

Poćeo je tihim glasom. „Zamisli tinejdćera koji pokućava da zaradi dćeparac kako bi mogao da nastavi krićsom da pije.” Prevrnuo se na bok kako bi se okrenuo prema meni. Zgledao mi se uoći.

„Dakle, bio sam u zadnjem dvorićštu Linkonovih i raćićiććavao krhotine i smećće iz nadogradnje koju je gospodine Linkon upravo pridodao kući...”

Jebote... on prića.

DVADESET PETO POGLAVLJE

Jedva dišem. Želim li to da čujem? Kristijan je zažmurio i progutao knedlu. Kad je ponovo otvorio oči, bile su bistre ali sumnjičave, pune uznemirujućih uspomena.

„Bio je vreo letnji dan. Naporno sam radio." Otpuhnuo je i odmahnuo glavom, odjednom razgaljen. „Bilo je đavolski teško prebaciti sve to smeće. Bio sam sam i onda se Ele... gospođa Linkon pojavila niotkuda i donela mi limunadu. Proćaskali smo i ja sam bubnuo nešto drsko... a ona me je ošamarila. Jako me je ošamarila." Nesvesno je podigao ruku do lica i pomilovao se po obrazu. Oči su mu se zamaglile pri toj uspomeni. *Sranje!*

„Ah onda me je poljubila. A kad se odmakla, ponovo me je ošamarila." Zatreptao je, naizgled i dalje zbunjen posle toliko vremena.

„Niko me nikad nije poljubio niti tako udario."

O. Ona je napala. Dete.

„Želiš li da čuješ ovo?"

Da... Ne...

„Samo ako želiš da mi ispričaš." Glas mije slabašan jer ga lažem i gledam u oči, a misli mi se roje.

„Pokušavam da ti dam neko objašnjenje."

Klimnula sam, nadam se ohrabrujuće. Ali pretpostavljam da izgledam kao kip, ukočena i razrogačena od zaprepašćenja.

„Naravno, bio sam zbunjen, ljut i luđački napaljen. Hoću reći, zgodna starija žena te tako spopadne..." Odmahnuo je glavom kao da i dalje ne veruje.

Zgodna? Muka mi je.

„Vratila se u kuću i ostavila me u zadnjem dvorištu. Ponašala se kao da se ništa nije desilo. Ja sam bio potpuno izgubljen. Zato sam se vratio poslu i nastavio da bacam smeće u kantu. Kad sam uveče otišao, zamolila me je da sutra ponovo dođem. Nije spomenula ono što se desilo. I sutradan sam se vratio. Jedva sam čekao da je vidim“, prošaputao je kao da je reč o nekom mračnom priznanju... što, iskreno govoreći, i jeste.

„Nije me dodirivala kad smo se ljubili“, promrmljao je i okrenuo se da me pogleda. „Moraš da shvatiš... život mi je bio pakao na zemlji. Bio sam hodajuća erekcija, petnaest godina, visok za svoje godine, podivljalih hormona. Devojke u školi...“ Začutao je, ali shvatio sam: uplašen, usamljen ah privlačan tinejdžer. Srce mi se steglo.

„Bio sam ljut, tako jebeno ljut na sve, na sebe, na roditelje. Nisam imao prijatelje. Moj tadašnji psihijatar bio je pravi mamlaz. Roditelji su me držali na kratkom povocu, nisu shvatali.“ Zagledao se u tavanicu i prošao rukom kroz kosu. Prsti me svrbe od želje da mu pomilujem kosu, ali ostala sam mirna.

„Prosto nisam mogao podneti da me iko dodirne. Nisam. Nisam mogao da podnesem nikoga blizu sebe. Tukao sam se... jebote, ne da sam se tukao. Učestvovao sam u nekoliko strahovitih tuča. Izbacili su me iz dve škole. Ah to mi je omogućavalo da se izduvam. I da doživim neku vrstu fizičkog dodira.“ Ponovo je začutao. „Pa, stekla si sliku. A kad me je ljubila, hvatala mi je samo lice. Nije me dodirivala.“ Glas mu je jedva čujan.

Mora daje znala. Možda joj je Grejs rekla. *O, moj siroti Pedeset.* Gurnula sam ruke ispod jastuka i naslonila glavu na njih kako bih odolela porivu da ga zagrlim.

„Pa, sutradan sam se vratio u kuću. Nisam znao šta da očekujem. I, da te poštediti gnusnih pojedinosti, usledilo je još toga. I tako je naša veza počela.“

O, jebote, teško je slušati ovo.

Ponovo se prevrnuo na bok kako bi me gledao.

„I znaš šta, Ana? Moj svet je odjednom postao usredsređen. Oštar i jasan. Sve je došlo na mesto. To je bilo upravo ono što mi

je trebalo. Ona je unela svežinu. Odlučivala je, odagnala sva sranja dalje od mene, pustila me da dišem."

Sranje.

„Čak i kad se završilo, moj svet je ostao usredsreden zbog nje. I bio je takav sve dok nisam tebe sreo."

Šta bi trebalo da odgovorim na to, dodavola? Oklevajuću, zadenulo mi je pramen iza uva.

„Okrenula si moj svet naglavačke." Zažmurio je. Kad je ponovo otvorio oči, bile su pune osećanja. „Moj svet je bio uređen, miran i kontrolisan sve dok nisi ušla u moj život sa svojim lajavim jezikom, nevinošću, lepotom i tihom neustrašivošću... a sve pre tebe postalo je tupo, prazno, prosečno... bilo je ništa."

Au.

„Zaljubio sam se", prošaputao je.

Zastao mi je dah. Pomilovao me je po obrazu.

„I ja sam", promrmljala sam s ono malo daha što mi je ostalo.

Pogled mu je smekšao. „Znam", oblikovao je reč usnama.

„Znaš?"

„Da."

Hvala bogu! Stidljivo sam mu se osmehnula. „Napokon", prošaputala sam.

Klimnuo je glavom. „I tad mi je sve postalo jasno. Kad sam bio mladi, Elena je bila centar mog sveta. Nema toga što ne bih učinio za nju. A i ona je mnogo učinila za mene. Naterala me je da prestanem da pijem. Naterala me da se više trudim u školi... Znaš, dala mi je mehanizam suočavanja koji ranije nisam imao, omogućila mi da iskusim stvari koje sam mislio da nikad neću moći."

„Dodir", prošaputala sam.

Klimnuo je glavom. „Donekle."

Namrštila sam se, pitajući se na šta li misli.

Oklevao je kad je video moju reakciju.

Kaži mi! - teram ga snagom volje.

„Ako odrastaš s najgorom slikom o sebi, misleći da si neki odbačeni divljak koji se ne može voleti, onda misliš da zaslužuješ batine."

Kristijane... ti nisi ništa od toga.

Zastao je i prošao rukom kroz kosu. „Ana, mnogo je lakše nositi svoj bol spolja...” Ponovo priznanje.

Oh.

„Ona je usmerila moj bes.” Stisnuo je usne u sumornu crtu. „Uglavnom na unutra - to sad shvatam. Doktor Flin to govori već neko vreme. Tek sam nedavno uvideo kakva je naša veza zapravo bila. Znaš... za moj rodendan.”

Stresla sam se kad mi je u glavu došla nezvana uspomena na to kako su Elena i Kristijan verbalno iskasapili jedno drugo na njegovoj zabavi.

„Za nju se ta strana naše veze svodila na seks i kontrolu kao i na usamljenu ženu koja nalazi utehu u mladoj igrački.”

„Ali ti voliš kontrolu”, prošaputala sam.

„Da, volim. I uvek ću je voleti, Ana. Takav sam. Odbacio sam je na neko vreme. Dozvolio da neko drugi odlučuje umesto mene. Nisam to mogao sam - nisam bio u stanju. Ali kroz svoju potčinjenost njoj, našao sam sebe kao i snagu da zavladam svojim životom... da preuzmem kontrolu i sam odlučujem.”

„Da postaneš dominator?”

„Da.”

„To je bila tvoja odluka?”

„Da.”

„Da se ispišeš s Harvarda?”

„Moja odluka. Najbolja koju sam doneo. Dok nisam tebe upoznao.”

„Mene?”

„Da.” Usne mu se izviše u nežni osmeh. „Najbolja odluka koju sam ikad doneo je brak s tobom.”

Au. „Ne osnivanje svoje kompanije?”

Odmahnuo je glavom.

„Ne što si naučio da letiš?”

Odmahnuo je glavom. „Ti”, oblikovao je reč usnama. Pomilovao mi je obraz zglobovima prstiju. „Ona je to znala”, prošaputao je.

Namrštila sam se. „Sta je znala?”

„Da sam se zaljubio u tebe do ušiju. Ohrabrila me je da odem u Džordžiju da te vidim i drago mi je zbog toga. Mislila je da ćeš se izbezumiti i otići. Sto se i desilo.”

Prebledela sam. Radije ne bih mislila o tome.

„Ona je mislila da su mi potrebne sve zamke načina života koji sam vodio.”

„Kao dominator?” prošaputala sam.

Klimnuo je glavom. „To mi je omogućilo da sve držim na odstojanju, da imam kontrolu i da ostanem uzdržan, ih sam bar tako mislio. Siguran sam da si shvatila zbog čega”, dodao je tiho.

„Zbog tvoje biološke majke?”

„Nisam želeo da ponovo budem povređen. A onda si me ostavila.” Reči su mu jedva čujne. „I bio sam skrhan.”

Ja, ne.

„Toliko dugo sam izbegavao prisnost - ne znam kako to da radim.”

„Dobro ti ide”, promrmljala sam i prešla mu kažiprstom po usnama. Poljubio mi je prst. *Pričaš sa mnom.*

„Je l' ti nedostaje?” prošaputala sam.

„Šta?”

„Takav način života.”

„Da.”

Oh!

„Ali samo onoliko koliko mi nedostaje kontrola koju mi pruža. I iskreno govoreći, tvoj glupi postupak”, zastao je, „koji mi je spasao sestru”, prošaputao je pun olakšanja, strahopoštovanja i neverice. „Tako sam shvatio.”

„Šta si shvatio?”

„Zaista sam shvatio da me voliš.”

Namrštila sam se. „Stvarno?”

„Da. Zato što si se izložila tolikoj opasnosti... zbog mene, zbog moje porodice.”

Još više sam se namrštila. Ispružio je ruku i prešao mi rukama po čelu iznad nosa.

„Ovde ti se pravi slovo V kad se mrštiš”, promrmljao je. „Veoma je mekano kad se poljubi. Umem da se ponašam tako ružno... a ti si i dalje tu.”

„Zašto te čudi što sam tu? Rekla sam ti da te neću ostaviti.”

„Zbog mog ponašanja onog dana kad si mi rekla da si trudna.” Prešao mi je rukom po obrazu. „Bila si u pravu. Jesam pubertetlija.”

O, sranje... jesam to rekla. Moja podsvest me prostreli pogledom. *Njegov psihijatar je to rekao!*

„Kristijane, rekla sam ti neke užasne stvari." Stavio mi je kažiprst na usne.

„Pst. Zaslužio sam ih. Uostalom, ovo je moja priča pred spavanje." Ponovo se izvalio na leđa.

„Kad si mi rekla da si trudna..." Zastao je. „Mislio sam da ćemo neko vreme biti samo nas dvoje. Razmišljao sam o deci, ali samo apstraktno. Imao sam neodređenu ideju da ćemo imati dete u budućnosti."

Samo jedno? Ne... ne jedinca. Ne poput mene. Možda nije najbolji trenutak da to pokrenem.

„Veoma si mlada i znam da si neupadljivo ambiciozna."

Ambiciozna? Ja?

„Pa, izvukla si mi tlo pod nogama. Gospode, to je bilo tako neočekivano. Kad sam te pitao šta se desilo, nikad, ni za milion godina, ne bih pretpostavio da si trudna." Uzdahnuo je. „Bio sam tako ljut. Ljut na tebe. Ljut na sebe. Ljut na sve. I to me je pogodilo, osećaj da ne vladam ničime. Morao sam da izađem. Otišao sam kod Flina, ali on je bio na roditeljskom sastanku." Zastao je i izvio obrvu.

„Kakva ironija", prošaputala sam. Kristijan se zajedljivo osmehnuo u znak slaganja.

„I tako sam hodao, hodao i hodao i tek tako... obreo sam se ispred salona. Elena je odlazila. Iznenadila se što me vidi. A, iskreno govoreći, i ja sam se iznenadio što sam se tamo zatekao. Videla je da sam ljut i pozvala me na piće."

O, sranje. Prešli smo na stvar. Srce mi je dvostruko brže zakućalo. Želim li zaista da čujem? Moja podsvest me je ošinula pogledom i podigla počupanu obrvu u znak upozorenja.

„Otišli smo u miran kafe koji znam i naručili flašu vina. Izvinila se za svoje ponašanje kad smo se poslednji put videli. Povređena je što moja mama ne želi da ima ikakve veze s njom - to joj je smanjilo društveni krug - ali razume. Pričali smo o poslu, koji dobro ide uprkos recesiji... Spomenulo sam da želiš decu."

Namrštila sam se. „Mislila sam da si joj rekao da sam trudna." Prostdužno me je pogledao. „Nisam."

„Što mi to nisi rekao?"

Slegnuo je ramenima. „Nisam imao priliku."

„Jesi."

„Nisam mogao da te nađem ujutru, Ana. A kad si se pojavila, bila si toliko ljuta na mene..."

O, *da*. „Jesam."

„U svakom slučaju, u nekom trenutku - negde na polovini druge flaše - nagla se da me dotakne. A ja sam se ukočio", prošaputao je i rukom prekrpio oči.

Glava mi se naježila. Šta to znači?

„Videla je da sam ustuknuo od nje. To nas je oboje zapanjilo." Glas mu je tih, previše tih.

Kristijane, pogledaj me! Povukla sam mu ruku i spustio ju je pa me pogledao u oči. Sranje. Bled je i razrogačen.

„Šta?", prodahtala sam.

Namrštio se i progutao knedlu.

O... šta mi to ne govori? Želim li da znam?

„Startovala me je." Vidim da je zaprepašćen.

Sav vazduh mi je isisan iz tela. Zadihana sam i mislim da mi je srce stalo. *Jebena kučka nad kučkama!*

„Bio je to trenutak koji se odužio. Videla je moj izraz i shvatila koliko je prekoračila granicu. Rekao sam... ne. Godinama nisam o njoj razmišljao na taj način i, uostalom", progutao je knedlu, „volim tebe. Rekao sam joj da volim svoju ženu."

Piljim u njega. Ne znam šta da kažem.

„Tad je odstupila. Ponovo se izvinila, predstavila sve kao šalu. Hoću reći, rekla je da je srećna s Ajzakom i poslom kao i da nam ne želi ništa zlo. Rekla je da joj nedostaje naše prijateljstvo, ali da shvata da je moj život sad uz tebe. I koliko je to čudno s obzirom na ono što se desilo kad smo svi bili u istoj prostoriji. U potpunosti sam se složio s njom. Oprostili smo se - poslednji put. Rekao sam joj da ne želim više da je vidim i ona je otišla svojim putem."

Progutala sam knedlu jer mi je strah stegao grlo. „Jeste li se poljubili?"

„Ne!", frknu on. „Nisam mogao da podnesem da joj budem toliko blizu."

O, *dobro je*.

„Bio sam nesrećan. Hteo sam da se vratim kući kod tebe. Ali... znao sam da sam se ružno poneo. Ostao sam i dovršio flašu pa prešao na burbon. Dok sam pio, setio sam se kako si mi pre nekog vremena rekla: 'Da je bio moj sin...' I to me je navelo da razmišljam o Junioru i tome kako smo Elena i ja počeli. I osetio sam se... neprijatno. Nikad nisam tako razmišljao o tome.”

Sećanje mi je iskrslo u glavi - razgovor vođen šapatom dok sam bila polusvesna - Kristijanov glas: „*Ali konačno sam sve shvatio kad sam je video. Znaš... zbog deteta. Prvi put sam osetio... Ono što smo radili... to je bilo pogrešno.*” Razgovarao je s Grejs.

„I to je to?”

„Uglavnom.”

„Oh.”

„Oh?”

„Gotovo je?”

„Da. Bilo je gotovo kad sam te prvi put video. Te noći sam to napokon shvatio, kao i ona.”

„Izvini”, promrmljala sam.

Namrštio se. „Zbog čega?”

„Što sam sutra bila toliko ljuta.”

Otpuhnuo je. „Malena, razumem ljutnju.” Zastao je pa uzdahnuo. „Vidiš, Ana, želim te za sebe. Ne želim da te delim. Nikad nisam imao ono što mi imamo. Želim da bar još neko vreme budem središte tvog univerzuma.”

O, *Kristijane*. „Ali ti to jesi. To se neće promeniti.”

Uputio mi je popustljiv, tužan i pomiren osmejak. „Ana”, prošaputao je. „To nije tačno.”

Suze su mi zapekle oči.

„Kako može da bude?”, promrmljao je.

Jao, ne.

„Sranje - ne plači, Ana. Molim te, ne plači.” Pomilovao me je po licu.

„Žao mi je.” Donja usna mi je zadrhtala i umirujuće mi je prešao palcem po njoj.

„Ne, Ana, ne. Nemoj da ti je žao. Imaćeš još nekoga koga ćeš voleti. I u pravu si. Tako bi trebalo da bude.”

„I Tačkica će te voleti. Bićeš centar Tačkicinog - Juniorovog sveta", prošaputala sam. „Deca bezuslovno vole svoje roditelje, Kristijane. Takvi dolaze na ovaj svet. Programirani da vole. Sve bebe... čak i ti. Razmisli o toj dečjoj knjizi koju si voleo kad si bio mali. I dalje si tražio svoju mamu. Voleo si je."

Nabrao je čelo i povukao ruku pa je stisnuo u pesnicu ispod brade.

„Nisam", prošaputao je.

„Jesi." Suze mi sad slobodno teku. „Naravno da jesi. U to nema sumnje. Zato si i bio toliko povređen."

Zagledao se u mene lica punog bola.

„Zato si sposoban da me voliš", nastavila sam. „Oprosti joj. Ona je imala sopstveni svet pun bola s kojim se suočavala. Bila je loša majka, ali voleo si je."

Zuri u mene, ne govori ništa, pogled mu se promenio - zbog uspomena koje ne mogu ni da naslutim.

O, molim te, nemoj prestati da pričaš.

Napokon je rekao: „Četkao sam joj kosu. Bila je lepa."

„Dovoljan je jedan pogled na tebe da niko ne posumnja u to."

„Bila je nikakva majka." Glas mu je jedva čujan.

Klimnula sam glavom, a on je zažmurio. „Bojim se da ću biti nikakav otac."

Pomilovala sam mu drago lice. *O moj Pedeset, Pedeset, Pedeset.* „Kristijane, misliš li da bih ti dozvolila da budeš nikakav otac?"

Otvorio je oči i činilo mi se da me gleda čitavu večnost. Osmehnuo se kad mu je olakšanje obasjalo lice. „Ne, ne verujem da bi." Pomilovao mi je lice zglobovima prstiju i pogledao me s divljenjem. „Bože, veoma si jaka, gospođo Grej. Mnogo te volim." Poljubio mi je čelo. „Nisam znao da to umem."

„O, Kristijane", prošaputala sam, pokušavajući da ovladam osećanjima.

„I to je kraj tvoje priče pred spavanje."

„Bila je to priča i po..."

Setno se osmehnuo, ali mislim da mu je laknulo. „Kako ti je glava?"

„Glava?" *U stvari, pući će od svega što si mi rekao!*

„Boli li te?"

„Ne.“

„Dobro. Mislim da bi sad trebalo da spavaš.“

Da spavam! Kako mogu da spavam posle svega ovoga?

„Spavaj“, rekao je strogo. „Potreban ti je san.“

Napućila sam se. „Imam jedno pitanje.“

„Stvarno? Koje?“ Obazrivo me je pogledao.

„Zašto si odjednom postao tako... otvoren, u nedostatku bolje reči?“

Namrštio se.

„Ispričao si mi sve ovo, a uglavnom je veoma teško i iscrpljujuće izvući podatke iz tebe.“

„Stvarno?“

„Znaš da jeste.“

„Zašto sam otvoren? Ne bih znao. Možda zato što sam te video maltene mrtvu na hladnom betonu. Zbog toga što ću postati otac. Ne znam. Rekla si da želiš da znaš, a ja ne želim da Elena stane između nas. Ona to ne može. Ona je prošlost i to sam ti rekao mnogo puta.“

„Da te nije startovala... da li biste i dalje bili prijatelji?“

„To je više od jednog pitanja.“

„Izvini. Ne moraš da mi kažeš.“ Pocrvenela sam. „Već si mi svojevremeno rekao više nego što sam očekivala.“

Pogled mu je smekšao. „Ne, ne verujem, ali osećao sam da imam nedovršena posla s njom od svog rođendana. Prekoračda je granicu i završio sam s njom. Molim te, veruj mi. Neću se ponovo videti s njom. Rekla si da je ona krajnja granica. To je izraz koji razumem“, rekao je iskreno.

Dobro. Neću se više vraćati na to. Moja podsvest klonula je u naslonjaču. *Napokon!*

„Laku noć, Kristijane. Hvala na prosvetljujućoj priči pred spavanja.“ Nagla sam se da ga poljubim i usne su nam se načas dotakle. Povukao se kad sam pokušala da produbim poljubac.

„Nemoj“, prošaputao je. „Očajnički želim da vodim ljubav s tobom.“

„Onda to uradi.“

„Ne, moraš da se odmaraš i kasno je. Spavaj.“ Isključio je lampu na noćnom stočiću i obavda nas je tama.

„Bezuslovno te volim, Kristijane“, promrmljala sam i ugnezdila se uz njega.

„Znam“, prošaputao je. Osetila sam da se stidljivo osmehnulo.

TRGLA SAM SE IZ SNA. Svetlost prodire u sobu, a Kristijan nije u krevetu. Pogledala sam na sat. Sedam i pedeset tri. Duboko sam udahнула i lecnula se od bola u rebrima. Ipak, nije strašno kao juče. Mislim da bih mogla da odem na posao. *Posao - da*. Želim da idem na posao.

Ponedeljak je, a juče sam provela ceo dan u krevetu. Kristijan me je pustio da ustanem samo nakratko da posetim Reja. Stvarno, on je i dalje veliki zaluđenik kontrolom. Osmehnula sam se s naklonošću. *Moj zaluđenik kontrolom*. Pažljiv je, pun ljubavi i brbljiv... i drži ruke dalje od mene otkako sam se vratila kući. Namrštila sam se. Moraću da preduzmem nešto u vezi s tim. Glava me ne boli, bol oko rebara je popustio - mada i dalje moram da pazim kad se smejem - ali osećam se uskraćeno. Mislim da nikad nije prošlo toliko dana bez seksa otkako... pa, od mog prvog odnosa.

Mislim da smo oboje povratili ravnotežu. Kristijan je mnogo opušteniji. Njegova dugačka priča pred spavanje kao da je sahranila neke aveti, za njega i za mene. Videćemo.

Brzo sam se istuširala i obrisala pa pažljivo pregledala svoju odeću. Hoću nešto seksi. Nešto što će navesti Kristijana na delovanje. Ko bi rekao da tako nezajažljiv čovek može da ima toliku vlast nad sobom? Zaista ne želim da razmišljam mnogo o tome kako je Kristijan naučio da ima toliku vlast nad svojim telom. Nismo razgovarali o kučki nad kučkama od njegovog priznanja. Nadam se da nikad i nećemo. Ona je mrtva i pokopana za mene.

Izabrala sam gotovo nepristojno kratku crnu suknju i belu svilenu nabranu bluzu. Navukla sam samodržecće čarape s čipkom i crne *Lubutenove* salonke. Malo maškare i sjaja za usne kako bih izgledala prirodno. Odlučno sam iščetkala kosu i onda je pustila. Da. To bi trebalo da bude dobro.

Kristijan doručkuje za šankom. Zaustavio je viljušku s omlatom na pola puta do usta kad me je ugledao. Namrštio se.

„Dobro jutro, gospodo Grej. Ideš nekud?“

„Na posao." Ljupko sam se osmehnula.

„Ne bih rekao." Kristijan otpuhnu s razgaljenom podrugljivo-šću. „Doktorica Sing je rekla da uzmeš slobodnu nedelju."

„Kristijane, neću da provedem dan sama u izležavanju. Tako da mogu da odem na posao. Dobro jutro, Gejl."

„Gospođo Grej." Gospođa Džouns je pokušala da sakrije osmeh. „Hoćete h da doručkujete?"

„Hoću, hvala."

„Žitarice?"

„Radije bih kajganu s integralnim hlebom."

Gospođa Džouns se široko osmehnula, a Kristijan se iznenadio.

„Odmah, gospođo Grej", odgovorila je gospođa Džouns.

„Ana, ne ideš na posao."

„Ali..."

„Ne. Prosto je. Ne raspravljaj se." Kristijan je nepokolebljiv. Prostrelila sam ga pogledom i tek tad primetila da na sebi ima donji deo pidžame i majicu koje je sinoć nosio.

„Ideš li na posao?" pitala sam.

„Ne."

Jesam li poludela? „Ponedeljak je, jel' tako?"

Osmehnulo se. „Bio je kad sam poslednji put proverio."

Zaškiljila sam. „Bežiš s posla?"

„Neću te ostaviti ovde samu da upadneš u nevolju. A doktorica Sing je rekla da nedelju dana ne možeš na posao. Sećaš li se?"

Sela sam na barsku stolicu pored njega i malo zadigla suknju. Gospođa Džouns je spustila šolju čaja ispred mene.

„Dobro izgledaš", rekao je Kristijan. Prekrstila sam noge. „Mnogo dobro. Pogotovo ovde." Prešao je prstom po golju kože koja se ukazala iznad mojih čarapa. Puls mi se ubrzao od njegovog dodira. „Ta suknja je veoma kratka", promrmljao je s blagim neodobravanjem dok je pogledom pratio svoj prst.

„Stvarno? Nisam primetila."

Kristijan me je pogledao i izvio usne u razgaljen ah i razdražen kez.

„Zaista, gospođo Grej?"

Pocrvenela sam.

„Nisam siguran da je takav izgled prikladan za radno mesto", promrsio je.

„Pa, to je nevažno budući da ne idem na posao.“

„Nevažno?“

„Nevažno“, oblikovala sam reč usnama.

Kristijan se ponovo podsmehnuo pa nastavio da jede omlet.

„Imam bolju ideju.“

„Imaš?“

Pogledao me je kroz duge trepavice i sive oči su mu potamnele.

Oštro sam udahnula. *Au. Bilo je krajnje vreme.*

„Možemo da se odvezemo i vidimo kako Eliot napreduje s kućom.“

Molim? Oh! Prešao me je! Maglovito sam se setila da je to trebalo da uradimo pre nego što se Rej povredio.

„Volela bih to.“

„Dobro.“ Osmehnuo se.

„Zar ne moraš na posao?“

„Ne. Ros se vratila s Tajvana. Sve je dobro prošlo. Danas je sve u redu.“

„Mislila sam da ćeš ti otići na Tajvan.“

Ponovo je otpuhnuo. „Ana, bila si u bolnici.“

„Oh.“

„Da - oh. Dakle, danas ću se zabavljati sa svojom ženom.“
Mljacnuo je kad je otpio gutljaj kafe.

„Zabavljati?“ Nisam uspela da sakrijem nadu u glasu.

Gospoda Džouns je spustila kajganu ispred mene i ponovo nije uspela da sakrije smešak.

Kristijan se podrugnuo. „Zabavljati.“ Klimnuo je glavom.

Previše sam gladna da bih dalje oćjukala s mužem.

„Lepo je videti te da jedeš“, promrmljao je. Ustao je, nagnuo se i poljubio mi kosu. „Idem da se istuširam.“

„Ovaj... mogu li da dođem da ti istrlljam leđa?“, promumlala sam s ustima punim hleba i kajgane.

„Ne. Jedi.“

Dok se udaljivao od šanka, svukao je majicu preko glave i počastvovao me pogledom na lepo izvajana ramena i leđa dok je izlazio iz sobe. Ukočila sam se usred zalogaja. On to namerno radi. *Zašto?*

KRISTIJEAN JE OPUŠTEN dok se vozimo na sever. Upravo smo ostavili Reja i gospodina Rodrigeza da gledaju fudbal na novom televizoru s ravnim ekranom. Mislim da ga je Kristijan kupio za Rejovu bolničku sobu.

Kristijan je nehajan otkako smo „razgovorali“. Kao da mu je teret spao s ramena; senka gospođe Robinson ne nadvija se više nad nama, možda zato što sam je ostavda za sobom - ih je to on uradio, ne znam. Ali osećam da sam mu bliže nego ikad ranije. Možda zato što mi se konačno poverio. Nadam se da će nastaviti to da radi. I počeo je da prihvata bebu. Nije još otišao da kupi krevetac, ali gajim velike nade.

Gledam ga, upijam ga pogledom dok vozi. Izgleda opušteno, kul... seksi s razbarušenom kosom, naočarima rej ban, u blejzeru na pruge, beloj lanenoj košulji i farmerkama.

Pogledao me je i uhvatio za nogu iznad kolena. Nežno me je pomilovao. „Drago mi je što se nisi presvukla.“

Obukla sam teksas jaknu i obula baletanke, ah i dalje sam u kratkoj suknji. Ruka mu lebdi nad mojim kolenom. Spustila sam šaku na njegovu.

„Hoćeš li me i dalje zadirkivati?“

„Možda.“ Osmehnuo se.

„Zašto?“

„Zato što mogu.“ Široko se osmehnuo, dečaćki kao uvek.

„Mogu da ti vratim milo za drago“, prošaputala sam.

Pošao je prstima uz moju butinu, zadirkujući me. „Samo napred, gospođo Grej.“ Osmeh mu je postao širi.

Podigla sam mu ruku i vratila je na njegovo koleno. „Pa, ruke k sebi.“

Podsmehnuo se. „Kako želiš, gospođo Grej.“

Prokletstvo. Ova igra će mi se obiti o glavu.

KRISTIJEAN JE SKRENUO na prilaz naše nove kuće. Zaustavio se, ukucuo broj na tastaturi i ukrašena bela kapija se otvorila. Jurimo dalje prilazom uz koji raste drveće čije je lišće mešavina zelene, žute i bakarne. Visoka trava na livadi pretvara se u zlatnu, ali i dalje ima busenja žutog poljskog cveća. Divan je dan. Sunce sija i

slankast miris zaliva pomešan je s nagoveštajem jeseni u vazduhu. Ovdje je tako spokojno i lepo. A kad pomislim da ćemo se tu skućiti.

Skrenuli smo i ukazala se kuća. Ispred nje je parkirano nekoliko velikih kamiona, na čijim stranama piše GRADNJA GREJ. Kuća je okružena skelama i nekoliko radnika sa šlemovima radi na krovu.

Kristijan je parkirao ispred trema i isključio motor. Osećam njegovo uzbuđenje.

„Hajde da pronademo Eliota.”

„Je li on ovde?”

„Nadam se. Dovoljno mu plaćam.”

Frknula sam i Kristijan se osmehnuo dok smo izlazili.

„Hej, batice!”, povika Eliot odnekud. Oboje smo se osvrnuli.

„Ovde gore!” On je na krovu, maše nam i osmehuje se od uva do uva. „I bilo je vreme da vas vidimo ovde. Ostanite tu. Odmah silazim.”

Pogledala sam Kristijana, koji je slegnuo ramenima. Nekoliko minuta kasnije Eliot se pojavio pored ulaznih vrata.

„Ćao, batice.” Rukovao se s Kristijanom. „A kako si mi ti, mala gospođice?” Podigao me je i zavrteo.

„Bolje, hvala”, zakikotala sam se zadihano jer su mi se rebra pobunila. Kristijan mu se namrštio, ali Eliot se nije obazirao na njega.

„Hajdemo do privremene kancelarije. Trebaće vam ovo.” Kucnuo je po šlemu.

KUĆA JE LJUŠTURA. Podovi su pokriveni teškim vlaknastim materijalom koji izgleda kao grubo platno; neki prvobitni zidovi su nestali i novi su zauzeli njihovo mesto. Eliot nas vodi kroz kuću i objašnjava nam šta se dešava dok radnici - ma i nekoliko žena - rade svugde oko nas. Laknulo mi je kad sam videla da je kameno stepenište s ukrašenom gvozdenom ogradom i dalje na mestu i potpuno pokriveno belim čaršavima.

U glavnoj dnevnoj sebi je srušen zadnji zid kako bi se napravilo mesta za Džijin stakleni zid. Počeli su i radovi na terasi. Uprkos neredu, pogled je zadivljujući. Novine su u skladu sa starinskom ljupkošću kuće... Džija je uradila dobar posao. Eliot nam je strpljivo

objasnio postupke i dao nam grubi vremenski okvir za svaki. On se nada da ćemo moći da se uselimo za Božić, iako Kristijan misli da je to previše optimistično.

Bokte - Božić s pogledom na zaliv. Jedva čekam. Uzbudjenje buja u meni. Pred sobom sam videla kako ukrašavamo ogromnu jelku dok dečkić kose boje bakra gleda s divljenjem.

Eliot je završio obilazak u kuhinji. „Ostaviću vas da razgledate. Pazite. Ovo je gradilište.”

„Naravno. Hvala, Eliote”, promrmljao je Kristijan i uhvatio me za ruku. „Srećna?” pitao je čim nas je Eliot ostavio same. Zurim u praznu ljušturu sobe i pitam se gde li ću okačiti slike s paprikama koje smo kupili u Francuskoj.

„Mnogo. Oduševljena sam kako izgleda. Ti?”

„Isto.” Osmehnulo se.

„Dobro je. Razmišljala sam gde da stavim slike paprika.”

Kristijan klimnu glavom. „Hoće da okačim tvoje portrete koje je Hose napravio u ovoj kući. Ti bi trebalo da odlučiš gde će da stoje.”

Pocrvenela sam. „Negde gde ih neću često vidati.”

„Ne budi takva”, prekorio me je i prešao mi palcem po donjoj usni. „To su mi omiljene fotografije. Obožavam onu u mojoj radnoj sobi.”

„Nemam pojma zbog čega”, promrmljala sam i poljubila mu dlan.

„Postoje gore stvari od gledanja tvog divnog nasmejanog lica celog dana. Gladna?”

„Čega?”, prošaputala sam.

Podsmehnulo se i oči su mu potamnele. Nada i želja razliše mi se venama.

„Hrane, gospođo Grej.” Spustio mi je brz poljubac na usne.

Izveštačeno sam se napućila i uzdahnula. „Da. U poslednje vreme sam stalno gladna.”

„Nas troje bismo mogli na piknik.”

„Troje? Hoće li nam se neko pridružiti?”

Kristijan je nakrivio glavu. „Za nekih sedam-osam meseci.”
O... *Tačkica*. Budalasto sam se osmehnula.

„Mislio sam da bi možda htela da ručaš napolju.”

„Na livadi?”

Klimnuo je glavom.

„Naravno.“ Osmehnula sam se.

„Ovo će biti odlično mesto za podizanje porodice“, rekao je i zagledao se u mene.

Porodice! Više od jednog deteta? Smem li to da spomenem sad?

Raširio mi je prste preko stomaka. *Bokte. Zadržala sam dah i spustila ruku preko njegove.*

„Teško je poverovati“, prošaputao je. Prvi put mu čujem divljenje u glasu.

„Znam. O, evo. Imam dokaz. Fotografiju.“

„Imaš? Bebin prvi osmeh?“

Izvadila sam iz novčanika fotografiju Tačkice s ultrazvuka.

„Vidiš?“

Kristijan ju je nekoliko sekundi pomno posmatrao. „0... Tačkica. Da, vidim.“ Zvuči rasejano, zadivljeno.

„Tvoje dete“, prošaputala sam.

„Naše dete“, odvratio je.

„Prvo od mnogo njih.“

„Mnogo?“ Uplašeno se razrogačio.

„Bar dvoje.“

„Dvoje?“ Kao da je ispitivao tu reč. „Možemo li jedno po jedno?“

Osmehnula sam se. „Naravno.“

Izašli smo u toplo jesenje popodne.

„Kad ćeš da kažeš tvojima?“

„Uskoro“, promrmljala sam. „Jutros sam razmišljala da li da kažem Reju, ali gospodin Rodrigez je bio tamo.“ Slegnula sam ramenima.

Kristijan je klimnuo glavom i otvorio prtljažnik audija R8. Unutra su pletena košara za piknik i karirano ćebe koje smo kupili u Londonu.

„Dodi“, rekao je, uzeo košaru i ćebe jednom rukom pa mi pružio drugu. Pošli smo prema livadi.

„NARAVNO, ROS, NAVALI.“ Kristijan je prekinuo vezu. To je treći razgovor koji vodi za vreme piknika. Izuo je cipele i čarape i

posmatra me, s rukama na podignutim kolenima. Bacio je blejzer preko moje jakne jer je na suncu toplo. Ležim pored njega na izletničkom ćebetu. Okruženi smo visokom zlatnom i zelenom travom, daleko od buke u kući i skriveni od radoznalih pogleda građevinaca. Nalazimo se u sopstvenom idiličnom utočištu. Pruži mi je još jednu jagodu. Zahvalno sam je pojela iz njegove ruke i olizala mu prste, gledajući ga u sve tamnije oči.

„Ukusno?“, prošaputao je.

„Veoma.“

„Jel ti dosta?“

„Jagoda jeste.“

Oči su mu opasno sevnule i osmehnuo se. „Gospođa Džouns je spremila dobru hranu za izlet.“

„Jeste“, prošaputala sam.

Naglo se pomerio i legao, naslonivši mi glavu na stomak. Zažmurio je i izgleda spokojno. Uplela sam mu prste u kosu.

Duboko je uzdahnio pa se namrštio i na displeju blekberija pogledao ko ga zove. Prevrnuo je očima i javio se.

„Velče“, brecnuo se. Napeo se, slušao trenutak-dva pa naglo seo.

„Dvadeset četiri sata sedam dana nedeljno... Hvala“, rekao je kroz stisnute zube i prekinuo vezu. Promena raspoloženja je trenutna. Nestao je moj muž koji me je zadirkivao i očijukao sa mnom i smenio ga je hladni, proračunati gospodar univerzuma. Načas je zaškiljio pa mi uputio ledeni osmeh. Drhtaj mi je prošao kičmom. Podigao je blekberi i okrenuo broj iz memorije.

„Ros, koliko akcija imamo u *Linkon drvnjoj građi*?“ Kleknuo je.

Glava mi se najezda. *Jao, ne, šta je sad?*

„Dobro, konsoliduj ih u *Grej enterprajzis holdings* pa otpusti upravni odbor... osim generalnog direktora... Zabole me dupe... Čujem te, samo to uradi... hvala... obaveštavaj me.“ Prekinuo je vezu i ravnodušno se zagledao u mene.

Sranje! Kristijan je ljut.

„Sta se desilo?“

„Link“, promrmljao je.

„Link? Elenin bivši muž?“

„Taj. On je Hajdu platio kauciju.“

Zapanjeno sam zinula u Kristijana. Stisnuo je usne u tanku crtu.

„Pa, ispašće budala", primetila sam zblanuto. „Hoću reći, Hajd je počinio novi zločin dok je na slobodi čekao suđenje."

Kristijan je zaškiljio pa se zajedljivo osmehnuo. „Odlično zapažanje kao i uvek, gospođo Grej."

„Šta si upravo uradio?" Kleknula sam i zagledala se u njega.

„Sjebao sam ga."

Oh! „Ovaj... to je izgledalo pomalo impulsivno", promrsila sam.

„Ja sam spontan čovek."

„Svesna sam toga."

Zaškiljio je i još više stisnuo usne. „Već neko vreme držim taj plan u rezervi", rekao je zajedljivo.

Namrštila sam se. „Stvarno?"

Zastao je kao da nešto odmerava u glavi pa duboko udahnuo.

„Pre nekoliko godina, kad sam imao dvadeset jednu, Link je pretukao svoju ženu na mrtvo ime. Polomio joj je vilicu, levu ruku i četiri rebra zato što se tucala sa mnom." Pogled mu je ogrubeo. „A sad saznajem da je platio kauciju za čoveka koji je pokušao da me ubije, oteo mi sestru i razbio glavu mojoj ženi. Dosta mi je. Mislim da je vreme za naplatu."

Prebledela sam. *Jebote*. „Odlično zapažanje, gospodine Greje", prošaputala sam.

„Ana, to je ono što radim. Uglavnom me ne goni osveta, ah ne smem mu dozvoliti da se izvuče s ovim. Ono što je uradio Eleni... pa, trebalo je da ga tuži, ah nije. To je bio njen izbor.

Ali ozbiljno je prešao granicu s Hajdom. Link je ovo pretvorio u nešto lično time što je krenuo na moju porodicu. Uništiću ga, raskomadaću mu kompaniju pred nosom i prodati ostatke onom koji najviše ponudi. Bankrotiraće zbog mene."

Oh...

„Uostalom", podsmehnuo se, „dobro ćemo zaraditi na tome."

Zurim u usplamtele sive oči koje su naglo smekšale.

„Nisam hteo da te uplašim", prošaputao je.

„Nisi", slagala sam.

Izvio je obrvu kao da se zabavlja.

„Samo si me iznenadio", prošaputala sam i progutala knedlu. Kristijan je nekad stvarno zastrašujući.

Prešao je usnama preko mojih. „Učiniću sve da ti budeš bezbedna. Da moja porodica bude bezbedna. Da ovo malecko bude bezbedno“, promrmljao je, spustio mi dlanove na stomak i nežno ga pomilovao.

Oh... Zastao mi je dah. Kristijan me je pogledao i oči su mu potamnele. Rastvorio je usne kad je udahnuo i namerno mi je vrhovima prstiju očešao ribicu.

Jebote. Zelja je planula kao da mi je zapaljiva naprava upalila krvotok. Uхватила sam ga za glavu, uplela mu prste u kosu i snažno povukla kad su mi se usne spojile s njegovim. Zastenjao je i uzvratilo mi, usana i jezika gladnih mojih. Gutamo jedno drugo, izgubljeni u jezicima, usnama, dahu i slatkim, slatkim osećanju ponovnog otkrivanja jedno drugog.

O, kako ga želim. Predugo je prošlo. Želim ga ovde, sad, na otvorenom, na našoj hvadi.

„Ana“, prodahtao je ushićeno. Prešao mi je rukom po zadnjici do ruba suknje. Požurila sam da mu otkopčam košulju, sva se ušepRTLjavši.

„Opa, Ana - prestani.“ Odmakao se, stisnute vdice, pa me uhvatio za ruke.

„Ne.“ Zubima sam mu nežno uhvatio donju usnu i povukla. „Ne“, promrmljala sam ponovo i pogledala ga. Pustila sam ga. „Želim te.“

Oštro je udahnuo. Rastrgnut je, neodlučnost mu je ispisana u blistavim sivim očima.

„Molim te, potreban si mi.“ Svaka pora mog tela preklinje. *Ovo smo mi.*

Prostenjao je u znak predaje i usne su mu pronašle moje, obliku ih prema sebi. Jednom rukom mi je uhvatio glavu dok mu se druga spustda mojim telom do pojasa. Položio me je na leđa i ispružio se pored mene, ne odvajajući usne od mojih.

Odmakao se i pogledao me nadvijen nada mnom. „Tako si lepa, gospođo Grej.“

Pomilovala sam mu prelepo lice. „Kao i ti, gospodine Greje. I spolja i iznutra.“

Namrštio se. Prstima sam prešla po borama koje su mu se pojavile na čelu.

„Ne mršti se. Meni jesi, čak i kad si ljut“, prošaputala sam.

Ponovo je prostenjao pa usnama zarobio moje. Pritisnuo me je na meku travu ispod čebeta.

„Nedostajala si mi“, prošaputao je i zubima mi okrznuo bradu. Srce mi je poskočilo.

„I ti si meni. O, Kristijane.“ Skupila sam šaku u pesnicu u njegovoj kosi, a drugom ga uhvatila za rame.

Usne su mu prešle na moj vrat, ostavljajući nežne poljupce za sobom. Prate ih njegovi prsti koji mi vesto otkopčavaju bluzu. Raširio ju je pa mi poljubio nabubrele grudi. Promumlao je odobravajući duboko iz grla i taj zvuk mi je odjeknuo telom do onih dubokih mračnih mesta.

„Telo ti se menja“, prošaputao je. Palcem mi je dražio bradavicu dok se nije napela pod brusom. „Sviđa mi se“, dodao je. Gledam kako jezikom prati liniju između mojih grudi i brusa, mučeći me, nadražujući me. Nežno je uhvatio korpu zubima, povukao je nadole, oslobodio mi dojku i pritom je okrznuo nosom. Nabubrela je pod njegovim dodirima i jesenjim povetarcem. Sklopio je usne oko nje i snažno zasio.

„Ah!“ zaječala sam, oštro udahnula pa se lecnula kad mi je bol sevnuo iz ugruvanih rebara.

„Ana!“, uzviknu Kristijan i prostrela me pogledom. Lice mu je zabrinuto. „O tome sam pričao“, prekorio me je. „O tome kako ne brineš o sebi. Ne želim da te povredim.“

„Ne... nemoj prestati“, zacvilela sam. Zagledao se u mene dok se borio sa samim sobom. „Molim te.“

„Ovako.“ Naglo se pomerio i našla sam se na njemu. Kratka suknja mi se popela na kukove. Kristijan mi je prešao rukama po vrhovima čarapa.

„Eto. Tako je bolje i mogu da uživam u pogledu.“ Ispružio je ruku, zadenuo kažiprst u drugu korpu i oslobodio mi drugu dojku. Obujmio je obe, a ja sam zabacila glavu i pogurala grudi prema njegovim veštima rukama. Nadraživao me je, vukao i uvrtao mi bradavice sve dok nisam kriknula. Utom je seo tako da su mu se gladne sive oči našle ispred mojih. Poljubio me je, i dalje me zadirkujući prstima. Otkopčala sam mu dva gornja dugmeta na

košulji i sva se uspalila - želim da ga istovremeno ljubim svugde, da ga svlačim i vodim ljubav s njim.

„Hej...” Nežno mi je uhvatio glavu i odmakao se, očiju mračnih i punih senzualnog obećanja. „Nema žurbe. Polako. Želim da uživam u tebi.”

„Kristijane, prošlo je previše vremena”, prostenjala sam.

„Polako”, prošaputao je. To je naređenje. Poljubio mi je desni ugao usana. „Polako.” Poljubio mi je levi ugao. „Polako, malena.” Zubima mi je povukao donju usnu. „Samo polako.” Raširio mi je prste u kosi, držeći me u mestu dok mi je jezikom prodirao u usta, tragaio, isprobavao, smirivao... potpaljivao. O, kako moj čovek ume da se ljubi.

Pomilovala sam mu lice, oklevajući spustila prste niz njegovu bradu pa niz vrat. Ponovo sam se dohvatila dugmađi njegove košulje, ne žureći dok me je ljubio. Polako sam mu raširila košulju i prešla mu prstima preko ključne kosti, preko tople svilenkaste kože. Nežno sam ga gurnula kako bi legao ispod mene. Uspravila sam se i pogledala ga, svesna toga da se vrpeljim uz njegovu sve veću erekciju. *Hmm*. Prešla sam mu prstima preko usana do vilice pa niz vrat i jabučicu do udubljenja u dnu grla. *Moj prelepi čovek*. Nagla sam se i usnama prešla isti put kao malopre prstima. Zubima sam mu okrznila vilicu i poljubila mu vrat. Zažmurio je.

„Ah!”, zastenjaio je i zabacio glavu kako bih imala lakši pristup njegovom vratu. Usta su mu opuštena i otvorena u tihom obožavanju. Izgubljen i uzbuđen, Kristijan na sam pogled ushićuje... i mnogo me uzbuđuje.

Prelazim mu jezikom po grudima, vrludam oko maljica. *Hmm*. Tako je ukusan. Tako dobro miriše. Opojno. Poljubila sam prvo jedan pa onda još dva mala okrugla ožiljka. Uhvatio me je za kukove i prsti su mi se zaustavili na njegovim grudima dok zurim u njega. Teško diše.

„Hoćeš to? Ovde?”, prodahao je, polusklopljenih kapaka od omamljujuće mešavine ljubavi i žudnje.

„Da”, promrmljala sam. Usnama i jezikom sam prešla po njegovim grudima do bradavice. Zubima sam je nežno povukla i zakotrljala.

„0, Ana", prošaputao je. Uhvatio me je oko struka, podigao me pa otkopčao dugme i šlic. Ud mu je izleteo. Ponovo me je spustio i pogurala sam se uz njega, uživajući u tome kako je vruć i tvrd ispod mene. Prešao mi je rukama uz butine, zastao na mestu gde se završavaju čarape pa počeo da pravi male, nadražujuće krugove na vrhovima butina tako da me vrhovima palčeva dodiruje... dodiruje tamo gde želim da me dodirne. Oštro sam udahnula.

„Nadam se da nisi vezana za ove gaćice", promrmljao je, pogleda mahnitog i blistavog. Prešao je po lastišu na mom stomaku pa prste podvukao ispod, nadražujući me, pre nego što je čvrsto uhvatio gaćice i gurnuo nežnu tkaninu palčevima. Gaćice su se raspale. Raširio mi je ruke na butinama pa mi ponovo palčevima okrznuo ribicu. Isturio je kukove kako bi protrljao ud o mene.

„Osećam koliko si vlažna." Glas mu je ispunjen putenim odobravanjem. Odjednom je seo i ponovo me uhvatio oko pojasa. Nosom je protrljao moj.

„Ići ćemo polako, gospodo Grej. Želim da te osetim celu." Podigao me je i izluđujuće polako i lako spustio na sebe. Osećam kako me ispunjava do poslednjeg blaženog centimetra.

„Ah..." zamumlala sam nesuvislo i posegnula da ga uhvatim za ruke. Pokušala sam da se podignem radi malo dobrodošlog trenja, ali drži me u mestu.

„Oseti me celog", prošaputao je i isturio karlicu, ušavši do kraja u mene. Zabacila sam glavu i ispustila zagrcnut krik nepomućenog uživanja.

„Da te čujem", promrmljao je. „Ne - ne pomeraj se, samo me oseti."

Otvorila sam oči. Usne su mi se ukočile, obrazujući nečujno „ah!". Gleda me, i polusklopljene pohotne sive oči zure u ošamućene plave. Pomerio se i zavrteo kukovima, ali drži me u mestu.

Zaječala sam. Usne su mu na mom vratu.

„Ovo mi je orruljeno mesto. Kad sam zariven u tebe", promrmljao mi je uz kožu.

„Molim te, pomeraj se", preklinjem.

„Polako, gospodo Grej." Ponovo je isturio kukove i uživanje mi je prostrujalo telom. Obujmila sam mu lice i poljubila ga. Gutam ga.

„Voli me. Molim te, Kristijane."

Zubi mu se penju uz moju bradu do uva. „Hajde“, prošaputao je i pomerio me gore-dole. Moja unutrašnja boginja se oslobodila. Gurnula sam ga na zemlju i počela da se pomeram, uživajući u tome što je u meni... što ga jašem... žestoko ga jašem. Uzvrća mi ritam, držeći me oko struka. Nedostajalo mi je ovo... opojni osećaj njega ispod sebe, u meni... sunce na leđima, slatki miris jeseni u vazduhu, blagi jesenji povetarac. To je omamljujuće stapanje čula: dodira, ukusa, mirisa i pogleda na mog voljenog muža ispod mene.

„0, Ana“, zaječao je, zatvorenih očiju, zabačene glave, otvorenih usta.

Ah... obožavam ovo. A iznutra se sakuplja... sakuplja... penje... sve više. Kristijan je pomerio ruke na moje butine i blago palčevima pritisnuo mesto gde se spajaju. EksploDIRAM oko njega, iznova i iznova, sve dok se nisam srušila na njegove grudi a on je kriknuo, oslobodio se i uzviknuo moje ime s ljubavlju i radošću.

LJULJUŠKA MENE NA grudima, držeći me za glavu. *Hmm*. Zažmurila sam, uživajući u osećaju njegovih ruku oko mene. Ruka mi je na njegovim grudima, osećam ujednačene otkucaje njegovog srca dok se smiruje. Poljubila sam ga i zagnjurila nos uz njega, čudeći se što mi donedavno to ne bi dozvolio.

„Bolje?“, prošaputao je. Podigla sam glavu. Široko se osmehuje.

„Mnogo. Ti?“ Moj osmeh odgovara njegovom.

„Nedostajala si mi, gospođo Grej.“ Načas se uozbiljio.

„I ti meni.“

„Bez daljih junačenja, važi?“

„Važi“, obećala sam.

„Trebalo bi da uvek razgovaraš sa mnom“, prošaputao je.

„To važi i za tebe, Greje.“

Podsmehnulo se. „Odlično zapažanje. Pokušaću.“ Poljubio mi je kosu.

„Mislim da ćemo biti srećni ovde“, prošaputala sam i ponovo zažmurila.

„Da. Ti, ja i... Tačkica. Uzgred, kako si?“

„Dobro. Opušteno. Srećno.“

„Dobro je.“

„Ti?“

„Da, sve to“, promrmljao je.

Pogledala sam ga, pokušavajući da dokučim njegov izraz.

„Šta je?“, upita on.

„Znaš, veoma si zapovednički raspoložen kad se seksamo.“

„Žališ li se?“

„Ne, samo se pitam... rekao si da ti to nedostaje.“

Ukočio se i zagledao u mene. „Ponekad“, prošaputao je.

Oh. „Pa, moraćemo da vidimo šta možemo da uradimo u vezi s tim“, promrsila sam, nežno mu poljubila usne pa se obavila oko njega kao vinova loza. Prizori nas dvoje u igraonici; Talis, sto, na krstu, ja okovana na krevetu... volim njegove nastrane jebade - naše nastrane jebade. Da. Mogu to da radim. Mogu to da radim za njega, s njim. *Mogu to da radim zbog sebe.* Osetila sam golicanje po telu kad sam se setila jahaćeg biča.

„I ja volim da se igram“, rekla sam tiho i pogledala ga. Nagradio me je onim stidljivim osmejkom.

„Znaš, stvarno bih voleo da ispitam tvoje granice“, prošaputao je.

„Moje granice čega?“

„Uživanja.“

„0, mislim da bi mi se to dopalo.“

„Pa, možda kad se vratimo kući“, prošaputao je i ostavio obećanje da visi među nama.

Ponovo sam se ugnezdila uz njega. Toliko ga volim.

Prošla su dva dana od našeg piknika. Dva dana od obećanja „*Pa, možda kad se vratimo kući*“. Kristijan se i dalje prema meni ponaša kao da sam od stakla. I dalje mi ne da da idem na posao te radim od kuće. Spustila sam hrpu pisama za razmatranje novih rukopisa na sto i uzdahnula. Kristijan i ja nismo ulazili u igraonicu otkako sam koristila lozinku. A rekao je da mu nedostaje. Pa, nedostaje i meni... pogotovo sad kad hoće da isproba moje granice. Pocrvenela sam dok sam se pitala šta bi to moglo podrazumevati. Pogledala sam biljarski sto... Da, jedva čekam da ih ispitam.

Misli mi je prekinula tiha, osećajna muzika koja je ispunila stan. Kristijan svira klavir; ovo nije jedna od njegovih uobičajenih žalosnih melodija, već dražesna i puna nade - prepoznala sam je mada ga nikad nisam čula da je svira.

Odšunjala sam se do lučnog prolaza da vidim Kristijana za klavirom. Sumrak je. Nebo je raskošno ružičasto i svetlost se odbija od Kristijanove kose. Njegova lepota oduzima dah kao i uvek dok usredsređeno svira, nesvestan mog prisustva. Bio je tako otvoren poslednjih nekoliko dana, tako pažljiv - pružao mi je uvid u svoj dan, svoje misli, svoje namere. Kao daje probio branu i progovorio.

Znam da će za nekoliko minuta doći da me obiđe i to mi je dalo ideju. Uzbuđeno sam se odšunjala nazad, nadajući se da me nije video, pa otrčala u spavaću sobu, svlačeći se usput. Ostala sam u svedoplavim čipkastim gaćicama. Našla sam svetioplavu majicu na bretele i brzo je obukla. To će mi sakriti modricu. Uletela sam u plakar i izvadda Kristijanove izbledele farmerke - one za igraonicu, moje omdjene. Podigla sam blekberi s noćnog stočića, uredno presavila farmerke i klekla pored vrata. Vrata su odškrinuta i čujem drugu melodiju, meni nepoznatu, ali punu nade, divnu. Brzo sam otkucala mejl.

Šalje: Anastazija Grej

Predmet: Zadovoljstvo mog muža

Datum: 21. septembar 2011, 20.45

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine,
Čekam tvoja uputstva.

Zauvek tvoja,
Gospođa G., cmok

Poslala sam mejl.

Nekoliko trenutaka kasnije, muzika je naglo prestala. Srce mi je preskočilo pa brže zakucalo. Čekam i čekam. Konačno mi je blekberi zapištao.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Zadovoljstvo mog muža < - obožavam ovaj naslov, malena

Datum: 21. septembar 2011, 20.48

Primalac: Anastazija Grej

Gospođo G.,

Zaintrigirala si me. Doći ću da te pronađem.

Budi spremna.

Kristijan Grej

Generalni direktor koji iščekuje, *Grejenterprajzis holdings*

Budi spremna! Srce mi brzo kuca dok odbrojavam. Trideset sedam sekundi kasnije, vrata su se otvorila. Zastavio se na pragu i zagledala sam mu se u bosa stopala. *Hmm.* Ne govori ništa. Ne progovara čitavu večnost. O, *sranje.* Odolela sam porivu da ga pogledam i nastavila da zurim u pod.

Napokon se sagnuo i podigao farmerke. I dalje nije progovorio, već se uputio prema plakaru, a ja sam ostala nepokretna. *Au... to je to.* Srce mi tutnji i uživam u navali adrenalina koja mi juri telom. Promeškoljila sam se dok mi je uzbuđenje raslo. Šta li će da mi radi? Vratio se posle nekoliko trenutaka - u farmerkama.

„Dakle, hoćeš da se igraš?“, promrmljao je.

„Da.“

Ne govori ništa i odvažila sam se da ga brzo pogledam... uz farmerke, uz butine u teksasu, blago ispupčenje ispod šlica, otkopčano dugme, maljice ispod pupka, izvajan stomak, malje na grudima, usplamtele sive oči i nakrivljenu glavu. Izvio je obrvu. O, *sranje.*

„Šta da?“, prošaputao je.

Oh.

„Da, gospodine.“

Pogled mu je smekšao. „Dobra devojčica“, promrmljao je i pomilovao me po glavi. „Mislim da bi trebalo da se popnemo na sprat“, dodao je. U meni se sve razlilo i stomak mi se stegao na onaj divni način.

Uhvatio me je za ruku i pošla sam za njim kroz stan pa stepenicama. Ispred igraonice je stao, nagnuo se i nežno me poljubio pre nego što me je ponovo snažno uhvatio za ruku.

„Znaš, ti si preuzela vlast“, promrmljao mi je uz usne.

„Molim?“ Ne shvatam o čemu priča.

„Ne brini, mogu to da prihvatim“, prošaputao je razgaljeno, prešao mi nosom po vilici i nežno mi gricnuo uvo. „Kad uđemo, klekni kao što sam ti pokazao.“

„Da... gospodine.“

Pogledao me je očiju blistavih od ljubavi, divljenja i nestašnih misli.

Au... Život mi nikad neće biti dosadan s Kristijanom i želim da to dugo traje. Volim ovog čoveka: mog muža, mog ljubavnika, oca mog deteta, povremeno mog dominatora... mog Pedeset nijansi.

EPILOG

Velika kuća, maj 2014.

Ležim na kariranom izletničkom ćebetu i zurim u vedro, plavo letnje nebo. Pogled mi je uokviren livadskim cvećem i visokom zelenom travom. Toplo popodnevno sunce greje mi kožu, kosti i stomak. Opustila sam se, telo mi se rastočilo. Ovo je tako prijatno. Dođavola, ne... ovo je čudesno. Uživam u ovom trenutku, trenutku mira, trenutku čistog, nepomućenog spokoja. Trebalo bi da me grize savest što sam ovako radosna, ovako ispunjena, ali toga nema. Trenutno je život lep i naučila sam da ga cenim i uživam u trenucima, kao i moj muž. Osmehnula sam se i promeškolljila kad sam se setila divne uspomene na našu poslednju noć u stanu u Eskali...

Trake mačke s devet repova mučno polako mi prelaze po nabubrelom stomaku.

„Jel' ti dosta, Ana?“, prošaputao mi je Kristijan na uvo.

„0, molim te“, zamolila sam i povukla veze iznad glave. Stojim s povezom na očima i vezana sam za gredu u igraonici.

Slatka žaoka mačke s devet repova ošinula mi je zadnjicu.

„Molim te šta?“

Oštro sam udahнула. „Molim te, gospodine.“

Kristijan mijе spustio šaku na kožu što bridi i nežno je protrljao.

„De, de, de“, rekao je nežno. Ruka mu je pošla nadole i prsti su mu sklznuli u mene.

Zaječala sam.

„Gospođo Grej“, prodahtao je i zubima mi povukao usnu resicu.
„Tako si spremna.“

Uvlači i izvlači prste iz mene, iznova pogađajući onu tačku, onu slatku, slatku tačku. Mačka s devet repova tresnu na pod, a Kristijanova ruka mi se pope uz stomak do grudi. Napela sam se. Osetljive su.

„Pst“, reče Kristijan, objumi jednu i nežno pređe palcem po bradavici.

„Ah.“

Prsti su mu nežni i ushićuju me, zadovoljstvo mi se kovitia iz grudi, naniže, naniže... duboko dole. Zabacila sam glavu, pogurala grudi prema njegovim dlanovima i ponovo zaječala.

„Volim da te slušam“, prošaputa Kristijan. Osećam mu ud na kuku, dugmad na farmerkama pritiska mi kožu dok prstima nastavlja neumoljivi nasrtaj; unutra-napolje, unutra-napolje - ujednačenim tempom. „Hoćeš li da te nateram da ovako svršiš?“

„Ne.“

Prsti su prestali da se pomeraju u meni.

„Stvarno, gospođo Grej? Zavisi li to od tebe?“ Stisnuo mi je bradavicu.

„Ne... Ne, gospodine.“

„To je bolje.“

„Ah, molim te.“

„Šta želiš, Anastazija?“

„Tebe. Uvek.“

Oštro je udahnuo.

„Celog tebe“, dodala sam bez daha.

Izvukao je prste iz mene, okrenuo me prema sebi i skinuo mi povez. Zatreptala sam u tamnosive oči koje žežu moje. Kažiprstima mi je ocrtao donju usnu pa mi gurnuo kažiprst i srednjak u usta kako bih okusda slanoću svog uzbuđenja.

„Sisaj“, prošaputao je. Zavrludala sam mu jezikom oko prstiju.

Hmm... čak sam i ja ukusna s njegovih prstiju.

Prešao je rukama po mojim do okova iznad moje glave i oslobodio me. Okrenuo me je prema zidu, povukao mi pletenicu i

privukao sebi. Nakrivio mi je glavu i prešao mi usnama uz vrat do uva, držeći me pribijenu uz sebe.

„Želim u tvoja usta." Glas mu je tih i zavodljiv. Moje telo, nabubrelo i spremno, steglo se duboko iznutra. Zadovoljstvo je slatko i oštro.

Zaječala sam. Okrenula sam se prema njemu, privukla mu glavu svojoj i snažno ga poljubila, jezikom mu zaposela usta. Kušam ga i uživam. Zastenjao je, stavio mi ruke na zadnjicu i privukao me sebi, ali dodirnula sam ga samo nabrekli stomakom. Gricnula sam mu bradu i počela da mu spuštam poljupce niz vrat. Spustila sam mu prste do farmerki. Zabacio je glavu kako bi mi olakšao pristup vratu. Prešla sam mu jezikom po grudima i maljama na njima.

„Ah."

Povukla sam mu pojas farmerki i dugmad se otkopčala. Kristijan me je uhvatio za ramena kad sam se spustila na kolena pred njim.

Zuri u mene dok ga gledam kroz trepavice. Oči su mu tamne, a usne rastavljene. Duboko je udahnuo kad sam ga oslobodila i zarobila usnama. Obožavam to da mu radim. Da gledam kako se raspada, da čujem kako mu zastaje dah i kako tiho ječi duboko iz grla. Zažmurila sam i jako zasisala, pritiskajući ga, uživajući u njegovom ukusu i zadihanom stenjanju.

Uhvatio me je za glavu da me umiri. Zaklonila sam zube usnama i uvukla ga dublje u usta.

„Otvori oči i gledaj me", naložio je tiho.

Usplametele oči prikovale su moje. Isturio je kukove i ispunio mi usta do grla pa se brzo povukao. Ponovo mi je ispunio usta i posegnula sam rukama ka njemu. Umirio se i uhvatio me kako se ne bih pomerala.

„Ne dodiruj me ili ću te ponovo okovati. Želim samo tvoja usta", zarežao je.

Au. *Sviđa ti se ovako?* Stavila sam ruke iza leđa i nedužno ga pogledala s punim ustima.

„Dobra devojčica", rekao je podrugljivo promuklim glasom. Povukao se pa, držeći me nežno ali čvrsto, ponovo ušao u mene. „Imaš tako jebozovna usta, gospođo Grej." Zažmurio je i ponovo mi ispunio usta. Stisla sam ga usnama i zapalacala jezikom oko

njega. Uzimam ga sve dublje pa se povlačim, iznova i iznova, dok mu dah šištavo izlazi na usta.

„Ah! Prestani“, rekao je i izvukao se iz mene. Želim još. Uhvatio me je za ramena i povukao na noge. Zgrabio mi je pletenicu i jako me poljubio. Uporni jezik mu je istovremeno pohlepan i darežljiv. Naglo me je pustio i, pre nego što sam shvatila šta se dešava, podigao me i odneo do kreveta s četiri stuba. Nežno me je spustio tako da mi se zadnjica našla na samoj ivici.

„Obavij mi noge oko pojasa“, naložio je. Poslušala sam ga i povukla prema sebi. Nagnuo se, s rukama s obe strane moje glave, pa, stojeći i dalje, veoma polako ušao u mene.

O, kako je dobro. Zažmurila sam, uživajući u njegovom sporom posedovanju.

„Može?“ pitao je. Glas mu odiše brigom.

„O bože, Kristijane. Da. Da. Molim te.“ Čvršće sam ga stegla nogama i podigla se prema njemu. Zastenjao je. UхватUa sam ga za ruke i isturio je kukove, isprva polako, unutra-napolje.

„Kristijane, molim te. Jače - neću se slomiti.“

Zaječao je i počeo da se pomera, stvarno pomera, prodirući u mene. O, božanstveno je.

„Da“, zadahtala sam i čvršće ga stegla kad je u meni počelo da se sakuplja... Zaječao je i počeo da se zariva s novom odlučnošću... blizu sam. *O, molim te, ne prekidaj.*

„Hajde, Ana“, prostenjao je kroz stisnute zube. Eksplodirala sam oko njega, a moj orgazam se produžio i produžio. Uzviknula sam njegovo ime, a Kristijan se ukočio i glasno zaječao dok je svršavao u meni.

„Ana“, povikao je.

KRISTIJAN LEŽI PORED mene i miluje mi stomak, raširivši duge prste po njemu.

„Kako mi je ćerka?“

„Pleše.“ Nasmejala sam se.

„Pleše? O, da! Opa. Osećam je.“ Osmehnuo se kad je Tačkica broj dva izvela salto u meni.

„Mislim da već voli seks.“

Kristijan se namrštio. „Stvarno?“, pitao je zajedljivo. Pomerio se i naslonio mi usne na nabrekli stomak. „Nema toga dok ne napuniš tridesetu, mlada damo.“

Zakikotala sam se. „O, Kristijane, kakav si licemer.“

„Nisam, ja sam samo zabrinut otac.“ Pogledao me je i nabrao čelo, dokaz njegove brige.

„Ti si divan otac, kao što sam znala da ćeš biti.“ Pomilovala sam ga po lepom licu i stidljivo mi se osmehnuo.

„Svida mi se ovo“, rekao je dok mi je gladio stomak pa se nagnuo da ga poljubi. „Ima te više.“

Napućila sam se. „Ne volim kad me ima više.“

„Sjajno je kad svršavaš.“

„Kristijane!“

„I radujem se što ću ponovo osetiti ukus tvog mleka.“

„Kristijane! Ti si takav nastrani...“

Iznenada se nagnuo i žestoko me poljubio, prebacivši nogu preko mojih i prikovavši mi ruke iznad glave. „Voliš nastrane jebade“, prošaputao je i prešao nosom po mom.

Osmehnula sam zbog njegovog zaraznog, zločestog osmeha. „Da, volim nastrane jebade. I volim tebe. Mnogo.“

SINOVLJEVODUŠEVLJENICIJUK prenuo me je iz dremeža. Iako ne vidim ni njega ni Kristijana, osmehujem se kao lujka. Ted se probudio i igra se s Kristijanom u blizini. Tiho ležim, i dalje se diveći Kristijanovoj sposobnosti za igru. Njegovo strpljenje s Tedom je izuzetno - mnogo veće nego sa mnom. Frknula sam. Ali ipak, tako i treba da bude. A moj prelepi dečkić, ženica majčinog i očevog oka, ne zna za strah. S druge strane, Kristijan je i dalje pre-više zaštitnički nastrojen - prema oboma. Moj slatki, nepostojani Pedeset voh da kontroliš.

„Hajde da pronađemo mamu. Ona je negde na livadi.“

Ted je rekao nešto što nisam čula i Kristijan se nasmejao nespuntano, radosno. To je čaroban zvuk, ispunjen roditeljskom srećom. Ne mogu da odolim. Podigla sam se na laktove kako bih ih videla iz skrovišta u visokoj travi.

Kristijan vrti Tedija i tera ga da ciči od oduševljenja. Prestao je, bacio ga visoko u vazduh - dah mi je zastao - pa ga uhvatio. Ted je kriknuo s dečjim ushićenjem i odahnula sam. O.moj mali čovek, moj dragi čovečuljak, uvek u pokretu.

„Jopet, tata!“, zacikao je. Kristijan je poslušao i srce mi je ponovo skočilo u usta kad je bacio Teda u vazduh pa ga uhvatio i zagrlio. Poljubio je Teda u kosu boje bakra pa u obraz. Zatim ga je nemilosrdno zagolicao. Ted urla od smeha, koprca se i otima na Kristijanovim grudima, pokušavajući da se oslobodi. Kristijan se osmehnulo i spustio ga na zemlju.

„Hajde da pronađemo mamu. Ona se krije u travi.“

Ted se osmehnulo od uva do uva. On uživa u igri i osvrće se po livadi. Uhvatio je Kristijana za ruku i pokazao u suprotnom pravcu od mene, što me je nateralo da se zakikoćem. Brzo sam legla, uživajući u igri.

„Tede, čuo sam mamu. Jesi li je ti čuo?“

„Mama!“

Delom sam se zakikotala, a delom frknula zbog Tedovog zapovedničkog glasa. Pobogu - toliko je sličan ocu a tek mu je dve godine.

„Tedi!“, pozvala sam ga, s budalastim kezom zureći u nebo.

„Mama!“

Prebrzo sam čula njihove korake i Ted je izleteo iz visoke trave s Kristijanom iza sebe.

„Mama!“, uzviknu Ted kao da je pronašao izgubljeno blago Sijera Madre i skočio na mene.

„Ćao, dečkiću!“ Privila sam ga uz sebe i poljubila mu bucmasti obraz. Zakikotao se i uzvratio mi poljubac pa mi se iskobeljao iz zagrljaja.

„Zdravo, mama“, rekao mi je Kristijan s osmehom.

„Zdravo, tata.“ Osmehnula sam se, a on je podigao Teda pa seo pored mene s našim sinom u krilu.

„Budi nežan prema mami“, prekorio je Teda. Podsmehnula sam se - nije mi promakla ironija. Kristijan je izvadio blekberi iz džepa i dao ga Tedu. To će nam pružiti najviše pet minuta mira. Tedi se zagledao u njega i maleno čelo mu se nabralo. Izgleda tako ozbiljno, usredsređenih plavih očiju, baš kao njegov tata kad čita

mejllove. Kristijan mu je pomilovao kosu i srce mi je nabujalo pri pogledu na njih. Shćni su kao jaje jajetu: sin mi mirno sedi - bar nekoliko trenutaka - u muževljevom krilu. Moja dva omiljena muškarca na svetu.

Naravno, Ted je najlepše i najpametnije dete na svetu, ali ja sam mu majka te je normalno da to mislim. A Kristijan je... pa Kristijan je Kristijan. U beloj majici i farmerkama, izgleda opako kao i uvek. Šta li sam uradila da osvojim tu premiju?

„Lepo izgledaš, gospodo Grej.”

„Kao i ti, gospodine Greje.”

„Nije li mama lepa?”, prošaputa Kristijan Tedu na uvo. On ga je odgurnuo jer ga više zanima tatin blekberi.

Zakikotala sam se. „Ulagivanje ne prolazi kod njega.”

„Znam.” Kristijan se osmehnuo i poljubio Teda u kosu. „Neve-rovatno mi je da će sutra napuniti dve godine.” Glas mu je setan. Ispružio je ruku i spustio mi je na stomak. „Hajde da imamo mnogo dece.”

„Bar još jedno.” Osmehnula sam se i pogladio mi je stomak.

„Kako mi je ćerka?”

„Dobro je. Mislim da spava.”

„Zdravo, gospodine Greje. Ćao, Ana.”

Oboje smo se okrenuli i ugledali Sofi, Tejlorovu desetogodišnju ćerku, kako nam prilazi kroz visoku travu.

„Soiiii”, zacika Ted oduševljeno kad ju je video. Iskobeljao se iz Kristijanovog krila i bacio blekberi.

„Gejl mi je dala sladoled na štapiću”, reče Sofi. „Mogu li da dam jedan Tedu?”

„Naravno”, odgovorila sam. O, ovo će biti lepljivo.

„Sadojed!” Ted je ispružio ruke i Sofi mu je dala jedan. Već curi.

„Daj mami da vidi.” Sela sam, uzela mu sladoled i brzo ga stavila u usta da polizem istopljenu tećnost. Hmm... borovnica, hladna i ukusna.

„Moje!”, pobuni se Ted. Glas mu odzvanja od ogorćenosti.

„Izvoli.” Vratila sam mu nešto manje curkav sladoled i odmah ga je stavio u usta pa se osmehnuo.

„Možemo li Ted i ja u šetnju?”, upita Sofi.

„Naravno.”

„Nemojte daleko.“

„Nećemo, gospodine Greje.“ Sofine bademaste oči su krupne i ozbiljne. Mislim da se malo pribojava Kristijana. Ispružila je ruku i Ted ju je rado prihvatio. Zajedno su pošli kroz travu.

Kristijan gleda za njima.

„Biće dobro, Kristijane. Šta ovde može da im se desi?“ Načas mi se namrštio, a ja sam mu se smestila u krdo.

„Uostalom, Sofi je potpuno očarala Teda.“

Kristijan je otpuhnio i pomilovao mi kosu. „Ona je divno dete.“

„Jeste. I mnogo je lepa. Plavi anđeo.“

Kristijan se ukočio i položio mi ruke na stomak. „Devojčice, a?“ Čujem dašak zebnje u njegovom glasu. Obavila sam mu ruku oko glave.

„Ne moraš da brineš o svojoj ćerki bar još tri meseca. Držim sve pod kontrolom. Važi?“

Poljubio me je iza uva pa mi zubima okrznuo usnu resicu.

„Kako ti kažeš, gospođo Grej.“ Ujeo me je. Ciknula sam.

„Uživao sam sinoć“, rekao je. „Mogli bismo to češće da radimo.“

„I ja sam uživala.“

„A mogli bismo češće ako bi prestala da radiš...“

Prevrnula sam očima. Čvršće me je zagrlio i osmehnuo mi se uz vrat.

„Prevrćeš li očima, gospođo Grej?“ Pretnja je nedvosmislena ali senzualna, što me je nateralo da se uzvrpoljim. Ali pošto smo nasred livade i deca su u blizini, ne obazirem se na njegov poziv.

„Pisac *Grejpablišinga* nalazi se na listi bestselera *Njujork tajmsa* - prodaja knjige Bojsa Foksa je sjajna, razvio se posao s elektronskim knjigama i konačno oko sebe imam tim koji mi odgovara.“

„I zarađuješ u ovim teškim vremenima“, dodao je Kristijan glasa ispunjenog ponosom. „Ali... volim te bosu i trudnu u mojoj kuhinji.“

Nagla sam se unazad da bih mu videla lice. Pogledao me je blistavim očiju.

I ja to volim“, promrmljala sam. Poljubio me je, prstiju i dalje raširenih preko mog stomaka.

Videvši da je dobro raspoložen, odlučila sam da pokrenem šakaljivu temu. „Jesi li razmislio o mom predlogu?“

Ukočio se. „Ana, odgovor je ne.“

„Ali Ela je tako divno ime.“

„Neću da nazovem ćerku po svojoj majci. Ne. Kraj razgovora.“

„Jesi li siguran?“

„Da.“ Uhvatio me je za bradu i iskreno se zagledao u mene, odišući zlovoljom. „Ana, odustani. Ne želim da moja ćerka bude umrljana prošlošću.“

„Dobro. Izvini.“ Sranje... ne želim da ga ljutim.

„Tako je već bolje. Prestani da pokušavaš to da ispraviš“, promrmljao je. „Naterala si me da priznam da sam je voleo, odvukla si me na njen grob. Dosta je.“

Jao, ne. Okrenula sam mu se u krilu kako bih ga zajahala i obujmda mu glavu.

„Žao mi je. Stvarno. Ne ljuti se na mene, molim te.“ Poljubda sam ga pa onda još jednom u ugao usana. Posle delića sekunde, pokazao je na drugi ugao i poljubda sam ga i tu. Pokazao je na nos. Poljubila sam i njega. Osmehnuo se i spustio mi ruke na zadnjicu.

„0, gospodo Grej, šta ću da radim s tobom?“

„Uverena sam da ćeš nešto smisliti“, promrmljala sam. Osmehnuo se i naglo pomerio pa me polegao na čebe.

„Šta misliš o tome da to odmah uradim?“, prošaputao je sa žudnim osmehom.

„Kristijane!“, cikhula sam.

Odjednom se razlegao Tedov piskav krik. Kristijan skoči gipko poput pantera i otrča prema zvuku. Pošla sam za njim opuštenijim korakom. Nisam se zabrinula kao Kristijan - nije reč o kriku koji bi me naterao da preskačem dva stepenika kako bih videla šta se desilo.

Kristijan je podigao Teda. Naš dečkić neutešno plače i pokazuje na zemlju, gde se ostaci njegovog sladoleda tope u travi.

„Ispao mu je“, rekla je Sofi tužno. „Dala bih mu svoj, ali već sam ga pojela.“

„Sofi, draga, ne brini.“ Pomdovala sam je po kosi.

„Mama!“, zakuka Ted i pruži ruke prema meni. Kristijan mi gaje nerado dao.

„De, de.“

„Sadojed“, zakuka on.

„Znam, dečkiću moj. Otići ćemo kod gospode Tejlor i uzeti drugi." Poljubila sam mu glavu... o, kako lepo miriše - na mog dečkića.

„Sadojed", šmrknuo je. Uzela sam mu ruku i poljubila mu lepljive prstiče.

„Osećam ti sladoled na prstima."

Ted je prestao da plače i zagledao se u šaku.

„Stavi prste u usta."

Poslušao me je. „Sadojed!"

„Da, sladoled."

Osmehnuo se. Moj nepostojani dečkić, baš kao njegov tata. Pa, on bar ima opravdanje - tek su mu dve godine.

„Hoćemo li kod gospode Tejlor?" Zaklimao je glavom i osmehnuo se predivnim dečjim osmehom. „Hoćeš li da te tata nosi?" Odmahnuo je glavom i obavio mi ruke oko vrata, čvrsto me zagrlivši i zagnjurivši mi lice uz vrat.

„Mislim da i tata hoće da proba sladoled", prošaputala sam mu na malo uvo. Ted se namrštio, pogledao ruku pa je pružio Kristijanu. On se osmehnuo i gurnuo Tedove prstiče u usta.

„Hmm... ukusno."

Ted se zakikotao i pružio ruke prema njemu. Kristijan se široko osmehnuo i uzeo Teda, naslonivši ga na kuk.

„Sofi, gde je Gejl?"

„Bila je u velikoj kući."

Pogledala sam Kristijana. Osmeh mu je postao gorko-sladak i zapitala sam se o čemu li razmišlja.

„Veoma lepo umeš s njim", promrmljao je.

„S ovim mališanom?" Razbarušila sam Tedu kosu. „Samo zato što sam uzela meru Grejovim muškarcima", podrugnula sam se.

Nasmejao se. „Da znaš da jesi, gospodo Grej."

Ted se u Kristijanovim rukama uzvrpoljio. Sad hoće da hoda, moj tvrdoglavi čovečuljak. Uхватила sam ga za jednu ruku a tata za drugu, pa smo ga ljuljali celim putem do kuće dok je Sofi skakutala ispred nas.

Mahnula sam Tejloru. Ima redak slobodan dan te, u farmerkama i potkošulji, petlja sa starim motociklom ispred garaže.

Zastala sam ispred vrata Tedove sobe i slušala kako mu Kristijan čita. „Ja sam Loraks! Ja govorim u ime drveća...”

KAD SAM PROVIRILA, Ted je čvrsto spavao a Kristijan je i dalje čitao. Podigao je pogled kad sam otvorila vrata i sklopio knjigu. Stavio je prst na usne i uključio bebi-alarm pored Tedovog krevca. Namestio mu je pokrivač, pomilovao po obrazu pa ustao i došunjao se do mene bez ijednog zvuka. Teško je ne prasnuti u smeh dok ga gledam kako se šunja na prstima.

U hodniku me je privukao u zagrljaj. „Bože, mnogo ga volim, ali sjajno je kad zaspi”, promrmljao mi je uz usne.

„Potpuno se slažem.”

Pogled mu je smekšao. „Teško mi je da poverujem da ima dve godine.”

„Znam.” Poljubda sam ga i načas se setila Tedovog rođenja: hitnog carskog reza, Kristijanove velike brige, mirnoće doktorke Grin kad je Tačkica bila u opasnosti. Stresla sam se u sebi pri toj uspomeni.

„GOSPOĐO GREJ, IMATE TRUDOVE VEĆ petnaest sati. Kontrakcije su se smanjile uprkos pitocinu. Moramo da uradimo carski rez - beba je u opasnosti.” Doktorka Grin je nepokolebljiva.

„I bdo je vreme!”, zareza Kristijan. Doktorka Grin se ne obazire na njega.

„Kristijane, čuti.” Stisla sam mu ruku. Glas mi je tih i slab, sve je zamagljeno - zidovi, aparati, ljudi u zelenom... Samo hoću da spavam. Ali prvo moram da uradim nešto važno... O, da. „Htela sam da ga izguram iz sebe.”

„Gospođo Grej, molim vas. Carski rez.”

„Molim te, Ana”, preklinje Kristijan.

„Mogu li onda da spavam?”

„Da, malena, da.” Kristijan je gotovo zajecao i poljubio mi čelo.

„Hoću da vidim Tačkicu.”

„Videćeš je.”

„Dobro”, prošaputala sam.

„Napokon“, promrmlja doktorka Grin. „Sestro, pošaljite poruku anesteziologu. Doktorko Miler, spremite se za carski rez. Gospođo Grej, prebacićemo vas u operacionu salu.“

„Prebaciti?“, pitali smo Kristijan i ja uglas.

„Da. Odmah.“

Odjednom se krećemo - brzo. Šveda na tavanici stapaju se u maglovitu dugačku prugu dok me voze hodnikom.

„Gospodine Greje, morate da obučete hirurško odelo.“

„Molim?“

„Odmah, gospodine Greje.“

Stisnuo mi je ruku pa je pustio.

„Kristijane“, povikala sam i savladala me je strava.

Prošli smo kroz još jedna dvokrilna vrata i sestra mi je odmah postavda paravan preko grudi. Vrata su se otvorila i zatvorila. Sala je puna ljudi. Mnogo je glasno... Hoću kući.

„Kristijane!“ Pogledom pretražujem lica ne bih li videla svog muža.

„Odmah će doći, gospođo Grej.“

Trenutak kasnije, našao se pored mene. Obukao je plavo hirurško odelo. Posegnula sam za njegovom rukom.

„Bojim se“, prošaputala sam.

„Nemoj, malena, nemoj. Ovde sam. Ne boj se. Ne moja jaka Ana.“ Poljubio mi je čelo i po njegovom glasu znam da nešto nije u redu.

„Šta je?“

„Šta?“

„Šta nije u redu?“

„Sve je u redu. Malena, samo si iscrpljena.“ Oči mu plamte od straha.

„Gospođo Grej, stigao je anesteziolog. On će vam dati epiduralnu i onda možemo da nastavimo.“

„Ima kontrakcije.“

Sve se zateglo kao da imam čeličnu traku oko stomaka. Sranje! Snažno sam stegla Kristijanu šaku dok me je bol nosio. To je ono što me iscrpljuje - trpljenje ovog bola. Mnogo sam umorna. Osećam kako se tečnost od koje se trne razliva... razliva. Usredsredila sam se na Kristijanovo lice. Na boru između njegovih obrva. Napet je. Zabrinut je. *Zašto je zabrinut?*

„Osećate li ovo, gospodo Grej?" Glas doktorke Grin dopro je iza paravana.

„Šta?"

„Ne osećate?"

„Ne."

„Dobro je. Doktorko Miler, hajdemo."

„Dobro se držiš, Ana."

Kristijan je bleđ. Čelo mu se oznojilo. Uplašen je. Ne *boj se, Kristijane. Ne boj se.*

„Volim te", prošaputala sam.

„O, Ana", zajecao je. „Volim i ja tebe, tako mnogo."

Osetila sam čudno čupanje duboko u sebi. Nikad nisam osetila ništa slično. Kristijan je pogledao preko paravana i prebledeo, ah je opčinjeno nastavio da zuri.

„Šta se dešava?"

„Usisavaj! Dobro..."

Odjednom se razlegao piskav, ljutit plač.

„Rodili ste sina, gospodo Grej. Ocena?"

„Devet."

„Mogu li da ga vidim?", graknula sam.

Kristijan je načas nestao iz vida i pojavio se trenutak kasnije. Drži mog sina, povijenog u plavo. Lice mu je ružičasto i sluzavo i krvavo. Moja beba. Moja Tačkica... Teodor Rejmond Grej.

Pogledala sam Kristijana i videla da su mu oči pune suza.

„Evo tvoga sina, gospodo Grej", prošaputao je napregnutim i promuklim glasom.

„Našeg sina", prodahtala sam. „Prelep je."

„Jeste", odgovorio je Kristijan i spustio mu nežan poljubac na čelo pokriveno tamnom kosom. Teodor Rejmond Grej je nesvestan toga. Oči su mu sklopljene, malopredašnji plač je zaboravljen i on spava. On je nešto najlepše što sam ikad videla. Tako je lep da sam zaplakala.

„Hvala, Ana", prošaputao je Kristijan. I njemu su oči pune suza.

„Šta je bilo?" Kristijan mi je podigao bradu.

„Setila sam se Tedovog rođenja."

Kristijan je prebledeo i obujmio mi stomak.

„Neću ponovo da prolazim kroz to. Ovog puta idemo na planski carski rez."

„Kristijane, ja...”

„Ne, Ana. Prošli put umalo nisi umrla.”

„Nije istina.”

„Ne.” Nepokolebljiv je i ne vredi se raspravljati s njim, ali pogled mu je smekšao kad se zagledao u mene. „Sviđa mi se ime Fibi”, prošaputao je i nosom protrljao moj.

„Fibi Grej? Fibi... Da, i meni se sviđa.” Osmehnula sam se.

„Dobro. Hoću da postavim Tedov poklon.” Uhvatio me je za ruku i pošli smo niz stepenice. Kristijan je nestrpljiv - čekao je na ovaj trenutak celog dana.

„MISLIŠ LI DA će mu se svideti?” Zabrinuto me je pogledao.

„Biće oduševljen. Oko dva minuta. Kristijane, on puni tek dve godine.”

Kristijan je postavio drvenu železnicu koju je kupio Tedu za rođendan. Zamolio je Barnija da napravi solarni pogon za dve male lokomotive kao na helikopteru koji sam mu poklonila pre nekoliko godina. Kristijan nestrpljivo čeka izlazak sunca. Mislim da i on želi da se igra železnicom, koja pokriva gotovo čitav pod otvorene prostorije.

Sutra ćemo prirediti porodičnu rođendansku zabavu za Teda. Doći će Rej i Hose, kao i svi Grejovi, uključujući Tedovu sestricu Avu, Kejtinu i Eliotovu dvomesečnu ćerku. Radujem se što ću videti Kejt. Zanima me prija li joj materinstvo.

Gledam kako sunce zalazi iza poluostrva Olimpik. Izgleda onako kako je Kristijan tvrdio da će biti i osetda sam isto radosno ushićenje kao i kad sam prvi put videla taj prizor. Jednostavno je zadržljivo: smiraj dana nad zalivom. Kristijan me je privukao u zagrljaj.

„Divan pogled.”

„Jeste”, odgovorio je. Okrenula sam se i videla da me posmatra. Nežno mi je poljubio usne. „Pogled je divan”, promrmljao je. „Moj omiljeni.”

„To je dom.”

Široko se osmehnulo i ponovo me poljubio. „Volim te, gospođo Grej.”

„Volim i ja tebe, Kristijane. Zauvek.”

Chiarissima

KRISTIJANOVE **NIJANSE**

KRISTIJANOV PRVI BOŽIĆ

Džemper mi je bockav i miriše na novo. Sve je novo. Imam novu mamu. Ona je doktorka. Ima stetoskop koji mogu da stavim u uši i da slušam svoje srce. Ona je nežna i osmehuje se. Stalno se smeška. Zubi su joj sitni i beli.

„Hoćeš li da mi pomogneš da ukasim jelku, Kristijane?”

Jedno veliko drvo je se u sobi s velikim kaučima. Veliko drvo. Vidao sam takva drva ranije. Ali u prodavnicama. Ne unutra gde su kaučevi. Moja nova kuća ima mnogo kaučeva. Ne samo jedan. Ne samo jedan smeđi lepljivi kauč.

„Evo, vidi.”

Moja nova mama mi je pokazala kutiju. Puna je kugli. Mnogo lepih blistavih kugli.

„To su ukrasi za jelku.”

Uk-ra-si. Uk-ra-si. Moja glava ponavlja tu reč. Uk-ra-si.

„A ovo”, zastala je i izvukla traku sa cvetićima. „To su svetiljke. Prvo ćemo njih staviti pa onda ukasiti jelku.” Nagla se i pomilovala mi kosu. Ukočio sam se. Ali volim njene prste u kosi. Volim da budem blizu nove mame. Ona lepo miriše. Na čisto. I dodiruje mi samo kosu.

„Mama!”

On zove. Leliot. On je veliki i bučan. Mnogo je bučan. On priča. Bez prestanka. Ja uopšte ne pričam. Nemam reči. Imam reči u glavi.

„Eliote, mili, u dnevnoj smo sobi.”

Utrčao je. Bio je u školi. Nosi crtež. Crtež koji je nacrtao za svoju novu mamu. Ona je i Leliotova mama. Klekla je, zagrlila ga i pogledala crtež. To je kuća s mamom, tatom, Leliotom i Kristijanom. Kristijan je mnogo mali na Leliotovom crtežu. Leliot je veliki. On ima širok osmeh, a Kristijan ima tužno lice.

I tata je ovde. Pošao je prema mami. Čvrsto sam stegao ćebence. Poljubio je novu mamu, a nova mama se nije uplašila. Osmehnula se. Poljubila ga je. Stisnuo sam ćebence.

„Zdravo, Kristijane.“ Tata ima dubok, nežan glas. Sviđa mi se njegov glas. On nikad nije glasan. On ne viče. Ne viče kao... Čita mi knjige kad legnem u krevet. Čita mi o mački, šeširu, zelenim jajima i šunki. Nisam nikad video zelena jaja. Tata se sagnuo da bude mali.

„Šta si danas radio?“

Pokazao sam na drvo.

„Kupio si jelku? Novogodišnju jelku?“

Glavom sam rekao „da“.

„Mnogo je lepa jelka. Ti i mama ste mnogo dobro izabrali. Veliki je posao izabrati pravu jelku.“

I on me je potapšao po kosi. Ukočio sam se i čvrsto stegao ćebence. Tata me nije povredio.

„Tata, vidi moj crtež.“ Leliot se ljuti kad tata priča sa mnom. Leliot se ljuti na mene. Udarim ga kad se ljuti na mene. Nova mama se ljuti na mene kad to uradim. Leliot me ne udara. Leliot me se plaši.

SVETILJKE NA DRVETU su lepe.

„Evo, daj da ti pokažem. Kuka ide kroz okce i onda možeš da je okačeš na jelku.“ Mama je stavila crveni uk-ra... uk-ras na drvo.

„Pokušaj s ovim zvoncetom.“

Zazvondo je. Prodrmao sam ga. Čuje se veseo zvuk. Ponovo sam ga pretresao. Mama se osmehnula. Široko se osmehnula. Posebnim osmehom za mene.

„Sviđa ti se zvono, Kristijane?“

Rekao sam „da“ glavom i još jednom prodrmao zvonce. Radosno je zazvonilo.

„Imaš prelep osmeh, mili dečaće." Mama je zatreptala i obrisala oči rukom. Pomilovala me je po kosi. „Volim kad se osmehuješ." Pomerila je ruku na moje rame. Ne. Odmakao sam se i stegao ćebence. Mama je izgledala tužno pa onda srećno. Pomazila mi je kosu.

„Hoćemo li da stavimo zvonce na jelku?"

Glavom sam rekao „da".

„KRISTIJANE, MORAS DA kažeš mami kad si gladan. Možeš da uzmeš mamu za ruku, odvedeš je u kuhinju i pokažeš." Uperila je dugi prst u mene. Nokat joj je sjajan i roze. Lepo izgleda. Ali ne znam je li moja nova mama ljuta ili nije. Pojeo sam sve iz tanjira za večeru. Makarone sa sirom. Dobre su.

„Ne želim da budeš gladan, mili. Važi? Hoćeš li sad malo sladoleda?"

Glavom sam rekao „da!". Mama mi se nasmešila. Volim kad se smeši. To je bolje od makarona sa sirom.

JELKA JE LEPA. Stojim i gledam je. Grlim moje ćebence. Svetiljke namiguju i sve su drugih boja. I uk-ra-si su u raznim bojama. Sviđaju mi se plavi. Na vrhu je velika zvezda. Tata je podigao Leliotu i on je stavio zvezdu na jelku. Lehot voh da stavlja zvezdu na jelku. Ja bih voleo da stavim zvezdu na drvo... ali neću da me tata podigne visoko. Neću da me tata drži. Zvezda se sija.

Pored jelke je klavir. Moja nova mama me pušta da diram crno i belo na klaviru. Crno i belo. Volim bele zvuke. Crni zvuk je pogrešan. Ali volim i crni zvuk. Idem od belog na crni. Od belog do crnog. Od crnog do belog. Belo, belo, belo, belo. Crno, crno, crno, crno. Sviđaju mi se zvuči. Mnogo mi se sviđaju.

„Hoćeš li da ti sviram, Kristijane?"

Moja nova mama je sela. Dodirnula je belo i crno i pesma je počela. Pritiska pedale ispod klavira. Nekad je tiho, a nekad glasno. Pesa je radosna. I Leliot voli kad mama peva. Mama peva o ružnom pačetu. Mama smešno kvače. Lehot kvače. On napravi ruke kao krila i maše gore-dole kao ptica. Lehot je smešan.

Mama se smeje. Leliot se smeje. Ja se smejem.

„Sviđa li ti se ova pesma, Kristijane?“ Mama izgleda srećno-tužno.

IMAM ČA-RA-PU. CRVENA je i ima sliku čoveka s crvenim šeširom i velikom belom bradom. On je Deda Mraz. Deda Mraz donosi poklone. Video sam njegove slike. Ali Deda Mraz mi nikad nije doneo poklone. Bio sam nevaljao. Deda Mraz ne donosi poklone nevaljalim dečacima. Sad sam dobar. Moja nova mama kaže da sam dobar, mnogo dobar. Nova mama ne zna. Ne smem nikad da kažem novoj mami... ali ja sam nevaljao. Neću da nova mama to zna.

TATA JE OKAČIO ča-ra-pu iznad kamina. I Leliot ima čarapu. Leliot može da pročita reč na čarapi. Piše Leliot. I na mojoj čarapi piše reč. Nova mama mi je čita. K-R-I-S-T-I-J-A-N.

TATA JE SEO na moj krevet. Čita mi. Držim moje ćebence. Imam veliku sobu. Nekad je mrak u sobi i ružno sanjam. Ružno sanjam o onom pre. Moja nova mama dođe u moj krevet kad ružno sanjam. Legne, tiho peva i ja zaspim. Ona miriše na mekano, novo i lepo. Moja nova mama nije hladna. Nije kao... nije kao... I moji ružni snovi odu kad ona spava sa mnom.

DEDA MRAZ JE bio ovde. Deda Mraz ne zna da sam bio nevaljao. Drago mi je što Deda Mraz ne zna. Imam vozić i helikopter i avion i helikopter i auto i helikopter. Moj helikopter može da leti. Moj helikopter je plav. On leti oko jelke. Leti preko klavira. Sleteo je na belo. Leti preko mame i preko tate i preko Leliota. Leliot se igra lego kockama. Helikopter leti kroz kuću, kroz sobu gde se jede, kroz kuhinju. Leti pored vrata sobe gde tata radi i gore do moje sobe, do Leliotove sobe, mamine i tatine sobe. On leti kroz kuću zato što je to moja kuća. Moja kuća gde ja živim.

UPOZNAJTE PEDESET NIJANSI

Ponedjeljak, deveti maj 2011.

„Sutra“, promrmljao sam, otpuštajući Kloda Bastila, koji se zauzvatio na vratima moje kancelarije.

„Golf ove nedelje, Greje?“ Bastil se nadmeno osmehnuo, svestan toga da će me pobediti na terenu.

Namrštio sam se kad je izašao. Njegove reči na rastanku dodale su mi so na ranu zato što me je, uprkos mojim junačkim naporima jutros u teretani, lični trener razbio. Bastil je jedini koji može da me pobedi i sad hoće ponovo da likuje na golf terenu. Mrzim golf, ali toliko se poslova sklapa na stazama da moram da trpim njegove časove i tamo... i, koliko god to mrzeo da priznam, Bastil uspeva da mi popravi stil igre.

Dok zurim u gradske nebudere, obuzima me poznato nezadovoljstvo. Raspoloženje mi je turobno kao vreme. Dani mi se stapaju bez ikakve razlike i potrebno mi je nešto da mi skrene pažnju. Radio sam celog vikenda i sad sam zatvoren u kancelariji i nemiran. Ne bi trebalo tako da se osećam, ne posle nekoliko rundi s Bastilom. Ali osećam se.

Namrštio sam se. Otreznila me je činjenica da je jedino što me je zainteresovalo u poslednje vreme bila odluka da pošaljem dva teretna aviona u Sudan. To me podseti - Ros bi trebalo da mi javi cifre i logistiku. Šta ju je zadržalo, dođavola? Rešen da saznam šta ona izvodi, pogledao sam svoj raspored i posegnuo za telefonom.

O, bože! Moram da istrpim intervju uporne gospođice Kavane za studentske novine Vašingtonskog državnog univerziteta. *Zašto li sam pristao na to jebote?* Mrzim intervjuje - glupa pitanja glupih, loše obaveštenih, ispraznih budala. Zazvonio mi je telefon.

„Da“, breкнуo sam se na Andreu kao da je ona kriva. Bar ću moći brzo da završim intervju.

„Gospođica Anastazija Std je stigla, gospodine Greje.“

„Stil? Očekivao sam Ketrin Kavanu.“

„Došla je gospođica Anastazija Stil, gospodine.“

Namrštio sam se. Mrzim neočekivane događaje. „Uvedi je“, promumlao sam, svestan toga da zvučim kao natmureni tinejdžer, ali zabole me.

Vidi, vidi... gospođica Kavana nije mogla da dođe. Poznajem njenog oca, vlasnika Kavana medija. Sarađivali smo i deluje mi kao proračunata osoba i razumno ljudsko biće. Ovaj intervju je usluga njemu - a nameravam da je naplatim kasnije kad mi bude odgovaralo. I moram priznati da sam bio radoznao kakva mu je ćerka, da vidim je li iver pao daleko od klade.

Komešanje na vratima nateralo me je da ustanem. Kovitiac duge kestenjaste kose, bledih udova i smeđih čizama naglavačke ulete u kancelariju. Prevrnuo sam očima i suzbio prirodnu iznerviranost zbog takve trapavosti dok sam žurio prema devojci koja se dočekala na dlanove i kolena. Uhvatio sam je za tanka ramena i pomogao joj da ustane.

Bistre, svetloplave, postidene oči pogledale su moje i ukopao sam se u mestu. Izuzetne su boje - bezazlene, dečje plave - i jedan užasni trenutak mi se učinilo da gledaju pravo kroz mene. Osećam se... izloženo. Ta pomisao me je iznervirala. Ima sitno, slatko lice koje je pocrvenelo - nedužno, bledoružičasto. Nakratko sam se zapitao je li joj koža svugde takva - besprekorna - i kako bi izgledala zarumenjena i zagrejana udarcima štapa, *Jebiga*. Zaustavio sam svoje misli što blude, uplašen kuda idu. Šta umišljaš, jebote, Greje? Ova devojka je premlada. Zinula je u mene i umalo nisam ponovo prevrnuo očima. *Da, da, malena, to je samo lice, a lepota je samo površinska.* Želim da odagnam taj neuzdržan, zadivljen pogled iz tih krupnih plavih očiju.

Vreme je za akciju, Greje. Hajde da se zabavimo. „Gospođice Kavana. Ja sam Kristijan Grej. Jeste li dobro? Hoćete li da sednete?”

Ponovo je pocrvenela. Pošto sam zavladao situacijom, dobro sam je pogledao. Veoma je privlačna, na nespretan način - sitna, bleđa, s grivom kose boje mahagonija jedva zauzdane gumicom. Brineta. Da, privlačna je. Pružio sam joj ruku i ona je promucala postišeno izvinjenje kad je stavila sitnu šaku u moju. Koža joj je hladna i meka, ali joj je stisak iznenađujuće odlučan.

„Gospođica Kavana se razbolela pa sam došla umesto nje. Nadam se da vam ne smeta, gospodine Greje.” Glas joj tih, kolebljivo melodičan. Mahnito je zatreptala dugim trepavicama nad onim krupnim plavim očima.

Nisam uspeo da sakrijem razgaljenost u glasu kad sam je pitao ko je ona, pošto sam se setio njenog nimalo otmenog ulaska u kancelariju.

„Anastazija Stil. Studiram englesku književnost s Kejt... ovaj... Ketrin... ovaj... gospođicom Kavanom na Vašingtonskom državnom univerzitetu u Vankuveru.”

Nervozan, sramežljiv, knjiški tip, a? Tako i izgleda; grozno je obučena, sakrila je vitko telo ispod bezobličnog džempera i ravne smeđe suknje. *Pobogu, ima li imalo ukusa za odevanje?* Uzrujano se osvrće po mojoj kancelariji - gleda svugde samo ne u mene, primetio sam s razgaljenom zajedljivošću.

Kako ova devojka može da bude novinarka? Ona nema ni s od sigurnosti u sebi. Sva je ljupko zbunjena, poslušna, blaga... potčinjena. Odmahnuo sam glavom, zbunjen svojim neprikladnim mislima. Promrmljao sam nešto otrcano i pozvao je da sedne, ah tad sam video kako posmatra slike u mojoj kancelariji. Nisam stigao da se zaustavim i objasnio sam: „Ovdašnji slikar. Trauton.”

„Divne su. Uzdigao je obično u izuzetno”, rekla je sanjivo, izgubljena u izuzetnoj tananosti na mojim slikama. Profil joj je nežan - prćast nos, meke, pune usne - a svojim recima je verno prenela moja razmišljanja. „*Obično uzdignuto u izuzetno.*” To je oštromno zapažanje. Gospođica Stil je pametna.

Promrmljao sam da se slažem i gledao kako joj se rumenilo ponovo razliva licem. Kad sam seo naspram nje, pokušao sam da zauzdam svoje misli.

Izvadila je izgužvani list papira i digitalni diktafon iz prevelike torbe. Digitalni diktafon? *Zar oni nisu izumrli zajedno s VHS trakama?* Zaboga - sva je trapava, dvaput je ispustila prokletinju na moj bauhaus stočić. Očigledno je da to nikad nije radila, ali iz nekog, meni nepoznatog razloga, veoma mi je zabavno. U normalnim okolnostima ovakva spetljana trapavost bi me đavolski iznervirala, ali sad sam kažiprstom pokrio nasmešene usne i potisnuo nagon da joj namestim diktafon.

Kako se sve više zbunjivala, palo mi je na pamet da bih mogao jahaćim bičem da joj poboljšam motoričke sposobnosti. Vestom upotrebom može i najjogunastije naterati na poslušnost. Uzvrpoljio sam se pri toj zabludeloj misli. Pogledala me je i ujela se za punu donju usnu. *Jebote!* Kako ranije nisam primetio ta usta?

„Izvinite, nisam navikla na ovo.”

Vidim, malena - zajedljivo sam pomislio - *ali trenutno me zabole dupe zato što ne mogu da skrenem pogled s tvojih usta.*

„Samo polako, gospođice Stil.” Treba mi trenutak da zavladam svojim pomahnitalim mislima. *Greje... prestani s tim, odmah.*

„Je l' vam neće smetati da snimam vaše odgovore?”, pitala me je, izraza iskrenog i punog iščekivanja.

Dode mi da se nasmejem. O, *hvala bogu.*

„To me pitate pošto ste se toliko namučili da postavite diktafon?” Zatreptala je. Krupne oči su joj načas izgledale izgubljeno i osetio sam nepoznatu žaoku grize savesti. *Prestani da se ponašaš kao seronja, Greje.*

„Ne, ne smeta mi”, promrmljao sam, ne želeći da budem odgovoran za taj pogled.

„Je l' vam Kejt, hoću reći, gospođica Kavana, rekla za šta je intervju?”

„Da, trebalo bi da bude objavljen u diplomskom broju studentskih novina zato što ću dodeljivati diplome na ovogodišnjoj ceremoniji.” A zašto sam, kog đavola, pristao na *to* - ne znam. Sem iz službe za odnose s javnošću tvrdi da je to čast, a Ministarstvu životne sredine u Vankuveru potreban je publicitet kako bi dobdo dodatne donacije u visini one koju sam priložio.

Gospođica Stil je zatreptala, sva se ponovo pretvorila u krupne plave oči, kao da su je moje reči iznenadile i, jebote - izgleda

neodobravajuće! Nije li obavila neko istraživanje za ovaj intervju? Trebalo bi to da zna. Ohladio sam se pri toj pomish. To je... nezadovoljavajuće, to ne bih očekivao od nje niti ikog drugog kome sam posvetio vreme.

„Dobro. Imam nekohko pitanja, gospodine Greje." Zadenula je pramen iza uva i zaboravio sam na ozlojeđenost.

„I misho sam da imate", promrmljao sam zajedljivo. *Neka se vrpolji*. Poslušno se uzvrpoljila pa se pribrala, uspravila i bacila sitna ramena. Nagla se, pritisla snimanje na diktafonu i namrštila kad je pogledala izgužvani papir.

„Stvorili ste veliku imperiju iako ste veoma mladi. Čemu dugujete svoj uspeh?"

O, zaboga! Valjda ume bolje od toga? Kakvo jebeno tupo pitanje. Ni mrva originalnosti. Razočaravajuće. Odrecitovao sam uobičajeni odgovor kako izuzetni ljudi u Americi rade za mene. Ljudi kojima verujem, onoliko koliko ikome mogu da verujem, koje dobro plaćam - bla-bla-bla... Ah, gospođice Stil, prosta činjenica je da sam jebeni genije u onome što radim. Za mene je to prosto ko pasulj. Kupujem posustale, loše vođene kompanije i vraćam ih u život ili, ako su zaista propale, rasprodajem njihovu aktivu onima koji ponude najviše. Jednostavno samo treba umeti prepoznati razliku i neminovno se sve svodi na ljude koji obavljaju zadatke. Da bi neko bio uspešan u poslu, potrebni su mu dobri radnici a ja umem da procenim ljude bolje od većine drugih.

„Možda ste samo imali sreće", rekla je tiho.

Sreće? Ozlovoljio sam se. *Sreće?* Nema nikakve jebene sreće u tome, gospođice Stil. Ona izgleda skromno i tiho, ali ovo pitanje? Niko me nikad nije pitao jesam h imao *sreće*. Naporno radim, držim ljude uz sebe, motrim na njih, preispitujem ako je potrebno i odbacujem ih ako nisu dorasli zadatku. *Tako radim, i to dobro. Nema nikakve veze sa srećom! Pa, jebiga*. Razmećući se svojim obrazovanjem, citirao sam joj reči svog omiljenog američkog industrijalca.

„Zvučite kao da ste opsednuti kontrolom", rekla je. Potpuno je ozbiljna.

Šta kog đavola?

Možda te nedužne oči *mogu* da vide kroz mene. Kontrola mi je drugo ime.

Prostrelio sam je pogledom. „0, primenjujem kontrolu u svemu, gospođice Stil." / *voleo bih daje primenim na tebi, sad i ovde.*

Razrogačila se. Ono ljupko crvenilo joj se ponovo raširilo licem i opet se ujela za donju usnu. Nastavio sam da brbljam ne bih li skrenuo sebi pažnju s njenih usana.

„Uostalom, neophodna je velika snaga kako biste poverovali da ste rođeni da vladate stvarima."

„Mislite li da imate veliku snagu?" pitala je blagim, umirujućim glasom, ali izvila je nežnu obrvu, što je otkrilo prekor u njenom pogledu. Sve se više nerviram. Pokušava li namerno da me isprovocira? Nerviraju li me njena pitanja, njen stav ili činjenica da me ona privlači?

„Zapošljam preko četrdeset hiljada ljudi, gospođice Stil. To mi daje izvesnu odgovornost - moć, ako hoćete. Kad bih zaključio da me više ne zanimaju telekomunikacije i prodao kompaniju, mesec dana kasnije bi se dvadeset hiljada ljudi grčilo da isplati hipoteku."

Zinula je. To je već bolje. *Eto ti, gospođice Stil.* Osećam kako mi se vraća prisebnost.

„Zar ne odgovarate upravnom odboru?"

„Ja posedujem svoju kompaniju. Ne odgovaram upravnom odboru", odgovorio sam oštro. Trebalo bi da to zna. Ispitivački sam podigao obrvu.

„Imate li interesovanja koja nisu vezana za posao?" nastavila je brzo, ispravno protumačivši moju reakciju. Zna da sam ogorčen i, iz nekog meni nepoznatog razloga, to me je strahovito obradovalo.

„Imam brojna interesovanja, gospođice Stil. Veoma raznovrsna." Osmehnulo sam se. Kroz glavu su mi prošle slike gospođice Stil u raznim položajima u mojoj igraonici: okovana za krst, raširena na krevetu s četiri stuba, opružena preko klupe za bičevanje. *Jebote! Otkud to?* I vidi - ponovo to crvenilo. Kao odbrambeni mehanizam. *Smiri se, Greje.*

„Ali kako kulirate kad toliko radite?"

„Kuliram?" Osmehnulo sam se. Ta reč zvuči čudno iz njenih drskih usta. Uostalom, otkud meni vremena za kuliranje? Ima li predstavu koliko kompanija držim pod svojom vlašću? Ali ona me gleda tim bezazlenim plavim očima i iznenadio sam se što

razmišljam o njenom pitanju. Šta *radim* da iskuliram? Jedrim, letim, tucam... ispitujem granice sitnih brineta poput nje i teram ih na poslušnost... Uzvrpoljio sam se pri toj pomisli, ali glatko sam joj odgovorio, izostavivši dva omiljena hobija.

„Ulažete u proizvodnju. Zbog čega?”

Njeno pitanje me je grubo vratilo u sadašnjicu.

„Volim da gradim. Volim da znam kako stvari funkcionišu, kako se sastavljaju i rastavljaju. I volim brodove. Šta da vam kažem?” Oni raznose hranu širom sveta - odnose robu iz bogatih mesta u siromašna i natrag. Šta tu ima da se ne voli?

„Zvuči kao da vas vodi srce umesto logike i činjenica.”

Srce? Mene? O, ne, malena. Moje srce je rastrgnuto pre mnogo godina. „Moguće je. Mada neki govore da nemam srce.”

„Zašto to govore?”

„Zato što me dobro poznaju.” Zajedljivo sam joj se osmehnuo. U stvari, niko me ne poznaje toliko dobro, osim možda Elene. Pitam se šta li bi ona pomislila o maloj gospođici Stil. Devojka je gomila suprotnosti: stidljiva, nesigurna, očigledno pametna i đavolski uzbudljiva. *Dobro, u redu, priznajem. Primamljiv je zalogajčić.*

„Da li vas prijatelji smatraju nekim koga je lako upoznati?”

„Privatnost mi mnogo znači, gospođice Stil. Mnogo se trudim daje zaštitim. Retko dajem intervju.” S obzirom na ono što živim, na život koji sam izabrao, potrebna mi je privatnost.

„Zašto ste pristali na ovaj?”

„Zato što sam donator univerziteta i, po svoj prilici, nisam mogao da skinem gospođicu Kavanu s grbače. Uporno je dosađivala mom odeljenju za odnose s javnošću, a divim se takvoj upornosti.” *Ali drago mi je što si ti došla umesto nje.*

„Ulažete i u tehnologiju za zemljoradnju. Zašto vas zanima ta privredna grana?”

„Ne možemo jesti novac, gospođice Stil. A na planeti je previše ljudi koji nemaju dovoljno hrane.” Zagledao sam se u nju, ravnodušnog izraza.

„Zvuči veoma humano. Je li to vaša strast? Da nahranite siromašne?” Ispitivački me posmatra kao da sam neka zagonetka koju želi da reši, ali nema šanse da dozvolim tim krupnim plavim očima

da mi zavire u mračnu dušu. Ta oblast nije otvorena za razgovor. Nikad.

„To je dalekosežan posao." Slegnuo sam ramenima, praveći se da se dosađujem. Zamislio sam kako je jebem u ta drska usta ne bih li potisnuo misli o gladi. Da, tim ustima je potrebna obuka. *E ta* pomisao je primamljiva i dozvolio sam sebi da je zamislim na kolenima ispred sebe.

„Imate li filozofiju? I, ako imate, kako ona glasi?", ponovo je odrecitovala kao da igra ulogu.

„Nemam filozofiju kao takvu. Možda misao vodilju, Karne-gijevu: 'Čovek koji ovlada svojim umom može ovladati i svim ostalim na šta ima pravo.' Veoma sam individualan, motivisan. Volim kontrolu - nad sobom i onima oko sebe."

„Dakle, žehete da posedujete stvari?" Razrogačila se.

Da, malena. Recimo, tebe.

„Želim da zaslužim da ih posedujem. Ali da, u suštini želim."

„Zvučite kao oličenje potrošača." U glasu joj se čuje neodobra-vanje, što me je ponovo ozlovoljilo. Zvuči kao bogata klinka koja je imala sve što je mogla da poželi, ali pošto sam je bolje pogledao - odeća joj je iz *Volmarta*, a možda i iz *Old nejvija* - shvatio sam da nije. Nije odrasla u imućnoj kući.

Mogao bih da se staram o tebi.

Sranje, otkud mi takva ideja? Mada, kad bolje razmislim, potrebna mi je nova potčinjena. Koliko je prošlo - dva meseca od Suzane? I sad balavam zbog ove smeđokose devojke. Pokušao sam da se osmehnem i složim s njom. Ništa ne fali tome što je neko potrošač - na kraju krajeva, to podstiče ono što je preživelo od američke ekonomije.

„Usvojeni ste. Kako mislite da je to uticalo na vas?"

Kakve to jebene veze ima s cenom goriva? Namrštio sam se. Kakvo besmisleno pitanje. Da sam ostao s kurvom narkomankom, verovatno bih umro. Otkao sam je odgovorom kojim nisam rekao ništa, ali ona je nastavila, želeći da zna koliko sam godina imao kad sam usvojen. *Ućutkaj je, Greje!*

„To je opštepoznat podatak, gospođice Stil." Glas mi je leden. Trebalo bi da zna ta sranja. Sad izgleda skrušeno. I treba.

„Morali ste da žrtvujete porodicu zbog posla."

„To nije pitanje“, odbrusio sam.

Ponovo je pocrvenela i ujela se za usnu. Ali dovoljno je uljudna da se izvini.

„Jeste li morali da žrtvujete porodicu zbog posla?“

Sta bih radio s jebenom porodicom?

„Imam porodicu - brata, sestru i divne roditelje. Proširenje porodice me ne zanima.“

„Jeste li homoseksualac, gospodine Greje?“

Sta dođavola! Ne mogu da *verujem* da je to izgovorila! Neizgovoreno pitanje koje čak ni moja porodica ne sme da mi postavi, što me uveseljava. *Kako se usuđuje!* Moram da odolim porivu da je cimnem s kauča, prebacim preko kolena i premlatim na mrtvo ime pa da je pojebem na radnom stolu s rukama čvrsto vezanim na leđima. To bi odgovorilo na njeno pitanje. Ova devojka me izluđuje. Duboko sam udahnuo da se smirim. Osetio sam osvetoljubivo oduševljenje kad sam video da se strahovito posramila.

„Ne, Anastazija, nisam.“ Podigao sam obrve, ali zadržao sam ravnodušan izraz. Anastazija. Lepo ime. Sviđa mi se kako mi se kotrlja po jeziku.

„Izvinjavam se. To, ovaj... piše ovde.“ Nervozno je gurnula pramen iza uva.

Ne zna sopstvena pitanja? Možda nisu njena. Pitao sam je i prebledela je. Jebote, stvarno je veoma privlačna, na neupadljiv način. Usudio bih se čak da kažem da je lepa.

„Ovaj... nisu. Sastavila ih je Kejt - gospođica Kavana.“

„Radite h za studentske novine?“

„Ne. Ona mi je cimerka.“

Nije ni čudo što je izgubljena. Počešao sam se po bradi dok sam se pitao da li da joj stvarno zagorčam život.

„Jeste li se dobrovoljno javili za ovaj intervju?“, pitao sam. Nagradila me je potčinjenim pogledom: oči krupne, uzrujane zbog toga kako ću reagovati. Sviđa mi se kako utičem na nju.

„Zamolila me je zato što je bolesna.“

„To objašnjava mnogo toga.“

Neko je pokucao i Andrea je ušla. „Gospodine Greje, izvinite što vas prekidam, ali vaš sledeći sastanak je za dva minuta.“

„Nisam završio, Andrea. Molim te, otkazi sledeći sastanak.“

Andrea okleva. Zinula je u mene. Uzvratio sam joj pogled. *Izlazi! Odmah! Zauzet sam s malom gospođicom Stil.* Andrea je pocrvenela, ali se brzo pribrala.

„U redu, gospodine Greje“, rekla je i izašla.

Ponovo sam posvetio pažnju intrigantnom, izluđujućem stvo-
renju na mom kauču. „Gde smo stali, gospođice Stil?“

„Molim vas, nemojte da vas zadržavam.“

O, ne, malena. Sad je red na mene. Hoću da saznam ima li tajni
koje se mogu otkriti iza tih lepih očiju.

„Želim da saznam nešto o vama. Mislim da je to pošteno.“
Zavalio sam se i prstima dotakao usne, a ona je progutala knedlu
kad joj je pogled skrenuo na moja usta. *O, da - uobičajena reakcija.*
Lepo je znati da nije potpuno nesvesna mog šarma.

„Nema mnogo toga da se zna“, odgovorila je i ponovo pocrve-
nela. Ulivam joj strah. *Dobro je.*

„Šta nameravate da radite kad diplomirate?“

Slegnula je ramenima. „Nemam nikakve planove, gospodine
Greje. Prvo moram da položim završne ispite.“

„Imamo odličan program za praktikante.“ *Jebiga, Šta me je
navelo da to kažem? Kršim zlatno pravilo - nikad, nikad ne tucati
osoblje. Ali, Greje, ne jebeš ovu devojkju.* Izgleda iznenađeno. Zubi
su joj ponovo skliznuli u donju usnu. *Zašto me to toliko uzbuđuje?*

„O, imaću to u vidu“, promrmljala je. Pa, kao da je još malo
razmislila, dodala: „Mada ne verujem da bih se ovde uklopila.“

Zašto ne bi, dođavola? Šta fali mojoj kompaniji?

„Zašto to kažete?“ pitao sam.

„Očigledno je, zar ne?“

„Meni nije.“ Zbunio me je njen odgovor.

Ponovo se zbunila i posegnula za diktafonom. *Sranje, odlazi.*
U glavi sam preleteo popodneveni raspored - nema ničega što ne
može da čeka.

„Hoćete li da vas provedem po zgradi?“

„Sigurna sam da imate mnogo posla, gospodine Greje, a čeka
me duga vožnja.“

„Vozite natrag do Vankuvera?“ Pogledao sam kroz prozor. To
je duga vožnja, a pada kiša. Sranje! Ne bi trebalo da vozi po ova-
kvom vremenu, ali ne mogu da joj zabranim. Ta pomisao me je

iznervirala. „Pa, bolje bi bilo da obazrivo vozite.“ Glas mi je stroži nego što sam nameravao.

Ona petlja s diktafonom. Želi da ode iz moje kancelarije, a ja iz nekog razloga koji ne mogu da dokučim ne želim da ona ode.

„Imate li sve što vam je potrebno?“, dodao sam u očiglednom pokušaju da odložim njen odlazak.

„Da, gospodine“, odgovorila je tiho.

Njen odgovor me je oborio s nogu - zvuk tih reči iz tih drskih usta - i načas sam zamislio kako imam ta usta na raspolaganju kad poželim.

„Hvala na intervjuu, gospodine Greje.“

„Bilo mi je zadovoljstvo“, odgovorio sam - iskreno zato što me odavno niko nije ovoliko opčinio. Ta pomisao je uznemirujuća.

Ustala je i pružio sam joj ruku, željan da je dotaknem.

„Do sledećeg viđenja, gospođice Stil.“ Glas mi je bio tih kad je stavila sitnu šaku u moju. *Da, želim da bičujem i jebem ovu devojku u svojoj igraonici.* Želim je vezanu i željnu... želim da sam joj potreban, da mi veruje. Progutao sam knedlu. *Ništa od toga, Greje.*

„Gospodine Greje.“ Klimnula je glavom i povukla ruku... prebrzo.

Sranje, ne mogu je pustiti da ode tek tako. Očigledno je da očajnički želi da izađe. Dok sam je ispraćao, istovremeno su me spopali zlovolja i nadahnuće.

„Samo da se uverim da ćete uspeti da prodete, gospođice Stil.“

Pocrvenela je kao po naredbi u onu divnu nijansu ružičaste.

„Veoma obzirno od vas, gospodine Greje“, odbrusila je.

Gospođica Stil ima zube! Osmehnuo sam se iza njenih leđa i pošao za njom. Andrea i Ohvija iznenađeno su podigle glave. *Da, da. Samo ispraćam devojku.*

„Jeste li imah kaput?“ pitao sam.

„Jaknu.“

Namrštio sam se Oliviji zbog njenog budalastog krevljenja. Odmah je skočila da donese tamnoplavu jaknu. Uzeo sam je i prostreho je pogledom kako bi sela. Pobogu, Olivija me izluduje - samo što se ne onesvesti kad god me vidi.

Hitim. Jakna *jeste* iz *Volmarta*. Gospođica Anastazija Stil trebalo bi da bude lepše odevena. Pridržao sam joj jaknu i dok sam je navlačio preko njenih sitnih ramena, brzo sam joj očešao potiljak.

Ukočila se i prebledela. *To! Utičem* na nju. To saznanje je veoma zadovoljavajuće. Prišao sam liftu i pozvao ga dok se ona vrpolja pored mene.

O, kako bih te naterao da prestaneš da se vrpoljiš, malena.

Vrata se otvoriše i ona brzo šmugnu unutra pa se okrenu prema meni.

„Anastazija“, pozdravio sam je.

„Kristijane“, prošaputala je. Vrata su se zatvorila i moje ime ostalo je da visi u vazduhu. Zvuči čudno, nepoznato i đavolski seksi.

Pa da me jebeš! Šta to bi?

Moram da saznam više o ovoj devojci. „Andrea“, otresao sam dok sam se vraćao u kancelariju. „Pozovi mi Velča, odmah.“

Dok sam sedeo za radnim stolom i očekivao poziv, gledao sam slike na zidu i reči gospođice Stil doplutale su do mene. „*Uzdigao je obično u izuzetno.*“ Lako je mogla i sebe tako da opiše.

Telefon mi je zazvonio.

„Gospodin Velč je na liniji.“

„Prebaci mi vezu.“

„Da, gospodine.“

„Velče, trebaju mi podaci o jednoj devojci.“

Subota, četrnaesti maj 2011.

Anastazija Rouz Stil

Datum rođenja: 10. septembar 1989, Montesano, Vašington

Adresa: Grin strit 1114 SV, stan broj sedam, Hejven hajts, Vankuver,
Vašington 98888

Broj mobilnog: 360 959 4352

Broj socijalnog osiguranja: 987-65-4320

Bankovni račun: Banka Vels Fargo, Vankuver, Vašington 98888,
broj računa: 309361, saldo: 683,16 dolara

Zanimanje: Apsolvent, Vašingtonski državni univerzitet, Vankuver,
Fakultet društvenih nauka - glavni predmet: engleska književnost

Prosek: 4.0

Prethodno obrazovanje: Srednja škola u Montesanu

Broj bodova na prijemnom ispitu: 2150

Radno mesto: Alatnica *Klejton*, Severozapadni vankuverski put,
Portland, Oregon (s pola radnog vremena)

Otac: Frenklin A. Lambert, rođen 1. septembra 1969, preminuo:
11. septembra 1989.

Majka: Karla MejVilksAdams, rođena 18. jula 1970; udata za: Frenka Lamberta - 1. mart

Političko opredeljenje: nepoznato

Veroispovest: nepoznata

Seksualno opredeljenje: nepoznato

Veza: trenutno nijedna

Mozgam nad ovim iscrpnim izveštajem po stoti put otkako sam ga dobio pre dva dana, tražeći neki uvid u tajanstvenu gospođicu Anastaziju Stil. Ne mogu da izbacim prokletu devojkicu iz glave i to počinje ozbiljno da me nervira. Cele nedelje, za vreme naročito dosadnih sastanaka, hvatao sam sebe kako premotavam naš razgovor u glavi. Njene ušeprtljane prste na diktafonu, kako stavlja kosu iza uva, kako gricka usnu. *Da*. Jebeno grickanje usne me svaki put uzbudi.

I evo me - parkiran ispred *Klejtona*, skromne alatnice na obodu Portlanda u kojoj ona radi.

Ti si budala, Greje. Zašto si ovde?

Znao sam da će doći do ovoga. Cele nedelje... znao sam da ću morati ponovo da je vidim. Znao sam to otkako je izgovorila moje ime u liftu i nestala u dubinama moje zgrade. Pokušao sam da odolim. Čekao sam pet dana, pet jebenih dana da vidim hoću li je zaboraviti. *A ja ne čekam, mrzim da čekam... na bilo šta*. Nikad nisam jurio nijednu ženu. Žene koje sam imao znale su šta očekujem od njih. Sad se bojim da je gospođica Stil premlada i da je neće zanimati ono što mogu da joj ponudim... hoće li? Da li bi ona uopšte bila dobra potčinjena? Odmahnuo sam glavom. Postoji samo jedan način da saznam... i zato sam tu, jebeni mamlaz, na parkiralištu u sumornom predgrađu Portlanda.

Istraživanje o njoj nije iznedrilo ništa značajno - osim poslednjeg podatka, koji mi je stalno u glavi. Zbog njega sam ovde. *Zašto nemaš dečka, gospođice Stil?* Seksualno opredeljenje nepoznato - možda je lezbijka. Otpuhnuo sam pošto smatram da je to malo verovatno. Setio sam se njenog pitanja za vreme intervjuja, kako se strahovito postidela, kako joj je koža postala bledoružičasta... *Sranje*. Proganjaju me takve čudne misli otkako sam je upoznao.

Zato si ovde.

Gorim od želje da je ponovo vidim - one plave oči me proganjaju čak i u snu. Nisam je spomenuo Flinu i drago mi je zbog toga jer se sad ponašam kao progonitelj. *Možda bi trebalo da mu javim*. Prevrnuo sam očima - ne želim da me gnjavi s njegovim najnovijim sranjem usmerenim na rešenje. Samo mi je potrebna razbibriga... a jedina razbibriga koju trenutno želim radi kao prodavačica u alatnici.

Došao si čak ovamo. Hajde da vidimo je li mala gospođica Stil privlačna kao što je se sećаш. Vreme je za akciju, Greje. Izašao sam iz kola i pošao prema ulaznim vratima. Zvono je otandrakalo ravnu elektronsku melodiju kad sam ušao.

Prodavnica je mnogo veća nego što spolja izgleda. Iako je gotovo vreme ručku, mirno je s obzirom na to da je subota. Police i police uobičajenog sranja koje se očekuje. Zaboravio sam mogućnosti koje alatnica može da pruži nekome kao što sam ja. Uglavnom kupujem preko interneta da zadovoljim svoje potrebe, ali dok sam ovde, mogao bih da popunim zalihe... čičak traka, spojeni čelični prstenovi - *da!* Pronaći ću ljupku gospođicu Stil i zabaviti se.

Trebalo mi je čitave tri sekunde da je spazim. Nagnuta je nad pultom, usredsređeno zuri u ekran i jede đevrek. Nesvesno je obrisala mrvicu s usana, stavda je u usta i zasisala prst. Kita mi se trgla u odgovor. *Jebote! Imam li četrnaest godina?* Moja reakcija me je jebeno iznervirala. Možda će takve pubertetske reakcije prestati ako je sputam, izbičujem i pojebem... a ne mora ni tim redom. Da. To je ono što mi treba.

Potpuno je zaokupljena zadatkom, što mi pruža priliku da je posmatram. Pohlepne misli na stranu, privlačna je, stvarno privlačna. Dobro sam je zapamtio.

Podigla je glavu i uočila se, prikovavši me pametnim, oštroumnim očima - najplavljim, koje kao da vide kroz mene. Nervira me to, kao i prvi put kad sam je video. Samo pilji u mene, čini mi se da je zapanjena i ne znam je li to dobra reakcija ili loša.

„Gospođice Stil, kakvo prijatno iznenađenje.“

„Gospodine Greje“, prošaputala je zadihano i zbunjeno. Ah... dobra reakcija.

„Bio sam u blizini. Došao sam po zalihe nekih stvari. Drago mi je što vas ponovo vidim, gospođice Stil.“ *Mnogo mi je drago.* Nosi usku majicu i farmerke umesto bezobličnog sranja koje je obukla pre neki dan. Sva je u dugim nogama, tananom struku i savršenim sisama. I dalje bulji u mene i morao sam da odolim porivu da posegnem i podignem joj bradu kako bi zatvorila usta. *Doleteo sam iz Sijetla samo da te vidim i putovanje se isplatilo zbog toga kako sad izgledaš.*

„Ana. Zovite me Ana. Mogu li vam pomoći, gospodine Greje?“ Duboko je udahnula, zabacila ramena kao za vreme intervjua i uputila mi usiljen osmeh koji verovatno čuva za mušterije.

Igra počinja, gospođice Stil.

„Potrebno mi je nekoliko predmeta. Za početak su mi potrebne spajalice za kablove.“

Usne joj se rastvoriše kad je oštro udahnula.

Zapanjila bi se onim što mogu s nekoliko spajalica za kablove, gospođice Stil.

„Imamo razne veličine. Hoćete li da vam pokažem?“

„Molim vas, pokažite mi, gospođice Stil.“

Obišla je pult i pokazala prema jednom redu. U starkama je. Zapitao sam se kako bi izgledala na vrtoglavo visokim potpeticama. *Lubutenovim... samo Lubutenovim* cipelama.

„Stoje s elektrikom u osmom redu.“ Glas joj je zadrhtao i pocrvenela je... ponovo.

Utičem na nju. Nada mi se rodila u grudima. *Znači, nije lezbijka.* Podrugnuo sam se.

„Posle vas“, promrmrljao sam i mahnuo joj da vodi. Pustio sam je da hoda ispred mene kako bih se divio njenom slatkom dupencetu. Stvarno je dobro upakovana: slatka, učtiva i lepa sa svim fizičkim osobinama koje volim kod potčinjenih. Ali ostaje najvažnije pitanje - može li ona da bude potčinjena? Verovatno ne zna ništa o tom načinu života - mom načinu života - ali mnogo želim da je upoznam s njim. *Trčiš pred rudu, Greje.*

„Jeste li poslom u Portlandu?“, prenula me je iz misli. Glas joj je piskav iako pokušava da glumi ravnodušnost. Došlo mi je da se nasmejem, što je osvežavajuće. Žene me retko zasmeyavaju.

„Posetio sam katedru za zemljoradnju Vašingtonskog državnog univerziteta“, slagao sam. *U stvari, došao sam da te vidim, gospođice Stil.*

Pocrvenela je i osetio sam se posrano.

„Trenutno finansiram istraživanja o zemljištu i sađenju različitih vrsta useva na istom mestu.“ Bar je to istina.

„Jel to deo vašeg nauma da nahranite gladne?“ Usne su joj se izvile u poluosmeh.

„Tako nekako“, promrmljao sam. *Je V mi se ona to podsmeva?* O, voleo bih da je zaustavim ako to radi. Ali kako da počnem? Možda s večerom umesto s uobičajenim razgovorom... e, to bi bda novina - izvesti moguću potčinjenu na večeru.

Stigh smo do spajalica za kablove, poredanih po raznim veličinama i bojama. Odsutno sam prešao prstima po kutijama. *Mogao bih samo da je pozovem na večeru.* Kao na sastanak? Da li bi pristala? Kad sam je pogledao, zurila je u isprepletane prste. Ne može da me gleda... *to je obećavajuće.* Izabrao sam duže spajalice. One su ipak savitljivije - mogu istovremeno da sputaju dva ručna Ui nožna članka.

„Ove će odgovarati“, rekao sam i ponovo je pocrvenela.

„Još nešto?“ pitala je tiho - di je veoma predusretljiva ili želi da odem. Ne znam šta je posredi.

„Hteo bih krep-traku.“

„Uređujete li kuću?“

Umalo nisam otpuhnulo. „Ne, ne uređujem.“ Dugo nisam držao četku u ruci. Osmehnuo sam se pri toj pomisli; imam ljude koji rade ta sranja.

„Ovuda“, promrmljala je. Izgleda postidieno. „Krep-trake su u odeljku s dekoracijama.“

Hajde, Greje. Nemaš mnogo vremena. Uključi je u razgovor. „Radite li ovde dugo?“ Naravno, već znam odgovor. Za razliku od nekih, ja prvo istražujem. Ponovo je pocrvenela - pobogu, ova devojka je baš stidljiva. *Nemam nikakve šanse.* Brzo se okrenula i pošla redom prema odeljku obeleženom s DEKORACIJE. Nestrpljivo je pratim. Sta sam ja, jebeno štene?

„Četiri godine“, promrmljala je kad smo stigli do krep-traka. Sagla se i podigla dve trake razhčite vehčine.

„Uzeću onu“, rekao sam. Sira je mnogo delotvornija za zapušavanje usta. Dok mi je pružala traku, prsti su nam se očešah. Taj dodir mi je prostrujao sve do prepona. *Jebote!*

Prebledela je. „Još nešto?“ Glas joj je promukao i zadihan.

Gospode, utičem na nju isto kao ona na mene. *Možda...*

„Malo kanapa, čini mi se.“

„Ovuda.“ Brzo je pošla između redova i pružda mi još jednu priliku da uživam u njenom lepom dupetu.

„Kakav vam kanap treba? Imamo sintetički, od prirodnih vlakana... uvijen... kablovi...”

Sranje - prestani. Zakukao sam u sebi dok sam pokušavao da odagnem sliku kako ona visi s tavanice moje igraonice.

„Uzeću pet metara onog od prirodnih vlakana, molim vas.” Grublji je i više guli kožu ako se koprcate... moj omiljeni.

Prsti su joj zadrhtali, ali vesto je izmerila pet metara. Izvukla je nož iz desnog džepa, isekla kanap jednim brzim pokretom, uredno ga smotala i vezala čvor. *Zadivljujuće.*

„Jeste li bili izviđačka?”

„Nisam ljubitelj organizovanih grupnih aktivnosti, gospodine Greje.”

„A šta volite, Anastazija?” Pogledi su nam se sreli i ženice su joj se raširile dok sam je posmatrao. *To!*

„Knjige”, prošaputala je.

„Kakve knjige?”

„O, znate, uobičajene. Klasike. Uglavnom englesku književnost.” *Englesku književnost? Bronteovu i Ostinovu, kladim se. Sve one sentimentalne tipove.* Jebiga. To nije dobro.

„Trebali vam još nešto?”

„Ne znam. Šta mi još preporučujete?” Hoću da vidim njenu reakciju.

„Za uradi sam?”, pitala je iznenađeno.

Dode mi da urlam od smeha. *Malena, ne ložim se na 'uradi sam.* Klimnuo sam glavom, potisnuvši smeh. Prešla mi je pogledom po telu i ukočio sam se. Odmerava me! *Da mejebeš!*

„Kombinezon”, bubnula je.

To je najneočekivanija stvar koju sam čuo iz njenih slatkih, drskih usta otkako me je pitala jesam li homoseksualac.

„Da ne uništite odeću.” Pokazala je na moje farmerke i ponovo se postidela.

Ne mogu da odolim. „Uvek mogu da ih skinem.”

„Ovaj...” Pocrvenela je kao paprika i zagledala se u pod.

„Uzeću kombinezon. Ne dao bog da uništim odeću”, odgovorio sam da joj skratim muke. Bez reči se okrenula i brzo pošla između redova. Ponovo sam pošao za njom kao opčinjen.

„Treba li vam još nešto?" pitala je zadihano i pruža mi plavi kombinezon. Postiđena je i zuri u pod, rumena u licu. Gospode, kako me pah.

„Kako ide članak?", pitao sam u nadi da će se malo opustiti.

Podigla je pogled i uputda mi brzi osmeh pun olakšanja. *Napokon.* „Ne pišem ga ja, već Ketrin. Gospođica Kavana. Moja cimerka, ona ga piše. Veoma je zadovoljna. Ona je urednica novina i bilo joj je veoma žao što nije mogla lično da vas intervjuiše."

To je najduža rečenica koju je izgovordla otkako smo se upoznali, a govori o nekome drugom, ne o sebi. *Zanimljivo.*

Pre nego što sam stigao išta da kažem, dodala je: „Jedino je brine što nema nijednu vašu originalnu fotografiju."

Tvrdo glava gospođica Kavana želi fotografije. Reklamne, a? Mogu to da uradim. Omogućiće mi da provodem još malo vremena s ljupkom gospođicom Std.

„Kakve fotografije želi?"

Nakratko se zapdja u mene pa odmahнула glavom.

„Pa, tu sam. Sutra, možda..." Mogu da ostanem u Portlandu. Da radim u hotelu. Možda da uzmem sobu u *Hitmanu*. Tejlor će morati da dođe, da mi donese laptop i nešto odeće. Ili Eliot - ukoliko se ne jebe okolo, što najčešće radi preko vikenda.

„Pristali biste na fotografisanje?" Ne može da sakrije iznenađenje.

Odsečno sam klimnuo glavom. *Zapanjila bi se šta bih sve uradio kako bih proveo više vremena s tobom, gospođice Stil... u stvari, i ja sam zapanjen.*

„Kejt će biti oduševljena - ako nađemo fotografa." Osmehnula se i lice joj se ozardo kao letnja zora. Gospode, oduzima dah.

„Javite mi za sutra." Izvadio sam posetnicu iz novčanika. „Tu vam je broj mog mobdnog. Morah biste da me zovete pre deset ujutru." Ako to ne uradi, vratiću se u Sijed i zaboraviti na ovaj glupi poduhvat. Ta pomisao me je rastužda.

„U redu." I dalje se osmehuje.

„*Anaf* Oboje smo se okrenuli kad se jedan mladić, nehajno ali skupo odeven, pojavio na kraju reda. Sav je u osmehu zbog gospođice Anastazije Std. *Koje taj drkadžija, dođavola?*

„Ovaj, izvinite me na trenutak, gospodine Greje." Prišla mu je i on ju uhvatio u zagrljaj kao gorila. Sledio sam se. To je nagonska reakcija. *Skidaj jebena šape s nje.* Stisnuo sam šake u pesnice i tek se neznatno umirio kad sam video da nije pokušala da mu uzvрати zagrljaj.

Tiho razgovaraju. *Sranje, možda su Velčovi podaci pogrešni.* Možda joj je ovaj tip dečko. Po godinama bi joj odgovarao i ne može da skinе pohlepne sitne oči s nje. Načas ju je odmakao nadohvat ruku da je pogleda pa joj opušteno spustio ruku na rame. Naizgled nehajan pokret, ali znam da polaže pravo i poručuje mi da odstupim. Ona izgleda kao da joj je neprijatno i premešta se s noge na nogu.

Sranje. Trebalo bi da odem. Utom mu je rekla nešto i odmakla se od njega, dotakavši ga po ruci a ne po šaci. Jasno je da nisu bliski. *Dobro je.*

„Ovaj, Pole, ovo je Kristijan Grej. Gospodine Greje, ovo je Pol Klejton. Njegov brat je vlasnik ove prodavnice." Uputila mi je čudni pogled koji nisam shvatio, pa nastavila: „Poznajem Pola otkako sam se zaposlila mada se ne viđamo često. Vratio se iz Prinštona, gde studira poslovnu administraciju."

Šefov brat, nije dečko. Olakšanje koje sam osetio potpuno je neočekivano. Namrštio sam se. *Ova devojka mi se stvarno uvukla pod kožu.*

„Gospodine Klejtone." Ton mi je namerno odsečan.

„Gospodine Greje." Mlitavo se rukovao sa mnom. Šmokljan. „Stanite, niste valjda *onaj* Kristijan Grej? Iz *Grej enterprajzis holdin-ga* Ponašanje mu se u deliću sekunde pretvorilo od posedničkog do uslužnog.

Da, ja sam, drkadžijo.

„Opa! Mogu li da vam pomognem nekako?"

„Anastazija se pobrinula za sve, gospodine Klejtone. Veoma je predusretljiva." *A sad odjebi.*

„Kul", oduševio se, razrogačen i pun poštovanja. „Vidimo se kasnije, Ana."

„Naravno, Pole", odgovorila je i on se udaljio, hvala bogu. Gledao sam kako odlazi u zadnji deo radnje.

„Još nešto, gospodine Greje?"

„Ništa više“, promrmljao sam. Sranje, ponestaje mi vremena i još ne znam hoću li je ponovo videti. Moram da znam postoji li ikakva šansa da ona razmish o onome što mi je na pameti. Kako mogu da je pitam? Jesam li spreman za novu potčinjenu - koja ne zna ništa? Sranje. Biće joj potrebna opsežna obuka. U sebi sam zakukao zbog svih zanimljivih mogućnosti... Da me jebeš, obuka će biti podjednako zabavna. Hoće li je to uopšte zanimati? Ili sam sve pogrešno protumačio?

Otišla je prema kasi i počela da kuca, sve vreme držeći oboren pogled. *Pogledaj me, dodavola!* Hoću da joj ponovo vidim lepe plave oči i dokučim o čemu razmišlja.

Napokon je podigla glavu. „Vaš račun je četrdeset tri dolara.“
Zar je to sve?

„Hoćete li kesu?“, pitala je, povrativši ponašanje prodavačice kad sam joj pružio karticu.

„Molim vas, Anastazija.“ Njeno ime - lepo ime za lepu devojkicu - kotrlja mi se po jeziku.

Brzo i efikasno je spakovala sve u kesu. To je to. Moram da krenem.

„Pozvaćete me ako hoćete da me fotografišete?“

Klimnula je glavom i vratila mi karticu.

„Dobro. Onda do sutra, možda.“ *Ne mogu tek tako da odem. Moram da joj stavim do znanja da me zanima.* „O, Anastazija, drago mi je što gospođica Kavana nije mogla da me intervjuiše.“ Uživajući u njenom zapanjenom pogledu, prebacio sam kesu preko ramena i izašao iz prodavnice.

Da, želim je iako znam da to nije pametno. Sad moram da čekam... jebeno čekam... ponovo.

Scan: zoricact

Obrada: chiarissima

To je sve... zasad.

Hvala, hvala, hvala što ste pročitali.

E L Džejms

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Hvala Nilu, mojoj steni.

Ketlin - što mi je govorila svoje mišljenje, bila sjajna drugarica, poverenica i tehnički genije.

Bi - na beskrajnoj moralnoj podršci.

Tejloru (još jednom tehničkom geniju), Suzi, Pem i Nori što su pokazali devojci kako da se zabavlja.

Doktorici Rajni Slader - na pomoći u vezi sa svim što ima veze s medicinom; En Forlajns na savetima u vezi s finansijskim pitanjima, Elizabet de Vos na ljubaznim savetima u vezi sa sistemom usvajanja u Americi.

Hvala Medi Blandono na izvrsnim, nadahnjujućim slikama.

Pem i Džilijan na kafama subotom ujutru i što su me vraćale u stvaran život.

Hvala mom uredničkom timu, Andrei, Sej i uvek divnoj i tek ponekad zapenušaloj Džanin, koja prima moje penušanje strpljivo, odvažno i s mnogo humora.

Hvala Amandi i svima u izdavačkoj kući *Writer's Coffee Shop* i na kraju ogromno hvala svima u izdavačkoj kući *Vintage*.

0 AUTORKI

E L Džejms je bivša televizijska producentkinja, supruga i majka dvoje dece. Živi u zapadnom Londonu. Od ranog detinjstva sanja **0** tome da piše priče u koje će se čitaoci zaljubiti, ali ostavila je snove po strani kako bi se usredsredila na porodicu i karijeru. Konačno je skupila hrabrost da na papir baci svoj prvi roman *Pedeset nijansi - SIVA*. Napisala je i *Pedeset nijansi - MRAČNIJE*
1 *Pedeset nijansi - OSLOBOĐENI*.